Ủng hộ nhóm dịch tại web chính chủ
LUVEVALAND
LUVEVALAND.CO

SỐC! Hot boy nhà nghèo là papa của bé

Chuyển ngữ: Bee team

Mục lục

Chương 1:
Chương 2:
Chương 3:
Chương 4:
Chương 5:
Chương 6:
Chương 7:
Chương 8:
Chương 9:
Chương 10:
Chương 11:
Chương 12:
Chương 13:
Chương 14:
Chương 15:
Chương 16:
Chương 17:
Chương 18:
Chương 19:
Chương 20:
Chương 21:
Chương 22:
Chương 23:
Chương 24:
Chương 25:
Chương 26:
Chương 27:
Chương 28:
Chương 29:
Chương 30:
Chương 31:
Chương 32:
Chương 33:
Chương 34:
Chương 35:
Chương 36:
Chương 37:
Chương 38:
Chương 39:
Chương 40:
Chương 41:
Chương 42:
Chương 43:

Chương 44:
Chương 45:
Chương 46:
Chương 47:
Chương 48:
Chương 49:
Chương 50:
Chương 51:
Chương 52:
Chương 53:
Chương 54:
Chương 55:
Chương 56:
Chương 57:
Chương 58:
Chương 59:
Chương 60:
Chương 61:
Chương 62:
Chương 63:
Chương 64:
Chương 65:
Chương 66:
Chương 67:
Chương 68:
Chương 69:
Chương 70:
Chương 71:
Chương 72:
Chương 73:
Chương 74:
Chương 75:
Chương 76:
Chương 77:
Chương 78:
Chương 79:
Chương 80:
Chương 81:
Chương 82:
Chương 83:
Chương 84:
Chương 85:
Chương 86:
Chương 87:
Chương 88:
Chương 89:
Chương 90:
Chương 91:

Chương 92:
Chương 93:
Chương 94:
Chương 95:
Chương 96:
Chương 97:
Chương 98:
Chương 99:
Chương 100:
Chương 101:
Chương 102:
Chương 103:
Chương 104:
Chương 105:
Chương 106:
Chương 107:
Chương 108:
Chương 109:
Chương 110:
Chương 111:
Chương 112:
Chương 113:
Chương 114:
Chương 115:
Chương 116:
Chương 117:
Chương 118:
Chương 119:
Chương 120:
Chương 121:
Chương 122:
Chương 123:
Chương 124:
Chương 125:
Chương 126:
Chương 127:
Chương 128:
Chương 129:
Chương 130:
Chương 131:
Chương 132:
Chương 133:
Chương 134:
Chương 135:
Chương 136:
Chương 137:
Chương 138:
Chương 139:

Chương 140:
Chương 141:
Chương 142:

Chương 1:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Con sói xám đứng trước cửa nhà của chú heo con thứ ba, nó hết thổi rồi lại đụng vào căn nhà xây bằng gạch nhưng căn nhà vẫn kiên cố không đổ. Nó tức lắm, dứt khoát trèo lên nóc nhà hòng chui vào từ đường ống khói. Chú heo thứ ba thấy vậy vội đốt lửa, đúng lúc con sói xám chui vào trong lò, cả cái đuôi đều bị cháy rụi. Nó lập tức ủ rũ bỏ chạy, không dám bắt nạt ba chú heo con nữa."

Giọng nói của Lục Dĩ Thành năm hai mươi tuổi trong trẻo, lúc đọc đến cuối truyện thì ngữ điệu dần trở nên trầm thấp, dỗ người nghe chìm vào giấc ngủ.

Đáng tiếc là nhóc con năm tuổi lại phơi phới tinh thần, tràn trề năng lượng.

Trong quyển truyện cổ tích có hai mươi câu chuyện, câu chuyện cuối cùng là "Ba chú heo con", lúc này Lục Dĩ Thành đã miệng đắng lưỡi khô, buồn ngủ rã rời.

Nhưng đôi mắt của nhóc con nằm bên cạnh anh vẫn sáng ngời, không có một tí dấu hiệu buồn ngủ nào.

Lục Dĩ Thành: "…"

Anh liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã gần mười một giờ đêm, tinh lực của đứa nhỏ này thật sự tốt đến mức khiến người ta phải tán thưởng.

"Bình thường con ngủ lúc mấy giờ?" Lục Dĩ Thành gấp quyển sách lại, nhéo mũi hỏi.

Cậu nhóc duỗi bàn tay núc ních thịt ra, trên mu bàn tay có năm lúm đồng tiền rõ ràng rất đáng yêu, cậu ra dấu số tám: "Tám rưỡi con ngủ."

Đã lâu lắm rồi Lục Dĩ Thành không có tâm trạng sốt ruột và phiền não như vậy.

"Vậy sao giờ con còn chưa ngủ?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Cậu nhóc bĩu môi: "Bởi vì con chưa uống sữa bò, bởi vì không phải mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe!"

Lục Dĩ Thành tê cả da đầu.

Rốt cuộc tại sao mọi chuyện lại phát triển thành cục diện như ngày hôm nay nhỉ? Giờ phút này, bộ não luôn minh mẫn của anh cũng bắt đầu mờ mịt.

Kỳ nghỉ đông và nghỉ hè hàng năm đều được anh sắp xếp kín mít.

Kỳ nghỉ hè sau khi kết thúc năm hai đại học này cũng không ngoại lệ. Nhờ giảng viên giới thiệu, hiện giờ anh đang làm gia sư cho hai em học sinh, một học sinh cấp hai và một học sinh cấp ba, mỗi ngày đều phụ đạo một tiếng. Sau khi kết thúc một kỳ nghỉ hè, anh cũng có thể tiết kiệm được một khoản kha khá.

Một tuần trước, anh nhặt được một đứa bé ở bên ngoài khu chung cư Tân Giang Garden.

Đứa bé này thấy anh là lanh lảnh gọi ba.

Lục Dĩ Thành vốn tưởng rằng chỉ là trò đùa ranh ma của thằng bé, mãi đến khi cu cậu lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

Chiếc đồng hồ quả quýt này là di vật của bà nội Lục Dĩ Thành, anh nhớ rõ mình đã cất nó vào tận cùng của chiếc rương. Kết quả sau khi đưa thằng bé này về lật tung khắp nhà cũng không tìm được chiếc đồng hồ quả quýt kia. Kể từ lúc đó, Lục Dĩ Thành đã nhận ra sự việc không bình thường.

Chiếc đồng hồ quả quýt trong tay cậu bé đúng là di vật của bà nội.

Nhưng khác với trong trí nhớ của anh, bên trong chiếc đồng hồ quả quýt này có khảm một bức ảnh.

Trong ảnh là một nhà ba người.

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, đeo cặp kính gọng mảnh, trông trưởng thành và chững chạc.

Cô gái để mái tóc dài xoăn nhẹ, xinh đẹp rực rỡ như đóa hồng đỏ nở rộ phong tình vạn chủng*, mày mắt cong cong, khóe môi hơi vểnh lên, đẹp đến mức không gì sánh được.

(*) Chỉ sự quyến rũ toát ra từ trong cốt cách.

Cậu nhóc ở giữa khoảng ba tuổi, khuôn mặt mũm mĩm, cậu mặc bộ vest mini được đặt may riêng và thắt kèm một chiếc nơ, đôi mắt sáng ngời, vừa khôi ngô lại đáng yêu.

Thoạt nhìn là một nhà ba người rất hạnh phúc.

Nhưng vấn đề là…

Anh rất quen với người đàn ông trong bức ảnh, người nọ trông giống anh như đúc, chỉ có điều, anh ta đã bớt đi vẻ ngây ngô ở anh.

Cô gái trong ảnh cũng không hề xa lạ với anh.

Trí thông minh lanh lợi của nhóc con năm tuổi này cũng không phải dạng vừa, Lục Dĩ Thành cũng moi được không ít thông tin từ đứa bé. Miệng cậu nhóc đọc vanh vách họ tên, số điện thoại, đơn vị công tác của ba mẹ, thậm chí ngay cả số căn cước cũng thuộc nằm lòng…Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành hỏi cậu nhóc đã đến đây bằng cách nào?

Cậu nhóc cũng tỏ ra oán trách nói: "Chuyện ba cũng không biết thì sao con biết được? Tóm lại là con và A Mẫn chơi trốn tìm, con lén trốn trong tủ quần áo của mình, A Mẫn mãi không tìm thấy con. Con vừa ra khỏi tủ quần áo thì lập tức nhìn thấy ba!"

"Không, là ba không có đeo kính ~"

"Ba, sao chúng ta vẫn chưa về nhà?"

"Mẹ lại đuổi ba ra ngoài à?"

Lục Dĩ Thành mơ hồ đoán được chân tướng của sự việc.

Nhưng vẫn còn thiếu một bước cuối cùng để xác nhận.

Anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, vậy mà lại tin những lời nhóc con mập mạp này nói, ma xui quỷ khiến thế nào lại rút một số tiền đi xét nghiệm quan hệ cha con.

Kết quả xét nghiệm cho thấy anh và thằng nhóc này thật sự là cha con.

?

Ai có thể nói cho anh biết, anh mới hai mươi tuổi, sao lại có một đứa con năm tuổi chứ?

Lúc học cấp ba, giáo viên tiếng Anh đưa bọn họ đến phòng lab xem một bộ phim tên là "Hiệu ứng cánh bướm*", mấy bạn học nữ ở bàn trước và bàn sau cũng thường xuyên thảo luận về những quyển tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng, có xuyên qua thời không, trọng sinh và xuyên vào những quyển tiểu thuyết đang hot đương thời. Lục Dĩ Thành phỏng đoán sơ lược, chắc là đứa con trai năm tuổi của anh đã kích hoạt một thiết bị dẫn nào đó rồi xuyên từ tương lai đến hiện tại. Nhưng tại sao lại xảy ra chuyện này? Lục Dĩ Thành cũng nghĩ mãi không ra.

(*) Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) là một khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ vật lý đối với điều kiện gốc. Cái tên "hiệu ứng cánh bướm" đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian.

Nhưng chuyện đã xảy ra. Một tuần nay, mỗi khi Lục Dĩ Thành nghĩ rằng đó là một giấc mộng mang màu sắc khoa học viễn tưởng, thì vừa mở mắt ra anh lại thấy cậu nhóc nằm bên cạnh mình.

Gần mười một giờ.

Cậu nhóc nghịch ngợm cả ngày cuối cùng cũng uể oải ngáp một cái, trước khi chìm vào giấc ngủ, cậu còn lặp lại vấn đề cứ mỗi một tiếng đồng hồ phải hỏi một lần: "Chừng nào mẹ tới đón chúng ta? Con muốn mẹ."

"Con không có chọc giận mẹ, hai người cãi nhau cũng đừng vạ lây tới con. Ba bị đuổi ra ngoài nhưng con không có ~"

Lục Dĩ Thành rất đau đầu.

Cuối cùng nhóc con cũng chìm vào giấc ngủ, anh ngắm nghía gương mặt say ngủ này.

Lông mi cu cậu vừa dài vừa cong, lông mày rất đậm, khuôn mặt phúng pha phúng phính, cánh tay mập mạp trắng nõn giống hệt ngó sen.

Cho dù chuyện này ly kỳ đến mức nào thì nó cũng đã thật sự xảy ra, anh chẳng còn cách nào ngoài đối mặt cả.

Lục Dĩ Thành thở dài một hơi, cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường.

Cho đến giờ phút này, Lục Dĩ Thành vẫn không thể tin được anh lại kết hôn với Giang Nhược Kiều trong tương lai, thậm chí còn có một đứa con.

Giang Nhược Kiều là ai?

Trong học kỳ hai của năm hai đại học, cái tên này được nhắc đến nhiều nhất trong ký túc xá của bọn anh.

Ký túc xá hệ chính quy của đại học A là phòng tiêu chuẩn dành cho bốn người. Từ sau đợt huấn luyện quân sự cho tân sinh viên đến giờ, bầu không khí trong ký túc xá của họ vẫn luôn rất thân thiện và hòa thuận, bốn người đều nói chuyện rất hợp nhau, ngày thường quan hệ cũng rất tốt. Nhất là Tưởng Diên, anh ta làm người rất nghĩa khí, cho dù là ai cần giúp đỡ cũng chẳng nề hà. Cho nên khi Tưởng Diên nói anh ta thích một cô gái, mấy người bạn cùng phòng đều hào hứng hiến kế cho, thậm chí còn tích cực hơn cả mình yêu yêu đương.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều chính là cô gái mà Tưởng Diên thích.

Lục Dĩ Thành còn nhớ rõ, buổi tối hôm Tưởng Diên được Giang Nhược Kiều đồng ý, anh ta vui đến phát điên, xách một thùng bia mang lên ngay dưới mí mắt của dì quản lý ký túc xá.

Chính vì biết Tưởng Diên thích Giang Nhược Kiều đến mức nào nên khi nhìn thấy tấm ảnh khảm trong chiếc đồng hồquả quýt của mình, thậm chí trong đầu Lục Dĩ Thành còn nảy ra một suy nghĩ – hay là Giang Nhược Kiều có cô em gái sinh đôi?

Nếu không phải trí nhớ của cậu nhóc tốt đến kinh người, ngay cả số căn cước của Giang Nhược Kiều cũng đọc thuộc lòng vanh vách thì có đánh chết Lục Dĩ Thành cũng không tin, rốt cuộc trong tương lai đầu mình bị úng nước tới mức nào mới có thể thích Giang Nhược Kiều?

Giang Nhược Kiều chính là bạn gái của Tưởng Diên đấy.

Từ khi báo danh nhập học đến khi bắt đầu, Lục Dĩ Thành đã nổi bật trong nhóm tân sinh viên với hào quang thủ khoa khối khoa học tự nhiên trong kỳ thi tuyển sinh đại học. Lục Dĩ Thành có dáng vẻ gầy gò sạch sẽ của thiếu niên, khi đó anh mặc áo phông màu xám nhạt đã giặt nhiều đến bạc màu, cổ áo mất đi độ co giãn, lúc nghiêng người sẽ lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Dáng người một mét tám ba, vai rộng eo thon, cả người giống như một cây bạch dương. Vào trường hai năm, biệt danh 'chàng trai ăn cỏ*' do các đàn chị đặt cho anh vẫn còn lưu truyền đến ngày nay.

(*) Chàng trai ăn cỏ là một thuật ngữ được sử dụng ở Nhật Bản để mô tả những người đàn ông trẻ tuổi có tính cách hiền lành, không thích cạnh tranh và có nhịp sống riêng của mình. Họ thường tỏ ra ít quan tâm đến việc kết hôn hoặc tỏ ra quyết đoán trong mối quan hệ với phụ nữ. (ST)

Anh sống hướng nội và khiêm tốn, đối xử với mọi người ôn hòa và thân thiện như loài động vật ăn cỏ, gần như không có bất kỳ tính công kích gì.

Thế nên Lục Dĩ Thành thật sự nghĩ mãi không ra.

Chẳng lẽ sâu trong thâm tâm anh còn giấu bản chất xấu xa?

Trong danh bạ điện thoại của Lục Dĩ Thành chỉ có bốn người phụ nữ.

Một là giáo viên hướng dẫn của anh, hai người nữa là phụ huynh học sinh, cuối cùng là người cô lấy chồng xa của mình.

Nếu anh muốn liên lạc với Giang Nhược Kiều thì vốn sẽ phiền phức đôi chút, nhưng nhóc con này lại có thể đọc ra số điện thoại, chỉ có điều không biết bây giờ Giang Nhược Kiều có dùng số này không.

Những ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng của Lục Dĩ Thành dừng lại trên màn hình điện thoại một lúc lâu, sau đó mới trịnh trọng gửi một tin nhắn: [Xin chào, xin hỏi cậu có phải là Giang Nhược Kiều không? Tôi là Lục Dĩ Thành, có việc muốn tìm cậu.]

*

Cùng lúc đó, một cơn mưa đổ xuống thành phố Khê, xua tan cái nóng oi ả của mùa hè.

Giang Nhược Kiều rảnh rỗi tiện tay mở quyển tiểu thuyết em họ mới mua ra. Đối với cô, tiểu thuyết còn có tác dụng hơn cả melatonin*, nhìn hai ba trang đã buồn ngủ. Ngọn đèn nhỏ ở đầu giường vẫn còn sáng, chiếc máy điều hòa cũ kỹ đang phát ra tiếng rè rè, Giang Nhược Kiều chìm vào giấc ngủ.

(*) Melatonin là một hormone được sản xuất bởi tuyến tùng, đây là tuyến có kích thước bằng hạt đậu nằm ở giữa não. Melatonin có tác dụng gây buồn ngủ nên thường được sử dụng trong việc điều hòa giấc ngủ, hỗ trợ chữa mất ngủ và nhịp sinh học nhưng nó không phải là thuốc ngủ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Trở về quê, ngủ trên chiếc giường nhỏ này, Giang Nhược Kiều cảm thấy rất yên bình.

Ngặt nỗi trước giờ cô đều ngủ cả đêm không mộng mị, hôm nay là lần đầu tiên cô mơ thấy một giấc mộng.

Còn là một giấc mộng không mấy tốt đẹp.

Đó là ở một bữa tiệc rượu, cô nhìn đôi nam nữ đứng cách đó không xa, người đàn ông mặc trang phục lịch lãm được cắt may vừa vặn, cả người tản ra khí chất cao quý, lạnh lùng cấm người khác đến gần. Anh ta được đám người vây quanh nịnh nọt, giữa mày toát ra vẻ mất kiên nhẫn. Chỉ khi nhìn sang cô gái đang khoác tay mình, khuôn mặt lạnh lùng kia mới có thể tan hết băng tuyết, tình cảm dịu dàng và sự cưng chiều trong đó khiến ai nhìn thấy cũng phải thốt một câu 'y hệt sủng văn'. Cô gái bên cạnh anh ta nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, quấn quýt kéo tay anh ta. Không biết có chuyện gì, cô ấy nhón chân lên thì thầm vào tai chàng trai câu gì đó, người đàn ông hôn lên trán cô ấy vỗ về.

Trong mơ, Giang Nhược Kiều cứ thế đứng nhìn.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông liếc nhìn cô.

Khung cảnh thay đổi, cơn mưa nhỏ bên ngoài rơi tí tách, Giang Nhược Kiều chật vật ôm hai tay trước ngực bước đi trên con đường nhỏ, chiếc váy dính bẩn, mái tóc cũng ướt sũng.

Cô run lên vì lạnh, khom người như thể đang giẫm lên những mũi dao nhọn, gian nan tiến về phía trước.

Đột nhiên, một chiếc Bentley màu đen chậm rãi dừng lại bên cạnh cô.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người đàn ông lạnh lùng nhìn cô, cười nhạo nói: "Cầu xin anh thì anh sẽ bỏ qua cho em."

…

Giang Nhược Kiều bị tiếng ồn đánh thức.

Ông bà ngoại đã lớn tuổi, thính giác cũng không còn tốt như xưa, bọn họ cố gắng hạ thấp giọng để nói chuyện nhưng hiệu quả cách âm của ngôi nhà cũ quá kém. Sau khi tỉnh dậy cô vươn vai, cầm di động đặt trên tủ đầu giường rồi bấm sáng màn hình để xem theo thói quen.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Ngoại trừ quảng cáo trên Weibo và các trang web khác ra thì còn có một tin nhắn SMS và mấy tin nhắn Wechat.

Tin nhắn SMS là từ một số lạ.

Wechat là bạn trai nhắn.

Giang Nhược Kiều 'a' một tiếng rồi mở tin nhắn kia.

Cô nhíu mày, Lục Dĩ Thành?

Còn nói tìm cô có việc hả?

Bọn họ thân lắm à?

Chương 2:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mặc dù Giang Nhược Kiều hơi ngờ vực nhưng vẫn trả lời tin nhắn này: "Lục Dĩ Thành, tôi là Giang Nhược Kiều, có chuyện gì không?"

Nếu Lục Dĩ Thành không tự giới thiệu bản thân thì Giang Nhược Kiều đã xóa tin nhắn kiểu này ngay từ lúc nhìn thấy rồi.

Nói sao nhỉ? Mặc dù Giang Nhược Kiều không quen biết gì với Lục Dĩ Thành nhưng cô vẫn biết người này được các bạn cùng lớp nhận xét khá tốt. Bạn trai cô và Lục Dĩ Thành ở cùng phòng ký túc xá, hai người lại chơi thân với nhau nên cô cũng từng tiếp xúc với Lục Dĩ Thành mấy lần. Quả thật anh là một người khá được.

Cái tên Lục Dĩ Thành cũng được nhắc đến trong ký túc xá của cô với tần suất rất cao.

Sinh viên nào thi đậu đại học A mà thời cấp ba không học siêu giỏi chứ? Các trường đại học và cao đẳng giành giật thủ khoa các tỉnh hàng năm là chuyện như cơm bữa. Trường đại học A cũng trao học bổng cho tân sinh viên là học sinh đạt điểm cao nhất ở các tỉnh. Về cơ bản, học bổng dành cho tân sinh viên này đã bao trọn học phí cả bốn năm học. Đậu vào trường danh giá đã tài giỏi lắm rồi, nếu còn được miễn giảm học phí thì khác nào máy bay chiến đấu giữa dàn sinh viên xuất sắc. Lục Dĩ Thành chính là thủ khoa của khối tự nhiên năm đó.

Người thông minh bao giờ cũng toát lên ánh hào quang.

Chưa kể cả ngoại hình lẫn phong thái của Lục Dĩ Thành đều tuyệt vời.

Đương nhiên, trong mắt Giang Nhược Kiều, một nam sinh cho dù không có vẻ ngoài xuất sắc nhưng chỉ cần trông sạch sẽ là đã ghi thêm điểm rồi.

Lục Dĩ Thành cũng rất tươm tất.

Không chỉ nói về quần áo anh mặc, giày dép, tóc tai, móng tay của anh mà còn cả khí chất nữa.

Có cậu con trai chưa đến hai mươi tuổi, còn trẻ mà đã ăn ở lôi thôi, trông không hề chỉnh chu chút nào.

Nhưng Lục Dĩ Thành lại vừa sạch sẽ vừa thanh thoát, cực kỳ có duyên với người khác, thái độ ôn hòa thân thiện, dù được nhận học bổng hàng năm nhưng vẫn khiêm tốn. Một người con trai như thế, kể cả người hay bắt bẻ như Giang Nhược Kiều cũng phải thầm khen ngợi một câu: Trừ nghèo ra thì tất cả đều hoàn hảo!

Có điều, tiêu chuẩn về "nghèo" của Giang Nhược Kiều quá rộng.

Thật ra, những người thi đậu vào trường đại học A chỉ cần cố gắng một chút thì sẽ không đến nỗi nghèo. Thị trường gia sư dạy kèm vốn đã ưa chuộng sinh viên đại học chứ đừng nói là sinh viên của trường danh tiếng như này. Lúc trước Giang Nhược Kiều từng nghe bạn trai kể rằng, Lục Dĩ Thành chỉ dựa vào mỗi công việc làm gia sư thôi đã kiếm được bộn tiền mỗi tháng, hai người còn lại trong phòng họ mỗi khi hết tiền đều mượn của anh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Rất nhiều người sau khi lên đại học đều có chút chểnh mảng việc học hành, ngay cả Giang Nhược Kiều cũng có lúc cúp học.

Lục Dĩ Thành lại chưa bao giờ "bắt chước", cho dù có một số giảng viên không điểm danh nhưng bất kể là tiết tự chọn đi cũng được mà nghỉ cũng chẳng sao, anh đều không vắng mặt.

Giang Nhược Kiều nghe nói, chính vì tính tình nghiêm túc và cần cù đó mà một số đàn anh giỏi giang trong trường tự mở công ty đã mời Lục Dĩ

Thành về làm thêm với mức lương rất lý tưởng.

Nói chung, ai cũng thấy được Lục Dĩ Thành là một người có tiềm năng vô hạn.

...

Lục Dĩ Thành trả lời tin nhắn ngay: [Giờ cậu có đang ở Bắc Kinh không?]

Kỳ lạ!

Giang Nhược Kiều nhúng bánh quẩy vào sữa đậu nành rồi mới nhắn lại: [Không, mà có chuyện gì thế?]

Trừ bạn trai Tưởng Diên ra, Giang Nhược Kiều không hề tiếp xúc gì với Lục Dĩ Thành. Hai người học khác ngành, bạn bè cũng chẳng quen biết nhau. Dù Giang Nhược Kiều có nghĩ nát óc cũng không đoán ra được Lục Dĩ Thành tìm cô vì chuyện gì.

Lục Dĩ Thành: [Nếu tiện thì cậu có thể tới Bắc Kinh một chuyến không?]

Giang Nhược Kiều: [...]

Giữa hai người họ có gì không thể nói chuyện qua điện thoại hay tin nhắn à?

Làm như cả hai có gì đó với nhau vậy.

Không chờ Giang Nhược Kiều trả lời, Lục Dĩ Thành đã trịnh trọng giải thích: [Có thể hơi đường đột nhưng chuyện này tôi phải nói trực tiếp với cậu. Nếu được thì cậu có thể gửi số căn cước công dân cho tôi, tôi sẽ mua vé và đặt khách sạn giúp cậu. Nếu cậu không tiện thì tôi sẽ qua đó tìm cậu. Chuyện này thật sự rất quan trọng.]

Bấy giờ, Giang Nhược Kiều thật sự bị khơi dậy lòng tò mò.

Có thể là do danh tiếng của Lục Dĩ Thành quá tốt, cũng có thể do cô có ấn tượng tốt với anh nên cô không từ chối yêu cầu vô lý này ngay lập tức, ngược lại còn cân nhắc. Chỉ còn vài ngày nữa là khai giảng, thà về trường bây giờ luôn còn hơn là về vào mùa tựu trường, đến lúc ấy vừa phải chen lấn lại vừa nóng.

Mà có lẽ việc mơ thấy giấc mộng kia đã ảnh hưởng tới cô một chút.

Trong mơ, cô thấy Tưởng Diên y hệt tên cặn bã, hết anh anh em em với đứa con gái khác tới dám cả gan ép cô cầu xin anh ta.

Quá tan nát cõi lòng!

Giang Nhược Kiều đã qua tuổi vừa mơ thấy giấc mơ kỳ lạ là hôm sau phải lập tức tra cứu giải mã chiêm bao.

Đối với cô bây giờ, bạn trai ngoại tình đã không còn là chuyện gì to tát nữa.

Ngay cả những cảm xúc như đau khổ, lưỡng lự cũng trở nên thừa thãi. Thử ngẫm lại xem, có phải trong nhà có rác là phải vứt đi không? Ai thèm bịn rịn với chả lưu luyến đống rác dưới bếp chứ?

Giờ cô về Bắc Kinh cũng được thôi.

Vừa khéo hai ngày trước chủ tiệm vẫn luôn hợp tác với cô cũng mới hỏi cô về sớm để chụp hình được không.

Ảnh của cô tình cờ bị người ta đăng lên mạng, lúc ấy thu hút một lượng follow nhất định trên Weibo. Thời gian đó, rất nhiều người liên lạc với cô, nào là làm mẫu ảnh, đóng phim, lại đến livestream làm ngôi sao mạng, nhiều vô số kể. Sau khi lọc hết những tin nhắn đáng ngờ ra, cô thấy tin nhắn của chủ một tiệm Hán phục, khái quát lại là thấy khí chất của cô rất hợp làm người mẫu Hán phục, ngỏ ý muốn hợp tác lâu dài.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác

nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Trước đây cũng có kha khá người liên lạc với Giang Nhược Kiều để làm người mẫu cho cửa hàng.

Nhưng Giang Nhược Kiều đều từ chối.

Con người cô thật sự rất... Cô hơi kháng cự với việc làm mẫu ảnh. Chủ yếu là do thời cấp ba, ảnh cũ của một nhóm ngôi sao bị tuồn lên mạng nhằm so sánh, phân tích xem những người nổi tiếng này có đụng dao kéo hay không. Khi đó, Giang Nhược Kiều nhìn mấy tấm hình mà vỡ mộng, không phải vì mặt của họ mà vì cô chẳng thể ngờ được mấy ngôi sao kia lại trông quê mùa đến thế!

Cách đây mười năm sẽ thấy cách ăn mặc của họ vô cùng thời thượng, nhưng mười năm sau lại nhìn thấy cay mắt.

Giang Nhược Kiều chắc kèo mấy người nổi tiếng kia cũng ước gì những bức ảnh đó hoàn toàn biến mất khỏi mạng xã hội.

Quần áo ngày nay cũng thế, bây giờ nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp nhưng đến mười năm sau thì sao? Có khi nào sẽ trở thành quá khứ đen tối mà cô có nằm mơ cũng muốn xóa bỏ không? Quan trọng hơn là những thương hiệu cao cấp như thế đã có người mẫu chuyên nghiệp rồi, đâu tới lượt cô.

Nhưng Hán phục cổ trang lại khác xa, chí ít... còn đỡ hơn nhỉ? Dù gì cô đã xem phim cổ trang suốt hơn hai mươi năm qua, bây giờ nhìn những trang phục cổ và đạo cụ vẫn không thấy khiếp người.

Có điều, sở dĩ Giang Nhược Kiều đồng ý là do... mức lương mà người ta đưa ra cao ngất ngưởng.

Cô quen biết chủ tiệm này đã hơn một năm, nhìn ra được đối phương là một phú bà không thiếu tiền, mở tiệm Hán phục này chỉ vì đam mê. Chủ tiệm vừa dễ tính vừa trả lương cao, các bộ Hán phục được thiết kế lại tinh tế, đẹp đẽ nên đương nhiên cô đồng ý rồi.

Giang Nhược Kiều trả lời tin nhắn của Lục Dĩ Thành: [Tôi sẽ sớm trở vềBắc Kinh, lúc đó tôi sẽ liên lạc với cậu sau.]

Dễ thấy Lục Dĩ Thành không muốn nói chuyện qua tin nhắn, thế nên cô cũng không cần phải gặng hỏi làm gì.

Lục Dĩ Thành: [Được, cậu đưa tôi số căn cước công dân của cậu đi, cậu muốn ngồi máy bay hay tàu cao tốc?]

Thật ra Lục Dĩ Thành biết số căn cước công dân của Giang Nhược Kiều.

Bởi vì đã có nhóc mập thuộc làu làu rồi.

Chẳng qua bây giờ anh không nên để lộ mình biết số căn cước công dân của người yêu bạn thân thì hơn.

Giang Nhược Kiều: [Không cần đâu, tôi sẽ tự mua vé.]

Lục Dĩ Thành: [Được.]

*

Dạo này, cuộc sống của Lục Dĩ Thành đã bị đảo lộn hoàn toàn.

Một bước ngoặt lớn đã xảy ra trong cuộc đời anh.

Không ngờ anh lại có một đứa con!

Dĩ nhiên, Lục Dĩ Thành hoàn toàn có thể giao đứa bé cho đồn cảnh sát nhưng e rằng lúc đó sẽ gây ồn ào trong xã hội, tiếp đến sẽ là một loạt các cuộc phỏng vấn và rắc rối kéo đến, cuộc sống của anh sẽ càng lộn xộn hơn. Sau khi cân nhắc lợi hại, anh quyết định không nên khiến những bộ ngành có liên quan chú ý thì hơn. Với khả năng hiện tại, anh nuôi bản thân thôi thì không hề gì nhưng nếu có thêm một đứa trẻ với yêu cầu cao thì anh hoàn toàn không gánh nổi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view

cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng có thể thấy được tương lai, điều kiện kinh tế của anh rất khá giả, nuôi nấng và rất nuông chiều đứa trẻ này.

Cậu nhóc mới năm tuổi, người ba trong lòng cậu là một người không thiếu thốn về tiền bạc, phải gọi là thằng nhỏ muốn gì được nấy.

Đứa bé năm tuổi không hiểu sự quẫn bách của người ba hai mươi tuổi này.

Cậu đòi chơi Lego, đòi uống sữa cả sáng lẫn tối, đòi ăn biết bao nhiêu trái cây, đòi xem đủ loại tập tranh vẽ, còn đòi mua mô hình máy bay lẫn xe hơi.

Bết bát lắm thì cho dù thằng bé không hay đòi này đòi nọ đi nữa, với điều kiện của Lục Dĩ Thành cũng khó lòng nuôi nổi cậu.

Chưa kể, nuôi một đứa trẻ không phải cho nó ăn no mặc ấm là xong.

Ít nhất phải cho nó đi học chứ?

Nhưng thằng nhóc này còn chẳng có hộ khẩu.

Lục Dĩ Thành không khỏi cảm thán: Thảo nào nhiều người nói phải cân nhắc kỹ trước khi quyết định sinh con. Chẳng trách phải tính xem nên kết hôn vào độ tuổi nào, anh mới hai mươi tuổi, không có thời gian lẫn điều kiện để nuôi con.

May mà con trai không phải của mình anh.

May là bây giờ anh biết mẹ của con trai là ai.

Nếu là hai người... chắc sẽ dễ tìm cách hơn nhỉ?

Thằng bé đòi hỏi rất nhiều thứ.

Cậu nhóc không thích kem đánh răng ở siêu thị mà Lục Dĩ Thành mua cho nó vào hai ngày trước.

Thế là Lục Dĩ Thành phải vào siêu thị nhập khẩu, mua loại kem đánh răng cậu nhóc muốn.

Hơn năm mươi tệ một tuýp nhỏ 50ml.

8 giờ 10 phút, cuối cùng cậu nhóc cũng dậy. Có lẽ do di truyền nên tóc nó xoăn tự nhiên, nom vô cùng đáng yêu. Gia đình Lục Dĩ Thành không có ai tóc xoăn tự nhiên, anh nghĩ, chắc là di truyền từ Giang Nhược Kiều nhỉ?

"Tư Nghiên, ba đã..." Lục Dĩ Thành vẫn khó thốt nên lời. Anh ngập ngừng, cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh: "Đã hẹn gặp cậu ấy rồi, nhưng con phải hứa với ba là lúc con gặp cậu ấy, con không được gọi mẹ ngay như lúc gặp ba nhé."

Đứa bé này tên là Lục Tư Nghiên.

Cậu nhóc rất thông minh, đã biết viết tên của mình.

Lục Tư Nghiên lập tức xụ mặt, ngẩng cái đầu xoăn xoăn của mình lên rồi hét: "Vì sao ạ? Con nhớ mẹ lắm!"

Dễ thấy thằng bé thân với mẹ hơn.

Lục Dĩ Thành: "Cậu ấy sẽ sợ đó."

Một tuần trước, thằng nhỏ này thình lình chạy về phía anh như quả pháo tí hon, lanh lảnh gọi anh là ba.

Lúc đó, Lục Dĩ Thành còn tưởng mình gặp ma.

May mà khi đó trời vừa tờ mờ sáng, trên đường không có ai.

Lục Tư Nghiên không tài nào chấp nhận được lý do này, hỏi: "Lẽ nào hai người muốn ly hôn?"

Chứ không sao lại không cho cậu gọi mẹ?

Nhưng cho dù ly hôn thì mẹ vẫn là mẹ của cậu mà!

Lục Dĩ Thành tiếp xúc với cậu nhóc đã được một tuần nên cũng hiểu đôi chút về cậu, hình như khó mà giải thích rõ... chuyện xuyên không với thằng nhóc này được, mà có lẽ nhóc con cũng không nhận ra sự khác thường. Chẳng hạn như bây giờ ba nó nghèo kiết xác, trả tiền kem đánh răng cho nó thôi mà cũng thở hồng hộc! Ví dụ hiện giờ ba trẻ hơn lúc trước. Dù vậy, ở tuổi này cậu nhóc vẫn chưa nhận thức được chuyện kỳ lạ gì đã xảy đến với mình.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Ba mẹ không ly hôn."

Còn chưa cưới nữa là.

Không, họ còn chưa hẹn hò nữa cơ.

Quả nhiên, cậu nhóc thở phào nhẹ nhõm.

Lục Dĩ Thành thông minh xưa giờ, đề bài khó khăn cách mấy vào tay anh cũng thành cục len rối nhùi đã tìm ra cách quấn gọn, hết thảy mọi thử thách đều được anh giải quyết dễ dàng.

Nhưng giờ đây, anh bó tay toàn tập.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh cắn răng, nói: "Nếu con nghe lời, hôm nay ba sẽ dẫn con đi ăn KFC."

Lục Tư Nghiên bĩu môi, giơ một ngón tay bụ bẫm ra: "Ăn một bữa Pizza Hut nữa ạ."

Lục Dĩ Thành: "..."

Cuối cùng anh cũng ngộ ra ý nghĩa câu nói của chú hàng xóm rằng: Nuôi một đứa trẻ, vét sạch tiền lương cả một ngày chỉ để nuôi nó.

Chương 3:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều mua vé xe về trường với tốc độ nhanh nhất.

Ngày nay, phương tiện giao thông rất phát triển, cũng có mấy chuyến tàu cao tốc chạy thẳng từ thành phố Khê đến Bắc Kinh, cả lộ trình mất chưa đến bốn tiếng đồng hồ.

Tình cảm cô dành cho căn nhà cũ này rất sâu nặng. Khi xưa, ông ngoại được đơn vị cấp cho căn nhà này, diện tích có thể sử dụng chưa đến năm mươi mét vuông. Có điều dù gì cũng là nhà cũ, không có thang máy nên mỗi ngày ông bà ngoại phải lên xuống cầu thang rất bất tiện. Người già cao tuổi nên ở căn hộ có thang máy thì sẽ tiện hơn, vì vậy mà Giang Nhược Kiều từng đi nhờ tư vấn. Căn nhà này đã được xây nhiều năm, vị trí khu vực quanh đây cũng không tốt lắm, nếu bán đi thì chỉ xấp xỉ số tiền cọc mua nhà mới mà thôi.

Giang Nhược Kiều đã tích cóp được một ít tiền, trước mắt cô đang mong giá nhà ở thành phố Khê đừng tăng mạnh. Cô đang cố gắng tiết kiệm đủ tiền để đổi sang một căn hộ có thang máy, rộng và sáng sủa hơn trước khi tốt nghiệp, như vậy ông bà ngoại về già cũng sẽ sống thoải mái hơn.

Trước đây, Giang Nhược Kiều cũng từng nghĩ tới chuyện đi làm gia sư.

Nhưng cô không có kiên nhẫn với con nít, cô cũng chẳng có khiếu làm giáo viên, cô biết giải đề nhưng không biết giảng sao cho học trò hiểu.

Giả sử giảng đi giảng lại nhiều lần mà đứa học sinh đó vẫn mơ mơ màng màng, không hiểu thì cô sẽ nản lắm.

Thời nay sinh viên đại học A làm gia sư dạy kèm nhận được lương rất cao, nhưng Giang Nhược Kiều lại phải khổ sở mới kiếm được số tiền này. Sau lần làm gia sư đó, cả đời cô sẽ không bao giờ dạy bất kỳ ai nữa.

Công việc bán thời gian mà sinh viên còn đi học có thể làm cũng có nhiều loại, Giang Nhược Kiều nổi tiếng trong đám bạn bè là "nói thì hay mà làm thì dở", chọn đi chọn lại, cuối cùng chỉ có mỗi công việc làm mẫu ảnh cho tiệm Hán phục là cô có thể làm lâu dài. Bên cạnh đó, cô còn lập một tài khoản thỉnh thoảng đăng một vài clip ngắn hoặc quay vlog rồi đăng lên để kiếm tiền, vì có tiếng là hoa khôi của trường đại học A nên cũng có khá nhiều fan hâm mộ. Cô và tiệm Hán phục xem như hỗ trợ lẫn nhau. Ngoài trả lương làm mẫu ảnh, chủ tiệm còn trả lương quảng cáo cho cô.

Thật ra, cái danh hoa khôi trường này của cô do cư dân mạng bình chọn mà ra.

Mỗi một trường đại học cao đẳng đều có một lượng lớn sinh viên, không thể nào mỗi sinh viên đều bỏ phiếu bình chọn ai là hotboy và hoa khôi của trường được, đám sinh viên cũng không rỗi hơi như thế. Chưa kể, gu thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác, có người thích kiểu con gái trang điểm đậm, một số người lại thích kiểu con gái thanh thuần. Lúc ấy, Giang Nhược Kiều nhắm ngay vào thị trường này. Sau khi bạn bè đăng ảnh cô lên mạng và nhận được rất nhiều sự quan tâm, cô lập tức biết đẩy mạnh content mà chẳng cần ai dạy. Bất tri bất giác, mỗi khi nhắc tới hoa khôi trường đại học A thì mọi người sẽ nhớ tới cô đầu tiên.

Một số nghệ sĩ trước đây cũng từng nhắm vào tên tuổi hotgirl, hotboy của trường để bước vào showbiz. Chẳng lẽ ngôi trường nọ thật sự không có ai có ngoại hình xuất sắc hơn bọn họ ư?

Đương nhiên không phải.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hiện tại, tài khoản của Giang Nhược Kiều có rất nhiều fan, cũng có thương hiệu tầm cỡ liên lạc với cô, ngỏ ý làm đối tác quảng cáo.

Giang Nhược Kiều ấy à, ở một mức độ nào đó cô là một người hay xét nét.

Cô không muốn để lại bất kỳ lịch sử đen tối nào cho mình, không phải ai đưa tiền là cô nhận ngay. Chỉ vì chút tiền ít ỏi đó mà khiến sau này bị lật xe thì mất nhiều hơn được.

Chính vì vậy mà Giang Nhược Kiều rất ít nhận lời đóng quảng cáo, về cơ bản chỉ hợp tác với tiệm Hán Phục. Dù gì cô cũng làm mẫu ảnh cho tiệm Hán phục kia.

Nói chung, Giang Nhược Kiều không có sở làm người nổi tiếng nhưng lại mắc bệnh ngôi sao, cho rằng mọi động thái của mình đều sẽ bị người ta quay chụp lại nên không muốn gây rắc rối gì cho mình trong tương lai.

Cô cũng không share bất kỳ quan điểm nào đáng gây tranh cãi trên mạng xã hội.

Đi hóng hớt cũng tiến hành trong âm thầm. Để tránh việc lỡ tay nhấn nút like, lúc lướt Weibo cô còn không dùng cả bàn tay phải.

Dù có nổ ra tin tức chấn động cách mấy thì cô cũng không cho bất kỳ lời đánh giá nào...

Bạn thân nói đùa, nếu các nghệ sĩ cẩn thận được một nửa của cô thì đã không đến mức bị lật xe rồi.

Sau khi xếp hành lý xong, Giang Nhược Kiều lén lút nhét hai ngàn tệ xuống gối ông bà ngoại rồi mới ra khỏi nhà, đi tới trạm tàu cao tốc.

Trên tàu cao tốc, cô nhận được tin nhắn trên Wechat từ bạn trai.

Tưởng Diên: [Ảnh]

Tưởng Diên: [Ảnh]

Tưởng Diên: [Em thích cái nào hơn?]

Giang Nhược Kiều chần chừ một lúc mới trả lời tin nhắn: [Anh không ở Bắc Kinh à?]

Tưởng Diên: [Ư, anh đột xuất đến Tam Á, đi dạo cửa hàng miễn thuế với mẹ. Đúng lúc gần tới sinh nhật em nên anh có mua một chiếc túi xách cho em. Nghe nói đây là phiên bản mới ra, em thích màu gì?]

Giang Nhược Kiều cầm điện thoại, không trả lời tin nhắn ngay.

Tưởng Diên là con nhà giàu, chính xác hơn là con nhà giàu giả vờ nghèo.

Ban đầu Giang Nhược Kiều cũng không chú ý tới nhân vật này, sau này hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn, Giang Nhược Kiều cũng nhận ra hoàn cảnh gia đình của anh ta cũng khá giả qua quần áo và cách ăn mặc của Tưởng Diên. Quần áo, giày dép của Tưởng Diên không phải của hãng lớn thường gặp mà là thương hiệu rất hiếm có ai trong đám sinh viên tiếp xúc hay biết đến. Chiếc ba lô anh ta tiện tay quăng xuống đất để đi đá bóng trị giá đến năm con số. Sở dĩ chẳng mấy ai trong đại học A biết Tưởng Diên là cậu ấm nhà giàu là vì anh ta quá khiêm tốn, bình thường tiết kiệm được thứ gì thì tiết kiệm hết mức có thể, thậm chí còn đi làm thêm đủ chỗ.

Giang Nhược Kiều do dự hai tháng mới nhận lời hẹn hò.

Con người cô rất thực tế, cô cũng biết yêu đương không có nghĩa là sẽ kết hôn, cũng biết phải hẹn hò với người mình thích.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng vấn đề là...

Cô chỉ thích người có tiền.

Sau khi hẹn hò mới phát hiện đối phương là sinh viên đại học bình thường, đi ăn một bữa tiệc thôi cũng phải bóp bụng, chi tiêu dè sẻn cả tháng, hẹn hò được nửa tháng thì phải nhờ bạn cùng phòng tiếp tế, yêu đương kiểu đó thì còn gì là thú vị? Cô có cảm tưởng mình như đang hút máu người khác vậy. Cô rất thích kiểu hẹn hò này, ngay từ đầu sẽ nói điều

kiện rõ ràng, hợp thì mới bàn đến chuyện có thích hay không. Thế nên, cách yêu của cô khác hẳn so với người khác.

Cô phải xác nhận khả năng tài chính của người ta ra sao rồi mới quyết định có đến với nhau hay không, thích thì hẹn hò, không thích thì thôi. Cô cũng không ngây thơ cho rằng ai có tiền thì đeo bám theo người đó, như thế chẳng biết chọn lựa gì cả.

Bởi vậy có thể nói, cô thật lòng thích mỗi một người bạn trai mình từng kết giao, nhưng tất cả bạn trai cũ của cô đều có chung một đặc điểm - Giàu.

Tại sao nói Tưởng Diên giả làm con nhà nghèo?

Nếu không vì quần áo và cách ăn mặc của Tưởng Diên thì anh ta sẽ không bao giờ nằm trong danh sách ứng cử viên bạn trai của Giang Nhược Kiều. Thật ra cô cũng sợ mình nhìn nhầm, cho đến một lần nọ nhìn thấy mẹ Tưởng Diên đến đón anh ta, hai mẹ con bước vào một chiếc Porsche Cayenne nhìn thì bình thường nhưng thực chất rất xa xỉ.

Sau đó nữa, cô đi dạo phố với bạn thì tình cờ thấy Tưởng Diên xuống phố với mẹ anh ta. Hai người đi vào tiệm trang sức chọn trang sức quý báu, rồi đi dạo phố mua hết túi lớn túi nhỏ.

Trong thời gian hai bên còn mập mờ, cô cũng từng gọi video bất ngờ với Tưởng Diên, nhìn cảnh vật trong video thì có vẻ là Garden Villa.

Cứ mỗi lần như thế là cô lại chụp màn hình. Sau mấy lần đối chiếu và tra cứu, cô chắc chắn nhà của Tưởng Diên ở Danh Môn Hoa phủ.

Danh Môn Hoa Phủ là khu biệt thự được mở bán cách đây năm năm, nằm giữa vùng đất trù phú có phong thủy tốt với cảnh sắc tráng lệ lại tuyệt vời, là khu dành cho những người giàu có của Bắc Kinh.

Trước khi hai người chính thức quen nhau, Giang Nhược Kiều còn cố ý đến gần Danh Môn Hoa Phủ. Thấy Tưởng Diên đi vào, cô viện cớ hỏi đường để trò chuyện đôi câu với anh bảo vệ trẻ, giả bộ hỏi bâng quơ có phải cậu con trai mặc chiếc áo có mũ màu xám kia sống ở đây không, lúc

nãy anh ta đánh rơi đồ, cô nhặt được nhưng không biết nên trả lại bằng cách nào.

Chính miệng anh bảo vệ trẻ đã chứng thực Tưởng Diên sống ở đây.

Sau lần đó, Giang Nhược Kiều mới tiến tới với Tưởng Diên.

Còn về phần tại sao anh ta lại giả nghèo ấy hả?

Chắc là do người giàu đều nghĩ rằng "Em không được yêu tiền của tôi, em phải yêu chính con người tôi".

Thật ra Tưởng Diên đối xử với cô rất tốt.

Anh ta muốn giả vờ thì cô chiều theo anh ta thôi.

Đã diễn đến mức này, Giang Nhược Kiều cũng không muốn lật xe ngay bây giờ, tiếp tục đóng vai cô bạn gái tri kỷ, tốt bụng.

Giang Nhược Kiều: [Không cần đâu!]

Giang Nhược Kiều: [Cái túi này đắt lắm, anh kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì, sinh nhật em anh đi ăn một bữa với em là được rồi.]

Cùng lúc đó, Tưởng Diên vừa nhận được tin nhắn này trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Đúng là chiếc túi xách này không hề rẻ chút nào.

Nhưng nếu anh ta cố gắng hơn thì vẫn mua được cho cô.

Nhược Kiều vẫn hiểu chuyện như thế, rõ ràng cô nên được nâng niu, che chở trong lòng bàn tay mới phải, ấy vậy mà cô lại cam chịu khổ cực cùng anh ta. Có thể coi trước đây Tưởng Diên mơ mơ màng màng, được chăng hay chớ. Nhưng kể từ khi ở bên Giang Nhược Kiều, anh ta hận mình có quá ít, chỉ ước gì có thể dâng tất cả mọi thứ trên thế giới này tới trước mặt cô.

*

Phía bên kia.

Lục Tư Nghiên miễn cưỡng đồng ý yêu cầu kỳ cục này.

Cậu bé chỉ có một bộ quần áo nên mấy ngày trước lúc đi mua kem đánh răng, nhóc con nhanh nhẹn vọt vào cửa hàng quần áo trẻ em như một tia chớp.

Đừng nhìn vóc dáng hơi bụ bẫm do còn trẻ con của cậu mà coi thường, nhóc ta rất nhạy bén, chạy qua chạy lại khắp nơi y hệt một con lươn. Lục Dĩ Thành không còn cách nào khác, dù sao cậu nhóc cũng chỉ có mỗi một bộ quần áo, còn chưa thay ra giặt, đúng là không ổn. Có điều Lục Dĩ Thành không chọn cửa hàng quần áo trẻ em có tiếng mà dẫn Lục Dĩ Thành vào siêu thị, vì trong siêu thị cũng có khu bán quần áo. Lục Dĩ Thành không bắt bẻ về chuyện ăn mặc lắm. Trước kia lúc bà nội còn sống, bà thường mua bốn chiếc áo sơ mi hết một trăm tệ tại một sạp hàng nhỏ ở chợ nông sản.

Trong suy nghĩ của Lục Dĩ Thành, quần áo nên có giá này.

May mà Lục Tư Nghiên được dạy dỗ rất tốt, ba mẹ mua gì thì cậu mặc nấy.

Lục Dĩ Thành chọn cho cậu nhóc hai bộ quần áo.

Lục Tư Nghiên đi ra phòng thử đồ rồi nhìn mình trong gương, cứ thấy có gì đó không đúng.

Rõ ràng người đẹp vì lụa mà.

Bộ quần áo mà Lục Tư Nghiên mặc lúc mới tới đây rất ngầu, giống y hệt người mẫu nhí khí chất ngời ngời trên INS, thiết kế của bộ đồ còn cực kỳ có thẩm mỹ. Mỗi lần cậu nhóc ra đường, chị gái xinh đẹp nào thấy cậu đều hớn hở lấy điện thoại ra chụp.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm

view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bây giờ cậu mặc áo cộc tay nhỏ màu trắng làm bằng cotton 100%, trên tay áo in nhân vật hoạt hình nào đó.

Phía dưới thì mặc quần đùi qua đầu gối màu xám nhạt.

Một sự tương phản rõ rệt, như cách nói trên mạng thì chính là: Bé được ba mẹ nuôi * Bé được ông bà nội nuôi...

Ngặt nỗi Lục Dĩ Thành không để ý đến những tiểu tiết này.

Anh thấy quần áo có cái để mặc, có cái để thay là đủ rồi.

Bản thân anh cũng thế.

May mà với chiều cao cùng khí chất và nhan sắc này của anh, mặc một chiếc sơ mi hai mươi lăm tệ vẫn giữ vững vị trí hotboy trong lòng tụi con gái.

Đúng là cha nào con nấy.

Lục Dĩ Thành mặc sơ mi màu xám nhạt, phối với quần dài chín phân để lộ mắt cá chân, chân đi một đôi giày vải đã được giặt sạch.

Lục Tư Nghiên thì đang mặc bộ đồ cậu nhóc xuyên đến đây.

Đứa bé mới năm tuổi nên chân cũn cỡn, mái tóc xoăn cũng được chải vuốt gọn gàng.

Hơn mười một giờ, trời nắng chang chang, Lục Tư Nghiên rất sợ nóng. Mặc dù yên sau xe đạp điện vẫn ngồi được nhưng Lục Dĩ Thành luôn để nó đứng ở phía trước khiến Lục Tư Nghiên nghiến răng nghiến lợi càm ràm: "Nắng chết đi được!"

Lục Dĩ Thành thì chẳng thấy sao.

Anh đã quen với sự oi bức của mùa hè và cái lạnh rét buốt của mùa đông.

Trẻ con rất biết cách tìm vui cho mình, xe đạp điện chạy bon bon trên con đường nhựa, làn gió hanh nóng thổi mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên lên làm cậu không ngừng la oai oái.

Tuy phải phơi nắng dưới tiết trời nóng bức nhưng cũng rất vui!

Cậu nhóc chưa từng ngồi xe này bao giờ.

Ngầu chết đi được!

Không bị kẹt xe tí nào luôn!

Giờ này KFC khá đông người, lúc hai ba con đến, Giang Nhược Kiều vẫn chưa tới. Số lần Lục Dĩ Thành ăn KFC đã ít lại càng ít hơn, có thể đếm trên đầu ngón tay. Chiếc miệng nhỏ xinh của Lục Tư Nghiên tuôn ra một tràng, gọi một đống đồ như bị bỏ đói tám đời.

Cậu nhóc hết đòi ăn gà lại đòi ăn hamburger, thêm cả khoai tây chiên, khoai lang lát, gà viên, gà bỏng ngô, còn đòi cả Sundae!

Lục Dĩ Thành cúi đầu, vừa nghiên cứu ưu đãi combo trên trang web vừa nhắn tin cho Giang Nhược Kiều: [Cậu ăn gì, để tôi gọi trước.]

Giang Nhược Kiều: [Một ly Americano đá nhé.]

Lục Dĩ Thành: [Biết rồi.]

Lục Dĩ Thành chuyển qua chuyển lại các ứng dụng. Điểm môn Toán của anh rất cao, nên anh cực kỳ nhạy bén với con số, chẳng cần máy tính đã chọn được phần ăn có ưu đãi tiết kiệm chi phí nhất.

Phần ăn có đủ những thứ Lục Tư Nghiên muốn ăn, Lục Dĩ Thành đăng ký thêm hội viên để mua cho Giang Nhược Kiều một ly Americano đá với giá khá rẻ.

Tác giả có lời muốn nói:

Nói nghe nè, tôi thật sự dành rất nhiều công sức để thiết kế con đường sự nghiệp của nữ chính đó (Ưỡn ngực tự hào).

Cô ấy sẽ không đi theo con đường hotgirl mạng, thậm chí sau này cũng sẽ không phát triển theo hướng này, cũng không vào giới giải trí làm ngôi sao, nghệ sĩ gì nốt (Đây không phải nghề của cô ấy ~ cô ấy sẽ dần tìm được hướng đi chính xác cho cuộc đời mình thôi)

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 4:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều được thừa hưởng gen tốt nhất từ ba mẹ, vừa chào đời đã có đôi mắt hai mí khiến các y tá kinh ngạc. Trong phòng sơ sinh đầu là con nít mới ra đời không đeo nhãn tên trên tay, e rằng đến cả ba mẹ ruột cũng không nhận ra. Trong giai đoạn sơ sinh đứa nào trông cũng bình thường và từa tựa nhau thì Giang Nhược Kiều đã được rất nhiều người khen rằng sau này chắc chắn sẽ trở thành người đẹp.

Cô cũng không phụ lòng những lời dự đoán đó, càng lớn càng xinh đẹp.

Cô sở hữu gương mặt trái xoan và đôi mắt hạnh tiêu chuẩn. Mẹ cô là diễn viên múa, bởi vậy cô đã bắt đầu học múa từ khi bốn năm tuổi. Tuy cô không đạt được nhiều thành tích xuất sắc trong việc nhảy múa nhưng đã luyện ra được một dáng người khá đẹp, bờ vai mềm mại, cổ thon dài, trông cô rất ngọt ngào ở độ tuổi hai mươi với khuôn mặt khiến người ta khó quên.

Hôm nay trước khi ra ngoài cô đã sấy một kiểu tóc phồng rối.

Vừa tự nhiên vừa đẹp, lại gắn thêm một cái kẹp tóc ở bên tai, kiểu tóc trông hơi trưởng thành giờ đây có vẻ khá đáng yêu và ngây thơ.

Mặc trên người chiếc áo thun dáng rộng dài đến đùi đang thịnh hành năm nay, để lộ ra cái quần jean ngắn ở trong.

Dưới ống quần là một đôi chân thon dài thẳng tắp.

Đôi giày thể thao mốt nhất mới mua cũng có tác dụng. Ở độ tuổi hai mươi, trang điểm quá đậm sẽ trở nên lố lăng, với nét tươi trẻ trên gương mặt thì dù để mặt mộc cũng lanh lợi, mê người.

Lúc nào Quán KFC trong kỳ nghỉ hè cũng đông đến mức khó hiểu, đường Thanh Niên lại nằm trong khu vực trung tâm giao thông thuận tiện.

Theo tin nhắn của Lục Dĩ Thành, Giang Nhược Kiều né vài người bưng đĩa rồi thận trọng đi lên tầng hai.

Cô trông thấy Lục Dĩ Thành ở chỗ gần cửa sổ trên tầng hai.

Thật ra cô và Lục Dĩ Thành chẳng thân quen gì mấy.

Giang Nhược Kiều cho rằng mình vẫn còn sót lại một chút đạo đức, rõ ràng không nên làm mấy chuyện kiểu như gặp riêng bạn thân của bạn trai. Nếu không phải Lục Dĩ Thành nhắn tin xin cô tạm thời đừng kể chuyện bọn họ gặp nhau cho Tưởng Diên thì cô đã báo cáo tình huống này với Tưởng Diên rồi.

Mà như thế thì Giang Nhược Kiều càng tò mò hơn.

Rốt cuộc là có chuyện gì mà lại khiến Lục Dĩ Thành luôn ôn hòa và hướng nội cố tình trốn tránh Tưởng Diên để nói với cô.

Cảm giác mà cậu ấy mang đến cho mọi người là sự chín chắn và trầm ổn trước tuổi.

Khi cụm từ chín chắn và trầm ổn xuất hiện trong đầu, Giang Nhược Kiều nghĩ ngay đến hình tượng đàn ông phải hai ba mươi tuổi thậm chí lớn hơn nữa.

Thế nhưng khi gắn hai từ này lên Lục Dĩ Thành thì lại chẳng kỳ cục chút nào.

Người như vậy làm việc rất vững chắc, kiên quyết hướng về phía mục tiêu. Giang Nhược Kiều luôn cảm thấy vài năm sau tổ chức họp lớp, có lẽ Lục Dĩ Thành không phải người thành công nhất, nhưng chắc chắn là người phát triển ổn định nhất.

Giang Nhược Kiều đi qua, trước khi bước đến nơi thì lại trông thấy đối diện Lục Dĩ Thành có một cậu bé.

Cô cũng không nghĩ quá nhiều, trong KFC đông người nên thường phải ghép bàn.

Chỉ không biết phụ huynh của cậu bé này đi đâu rồi.

"Lục Dĩ Thành." Giang Nhược Kiều đứng bên bàn, trong tay còn cầm một chiếc ô che nắng.

Khi cô đi đến gần, hương hoa ngọt ngào thoang thoảng vương vấn quanh mũi Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành là người có gu thẩm mỹ bình thường, theo quan điểm của anh thì Giang Nhược Kiều xinh đẹp đến lóa mắt.

Vẻ đẹp đó giống như phong cảnh mà Lục Dĩ Thành nhìn thấy khi leo núi vậy. Anh biết là đẹp và cũng nhận ra được nét đẹp của cô, nhưng anh không hềcó ý nghĩ gì khác.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Không đỏ mặt tía tai và mơ mộng viển vông giống như những chàng trai khác.

Nhưng hôm nay thì khác.

Lục Dĩ Thành hơi mất tự nhiên.

Nhất là khi nghĩ đến người này là vợ tương lai của anh, giữa họ còn có một đứa con trai, cảm giác lúng túng và chia cắt đó khiến anh không biết phải làm gì.

Lục Tư Nghiên mở to đôi mắt tròn xoe.

Cậu nhìn Giang Nhược Kiều rồi mím môi lại, quên mất thỏa thuận đàn ông đã lập với Lục Dĩ Thành, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Nghiêm túc mà nói, theo trí nhớ của Lục Tư Nghiên thì dường như ba dành nhiều thời gian ở bên cậu hơn, mẹ không thích đi lại trong khu vui chơi, mẹ cũng không thích lắp lego. Nhưng cho dù là vậy thì trong suy nghĩ của bạn nhỏ Lục Tư Nghiên, mẹ vẫn xếp thứ nhất! Là người cậu yêu thương nhất!

Đã một tuần rồi cậu không được gặp mẹ!

Giang Nhược Kiều bỗng không biết phải làm sao: "..."

Cô lùi lại mấy bước, suýt nữa đụng đổ ly Coca lớn trên bàn bên cạnh.

Lục Dĩ Thành rất đau đầu, vội vàng che miệng Lục Tư Nghiên lại.

May mà những người xung quanh chỉ nhìn ngó vài giây, tưởng rằng Lục Tư Nghiên là đứa trẻ hư nên đều ngoảnh đầu đi tiếp tục ăn hamburger của mình. Giang Nhược Kiều mang vẻ mặt nghi ngờ ngồi xuống, đương nhiên cô không dám ngồi vào cái ghế bên cạnh Lục Tư Nghiên, mà là ngồi cạnh Lục Dĩ Thành. Cô thật sự không chịu nổi trẻ con nghịch ngợm, hơn nữa cô không thích nhất là bạn nhỏ hay quấy khóc, lúc làm ầm lên là đau cả tai.

Giang Nhược Kiều thấy hành động của Lục Dĩ Thành thì ngập ngừng hỏi: "Em trai cậu à?"

Nếu không phải là em trai hay người quen thì ai dám che miệng như vậy chứ.

Lục Dĩ Thành hơi bối rối.

Anh cảm thấy mình đã chọn sai địa điểm, không nên chọn ở KFC đông người.

Ít ra phải yên tĩnh một chút và không có người ngoài ở đây mới đúng, hiện giờ xung quanh đều là người, anh thật sự không tiện nói.

Lục Tư Nghiên tủi thân lắm luôn, dỗi đến mức cắn vào lòng bàn tay của Lục Dĩ Thành.

Bấy giờ Lục Dĩ Thành mới chịu thả ra, nhìn cậu với ánh mắt cảnh cáo.

Lục Tư Nghiên muốn nhào vào lòng Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều cảm thấy đứa trẻ này rất kỳ lạ, nhìn cô cứ như nhìn người thân vậy, cô càng tò mò hơn về mục đích mà Lục Dĩ Thành hẹn cô đến đây. Cô không giỏi giao tiếp với trẻ lạ cho lắm, chẳng qua thấy đứa bé đó trông thực sự rất đáng yêu bèn tươi cười chào cậu như một chị gái xa lạ: "Chào bạn nhỏ."

Lần này không cần Lục Dĩ Thành nhắc nhở hay cảnh báo nữa, Lục Tư Nghiên đã bật khóc nức nở.

Cậu bé khóc vô cùng đau lòng, ngay cả cánh gà trong tay cũng không còn ngon nữa.

Chỉ tiếc hiện tại Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều là sinh viên hai mươi tuổi, Lục Tư Nghiên khóc đến đau lòng, hai người nhìn mà chỉ cảm thấy phiền phức... Tại sao lại khóc chứ?

Lục Dĩ Thành biết Lục Tư Nghiên là con trai của anh, nhưng biết thì biết, anh hoàn toàn không thể nhập vai một người ba được.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chỉ coi Lục Tư Nghiên như con của người thân thôi.

Giang Nhược Kiều cũng vậy.

Cô chỉ cảm thấy lúng túng khi thấy cậu nhóc khóc không ra hơi, thậm chí tận sâu trong lòng còn hơi oán trách Lục Dĩ Thành, nói chuyện thì nói chuyện chứ dẫn trẻ con theo làm gì, dẫn theo cũng được thôi nhưng chẳng lẽ không nên báo trước một tiếng với cô à?

Lục Dĩ Thành nghiêm khắc nói: "Lục Tư Nghiên, con đừng khóc."

Nếu không phải Lục Tư Nghiên còn nhớ đến bữa Pizza Hut nọ thì cậu nhóc đã nhào vào lòng Giang Nhược Kiều và gọi mẹ rồi, không bao giờ chia xa nữa.

Lục Tư Nghiên năm tuổi rất thông minh, cậu nhận ra có rất nhiều chuyện bất thường. Mẹ trẻ hơn rất nhiều, mặt mũi vẫn vậy nhưng cảm giác không giống lắm. Cũng chính vì điều này nên cậu nhóc mới dằn lòng không nhào sang, không chỉ vì bữa Pizza Hut đó.

Ba người đều lặng im.

Khóc một trận xong, Lục Tư Nghiên bắt đầu thèm ăn nên vùi đầu ăn hamburger và khoai tây chiên.

Niềm vui của trẻ con đơn giản vậy đó.

Dù sao... ba mẹ cậu cũng ở đây.

Giang Nhược Kiều chỉ muốn Lục Dĩ Thành có chuyện thì nói mau, đừng chậm trễ một giây một phút nào, nghe xong cô sẽ nhanh chóng rời đi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Giang Nhược Kiều hỏi, cô chỉ uống một ngụm cà phê đá, cảm giác hương vị là lạ nên cô nhíu mày đặt xuống.

Lục Dĩ Thành chỉ vào Lục Tư Nghiên ở đối diện: "Có liên quan đến thằng bé, khá nghiêm trọng. Là tôi tính sai, chọn địa điểm không thích hợp, chúng ta đổi một chỗ để nói chuyện nhé, thế nào?"

Giang Nhược Kiều: "..."

Có liên quan đến nhóc con này.

Vậy thì có liên quan gì tới cô chứ?

"Cậu muốn đổi sang chỗ nào để nói chuyện?" Giang Nhược Kiều nhẫn nại hỏi.

Lục Dĩ Thành suy ngẫm, gần đây có nhà nghỉ và khách sạn, hợp thì hợp đấy nhưng không cần thiết.

Một là, hai người họ đi thuê phòng thì hơi kỳ quái.

Thứ hai, tuy không đắt đỏ nhưng không cần thiết phải thuê một căn phòng hai ba trăm thậm chí còn hơn chỉ vì một cuộc nói chuyện.

"Đến nhà tôi, cậu cảm thấy thế nào?" Lục Dĩ Thành chân thành hỏi.

Nếu không phải ngày thường hình tượng của Lục Dĩ Thành rất tốt, nếu không phải tò mò về chuyện quan trọng trong lời của anh thì Giang Nhược Kiều thực sự muốn phủi mông bỏ đi.

Kiểu người gì thế này.

Lại hẹn cô đến nhà anh?

Không biết thẹn hả trời? Cô quen thân với anh lắm à?

Giang Nhược Kiều thu lại ý cười trên mặt: "Lục Dĩ Thành, cậu trêu tôi đấy à?"

Mọi chuyện đều quá khó hiểu, đầu tiên là hẹn cô ra đây, bây giờ lại hẹn cô đến nhà anh. Cho dù trong nhà anh có vàng để đào thì cô cũng muốn nhổ toẹt một ngụm vào mặt anh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành cũng ngủ không ngon, tính ra thì đêm hôm qua anh ngủ chưa đầy bốn tiếng, lúc này vốn chẳng có tinh thần gì mấy, sự việc lại quá phiền phức, bất kể anh vòng vo khéo léo cỡ nào thì cũng thật khó tin khi nói ra chuyện này. Mặc kệ thì không được, nhưng một mình anh xử lý thì chẳng xong, chỉ có thể tìm mẹ của con trai anh san sẻ và cùng nghĩ cách giải quyết.

Lục Dĩ Thành nghĩ đi nghĩ lại cũng hết cách, đành phải nói: "Cậu xem tin nhắn đi, tôi gửi cho cậu một bức hình."

Anh dừng lại, có lòng nhắc nhở Giang Nhược Kiều: "Cậu che miệng lại trước đi."

Giang Nhược Kiều: "?"

Lục Dĩ Thành hóa đần từ khi nào thế?

Cô cúi đầu, không nghe theo lời anh.

Lục Dĩ Thành chần chừ gửi báo cáo giám định huyết thống cho cô.

Giang Nhược Kiều nhấn mở ra xem.

Lúc đầu nét mặt cô hơi dửng dưng, sau khi nhận ra cái này là cái gì thì vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lục Dĩ Thành.

Phần báo cáo này là dạng bảo mật, Lục Dĩ Thành đã tìm một đơn vị ngoài luồng, ngoại trừ nộp tóc có nang ra thì anh không cần phải cung cấp thông tin cá nhân.

Trong đó ghi rõ là quan hệ ba con.

Tuy là vậy nhưng chuyện này thì liên quan gì tới cô chứ?

Trừ khi đứa trẻ này là của Tưởng Diên.

Lục Dĩ Thành cũng biết hành vi của mình rất khó hiểu, nếu đổi lại là anh thì nhất định anh sẽ cho rằng đối phương có bệnh. Thế nên trước khi đối phương phản ứng lại thì anh cần phải giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Thế là anh gửi một loạt tin nhắn sang...

[Là báo cáo giám định huyết thống của tôi với thằng bé.]

[Điều tôi muốn nói là thằng bé cũng là con trai của cậu.]

[Điều này rất khó tin, nhưng đúng là sự thật.]

[Thằng bé xuyên về từ tương lai.]

[Nếu như cậu không tin, cậu cũng có thể đi làm giám định huyết thống.]

Lục Dĩ Thành hít sâu một hơi: [Tôi có thể chịu một phần chi phí với cậu, nhưng xin cậu hãy tin, tôi không có lừa cậu.]

Giang Nhược Kiều nhìn tin nhắn trong điện thoại.

Cô rất muốn hỏi Lục Dĩ Thành đã bị vậy lâu chưa?

Mẹ nó, cô yêu đương với Tưởng Diên mấy tháng rồi nhưng chưa nghe nói bạn cùng phòng của anh ấy bị bệnh nặng đến vậy đấy?

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 5:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành không hổ là máy bay chiến đấu trong đám trò giỏi.

Sau khi gửi xong một đống tin nhắn, ngay lúc Giang Nhược Kiều sắp nhả lời vàng ngọc, vị học thần "dù núi Thái Sơn có sập ngay trước mắt cũng không thay đổi sắc mặt" trong lời của thầy cô này nghiến răng nghiến lợi gửi tiếp một tin: [Tôi không bị điên, đầu óc cũng bình thường. Nếu tôi lừa cậu câu nào thì tôi ra cửa bị xe tông chết. Giang Nhược Kiều, giờ cần phải giải quyết vấn đề này ngay, đứa trẻ này không phải của mình tôi.]

Chỉ có thể nói Lục Dĩ Thành đã chọn một nơi rất tốt nên Giang Nhược Kiều mới không đến mức hét chói tai.

Tình huống gì thế này?

Cô tưởng rằng hôm nay mình tới đây để hóng hớt.

Đúng vậy, Lục Dĩ Thành bí mật hẹn cô tới đây thế này, cô cứ đinh ninh rằng chắc chắn có chuyện hay. Kết quả, anh chàng này lại nói rằng cô có một đứa con với anh!

Giang Nhược Kiều sững sờ, hoàn toàn ngốc lặng.

Không những cô sẽ không thét chói tai, mà cô cảm thấy hệ thống phát ra âm thanh của mình đã xảy ra vấn đề nên ngay cả một câu cũng không thốt ra nổi.

Tiệm KFC mở điều hòa rất lạnh.

Trên cánh tay thon dài, trắng nõn của Giang Nhược Kiều nổi một lớp da gà.

Rõ ràng là mọi chuyện hoang đường như thế, cô nên đứng dậy bỏ đi. Nhưng không biết vì sao, trong đầu lại có một tiếng nói: Cậu ấy không hề nói dối!

Không có lý do gì để Lục Dĩ Thành đùa cô như vậy cả? Anh có cần phải nói dối không?

Cho dù là lúc rối bời nhất, Giang Nhược Kiều vẫn cố giữ đầu óc mình tỉnh táo. Cũng chính vì thế, biểu cảm của cô bây giờ trông còn khá bình tĩnh.

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều không giống với Khả Vân* như những gì anh đã đoán trước đó. Anh bất giác lén thở phào nhẹ nhõm, thậm chí tận sâu thâm tâm còn tán thưởng tố chất tâm lý và năng lực chịu áp lực mạnh mẽ của cô.

*Khả Như: là một nhân vật trong bộ phim Tân dòng sông ly biệt bị mất con mà trở nên điên loạn, ở đây ám chỉ sự điên cuồng.

Tiếp theo, Lục Dĩ Thành nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, lấy chiếc đồng hồ quả quýt mà Lục Tư Nghiên đang đeo đưa cho cô.

"Thật ra, chiếc đồng hồ quả quýt này là di vật của bà nội tôi. Khi tôi nhặt được thằng bé, trên tay nó đang cầm cái này, đến khi tôi về nhà lục lọi tủ hồi lâu cũng không tìm thấy chiếc đồng hồ của bà nội đâu."

Giang Kiều Nhược đờ đẫn nhận lấy chiếc đồng hồ quả quýt kia rồi mở ra, cô trông thấy bức ảnh chụp cả nhà ba người.

Nhưng nếu như cô ít xem mấy quyển tiểu thuyết thì lúc này đã phủi mông chạy lấy người rồi.

Lục Dĩ Thành không lý nào lại trêu đùa cô cả.

Hơn nữa...

Giang Nhược Kiều liếc nhìn cậu nhóc vừa gặm cánh gà vừa len lén vểnh lỗ tai lên nghe trộm.

Thật sự có thể tìm thấy điểm tương đồng, chẳng hạn như mái tóc này, nếu không phải uốn thì đúng là mang gen di truyền tự nhiên của nhà họ.

Còn có đôi mắt kia, đến nếp gấp hai mí cũng giống nữa!

Ôi trời!

Trời ơi là trời!

Hai ngày trước, cô mới vừa xem lại album ảnh lúc nhỏ của mình, giờ ngắm Lục Tư Nghiên còn đúng là càng nhìn càng giống.

Thật cạn lời, cực kỳ cạn lời!

Cô và Lục Dĩ Thành ấy hả? Sao có thể chứ? Dù cô có chia tay với Tưởng Diên thì cũng không sa đọa đến mức kết hôn cùng anh nhỉ!

Lục Dĩ Thành hoàn toàn không phải gu của Giang Nhược Kiều.

Trừ khi, trừ khi anh trúng vé số mấy trăm triệu, điều này may ra còn có thể.

Lục Tư Nghiên thấy Giang Nhược Kiều nhìn mình, lập tức nhoẻn miệng cười lộ ra hàm răng nhỏ trắng tinh, chỉ có điều cậu nhóc vừa mới gặm cánh gà nên bên mép toàn là dầu mỡ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều: "..."

Xong đời rồi!

Lúc cậu nhóc cười lên, hai má núm đồng tiền bên môi cũng giống cô y xì đúc, chết mất thôi!

Lục Dĩ Thành sợ Giang Nhược Kiều không tin còn cố tỏ ra bình tĩnh, nói đâu ra đó: "Giang Nhược Kiều, chắc cậu cũng biết tôi không có lý do gì để gạt cậu cả. Tôi lừa cậu thì có ích gì chứ? Thứ nhất, lẽ nào tôi có thể lôi thằng bé này ra để gạt tiền của cậu? Cậu hoàn toàn có thể báo cảnh sát đúng không, mà cậu cũng không phải là người dễ bị lừa tiền."

Gạt người chủ yếu là nhắm vào hai việc.

Không phải tiền của thì là sắc đẹp.

Lục Dĩ Thành lại nói tiếp: "Thứ hai, tôi là bạn thân của Tưởng Diên..."

Thôi được rồi, khi nói đến đây, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết.

Lục Dĩ Thành không dám tin mình sẽ kết hôn và sinh con với bạn gái của bạn thân.

Cho dù sau này Giang Nhược Kiều chia tay với Tưởng Diên, nhưng giữa họ vẫn tồn tại mối quan hệ này.

Lẽ nào anh thật sự là loại mặt người dạ thú còn ra vẻ đạo mạo?

Giang Nhược Kiều cũng rất nghi ngờ bản thân trong tương lai.

Cô thèm khát cỡ nào mới đói bụng ăn quàng, ở bên bạn thân của bạn trai chứ?

Tương lai Lục Dĩ Thành sẽ trở thành tỷ phú gì à?

Hay là tên đàn ông cuối cùng còn sót lại trên thế giới?

Ôi trời!

Giây phút này, cả hai người họ đều nảy sinh nghi ngờ nhân phẩm của mình.

"Tóm lại, nếu đây là lời nói dối thì cũng là một lời nói dối vụng về, vừa chọc đã thủng." Lục Dĩ Thành nói: "Nếu tôi muốn lừa cậu, nhất định sẽ không dùng cách này."

Giang Nhược Kiều lại bưng ly cà phê Americano lên nhấp một ngụm.

Vị đăng đắng và lạnh băng khiến cô bình tĩnh lại.

Quả thật, cô nghe lọt tai lý do mà Lục Dĩ Thành đưa ra. Nếu anh muốn lợi dụng chuyện này để lừa tiền gạt sắc, thế thì IQ của anh đã thụt lùi bao nhiêu năm nhỉ?

Lục Tư Nghiên nhìn Giang Kiều Nhược đầy lo lắng.

Có lẽ trẻ con loài người đã có bản lĩnh này, mặc dù xét về trình độ học tập thì hiện tại cậu nhóc mới chỉ học lớp chồi của mẫu giáo, nhưng cậu vẫn có thể phân biệt được người lớn thích hay ghét mình một cách chính xác. Cậu nhóc có thể phán đoán thông qua ánh mắt cũng như các động tác nhỏ.

Ba không biết cậu mà mẹ cũng thế.

Thật là buồn!

Bởi vì ánh mắt họ nhìn cậu rất xa lạ, cho nên cậu không dám làm nũng hay ăn vạ như trước.

Quan hệ ruột thịt chính là như thế, trước kia cậu nhóc chọc ba mẹ giận nhưng cậu cũng không dám lên tiếng mà yên lặng chờ họ nguôi giận, bấy giờ mới nhào vào lòng họ khóc tu tu.

Rốt cuộc có chuyện gì thế?

"Đổi chỗ khác nói chuyện đi." Giang Nhược Kiều chủ động đề ra.

Ở đây không thích hợp trò chuyện.

Chỗ nào cũng thấy người, nói về đề tài gây sốc này sẽ rất nguy hiểm.

Giang Nhược Kiều vội vàng nói: "Không đến nhà cậu."

Tên đàn ông thối này, còn chưa ra đâu vào đâu mà đã kêu cô tới nhà anh, bất kể là vì chuyện gì cũng đều không được.

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Cậu chờ chút."

Nói xong, anh lấy điện thoại ra mở trang web mua chung.

Trang web mua chung bao gồm địa điểm ăn uống vui chơi, vừa rẻ lại thực tế.

"Tiệm cơm Tây thì sao?" Suy nghĩ của Lục Dĩ Thành rất đơn giản, vừa khéo anh trông thấy một nhà hàng cách đó năm trăm mét đang có chương trình khuyến mãi.

Giang Nhược Kiều cũng không có ý kiến gì.

Ba người đi ra khỏi KFC, nhiệt độ trong tiệm chênh lệch rất lớn với bên ngoài, nhiệt độ bên ngoài hôm nay đã lên đến 38 độ.

Từng luồng hơi nóng phả vào mặt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng: "Tôi đi xe tới."

Giang Nhược Kiều nhìn qua đó theo tầm mắt của anh, đó là một dãy xe điện. Lúc này, đầu óc cô rối bời như hồ nhão nhưng chuyện chống nắng đã khắc sâu vào tận ADN, nên cô quả quyết nói: "Cậu gửi địa chỉ cho tôi, tôi tự gọi xe tới đó."

Bình thường, quãng đường thẳng tắp năm trăm mét này, nếu cô đi bộ tới đó sẽ biến thành một cây số.

Còn lâu cô mới đi bộ một cây số dưới thời tiết nắng nóng thế này đâu.

Đây là một loại cực hình trong mùa hè.

Lục Dĩ Thành không tỏ ý kiến, anh cúi đầu gửi địa chỉ và tên tiệm cơm Tây cho cô.

Giang Nhược Kiều lơ đãng nhìn Lục Tư Nghiên, mấy giây sau, ánh mắt như né tránh, cô hơi mất tự nhiên hỏi: "Thế đứa bé thì sao?"

Lục Dĩ Thành làm lơ ánh mắt cực kỳ mong đợi của Lục Tư Nghiên, đáp lại: "Tôi chở thằng bé."

Suy nghĩ của Lục Dĩ Thành rất đơn giản, dù sao anh cũng ở cùng Lục Tư Nghiên một tuần rồi, miễn cưỡng cũng coi như thân quen. Anh đã trải qua giai đoạn không dám tin, không thể thốt lên lời này, ít nhất bây giờ anh đã có thể bình thản chấp nhận sự thật nhóc con năm tuổi kia là con anh. Nhưng Giang Nhược Kiều thì không, cô mới biết chuyện này mười phút trước. Thành thật mà nói, biểu hiện của Giang Nhược Kiều mạnh mẽ hơn anh rất nhiều. Một tuần trước, anh còn choáng váng cho rằng đầu mình có vấn đề.

Anh không muốn kích thích Giang Nhược Kiều.

Kích thích cô cũng không có lợi gì cho anh cả.

Điều anh mong là cô có thể chấp nhận chuyện này từng bước một, đến khi có chung một mục tiêu với anh. Như vậy, họ mới nghĩ ra được cách tốt nhất cho cả hai và đứa trẻ.

Hiện tại để Giang Nhược Kiều ở một mình với Lục Tư Nghiên, rõ ràng là hạ sách.

Giang Nhược Kiều cũng không miễn cưỡng, cô gật đầu rồi cúi đầu đặt xe trên app.

Lục Dĩ Thành dẫn theo Lục Tư Nghiên vẫn đang lưu luyến không rời đi tới chỗ đậu xe điện, cậu nhóc đi một bước lại ngoái đầu ba cái.

"Con cũng muốn chống nắng!"

"Con trai con lứa sợ đen gì chứ? Thế sao không để ba ngồi xe cùng mẹ con hả?"

Thấy Lục Tư Nghiên rất không vui, hờn dỗi phồng má như cá nóc, Lục Dĩ Thành vừa khởi động xe vừa nói: "Cho mẹ thêm chút thời gian đi, ba đã nói rồi con sẽ dọa đến mẹ đấy. Tính theo ngày sinh của con thì ba mẹ sinh con vào năm hai mươi bảy tuổi. Con cũng biết chuyện này nhỉ?"

Lục Tư Nghiên ủ rũ như cà héo.

"Cũng chính là nói, hai mươi bảy tuổi chúng ta mới biết đến con, nhưng con có biết năm nay ba và mẹ mới bao nhiêu tuổi không?" Giọng điệu của Lục Dĩ Thành rất từ tốn, không hề lên lên xuống xuống mà như đang tán gẫu về thời tiết vậy: "Ba mẹ mới hai mươi tuổi, phải mấy năm nữa mới biết đến con, cho nên bây giờ dù là ba hay cô ấy đều không quen con. Con có thể hiểu và chấp nhận cách nói này không?"

Lục Tư Nghiên bắt đầu giở thói ăn vạ: "Không thể!"

Lục Dĩ Thành: "Con có thể, nếu không tại sao con không bám lấy cô ấy? Mong con hiểu rằng ba và cô ấy không phải là ba mẹ mà con biết. Nhưng con yên tâm, chúng ta không phải là kiểu người vô trách nhiệm, sẽ mặc kệ con. Bây giờ, việc ba đang làm chính là muốn cô ấy cùng san sẻ trách nhiệm. Con đừng ngáng chân ba, được không?"

Lục Tư Nghiên mếu máo: "Con muốn về nhà!"

Vành mắt đã rưng rưng.

Ở đây chẳng vui tẹo nào, sớm biết thế cậu đã không chơi trò trốn tìm rồi.

Lục Tư Nghiên rất giỏi giả vờ khóc dai, bày đủ tư thế, giọng và hành động đều đúng chỗ, chỉ thiếu mỗi nước mắt.

Số lần cậu nhóc khóc thật đếm trên đầu ngón tay.

Mấy ngày nay, cậu nhóc đã sắp khóc cạn nước mắt trong năm năm qua.

Sao cậu lại không biết ba vẫn là ba, nhưng đã không còn là người ba nâng cậu lên cao kia chứ?

Sao cậu lại không biết mẹ cũng không phải là người mẹ kia. Ngày nào mẹ cũng sẽ hôn cậu chùn chụt mấy cái liền.

Kể từ lúc chào đời, cậu đã yêu ba mẹ rồi, nhưng bây giờ cậu mới phát hiện ra, không phải ba mẹ vừa sinh ra là đã yêu cậu. Hiện tại, họ không hề yêu cậu chút nào, cũng đối xử không tốt với cậu.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhìn dáng vẻ yếu ớt, đáng thương và bất lực của Lục Tư Nghiên, Lục Dĩ Thành thở dài: "Buổi chiều ba dẫn con đi ăn Pizza Hut, mua cả lego cho con nữa, được không?"

Lục Tư Nghiên chớp mắt: "Được ạ!"

Khóc cũng vô ích!

Khóc cũng chẳng ai thương!

Có thể nói nhóc con năm tuổi này đã nhìn thấu cuộc đời rồi!

Cậu nhóc mới năm tuổi đã hiểu rõ đạo lý mà rất nhiều người trưởng thành đều không hiểu. Nước mắt chỉ có ích với người thương mình mà thôi!

Bây giờ cậu khóc, ba mẹ sẽ chỉ cảm thấy cậu phiền.

Quả nhiên cậu là đứa trẻ đáng thương nhất thế giới!

Chương 6:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc Giang Nhược Kiều chờ xe ở ven đường, di động chợt rung lên.

Là Tưởng Diên gửi tin nhắn Wechat đến.

Bình tĩnh mà nói, Tưởng Diên đối xử với cô tốt đến mức không thể bắt bẻ điều gì. Bây giờ anh ta đang dạo phố với phụ huynh mà lòng vẫn nghĩ đến cô. Rõ ràng là một không mấy kiên nhẫn nhưng lại rất tinh tế chụp ảnh cửa hàng miễn thuế cho cô, còn săn sóc hỏi cô: [Nhược Kiều, anh cũng không biết em dùng mỹ phẩm dưỡng da nào, em xem em còn thiếu thứ gì không?]

Tay Giang Nhược Kiều siết chặt di động.

Đúng là cạn lời.

Cô cũng không khó tiếp nhận chuyện sau này sẽ chia tay với Tưởng Diên, dù sao họ vẫn còn trẻ mới hai mươi tuổi đầu. Tương lai còn có vô vàn khả năng, cũng sẽ gặp rất nhiều chuyện, chưa biết lúc nào sẽ chia tay đâu.

Yêu đương cũng chỉ có hai kết quả.

Chia tay hoặc kết hôn.

Điều khiến cô khó tiếp nhận là, cô sẽ kết hôn với Lục Dĩ Thành.

Ngày cá tháng tư lấy chuyện này ra để đùa cô còn khinh nữa là. Giang Nhược Kiều cũng hiểu sơ sơ về mấy người bạn cùng phòng của Tưởng Diên. Dù sao Lục Dĩ Thành có thể coi là hotboy của trường đại học A, do tính cách anh hòa nhã, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ thu hút sự chú ý. Bởi thế trước khi quen với Tưởng Diên, Giang Nhược Kiều đã biết rất nhiều chuyện có liên quan đến anh.

Giang Nhược Kiều có một người bạn cùng lớp học chung cấp ba với Lục Dĩ Thành ba năm.

Thậm chí, có thể nói hoàn cảnh và xuất thân của Lục Dĩ Thành rất đáng thương.

Nghe nói anh chỉ có một người cô lấy chồng xa, ông nội đã qua đời từ lúc anh còn chưa sinh ra. Khi anh còn nhỏ không biết trong nhà xảy ra chuyện gì mà ba mẹ không còn nữa.

Hai bà cháu sống nương tựa lẫn nhau thì bà nội anh lại qua đời vì ung thư túi mật.

Lục Dĩ Thành rất thông minh cũng nỗ lực hơn ai hết, anh không chỉ thi đậu thủ khoa đại học, mấy năm trước cũng đỗ thủ khoa cấp hai của thành phố.

Cậu học trò cực kỳ giỏi, đi học không những chẳng tốn tiền mà ngược lại còn sẽ kiếm ra tiền. Lục Dĩ Thành chính là điển hình, ba năm cấp ba được miễn toàn bộ học phí, lúc thi đại học càng làm trường học mở mày mở mặt. Ngoài tiền học bổng dành cho tân sinh viên do trường đại học A cung cấp ra, trường cũ của anh cũng thưởng một số tiền.

Giang Kiều Nhược rất khâm phục người kiên cường như vậy.

Nhưng khâm phục là một chuyện, Lục Dĩ Thành cũng không nên xuất hiện trong danh sách suy xét của cô, huống chi là kết hôn?

Sau khi lên xe, lúc này Giang Nhược Kiều mới trả lời tin nhắn của Tưởng Dật: [Em không thiếu, đừng tiêu tiền lung tung.]

Trong lúc rối rắm này, cô vẫn không quên hình tượng cô bạn gái tốt đẹp, thấu tình đạt lý của mình.

Khi Giang Nhược Kiều đến tiệm cơm Tây, Lục Dĩ Thành đã dẫn Lục Tư Nghiên ngồi vào chỗ.

Hiện đang là thời gian dùng bữa nên người trong tiệm cơm Tây cũng khá đông. May là ở đây đều ngăn thành từng ô nhỏ, Lục Dĩ Thành cố ý chọn một vị trí thuận lợi.

Băng ghế dài bên cạnh vẫn chưa có người ngồi, tiệm làm rất tốt công tác đảm bảo sự riêng tư.

Gọi món xong, hai lớn một nhỏ rơi vào bầu không khí im lặng.

Lục Tư Nghiên muốn nhìn Giang Nhược Kiều nhưng lại không dám.

Trước kia cậu nhóc đã biết, trong nhà họ mẹ là lớn nhất, mẹ đứng đầu chuỗi thức ăn.

Nếu mẹ tức giận thì ngay cả ba cũng không dám hé răng.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lục Dĩ Thành đến một nơi như thế này.

Khi nhân viên phục vụ đưa menu lên, anh nói: "Lúc tôi đi vào, tổ trưởng của các anh đã nói có thể dùng suất ăn mua chung."

Nhân viên phục vụ thu menu lại, khẽ mỉm cười nói: "Có thể ạ, mời anh cho xem mã xác nhận. Đúng rồi, anh cần phải lựa chọn một chút."

Lục Dĩ Thành cúi đầu nghịch di động, như nhớ ra điều gì đó, anh lại đẩy điện thoại tới chỗ Giang Nhược Kiều: "Cậu xem đi, đây là món chính, cậu ăn sườn hay bò bít tết, cũng chọn luôn đồ uống đi."

Giang Nhược Kiều cô... vẫn là lần đầu tiên ra ngoài đi ăn với người khác phái, còn sử dụng suất ăn mua chung với anh.

Tất nhiên, cô và bạn thân cùng phòng ra ngoài dùng bữa, chắc chắn cũng sẽ xem suất mua chung trước.

Xong đời!

Giọng điệu của Lục Dĩ Thành còn tự nhiên thế chứ!

Họ có phải là vợ chồng già đâu!

Giang Nhược Kiều nhanh chóng nhìn lướt qua di động của anh, chọn đồ mình muốn ăn, lại ma xui quỷ khiến thế nào đi hỏi một câu: "AA nhé?"*

*Chia đôi.

Đúng rồi, mối quan hệ của họ như vậy đến tiệm cơm Tây đã rất khó tưởng tượng rồi.

Cho dù sau này anh là gì đi nữa thì ít nhất hiện tại, cô không quen thân với anh. Mà đã không thân, lại không phải là đối tượng tìm hiểu, càng chẳng phải bạn trai, ăn bữa cơm dĩ nhiên là phải áp dụng chế độ AA rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, lần này giọng điệu trở nên kiên quyết hơn rất nhiều: "AA, cậu mua suất ăn hết bao nhiêu tiền để tôi chuyển cho cậu..."

Lục Dĩ Thành ngẩng đầu liếc nhìn cô: "Cũng được."

Hôm nay anh chi tiêu cũng đã vượt quá nhiều so với tiêu chuẩn rồi.

Anh còn đồng ý buổi tối dẫn bạn nhỏ đi ăn Pizza Hut nữa cơ.

Giang Nhược Kiều lấy di động ra, bấm mở điện thoại theo thói quen. Bấy giờ, cô mới phát hiện cô còn chẳng có Wechat của Lục Dĩ Thành.

"Mã nhận tiền." Giang Nhược Kiều lên tiếng nhắc nhở.

Lục Dĩ Thành không biết sử dụng cái này.

Giang Nhược Kiều: "Mở Wechat ra."

Lục Dĩ Thành làm theo.

"Tôi..."

"Bấm vào nhận tiền, trượt xuống, đã thấy QR nhận tiền chưa? Mở ra."

Giang Nhược Kiều chuyển một nửa tiền cho anh.

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Nhận được rồi."

Lục Tư Nghiên vẫn làm phông nền từ nãy đến giờ, mở miệng nói: "Ba, không phải chứ?"

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cùng nhìn về phía cậu, cậu nhóc nói: "Ăn bữa cơm mà thôi, còn bắt mẹ phải trả tiền à?"

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh bị một đứa nhóc năm tuổi coi thường?

Giang Nhược Kiều nghe thấy cách gọi "mẹ" này mà da đầu tê dại, chỉ ước gì xách túi chạy trối chết.

Trái lại, Lục Dĩ Thành đã quen cậu nhóc gọi là ba, nhưng anh biết cô vẫn chưa quen: "Con còn quản cả việc này cơ à?"

Đang trách anh keo kiệt đúng không?

Nhưng anh có quan hệ gì với Giang Nhược Kiều đâu!

Lục Tư Nghiên thở dài.

Thảo nào trước kia, dì nói ba là đầu gỗ. Ngay cả cậu cũng biết đàn ông nhỏ mọn sẽ rất mất giá.

Giang Nhược Kiều lập tức nói: "Được rồi, được rồi, nói vào chuyện chính đi." Cô dừng lại một chút: "Lục Dĩ Thành, nói trước mặt thằng bé không sao chứ?"

Lục Dĩ Thành nghiêng đầu liếc nhìn Lục Tư Nghiên: "Nó cũng phải hiểu rõ tình hình, không có gì phải giấu giếm cả."

Lục Tư Nghiên cũng tỏ vẻ không để bụng, thậm chí cậu nhóc còn chủ động nói: "Con có thể bịt tai lại."

Cậu nhóc đưa ra yêu cầu rất đúng lúc: "Ba, khi nào ba muốn con bịt lỗ tai lại thì cứ đưa điện thoại cho con."

Lục Dĩ Thành: "Nằm mơ đi."

"Đầu tiên, chúng ta cần trao đổi một việc." Lục Dĩ Thành chắp hai tay đặt lên bàn, ngón tay anh thon dài với các khớp xương rõ ràng, móng tay cũng rất sạch sẽ: "Rất có thể thằng nhóc này là con của chúng ta trong tương lai. Theo lý mà nói, hẳn nên báo loại chuyện ly kỳ này cho các bộ ngành có liên quan. Như vậy, tôi nghĩ mấy tổ chức đó cũng rất vui vẻ mà chăm sóc và nghiên cứu đứa trẻ. Cậu thấy thế nào?"

Giang Nhược Kiều hiểu ý của Lục Dĩ Thành.

Đây là chuyện thần kỳ cỡ nào.

Những người muốn chứng minh rốt cuộc chuyện xuyên không có tồn tại hay không, chắc chắn sẽ rất điên cuồng.

Nhưng vấn đề là cô có thể đưa ra quyết định này sao?

Cô xem nhiều tiểu thuyết như thế, tất cả các nhân vật chính xuyên không đều giữ kín bí mật của mình, đến cả người bên gối hay người thân thiết nhất cũng phải che giấu.

Vì sao phải làm thế ư?

Là sợ người khác vây xem, cũng không biết mầm mống của nỗi sợ hãi đã gieo rắc vào trong lòng đối phương từ khi nào.

Một khi báo lên các bộ ngành có liên quan, cô cũng không biết đứa bé sẽ gặp phải chuyện gì. Cậu nhóc vẫn còn nhỏ như thế, có thể chịu được sự chú ý lạ thường của người khác đối với mình hay không?

Hay nói giảm một chút, không phải vì đứa bé, dù vì mình thì mọi chuyện cũng không nên phát triển đến mức này.

Nếu không giấu giếm nổi, thế thì e rằng cuộc sống của cô sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất còn hơn cả bây giờ.

Giang Nhược Kiều cân nhắc một chút, cô đã nhanh chóng đưa ra đáp án: "Tôi thấy chẳng ra sao, tôi không đồng ý."

Khi Lục Dĩ Thành nghe thấy câu trả lời này, lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người họ có cùng nhận thức chung về điểm này.

Nhưng hễ chỉ cần một người trong số họ kiên quyết muốn báo cáo lên trên thì người kia cũng không ngăn nổi.

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Được, tôi cũng nghĩ thế."

"Thế bây giờ bàn bạc một chút về chuyện xét nghiệm ADN." Lục Dĩ Thành nói: "Tôi hy vọng càng nhanh càng tốt. Bởi vì tiếp theo còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, tôi không muốn kéo dài việc này quá lâu."

Giang Nhược Kiều cũng đã hoàn toàn bình tĩnh: "Sau khi về, tôi sẽ xem thử có cơ quan nào đáng tin không. Cậu yên tâm, tôi càng muốn làm rõ chuyện này hơn cả cậu."

Tâm trạng của Lục Dĩ Thành đã tốt hơn rất nhiều, giây phút này cơn bực dọc bị anh đè nén suốt cả một tuần nay đã vơi bớt.

Rất rõ ràng, biểu hiện của Giang Nhược Kiều nằm ngoài dự đoán của anh.

Tư duy của anh quá cứng nhắc.

Anh còn tưởng cô sẽ làm ầm ĩ hoặc không tin, thậm chí là trốn tránh.

Nếu đổi lại là một người khác nhất định sẽ thế. Nhưng Giang Nhược Kiều lại không như vậy, dường như cô tiếp nhận chuyện kỳ lạ này còn nhanh hơn cả anh.

Cũng giống như việc Giang Nhược Kiều đã từng nghe nhắc tới đủ loại sự tích về Lục Dĩ Thành thì anh cũng hiểu biết đôi chút về cô, không hoàn toàn là vì Tưởng Diên.

Lúc anh vừa mới nhập học, đã từng nghe các bạn trong lớp cùng với đám con trai trong ký túc xá nhắc tới cô.

Trong bữa tiệc chào đón tân sinh viên vào năm thứ hai đại học, cô là một trong những người dẫn chương trình, vô cùng tự nhiên không hề rụt rè, giọng nói lanh lảnh, nhấn nhá rõ ràng. Người không biết còn tưởng cô là sinh viên của khoa Phát thanh học viện Truyền thông. Đồng thời, cô cũng là thành viên trong hội sinh viên, nghe nói năng lực cá nhân rất xuất sắc, phá vỡ những định kiến trước đó của người khác về cô.

Nghe đồn sau khi ảnh của cô bị người tung lên mạng đã thu hút sự chú ý, có người tìm cô muốn mời cô tham gia đóng phim trên mạng.

Rất ít người có thể từ chối sự cám dỗ của giới giải trí. Dù sao hóng nhiều dưa trên mạng, người bình thường cũng biết làm nghệ sĩ sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Sau khi cô bước vào giới giải trí chưa chắc đã nổi tiếng, nhưng nếu cô có thể diễn bộ phim trên mạng kia, dù sau này không có thêm tin tức gì, thù lao của bộ phim đó cũng đã bằng tiền lương mà dân văn phòng phấn đấu bao năm.

Nhưng Giang Nhược Kiều đã kiên quyết từ chối.

Cô là một nữ sinh hiểu rất rõ bản thân muốn gì.

Sau đó hai người lại tán gẫu mấy chuyện linh tinh, Lục Dĩ Thành muốn để hai mẹ con họ ở cùng nhau một lúc bèn mượn cớ đi vệ sinh. Trong thoáng chốc, trong vách ngăn chỉ còn lại Giang Nhược Kiều mắt to trừng mắt nhỏ với Lục Tư Nghiên.

Nhìn mặt mày Lục Tư Nghiên rất giống mình, Giang Nhược Kiều lập tức không nhịn được phì cười.

Lục Tư Nghiên cũng cười theo.

Một lớn một nhỏ khi cười lên sẽ lộ ra núm đồng tiền nhàn nhạt bên khóe miệng.

Giang Nhược Kiều vừa mới cười thành tiếng, chợt nhớ đến chuyện mình vướng phải lập tức thay đổi sắc mặt, nhíu chặt mày lại.

Cười gì chứ!

Cô nên khóc mới phải, hai mươi tuổi đầu thanh xuân phơi phới lại bị người ta thông báo cô có một đứa con năm tuổi, cô biết kêu ai bây giờ?

Thế giới này đông đúc như vậy, sao cô lại gặp phải chuyện này cơ chứ?

Xác suất xảy ra chuyện này còn thấp hơn cả trúng số đấy!

Lục Tư Nghiên phát hiện Giang Nhược Kiều không mấy vui vẻ, cậu nhóc cũng không để bụng, đột nhiên đẩy chiếc đĩa trước mặt về phía cô.

Giang Nhược Kiều không hiểu tại sao.

Nhưng cô vẫn cầm cái đĩa lên xem, vừa nhìn cô đã ngây người.

Trên chiếc đĩa màu trắng, không biết Lục Tư Nghiên đã vẽ một khuôn mặt cười bằng sốt cà chua từ lúc nào.

Dưới mặt cười còn viết...

Love u!

Chương 7:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mỗi lần trong đầu hiện lên giả thiết "Đứa trẻ này có thể là con trai tương lai của mình" là tâm tình phức tạp của Giang Nhược Kiều lại trở nên rối bời khi nhìn Lục Tư Nghiên. Cô cũng tự động tách rời cậu nhóc không giống với những đứa trẻ khác.

Cô nhìn đi nhìn lại, đứa trẻ này thật sự rất giống mình và Lục Dĩ Thành.

Nhưng trông nó giống cô nhiều hơn.

Giang Nhược Kiều không biết phải giao tiếp với cậu nhóc này như thế nào. Cô là người sợ phiền, lúc người khác cãi nhau thì chỉ ước gì đường vòng. Đối với nhóc con nghịch ngợm đủ trò thì tránh được bao xa thì tránh.

Nhưng Lục Tư Nghiên là ai chứ? Cậu là 'hot boy' của trường mẫu giáo, từ mẹ hiệu trưởng cho đến mấy cô bé trong lớp, ai cũng yêu mến cậu.

Điều quan trọng hơn là cậu đã làm con trai của Giang Nhược Kiều năm năm rồi. Không ai hiểu mẹ rõ hơn cậu được.

Đôi mắt tròn xoe của Lục Tư Nghiên vừa nhìn là hiểu ý của mẹ ngay.

Cậu chủ động tìm đề tài bắt chuyện như tranh công: "Chị có biết làm sao ba biết được số điện thoại của chị không?"

Lần này cậu ngoan ngoãn, không trực tiếp gọi mẹ.

Giang Nhược Kiều nương theo câu hỏi của cậu nhóc: "Sao cậu ấy biết được thế?"

Lục Tư Nghiên lập tức đưa tay vỗ ngực bồm bộp: "Là em đọc ra đó. Em nhớ nằm lòng số điện thoại của cả hai người. Em cũng đọc được cả số căn

cước nữa.”

Ba mẹ từng nói, phải nhớ thông tin quan trọng của người nhà.

Như thế lỡ hôm nào bất cẩn đi lạc, cậu cũng sẽ không quên đường về nhà.

Giang Nhược Kiều cười: “Em còn biết được gì nữa?”

Cô bỗng nhận ra đây là cơ hội tốt để tìm hiểu tương lai.

“Em có biết địa chỉ nhà không?”

Lục Tư Nghiên gật đầu, sợ Giang Nhược Kiều không tin, nhanh chóng trả lời: “Phòng 1302, căn mười hai Thư Hương Uyển, đường Cảnh Sơn, phố Kỳ Lân.”

Giang Nhược Kiều:… Không phải là biệt thự.

Cho nên Lục Dĩ Thành tương lai vẫn chưa trở thành tỷ phú.

Cô lấy điện thoại tìm kiếm Thư Hương Uyển, hiện tại mảnh đất đó vẫn chưa có tòa nhà nào như thế.

Nhưng bây giờ có đường Cảnh Sơn.

Nói thế nào nhỉ, đoạn đường này không lý tưởng cho lắm, ga tàu điện ngầm gần đó cũng ít đến đáng thương.

Cách khu vực trung tâm thành phố cũng mười mấy hai mươi cây số.

Có hai khả năng. Một là, tương lai nơi này được khai phá thành mảnh đất vàng. Hai là, cuộc sống sau này của cô và Lục Dĩ Thành cũng không khá giả là bao, chỉ có thể mua căn hộ ở khu vực hẻo lánh này.

Hai khả năng này có xác suất năm mươi năm mươi.

Dù gì tính theo số tuổi của cậu nhóc, thì đó cũng là chuyện của mười năm sau.

Giang Nhược Kiều hoàn toàn vỡ mộng, cô rất mâu thuẫn, thực chất bên trong cô là người tự cao tự đại, nhưng đồng thời, vào giây phút quan trọng cũng đủ sáng suốt. Cho nên, ban đầu tên đạo diễn mập gian xảo đề nghị cô đóng phim truyền hình trên web, cô đã một mực từ chối. Vì cô biết bản thân không có mối quan hệ, cũng không có bối cảnh hay tài nguyên, bước vào giới giải trí đừng nói là ngóc đầu lên, chưa biết chừng tới lúc đó bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

Cô biết điều kiện bản thân ra sao, có đọc nhiều quyển Mary Sue thế nào đi nữa cũng chưa từng nằm mơ gả vào hào môn.

Nhưng cô cũng đâu có tệ. Không gả vào nhà cao cửa rộng thì cô gả cho người đàn ông có tiền đồ rộng mở. Giang Nhược Kiều không cảm thấy chuyện này quá khó khăn với mình.

Kết quả, bây giờ lại nói cho cô biết, sau này mình trở thành đôi "vợ chồng nghèo khó" với Lục Dĩ Thành, cả hai cùng nhau phấn đấu giống tất cả các cặp vợ chồng bình thường ở Bắc Kinh, điều này chênh lệch này cũng lớn quá đi!

Giang Nhược Kiều kiên nhẫn hỏi tiếp: "Thế em có biết trong nhà có bao nhiêu phòng không? Em có biết nó lớn cỡ nào không?"

Lục Tư Nghiên: "Cái này thì nói thế nào nhỉ"

Giang Nhược Kiều bình tĩnh lại, dứt khoát đứng dậy ước chừng không gian chung quanh: "Có lớn cỡ này không?"

Lục Tư Nghiên: "Hình như là có."

Giang Nhược Kiều mới yên tâm, lúc nãy cô lấy ví dụ sơ lược, chắc cũng không chật hẹp.

"Thế trong nhà chúng ta có xe không?" Cô lại hỏi.

Lục Tư Nghiên cố gắng suy nghĩ: "Vẫn chưa ạ. Ba mẹ ra cửa đầu dẫn em đi tàu điện ngầm!"

Đúng lúc này, Lục Dĩ Thành trở về, anh thấy hai mẹ con trò chuyện vui vẻ, trong lòng cũng thấy yên tâm hẳn.

Anh nhìn đồng hồ: "Sắp một giờ rồi, Tư Nghiên có thói quen ngủ trưa, tôi dẫn thằng bé về nghỉ ngơi trước."

Giang Nhược Kiều mất hết tinh thần: "Ờ."

Lục Dĩ Thành lại nói: "Đúng rồi, tôi nhận dạy kèm hai học sinh trong kỳ nghỉ hè, buổi sáng một tiếng, buổi chiều một tiếng. Chiều nay trong nhà của học sinh có việc nên không có lớp. Lúc trước, mỗi tuần tôi đều để Tư Nghiên ở nhà xem tivi một mình. Nói thật thì tôi thấy không an toàn cho lắm, nhưng thật sự cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi cũng không muốn phân tâm trong lúc dạy kèm học sinh làm bài tập. Vì vậy, cậu xem thử có thể giúp san sẻ gánh nặng với tôi một chút được không?"

Giang Nhược Kiều: "…"

Cô cũng rất khó xử: "Thật ra bây giờ tôi về trường sớm như vậy cũng vì có công việc."

Thấy Lục Dĩ Thành không nói nữa, Giang Nhược Kiều cũng không định trốn tránh.

Nếu cô thật sự muốn tránh, lúc nãy cô đã lắc đầu nguầy nguậy, chẳng nghe anh nói rồi.

"Nhưng chúng ta có thể đối chiếu thời gian một chút." Giang Nhược Kiều nói: "Tôi không thể chắc chắn thời gian quay chụp, nếu khoảng thời gian đó cậu ra ngoài, đúng lúc tôi có thời gian thì có thể trông thằng bé."

Cô cũng chẳng phải người không nói lý lẽ.

Hơn nữa, nếu đứa trẻ thật sự có quan hệ huyết thống với mình, cô muốn trốn cũng không thoát được.

Hình như trời sinh cô đã có thói quen như vậy, lúc xảy ra chuyện, cô cứ muốn đưa ra quyết định có lợi nhất cho mình. Chẳng hạn như bây giờ, lẽ nào là do bản năng làm mẹ ư? Thật kỳ lạ, cô cũng chưa từng làm mẹ nên sẽ không tồn tại bản năng gì đó. Cô thương đứa nhỏ này không? Cô càng thương bản thân hơn.

Có vẻ như mặc kệ không hỏi han tạm thời là quyết định tốt nhất đối với cô lúc này.

Thực tế thì sao? Liệu ngày nào cô cũng lo Lục Dĩ Thành sẽ làm ầm chuyện này lên khiến ai ai cũng biết không?

Bây giờ liều mạng muốn đùn đẩy trách nhiệm chỉ khiến Lục Dĩ Thành cảm thấy con người của cô rất tồi tệ. Nhỡ sau này xảy ra chuyện gì, họ còn có thể bàn bạc với nhau được không? Lúc cần, anh có bằng lòng phối hợp với cô không? Tất nhiên là không thể rồi.

Giang Nhược Kiều cũng nhìn ra suy nghĩ của Lục Dĩ Thành, anh chính là muốn cả hai cùng gánh vác.

Trông anh có vẻ hòa nhã, thân thiện, lại rất hiền lành, nhưng cô cũng không dám quên anh mới là chàng trai hai mươi tuổi đầu, ép anh cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho cô cả, đúng không?

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều thấu tình đạt lý như vậy, trong thoáng chốc, mặt mày lập tức giãn ra.

Kết quả bây giờ vẫn tốt hơn so với dự tính của anh.

Anh thấy cô rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện có vẻ hoang đường này, cô còn thản nhiên chấp nhận yêu cầu của anh. Nếu người này không phải bạn gái của Tưởng Diên, Lục Dĩ Thành thật sự sẽ chấp nhận chuyện tương lai mình thích cô.

“Được.” Lục Dĩ Thành rất hài lòng với buổi trò chuyện ngày hôm nay.

Lục Tư Nghiên cũng cảm thấy tâm trạng của ba cũng không tệ.

Nhưng cậu nhóc vẫn còn chuyện muốn hỏi: “Lúc nào thì con có thể gọi mẹ ạ?”

Lục Dĩ Thành: “Đừng ép mẹ con.”

Ép cô nóng vội thì cũng có ích lợi gì cho anh đâu?

Đối với anh mà nói, Giang Nhược Kiều chính là đối tượng san sẻ rủi ro của anh.

Anh chỉ muốn giữ lấy cô.

Giang Nhược Kiều đưa mắt tiễn hai ba con lái xe máy điện rời đi, bấy giờ cô mới để lộ cảm xúc chân thật.

Mẹ nó!

Kiếp trước cô đã gây nên tội ác tày trời gì à mà lại khiến cô gặp phải chuyện như vậy chứ?

Điều mà Giang Nhược Kiều lo lắng là sao tương lai cô lại đến nông nỗi này?

Cuộc sống quá đỗi bình thường.

Năm hai mươi tuổi, cô luôn có mục tiêu rõ ràng đối với tương lai của mình. Bất kể là có kết hôn hay không, cô đều sẽ cố gắng trở thành… kiểu người như chủ cửa hàng, có nhan sắc, có tiền bạc và vui vẻ. Điều này đối với cô mà nói, vốn không phải là mục tiêu quá xa vời. Dẫu sao lý lịch của cô cũng không tầm thường, tuy nói bây giờ ra đường có có thể vợt một đống sinh viên, nhưng bằng tốt nghiệp đại học A vẫn có giá trị rất cao. Cho dù cô tìm đại một công việc, với năng lực của bản thân, Giang Nhược Kiều cũng sẽ xoay sở cuộc sống của mình đầy màu sắc.

Huống hồ, bây giờ cô đã có chút thành tựu rồi.

Cô và cửa hàng Hán phục hỗ trợ lẫn nhau, bây giờ số lượng fan của cô cũng rất khả quan. So với người khác, khởi điểm của cô đã cao hơn một bậc.

Cô nghĩ không ra, dứt khoát lấy điện thoại ra định đăng bài nặc danh…

Nếu như tương lai…

Vừa gõ bốn chữ, đột nhiên cô dừng lại.

Khoan đã.

Không thể suy nghĩ về mọi thứ theo quán tính, phải xem xét chuyện này từ góc độ người ngoài cuộc mới được.

Nếu tương lai… bây giờ cô có được coi là đã biết trước tương lai không nhỉ?

Vì vậy, bắt đầu từ giây phút Lục Tư Nghiên xuyên tới đây, kể từ lúc cô biết được chuyện này, tương lai ấy có còn là tương lai nữa không?

Đã không phải nữa.

Giang Nhược Kiều chợt tỉnh táo lại.

Mọi chuyện đã xảy ra thay đổi, những chuyện thay đổi tiếp theo cũng sẽ là tương lai.

Có lẽ người khác vì biết được tương lai mà dứt khoát nằm thẳng, lựa chọn bồi dưỡng tình cảm với Lục Dĩ Thành trước. Dù gì suy nghĩ lúc này là 'đã có con rồi, tương lai chắc chắn cũng sẽ thế thôi…'

Nhưng Giang Nhược Kiều thì không, sở dĩ gọi là tương lai là vì chưa có ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Một khi cô đã biết, vậy còn tính là tương lai cái quái gì nữa?

Cho nên bắt đầu từ giây phút này, Giang Nhược Kiều không muốn nghĩ đến tương lai gì đó nữa, cô không muốn xem Lục Dĩ Thành là ông xã tương lai, bởi tương lai đã khác.

Bây giờ cô chỉ cần làm hai việc…

Thứ nhất, xác định liệu giữa cô và Lục Tư Nghiên có thật sự là quan hệ mẹ con hay không.

Thứ hai, dù cô đã có một đứa con, cũng phải dốc hết sức không thay đổi hiện trạng cuộc sống của mình.

Thử nghĩ mà xem, chuyện thứ nhất thì cũng thôi đi. Chuyện thứ hai, Lục Dĩ Thành là một nhân tố cực kỳ quan trọng.

Nếu anh không phối hợp thì phải làm sao đây?

Nếu anh có suy nghĩ 'đúng vậy, tôi và cậu có một đứa con, hãy nhận đi, cậu là bà xã tương lai của tôi', đó mới là muốn mạng già này của cô.

Trước tiên, cô phải xua tan ý nghĩ này của anh.

Để anh mang suy nghĩ 'dù tôi có FA cả đời cũng sẽ không thích cậu' mới được.

Anh không thích cô, cô không thích anh, như vậy thì cả hai mới thật sự có chung một mục đích, nhất định không để đứa nhỏ này làm ảnh hưởng đến cuộc sống và tương lai của họ.

Giang Nhược Kiều thở dài, một tay chống cằm, ngón tay gõ lên má.

Nhưng để anh đừng thích cô, liệu có quá khó không nhỉ?

Một đóa mẫu đơn bỗng nhiên có một ngày biết được mình và bạn gái của bạn tốt có con trai, anh mà ấp ủ suy nghĩ này thì chắc chắn sẽ chú ý đến cô.

Anh chắc chắn cũng sẽ buồn bực: Rốt cuộc cô hấp dẫn đến mức nào mới có thể khiến anh phớt lờ mối quan hệ này…

Thôi xong, để nam nữ cọ xát ra tia lửa với nhau, bước đầu tiên chính là tò mò.

Bây giờ anh đã rất tò mò về cô, tiếp theo sẽ là đủ kiểu chú ý cùng phỏng đoán.

Đây là lần đầu tiên trong đời Giang Nhược Kiều cảm thấy phiền muộn như thế

Phải làm thế nào mới khiến Lục Dĩ Thành không chán ghét cô, mà phối hợp các kiểu nhưng lại không thích cô đây?

Nhà họ Lục là một nhà hai phòng, diện tích thực cũng chỉ bốn mươi năm mươi mét vuông. Những căn trong khu này đã có tuổi đời gần ba mươi năm. Vách tường loang lổ bong tróc, sàn gỗ cũng bị chiếu sáng quanh năm nên có màu đậm nhạt không đồng nhất. Tuy tầng sáu không phải tầng cao nhất, nhưng đứng bên trong cũng giống như nhà tắm hơi. Căn phòng bày trí vô cùng đơn giản, phòng khách nhỏ hẹp chỉ có một chiếc sofa bằng gỗ, trên đó dán rất nhiều hình nhân vật nổi tiếng, có cảm giác rất cũ kỹ.

Tuần vừa rồi, Lục Dĩ Thành vừa làm ba lại vừa làm mẹ.

Cũng may Lục Tư Nghiên có thói quen ngủ trưa, lúc này cậu nhóc cũng thật sự buồn ngủ, vừa về nhà rửa tay xong là đã ngả xuống giường nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lục Dĩ Thành rón rén đi ra khỏi phòng.

Lúc này anh mới rảnh đi xem tin tức trên điện thoại.

Ký túc xá của họ có nhóm Wechat.

Vài phút trước, Tưởng Diên đã gửi tin vào trong nhóm.

[Cứu net. Lục… Sếp Lục, ông chủ Lục, cho mượn ba ngàn, khai giảng xong tôi sẽ trả cậu.]

Thật ra trong ký túc của họ, Lục Dĩ Thành được coi là người có chút tài sản.

Hai người còn lại, mỗi tháng đều chờ ba mẹ chuyển tiền sinh hoạt.

Tưởng Diên cũng đi làm thêm nhưng anh ta có bạn gái, yêu đương thì phải tiêu tiền. Cộng thêm con người anh ta cũng không quen cần cù tiết kiệm, trước khi hẹn hò cũng đã tiêu xài không ít.

Chỉ có Lục Dĩ Thành là một dòng nước trong.

Anh hoàn toàn tự cung tự cấp. Anh cũng rất có trách nhiệm với học sinh, do vậy Lục Dĩ Thành cũng rất có tiếng trong giới gia sư. Các bậc phụ huynh đều giới thiệu cho nhau, anh làm gia sư cực kỳ mát tay, cũng rất ổn định. Mỗi tháng anh đều lên kế hoạch cố định là tiết kiệm một khoản tiền đến quản lý chi tiêu, góp gió thành bão.

Điểm mấu chốt là con người anh rất tiết kiệm.

Tiền không nên tiêu, một xu anh cũng không chi.

Anh không hút thuốc hay uống rượu, không có nhiều hoạt động xã giao thừa thãi, thậm chí ngay cả thú vui mua sắm cũng chẳng có.

Về mặt ăn uống, anh cũng không kén chọn, có thể lấp đầy bụng là được. Căn tin của đại học A đúng lúc có thể thỏa mãn nhu cầu của anh. Trừ việc tụ tập ăn uống cùng bạn học, trước giờ anh không hay đi ăn ở ngoài.

Hai năm nay, đúng là Lục Dĩ Thành đã tích cóp được một khoản tiền.

Thỉnh thoảng anh cũng sẽ cho bạn cùng phòng mượn trong trường hợp khẩn cấp.

Trước đây không phải Tưởng Diên chưa từng vay tiền, nhưng lần này Lục Dĩ Thành hơi do dự.

Cảm xúc chần chừ kiểu này cũng tra tấn anh.

Tầm mười phút sau, anh chuyển ba ngàn tệ cho Tưởng Diên.

Hai người nói chuyện riêng.

Tưởng Diên: [Sếp Lục, cảm ơn nhé, thật ra tôi còn thiếu một ít tiền mua túi cho bạn gái. Cậu yên tâm, khai giảng xong tôi sẽ trả lại cho cậu. Cảm ơn nhé, khai giảng tôi mời cậu một bữa.”

Lục Dĩ Thành: …

Hóa ra anh ta mượn tiền mua túi cho Giang Nhược Kiều à?

Sao anh cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy.

Nhất là nhớ đến việc cô là vợ tương lai của mình, chuyện này ngày càng trở nên vi diệu.

Chương 8:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Quả thật Tưởng Diên muốn mua túi cho Giang Nhược Kiều.

Khi thấy chiếc túi đó ở quầy, anh ta đoán chắc cô sẽ thích. Giá tại quầy là hơn ba mươi ngàn, điều này vượt xa khả năng chấp nhận đối với một sinh viên.

Bình thường Tưởng Diên ở trường cũng đi làm thêm. Anh ta chơi game rất cừ, dưới sự giới thiệu của bạn bè, anh ta kéo rank cho mấy người không thiếu tiền cũng có thể kiếm được một chút. Ngoài việc này ra, anh ta còn đầu quân cho một công ty game, không phải nhân viên ra quyết sách gì, trước mắt cũng không đủ tiêu chuẩn cho vị trí kế hoạch nên đành xin làm tại bộ phận bình thường. Dù gì lý lịch của anh ta quá thấp, chỉ biết chơi game, chưa chắc có thể vạch kế hoạch hay gì cả. Cũng may anh ta còn trẻ, có được cơ hội như vậy cũng không tệ rồi.

Muốn gây dựng thành tựu thì phải không ngừng rèn luyện. Mà quá trình rèn luyện này cũng phải trả giá bằng sức lực và tiền bạc.

Không ai cầm tay chỉ việc cho anh ta được, Tưởng Diên phải vừa mày mò, vừa tốn tiền đi học.

Cho nên, tuy tiền lương của hai công việc gộp lại có thể để một sinh viên đại học sống cuộc sống sung túc, nhưng anh ta có quá nhiều chuyện phải làm nên cũng phải chi tiêu lắm. Do vậy, đến tận bây giờ tiết kiệm của anh ta cũng chưa đến hai mươi ngàn.

Lúc đó anh ta đi theo mẹ, cũng thấy ngại khi mua chiếc túi này.

Bây giờ, sau khi trở về, anh ta càng nghĩ càng thấy hối hận.

Người giống Giang Nhược Kiều, bất kể cho cô bao nhiêu cũng đáng cả.

Hiện tại, anh ta đã mượn Lục Dĩ Thành ba ngàn, tới lúc đó quẹt thẻ tín dụng chắc cũng đủ thôi.

Tâm trạng của Tưởng Diên rất tốt, đang định gọi video cho Giang Nhược Kiều thì có người tới gõ cửa phòng của anh ta.

Anh ta đứng dậy đi mở cửa. Cửa mở ra, một thiếu nữ xinh xắn đang đứng trước cửa.

Thiếu nữ cao khoảng một mét sáu, mặc váy ngủ màu trắng đến đầu gối, mái tóc dài mềm mại, suôn mượt.

"Khả Tinh, em tìm anh có chuyện gì thế?" Tưởng Diên hỏi.

Năm nay Lâm Khả Tinh vừa tròn mười tám tuổi, mặt mày có chút ngây ngô, là cô cả nhà họ Lâm ở Bắc Kinh. Nhắc đến tập đoàn Lâm Thị, rất nhiều người chẳng còn xa lạ, đây là công ty đá quý khá uy tín lâu năm. Tuy hai năm nay các công ty khác cũng phất lên, nhưng nó vẫn đứng sừng sững trong giới đá quý.

Chủ tịch Lâm có hai người con trai và một cô con gái.

Cô con gái út này là ông ta và người vợ thứ hai sinh ra. Ngày thường Lâm Khả Tinh cũng được cưng chiều hết mực nhưng lại bị dạy dỗ rất tốt, tính tình cũng không kiêu căng, thậm chí còn được gán mác dịu hiền.

Sinh nhật mười tám tuổi của cô ta, nhà họ Lâm cũng tổ chức cực kỳ linh đình.

Ban đầu, trong kế hoạch của nhà họ Lâm, để Lâm Khả Tinh đi du học trường nổi tiếng ở nước ngoài luôn, nhưng dạo này tình hình ở nước ngoài căng thẳng, bà Lâm không yên tâm nên để cô ta tiếp tục học trong nước.

Lâm Khả Tinh nhìn thấy Tưởng Diên, lại cúi đầu theo thói quen. Cô ta đưa điện thoại cho anh ta và cười nói: "Anh Tưởng Diên, hôm nay em thấy anh cứ nhìn mãi chiếc túi trên quầy, có phải anh muốn mua tặng bạn gái không? À, lúc nãy em lướt bài đăng của bạn bè, vừa khéo trông thấy có

một người bạn mua thừa một chiếc, cô ấy đang hỏi xem có ai cần thì có thể bán lại với giá rẻ hơn."

Tưởng Diên nhận lấy điện thoại.

Quả nhiên khi nhấn sáng thì giao diện bài đăng.

Phía trên có người đăng vào vòng bạn bè…

[Thật cạn lời, mới nhờ người mua hộ chiếc túi này tới tay còn chưa kịp nóng thì đột nhiên thẳng nam nhà tôi trở nên lãng mạn, lén mua cho tôi thêm một cái… Bây giờ tình hình là tôi có hai chiếc. Có ai cần không? Tôi sẽ giảm giá sập sàn nha! Dạo này tiêu tiền quá tay, tiền tiêu vặt chẳng còn bao nhiêu, tôi muốn mua đôi giày cho thẳng nam nhà mình.]

Bức ảnh kèm theo đúng là chiếc túi mà Tưởng Diên muốn mua.

Anh ta ngạc nhiên nhìn sang Lâm Khả Tinh: "Bạn em muốn bán à?"

"Đúng ạ." Cô ta gật đầu: "Em thấy anh rất muốn mua, hay là anh mua của cô ấy đi. Em đã hỏi giá rồi, rẻ hơn quầy của cửa hàng miễn thuế mười ngàn tệ, anh muốn mua không?"

Tưởng Diên gật đầu ngay tắp lự: "Muốn."

Nhưng giây phút này, hình như anh ta đã bỏ qua một chuyện. Trong vòng bạn bè của cô cả như Lâm Khả Tinh, hầu như người thân hay bạn bè cô ta đều không có tiền thì cũng có quyền, sao có thể thiếu chút tiền này? Sao sẽ để ý đến việc thừa thãi một chiếc túi trong tủ quần áo chứ?

Lâm Khả Tinh nhoẻn miệng cười: "Vậy em nói với cô ấy nhé. Anh add cô ấy hay anh chuyển tiền cho em rồi em chuyển lại cho cô ấy?"

Tưởng Diên mỉm cười: "Phiền em làm người trung gian vậy."

Anh ta vẫn rất tự giác.

Có thể không thêm người người khác giới vào Wechat thì không cần thêm.

Dù gì anh ta cũng đã có bạn gái.

Lâm Khả Tinh hơi thẫn thờ, lên tiếng trêu ghẹo: "Bạn gái anh sẽ kiểm tra điện thoại của anh à?"

Hình như lo câu nói của mình không phù hợp, cô ta giả bộ nói đùa bổ sung thêm một câu: "Không nhìn ra anh Tưởng Diên lại bị vợ quản nghiêm đấy."

Tưởng Diên bật cười: "Anh thích nghe câu này. Đúng rồi Khả Tinh, cảm ơn em nhé. Lần sau anh mời em đi ăn."

Lâm Khả Tinh lẩm bẩm: "Cứ nói lần sau, vậy thì ngày mai đi, em muốn ăn gà hầm cốt dừa."

Tưởng Diên: "Được, em muốn ăn vịt hầm cốt dừa đều được."

Lâm Khả Tinh không ở lâu, trò chuyện xong thì trở về phòng mình. Trái tim cô ta phập phồng, lúc thì ấm áp, lúc thì lạnh băng. Cảm giác yêu thầm là mùi vị gì? Cô ta đã nếm trải nó từ năm mười hai tuổi.

Mấy năm nay, cô ta ngây ngô dõi theo Tưởng Diên nhưng cũng không biết phải làm sao.

Cô ta cứ ở bên cạnh chàng trai này, mãi đến một ngày, cô ta thấy anh ta phấn chấn trở lại nhưng hình như cô ta không vui như trong tưởng tượng của mình.

Vì có người đã truyền sức sống lên người Tưởng Diên.

Người đó không phải cô ta.

'Chỉ cần anh vui là được.'

Giang Nhược Kiều trở lại trường sớm gần nửa tháng, cô cũng không tới chỗ ký túc xá bên kia mà ở căn chung cư do bà chủ cửa hàng Hán phục đứng tên.

Bà chủ là một phú bà rất hào phóng. Giang Nhược Kiều hợp tác với bà ấy trong thời gian dài như thế cũng rất thoải mái.

Chạng vạng tối, bà chủ mang đến một chai rượu vang.

Sau khi hai người bàn xong việc chính, bà chủ tùy tiện hỏi: "Khai giảng lần này, em lên năm ba rồi phải không? Đã nghĩ đến sau khi tốt nghiệp thì làm gì chưa?"

Bà chủ rất thích Giang Nhược Kiều, mấy lần ôm tâm tư muốn giữ cô ở lại làm hẳn.

Giang Nhược Kiều là người giỏi giải quyết công việc, năng lực cá nhân cũng không tầm thường, đầu óc minh mẫn, tiến lùi có chừng mực, cũng rất tàn nhẫn với chính mình. Lần đầu tiên gặp cô, bà chủ đã biết vềsau người này nhất định sẽ thành công.

"Em học cao học ạ." Giang Nhược Kiều nói: "Tỷ lệ lên thẳng thạc sĩ của đại học A khá cao, em đã hỏi giáo viên rồi, chắc không có vấn đềgì to tát đâu."

Bà chủ tỏ ra tiếc nuối: "Chị còn tưởng em sẽ ra ngoài đi làm hoặc khởi nghiệp luôn chứ."

Giang Nhược Kiều cười: "Đọc thêm nhiều sách cũng không tệ. Dù sao em cũng chưa nghĩ xong là muốn làm gì."

Hai năm này, cô đã hiểu rõ một đạo lý, người sống trên đời thì phải phát huy sở trường của mình ở mức tốt nhất.

Đừng nghĩ đến chuyện thoát khỏi vùng an toàn làm gì cả, có thể sống thoải mái trong vùng an toàn cả đời cũng là một loại bản lĩnh.

Bây giờ nhân thiết của cô là gì? Điều gì ở cô thu hút các fan, là cái danh hoa khôi này sao? Đương nhiên không phải, hoa khôi thì trường nào chẳng có.

Hoa khôi của đại học A mới có tiền đồ!

Mấu chốt là ở đại học A.

Fan khen cô thế này, nói cô là tiểu tiên nữ học bá.

Không có thân phận học bá này, gái đẹp đã tính là gì? Dạo này có quá nhiều em gái xinh đẹp.

Bà chủ cũng biết, quen nhau lâu như thế, bà ấy nhìn ra thực chất tận trong xương cốt Giang Nhược Kiều rất thanh cao gần như là kiêu căng.

Bà ấy cảm thấy cô khác với những người nổi tiếng trên mạng kia.

Cũng chính vì sự kiêu kỳ này, hầu như Giang Nhược Kiều không nhận quảng cáo. Cô sợ bị người ta nói mình hám tiền, điều này càng khiến cô khó chịu hơn việc cô bị mắng xấu xí.

Hám tiền có nghĩa là gì, chính là nói người này chẳng màng hình tượng chút nào, tham lam xấu xí, quả thật không có mắt nhìn.

Cô chắc chắn muốn kiếm tiền, nhưng cô không muốn kiếm đồng tiền mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho mình.

"Em luôn rất tỉnh táo." Bà chủ nói: "Nói thật, lúc chị bằng tuổi em, nếu có được một nửa như em thì hôm nay chị đã không chỉ thế này."

Giang Nhược Kiều không tỏ ý kiến mà chỉ mỉm cười.

Cô chỉ cảm thấy thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Cô muốn tạo một tài khoản có danh tiếng tốt, nhất định không được thất bại. Mà bây giờ cô chỉ có hai mươi tuổi, còn trẻ như thế, tương lai vẫn còn dài, cần gì nhất thời nóng vội? Cô cũng đâu có thiếu tiền, mà còn đang

đi học, trước khi biết sẽ làm gì trong tương lai thì dĩ nhiên cô phải tích lũy trước đã.

Đợi khi bà chủ đi khỏi, Giang Nhược Kiều mở mục quản lý tài khoản của mình ra.

Tuy cô nhận quảng cáo cực kỳ ít, nhưng lượt view theo dõi cũng mang đến lưu lượng. Ở thời đại này, lưu lượng có thể đổi thành tiền.

Mỗi tháng, tài khoản đều sẽ có thu nhập. Đương nhiên, so với những chủ blog kiếm tiền kia, cô hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Theo thói quen, cô trích một nửa thu nhập từ tài khoản ra để mua bữa trưa từ thiện.

Sau khi mua xong, chụp màn hình đơn hàng, tiện tay đăng lên Weibo.

Không phải lần nào mua xong, cô cũng đều đăng lên mạng. Một vài lần thì được, nhiều lần thì khó tránh mang đến cho người ta cảm giác tạo dựng hình tượng.

Cho nên, cách vài tháng cô mới đăng bài một lần.

Thật ra lần này vẫn khác so với trước kia.

Lúc trước, cô đều trích sáu mươi hoặc bảy mươi phần trăm thu nhập, lần này chỉ trích một nửa, hoàn toàn là vì trước khi đặt hàng, đột nhiên cô nghĩ tới…

Chậc, chưa biết chừng sau này cô còn phải nuôi con nữa!

Cô phải tiết kiệm một chút mới được.

Lâm Khả Tinh luôn dùng nick phụ theo dõi tài khoản của Giang Nhược Kiều, dĩ nhiên cô ta cũng theo dõi luôn cả Weibo.

Mười phút trước, Giang Nhược Kiều đăng một tin Weibo.

[Mong các bạn nhỏ ăn ngon ngủ kỹ.]

Đính kèm một tấm ảnh chụp màn hình.

Từ khi Lâm Khả Tinh biết Tưởng Diên có bạn gái. Cô lại là hoa khôi của đại học A, cô ta luôn âm thầm theo dõi Giang Nhược Kiều. Cô ta xem video của cô nhiều lần, cũng xem qua Weibo, ngay cả Weibo trước đây hay hiện tại, cô ta cũng đều xem qua hết một lượt.

Tại sao cô ta lại làm như vậy ấy hả?

Cô ta cũng không rõ lắm.

Nhưng đánh giá từ tài khoản xã hội của Giang Nhược Kiều, cô thật sự là một cô gái cực kỳ, cực kỳ tốt bụng.

Không những đầu óc thông minh, thành tích học tập ổn, còn rất xinh đẹp.

Không hổ là hoa khôi đại học A.

Điều quan trọng nhất là tính cách cực kỳ tốt.

Tâm địa cô lương thiện, rõ ràng rất ít nhận quảng cáo, vẫn kiên trì trích thu nhập tài khoản mỗi tháng mua cơm trưa từ thiện. Không phải tháng nào cô cũng đăng, có thể thỉnh thoảng nhớ đến thì đăng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra, chắc chắn tháng nào cô cũng đều làm như vậy, đã trở thành một thói quen.

Cô dịu dàng bao dung, có lúc fan sẽ bình luận những cảm xúc tiêu cực ở bên dưới, cô sẽ khuyên bảo theo cách của mình, coi họ như bạn bè bình thường.

Cô thật sự quá tốt.

Lâm Khả Tinh cảm thấy kẻ yêu thầm như mình cũng tâm phục khẩu phục.

Cô ta phục, cũng chỉ có người như vậy mới có thể là ánh sáng trong cuộc đời của anh Tưởng Diên nhỉ?

Tâm tình của Lâm Khả Tinh rất buồn bực.

Cô ta kìm lòng không đậu gửi một tin nhắn cho cô bạn thân duy nhất biết mình yêu thầm: 'Chị ấy đúng là tốt thật.'

Một lát sau, cô bạn thân mới trả lời tin nhắn, vẫn cộc cằn như trước: [Lại ghen rồi à? Thế cậu đi tranh với chị ta đi.]

Lâm Khả Tinh: [Nhưng tớ hy vọng anh ấy vui, dù người bên cạnh anh ấy không phải tớ.]

Bạn thân: […]

Bạn thân: [Oẹ oẹ.]

Lâm Khả Tinh không để ý, cũng tự cười một mình.

Chương 9:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều thích làm việc nhanh gọn.

Cô sẽ không tự lừa dối bản thân, giám định ADN phải được tiến hành càng sớm càng tốt, kéo dài thời gian cũng không làm kết quả thay đổi. Là một người mang nặng thần tượng, cô phải tiêu diệt mọi yếu tố có thể ảnh hưởng đến tương lai của mình từ trong trứng nước.

Cho nên địa điểm giám định ADN không thể ở Bắc Kinh.

Cô quyết định đưa Lục Tư Nghiên đến thành phố bên cạnh.

Ngoại trừ chuyện này cô còn không thể để ai khác trông thấy. Chiều hôm qua cô đã mua rất nhiều thứ, bao gồm tóc giả, quần áo và giày dép... Cô muốn thay đổi bản thân đến mức mà dù có đứng trước mặt mẹ ruột mình cũng nhìn không ra.

Với kỹ thuật trang điểm điêu luyện của cô lại đội tóc giả, đeo kính gọng đen rồi mặc thêm bộ đồ công sở khác hoàn toàn với phong cách trước đây, khi đứng trước gương cô đã trở thành một người hoàn toàn khác.

Chắc chắn sẽ không thể bại lộ.

Mấy năm nay cô hóng rất nhiều tin trên mạng, đã tiếp thu được kinh nghiệm quý giá từ những người đó.

Làm người đương nhiên chúng ta phải học được cách phòng bị.

Không ai biết đến chuyện của Lục Tư Nghiên vậy thì cả nhà đều vui, nhưng cô vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu một ngày nào đó chuyện này bị bại lộ thì sao? Tính tuổi của cô, nếu bị người khác bôi nhọ sinh con ở tuổi mười lăm lúc đó mới hoàn toàn thất bại. Vì vậy hôm qua

sau khi chào tạm biệt hai ba con họ cô đã tức tốc liên lạc với mấy người bạn cũ, xem bọn họ có giữ ảnh chụp tập thể lúc đó hay không.

Mấy người bạn đó đều tỏ vẻ nghi hoặc.

Lý do cô đưa ra cũng rất chính đáng: "Tớ sợ một ngày nào đó mình hot sẽ có người nói rằng tớ phẫu thuật thẩm mỹ. Bây giờ tớ sắp xếp sẵn ảnh và video từ khi còn nhỏ đến khi trưởng thành, đây là bằng chứng có sức thuyết phục nhất đấy."

Mấy người bạn: "Ôi vãi..."

"Respect..."

"Giang Tiểu Kiều, cậu mau thành ngôi sao đi, làm fan cậu tớ không bao giờ phải lo sập phòng."

Đó cũng là bởi vì tính tình cực kỳ cẩn thận từ khi còn nhỏ của Giang Nhược Kiều, đời cô chưa bao giờ trải qua bất cứ trắc trở nào.

Huống chi khi nhắc tới mấy anh bạn trai, họ đều chia tay trong vui vẻ, ai nấy đều xứng với danh hiệu người yêu cũ quốc dân. Đừng nói là hắt nước bẩn, mấy anh trai đều đó đã thề thốt bày tỏ thái độ, về sau chỉ cần cô mở lời nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, dù dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng từ.

Cô sẽ không để cho bất cứ ai nắm được nhược điểm nào của mình, thậm chí cô còn rất có duyên với người cùng phái, cho dù giữa họ có mâu thuẫn cũng sẽ không thực sự làm ầm ĩ.

Cô đã quen với việc chuyện gì cũng nghĩ đến kết quả xấu nhất, sau đó chuẩn bị trước đề phòng khi có chuyện xảy ra.

Giang Nhược Kiều: "Khi nào nhà các cậu kinh doanh trong ngành giải trí tớ sẽ đến làm ngôi sao, bắn tym~"

Sau khi sắp xếp xong ảnh và video, cô sẽ từ từ đăng tải lên các tài khoản mạng xã hội của mình với chủ đề "Hoài niệm".

Đầu tiên, chứng minh khuôn mặt của cô là hàng tự nhiên nguyên chất.

Thứ hai, ngày nào đó chuyện Lục Tư Nghiên thực sự bị bại lộ, mọi người cũng sẽ không hiểu lầm rằng cô mang thai sinh con khi còn là vị thành niên.

Hoàn hảo!

Giang Nhược Kiều xuất phát đến nhà của Lục Dĩ Thành.

Nhìn địa chỉ trong tin nhắn được Lục Dĩ Thành gửi đến, Giang Nhược Kiều thở dài.

May là cô đã nghĩ thông suốt, cô hoàn toàn không coi Lục Dĩ Thành là chồng tương lai của mình. Nếu không cô thực sự sẽ hoài nghi rốt cuộc tương lai đầu mình úng nước cỡ nào.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

*

Sự thật chứng minh, không gì có thể làm khó Lục Dĩ Thành.

Khi Lục Tư Nghiên mới xuất hiện, Lục Dĩ Thành hoàn toàn không biết cách chăm sóc trẻ con, anh cũng không nghĩ mình có thể làm tốt chuyện này. Một tuần trôi qua, Lục Dĩ Thành ngày càng thành thạo trong vai trò một ông bố bỉm sữa.

Sáng sớm anh bế nhóc con vào nhà vệ sinh.

Anh bóp chai kem đánh răng đắt tiền cho con.

Sau khi con trai mơ màng đánh răng, anh nhanh chóng rửa mặt cho thằng bé, chải chuốt lại mái tóc xoăn nhỏ rối bù đến mức có thể quay quảng cáo ngay lập tức.

Trong khi rửa mặt, Lục Dĩ Thành vẫn không quên chuẩn bị bữa sáng, có thể nói là đâu ra đấy.

Sức khỏe là vốn liếng của cách mạng, Lục Dĩ Thành sẽ không quá khắt khe với bản thân về mặt ăn uống. Sau khi Lục Tư Nghiên đến bữa sáng đã trở nên phong phú hơn, trong những ngày nghỉ Lục Dĩ Thành rất ít khi mua bữa sáng bên ngoài.

Bữa sáng bao gồm trứng luộc, sữa tươi và ngô nếp.

Tướng ăn của hai ba con giống hệt nhau, mỗi người ăn một trái ngô nếp.

"Hôm nay cô ấy sẽ đưa con đi làm kiểm tra." Lục Dĩ Thành nói.

Lục Tư Nghiên hết sức bình tĩnh: "Con biết rồi, lại phải nhổ tóc nữa."

Nếu Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều lớn hơn một chút, có lẽ họ sẽ suy nghĩ tinh tế hơn, ít nhất họ sẽ cân nhắc suy nghĩ của cậu nhóc, lo lắng nó có bị bóng ma tâm lý hay không, nhưng bây giờ... Bọn họ còn quá trẻ, có thể nhanh chóng tiếp nhận chuyện này còn gánh vác cả trách nhiệm nuôi dạy con cái đã tốt lắm rồi. Vai trò làm ba mẹ quá nặng. Đừng nói là Giang Nhược Kiều, ngay cả Lục Dĩ Thành cũng không quen với việc mình thật sự đã có một cậu con trai.

Cũng may là nhóc con này thần kinh thô, hay nói cách khác cậu nhóc rất thông minh, đủ lanh lợi để chấp nhận tình hình thực tế là ba mẹ không còn yêu mình nữa.

Có lẽ trẻ con chính là như vậy.

Dù ba mẹ có yêu mình hay không thì trước khi chịu đủ tổn thương, chúng đều sẽ chọn cách yêu thương ba mẹ mình vô điều kiện.

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Con nhớ ngoan ngoãn, nghe lời cô ấy."

"Không ai nghe lời mẹ hơn con." Lục Tư Nghiên nói: "Bàn về chuyện nghe lời mẹ, con là số một, ba chỉ là số hai."

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh không tin.

"Đúng rồi, A Mẫn nói với con rằng ba gặp mẹ như chuột gặp mèo." Lục Tư Nghiên nói tiếp.

Lục Dĩ Thành giơ tay ra hiệu tạm dừng: "Ngưng, đây không phải là chuyện đáng để tự hào."

"Đúng rồi, ba còn muốn nhắc con tạm thời đừng gọi cô ấy là mẹ." Lục Dĩ Thành lại nhắc nhở: "Ở bên ngoài đừng gọi cô ấy như vậy, ba thì không sao nhưng cô ấy còn trẻ, nhìn như học sinh vậy. Nếu một đứa trẻ năm tuổi như con gọi cô ấy là mẹ ở bên ngoài sẽ khiến người ta để ý, sẽ suy nghĩ linh tinh không tốt cho cô ấy."

Lục Tư Nghiên: "... Ba thấy con dám gọi mẹ không?"

Cậu nhóc lại hỏi: "Thế thì ở ngoài con gọi mẹ là gì đây?"

Lục Dĩ Thành: "Con tự hỏi cô ấy đi."

Lúc này, điện thoại của Lục Dĩ Thành rung lên, là tin nhắn của Giang Nhược Kiều.

"Cô ấy nói mười phút nữa cô ấy sẽ đến dưới lầu, bảo chúng ta chuẩn bị."

Sau khi Lục Dĩ Thành rót đầy nước vào cốc của Lục Tư Nghiên xong lập tức dẫn cậu nhóc xuống lầu.

Sao lại nhanh như thế hả?

Bởi vì Lục Tư Nghiên nói: "Mẹ ghét chờ đợi người khác, ba ơi ba quên rồi, có lần con với mẹ đợi ba mười phút, mẹ nói..." Nói đến đây Lục Tư

Nghiên dừng lại một chút, cố gắng bắt chước cách nói chuyện của Giang Nhược Kiều giống y như đúc: "Lục Dĩ Thành, anh chạy từ nước ngoài tới đây à?"

Lục Dĩ Thành giật mình, có lẽ là cách bắt chước của Lục Tư Nghiên quá thú vị nên trong mắt anh cũng toát lên ý cười nhàn nhạt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hai người đi xuống lầu.

Giang Nhược Kiều đi vào khu dân cư cũ, từ xa đã trông thấy hai ba con đẹp trai bần bật đứng dưới gốc cây to.

Tốt lắm.

Cách thời gian cô nói vẫn còn một lúc nữa, họ xuống sớm thì cô cũng không cần đợi họ như con ngốc.

Một lớn một nhỏ trông rất bắt mắt.

Lục Dĩ Thành đương nhiên khỏi phải nói, mặc dù anh được gọi là "chàng trai ăn cỏ" nhưng không thể phủ nhận rằng khí chất ấm áp và thân thiện của anh khiến người khác cảm thấy yên tâm hơn. Trước đây mấy cô đàn em từng nói, nếu người trong thang máy buổi tối là đàn anh Lục thì cô bé sẽ cảm thấy yên tâm như trở về quê hương vậy. Anh mang lại cho người ta cảm giác an toàn và thoải mái, chính vì thế mà phụ huynh học sinh rất thích anh, cũng rất yên tâm khi mời anh làm gia sư nhỉ?

Hôm nay anh mặc chiếc áo cộc tay màu trắng rộng thùng thình với chiếc quần âu vạn năm không đổi, chân đi một đôi giày vải.

Anh có vóc người cao gầy, dáng đứng thẳng.

Bây giờ nhiều chàng trai cao lớn đều có thói quen gù lưng nhưng anh thì không. Anh tựa như cây bạch dương, đứng ra đứng, ngồi ra ngồi, hẳn là nói người như anh.

Lục Tư Nghiên cũng được kết hợp những gen tốt nhất của ba mẹ mình.

Mái tóc xoăn tự nhiên là một điểm cộng, đôi mắt sáng còn hơi mũm mỉm, khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng trông như mấy đứa trẻ sành điệu trên INS.

Giang Nhược Kiều chỉ liếc mắt đã thấy bọn họ ngay.

Còn hai ba con này cho đến khi cô bước nhanh sắp tới ngay trước mặt mà họ vẫn chưa nhận ra cô.

Giang Nhược Kiều vẫn là người chủ động lên tiếng trước: "Lục Dĩ Thành."

Lục Dĩ Thành nhìn theo nơi phát ra âm thanh, ánh mắt anh đông cứng lại, dời lên người phụ nữ cách đó hai mét.

Người phụ nữ với mái tóc xoăn mì tôm.

Mặc một chiếc váy màu xám rõ ràng lớn hơn một size.

Đeo chiếc kính gọng đen cồng kềnh, thậm chí khuôn mặt cũng vàng như nến.

Lục Dĩ Thành hơi không chắc chắn: "Giang Nhược Kiều?"

Giang Nhược Kiều đi nhanh đến trước mặt anh: "Là tôi."

Lục Tư Nghiên cũng rất ngạc nhiên.

"Mẹ..." Cậu nhóc đang định gọi mẹ nhưng nhớ tới lời dặn của Lục Dĩ Thành nên dứt khoát sửa lời: "Ôi mẹ ơi! Vị tiên nữ này từ đâu tới thế!"

Lục Dĩ Thành: "..."

Giang Nhược Kiều bị chọc cười.

Cô rất hay cười, nhưng hầu như những lúc đó đều không phải nụ cười vui vẻ thật sự.

Lần này là một nụ cười chân thành.

Nụ cười này đã khiến lớp ngụy trang tầm thường của cô trở nên rạng rỡ hơn.

Cô đi tới, đưa tay xoa nhẹ đầu Lục Tư Nghiên: "Giỏi lắm, bạn nhỏ, chị thích cái miệng này của em rồi đó."

Lục Tư Nghiên được nước lấn tới, nhón chân lên dụi đầu vào tay cô: "Em nói thật mà, dù thế nào đi chăng nữa cũng là tiên nữ ~"

Lục Dĩ Thành cảm thấy rất buồn nôn.

Sao có thể nói ra mấy lời này khỏi miệng được nhỉ?

Anh vội chuyển đề tài: “Sao cậu lại thế này?"

Giang Nhược Kiều nói nhảm một cách nghiêm túc: "Không đẹp hả? Đây là style trang điểm và thời trang thịnh hành năm nay đó."

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh phát hiện có lẽ anh thực sự không có duyên với thời trang.

Anh cũng cũng thực sự bối rối, có thể mắt nhìn của anh khá đặc biệt không theo kịp tốc độ của số đông.

"Được rồi." Lục Dĩ Thành cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: "Tôi có một tiếng vào buổi sáng và một tiếng vào buổi chiều, chắc tầm sau ba rưỡi chiều thì xong việc."

Giang Nhược Kiều: "Được."

Bởi vì cái miệng ngọt ngào của Lục Tư Nghiên vừa chọc cô cười nên tâm trạng cô hiện giờ rất tốt. Cô vươn tay, đôi mắt cong cong cười nói: "Đi nào, bạn nhỏ đẹp trai, thời gian hôm nay của em đều là của chị."

Lục Tư Nghiên cũng cười, để lộ một hàm răng trắng tinh, không chút do dự rời khỏi Lục Dĩ Thành rồi nắm lấy tay Giang Nhược Kiều, tiếp tục nói mấy lời sến súa: "Là vinh dự của em."

Lục Dĩ Thành đỡ trán.

Rốt cuộc tương lai anh đã nuôi dạy con thế nào vậy?

Sao thằng con lại dẻo mồm dẻo miệng thế kia chứ, không điềm đạm gì cả.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 10:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên đến thành phố bên cạnh.

Từ Bắc Kinh đến thành phố bên cạnh chỉ mất một tiếng lái xe, thời buổi này chỉ cần có tiền việc gì khó cũng có thể làm được, Giang Nhược Kiều tìm một công ty môi giới địa phương. Trong câu chuyện bịa đặt của Giang Nhược Kiều, cô nghi ngờ con mình bị đánh tráo cho nên muốn đến kiểm tra. Bên môi giới nhìn Giang Nhược Kiều bằng một ánh mắt tế nhị, nhưng ngay sau đó cô ấy đã lấy lại bình tĩnh. Có lẽ dạo này drama máu chó nhiều quá, nhiều đến mức khiến cái ngưỡng của con người ta tăng cao, câu chuyện nhạt nhẽo như Giang Nhược Kiều không khiến người ta phải thốt lên wow.

Tất cả đều thông qua bên môi giới.

Ngày nay rất nhiều bên môi giới có đạo đức nghềnghiệp.

Các bước thực hiện đơn giản hơn so với tưởng tượng của Giang Nhược Kiều, điều khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là có rất nhiều người đến làm xét nghiệm ADN.

Cô đã trả thêm tiền để đẩy nhanh tiến độ, kết quả sẽ có sớm nhất trong vòng ba ngày làm việc.

Sau khi hoàn thành việc quan trọng nhất này, Giang Nhược Kiều nhanh chóng đưa Lục Tư Nghiên trở vềBắc Kinh. Trên đường trở vềGiang Nhược Kiều nhận được một cuộc gọi từ Tưởng Diên, hai người gọi video trò chuyện mỗi ngày và sẽ gọi mấy cuộc điện thoại.

Khi Tưởng Diên gọi cũng là lúc anh ta ăn món gà hầm cốt dừa cùng Lâm Khả Tinh ở bên ngoài.

Lâm Khả Tinh cúi đầu, như thể cô ta rất chăm chú chơi điện thoại.

Cô ta cảm thấy trong lòng chua loét.

Cô ta chưa bao giờ thấy, có một ngày Tưởng Diên sẽ trở nên thế này, cả thế giới này đều nhìn thấy Tưởng Diên yêu Giang Nhược Kiều nhiều thế nào chứ đừng nói đến người yêu thầm như cô ta.

Chính vì nhìn thấy tình yêu kiên định của Tưởng Diên mà Lâm Khả Tinh biết mình không hề có phần thắng.

Cho nên, cô ta lựa chọn lui về vị trí này, ở vị trí an toàn này ít nhất cô ta vẫn có thể làm bạn với anh ta.

"Anh đang ăn gà hầm cốt dừa." Tưởng Diên bật cười: "Đặc sản? Trời xanh mây trắng có tính không, này, thật lòng mà nói học kỳ này anh sẽ cố gắng hơn nữa, nghỉ đông chúng ta đến đây chơi nhé?"

Nghe những lời này, Giang Nhược Kiều hơi hoảng hốt.

Đến lúc nghỉ đông, cô vẫn còn hẹn hò với Tưởng Diên sao?

"Đến lúc đó rồi nói đi." Cô đáp.

"Nhưng bây giờ ở đây nóng quá, ngày nào anh cũng ra biển." Tưởng Diên nói tiếp: "Mà này, khi nào thì em về trường thế?"

Giang Nhược Kiều cũng không tiện nói mình đang ở Bắc Kinh: "Sao thế?"

"Anh đang nghĩ, không thì em tới sớm một chút, chẳng phải lần trước đã nói rồi sao? Mấy người bạn cùng nhau lên núi chơi, trên núi thật mát mẻ…"

Giang Nhược Kiều trầm ngâm.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Quả thực chuyện này đã thống nhất từ trước, một đàn anh trong công ty Tưởng Diên đang làm việc có mở một trang trại Nông Gia Lạc trên núi. Trước khi nhập học bốn người trong ký túc xá của Tưởng Diên cộng với bốn người trong ký túc xá của cô, đã thành lập một nhóm để lên núi ở lại hai ngày.

"Ừm, được." Giang Nhược Kiều đồng ý.

Thực ra cô đã quyết định muốn chia tay với Tưởng Diên.

Đối với bạn trai muốn chia tay, cô luôn vô cùng bao dung và độ lượng.

Mặc dù cô không coi Lục Dĩ Thành sẽ là ai đó trong tương lai, nhưng điều này không có nghĩa là cô bằng lòng tiếp tục ở bên Tưởng Diên. Nghĩ mà xem, Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên là bạn tốt trong ký túc xá, một khi xác nhận rằng Lục Tư Nghiên thật sự là con trai của cô và Lục Dĩ Thành thì liệu cô còn có thể ở bên Tưởng Diên không? Tất nhiên là không rồi.

Bạn trai hay thậm chí là chồng tương lai của cô nhất định không thể quen biết hay có bất cứ giao tình nào với Lục Dĩ Thành, không thì drama quá đi mất.

Kịch bản máu chó không hợp với cô, cô cũng không thích luôn.

Thử nghĩ đi, bạn trai có quan hệ tốt với ba của con trai mình thật sự rất kỳ lạ, chỉ số rắc rối quá cao nên chuồn thôi. Dù có hơi tiếc vì dẫu sao cô cũng tốn không ít công sức vì Tưởng Diên, hơn nữa trong lòng cô vẫn còn rất thích anh ta, phẩm chất tốt, có tiềm năng của một người bạn trai quốc dân, điều kiện gia đình rất tốt, hoàn toàn đáp ứng mong đợi của cô đối với bạn trai.

Bất kể là hẹn hò với Tưởng Diên trước mặt Lục Dĩ Thành, hay lén lút nuôi con với Lục Dĩ Thành sau lưng Tưởng Diên đều là một bài kiểm tra tố chất tâm lý.

Cuộc đời cô còn rất rực rỡ, không cần phải mạo hiểm.

Sau khi Giang Nhược Kiều cúp máy, anh ta nhìn Lâm Khả Tinh không động đũa, thuận miệng hỏi: "Ăn ít vậy?"

Chẳng phải khi sáng còn rất hào hứng nói muốn ăn gà hầm cốt dừa hả?

Lâm Khả Tinh nắm chặt đôi đũa, mỉm cười với anh ta: "Giảm cân thôi."

"Không hiểu nổi con gái bọn em." Tưởng Diên lắc đầu: "Rõ là gầy như que củi rồi mà vẫn đòi giảm cân, bạn gái anh cũng thế, cô ấy ăn rất ít."

Lâm Khả Tinh mỉm cười không nói gì.

*

Sau khi trở về Bắc Kinh, Giang Nhược Kiều tìm một trung tâm mua sắm, dùng khăn tẩy trang mà mình mang theo lau sạch lớp trang điểm trên mặt, đơn giản chỉ cần quét quét tô tô, đánh son lại biến thành một nữ sinh trẻ trung không gì sánh bằng. Lục Tư Nghiên ngoan ngoãn hơn cô tưởng, trước đây cô đã từng nhìn thấy mấy đứa bé năm, sáu tuổi chúng thực sự rất ồn ào, nhưng trên đường đi Lục Tư Nghiên rất ngoan, trẻ con vâng lời đương nhiên sẽ có thưởng.

Giang Nhược Kiều vui vẻ dẫn cậu đi ăn lẩu.

Gọi nồi lẩu uyên ương, nhóc con ăn lẩu cà chua, cô thì ăn lẩu cay. Cả ngày hôm nay toàn chạy đôn đáo ngoài đường, không được ăn ngon, bây giờ hai mẹ con đều rất đói. Giang Nhược Kiều gọi một đống thức ăn, Lục Tư Nghiên ăn đến độ khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, khẩu vị của hai người cũng rất giống nhau đều không thích món chay, mà chỉ thích thịt.

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Tư Nghiên ngoan ngoãn nhanh nhẹn ăn như máy hút, lại có một suy nghĩ thế này – Cô có được coi là bà mẹ an nhàn không?

Không cần trải qua mười tháng mang thai hay sinh nở ngày nào, đã dễ dàng có một đứa con trai năm tuổi.

Năm tuổi là cái tuổi tuyệt vời biết bao.

Về cơ bản không cần quá nhọc lòng, tuy cô chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy. Trẻ em từ sơ sinh đến ba tuổi là giai đoạn cần được chăm sóc cẩn thận nhất, nhất là trẻ sơ sinh, sau ba tuổi sẽ tốt hơn rất nhiều, ít nhất đứa trẻ đói hay khát hoặc có nhu cầu đều có thể nói ra, quan trọng nhất là có thể đi học đó!

Cô cũng không dám chắc, nếu như Lục Tư Nghiên xuyên việt tới là một đứa trẻ sơ sinh thì cô có bỏ trốn ngay trong đêm hay không.

Năm tuổi, độ tuổi này cô hoàn toàn chấp nhận được.

Tốt biết bao!

Cô đã trực tiếp vượt qua giai đoạn khó khăn nhất, còn có một đứa con năm tuổi, hơn nữa tư chất của đứa trẻ này hẳn là rất tốt. Ngoại trừ những thứ khác, ngoại hình và chiều cao của Lục Dĩ Thành đều có hết, hơn nữa anh còn là chiến thần giới học sinh giỏi. Với cái gen này thì chính cô cũng không tìm ra khuyết điểm gì…Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Có chuyện gì không ạ?" Lục Tư Nghiên hỏi.

Mẹ cứ nhìn cậu chằm chằm như vậy từ nãy giờ rồi.

Cậu nhóc cứ có cảm giác một giây sau mẹ sẽ nhíu mày lại, gọi thẳng tên cậu.

Điều kỳ quặc sẽ khiến người ta sợ hãi.

Giang Nhược Kiều lắc đầu một cách "hòa nhã": "Không có gì, chỉ là cảm thấy Tư Nghiên của chúng ta đẹp trai quá đi."

Cô nhất định phải xét nghiệm ADN, nhưng trong lòng cô cũng biết khá chắc đây là con trai mình chẳng chối đi đâu được.

Sau một ngày hòa hoãn, tiềm thức của cô đã dần chấp nhận chuyện này.

Ôi con trai của mình!

Ôi không cần mang thai con trai ruột bỗng dưng xuất hiện.

Không biết Lục Tư Nghiên là do nóng hay xấu hổ mà tai lại hơi ửng đỏ: "Ai cũng nói vậy hết ạ."

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Em không thể nói ra, em không được lúc nào cũng nghĩ về việc mình đẹp trai nhường nào."

"Mẹ…" Lục Tư Nghiên lại sửa lời: "Ôi mẹ ơi! Trước đây chị cũng nói với em như vậy!"

Thật thần kỳ.

Giang Nhược Kiều hiểu ý cậu nhóc, cậu muốn nói là tương lai cô cũng nói vậy với nhóc.

"Chị còn nói gì nữa không?"

Lục Tư Nghiên cắn ống hút: "Còn nói, người đẹp trai thực sự không biết mình đẹp trai và không quan tâm đến việc mình đẹp trai."

Cậu nhóc ngừng một chút: "Giống như ba vậy!"

Giang Nhược Kiều: "…"

Lập tức bị dội nước lạnh.

Cô không muốn nghĩ về mối quan hệ với Lục Dĩ Thành nữa, lập tức chuyển chủ đề: "Lát nữa chị mua đồng hồ thông minh cho em nhé."

Lục Tư Nghiên: "Đồng hồ thông minh?"

“Ư, có chuyện gì em cũng có thể gọi cho chị.”

“Được ạ!”

Lục Tư Nghiên mạnh dạn hỏi: "Em nên gọi chị là gì?”

Giang Nhược Kiều suy nghĩ một lúc: “Sau khi có báo cáo kết quả, lúc riêng tư em có thể gọi chị là mẹ.”

“Riêng tư?”

“Ví dụ như khi chỉ có chị với em, hoặc chị, em và ba em, còn khi có người khác ở đó thì đừng gọi như vậy.” Giang Nhược Kiều kiên nhẫn giải thích cho cậu nhóc, không muốn làm tổn thương trái tim non nớt của thằng bé: “Bởi vì năm nay chị chỉ mới hai mươi thôi, tuy nói sau này chị sinh em vào năm hai mươi bảy nhưng người khác không biết, người khác sẽ hiểu lầm chị sinh con lúc mười lăm tuổi, mười lăm tuổi vẫn còn là đứa con nít thôi. Mười tám mới được coi là người lớn.”

“Có người không đủ kiên nhẫn để xác minh sự thật, họ cắt câu lấy nghĩa, em mong thấy chị bị hiểu lầm sao?”

Lục Tư Nghiên thốt lên: “Tất nhiên là không ạ!”

Không ai được làm tổn thương mẹ của mình, ngay cả ba cũng không được!

Không cần phải nói, Giang Nhược Kiều đã hơi cảm động.

Bất kể sau này Lục Tư Nghiên trở thành người đàn ông như thế nào, ít nhất là ở thời điểm hiện tại, cậu nhóc thực sự đặt mẹ mình lên hàng đầu.

Giang Nhược Kiều chống cằm: “Em có thể gọi chị bằng tên.”

Gọi chị hoặc dì là điều khá kỳ cục, thằng bé chắc chắn không thoải mái.

Vậy thì cứ gọi thẳng tên đi!

Cô là một phụ huynh tiến bộ.

Lục Tư Nghiên mở to mắt: "Hả?"

"Tiểu Kiều đi."

Lục Tư Nghiên rụt cổ lại: "Em không dám."

Giang Nhược Kiều: "…"

"Đang cho em đặc quyền đó em biết không? Em còn không trân trọng?!"

Lục Tư Nghiên: "…Vậy chị hứa đi, sau khi em gọi chị như vậy chị không được phép tức giận."

Cậu nói thêm: "Cũng không được cộng dồn lại rồi nổi giận sau, là chị cho phép đó."

Giang Nhược Kiều đỡ trán: Rốt cuộc tương lai cô hay nổi nóng thế cơ à?

"Được, chị hứa, trước khi chị rút lại xưng hô này, em có thể tiếp tục gọi."

Lục Tư Nghiên hài lòng sán tới: "Tiểu Kiều."

Mặc dù bây giờ không tồn tại bản năng làm mẹ gì cả nhưng Giang Nhược Kiều thực sự thích Lục Tư Nghiên.

Ăn lẩu xong, cô dẫn nhóc con đi mua đồng hồ thông minh cho trẻ em, cực cool.

Giang Nhược Kiều không thể quen được với quần áo của Lục Tư Nghiên, vừa nhìn đã biết là Lục Dĩ Thành mua.

Làm giảm vẻ đẹp của cậu nhóc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác

xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô lại dẫn cậu nhóc đến trung tâm mua sắm càn quét, mua cho Lục Tư Nghiên vài bộ quần áo đẹp, cả giày sandal cũng mua hai đôi, cũng không quên phàn nàn gu thẩm mỹ của Lục Dĩ Thành: "Chị nghĩ cậu ấy dẫn em đến chợ đầu mối để mua quần áo đúng không? Uổng cho một sinh viên giỏi, ngay cả từ tiếng Anh trên ống tay áo ghép sai rồi mà cậu ta cũng không thấy!"

Muốn xỉu quá!

Khi Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên về thì trời đã sẩm tối.

Lục Dĩ Thành nhìn túi lớn túi nhỏ trên bàn trà trong phòng khách, lâm vào trầm tư.

Bọn họ làm xét nghiệm ADN nhân tiện đến trung tâm mua sắm à?

Lục Tư Nghiên hếch cằm nhỏ: "Mẹ mua cho con hết đó!"

Lục Dĩ Thành: "…Ba biết rồi."

Anh chỉ có thể xem qua từng túi một, may mắn thay, trong túi có hóa đơn mua sắm, anh tính toán một chút rồi thở dài từ tận đáy lòng.

Lãng phí.

Còn một tháng nữa nhiệt độ sẽ giảm, hà tất phải mua nhiều quần áo mùa hè như vậy?

Lục Tư Nghiên nhìn dáng vẻ của ba mình hỏi: "Tốn nhiều tiền lắm ạ?"

Lục Dĩ Thành cũng không muốn nói dối cậu nhóc: "Mấy ngàn tệ."

"Ồ." Lục Tư Nghiên thản nhiên đáp: "Ba đừng trách mẹ nhé, ba á, lần nào mà chẳng mua túi xách cho mẹ."

“Gì cơ?”

“Mỗi lần ba nhận được tiền thưởng, chuyện đầu tiên ba làm là mua túi cho mẹ, con biết hết đó! Dì nói với con, túi của mẹ đều là …” Nhóc con giơ bàn tay mũm mĩm dựng lên năm ngón: “Đều là năm chữ số! Mấy ngàn tệ là bốn số, năm chữ số nhiều hơn bốn chữ số!”

Lục Dĩ Thành: “?”

Phản ứng đầu tiên của anh chính là: “Không thể nào.”

Lục Tư Nghiên bĩu môi nói: “Không tin thì thôi."

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 11:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hôm nay Giang Nhược Kiều có nhiệm vụ chụp ảnh.

Cửa hàng Hán Phục của bà chủ rất có tiếng tăm trong giới, tập trung vào những mẫu tự thiết kế và chất lượng tay nghề không chê vào đâu được. Thế nên giá cả chắc chắn sẽ cao, doanh số bán hàng chắc không thể coi là bùng nổ, nhưng mấy năm nay lượng khách hàng vẫn luôn rất ổn định. Ban đầu cũng vì Giang Nhược Kiều thích điểm này nên mới đồng ý, nếu bà chủ là loại người ham chóng đạt được lợi nhuận thì cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

Giữa người với người có qua có lại, nếu bà chủ đã trả tiền hậu hĩnh thì Giang Nhược Kiều cũng cần phải nghiêm túc làm việc hơn.

Mỗi khi chụp ảnh, cô luôn ở trạng thái tốt nhất.

Thật ra kiếm tiền trong ngành này nhanh hơn so với công việc làm gia sư. Nhất là bây giờ về cơ bản cô đã ổn định, trong số những bạn học vẫn đang ngửa tay xin tiền sinh hoạt phí thì cô đã có một khoản tiết kiệm nho nhỏ rồi. Nhưng trong lòng cô cũng biết rất rõ, mình không thể làm trong ngành này quá lâu, hiện tại cô đã kiếm được lưu lượng mà mình cần, thế nên cô cũng phải suy nghĩ đàng hoàng về tương lai của mình.

Hợp đồng với bà chủ sẽ hết hạn vào cuối năm nay.

Cô cũng không có kế hoạch gia hạn hợp đồng.

Dường như bà chủ biết cô đang nghĩ gì, trong giờ giải lao của buổi chụp ảnh thậm chí còn đến trò chuyện với cô.

"Bên thiết kế đang làm quần áo mùa đông rồi." Bà chủ mỉm cười: "Đợi khi Bắc Kinh có tuyết đầu mùa, có lẽ trong những khu vườn này đâu đâu

cũng sẽ chật kín người, chị đã đặt hẹn trước rồi, bộ nổi bật nhất của em sẽ chụp vào khi tuyết rơi, có còn nhớ không?"

Tất nhiên Giang Nhược Kiều nhớ.

Vào trận tuyết đầu mùa năm ngoái, cô cũng theo đoàn đi chụp ảnh.

Đất trời trắng xóa cả một mảnh, cô mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, lúc đó cảnh cô đang ngẩng đầu nhìn những bông tuyết rơi xuống được nhiếp ảnh gia chụp được, một vài bông tuyết rơi trên lông mi của cô hóa thành những giọt nước long lanh óng ánh.

Thật ra cô không phải là người mê Hán Phục.

Trước khi chụp ảnh cô hoàn toàn không biết gì, chỉ có mấy lần khi đi dạo trong công viên bắt gặp những người mặc trang phục cổ trang bèn cho rằng đó chính là Hán Phục.

Trên thực tế, cho đến bây giờ cô vẫn chưa từng nhập cuộc.

"Vâng, em nhớ mà." Giang Nhược Kiều cũng cười theo: "Lúc đó em bị lạnh đến chết cóng."

Bà chủ vờ như không để ý mà nói: "Chắc em cũng biết rồi đó, chị không chỉ có cửa tiệm này mà còn bận rộn với mấy cửa tiệm khác nữa, có lúc cảm thấy bản thân có lòng mà không có sức. Nhược Kiều, chị cảm thấy em rất có năng lực, dù sao em cũng quyết định học lên cao học nên tạm thời chưa gia nhập vào xã hội. Thế sao em lại không cân nhắc đến chuyện mua cổ phần đầu tư đi, nó cũng không ảnh hưởng đến việc học của em mà."

Giang Nhược Kiều biết bà chủ thực sự rất muốn giữ cô lại, điều đó không liên quan đến lợi ích lắm, cô nghĩ có lẽ duyên số mà bà chủ nói là sự thật.

Dẫu sao cô cũng chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ

này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi khẽ lắc đầu cười.

Mặc dù bà chủ thất vọng, nhưng chuyện này cũng nằm trong dự đoán.

Các điều kiện mà bà chủ đưa ra rất hấp dẫn, nhưng Giang Nhược Kiều thực sự không muốn bị ràng buộc với cửa tiệm này. Bây giờ hai người tâm đầu ý hợp là bởi vì không có xung đột về mặt lợi ích, nếu trở thành đối tác thì người kinh doanh chỉ đứng trên phương diện kinh doanh để bàn chuyện. Một ngày nào đó triết lý kinh doanh không còn giống nhau và có mâu thuẫn, cô không tự tin rằng mình có thể chơi lại bà chủ.

Ở nơi này trông xuất phát điểm thì có vẻ cao, chỉ cần cô đồng ý sẽ có thể trở thành bà chủ thứ hai, nhưng trên thực tế có quá ít không gian để tiến bộ. Bà chủ thứ hai không phải là người có thể quyết định, còn không bằng sau khi tốt nghiệp đi đến một công ty lớn nào đó làm công ăn lương, tốt xấu gì cũng có thể tích lũy được nhiều kinh nghiệm làm việc, ở chỗ này làm bà chủ thứ hai có thể học được gì chứ?

Nếu bà chủ không còn hứng thú nữa muốn đóng cửa tiệm, vậy há chẳng phải cô 'kêu trời, trời không thấu kêu đất, đất không nghe sao'. Đương nhiên cái quan trọng hơn nữa là, trong lòng cô rất rõ đây không phải là hướng cô muốn đi trong cuộc sống.

"Sau này em vẫn muốn làm những công việc liên quan đến chuyên ngành hơn." Giang Nhược Kiều đưa ra một lý do rất chính đáng: "Nếu không, em sẽ luôn cảm thấy lãng phí bao năm năm đèn sách."

Quá tam ba bận, bà chủ cũng đã níu giữ cô ở lại mấy lần rồi.

Thái độ của Giang Nhược Kiều cũng rất rõ ràng.

Nếu đã như vậy thì không bằng chia tay trong vui vẻ.

Tính tình bà chủ cũng sảng khoái: "Được thôi, sau này chúng ta vẫn không được cắt đứt liên lạc mà phải thường xuyên liên lạc mới được. Em không có người thân nào ở Bắc Kinh nên cứ coi chị như chị gái đi. Nếu sau này c`ần giúp đỡ cũng đừng khách sáo với người chị này, có biết không hả?"

Giang Nhược Ki`âu không còn cách nào khác ngoài việc cảm thấy hạnh phúc vì may mắn của bản thân mình, và tất nhiên cô cũng rất tự hào v`êđôi mắt tinh tường của mình.

L`ần đ`âu tiên nhìn thấy bà chủ, cô đã cảm thấy bà chủ là một người rộng lượng.

Sau khi Giang Nhược Ki`âu chụp xong, trời đã chạng vạng.

Lúc cô trở v`êcăn hộ đã mệt như cún, cô còn chẳng thèm tẩy trang đã nằm nhoài xuống ghế sofa. Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên, là Lục Tư Nghiên gọi tới.

Sau khi nối máy, giọng nói lanh lảnh của Lục Tư Nghiên truy`ên đến: "Tiểu Ki`âu, Tiểu Ki`âu ~"

Khóe môi Giang Nhược Ki`âu cong lên, "Tư Nghiên, Tư Nghiên ~"

“Mẹ tan làm r`ồi à?” Lục Tư Nghiên hỏi.

“Vừa xong việc.” Giang Nhược Ki`âu nhìn ra ngoài cửa sổ từ tr`ần đến sàn, mùa hè ngày dài, bây giờ đã bảy giờ nhưng trời vẫn chưa tối, cô thuận miệng hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

"Lục Dĩ Thành đang nấu ăn." Lục Tư Nghiên trả lời.

Giang Nhược Ki`âu hơi ngạc nhiên.

Cô luôn cảm thấy bình thường những sinh viên lớn ng`ần này như bọn họ toàn gọi đ`ồăn mang đến tận nhà để giải quyết một ngày ba bữa.

Nhưng sau khi nghĩ lại, vì đó là Lục Dĩ Thành nên gần như cô có thể hiểu được.

"Sao em lại gọi thẳng tên cậu ấy?"

Lục Tư Nghiên trả lời: "Từ giờ trở đi, con đã quyết định chỉ gọi ba là ba trước mặt chị gái xinh đẹp."

"Hả?"

Đứa trẻ Lục Tư Nghiên năm tuổi cũng có khát vọng sống sót mãnh liệt, cậu ngay lập tức bổ sung thêm: "Tất nhiên không ai đẹp bằng mẹ con rồi."

Giang Nhược Kiều cười phá lên: "Không cần phải như vậy. Chị gái xinh đẹp là thế nào?"

"Vừa rồi ba dẫn con đi siêu thị mua rau, có hai chị gái hỏi số tài khoản Wechat của ba." Lục Tư Nghiên "bán đứng" ba mình không hề khách khí: "A, cũng không tính là chị gái, trông mẹ còn trẻ hơn họ."

Lục Tư Nghiên trước đây cũng đã từng gọi người khác là dì.

Nhưng mấy "dì" đó không vui lắm, sau này mẹ nói các cô gái thích gọi là "chị" hơn.

"Thì ra là như vậy." Giang Nhược Kiều đáp.

Lục Tư Nghiên hỏi ngược lại cô: "Mẹ không tò mò à?"

Tò mò ba có to gan lớn mật thế không.

Giang Nhược Kiều trả lời với vẻ không hứng thú gì mấy: "Không phải tò mò, cậu ấy nhất định sẽ không cho."

Lục Tư Nghiên: "Wow ~"

Lục Dĩ Thành là một nhân vật nổi tiếng ở trường. Nếu thử tìm kiếm sự tích của anh trên diễn đàn thì có thể tìm thấy rất nhiều bài viết. Sở dĩ anh

nổi tiếng hơn Tưởng Diên chủ yếu là do anh "giữ mình trong sạch”... Dùng từ này cũng không thích hợp lắm, nhưng sau nhiều lần xác minh, quả thật Lục Dĩ Thành là một đóa hoa mẫu đơn không có hứng thú với chuyện yêu đương, cũng không có thời gian cho tình yêu. Dù cho khoa khôi của các khoa chủ động tấn công thì anh cũng sẽ uyển chuyển từ chối.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nếu anh có thể đưa Wechat của mình cho cô gái lạ trong siêu thị, vậy đó không phải là Lục Dĩ Thành nữa rồi.

"Lục Dĩ Thành đã nấu đồ ăn xong rồi ~" Lục Tư Nghiên hỏi: "Tiểu Kiều, bữa tối mẹ ăn gì thế?"

Kể từ khi chấp nhận xưng hô này, Lục Tư Nghiên ngày càng gọi một cách tự nhiên hơn.

Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy rằng cậu bạn nhỏ Lục Tư Nghiên có phần sớm trưởng thành. Cậu và Lục Dĩ Thành không hổ là ba con, bọn họ đều trưởng thành hơn so với bạn cùng trang lứa.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà cô có thể giao lưu với cậu một cách trôi chảy như vậy.

Lục Tư Nghiên cũng có thể bắt kịp tiết tấu của cô, mà cô cũng không cần phải cố ý coi cậu nhóc như một đứa trẻ.

"Chị tùy tiện ăn mấy miếng cơm hộp nên giờ không thèm ăn lắm." Giang Nhược Kiều ngẫm nghĩ một lúc, vẫn muốn làm gương cho bọn trẻ: “Tuy nhiên chút nữa chị sẽ ăn thêm nhiều trái cây."

"Để con đi xem thử." Lục Tư Nghiên nhảy xuống ghế sô pha, chạy đến bên bàn ăn nhìn ngó thử: "Có cà chua xào trứng gà cùng cánh gà!"

Giang Nhược Kiều: "Rất tốt, có thịt có rau, em nên ăn nhiều hơn."

"Dạ! Ngày mai con có thể gọi cho mẹ không?" Lục Tư Nghiên lại hỏi.

"Có thể!"

"Yeah!!"

Niềm vui của những người bạn nhỏ đơn giản như thế đấy.

Dù cũng rất đau lòng buồn bã vì mẹ không chụt chụt chụt cậu, mẹ cũng không kể chuyện cho cậu nghe trước khi đi ngủ, nhưng mẹ vẫn là mẹ của cậu, thế là đủ rồi.

Sau này sẽ có chụt chụt chụt thôi!

Cũng sẽ có những câu chuyện trước khi đi ngủ, không cần vội!

Sau khi ăn xong, Lục Dĩ Thành muốn chuẩn bị cho chương trình học ngày mai.

Sóng truyền hình trong nhà kém nên Lục Dĩ Thành dứt khoát đưa điện thoại cho Lục Tư Nghiên, còn cố ý hẹn giờ cho cậu: "Hôm nay do biểu hiện của con rất tốt nên ba cho con chơi điện thoại hai mươi phút, chỉ có thể hai mươi phút thôi."

Đây là chỗ mà Lục Tư Nghiên cảm thấy thích ở người ba trẻ tuổi này.

Ba cũng sẽ cho cậu chơi điện thoại di động, mặc dù không cho phép cậu chơi quá lâu...

Lục Dĩ Thành hoàn toàn không có kinh nghiệm làm ba, anh không phải là bản thân đã làm ba được năm năm trong tương lai kia.

Anh cũng đang mò mẫm các cách dạy con.

Lục Tư Nghiên lướt xem điện thoại di động một vòng, mặc dù cậu nhóc không biết nhiều từ nhưng cậu chơi điện thoại rất có nghề. Nhóc con nhìn

thấy biểu tượng trò chơi nên quả quyết bấm vào đó, trò chơi tự động đăng nhập bằng tài khoản, cậu nhóc vừa vào đã có một hộp thoại hiện ra, nhắc nhở có người kéo cậu vào đội, chỉ cần bấm chấp nhận hoặc từ chối.

Cậu nhóc bấm lung tung vào một cái, chấp nhận lời mời thành lập một đội.

Sau một tràng âm thanh ồn ào, một giọng nam có phần lười biếng từ bên trong truyền đến: "Hiếm lạ ghê, không ngờ sếp Lục lại đang online."

Lục Dĩ Thành đang chuẩn bị cho bài học đột nhiên ngẩng đầu lên.

Anh đặt cây bút trong tay xuống, đến ngồi xuống bên cạnh Lục Tư Nghiên, vừa nhìn thoáng qua đã thấy Lục Tư Nghiên lại đang chơi game.

May mà anh không bật micro, Lục Dĩ Thành phê bình: "Tại sao lại chơi game?"

Lục Tư Nghiên mở to đôi mắt to tròn và vô tội nói: "Con ấn bừa đó."

Mới là lạ.

Lục Dĩ Thành rất ít khi chơi game, trò này là bạn cùng phòng bảo anh tải xuống, thỉnh thoảng rảnh rỗi anh lại bị bạn cùng phòng nhì nhèo không chịu nổi mới chơi hai ván.

Ngay khi anh đang hy vọng đánh nhanh thắng nhanh để thoát khỏi trò chơi thì một giọng nữ mềm mại vang lên: "Xin chào mọi người, em là do anh Tưởng Diên kéo vào đây. Em không biết chơi, các anh đừng ghét bỏ em nhé!"

Lục Dĩ Thành đột ngột khựng lại.

Hai người bạn cùng phòng khác cũng bùng nổ…Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch

có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Hả? Con gái à?"

"Tôi có nghe nhầm không? Tưởng Diên, cậu kéo một em gái vào à??"

Tưởng Diên tiếp tục uể oải nói: "Ừ, một em gái."

Lục Tư Nghiên thấy ba mình không nhúc nhích cả nửa ngày, cậu nhóchơi nghi ngờ kéo kéo anh.

Lúc này Lục Dĩ Thành mới hoàn hồn, chăm chú nhìn màn hình điện thoại, gửi một tin nhắn: [Tôi chỉ đánh một ván thôi, nhanh lên, còn có việc phải làm.]

Lâm Khả Tinh bị Tưởng Diên kéo vào không hề nói nhiều.

Về cơ bản, cô ta không hề lên tiếng, chỉ vào lúc sắp kết thúc cô ta mới hỏi: "Anh Tưởng Diên, dì và những người khác sẽ ra ngoài ăn hải sản, anh có đi không?"

Tưởng Diên trả lời: "Anh không đi, mọi người đi đi, anh ở trong phòng, lười động đậy."

"Ồ, có cần em mang gì về cho anh không?"

"Không cần."

Lục Dĩ Thành và hai người bạn cùng phòng khác đều im lặng.

Đợi khi ván đầu tiên kết thúc, sau khi Lâm Khả Tinh thoát mạng, một trong những người bạn cùng phòng nói: "Chết tiệt, Tưởng Diên, cậu to gan thật đấy, không ngờ cậu lại dẫn theo một em gái vào chơi game. Nghe hai người nói chuyện thì thấy có phải hai người đều đang ở trên hải đảo không?"

Tưởng Diên: "Ừ, đó thực sự là em gái của tôi."

"Cút đi, tôi chưa từng nghe nói cậu có em gái, chẳng lẽ là em họ?"

"Không phải, dù sao đó cũng là em gái tôi."

"Tưởng Diên, lá gan của cậu thật sự không nhỏ đó, không sợ Giang Nhược Kiều biết sẽ cãi nhau với cậu à?"

Tưởng Diên cười mắng một cậu: "Cút, thực sự là em gái, tôi chỉ kéo rank giúp em ấy, chỉ là một đứa trẻ thôi."

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 12:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thật ra ngoại trừ Tưởng Diên, hai người bạn cùng phòng khác và Lục Dĩ Thành đều cảm thấy có phần vi diệu.

Hai người bạn cùng phòng dùng giọng điệu đùa giỡn nhắc nhở Tưởng Diên, nhưng tiếc là anh ta không mảy may quan tâm đến. Từ tận đáy lòng, anh ta chỉ coi Lâm Khả Tinh là em gái của mình, càng đừng nói đến việc chỉ dẫn theo Lâm Khả Tinh chơi game kéo rank mà thôi, hơn nữa chuyện này cũng không phải thường xuyên mà mới chỉ là lần đầu tiên.

Mối quan hệ của bốn người họ có đều rất tốt, nhưng "rất tốt" không có nghĩa là họ sẵn sàng can thiệp quá nhiều vào đời sống riêng tư của người khác.

Chỉ cần đến điểm dừng là đủ rồi.

Sau khi Lục Dĩ Thành thoát khỏi trò chơi, anh đã mở ứng dụng "Bài hát thiếu nhi" và đưa cho Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên nhìn thoáng qua: "..."

Thôi cũng được.

Cậu nhóc hát rất hay và cũng thích nghe nhạc, cậu chính là ca sĩ của trường mẫu giáo đấy.

Hai ba con đều không nhắc đến trò chơi nữa, Lục Dĩ Thành trở lại bàn tiếp tục viết bài, ngòi bút tạm dừng trên giấy một lúc rồi tập trung đọc sách tiếp.

Trưa ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành trở về từ nhà của học sinh, dẫn Lục Tư Nghiên đi ăn trưa bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa cậu nhóc đến căn hộ của Giang Nhược Kiều.

Trước khi xuất phát, Lục Tư Nghiên đã nhét đầy đồ vào chiếc cặp đi học của mình.

Bình thường, Lục Dĩ Thành khá bận rộn vào buổi chiều, nhà của học sinh đầu tiên cách nhà anh không xa lắm, ngồi xe buýt cũng chỉ mất ba bốn trạm dừng. Nhưng nhà của học sinh buổi chiều này lại rất xa, chỉ ngồi tàu điện thôi đã phải mất hơn một tiếng đồng hồ, mất một tiếng đồng hồ đi đường cộng với một tiếng đồng hồ giảng bài đã tốn mất gần ba giờ đồng hồ.

Vào buổi sáng còn có thể để Lục Tư Nghiên ở nhà.

Buổi chiều lại rất nguy hiểm.

Giang Nhược Kiều cũng hiểu rất rõ, vì vậy đã đồng ý rằng hễ cô rảnh, Lục Tư Nghiên có thể ở với cô mấy tiếng đồng hồ vào buổi chiều.

Nhà của Lục Tư Nghiên cũng cách căn hộ chung cư một khoảng.

Căn hộ do bà chủ đứng tên này là kiểu khu thương mại và nhà ở, tầng một có hơn hai mươi hộ người ra kẻ vào rất phức tạp, có hộ làm kinh doanh, có hộ lại trang hoàng lại thành homestay để cho thuê, nhưng phức tạp cũng có cái hay của phức tạp, đó là ra ra vào vào sẽ không gây chú ý. Giang Nhược Kiều cũng đã cho Lục Dĩ Thành số nhà, ông trời có thể làm chứng, đây hoàn toàn là sự khẳng định cho nhân phẩm của Lục Dĩ Thành.

Khi hai ba con đến, Giang Nhược Kiều vừa đi làm về.

Cô vẫn chưa kịp thay đồ, trên người vẫn là một bộ Hán Phục.

Đây là một bộ Tề Hung Nhu Quần (1) màu tím nhạt, vạt váy được thêu rất tinh xảo, bởi vì là Hán phục mùa hè nên chất liệu rất mềm mại.

(1)Tề Hung Nhu Quần: là một kiểu "áo váy ngực" khi váy được kéo lên đến ngực khi quấn vào ngang nách thì có luôn tác dụng là thay thế yếm.

Làn da của Giang Nhược Kiều cực kỳ trắng, khen một câu làn da cô trắng hơn cả sương tuyết cũng không ngoa.

Có thể nói là ngoại hình khí chất của cô và Hán Phục bổ sung cho nhau, đó là lý do tại sao bà chủ lại không nỡ để cô đi.

Hiện tại, bà chủ cũng đã tìm được ứng cử viên phù hợp hơn Giang Nhược Kiều ngoài đời thực.

Cô ấy còn trẻ như một bông hoa mới chớm nở, với đôi mắt trong veo và cơ thể toát ra khí chất thư hương. Điều hiếm thấy hơn là cô ấy đã có kinh nghiệm khiêu vũ, từng cử chỉ giơ tay nhấc chân có một loại nhẹ nhàng và tự nhiên khó tả.

Hai ba con chưa bao giờ thực sự nhìn thấy dáng vẻ này của Giang Nhược Kiều, thế nên cả hai đều sửng sốt.

Lục Dĩ Thành còn đỡ, sau khi ánh mắt của anh dừng lại trên mặt cô vài giây thì cụp mi xuống, khi ngước mắt lên lần nữa vẻ mặt anh đã bình tĩnh.

Lục Tư Nghiên là người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của Giang Nhược Kiều, cậu đi vòng quanh cô hai vòng rồi cứ mãi kêu lên wow wow wow: "Mẹ như thế đẹp quá đi, bộ đồ này nhìn đẹp quá! Sao trước kia con chưa thấy mẹ mặc bao giờ vậy!"

"Trước kia" trong miệng Lục Tư Nghiên có thể coi là tương lai của Giang Nhược Kiều.

Quả nhiên là vậy, dù là bản thân ở tương lai cũng không phải lúc nào cũng làm công việc này.

"Đây là công việc của chị." Giang Nhược Kiều không muốn giải thích quá nhiều, bởi vì cô quá mệt mỏi, cô lười biếng nghiêng người qua rồi nói với Lục Tư Nghiên: "Vào đi nào."

Hôm nay Lục Dĩ Thành mặc một bộ áo trắng và quần đen, còn mang một chiếc cặp sách màu đen.

"Tôi đi trước đây."

"Ừ."

Sau khi Giang Nhược Kiều đưa mắt tiễn anh đi mấy bước mới đóng cửa lại.

Lục Tư Nghiên thực sự được dạy dỗ rất tốt, vào lúc này cậu nhóc chỉ ngây ngốc đứng trên tấm thảm ở cửa vào, chứ không dám chạy loạn hay ngó lung tung.

"Không có dép lê cho em." Giang Nhược Kiều khẽ dừng lại: "Cứ dứt khoát đi chân trần nhé."

Lục Tư Nghiên cúi xuống cởi giày.

Lúc này Giang Nhược Kiều mới nhận ra cậu bé đang mang một chiếc cặp sách nhỏ căng phồng cả lên.

Cô đưa tay ra cân thử: "Em bỏ cái gì vào mà lại nặng như vậy."

Lục Tư Nghiên vội vàng cởi cặp sách ra giống như hiến báu vật, mở khóa kéo và dùng cánh tay mũm mĩm lấy từ bên trong ra…

Một quả cam!

Một quả táo!

Hai chai Yakult!

Hai quả trứng nướng muối!

Ngoài ra còn có một hộp Pejoy vị tiramisu.

Giang Nhược Kiều phá lên cười: "Em đi du xuân à?"

Lục Tư Nghiên sửa lại lời cô: "Con mang đến cho mẹ đó."

"?"

Lục Tư Nghiên chỉ vào những thứ này và nói: "Tất cả đều là những món mà mẹ yêu thích!"

Giang Nhược Kiều suy nghĩ một lúc thấy cũng đúng thật... Cô cầm hộp Pejoy lên: "Những thứ khác thì không nói, nhưng chị không thích ăn cái này."

Lục Tư Nghiên mở to mắt, cảm thấy cuộc sống của mình đã bị lừa: "Không thể nào!!"

"Chị thực sự không thích ăn quà vặt có vị ngọt." Ngay cả trà sữa cô cũng không thích uống lắm.

Yakult coi như là... ngoại lệ?

Lục Tư Nghiên: "Không thích ăn, vậy vì sao trước kia mẹ cứ luôn giành với con chứ?"

Cậu còn tưởng rằng mẹ thích ăn lắm.

Giang Nhược Kiều xoa cằm: "Khẩu vị của con người đều sẽ thay đổi."

Hơn nữa nói không chừng tương lai cô vì để con bớt ăn quà vặt lại nên mới nói mình thích ăn chăng?

Lục Tư Nghiên: "..."

Mỗi lần cậu ăn Pejoy mẹ đều sẽ giành mất một nửa!

Bị tổn thương rồi!

Giang Nhược Kiều: "Mặc dù chị không thích ăn, nhưng nếu em đã cho chị thì để lát nữa chị ăn, được chứ?"

Có phải cảm thấy rất vinh dự không, cậu bạn nhỏ?

Lục Tư Nghiên ôm hộp Pejoy: "Không cần đâu! Con sẽ ăn hết!"

Không để sót lại một cây nào.

Giang Nhược Kiều: "... Được rồi, em tự ăn và chơi đi, chị đi tẩy trang và đi tắm cái đã."

Sau khi Giang Nhược Kiều bật TV cho Lục Tư Nghiên, cô bèn đi vào phòng tắm bận rộn trong gần một giờ đồng hồ mới sạch sẽ và sảng khoái đi ra. Cô chỉ mặc một chiếc váy T-shirt dài rộng thùng thình, vừa ngồi xuống còn chưa kịp hỏi Lục Tư Nghiên đang xem phim hoạt hình gì thì điện thoại của cô đã reo lên, là thông báo video Wechat.

Tưởng Diên gọi đến.

Mỗi ngày họ đều sẽ gọi video. Giang Nhược Kiều do dự một lúc mới đứng dậy, cầm điện thoại và đi đến phòng ăn.

Đây là một căn hộ có gác xép, vừa vào cửa sẽ thấy phòng bếp và phòng ăn, tầng hai mới là phòng ngủ.

Không có bất kỳ vách ngăn nào giữa phòng ăn và phòng khách.

Sau khi kết nối với video, Tưởng Diên đang ngồi trên ban công của biệt thự hứng gió biển trên giao diện điện thoại.

"Đã tan làm rồi à?"

Hôm qua Giang Nhược Kiều nói với Tưởng Diên rằng cô đã trở lại trường học ở Bắc Kinh sớm hơn, nhưng cô không phải về để chơi mà là để chụp ảnh.

Tưởng Diên vốn muốn mua vé về Bắc Kinh sớm, nhưng khi nghe tin cô có việc thì cũng gác lại ý định về sớm.

Khi hai người yêu nhau, tính cách của họ rất hợp nhau. Bất kể ai đang làm việc hay học tập thì đối phương cũng sẽ không làm phiền.

"Ư."

Tưởng Diên nói: "Mẹ anh và những người khác đúng là tràn trề năng lượng, ăn cơm xong đã cùng nhau đi mua sắm rồi."

"Vậy anh ở nhà một mình à?"

Giang Nhược Kiều thực sự rất quyến luyến Tưởng Diên.

Lần này Tưởng Diên đến Tam Á ở biệt thự của riêng nhà anh ta.

Anh ta không nói nhưng cô tự đoán ra. Hai ngày trước cô đã hỏi anh ta rằng Tam Á bên đó vẫn không được coi là mùa du lịch cao điểm, thuê biệt thự chắc cũng không đắt lắm phải không, anh ta nói không biết, không phải thuê biệt thự.

Đang trò chuyện, một người giúp việc của biệt thự đột nhiên đi tới hỏi anh. Cậu chủ, hàng xóm bên cạnh mời ăn tối, còn nói lúc đầu cùng nhau mua biệt thự nhưng đã hai ba năm trôi qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chủ nhân đến đây nghỉ dưỡng, thế nên muốn có vui vẻ một phen.

Cô chỉ nghe thấy câu này, Tưởng Diên đã xua người giúp việc đi và tiếp tục trò chuyện với cô.

Tất nhiên, họ không nói tiếp về chuyện thuê biệt thự ở nữa.

"Ừ." Giang Nhược Kiều đắm chìm trong thế giới của mình, cũng không chú ý rằng trước khi Tưởng Diên trả lời đã dừng lại một lúc lâu.

Thực ra ở trong nhà không phải có mỗi một mình anh ta mà còn có cả Lâm Khả Tinh.

Chỉ có điều anh ta cảm thấy không cần thiết phải nói ra.

Đến lúc giải thích về mối quan hệ của anh ta với Lâm Khả Tinh thì khó tránh việc buộc phải nhắc đến gia đình anh ta.

Bây giờ anh ta vẫn chưa muốn nói ra.

"Sao em cảm thấy anh gầy hơn rồi nhỉ?" Giang Nhược Kiều rất nghiêm túc nhìn anh ta trên màn hình rồi đột nhiên nói.

Tưởng Diên sờ sờ mặt mình: "Có à? Anh không để ý lắm, nhưng em biết không, anh thật sự không thích ăn hải sản lắm."

"Thật không biết nên nói anh khó hầu hạ hay là dễ nuôi nữa. Một bát cơm chiên trứng thì ăn rất ngon, ăn với đậu phộng đã bóc vỏ thì càng ngon hơn đúng không?" Giang Nhược Kiều mím môi cười: "Thế mà em chỉ muốn anh đi ăn thịt nướng cùng em mà cứ như muốn mạng anh vậy."

Tưởng Diên bật cười ha hả, vội vàng xin tha: "Anh thực sự không thích ăn những món hoa hòe hoa sói đó."

Giữa tình nhân với nhau chính là như thế, kể cả khi họ nói về một số chủ đề nhàm chán đến không gì nhàm chán hơn thì họ vẫn có thể cảm thấy thú vị.

Lần này Giang Nhược Kiều rất không nỡ chia tay với Tưởng Diên.

Nhưng dù không nỡ đến đâu cũng phải chia tay.

Nhưng phải chia tay sao cho thật xinh đẹp, tốt nhất là có thể chiếm cái danh đạo đức nhỉnh hơn đôi chút. Suy cho cùng bạn trai cũ cũng là mối quan hệ tiềm tàng, có lẽ cả đời cũng không cần dùng đến, thế nhưng cũng phải tích cóp. Với gia thế của gia đình Tưởng Diên, nói không chừng một ngày nào đó cô sẽ thực sự cần đến sự giúp đỡ của anh ta thì sao?

Chia tay quá khó coi rõ ràng không phù hợp với phong cách của cô.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, hai người cúp video dài hai mươi phút.

Giang Nhược Kiều đi qua, lúc này mới nhận ra không biết từ lúc nào Lục Tư Nghiên đã giảm âm lượng xuống.

Cô sẽ không kiêng kỵ trả lời cuộc gọi của Tưởng Diên trước mặt Lục Tư Nghiên.

Đứa trẻ luôn phải thích nghi và chấp nhận chuyện tương lai cô cũng sẽ có bạn trai khác.

Dường như Lục Tư Nghiên cũng không phải không thể chấp nhận được, hoặc có thể nói là cậu nhóc hoàn toàn không nghĩ đến điều gì khác, bởi vì trong video call, các chủ đề mà Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên nói đều rất bình thường.

"Em đang xem cái gì đó?" Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Tư Nghiên đột nhiên vỗ vào chân mình: "Con nhớ ra rồi! Con đã từng nghe thấy giọng nói của người vừa rồi!"

Lúc này Giang Nhược Kiều mới tỉnh táo lại: "À, anh ấy và ba em là bạn thân của nhau."

Từng nghe thấy cũng rất bình thường, quan hệ trong ký túc xá nam của bọn họ rất tốt.

Ôi chao!

Tại sao giải thích theo cách này lại có hơi kỳ lạ nhỉ.

"Đúng vậy!" Lục Tư Nghiên nói: "Là chú ngày hôm qua chơi game với ba, cái chú nói kéo rank cho em gái!"

Giang Nhược Kiều: "...?"

Vấn đề này có vẻ quá nghiêm túc rồi.

Cô lập tức ngồi xuống và nghiêm túc nói với Lục Tư Nghiên: "Chú gì, Tư Nghiên, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nhược Kiều, Lục Tư Nghiên cũng có hơi sợ hãi.

“Hôm qua con lấy điện thoại di động của ba vô tình mở game lên, sau đó ba đã cùng chơi với họ, trong đó có mấy chú nói chuyện và còn có một

chị gái nữa."

Giang Nhược Kiều: "Chị gái sao? Có phải là do chú vừa nói chuyện với chị dẫn vào không?"

Hình như là vậy! Lục Tư Nghiên khẽ lắc đầu: "Con cũng không biết nữa, dù sao chú ấy nói đó là em gái chú ấy."

Mặt Giang Nhược Kiều đầy đăm chiêu.

Cô chưa bao giờ nghe Tưởng Diên nói anh ta có một người em gái cả.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?

Chương 13:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cái nắng của những ngày giữa tháng tám vẫn như thiêu như đốt.

Bây giờ không chỉ Giang Nhược Kiều không muốn ra ngoài, mà ngay cả đứa trẻ năng động như Lục Tư Nghiên cũng không muốn bước chân khỏi căn phòng điều hòa.

Cậu nhóc hạnh phúc cảm thán: " Ở đây còn mát hơn nhà của ba."

Cô vẫn chưa có dịp tới nhà Lục Dĩ Thành, mà chỉ nán lại ở dưới tầng, đó là một căn hộ cũ đã xây dựng nhiều năm.

"Nhà ba không có điều hòa à?" Giang Nhược Kiều hỏi.

"Có." Cậu nhóc than thở như người lớn: "Nhưng không được mát như ở đây."

Cô cũng không biết nói gì cho phải. Suy cho cùng thì Lục Dĩ Thành đã rất có trách nhiệm rồi. Lúc này, cô gặp được anh là một điều măn mắn, nếu đổi thành người khác thì liệu có chín chắn, đáng tin cậy được một nửa như Lục Dĩ Thành thuở mới đôi mươi không? Việc phiền phức như vậy mà anh cũng có thể xử lý tốt. Anh đã cho đứa nhỏ có một chốn nương náu, không để nó bị lạnh và đói. Nếu như cậu nhóc đi theo cô, chắc chắn cô không làm tốt bằng anh.

Lục Tư Nghiên có thói quen ngủ trưa, vẫn chưa đến một giờ chiều, cậu nhóc có vẻ buồn ngủ, cặp mắt to dần dần đờ đẫn giống như một chú chim non đáng yêu đang mở thóc. Sau khi đặt cậu nhóc nằm trên ghế sofa , cô lên lầu mang chiếc chăn mỏng xuống, khi quay lại, nhóc con đã cuộn tròn và ngủ say như chú mèo con.

Đắp chăn xong cho cậu nhóc, cô ngồi xổm bên cạnh tỉ mỉ ngắm nhìn cậu. Giờ đây, khó có thể miêu tả được tình cảm của cô với cậu nhóc, nhưng

chắc chắn rằng cảm giác với cậu khác xa hoàn toàn so với đứa trẻ khác. Có một chút thích thú, nhưng phần nhiều vẫn là sợ hãi. Sợ rằng đứa trẻ này sẽ mang lại cho cô vô vàn phiền phức. Nhưng thật kỳ lạ, trong hai loại cảm giác đấy, sự yêu thích dần nhiều hơn một chút, còn nỗi sợ hãi vẫn như vậy, không nhiều cũng không vơi bớt.

Lục Tư Nghiên trông vô cùng đẹp trai.

Cô nghĩ, chắc chắn lúc nhỏ cậu nhóc rất đáng yêu. Cô xích lại gần để nhìn rõ hơn, phát hiện ra đôi bờ mi của cậu nhóc vừa dài lại vừa dày, hoàn toàn có thể đóng quảng cáo lông mi. Ngũ quan cũng rất tiêu chuẩn, gần như không tìm thấy một khuyết điểm nào trên khuôn mặt, mái tóc của cậu nhóc xoăn tự nhiên giống cô, cậu cũng có cặp mắt hai mí và má núm đồng tiền gần khóe miệng giống cô.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Có điểm nào giống Lục Dĩ Thành đâu nhỉ?

À! Có lẽ là mũi và môi. Ngắm nhìn vài phút, cô bắt đầu thấy buồn ngủ, cô bước nhanh lên tầng vào phòng ngủ.

Kiểu nhà chung cư Loft được thiết kế như vậy đó, phòng tầng trên sẽ không bịt kín và cô đứng ở cạnh giường trên tầng là có thể nhìn thấy phòng khách phía dưới. Khi cậu nhóc tỉnh dậy sẽ đi tìm cô ấy. Hai mẹ con một người ở tầng dưới, một người ở trên tầng, đang thoải mái chìm trong giấc ngủ. Mỗi khi vào hè thì chỉ muốn hưởng thụ sự mát lạnh của chiếc điều hòa . Giang Nhược Kiều có thói quen trước khi ngủ để điện thoại ở chế độ im lặng . Dù là ai cũng vậy, cô không muốn bị người khác làm phiền mình nghỉ ngơi . Lục Dĩ Thành rời khỏi nhà học sinh lúc hai giờ bốn mươi năm phút.

Phụ huynh học sinh cứ khăng khăng muốn tặng anh ta một quả dưa hấu to. Nghe nói ông bà nội của học sinh tự tay trồng dưa này. Họ đã chọn quả ngọt nhất tặng cho anh. Lục Dĩ Thành thật khó từ chối đành xách quả dưa

bước vào ga tàu điện ngầm. Qủa dưa rất nặng, khoảng tầm sáu, bảy cân, cũng may nhà Giang Nhược Kiều ở gần lối ra tàu điện ngầm.

Đã hơn ba giờ chiều, mặt trời vẫn đang thiêu đốt trái đất, người đi lại trên đường cũng không nhiều. Lục Dĩ Thành vẫn xách quả dưa hấu tiến vào khu chung cư. Sau khi vào thang máy anh chợt nhận ra, mình cứ đi đón con như vậy có vẻ không ổn lắm nhỉ? Nếu như hai mẹ con họ đang ngủ thì sao? Hôm nay, anh đưa con đến chỗ cô là vì cô đã gửi tin nhắn muốn anh ta đến thẳng đây luôn nhưng lại không nói anh có thể đến đón về ngay.

Anh gửi một dòng tin nhắn: "Dậy chưa? Tôi đến thẳng đó đón con hay cậu đưa con về chỗ tôi thế?". Anh ta đợi mười phút vẫn chưa thấy hồi âm. Anh đoán, có lẽ cô vẫn đang ngủ, có cần đánh thức hai người họ không hay là kệ nhỉ?

Lục Dĩ Thành nghĩ một hồi, lại xách quả dưa hấu tới cầu thang chỗ lối ra rồi ngồi xuống. Không khí xung quanh anh ngột ngạt, nóng bức nhưng trái tim anh lại lạnh lẽo. Anh rút điện thoại ra bấm từ đơn*. Trước đây, anh là người chưa bao giờ lãng phí một giây một phút nào.

*Một ứng dụng học từ vựng.

Anh biết rằng bản thân không phải là thiên tài, cũng biết hoàn cảnh của mình không bằng người khác. Thế nên anh luôn nỗ lực, chăm chỉ học hành và cố gắng sống hơn bất kỳ ai.

Gần bốn giờ, Giang Nhược Kiều thức dậy trước. Sau khi tỉnh táo lại đôi chút, cô mới sờ đến chiếc điện thoại để dưới gối. Cô bấm sáng màn hình với đôi mắt nhập nhèm, nhìn thấy tin nhắn của Lục Dĩ Thành.

Cô tiện tay trả lời tin nhắn : [Cậu đến rồi à? Đang ở đâu thế?]

Lục Dĩ Thành nhanh chóng nhắn lại: [Ở bên ngoài chung cư.]

Anh vốn định trả lời rằng ở ngay cửa hoặc lối thoát hiểm. Sau đó, trong đầu anh thoáng lướt qua suy nghĩ, sợ cô cảm thấy bị mạo phạm. Đến hôm nay, anh cũng không biết phải đối xử chừng mực như thế nào với cô.

Trước đây, cô là bạn gái của Tưởng Diên, anh cũng đi ăn cùng mấy người họ. Có thể lúc đó, anh không nói một câu nào cũng chẳng hề gì.

Hiện tại thì sao? Họ có chung một đứa con nên buộc phải tiếp xúc và hỏi han lẫn nhau.

Nhưng vấn đề là ngoài đứa con ra, họ không hề liên quan gì, thậm chí đứa con này cũng không phải là do bây giờ họ sinh ra. Hiện tại cô vẫn là bạn gái của Tưởng Diên và anh là bạn tốt, bạn học và bạn cùng phòng của anh ta.

Vấn đề này thật khó, khó đến mức anh cũng không nghĩ ra phương án giải quyết, chỉ có thể cư xử với cô một cách khá dè dặt.

Cô không muốn cho anh ấy tới thì anh cũng không nên đến. Cho dù có đến đi chăng nữa, nói thế nào cũng không thể vào nhà. Giống như việc anh ngồi ở lối thoát hiểm, nếu cô ấy biết thì có coi anh như tên biến thái hay không?

Chỉ tiếc là Lục Dĩ Thành đã nghĩ quá nhiều , trong đầu một kẻ mọt sách như anh nảy ra biết bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn. Trong khi đó, Giang Nhược Kiều lại chỉ nhờ anh một việc: [May quá, ngoài chung cư có một cửa hàng tiện lợi, cậu giúp tôi mua một hộp hương đuổi muỗi nhé. Cảm ơn!]

Lục Dĩ Thành: [...]

Anh trả lời tin nhắn: [OK]

Anh lại lúng túng không biết phải làm sao. Quả dưa hấu này nặng thật đấy, đặt ở đây liệu có bị ai đó lấy đi không nhỉ?

Cứ thế anh lại xách quả dưa hấu xuống tầng. Đã hơn bốn giờ mà bên ngoài trời vẫn rất nóng, anh đi một mạch đến cửa hàng tiện lợi. Sau khi mua được hương đuổi muỗi, anh lại khệ nệ xách quả dưa quay lại khu chung cư. Anh gửi tin nhắn: [Tôi đi lên hay cậu đi xuống thế?]

Giang Nhược Kiều cạn lời, quá cạn lời!

Sao người này lại dài dòng thế chứ?

Chẳng phải buổi trưa đã lên rồi thôi, lẽ nào quên số nhà rồi?

Cô trả lời: [Lên đây đi.].

Cô còn có chuyện muốn hỏi anh.

Anh chỉ đành bước vào thang máy, ấn số tầng rồi đứng trước cửa và gõ.

Cô ra mở cửa, lúc này Lục Tư Nghiên vừa tỉnh giấc, cậu nhóc vẫn còn hơi ngái ngủ, dáng vẻ đờ đẫn đang ngồi trên sofa ăn gì đó.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều đã bị quả dưa hấu thu hút sự chú ý: " Cái gì đây?"

Lục Dĩ Thành lên tiếng giải thích: "Đây là phụ huynh học sinh cho đấy."

Cô xua tay: " Cảm ơn nhé, nhưng tôi không ăn đâu."

Lục Dĩ Thành cũng không miễn cưỡng, anh không ngó vào trong nhà, đó là phép lịch sự cơ bản.

Giang Nhược Kiều dựa lên cạnh cửa, hai tay khoanh trước ngực: "Cậu không vội chứ?"

"Ừ. Không vội."

"Thế thì vào đi. Tôi có chuyện muốn hỏi cậu." Lục Dĩ Thành : "..."

Giang Nhược Kiều: " ... Được rồi."

Dù thế nào thì lúc này cũng không có ai ra vào, cô liếc nhìn anh, trên trán anh đã lấm tấm mồ hôi. Vì thế cô dứt khoát mở toang cửa, luồng khí lạnh nhanh chóng tản ra bên ngoài, phả lên người Lục Dĩ Thành. Anh thoải mái thở phào một tiếng khe khẽ khó mà phát hiện. Mùa hè đúng là phải sống dựa vào điều hòa: "Có chuyện gì thế?" Anh hỏi.

Giang Nhược Kiều khá ân cần: "Cậu đợi đã." Nói xong quay cô vào trong nhà, bảo Lục Tư Nghiên lấy một chai nước khoáng mát rượi trong tủ lạnh đưa cho anh: "Cậu uống đi, trong tủ chỉ có nước khoáng thôi."

Lục Dĩ Thành ngập ngừng mấy giây: "Cảm ơn!"

Trông anh gầy gò mảnh mai nhưng thực tế cơ thể khá ổn, sức lực lớn, mở nắp chai mà chẳng hề tốn chút sức nào,

"Hôm nay, Tư Nghiên nói với tôi rằng hôm qua cậu chơi game."

Lục Dĩ Thành chưa kịp nuốt xuôi ngụm nước thì đã nghe thấy câu này, xém chút đã bị sặc. Anh ho húng hắng mấy cái, mặt đỏ bừng, cô thấy anh phản ứng như vậy bèn hoài nghi liệu có chuyện gì mà cô chưa biết hay không, 'xem ra đúng là còn điều gì mờ ám'.

Anh khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, nhanh chóng đậy nắp chai cũng không uống nước nữa:

"Hôm qua anh và Tưởng Diên chơi game với nhau à?" Giang Nhược Kiều hỏi: "Cho nên, Tưởng Diên thật sự đã kéo một nữ sinh vào hả?"

Nếu Lục Dĩ Thành biết cô sẽ hỏi câu đó thì anh đã không đến đây. Bây giờ cưỡi lưng hổ khó xuống, anh trầm ngâm vài giây sau đó thành thật trả lời: "Đúng vậy."

Vẻ mặt Giang Nhược Kiều vẫn bình tĩnh: "Anh ấy nói là em gái à?"

“Dù sao cũng biết rồi, bây giờ tôi đã biết rồi, cậu cũng không cần phải giấu diếm hộ anh ấy làm gì?”

Lục Dĩ Thành: “Tôi không nên nói chuyện này cho cậu biết.”

“Ý cậu là để anh ấy đến nói với tôi hả? Anh ấy sẽ nói ư?”

Giang Nhược Kiều chỉ đành tung ra con át chủ bài: “Tôi biết đàn ông các cậu rất thân nhau, ai làm việc gì thì những người khác đều giúp che đậy, nhưng chúng ta là gì của nhau hả? Cậu vui vẻ nhìn tôi...” Cô cố nén: “Mẹ của Lục Tư Nghiên bị người ta che mắt à? Anh ấy ngoại tình thì tôi phải là người cuối cùng được biết ư?”

Lục Dĩ Thành: “...”

Giang Nhược Kiều nói xong cũng thấy hối hận.

Sao cô lại nhắc đến mối quan hệ đó làm gì cơ chứ?

Cô ước gì Lục Dĩ Thành có thể quên việc cô là vợ tương lai này kia, mà cả đời này cô cũng không muốn nghĩ đến.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

“Không phải ngoại tình” Lục Dĩ Thành giải thích: “Tưởng Diên không phải là người như vậy, cậu ấy nói đó là em gái.”

“Em họ bên ba à?”

Lục Dĩ Thành im lặng.

“Hay em họ bên mẹ?”

Lục Dĩ Thành vẫn im lặng.

Giang Nhược Kiều cạn lời: “Không phải em ruột cũng chẳng phải em họ bên ba hay bên mẹ, lẽ nào anh ấy cũng nhận em gái giống mấy thằng khác sao?”

Nếu Lục Dĩ Thành chỉ là bạn thân của Tưởng Diên thì cô nhất định sẽ không nói những lời này.

Nhưng anh... không chỉ là bạn cùng phòng mà còn là bạn thân của Tưởng Diên.

Xét về góc độ nào đó mà nói, cô và anh chẳng khác gì cùng hội cùng thuyền, không nhất thiết phải che dấu cảm xúc thật của mình.

Giang Nhược Kiều mỉm cười: “Đàn ông các cậu đúng là rất thích nhận em gái nhỉ?”

Lục Dĩ Thành nhìn cô: “...”

Thế nhưng anh vẫn không nói hoặc giải thích gì cả. Vì giờ cô đang giận Tưởng Diên, lời nói của anh thật sự cũng không còn quan trọng nữa.

Chương 14:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cô cũng biết lời mình nói không đúng lắm.

Dù sao Lục Dĩ Thành cũng là một người đàn ông.

Vấn đề này cứ bỏ qua là được, cô lại hỏi: "Cậu còn nhớ nick game của cô gái kia không?"

Tuy cô đang hỏi, nhưng giọng điệu lại khẳng định. Trí nhớ của Lục Dĩ Thành rất tốt, cô đã nghe Tưởng Diên khen anh nhiều lần, gì mà Lục Dĩ Thành là người chăm chỉ nhất, nỗ lực nhất trong đám bọn họ, gì mà trí nhớ của Lục Dĩ Thành siêu đỉnh…

Anh trầm ngâm vài giây rồi gật đầu.

Anh không thể quên chuyện mới xảy ra tối qua, hơn nữa đây còn là vấn đề nhạy cảm.

"Tên gì thế?"

Lục Dĩ Thành hỏi ngược lại: "Cậu muốn làm gì?"

Giang Nhược Kiều đáp: "Không làm gì cả, chỉ muốn biết thôi."

Hai người nhìn nhau, Lục Dĩ Thành vẫn cầm chai nước trong tay, một lúc sau anh mới nói nhỏ: "Là ánh sao không phải là ánh trăng."

Cô: "…?"

"Tôi chỉ nói một lần thôi, không nói lại đâu."

Giang Nhược Kiều nhớ rồi. May mà cô cũng nổi tiếng vì trí nhớ tốt.

Nhìn Lục Dĩ Thành thế này, chắc chắn vẫn còn điều gì cô chưa biết: "Còn gì nữa không ?"

Lục Dĩ Thành: "Hết rồi."

Giang Nhược Kiều nhoẻn miệng cười: "Cậu đúng là nói dối rất tệ."

Đơn thuần đến mức người ta liếc cái là nhìn thấu.

Nhưng nếu người như này thật sự nói dối, trên đời này cũng chẳng ai nhận ra nổi.

"Thôi kệ đi, không ép cậu anh nữa?" Giang Nhược Kiều tha cho anh. Cô biết anh cũng khó xử, dù sao anh cũng là bạn thân của tên khốn nhận em gái kia. Có lẽ anh nói với cô chuyện này, đều là vì coi trọng chuyện cô là mẹ của con anh.

Phải nói, lúc nghe được câu "thôi kệ đi" ấy, Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như được tha tội.

Đương nhiên anh cũng thấy lạ.

Ai cũng nói cô là người hiểu chuyện, biết quan tâm và dịu dàng. Chuyện này Tưởng Diên cũng đã nói rất nhiều lần.

Nhưng qua hai ngày tiếp xúc, Lục Dĩ Thành thấy hình như những từ đó không hợp cô lắm.

Giang Nhược Kiều quay vào bên trong, gọi: "Lục Tư Nghiên, em lại đây được rồi."

Bạn nhỏ Lục Tư Nghiên đeo chiếc balo nặng nề trên lưng chạy vù vù ra cửa, không chậm trễ dù chỉ một giây.

"Về đi." Giang Nhược Kiều nói "Mai gặp lại."

Lục Tư Nghiên vẫy tay: "Bye!"

Giang Nhược Kiều nhìn tấm đuổi muỗi bằng điện trong tay, lại hỏi: "Lục Dĩ Thành, cái này bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho cậu."

Lục Dĩ Thành rất muốn nói, cũng vài chục đồng thôi, không chuyển cũng được. Nhưng nhìn lại mối quan hệ giữa hai người, anh lại thấy, vẫn nên tính toán rõ ràng. Anh lấy hóa đơn ra khỏi túi áo rồi đưa cho cô: "Tiền mặt hay chuyển khoản?"

Giang Nhược Kiều: "Cậu cho tôi mã nhận tiền đi."

Chuyện này, Lục Dĩ Thành làm không tệ.

Chuyện nào ra chuyện đấy, anh cũng không dài dòng. Nếu là người đàn ông khác, nhất định sẽ nói "Không cần đâu, coi như tôi mua tặng cô". Nhưng Giang Nhược Kiều lại không thích như vậy, không phải bạn trai cũng chẳng phải người đang mập mờ, đồ có vài chục đồng cô còn cần người khác tặng chắc? Cô có thiếu vài chục đồng đâu? Có khi sau này người ta lại nói như thật "Tôi tặng cô, tức là cô đã đồng ý đi ăn tối với tôi"...

Lục Dĩ Thành lấy điện thoại ra, bấm vài cái rồi đưa cô mã nhận tiền.

Giang Nhược Kiều quét mã chuyển tiền.

Bấy giờ Lục Tư Nghiên mới chú ý đến quả dưa hấu rất to trên tay ba, cậu bé vô cùng kinh ngạc: "Quả dưa to quá!"

"Ừ! Phụ huynh học sinh tặng." Lục Dĩ Thành vừa nhìn điện thoại xác nhận nhận tiền vừa trả lời con.

Lục Tư Nghiên tiện thể thốt lên: "Thế cho mẹ một nửa nhé ba, mẹ rất thích ăn dưa hấu!"

Giang Nhược Kiều: "…"

"Đâu có."

“Lần nào nhà mình mua dưa hấu, ba cũng cho mẹ miếng ở giữa ngọt nhất. Rõ ràng mẹ rất thích ăn dưa hấu mà” Lục Tư Nghiên nói.

Lục Dĩ Thành: “…”

Phân liệt.

Thật sự quá phân liệt.

Anh cứ thấy “anh” trong lời Lục Tư Nghiên, không phải là anh.

Thật ra cậu bé cũng không hay nói chuyện tương lai, Lục Dĩ Thành không đào sâu, còn Giang Nhược Kiều cũng không muốn tìm hiểu cuộc sống tình cảm của hai vợ chồng. Nên giờ tự dưng Lục Tư Nghiên nhắc đến chuyện này trước mặt họ, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều thấy hơi ngượng ngùng.

Vì bây giờ họ vẫn rất xa lạ, mối quan hệ vẫn rất… vi diệu.

“Đi nào.” Lục Dĩ Thành nắm tay Lục Tư Nghiên, tạm biệt cô.

Giang Nhược Kiều: “Ừm!”

Đi lẹ đi!

Dõi theo hai ba con vào thang máy xong, Giang Nhược Kiều cũng nhanh chóng đóng cửa lại.

Bên này, Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên xuống bằng thang máy, sau khi ra khỏi chung cư, anh tìm được bóng cây mát, nghiêm mặt hỏi: “Chuyện hôm nay, con cố ý nói cho mẹ biết đúng không?”

Tí tuổi đầu mà đã biết tính toán.

Rốt cuộc nó có phải con anh không?

Lục Tư Nghiên cũng thành thật nói: “Hôm qua con nghe thấy hết chuyện bọn ba nói lúc chơi game rồi!”

Người lớn đều tưởng trẻ con không hiểu gì.

Nhưng trẻ con cũng là người mà.

Không một sinh vật nào trên thế giới có thể cảm nhận được cảm xúc chân thật tốt hơn một đứa trẻ.

Huống hồ, trong tương lai, Lục Tư Nghiên còn được đánh giá là IQ cao.

"Hôm qua người đó nói là em gái, giọng điệu của hai chú còn lại sai lắm!" Lục Tư Nghiên nói, "Mà ba cũng thế, lúc đó biểu cảm của ba rất sai, đây không phải chuyện tốt đẹp gì, con biết mà."

Tại sao lại không phải là chuyện tốt thì cậu bé không biết, nhưng cậu bé cảm nhận được, đây không phải là chuyện tốt.

"Nên hôm nay con mới nói cho mẹ nghe?"

Lục Tư Nghiên cũng là một đứa bé rất thành thật: "Vốn dĩ con đã quên rồi, nhưng mẹ gọi điện video với người ta, con nghe ra giọng chú ấy."

"Vậy sao con lại muốn nói cho mẹ? Con có biết mối quan hệ của họ không?"

Nụ cười trên mặt Lục Dĩ Thành biến mất, rồi anh ngồi xuống, nghiêm mặt nói:

"Tư Nghiên, vậy là không đúng đâu, con làm vậy là sai rồi. Ba muốn con trở thành một đứa trẻ chính trực ngay thẳng. Hành vi mách lẻo sau lưng như này rất là không hay."

"Không đúng chỗ nào ạ?" Lục Tư Nghiên nhíu mày: "Đấy là mẹ con! Người khác lừa dối mẹ, con biết mà không nói cho mẹ ạ?"

Lục Dĩ Thành ngây người.

Vì anh nhận ra, đứa trẻ này rất có chính kiến.

Người lớn nói cậu bé sai, nói hành động của cậu bé không hay, cậu bé sẽ cãi lại, còn dùng lý lẽ không thể bắt bẻ.

"Người khác có thể lừa dối mẹ, con thì không." Cậu nhóc nhấn mạnh: "Là mẹ con, là mẹ con đấy."

Tư duy của cậu bé rất rõ ràng.

Giang Nhược Kiểu là người mẹ ruột mà cậu bé thân thiết nhất, cậu bé không biết người ta lừa cô thì thôi, biết mà không nói thì còn mặt mũi nào nhận làm bé cưng của mẹ nữa?

Lục Dĩ Thành nhìn con: "Thế con có biết họ có quan hệ gì không?"

Cậu bé không đáp.

"Tư Nghiên, chuyện này thì thôi." Lục Dĩ Thành nói: "Nhưng lần sau con đừng làm vậy nữa. Hành động này có đúng hay không, phải xem lại mục đích của con. Nếu con làm vậy vì không muốn người khác lừa dối và làm hại mẹ, thì ba xin lỗi vì đã trách nhầm con. Nhưng nếu con muốn phá hoại mối quan hệ của họ... thì ba không tán thành cách làm của con. Vì sao nhỉ, vì con không biết toàn bộ sự việc."

Lục Tư Nghiên giơ bốn ngón tay: "Con có bằng này là không muốn người khác lừa mẹ."

Sau đó cụp lại bốn ngón, chỉ giơ ra ngón cái: "Chỉ có chút này là không muốn hai người họ bên nhau thôi!"

"Được, thế thì ba xin lỗi con." Lục Dĩ Thành xoa đầu cậu bé: "Chỉ là lâu như vậy rồi, chắc con cũng biết vốn dĩ con không nên xuất hiện ở đây, bởi vì bây giờ ba mẹ vẫn chưa có quan hệ gì. Dù ba mẹ có đi theo quỹ đạo của tương lai như con nói, thì sau sáu, bảy năm nữa ba mẹ mới có con. Nhưng giờ ba mẹ đều có cuộc sống của riêng mình, không thể ở bên nhau chỉ vì con đến sớm, con cũng không thể thấy mọi chuyện mẹ gặp đều là sai trái chỉ vì điều này được. Con hiểu không?"

“Ba mẹ sẽ chăm sóc con thật tốt, nhưng chắc chắn ba mẹ sẽ không thay đổi hướng sống chỉ vì con. Dù cô ấy có ở bên ai thì cô ấy vẫn mãi là mẹ của con, quan hệ giữa hai người sẽ không thay đổi, nên con không cần lo lắng.”

Lục Tư Nghiên nửa hiểu nửa không.

Dù cậu bé có thông minh hơn lũ trẻ cùng trang lứa thì cũng chỉ là trẻ con. Cậu bé có chính kiến, có những tâm tư bé nhỏ của riêng mình, nhưng cậu bé cũng hiểu, những điều ba nói là đúng.

“Vâng.” Hiểu thì hiểu vậy, nhưng cậu bé vẫn rất cứng đầu, chỉ đáp một tiếng.

Hai ba con đi tiếp, khi về cửa nhà, Lục Tư Nghiên bỗng hỏi: “Nhưng sau này con vẫn sẽ không giúp bất kỳ ai lừa gạt mẹ, kể cả ba!”

Lục Dĩ Thành cười: “Rồi rồi rồi, ba biết rồi.”

“Nhưng, nhỡ người đó thật sự lừa gạt để hại mẹ thì sao?” Lục Tư Nghiên hỏi.

Lục Dĩ Thành: “Không phải con nói, sẽ không giúp bất kỳ ai lừa dối mẹ à.”

“Nhưng...” Lục Dĩ Thành bứt tóc: “Ba thì sao?”

Lục Dĩ Thành chỉ cười, không nói gì.

Đúng lúc đó có một nam thanh niên đi qua hai người, cậu ta đang cúi đầu lúi húi chơi game. Lúc này Lục Tư Nghiên mới lục lọi trong trí nhớ hỗn độn của mình ra một việc rất quan trọng!

Người ba trẻ này rất bận, bận lên lớp, bận nấu cơm cho cậu bé, mấy hôm trước ba không hề chơi game, nhưng từ sáng đến trưa nay, ngay cả khi nấu cơm trong bếp, ba cũng chơi game.

Rõ ràng ba không thích và cũng không có thời gian chơi game.

Lục Tư Nghiên bỗng nhận ra: Thì ra ba cũng rất quan tâm đến việc này! Bé bảo mà, ba lúc nào cũng đặt việc của mẹ lên hàng đầu.

Chương 15:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên rời đi, Giang Nhược Kiều bắt đầu bận rộn.

Cô còn khá hiểu Tưởng Diên, không phải em gái hay em họ thì đó nhất định là người quen của anh ta. Nếu không với tính cách của Tưởng Diên nhất định sẽ không kéo cô vào chơi cùng với tổ đội thân thiết của anh ta, càng không chủ động giới thiệu với bọn họ đây là "em gái" của mình. Mà nếu là người quen thì trong thời đại thông tin này, chắc chắn người này cũng sẽ để lại dấu vết trên công cụ xã giao của Tưởng Diên.

Có câu nói quả không sai, 'khi người phụ nữ trở nên nghiêm túc sẽ hóa thân thành Sherlock Holmes'."

Thật ra, Giang Dĩ Kiều không quá để ý mấy đến chuyện "ngoại tình" này. Bởi nếu chuyện này xảy ra thì kết quả của nó chỉ có một, đó chính là chia tay.

Với lại, gã đàn ông đã "ngoại tình" cũng không đáng để cô phải hao hết tâm tư giữ thể diện khi chia tay.

Bây giờ cô chỉ muốn chứng thực một việc, đó là giữa Tưởng Diên có mối quan hệ gì với cô "em gái" kia. Như thế thì cô mới có thể nghĩ ra bước tiếp theo nên làm gì mới được.

Là sao chứ không phải trăng.

Cô không chơi game nên cũng không cần thiết phải tải trò chơi về rồi đi khắp nơi tìm ra người này.

Trong vòng bạn bè của Tưởng Diên, cô cũng không thấy được sự tương tác của những người không phải bạn bè của mình.

Vì thế cô chuyển sang lướt Weibo.

Weibo của Tưởng Diên không khác gì tài khoản ảo.

Rất ít lượt follow, ngay cả anh ta cũng chẳng mấy khi đăng gì lên đó, bình thường anh ta chỉ đăng lại những bài của cô, chứ không sôi nổi chút nào.

Giang Nhược Kiều vẫn rất kiên nhẫn lướt cho bằng hết, không hề để sót bất cứ chia sẻ bình luận nào. Cuối cùng, cô cũng tìm ra một dấu vết khả nghi, đó là lượt "thích" của một bài đăng nào đó vào hai năm trước.

Lượt "Thích" đó là của một chủ tài khoản có tên "Là ngôi sao đó".

Mặc dù hiện tại trên Weibo vẫn chưa cập nhật lịch sử khách truy cập trang cá nhân, nhưng trước giờ Giang Nhược Kiều vẫn luôn thận trọng. Cô dứt khoát chuyển sang nick phụ, bấy giờ nhấp vào để xem Weibo của người này.

"Là ngôi sao đó" là một nữ sinh rất trẻ.

Số lượng người theo dõi cũng không nhiều, nhưng cô ta lại rất thích chia sẻ sinh hoạt hàng ngày của mình lên đây.

Giang Nhược Kiều lướt xem toàn bộ trang Weibo đó của cô ta, cuối cùng tìm ra được ba thông tin hữu ích.

Thứ nhất, cô gái này là một người rất có tiền, có lẽ là một cô chiêu lá ngọc cành vàng.

Thứ hai, có một số bài đăng trên Weibo của cô ta gắn định vị là ở Danh Môn Hoa Phủ, vừa khéo cùng một khu biệt thự với Tưởng Diên. Thật đúng là trùng hợp.

Thứ ba là hiện giờ cô ta đang ở trên đảo.

Mấy hôm nay, nữ sinh này đăng Weibo rất cẩn mẫn, định vị của mấy bài đăng đều là ở cùng một khu nào đó trên đảo.

Có cần phải trùng hợp đến thế không?

Quan trọng hơn là, lúc cô ta ăn món gà hấp nước dừa vào hai ngày trước, đã chụp ảnh một bàn ăn, trong bức ảnh đó có một bàn tay bị lọt vào ống kính. Giang Nhược Kiều vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra đó chính là tay của Tưởng Diên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Còn có vào cuối năm ngoái, cô ta đã đăng một bức ảnh chụp pháo hoa, trong bức ảnh ghép đó có một tấm xuất hiện bóng lưng của một người.

Người đó vẫn là Tưởng Diên.

Xem ra người này chính là cô "em gái" mà Tưởng Diên dẫn vào trò chơi.

Có lẽ chuyện hôm nay Lục Dĩ Thành còn có chưa nói ra, chắc chính là việc cô "em gái" này cũng ở trên đảo.

Thậm chí Giang Nhược Kiều còn không bỏ sót một dòng bình luận phía dưới nào.

Phải mất gần hai tiếng đồng hồ, cô mới biết cô gái đó tên là Khả Tinh, năm nay mới mười tám tuổi và đang chuẩn bị đi du học. Nhưng người lớn trong nhà rất lo lắng cho cô ta nên lần này cô ta ở lại học trong nước, thành tích thi đại học cũng không tồi, nhận được thông báo trúng tuyển của một trường đại học ở Bắc Kinh.

Tâm tư của cô gái nhỏ này rất tinh tế, có mấy lần nửa đêm đăng Weibo, trong lời lẽ câu từ mang chút buồn bã lại ngọt ngào. Giang Nhược Kiều liếc mắt một cái là có thể biết trái tim của cô ấy đã thuộc về một người, thầm yêu đơn phương. Có lẽ là do ấn tượng ban đầu nên trực giác mách bảo với cô rằng, người mà Khả Tinh thích có đến tám phần là Tưởng Diên.

Thiếu nữ mộng mơ luôn lãng mạn, nhất là tình yêu thầm kín không có kết quả này, đến ngay cả Giang Nhược Kiều sau khi đọc xong cũng kìm lòng không đậu cảm thán một câu 'Lòng này ai tỏ'.

Thật xứng đôi biết bao!

Hoàn cảnh gia đình của cả hai chắc cũng môn đăng hộ đối, dù sao họ đều ở cùng một khu biệt thự, giờ lại đi du lịch cùng nhau. Đây nhất định là người lớn trong nhà tổ chức, có thể đi chơi cùng nhau thì thực lực của ba mẹ đôi bên cũng phải tương đương.

Khả Tinh cũng đăng ảnh tự sướng và ảnh người khác chụp cho mình lên mạng. Tuy vẻ ngoài không đẹp đến mức khiến người khác trầm trồnhưng nhìn khái quát rất hài hòa, trong sáng nhưng không mất đi vẻ duyên dáng, còn ngoại hình của Tưởng Diên rất nổi bật. Hai người họ đứng cạnh nhau trông chàng trai cao lớn đẹp trai, còn cô gái như chim nhỏ nép người.

Nếu Giang Nhược Kiều nói cô không buồn bã thì đó là giả.

Chỉ có điều cảm giác buồn bã này quá nhỏ bé.

Buồn thì có tác dụng gì chứ?

Có thể đổi thành tiền không? Ngoài việc khiến cô trông yếu đuối và đáng thương ra, còn có ích gì hả?

Giang Nhược Kiều đã trải qua hai ba mối tình, cô đối xử với Tưởng Diên cũng giống như hai người bạn trai trước đó. Cô thật sự thích bọn họ, nếu không thích mà chỉ nhìn điều kiện thì yêu đương hẹn hò cũng rất tẻ nhạt và vô vị. Mà hiện giờ, cô cũng không cách nào nghĩ tới chuyện kết hôn xa vời kia, cô còn trẻ dĩ nhiên muốn hưởng thụ niềm vui do tình yêu mang lại rồi. Nhưng nếu nói cô yêu rất sâu đậm thì thật sự hơi khoa trương.

Bạn thân cô từng nói, nếu thật sự rất thích, rất thích một người sẽ không thể nào chia tay trong hòa bình như thế được.

Mỗi một mối tình khắc cốt ghi tâm đến cuối cùng khi chia tay, nhất định sẽ đau thấu tâm can. Có lẽ sẽ có người ban đầu là chết lặng hoặc cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng theo thời gian dần trôi qua, những ký ức đó sẽ dần ùa vềtrong tim.

Thế nhưng Giang Nhược Kiều ấy à, cô không có.

Đa số các cặp đôi thật sự từng yêu nhau khi chia tay đều hạ quyết tâm cả đời này không qua lại, phải vạch rõ giới hạn với người này mãi mãi.

Bạn thân cô nói, thật ra Giang Nhược Kiều chưa từng thật lòng thích ai.

Giang Nhược Kiều không tin, chẳng qua cô chín chắn mà thôi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lẽ nào cứ phải yêu đương nồng nhiệt, đến lúc chia tay thân xác rã rời, trằn trọc mất ngủ mới được hả?

Tại sao phải giày vò bản thân như thế chứ? Dù sao, cô thấy mình như vậy cũng khá tốt.

Bên này, Giang Nhược Kiều vẫn đang lên kế hoạch phải chia tay ra sao.

Thì ở hải đảo bên đây, mặt trời lặn xuống phía Tây, Tưởng Diên đi dạo cùng mẹ. Hai mẹ con hiếm khi mới có thời gian nhàn nhã như vậy. Cảnh sắc của đảo đẹp không sao tả xiết, giây phút này, ánh chiều tà chiếu rọi khắp mảnh đất rộng lớn. Họ đi trên con đường nhỏ dải đá cuội, còn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ lên bờ đá, bóng dừa lao xao, làn nước trong vắt cùng cát trắng trông vô cùng khoan khoái.

Năm nay, mẹ Tưởng đã hơn bốn mươi, mái tóc mềm mại được vén lên, bà ấy mặc một chiếc váy dài màu xanh biếc. Năm tháng đã in dấu lên gương mặt bà ấy, nhưng mẹ Tưởng vẫn rất thong dong, khí chất nổi bật.

Khi hai người họ đến một chỗ, mẹ Tưởng dừng bước rồi chỉ vào một resort cách đó không xa, trong mắt mang nỗi nhớ nhung da diết: "Nhiều năm trước kia, ba con đưa mẹ tới đây dạo, ông ấy cũng từng nói rằng muốn xây dựng một resort trên mảnh đất đó."

Tưởng Diên thu lại ý cười trên mặt.

Anh ta cũng không nhìn theo hướng đó.

Mấy năm nay, anh ta coi như đã nếm đủ tình người ấm lạnh. Cuộc đời này của Tưởng Diên có thể coi năm mười tuổi là ngã rẽ lớn. Trước năm mười tuổi, anh ta là con trai duy nhất của doanh nhân Tưởng Văn Viễn. Một tay ông ấy đã xây dựng lên vương quốc kinh doanh của chính mình, sự nghiệp mỹ mãn, vợ chồng hòa thuận, con trai thông minh lanh lợi. Đáng tiếc là xu hướng của thương trường thay đổi chóng mặt, thực lực của Tưởng Văn Viễn không đủ thâm sâu, gia cảnh cũng không bằng người khác. Mãi đến khi trời đất đảo điên, gần như ông ấy không kịp trở tay, chỉ đành nhìn cơ nghiệp sụp đổ.

Tưởng Văn Viễn cũng mất trong một vụ tai nạn ngoài ý muốn. Sau khi ông ấy qua đời, Tưởng Thị chia năm xẻ bảy, vỡ sau đành xin phá sản.

Sau năm mười tuổi, gia đình Tưởng Diên tan vỡ, người ba anh ta kính yêu và sùng bái cũng đã không còn.

Mấy năm nay, Tưởng Diên cũng không muốn nhớ lại những chuyện trước kia, không muốn nghe mẹ kể năm đó ba phong độ ngời ngời như thế nào.

Họ nên chấp nhận sự thật trước mắt.

Mẹ Tưởng thở dài: "Mấy năm nay, rất ít khi mẹ mơ thấy ông ấy. Bây giờ con đã lên đại học, trưởng thành rồi, mẹ cũng không can thiệp nhiều vào chuyện của con. Chỉ có điều, A Diên, con đừng quên ba con, ba con yêu con nhất đấy. Con cũng đừng trách ông ấy, mẹ nghĩ ông ấy còn muốn nhìn thấy con trưởng thành hơn ai hết."

“Mẹ đừng nói nữa.” Tưởng Diên ngắt lời bà ấy: “Mẹ, con biết mẹ không hề vui vẻ, hay là mẹ từ chức đi?”

Sau khi nhà họ Tưởng sụp đổ, mẹ Tưởng cũng không suy sụp. Bà ấy còn có con trai, đúng lúc này một người bạn thân trước kia của bà ấy đang thiếu trợ lý nên gọi điện cho bà ấy, hỏi bà có đồng ý không.

Thời hai người họ còn đi học, mẹ Tưởng luôn là người nổi bật nhất nhưng bây giờ lại phải làm trợ lý cho người bạn kém coi hơn mình mọi mặt. Mẹ Tưởng cũng do dự rất lâu, nhưng bà ấy vẫn đồng ý, chỉ vì bà ấy không muốn rời khỏi cái giới này. Làm trợ lý cho bà Lâm, bà ấy còn có thể đi theo bà Lâm tiếp cận được với những tin tức mà người bình thường không biết được. Lúc nào, bà ấy cũng có thể giữ được sự nhạy bén, hơn nữa tiền lương bà Lâm trả cũng rất cao, mẹ Tưởng có thể cho con trai mình cuộc sống tốt hơn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bà Lâm cho phép mẹ Tưởng sống ở biệt thự của nhà họ Lâm, bà ấy có phòng riêng của mình, con trai cũng có thể sống ở đó.

Bà ấy không mong con trai rời khỏi giới này.

Mẹ Tưởng cũng không hy vọng con trai trở thành kẻ tầm thường trong biển người mênh mông.

Cho nên, bà ấy để con trai hòa nhập với gia đình họ Lâm, xem thử ngày thường hai người thừa kế của nhà họ ăn nói như thế nào, đối nhân xử thế ra sao. Mẹ Tưởng không tiêu một đồng tiền lương hàng tháng nào cho mình cả. Bà sẽ mua quần áo hàng hiệu xa xỉ không bắt mắt cho con trai. Mỗi lần bà ấy ra ngoài mua đồ gì đó cho bà Lâm, bà sẽ kêu con trai đi cùng, để anh ta thấy thế nào mới gọi là vung tiền như rác. Bà ấy rất cần công việc này, bởi vì chỉ có ở lại đây, đối với người ngoài hay những người không rõ sự tình, Tưởng Diên vẫn sẽ là con trai độc đinh cao cao tại thượng của nhà họ Tưởng.

Tuy nhiên, bà ấy sẽ không để con trai biết được suy nghĩ này của mình..

Trong mắt con trai và người ngoài, bà ấy chỉ là một bà mẹ tốt, hết lòng vì con cái.

"Từ chức?" Mẹ Tưởng mỉm cười lắc đầu: "Mẹ ở nhà họ Lâm mười năm, đã quen rồi. Hơn nữa, nếu từ chức thì hai mẹ con ta sẽ ở đâu đây? A Diên, con yên tâm, mẹ sẽ không trở thành gánh nặng của con đâu, mẹ sẽ dốc hết sức tiết kiệm tiền cho con, sau này đỡ đần con thành gia lập nghiệp."

Tưởng Diên cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng những gì mẹ nói rất có lý, dù sao bà ấy cũng đã ở nhà họ Lâm mười năm, đã quen với cuộc sống ở đây rồi. Nếu sau khi từ chức, hai mẹ con họ phải ra ngoài thuê phòng, chưa chắc mẹ đã có thể thích ứng.

Mẹ Tưởng định nhắc tới Lâm Khả Tinh, chẳng qua lời vừa tới bên môi đã nuốt trở lại.

Vẫn chưa tới lúc.

Bà ấy mong con trai cũng giống như chồng mình vậy, sẽ tái hiện được những ngày tháng huy hoàng rực rỡ trước kia.

Bà ấy biết con trai có năng khiếu hơn ai hết, Tưởng Diên có đủ năng lực và tài hoa. Nếu nói con trai là một con dao thì bây giờ nó chính là một con dao vẫn chưa được mở vỏ.

Vẫn đang rèn giũa.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 16:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lâm Khả Tinh và mẹ Tưởng đều biết chuyện yêu đương của Tưởng Diên.

Tưởng Diên cũng không giấu diếm điều đó, sau khi xác nhận mối quan hệ của mình với Giang Nhược Kiều, anh ta đã nói với mẹ Tưởng.

Tưởng Diên rất nghiêm túc với mối quan hệ này, người ngoài có thể không tin, nhưng thậm chí anh ta còn nghĩ đến những chuyện sau khi tốt nghiệp. Giang Nhược Kiều là mối tình đầu của anh ta, điều này khiến Tưởng Diên dễ dàng nghĩ đến chuyện kết hôn sinh con, cùng nhau trải qua quãng đời còn lại.

"Được, không nói chuyện này nữa." Mẹ Tưởng dịu dàng nói: "Con và bạn gái thế nào rồi? Có cãi nhau không?"

Bà ấy cư xử như tất cả những bà mẹ khác.

Cởi mở và nhẹ nhàng.

Nghĩ đến Giang Nhược Kiều, Tưởng Diên bất giác mỉm cười, anh ta đút tay vào túi quần, rõ ràng thái độ rất thờ ơ nhưng không giấu được sự dịu dàng trong mắt: "Khá ổn, cô ấy rất tốt với con, cả hai chúng con đều rất hòa thuận."

Hai người gặp nhau trong thư viện.

Anh ta đi ra, cô đi vào.

Lúc đó trời đang mưa, anh ta đứng ở cửa thư viện nhìn thấy cô cầm chiếc ô trong suốt đi dưới mưa.

Nói là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên thì quá khoa trương, nhưng lúc đó đúng là anh ta có ấn tượng rất tốt. Khi cô thu ô lại, những hạt mưa vô tình bắn lên người anh ta, cô quay đầu cười xin lỗi.

Lần thứ hai cũng ở trường, cô quét mã xe đạp, tình cờ anh ta cũng ở đó.

Lần thứ ba là bên ngoài trường, hai người đi cùng một chuyến tàu điện ngầm.

Không đợi đến lần thứ tư, Tưởng Diên đã đi theo sau cô ra khỏi tàu điện ngầm rồi theo cô đến tận trường đại học A. Sau khi vào trường, anh ta lấy hết can đảm tiến lên chào cô.

Đáng tiếc là, dường như cô không nhớ hai cuộc gặp gỡ tình cờ trước đó.

Tưởng Diên theo đuổi cô rất lâu, anh ta nhớ như in gương mặt ửng hồng của cô khi gật đầu đồng ý.

Mẹ Tưởng nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của con trai, trong lòng hơi nặng nềnhưng trên mặt lại không tỏ vẻ gì. Bà ấy nói bóng gió rằng cô gái này không phải người địa phương, có vẻ như điều kiện gia đình cũng không tốt lắm. Nhưng một người mẹ thông minh phải học cách "buông tay" đúng cách, bà ấy càng ngăn cản, anh ta sẽ càng kích động. Từ xưa đến nay, có bao nhiêu cái gọi là "tình sâu như biển" chẳng phải là do người ngoài cuộc châm ngòi thổi lửa đấy thôi? Ba mẹ phản đối, người trong cuộc sẽ có cảm giác bi thương vì cả thế giới đối địch với mình, hai người sẽ càng ôm nhau chặt hơn.

"Vậy mẹ yên tâm rồi." Mẹ Tưởng dịu dàng khuyên anh ta: "Con là đàn ông nên nhường nhịn con bé nhiều hơn, dù có cãi nhau cũng phải nhượng bộ, chẳng thiệt thòi gì cả, đối xử tốt với con gái người ta một chút."

Tưởng Diên cười: "Mẹ yên tâm."

Trong lòng anh ta rất vui vẻ, mẹ anh ta khoan dung như vậy, sau này Nhược Kiều và mẹ nhất định sẽ thân thiết như hai mẹ con.

“Đúng rồi, Khả Tinh cũng chuẩn bị nhập học.” Dường như mẹ Tưởng chỉ tình cờ nhắc đến chuyện này: “Con bé ngây thơ, tính tình thẳng như ruột ngựa, chưa nói đến bà chủ, ngay cả mẹ cũng lo con bé không được bạn cùng phòng đối xử tử tế, bản thân con bé lại muốn ở trong trường, vì vậy mối quan hệ với bạn bè quá phức tạp, có thể nó không xử lý được. A Diên, mẹ nhìn Khả Tinh lớn lên, nói ra thì mẹ coi con bé không khác gì con gái ruột của mẹ. Dù sao hai anh trai của nó cũng không phải cùng một mẹ, hơn nữa tuổi tác chênh lệch quá lớn nên cũng không trò chuyện nhiều mà ngày thường bà Lâm cũng bận rộn. A Diên à, nếu con rảnh rỗi, hãy đến trường Khả Tinh thăm con bé nhiều hơn, khi nó thật sự có chuyện gì cũng sẽ nói với con.”

Tưởng Diên suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý.

Dù sao nhà họ Lâm cũng có ơn với bọn họ, quan hệ của mẹ và Khả Tinh thực sự rất tốt.

Hai mẹ con đi dạo một vòng bên ngoài cũng chuẩn bị trở về. Tưởng Diên có việc nên anh ta lên lầu trước, mẹ Tưởng nhớ ra điều gì đó, đi vào phòng bếp ép nước trái cây cho Lâm Khả Tinh, bà ấy còn đang bận rộn thì bà Lâm và Lâm Khả Tinh đến.

“Vừa rồi tôi thấy bà và A Diên về, A Diên đâu rồi?” Bà Lâm hỏi.

“Nó nói có việc.” Mẹ Tưởng nói: “Một hai năm nay nó rất bận, thậm chí còn tự tìm công việc bán thời gian.”

Bà Lâm cười: “Thế cũng tốt mà, nên bận rộn một chút.”

“Nên vậy.” Mẹ Tưởng nhìn Lâm Khả Tinh im lặng ở bên cạnh, trên mặt lộ vẻ yêu thương: “Khả Tinh, hai ngày nay dì thấy con ăn rau rất ít, có phải không hợp khẩu vị không? Dì ép cho con một ít nước trái cây, lát nữa uống hết nhé?”

Lâm Khả Tinh nhìn đống rau và trái cây trên bàn rồi nhìn mẹ Tưởng đang bận rộn, trong lòng rất cảm động.

Dì thực sự rất tốt với cô ta, tốt hơn mẹ cô ta nhiều.

Có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt, có lẽ người khác không chú ý tới nhưng dì đều sẽ săn sóc tỉ mỉ đối với cô ta.

"Vẫn là bà tỉ mỉ." Bà Lâm tán thưởng: "Mấy năm nay cũng nhờ có bà cả."

Mẹ Tưởng bật cười: "Đừng nói thế, đều là chuyện nên làm. Mà này, bà chủ, gần đây mấy cô gái trẻ thích nhãn hiệu trang sức nào? Tôi không chú ý nhiều đến mấy cái này."

Nhà họ Lâm đứng đầu trong ngành đá quý, bà Lâm hay đi theo ông Lâm nên cũng coi như mưa dầm thấm đất.

Sau khi bà Lâm kể ra một số nhãn hiệu, tò mò hỏi: "Sao bà lại hỏi mấy cái này, muốn mua cho ai à?"

Mẹ Tưởng cười vui vẻ nói: "Đúng vậy, không phải A Diên đang yêu sao? Tôi nghĩ một ngày nào đó nó sẽ dẫn bạn gái đến gặp tôi, tôi chuẩn bị quà gặp mặt trước để tránh sai lầm."

Bà Lâm xúc động: "Lũ trẻ đã trưởng thành rồi, A Diên cũng có người yêu rồi. Tôi nói chứ, bà không phải lo lắng, người ta nói con dâu xấu gặp mẹ chồng, người căng thẳng chính là con dâu bà. Bạn gái A Diên thực sự rất may mắn, ai gặp được mẹ chồng như bà sẽ rất hạnh phúc."

Mẹ Tưởng trả lời: "Cũng không nói thế được, con gái người ta ở nhà cũng là bảo bối, sau này nếu thực sự có duyên phận, tôi cũng sẽ thương con bé như con gái ruột mình. Bây giờ tôi chỉ lo sợ con gái nhà người ta coi thường gia đình chúng tôi. Ba A Diên không còn nữa, chúng tôi cũng chẳng có nhà mà ở, nhắc đến chuyện này lại đau lòng…"

Mẹ Tưởng cũng ôm tâm tư riêng khi nhắc đến bạn gái của Tưởng Diên.

Mẹ Tưởng không muốn để bà Lâm nghi ngờ, dù sao A Diên và Khả Tinh chỉ cách nhau hai tuổi. Bà ấy sợ sau này bà Lâm sẽ đề phòng A Diên.

A Diên có bạn gái, chuyện này có lợi và hại. Ít nhất trước mắt bà Lâm sẽ không nghĩ đến chuyện khác.

Ban đầu Lâm Khả Tinh còn khá vui vẻ, nhưng lúc này cô ta dần cúi đầu, vô thức siết chặt tay.

Cô ta gượng cười nói: "Mẹ, dì, con có hẹn với đám Bội Bội ra ngoài trò chuyện. Con đi trước đây, không quấy rầy hai người tán gẫu nữa."

Bà Lâm cười: "Đi đi."

Nói xong bà ta lại tiếp tục tán gẫu với mẹ Tưởng về chủ đề mẹ chồng kinh điển.

Mặc dù bà Lâm không phải là mẹ chồng, nhưng điều này không ngăn cản bà ta có hứng thú với những việc thế này.

Dường như mẹ Tưởng đang nghiêm túc thảo luận với bà Lâm, nhưng ánh mắt của bà ta lại âm thầm chú ý đến Lâm Khả Tinh, người vừa quay lưng rời đi.

Mấy ngày nay, Giang Nhược Kiều cũng có rất nhiều chuyện vặt vãnh, sau khi cô biết cô "em gái" kia là ai, cô không còn tâm trí suy nghĩ đến chuyện của Tưởng Diên.

Ngày mai sẽ có báo cáo kết quả giám định quan hệ mẹ con, mặc dù cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, cũng cố gắng hết sức chấp nhận chuyện Lục Tư Nghiên là con mình, nhưng khi nó thực sự đến, cô vẫn hơi lo lắng.

Cô cũng không biết rốt cuộc mình mong chờ thằng bé là con cô hay không phải nữa.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, mặc kệ kết quả ngày mai như thế nào, cô vẫn phải trao đổi một chút với Lục Dĩ Thành.

Điều cấp bách nhất bây giờ là đã giữa tháng tám, đến lúc khai giảng, cô và Lục Dĩ Thành sẽ không có nhiều thời gian để chăm sóc thằng bé. Thằng

bé cũng không thể ở nhà cả ngày cần ra ngoài đi học, nhưng phải xử lý chuyện hộ khẩu thế nào đây?

Sau khi giải quyết xong chuyện hộ khẩu quan trọng này, họ còn phải tìm trường mẫu giáo… Chỉ nghĩ đến những chuyện này thôi đã đau đầu rồi, cho dù là Tưởng Diên hay Tôn Diên đều chỉ có thể ngoan ngoãn xếp phía sau chờ cô rảnh rỗi xử lý sau.

Nghĩ đến đây, Giang Nhược Kiều gửi cho Lục Dĩ Thành một tin nhắn: [Ngày mai lấy được kết quả xong, chúng ta trò chuyện một chút.]

Vốn dĩ ngày mai họ cũng phải gặp mặt, nhưng thời gian gặp mặt quá ngắn nên cô phải hẹn anh trước.

Mười phút sau, Lục Dĩ Thành mới trả lời: [Được, nhưng phải sau ba giờ chiều mai tôi mới rảnh.]

Giang Nhược Kiều: [Được, ngày mai tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện.]

Lục Dĩ Thành: [Được.]

Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều muốn nói chuyện gì.

Anh đã sẵn sàng cho tất cả những điều này. Đối với chuyện đứa bé, anh chỉ định giải quyết hơn nửa rắc rối thôi, nửa nho nhỏ còn lại để cô tự quyết định. Suy cho cùng anh vẫn muốn giữ cô lại, trong quá trình trưởng thành của con nhất định không thể thiếu cả ba lẫn mẹ. Anh nguyện ý gánh vác phần lớn trách nhiệm và những rắc rối vụn vặt, anh chỉ mong cô có thể góp mặt vào mỗi giai đoạn trưởng thành của đứa trẻ

Vẫn là câu nói kia, hù dọa cô đối với anh cũng không có ích lợi gì.

Anh chỉ hy vọng cô có thể ở bên cạnh, trở thành mẹ của Tư Nghiên.

Anh sẽ để cô làm một người mẹ thoải mái nhất, miễn là cô ở đó.

Lục Dĩ Thành không hiền lành đến mức không biết giận là gì, anh cũng không phải là một người ba thánh thiện. Từ nhỏ anh đã trải qua nỗi đau

mất ba mẹ, đây là thử thách đối với cuộc sống của anh. Phản ứng đầu tiên của Lục Dĩ Thành không phải là trốn tránh, mà là giải quyết, bởi nếu anh không làm thì sẽ không có ai xử lý giúp anh cả, cũng chẳng ai đứng trước che chắn cho anh.

Giang Nhược Kiều tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị đi ngủ.

Trong khi nhiều sinh viên quen với việc vui chơi xả láng vào ngày nghỉ thì Giang Nhược Kiều vẫn đi ngủ sớm và dậy sớm.

Chỉ là tối nay giấc ngủ của cô không yên ổn cho lắm, không biết có phải do cô quá lo lắng hay không, cô lại mơ thấy một cuốn tiểu thuyết, cô là người ngoài cuộc đọc qua toàn bộ cuốn tiểu thuyết.

Cuốn tiểu thuyết kể về một câu chuyện tình yêu thầm mến trở thành sự thật.

Sau khi gia đình nam chính xảy ra những biến cố lớn thì anh ta và mẹ sống trong gia đình của nữ chính. Nữ chính đã thầm thích nam chính từ thời thiếu nữ, nhưng vì bản tính nhút nhát không dám thổ lộ tình yêu này, cô ta chỉ dám thích thầm. Nam chính là một người rất tốt, trúng tuyển vào đại học A, bắt đầu cuộc sống mới, nữ chính vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, chỉ có điều trong năm đó nam chính lại yêu đương với nữ phụ.

Nữ chính tốt bụng và ngây thơ, tuy đau lòng nhưng vẫn âm thầm chúc phúc cho anh ta và nữ phụ.

Sau đó, nam chính dẫn nữ phụ về gặp mẹ, nữ phụ tức giận đòi chia tay. Thì ra, nữ phụ không thật sự thích nam chính, cô ta lầm tưởng nam chính là cậu ấm nhà giàu nên mới ở bên anh ta. Nữ phụ không tài nào chấp nhận nổi, nam chính đau khổ níu kéo nhưng cô ta vẫn vô tình không ngoảnh đầu lại.

Sau khi nam chính trải qua biến cố tình cảm như vậy, toàn bộ con người anh ta đều thay đổi.

Anh ta trở nên lạnh lùng thâm trầm, cố gắng vươn lên bằng bất cứ giá nào.

Thật may mắn, trong quá trình này, nữ chính tốt bụng vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, sưởi ấm và chữa lành cho nam chính để anh ta không bước lên con đường tiêu cực.

Về sau, sự nghiệp của nam chính phát triển, tình yêu tốt đẹp, còn nữ phụ tâm cơ đã bỏ rơi anh ta ngày trước có kết cục vô cùng thê thảm.

Thật không may, nữ phụ này chính là cô, Giang Nhược Kiều!!!

Chương 17:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thật kỳ lạ, không phải vai Giang Nhược Kiều của cô là nhân vật đứng ngoài tiểu thuyết à?

Tác giả bị mù rồi.

Thực ra, cho dù giấc mơ có vô nghĩa đến đâu thì Giang Nhược Kiều cũng đã từng mơ thấy. Khi còn bé mơ thấy mình trở thành tiên nữ, cũng mơ thấy mình có phép thuật biến đá thành vàng, thậm chí trong mơ cô còn có bông hoa bảy màu. Bây giờ, cô mơ thấy mình đọc xong một cuốn tiểu thuyết, hoàn toàn chỉ là một cảnh nhỏ. Chỉ có điều, cô không hài lòng lắm khi làm nữ phụ pháo hôi, đến nỗi chuyện bạn trai và người phụ nữ khác sắm vai nam nữ chính trong câu chuyện cũng không còn quan trọng nữa.

Giang Nhược Kiều nằm trên giường một lúc, sau đó đứng dậy đi rửa mặt.

Khi đang đánh răng, cô nhớ lại giấc mơ đó, thấy hơi kỳ lạ.

Thường thì khi cô tỉnh dậy, nội dung của những giấc mơ như vậy sẽ càng ngày càng mơ hồ. Những giấc mơ trước đây của cô hay bị đứt quãng, chỗ này một ít chỗ kia một tí, hầu như chưa bao giờ giống hôm nay, nội dung ngày một rõ ràng…

Rõ ràng đến chân thực, như thể đây là điều xảy ra trong cuộc sống thực.

Chết tiệt!

Giang Nhược Kiều rửa mặt xong ngồi trên ghế sô pha, cô đã không còn hứng thú ăn sáng nữa.

Có lẽ cô nên làm điều gì đó.

Cô dứt khoát lấy giấy bút từ trong túi xách ra, nhớ lại từng chi tiết một và ghi lại cốt truyện trong cuốn tiểu thuyết. Cô càng nhớ lại, tận sâu thâm tâm càng cảm thấy bất an.

Những tình tiết này cũng quá mức chân thực!

Chẳng hạn như những miêu tả về hoàn cảnh gia đình của Tưởng Diên trong cuốn tiểu thuyết.

Hay mối quan hệ sâu xa giữa nam chính và nữ chính.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đúng rồi, nữ chính tên Lâm Khả Tinh, thầm yêu nam chính nhiều năm. Phản ứng đầu tiên của Giang Nhược Kiều là "Là ngôi sao đó", tất cả các chi tiết đều tương xứng khiến người ta phải suy nghĩ kỹ càng.

Trong sách nói rằng khi còn nhỏ, nhà nam chính Tưởng Diên đã xảy ra biến cố lớn, mẹ anh ta phải dẫn anh ta đến nhà họ Lâm làm việc. Mẹ Tưởng và bà Lâm cũng coi như là bạn cũ, bà Lâm là người tốt bụng đã lựa chọn giúp đỡ hai mẹ con anh ta. Vì vậy mười năm sau, nam chính và nữ chính vẫn ở chung dưới một mái nhà nhưng thân phận lại khác nhau, một người là cô cả nhà họ Lâm, người còn lại là con trai trợ lý của bà Lâm.

Nữ chính đã yêu thầm nam chính từ nhỏ, nhưng anh ta lại không có tình cảm gì với nữ chính, ngược lại. Dưới sự dạy dỗ của người mẹ hiền từ và nhân hậu, anh ta chỉ coi nữ chính như em gái, chăm sóc cô ta rất tốt, nhưng cũng chỉ có vậy.

Nam chính lớn hơn nữ chính hai tuổi, dù sao hai người cũng có thân phận và tuổi tác khác nhau, sau khi nam chính đậu đại học thì chuyển đến ở trong trường, hai người tiếp xúc càng ngày càng ít, cho đến khi nam chính có cô gái mình thích. Nữ chính mới bắt đầu những chuỗi ngày tự dằn vặt. Một mặt, cô ta biết rõ nam chính không có tình cảm nam nữ với mình, nên

cô ta cố gắng chúc phúc và mỉm cười nhìn người con trai mình thích hạnh phúc bên cô gái khác. Nhưng mặc khác, cô ta đã chôn giấu mối tình này trong lòng quá lâu, chàng trai này đã cắm rễ sâu trong trái tim nữ chính, cô ta hoàn toàn không dứt tình với anh ta được.

Nam nữ chính nhất định phải ở bên nhau, vì vậy tác giả thiết lập mối tình đầu của nam chính là một người phụ nữ đạo đức giả, tham giàu chê nghèo, tham lam phù phiếm.

Bao nhiêu cuốn tiểu thuyết đã chứng minh một điều: nữ phụ sẽ mãi mãi không có kết cục tốt đẹp.

Nhất là nữ phụ mà nam chính từng thích.

Nếu như nam chính không thích nữ phụ, không chừng cô gái kia còn có thể cược một ván, dưới ngòi bút của tác giả có lẽ sẽ được tẩy trắng rồi sau đó nghênh đón một kết thúc có hậu, mỹ mãn…

Nhưng mấu chốt chính là trong tiểu thuyết "Sủng em thành hôn", nam chính Tưởng Diên lại thật lòng yêu nữ phụ.

Cuốn tiểu thuyết này không dài, Giang Nhược Kiều đã ghi lại tất cả những tình tiết cô nhớ theo cách mà chỉ mình cô hiểu. Cho dù đó có là sự thật hay không, cô ghi lại cũng không mất mát gì. Những cuốn tiểu thuyết mà cô đã đọc có thể gây ấn tượng trong ngày một ngày hai, nhưng một tuần sau, cô có thể nhớ tên nam nữ chính đã tốt lắm rồi.

Điều khiến Giang Nhược Kiều ngạc nhiên là, trong cuốn tiểu thuyết này lại có một tình tiết là giấc mộng mà cô từng mơ thấy trước đây.

Trong giấc mơ, cô thấy Tưởng Diên và một người phụ nữ khác được mọi người vây quanh từ góc độ của một người ngoài cuộc.

Sau bữa tiệc cô chật vật đi trên đường, Tưởng Diên ngồi trên xe lạnh lùng nói 'cầu xin anh, anh sẽ buông tha cho em'.

!

Mẹ kiếp!!!

Trong tiểu thuyết, nhân vật nữ phụ gặp lại nam chính lần nữa và bị vả mặt ở chính tiệc rượu này.

Chẳng qua hơi kỳ lạ là, trong tiểu thuyết cũng không miêu tả cảnh Tưởng Diên ngồi trên xe nói với cô những lời này…

Chẳng lẽ là tác giả cố ý lược bỏ tình tiết giữa nam chính và nữ phụ?

Nghĩ lại cũng đúng, làm thế rất tụt mood, khi họ gặp lại, nam nữ chính trong tiểu thuyết dưới ngòi bút của tác giả đã có tình cảm với nhau, nhưng dường như Tưởng Diên trong giấc mơ của cô vẫn còn vương vấn mãi đoạn tình cảm của họ.

Nam chính vẫn chưa quên quá khứ với nữ phụ, vì vậy anh ta cũng không phải là một nam chính đủ tư cách!

Giang Nhược Kiều không rối rắm quá lâu về chuyện này.

Đó có phải là sự thật hay không, cô vẫn chưa xác định được.

Trên thực tế, gia đình Tưởng Diên giàu có hay anh ta có phải là cậu ấm hay không, những điều này chẳng còn quan trọng với cô nữa. Dù sao họ nhất định sẽ chia tay, ai quan tâm tương lai bạn trai cũ có giàu hay không. Không lẽ anh ta có tiền thì cô có thể kiếm được một khoản bồi thường tổn thất tinh thần à?

Nhưng cô phải xác nhận xem cuốn tiểu thuyết trong mơ này có đúng là sự thật hay không.

Giữa trưa Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên đến, thấy sắc mặt của Giang Nhược Kiều không tốt lắm, anh do dự một lúc rồi hỏi: “Cậu khó chịu ở đâu à?”

Nếu cô cảm thấy không khỏe, anh sẽ dẫn đứa trẻ đi, mặc dù Tư Nghiên rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, không làm phiền người khác nhưng người

bệnh thì phải được nghỉ ngơi thật tốt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Không."

Cùng lắm chỉ là trong người thấy khó chịu mà thôi.

Nhưng mà cô không có cách nào kể chuyện này với Lục Dĩ Thành được.

Cô không thể nói chuyện này với bất kỳ ai, có lẽ chẳng ai tin giấc mơ của cô cả. Dù sao hiện tại trong mắt tất cả những người biết chuyện, thì Tưởng Diên có thể nói là người bạn trai hoàn hảo.

"Ừ."

Lục Dĩ Thành xoa đầu Lục Tư Nghiên, hai ba con nhìn nhau, tất cả đều chìm trong im lặng.

Đừng làm phiền mẹ con

Cần ba nói à!

Lục Dĩ Thành rời đi, Giang Nhược Kiều dẫn Lục Tư Nghiên vào trong. Lục Tư Nghiên đi theo phía sau, cậu nhóc cởi giày của mình ra rồi lấy một đôi dép nhựa từ trong cặp sách ra. Giang Nhược Kiều xoay người, nhìn thấy cảnh tượng này - đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi trên đệm lót đeo dép lê vào. Cuối cùng cô cũng nở nụ cười trên môi, đi tới, cúi đầu nhìn đôi dép lê của thằng bé rồi thở dài: "Ba con mua cho à?"

Thẩm mỹ của Lục Dĩ Thành thực sự cần phải được cải thiện!

Thậm chí khi còn bé, cô còn chẳng thèm đi đôi dép này.

Lục Tư Nghiên cũng bắt chước giọng điệu của cô thở dài: "Đây là đôi rẻ nhất."

Hôm qua, khi Lục Dĩ Thành đưa cậu nhóc về nhà, lúc đi ngang qua chợ nông sản, anh mua rau quả xong thì nhìn thấy một bà lão đẩy một chiếc xe chất đầy dép lê. Lục Dĩ Thành mới nhớ ra, chỗ Giang Nhược Kiều không có đôi dép nào Lục Tư Nghiên có thể đi, vì vậy anh dừng lại chọn mua một đôi rẻ nhất.

Giá rẻ thì rẻ nhưng Lục Dĩ Thành cũng đã cân nhắc đến chất lượng.

Mặc dù đôi dép này của Lục Tư Nghiên không quá đẹp nhưng đeo cũng thoải mái.

Dù không nói ra nhưng Giang Nhược Kiều biết Lục Dĩ Thành phải lo toan hết mọi việc. Đúng là anh đưa Lục Tư Nghiên đến nhờ cô chăm sóc trong hai ngày, nhưng buổi trưa Lục Tư Nghiên có thói quen ngủ trưa nên cô không cần phải lo lắng nhiều. Lục Dĩ Thành chăm lo một ngày ba bữa cho thằng bé rồi tắm rửa, ngủ nghỉ cho nó cũng là anh…

Chỉ là không biết sau hôm nay sẽ như thế nào. Cô có hỏi bên môi giới thì người đó nói rằng buổi chiều cơ quan bên ấy đi làm sẽ có kết quả giám định. Lúc đó sẽ gửi file qua email cho cô trước, còn bản báo cáo sẽ được gửi qua đường bưu điện đến cho cô sau.

Hai ngày nay, sau khi Lục Tư Nghiên đến, Giang Nhược Kiều đều bật tivi cho cậu nhóc xem phim hoạt hình chừng hơn mười phút.

"Tư Nghiên!" Giang Nhược Kiều bỗng gọi cậu nhóc.

Lục Tư Nghiên quay đầu nhìn cô.

Mỗi lần nhìn khuôn mặt này, Giang Nhược Kiều đều có một cảm giác rất kỳ lạ.

Bởi vì cậu nhóc trông rất giống cô khi còn bé, nhưng cô chưa từng mang thai, cũng chưa từng sinh con, nên cô không thể tạo dựng được tình

cảm mẹ con một cách tự nhiên với Lục Tư Nghiên được. Thế nên đến tận giờ phút này, cô vẫn có thể coi mình như người ngoài cuộc. Tuy nhiên, điều kỳ diệu chính là mỗi lần cô có ý định "trốn thoát", nhưng khi nhìn vào khuôn mặt này, ý định ấy lại dần bị phai nhạt.

Cô tự hỏi liệu Lục Dĩ Thành có nghĩ như vậy không.

Rõ ràng bây giờ họ vẫn còn là sinh viên.

Giang Nhược Kiều dừng một chút: "Không có gì, chỉ là muốn hỏi em ngủ dậy có muốn ăn kem không?"

Hai mắt Lục Tư Nghiên sáng ngời: "Tất nhiên là muốn ạ!"

Bây giờ cậu hạnh phúc quá đi!

Mẹ cho phép cậu xem phim hoạt hình, thậm chí còn hỏi cậu có muốn ăn kem không. Phải biết rằng trước kia cậu toàn tranh thủ lúc mẹ không biết mà mở tủ lạnh lén ăn đấy.

Giang Nhược Kiều mỉm cười.

Lúc Lục Tư Nghiên đang ngủ, cô không lên lầu ngủ bù ngay mà ngồi trên tấm thảm trong phòng khách, ngắm nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Lục Tư Nghiên chăm chú.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đúng lúc đó, điện thoại rung lên.

Cô không cần mở ra cũng đã biết là tin nhắn của chị gái bên môi giới.

Quả nhiên, vừa mở điện thoại lên, chị gái nhiệt tình chuyên nghiệp đã gửi cho cô mấy tin nhắn.

[Cô Giang, đã có kết quả xét nghiệm, chúng tôi gửi cho cô rồi, cô nhớ nhận nhé.]

[Nếu có bất kỳ câu hỏi nào, cô có thể liên lạc trực tiếp với chúng tôi.]

[Chờ lát nữa cô gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ gửi báo cáo xét nghiệm cho cô. Cô cứ yên tâm, tất cả đều được giữ bí mật, tôi sẽ giám sát cơ quan đó và xóa các hồ sơ cùng tài liệu của cô, sẽ không ai có thể tìm ra chứng cứ.]

Giang Nhược Kiều liếc nhìn Lục Tư Nghiên đang ngủ say, hít sâu một hơi rồi mở báo cáo xét nghiệm ra xem.

Cô cũng không biết mình nên vui mừng hay thất vọng nữa.

Quả nhiên, mối quan hệ giữa cô và Lục Tư Nghiên đúng là… mẹ con ruột thịt.

Hôm nay Lục Dĩ Thành đến sớm hơn hôm qua một chút.

Giang Nhược Kiều cũng không giấu anh, trước khi anh đến, cô đã gửi kết quả xét nghiệm qua tin nhắn cho anh.

Đây không phải là một kết quả quá bất ngờ.

Nếu Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên không phải quan hệ mẹ con, điều này mới khiến người ta khiếp sợ.

Lúc này, hai người nhìn nhau, tâm trạng hơi kỳ lạ. Biết thì biết, trong lòng cả hai đều hiểu rõ, nhưng khi kết quả thực sự được viết ra rõ ràng, giấy trắng mực đen thì đó lại là vấn đề khác. Như kiểu, cuối cùng họ đã đứng chung trên một chiếc thuyền, như châu chấu bị buộc cùng một sợi dây. Kể từ hôm nay, mối quan hệ giữa họ sẽ không bao giờ bị cắt đứt.

Thậm chí, mối quan hệ này còn bền chặt hơn cả mối quan hệ giữa Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên.

Đúng vậy, họ có một đứa con.

Họ không yêu nhau, không nắm tay nhau cũng không xảy ra quan hệ, nhưng họ có một đứa con.

Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều không vui, sợ cô sẽ sợ hãi trước những khó khăn trước mắt, vì vậy anh đã chủ động phá vỡ sự im lặng và nói: "Nào, chúng ta hãy bàn bạc và giải quyết vấn đề hộ khẩu của Tư Nghiên trước đã."

Giang Nhược Kiều nghe anh nói thế thì cảm thấy chóng mặt.

Hộ khẩu, hộ khẩu…

Đây là vấn đề rắc rối nhất, chết tiệt!

Lục Dĩ Thành mở khóa kéo, lấy hai tờ giấy từ trong túi ra đưa cho cô: "Nhất định phải đăng ký hộ khẩu, chúng ta không nên nghĩ tới cách làm giả hộ khẩu, không thể nào biết luật mà vẫn phạm luật được. Nhỡ ngày nào đó xảy ra chuyện gì, cũng không phải chuyện đùa. Hơn nữa sau này Tư Nghiên còn phải đi học cấp một, cấp hai, cấp ba và đại học, tất cả đều cần kiểm tra hộ khẩu. Không giấu gì cậu, trước đây tôi cũng từng nghĩ đến việc nhờ ghi tên thằng bé vào hộ khẩu nhà khác, ở quê cũng có người thích hợp. Nhưng ngẫm lại, tôi thấy vẫn không nên làm thế, chưa kể gây phiền hà tới người khác mà trong lòng Tư Nghiên cũng sẽ không vui. Thằng bé không chấp nhận trở thành con ruột của người khác theo pháp luật, vì thế chúng ta chỉ có thể tự mình giải quyết chuyện này."

Giang Nhược Kiều cúi đầu: "À, tôi biết, nhưng…"

Nhưng làm thế nào để có hộ khẩu?

Lục Dĩ Thành nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu của cô, khóe miệng thoáng nở nụ cười, anh lại ho nhẹ một tiếng.

"Giải pháp của tôi là đăng ký hộ khẩu với tư cách là con trai ngoài giá thú, tôi cũng đã đến các cơ quan ban ngành có liên quan tham khảo ý kiến. Có thể them Tư Nghiên vào hộ khẩu của tôi, chỉ cần tôi đưa nó đến cơ sở chính quy giám định quan hệ ba con và chứng minh tôi và thằng bé có quan

hệ huyết thống thì có thể thêm tên thằng bé vào hộ khẩu của tôi.”Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều kinh ngạc nhìn về phía anh: “Ý cậu là sẽ đăng ký hộ khẩu của cậu à?”

Điều này nói thì dễ nhưng gánh nặng dư luận sẽ không nhỏ.

Ví dụ như làm sao anh giải thích với người khác anh hai mươi tuổi đã có một đứa con năm tuổi.

Anh lại không thể tiết lộ sự thật cho người khác biết được, vì vậy anh chỉ có thể ngầm thừa nhận.

Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến mọi người nhìn anh với con mắt khác.

Đăng ký hộ khẩu thường trú không khó, nhưng cái khó là làm thế nào để thực hiện bước này.

Cho nên, bây giờ Lục Dĩ Thành đưa ra quyết định này, anh đã hoàn toàn gạt bỏ Giang Nhược Kiều khỏi chuyện này, không ngoa khi nói rằng, giờ phút này trong mắt Giang Nhược Kiều, dường như cả người anh đang lấp lánh ánh sáng.

Làm cô liên tưởng đến một từ—— Bồtát.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 18:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều buột miệng hỏi: "Tại sao?"

Tại sao Lục Dĩ Thành lại làm như vậy?

Cô biết con ngoài giá thú bây giờ cũng đã được đăng ký hộ khẩu, tuy hiểu rõ điều đó nhưng cô không thể đưa ra quyết định.

Bởi vì cô biết quá rõ điều đó có nghĩa là gì.

Lục Dĩ Thành nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh cùng giọng nói kiên định: "Đây là cách tốt nhất mà tôi nghĩ ra sau khi cân nhắc mọi mặt lợi và hại. Thứ nhất, nhà tôi không còn ai khác, tôi đã có sổ hộ khẩu riêng, không cần làm phiền người nhà hoặc giải thích với ai. Tôi chỉ có một người cô, nhưng cô ấy đã lấy chồng ở nơi khác nhiều năm. Khi bà tôi còn sống, mấy năm cô ấy mới về một lần, bây giờ bà đã mất, cô ấy sẽ không về nữa. Mà cậu, chắc vẫn còn người nhà nhỉ? Nên tôi mới nói có lẽ trong hộ khẩu của cậu không chỉ có mình cậu."

Giang Nhược Kiều gật đầu.

Cô do dự.

Đến cả Tưởng Diên cô cũng không nói về hoàn cảnh gia đình mình cho anh ta biết, nhưng bây giờ nhìn thấy Lục Dĩ Thành dốc sức như vậy, cô chỉ chần chờ vài giây rồi nói ra một số điều: "Ba tôi đã mất, từ nhỏ tôi sống với mẹ ở nhà ông bà ngoại, hộ khẩu của tôi ở chung với họ."

Lục Dĩ Thành chỉ 'ừ' một tiếng đáp lại: "Nếu Tư Nghiên đăng ký tên Tư Nghiên lên hộ khẩu của cậu, chắc chắn sẽ khiến người nhà kinh ngạc. Tôi nghĩ, tạm thời cậu không nên để họ biết chuyện này."

`

“Ư, sức khỏe của ông bà ngoại tôi không tốt lắm.” Giang Nhược Kiều nói: “Hai năm nữa tôi sẽ nói nhưng không phải bây giờ, tôi không muốn gây thêm rắc rối cho ông bà.”

“Đây là điều đương nhiên, tôi có thể hiểu được.” Lục Dĩ Thành nói: “Nếu bà tôi còn sống, tôi cũng không thể đưa ra quyết định này. Hơn nữa, tuổi trên chứng minh thư của tôi lớn hơn tuổi thật một tuổi.”

Giang Nhược Kiều nhìn anh.

“Trong mắt những người làm thủ tục hộ khẩu, tôi hai mươi mốt tuổi, tính toán cũng hợp tuổi với Tư Nghiên…”

Nói đến đây, Lục Dĩ Thành không nói thêm gì nữa, vừa rồi anh còn rất bình tĩnh, bây giờ lại thấy hơi xấu hổ.

Tính ra tuổi của anh, trong mắt người ngoài thì khoảng mười lăm, mười sáu tuổi anh đã làm con gái nhà người ta mang thai.

“Tư Nghiên sẽ đăng ký hộ khẩu của cậu, nhưng cậu mới hơn hai mươi tuổi, tôi cho rằng cậu vẫn đang độ tuổi thanh niên mà bị hiểu lầm thì… không tốt.”

Lục Dĩ Thành nói: “Nếu không phải cậu bị người khác hiểu lầm thì sẽ là tôi. Cho dù họ nghĩ thế nào đi nữa, thì mọi người cũng dễ dàng chấp nhận về sau hơn.”

Anh nói rất đơn giản, nhưng Giang Nhược Kiều có thể hiểu được ý của anh.

Có một câu nói rất hay như thế này, xét từ góc độ giới tính khác nhau thì cách đánh giá cũng khác. Thật vậy, nếu đăng ký vào hộ khẩu Lục Dĩ Thành, ban đầu có lẽ mọi người mang một ít tâm lý vi diệu nhưng cũng nhanh chóng trôi qua, cùng lắm chỉ coi là đề tài bàn tán, nói Lục Dĩ Thành tuổi còn nhỏ mà đã… Nhưng nếu đăng ký trên hộ khẩu của Giang Nhược Kiều… vậy thì mọi chuyện sẽ rắc rối hơn.

Giang Nhược Kiều im lặng một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nhìn anh: "Cậu có yêu cầu gì không?"

Hoặc là điều kiện gì đó.

Không thể phủ nhận được việc đăng ký vào hộ khẩu của Lục Dĩ Thành thực sự sẽ tốt hơn của cô.

Thứ nhất, cô không cần phải ra mặt. Cô nghĩ Lục Dĩ Thành sẽ không nhắc đến cô với các cơ quan chức năng liên quan, cô sẽ không có bất kỳ quan hệ nào trong hồ sơ pháp lý với Lục Tư Nghiên.

Thứ hai, Lục Tư Nghiên có hộ khẩu sẽ không cần lo lắng về việc đi học cho thằng bé.

Nhưng Lục Dĩ Thành sẽ đưa ra yêu cầu gì nhỉ?

"Không." Lục Dĩ Thành dừng một chút, sau đó sửa lời: "Nếu có bất kỳ điều kiện hay yêu cầu gì, tôi mong là cậu có thể cùng tôi gánh vác trách nhiệm nuôi dạy thằng bé."

"Chỉ thế thôi à?" Giang Nhược Kiều hơi ngờ vực.

"Ừ."

Phải công nhận rằng Lục Dĩ Thành luôn tạo ấn tượng là một người đàn ông rất đáng tin cậy.

Tận sâu thâm tâm, Giang Nhược Kiều thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô còn tưởng rằng chuyện rất khó giải quyết, không ngờ lại đơn giản như vậy, không biết có phải là bởi vì trong khoản thời gian này mọi chuyện xảy ra quá đột ngột hay không, nhưng cô thực sự cảm thấy mình may mắn: May mắn vì ba cậu nhóc là Lục Dĩ Thành.

Nếu đổi thành người khác, thậm chí Giang Nhược Kiều cũng không dám nghĩ đến việc cô có phải giằng co qua lại cùng người đó hay không…

"Cảm ơn." Giang Nhược Kiều chân thành cảm ơn.

Lục Dĩ Thành nói: "Nên làm."

Cũng không phải anh thêm con cái nhà người khác vào hộ khẩu của mình, đó là con của anh, thế mà cô còn cảm ơn anh, cảm giác này thật kỳ lạ.

"Được rồi, vấn đề hộ khẩu đã được giải quyết, chúng ta vẫn còn một số vấn đề quan trọng cần bàn bạc." Lục Dĩ Thành nói: "Cậu nhìn cái này." Anh lấy mấy tờ giấy từ trong ba lô ra đưa cho cô: "Nếu cậu rảnh thì tham khảo, đây là một số trường mẫu giáo tư nhân gần đại học A mà tôi tìm kiếm. Sáng sớm mai tôi sẽ xử lý chuyện hộ khẩu, xong xuôi tôi sẽ đăng ký trường học cho thằng bé, sau đó chúng ta sẽ đến trường kiểm tra thực tế."

Giang Nhược Kiều: "..."

Bồ tát.

Thật sự là Bồ tát.

Lục Dĩ Thành quá tỉ mỉ, ngay cả trường mẫu giáo cũng đã suy nghĩ xong, hơn nữa còn chọn lựa trước, chỉ đợi bọn họ đến đó kiểm tra thực tế và đăng ký.

Hiệu suất làm việc này, cô chỉ có thể khen một từ: Hoàn hảo.

"Đến lúc đó, chúng ta chia đều tiền học phí trường mẫu giáo, cậu nghĩ sao?"

Giang Nhược Kiều vừa xem phần giới thiệu trường mẫu giáo, vừa ra hiệu không thành vấn đề.

"Điều thứ hai, nhà tôi quá xa trường đại học A, sau khi khai giảng nếu tôi phải đi đi lại lại mỗi ngày, chưa kể đến tốn thời gian còn rất bất tiện. Vì thế, hai ngày trước tôi đã đăng nhà lên mạng cho thuê, đến lúc đó tôi lại thuê một căn hộ hai phòng ngủ gần đại học A. Khai giảng xong, tôi sẽ xin giáo viên không ở trong ký túc xá của trường nữa, cậu có phiền khi giúp tôi chi trả phần chênh lệch tiền thuê nhà không? Sẽ không nhiều đâu."

Dĩ nhiên, Giang Nhược Kiều không từ chối.

"Được, từ ngày mai sẽ có người đến nhà tôi xem nhà. Nếu tôi không có ở nhà, phiền cậu giúp tôi dẫn người thuê nhà đi xem một chút được không?"

"Không vấn đề gì, nhưng phải phù hợp với thời gian của tôi."

Lục Dĩ Thành mỉm cười gật đầu: "Sẽ không ảnh hưởng đến công việc của cậu đâu."

"Việc cuối cùng sẽ giao cho cậu, cậu tuyển một dì giúp việc, nhà trẻ tan học hơi sớm, để dì ấy phụ trách đón Tư Nghiên đi học về, sau đó nấu bữa tối cho thằng bé." Lục Dĩ Thành nói: "Đến năm ba, tôi sẽ được về sớm, tan học xong là có thể về liền, chỉ cần dì ấy trông chừng khoảng thời gian từ bốn đến sáu bảy giờ là được."

"Được, không thành vấn đề."

Lục Dĩ Thành thu giấy tờ lại: "Tạm thời chỉ có mấy chuyện này."

Sau một hồi trò chuyện, ấn tượng tốt của Giang Nhược Kiều đối với Lục Dĩ Thành đã tăng lên rất nhiều. Cô phải nói thêm rằng, ngoài vệ sinh sạch sẽ ra, các chàng trai cũng được cộng thêm điểm vì sự rõ ràng và đáng tin cậy.

Cô thấy có Lục Dĩ Thành ở bên, dường như chuyện lớn đến mấy cũng có thể biến thành chuyện nhỏ.

Vấn đề dày vò cô mấy ngày liền, vậy mà được anh giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Dĩ Thành rất thoải mái, tâm trạng cô cũng vui vẻ, biểu hiện cụ thể là lúc tiễn khách, cô đưa anh đến tận cửa thang máy.

Lục Dĩ Thành xứng đáng được đối xử như vậy! Anh rất xứng đáng!!!

Đừng nói Lục Tư Nghiên suýt chút nữa há hốc miệng vì kinh ngạc, ngay cả Lục Dĩ Thành cũng có chút… được quan tâm mà sợ.

Giọng nói Giang Nhược Kiều dịu dàng hơn mấy phần, cô vẫy tay với Lục Dĩ Thành, trên mặt mỉm cười ân cần: "Đi đường cẩn thận, chú ý an toàn."

Lục Dĩ Thành ngây người.

Vừa rồi anh vẫn có thể ngồi thảo luận một số vấn đề với Giang Nhược Kiều, suy nghĩ rõ ràng, giọng điệu trôi chảy, hoàn toàn phù hợp với thân phận sinh viên xuất sắc của anh.

Nhưng lúc này, anh không biết nên nói gì.

Ngay từ lúc cô đi dép lê theo anh đến cửa thang máy, cảm xúc của anh đã thay đổi mấy bận—— từ kinh ngạc đến không dám tin rồi được quan tâm mà sợ…

"Ừ." Lục Dĩ Thành gật đầu.

Cửa thang máy từ từ khép lại, cuối cùng lọt vào ánh mắt Lục Dĩ Thành vẫn là khuôn mặt tươi cười của Giang Nhược Kiều.

Lục Dĩ Thành còn đắm chìm trong cảm xúc "kinh ngạc."

Cho đến khi con trai Lục Tư Nghiên không thể nhìn nổi nữa, đưa tay kéo vạt áo của anh.

Lục Dĩ Thành mới cúi đầu nhìn con trai: "Sao thế?"

"Ba, ba vẫn giống như trước đây."

"Trước đây" mà Lục Tư Nghiên nói là "Tương lai".

"Sao lại nói vậy?"

Lục Tư Nghiên không chút khách khí phàn nàn: “Mặc dù mẹ rất hung dữ, nhưng khi mẹ thắt cà vạt cho ba, ba sẽ vui cả ngày!”

Hiếm khi mẹ thắt cà vạt cho ba.

Mới hai lần thôi mà ba đã rất hạnh phúc, tối hôm đó ba còn mua đồ chơi lego cho cậu.

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành nghi hoặc: “Thật à?”

“Cho nên, có phải bây giờ ba đang rất vui vẻ không?” Lục Tư Nghiên không đợi anh trả lời, đưa bàn tay mập mạp ra: “Vậy hôm nay mua đồchơi cho con được không?”

Lục Dĩ Thành: “...”

Mặt anh trở nên nghiêm nghị.

Anh dẫn Lục Tư Nghiên ra khỏi chung cư, suốt dọc đường vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Lục Tư Nghiên không nhìn nổi nữa: “Ba không cần nghiêm túc như thế đâu, con không mua đồchơi nữa.”

Cậu nhóc gần như quên mất, bây giờ ba không có tiền.

Lục Dĩ Thành không để ý tới cậu.

Anh chỉ cảm thấy trong miêu tả của Lục Tư Nghiên, tại sao trong tương lai anh lại như vậy…

Giống cái gì nhỉ?

Cho đến trước khi lên xe buýt, đúng lúc có một người phụ nữ trung niên dắt chó đi ngang qua. Con chó rất hoạt bát, thỉnh thoảng sẽ dừng lại vây quanh người phụ nữ, khi bà ta ngồi xuống con chó sẽ liếm bà ta.

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành đã nghĩ ra tương lai mình sẽ như thế nào rồi.

Lục Dĩ Thành: "?"

Không.

Anh sẽ không như thế.

Trẻ con có cái nhìn khác về ba mẹ, có lẽ trong mắt Tư Nghiên, sẽ chỉ thấy sự tương tác tuyệt vời giữa ba mẹ.

Lục Tư Nghiên rất thích động vật nhỏ, cậu nhóc nhìn chú chó con chằm chằm một lúc lâu, cho đến khi lên xe buýt, vẫn còn lưu luyến nhìn theo.

Sau khi lên xe, Lục Tư Nghiên nói với Lục Dĩ Thành: "Con thích con chó đó, nó liếm rất giỏi!"

Cậu nhóc cũng muốn được chó con liếm như thế, chắc chắn rất thú vị!

Lục Dĩ Thành: "..."

Đây là ngày thảnh thơi nhất của Giang Nhược Kiều trong tuần qua.

Cả thể chất và tinh thần đều thoải mái.

Hết thảy mọi vấn đề đã được giải quyết.

Chuyện khó khăn như vậy đều có thể xử lý được, mơ thấy tiểu thuyết thì đã sao chứ? Có sao đâu nào?

Giang Nhược Kiều lại vào trang cá nhân Weibo của "Là ngôi sao đó" với tâm lý giải trí.

Đừng xem thường sự tò mò của một người phụ nữ, Giang Nhược Kiều đã tìm thấy INS của cô ta từ Weibo của "Là ngôi sao đó". Cô phải mất cả giờ đồng hồ, sắp xếp lại những bức ảnh chụp trong nhà của "Là ngôi sao đó", có mấy tấm là ảnh chụp màn hình từ video, cô mang ra so sánh với bức ảnh chụp màn hình cuộc gọi video giữa mình và Tưởng Diên lần trước. Cô so đi so lại từ góc độ, ánh sáng, cuối cùng mới đưa ra kết luận - "Là ngôi sao đó" và Tưởng Diên cùng ở chung một nhà.

“Là ngôi sao đó” chắc chắn là một cô chiêu giàu có, nhìn những bức ảnh thường ngày của cô ta là biết. Hơn nữa để an toàn, cô còn cố ý tìm kiếm cuộc họp thường niên năm ngoái của Đá quý Lâm Thị. Ở hội nghị thường niên bà Lâm cũng có mặt, trong bức ảnh quả thực có một cô gái đi theo bà ta, trên mạng đã làm mờ hình ảnh của cô ta nhưng Giang Nhược Kiều liếc mắt một cái là đã nhận ra, rõ ràng “Là ngôi sao đó”, chiều cao và vóc dáng rất giống nhau.

Câu trả lời đã được tìm ra.

Giang Nhược Kiều giơ tay chống cằm, lần này cô thật sự đã vấp ngã và sụp hố trên người Tưởng Diên.

Thế mà có lúc cô lại nhìn nhầm.

Được rồi, vì cô đã mơ thấy cuốn tiểu thuyết kia nên từ giờ trở đi, người có hào quang đã không còn là nam nữ chính nữa, mà cô phải được thêm vào.

Chương 19:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong lúc Giang Nhược Kiều vẫn còn đang mải mê hồi tưởng lại những chia sẻ về cuộc sống của "Là ngôi sao đó" trên ứng dụng mạng xã hội, thì Tưởng Diên lại gọi video tới.

Từ lúc cô mơ thấy cuốn tiểu thuyết kia, độ thiện cảm của Giang Nhược Kiều đối với anh chàng Tưởng Diên này đã giảm mạnh.

Cô nói mình nhìn lầm không chỉ là mỗi hoàn cảnh gia đình của Tưởng Diên.

Nghiêm túc mà nói, bây giờ cô vẫn còn trẻ như vậy, dù hẹn hò với ai cũng sẽ không nghĩ tới chuyện kết hôn xa lắc xa lơ. Vì thế, cô cũng không để bụng chuyện Tưởng Diên nghèo thật hay giả. Nói cách khác, nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả khi cô biết Tưởng Diên không phải là cậu ấm nhà giàu thì cô vẫn có thiện cảm và thích anh ta như trước, cũng sẽ không chia tay.

Điều cô nhìn lầm chính là anh chàng Tưởng Diên này thật sự không phải đàn ông!

Đức hạnh không ổn.

Lục Dĩ Thành bỏ xa Tưởng Diên mấy con phố. Cô không hề cố ý so sánh hai người họ với nhau, nhưng người khác phái cô tiếp xúc gần đây nhất chỉ có Lục Dĩ Thành nên mới lôi anh ra để so.

Không nhắc tới hành vi ngu ngốc của cô trong tiểu thuyết...Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hai người hẹn hò với nhau, lẽ nào một bên khá chú trọng đến gia cảnh và tiền tài lại sai ư?

Ok, bất đồng quan điểm chia tay cũng được, nhưng một người đàn ông như Tưởng Diên có cần thiết phải bày ra dáng vẻ bị tổn thương tình cảm sâu sắc thế không?

Anh ta chưa từng hưởng thụ những gì mà mối tình này mang đến ư?

Xin hỏi người dắt tay cô, ôm cô và hôn cô không phải anh ta thì là ai?

Trái lại, nữ phụ trong cốt truyện bị miêu tả như thể kẻ ham hư vinh, hám tiền hám của. Điều quan trọng là, cô ấy có lấy tiền của nam chính không? Nam chính có cho cô cắc nào không?

Đi ăn một bữa, mua quà tặng, chẳng lẽ đây không phải là mấy việc thường làm khi hẹn họ đấy sao?

Sao khi đặt lên trên người nam chủ cứ như thể anh ta bị người khác lợi dụng, lừa gạt cảm tình vậy?

Anh ta không nhận được chút tình cảm nào từ cô ư?

Được thôi, có thể không cần nhắc tới mấy chuyện này nữa, cũng khó mà phán xét ai đúng ai sai. Hai người không đồng ý chia tay, rõ ràng là đường ai nấy đi mới chính xác. Nhưng nam chính thì sao, vẫn luôn canh cánh trong lòng, thậm chí còn muốn trả thù nữ phụ. Tác giả vì muốn tô điểm cho hành vi của nam chính, không để anh ta thật sự báo thù nhưng khiến người bên cạnh anh ta tưởng thật đi trả thù nữ phụ. Lẽ nào điều này không liên quan chút nào với nam chính sao?

Giang Nhược Kiều nghĩ tới đây là tức điên!

Cô rất muốn bấm gửi bài hát "Đàn ông gì thế" cho Tưởng Diên.

Nữ phụ mới thật sự là người đáng thương, cô không lấy được bất cứ thứ gì, cô chỉ trải qua một mối tình với kết thúc trong chia tay, để rồi đến

cuối cùng rơi vào kết cụ thê thảm như thế.

Giang Nhược Kiều: Đen đủi, mẹ kiếp xui thật đấy!

Cô nhận cuộc gọi video của Tưởng Diên với tâm tình này.

Gương mặt của Tưởng Diên hiện trên màn hình di động.

Giang Nhược Kiều cố gắng ổn định lại tâm tình, mỉm cười với anh ta.

Tưởng Diên: "Mấy hôm nay trên đảo mưa suốt nên anh không cần đi dạo cùng họ nữa."

Giang Nhược Kiều thật sự không hề hứng thú trò chuyện. Chỉ có điều, trong lòng cô đã lên kế hoạch chia tay, kế hoạch đã dần hình thành. Nói thật, cô đã hẹn hò với ba người bạn trai, không phải cô thích so sánh đâu, nhưng Tưởng Diên đúng là không so được với hai anh người yêu cũ trước đó của cô. Nếu không phải cân nhắc tới ánh hào quang của nam chính thì cô đã kêu Tưởng Diên cuốn chiếu từ lâu, cút sớm một chút, còn lâu mới chia tay trong hòa bình nhé.

Cô có thể đối đầu trực tiếp với nam chính ư?

Trái lại cũng không phải không thể, nhưng cô suy xét tới người chống lưng cho anh ta.

Người chống lưng cho Tưởng Diên là ai ấy hả? Là Lâm Khả Tinh.

Giang Nhược Kiều đã xem hết cuốn tiểu thuyết, cô không hề khâm phục Tưởng Diên mà ngược lại càng xem càng thấy kỳ lạ. Bởi vì dẫu tác giả có tô điểm đến thế nào, thậm chí chỉ miêu tả sơ qua và lịch sử gia đình của Tưởng Diên. Nhưng người có mắt tinh thường đều có thể nhìn ra, anh ta thành công trong sự nghiệp là nhờ vào nhà họ Lâm cùng Lâm Khả Tinh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động

lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh ta có năng lực và thủ đoạn, nhưng thời buổi này, rất nhiều người cũng có hai thứ này.

Anh ta may mắn hơn người khác nhiều, có một Lâm Khả Tinh yêu anh ta.

Giang Nhược Kiều còn phải ghen tỵ với Tưởng Diên.

Sao không có một cậu ấm nhà giàu nào hết lòng hết dạ yêu thầm cô như Lâm Khả Tinh nhỉ?

Có thể nói thế này, có Lâm Khả Tinh ở đó thì sớm muộn gì Tưởng Diên cũng phất mà thôi.

Giang Nhược Kiều tự nhận rằng cô là người co được dãn được, nếu cô đã biết hướng đi của tiểu thuyết thì cô nhất định phải né tránh kết cục. Cô thừa nhận bản thân sợ khi đối đầu với Tập đoàn đá quý Lâm Thị, ngay cả cô muốn "lấy trứng chọi đá" thì cô còn chẳng đủ tư cách làm "trứng" nữa cơ.

Sợ thì đã sao.

"Sắp đến Thất Tịch rồi, em chuẩn bị ra một album." Giang Nhược Kiều đột nhiên nói: "Chẳng phải fan hâm mộ đều biết em có người yêu rồi à, thỉnh thoảng có mấy em gái nhỏ hay gửi tin nhắn riêng cho em, hỏi em một số vấn đề. Em nghĩ tranh thủ hôm đó làm luôn một tập album, ghi lại mọi kỷ niệm của chúng ta, anh không ngại chứ?"

"Dĩ nhiên là không rồi." Tưởng Diên cầu còn không được, anh ta biết bạn gái mình được mọi người yêu thích đến mức nào. Anh ta chỉ ước gì tất cả mọi người trên thế giới đều biết mối quan hệ của họ: "Anh vui còn không kịp nữa là."

Giang Nhược Kiều chớp chớp mắt: "Em sẽ ghi lại bao lì xì cùng với những món quà mà anh tặng rồi chia sẻ cho người hâm mộ nhé."

Để mọi người thấy, rốt cuộc cô yêu đương đã tiêu bao nhiêu tiền của anh ta.

Họ chắc chắn sẽ chia tay, nhưng ai cũng không thể chụp tội danh "ham hư vinh, tham giàu bỏ khó" này lên đầu cô được."

Nhưng nếu cô thật sự nhận được những món quà đắt đỏ từ Tưởng Diên thì cô cũng chịu. Có điều, bây giờ cô chưa nhận được thứ gì, sao cô phải chịu "tội danh" này chứ?

Mệt là nam chính trong cốt truyện còn bày ra dáng vẻ mình bị tính kế, thật khiến người ta buồn nôn.

"Không thành vấn đề." Tưởng Diên mỉm cười.

Giang Nhược Kiều nói: "Thật ra chỉ là truyền một chút năng lượng tích cực, không phải bây giờ có rất nhiều sinh viên muốn tạo bất ngờ cho người yêu mà làm ra quá nhiều chuyện tiêu cực đấy à. Em muốn nhắc nhở họ rằng, ba mẹ nuôi dưỡng chúng ta, yêu đương cũng không cần phải chú trọng mấy thứ này. Nếu thật sự muốn tặng đồ đắt tiền cho đối phương thì tốt nhất nên tự dựa vào sức mình."

Tưởng Diên gật đầu: "Hình như em đang ám chỉ anh gì đó."

Giang Nhược Kiều vô cùng vui vẻ: "Anh nhìn ra rồi à? Em xem lịch sử trò chuyện của chúng ta, lúc trước chẳng phải anh muốn mua túi xách tặng cho em đấy à? Em không thích như thế, thật đấy! Nếu em thích thì em sẽ tự cố gắng làm việc để mua, không thì chờ sau này có công ăn việc làm cũng được. Em cho rằng lấy tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ đi mua đồ xa xỉ cho người yêu rất không tốt."

Tưởng Diên phản bác: "Sai rồi, là tiền anh tự kiếm được."

“Thế cũng không được!” Giang Nhược Kiều trả lời: “Em biết anh rất chăm chỉ làm việc, anh kiếm được tiền cũng không dễ. Hay là cứ góp vào đấy đi rồi mua ít đồ cho mình hoặc mua đồ cho mẹ anh, như thế còn ý nghĩa hơn. Tưởng Diên, anh nghe em, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều, rất nhiều tiền, anh mà không mua cho em thì em còn cãi lộn với anh cơ.”

Tưởng Diên rơi vào trầm mặc.

Anh ta cảm thấy mình thật vô dụng.

Quả thật, anh ta mua một cái túi cho bạn gái mà còn phải vay mượn khắp nơi.

Anh ta cũng nghe lọt tai những lời Giang Nhược Kiều nói.

“Anh đã mua rồi.” Tưởng Diên trả lời: “Nhờ người khác mua, rất rẻ.”

Giang Nhược Kiều nguýt anh ta: “Anh tưởng em là con nít ba tuổi à, kiểu túi này nhờ người mua hộ cũng không hề rẻ. Anh trả lại đi, em thật sự không cần, anh tặng cho em thì em cũng không đeo, chẳng phải như vậy sẽ rất lãng phí à?” Giọng cô dịu dàng hơn nhiều: “Tưởng Diên, em cảm thấy giữa người yêu với nhau tặng quà là để đối phương vui vẻ, chứ không phải làm đối phương thấy áp lực, đúng không? Anh có hiểu em nói gì không?”

Sau một hồi khuyên nhủ, cuối cùng Tưởng Diên cũng từ bỏ ý định.

Tất nhiên, cùng lúc đó anh ta cũng cảm thấy mình càng thân thiết hơn Giang Nhược Kiều, bởi vì bọn họ đã có thể bàn tới chuyện tiền nong.

Trong lòng Tưởng Diên rất cảm động.

Giang Nhược Kiều từng nghĩ dù thế nào cô chia tay với Tưởng Diên cũng không thể vì tiền được.

Không phải cô muốn phủ nhận tính cách của mình, mà là chuyện gì cô không làm thì ai cũng đừng nghĩ đổ tiếng xấu cho cô.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở

trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nếu không uất ức biết bao.

Cô hẹn hò là vì tiền nhưng lâu như thế rồi mà chẳng đòi được thứ gì ư?

Nếu cô lấy được nhà, xe hay chi phiếu mà nói cô như vậy cô cũng nhận tất.

Điều Giang Nhược Kiều không nghĩ tới là, hành động này của cô lại khiến Tưởng Diên cảm động cực kỳ, nhận được sự khích lệ. Nhất là sau khi xuống lầu, nhìn thấy bên nhãn hiệu cố ý cử người đưa mấy sản phẩm mùa này cho bà Lâm lựa chọn, bà Lâm kéo Lâm Khả Tinh tới bảo cô ta thích cái nào thì chọn mấy cái tặng cho bạn cùng phòng ở đại học để kéo gần mối quan hệ với nhau. Giây phút đó, sự áy náy của Tưởng Diên với Giang Nhược Kiều đã đạt đến đỉnh điểm.

Suy cho cùng, vẫn là thế giới bất công.

Anh ta tranh luận hồi lâu với Giang Nhược Kiều chỉ vì một chiếc túi xách.

Nhưng bà Lâm và Lâm Khả Tinh lại có thể tùy ý lựa chọn sản phẩm mới, chỉ để tặng cho bạn cùng phòng.

Chính mình từng nói rằng muốn dâng tặng cả thế giới đến trước mặt Nhược Kiều. Kết quả mới tặng một chiếc túi mà đã khiến cô lo lắng không yên, sợ anh ta mua xong sẽ hết tiền sinh hoạt.

Vẻ mặt Tưởng Diên lạnh tanh, Lâm Khả Tinh vốn đang chọn lựa rất vui vẻ, kết quả trông thấy dáng vẻ này của anh lập tức thấp thỏm.

Tưởng Diên cũng không nói gì, ngoài Lâm Khả Tinh ra thì chẳng ai chú ý đến anh ta cả, anh ta xoay người lên lầu.

Sự hổ thẹn cùng không cam lòng khiến anh ta bốc đồng đăng một status lên vòng bạn bè:

[Trước kia không hiểu, bây giờ đã rõ rồi, vì tương lai của anh và em, anh sẽ cố gắng hơn nữa. Chỉ nghĩ tới việc cùng em xây một tổ ấm nho nhỏ, sau này sinh một đứa nhóc đáng yêu là anh đã tràn đầy động lực. Cả thế giới này, anh chỉ thích em thôi!]

Anh ta còn đăng kèm một bức ảnh.

Trong ảnh là hai bàn tay mười ngón đan chặt vào nhau.

Sau khi Giang Nhược Kiều nhìn thấy: OMG.gif

Là vai nữ chính trong status này của anh ta, cô không hề cảm động, lòng chẳng gợn sóng tẹo nào, thậm chí cô còn đang nghĩ: 'Nếu không phải tôi đã xem hết cuốn tiểu thuyết rồi thì đúng là đã tin mấy lời quỷ quái này của anh rồi.'

Quả nhiên, miệng lưỡi đàn ông chuyên gạt người.

Cô chỉ coi như không nhìn thấy.

Tất nhiên, hai người khác nhìn thấy bài đăng này, giây phút này tâm trạng vô cùng rối bời.

Sau khi Tưởng Diên lên lầu, Lâm Khả Di chẳng còn tâm tình chọn túi nữa. Cô ta gắng gượng tươi cười trở về phòng, chán nản lướt di động. Khi nhìn thấy bài đăng của Tưởng Diên, cô ta lập tức bấm vào xem, vừa xem thì... Khóe miệng chỉ biết cười chua chát. Cô ta biết hành vi vừa rồi của mình lại chọc trúng chỗ nào đó của anh ta, tóm lại, có lẽ anh ta lại thấy đau lòng cho bạn gái.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Yêu thầm là sự điên cuồng của một người.

Người thì yêu say đắm, kẻ lại thất tình, từ đầu tới cuối không ai hay.

Trên đời này, người Lâm Khả Tinh hâm mộ nhất thậm chí là ganh ghét nhất chính là Giang Nhược Kiều.

Buổi tối sau mười giờ, cuối cùng thần thú trong nhà cũng đã ngủ, Lục Dĩ Thành mới có thời gian lướt di động. Anh lật xem vòng bạn bè, ngón tay thon dài đột nhiên khựng lại, ngón tay cái đang bấm vào bức ảnh hai bàn tay mười ngón đan chặt lấy nhau kia.

Anh ngạc nhiên phát hiện tâm tình của mình là lạ.

Không nên chứ!

Anh biết mình không thích Giang Nhược Kiều, nền giáo dục bao năm đã khắc sâu vào tận xương cốt nên anh căn bản không dám tơ tưởng tới bạn gái của bạn thân được.

Điều này quá vô liêm sỉ!

Lục Dĩ Thành nghiêng đầu nhìn Lục Tư Nghiên đang nằm bên cạnh say giấc. Anh cho rằng là do mình chịu ảnh hưởng của đứa bé này.

Bởi vì cậu nhóc này nên anh mới biết trước được tương lai, anh sẽ kết hôn với Giang Nhược Kiều, họ còn có một đứa con đáng yêu.

Dường như để chứng minh điều gì, cũng để hứa hẹn gì đó, Lục Dĩ Thành đã bấm like.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 20:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc nào Tưởng Diên cũng bị các bạn của Giang Nhược Kiều trêu chọc là bạn trai "trung khuyển"*.

*Bạn trai trung khuyển: là chỉ chàng trai rất chung thủy, nuông chiều bạn gái.

Anh ta rất nghe lời Giang Nhược Kiều, cô nói không được mua túi, anh ta đã đồng ý thì sẽ không làm trái. Sau khi đăng status, anh ta chủ động gõ cửa phòng của Lục Kim Tinh.

Lục Kim Tinh tinh thần uể oải nhưng khi nhìn thấy anh ta, đôi mắt lập tức sáng bừng.

Tiếc thay, Tưởng Diên lại không hề chú ý tới hết thảy những biến hóa nhỏ nhặt này của cô ta. Anh ta đi thẳng vào vấn đề, thẳng thừng nói: "Kim Tinh, làm phiền em nói với bạn em một tiếng, anh không mua chiếc túi kia nữa. Thật sự rất xin lỗi, nếu cô ấy bắt đền thì anh có thể trả."

Lục Kim Tinh thẫn thờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Sao lại không cần nữa thế? Chị ấy không thích màu đó à?"

Tưởng Diên lắc đầu, mặt mày tràn ngập tình ý sâu đậm: "Không phải. Cô ấy mắng anh tiêu xài hoang phí, nếu anh thật sự tặng cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ giận dỗi anh đấy."

"A, tại sao?" Lục Kim Tinh không hiểu, trong sự khó hiểu này cũng xen lẫn sự ganh ghét, ngưỡng mộ và buồn bã: "Anh cố gắng kiếm tiền mua túi cho chị ấy, sao chị ấy lại dỗi anh chứ?"

Tưởng Diên mỉm cười sửa lời cho cô ta: "Em xem, em không hiểu đúng không, cô ấy thương anh."

Lục Kim Tinh ngơ ngác.

"Cô ấy nói chúng ta đều là sinh viên nhận trợ cấp của ba mẹ, dù anh có lấy tiền mình tự kiếm được mua mấy thứ này cho cô ấy thì cô ấy cũng không vui." Trong lòng hay trong mắt của Tưởng Diên chỉ có Giang Nhược Kiều: "Cô ấy đúng là một người cực kỳ tốt đẹp, cô ấy nói cô ấy không coi trọng mấy thứ đó. Kim Tinh, anh nghĩ đi nghĩ lại, bây giờ quả thật anh chưa đủ năng lực, mua một chiếc túi xách cho bạn gái mà còn phải vay mượn khắp nơi, thật sự không cần thiết."

Hà tất phải ra vẻ làm gì.

Anh ta còn cả sau này, tương lai của hai người họ.

Tạm thời không cần vội.

Cảm giác bất lực tràn ngập cõi lòng Lục Kim Tinh, chân cô ta gần như mất hết sức, chỉ đành giả bộ không có việc gì tựa lên cạnh cửa, môi gượng cười: "Thôi được rồi, để em nói với bạn em một tiếng."

"Ừ, cảm ơn em." Lúc này, Tưởng Diên mới chú ý đến sắc mặt cô ta không tốt lắm bèn hỏi: "Kim Tinh, có phải em khó chịu ở đâu không, sắc mặt em rất khó coi."

Lục Kim Tinh cười nói: "Không sao ạ, có lẽ là do hôm nay em chơi ở bên ngoài suốt nên bị nóng đấy. Em ngủ một giấc là khỏi."

Tưởng Diên ừ một tiếng: "Thế thì tốt."

Anh ta nâng tay lên nhìn đồng hồ: "Cũng đã trễ rồi, anh còn có chút việc, anh về trước đây."

"Vâng, anh Tưởng Diên, chúc ngủ ngon!"

Tưởng Diên quay người xuống lầu.

Mãi đến khi không trông thấy bóng lưng anh ta nữa, Lục Kim Tinhmới đóng cửa phòng lại. Cô ta ủ rũ dựa vào cửa chậm rãi ngồi xổm xuống, sau

đó ôm gối khóc thút thít.

Thật là bu`ồn!

Cô ta đã thích Tưởng Diên từ khi còn rất nhỏ, cũng không ai bảo với cô ta rằng thích một người không yêu mình sẽ đau khổ như vậy.

Đêm khuya, Lục Kim Tinh trằn trọc mãi mà không ngủ được, chỉ đành đứng dậy xuống l`ầu.

Lúc cô ta đang rót nước thì bắt gặp mẹ Tưởng.

Mẹ Tưởng mặc áo ngủ, thấy cô ta vẫn chưa ngủ bèn bước tới, đưa tay ra dịu dàng vuốt ve ngọn tóc của Lục Kim Tinh: "Kim Tinh, sao muộn thế này r`ồi mà con chưa ngủ? Có tâm sự à?"

Vành mắt Lục Kim Tinh đỏ hoe, cô ta cụp mắt r`ồi lắc đ`ầu.

"Nếu không ngại thì con có thể nói với dì?" Mẹ Tưởng dắt tay Lục Kim Tinh đi ra bên ngoài biệt thự.

Khí hậu trên đảo rất dễ chịu, ban ngày trời nóng nhưng đến tối gió se se lạnh, dễ chịu cực kỳ.

Lúc này, mọi người đ`ều đã say giấc.

Lục Kim Tinh ng`ồi tựa vào vai của mẹ Tưởng, từ trước tới nay, mẹ Tưởng luôn dịu dàng và thân thiện, bà ấy rất kiên nhẫn. Họ cứ ng`ồi như vậy chừng hơn mười phút, lkr thật sự không kìm nén được nữa, thấp giọng nói: "Dì à, con có một người bạn, cô ấy thích một người, thích rất nhi`ều năm r`ồi. Nhưng mà người đó đã có bạn gái, cô ấy không biết phải làm sao. Cô ấy rất muốn, rất muốn từ bỏ nhưng mà khó quá!"

Mẹ Tưởng vỗ tay cô ta an ủi, giọng dịu dàng và bao dung: "Chắc người bạn kia của con cũng trạc tuổi của con nhỉ, hội con mới mười tám thôi còn trẻ lắm. Tuổi trẻ có nghĩa là còn vô vàn khả năng, nếu cứ nhất quyết hỏi phải làm sao thì dì chỉ có thể đứng ở góc độ một người từng trải mà khuyên

rằng, hãy lắng nghe tiếng lòng của mình. Đợi đến khi không còn thích nữa thì khắc buông xuống thôi. Nếu vẫn còn thích thì cũng không cần phải ép buộc bản thân. Mấy năm sau, ngoảnh đầu nhìn lại, các con sẽ thấy đoạn dĩ vãng khiến mình đau khổ và buồn bã nãy sẽ trở thành ký ức quý báu thôi."

Lục Kim Tinh sững sờ: "Chỉ là ký ức quý báu thôi ư?"

"Sông có khúc, người có lúc." Mẹ Tưởng bật cười: "Người mà bạn con thích kia chắc cũng còn rất trẻ, biết bao người đến cuối cùng có ở bên mối tình đầu suốt đời đâu. Cuộc đời của con người giống như một chuyến xe lửa, có người chỉ làm bạn với con một chặng đường, đến trạm kế tiếp có thể cô ấy sẽ xuống xe. Có lẽ bạn con sẽ là người đi cùng cô gái đó đến cuối cùng, nhưng điều này cũng không nói chắc được. Các con vẫn quá trẻ, dì vẫn khuyên một câu đó thôi, tuổi trẻ còn có vô vàn khả năng."

Có lẽ mẹ Tưởng quá dịu dàng, cũng có thể là do những gì bà ấy nói rất có ma lực, nỗi phiền muộn của Lục Kim Tinh thoáng chốc đã bay biến.

Đúng thế, cô ta và Tưởng Diên vẫn còn trẻ.

Cô ta sẽ đứng ở vị trí này, sẽ không quấy rầy anh ta và bạn gái. Một ngày nào đó, có lẽ bản thân sẽ buông bỏ được.

Tận sâu thâm tâm cũng có một giọng nói thần bí vang lên: Có lẽ, ngày nào đó bạn gái Tưởng Diên sẽ xuống xe.

Thấy Lục Kim Tinh vui vẻ trở lại, mặt mày mẹ Tưởng hớn hở.

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành phá lệ dẫn Lục Tư Nghiên ra ngoài ăn sáng.

Chuyện chuyển nhà cũng phải lên lịch trình, anh định mua ít túi đựng hành lý. Lục Dĩ Thành khá tiết kiệm, bữa sáng anh chỉ ăn một bát mì mấy tệ. Lục Tư Nghiên thật sự làm xấu mặt cậu ấm ăn sung mặc sướng, cậu nhóc yêu cầu bữa sáng rất cao, đến cửa hàng tiện lợi mua một bình sữa tươi đắt nhất, còn đòi thêm bánh cuốn đắt đỏ đủ topping thịt, trứng, giăm bông và nhân tôm. Lúc ăn bánh cuốn, cậu thấy bạn nhỏ bàn bên đang ăn

quẩy làm cậu cũng thèm. Hai mắt lấp lánh nhìn Lục Dĩ Thành, ý tứ ám chỉ rất rõ ràng.

Lục Dĩ Thành: "..."

Thôi được rồi.

Nghĩ kỹ lại thì bữa sáng có đắt đến đâu cũng đắt hơn lego không?

Mua!

Lục Tư Nghiên thèm ăn như thế nhưng mua đồ xong cũng ăn không hết, cuối cùng toàn bộ thức ăn thừa vào bụng Lục Dĩ Thành hết. Đây là một bữa anh ăn no nhất từ trước tới nay.

Lục Dĩ Thành có thói quen đi chợ lớn mua đồ dùng hàng ngày, chủ yếu ở đây sẽ rẻ hơn siêu thị một chút.

Sau khi lựa chọn một hồi, anh mua đồ vật mình muốn với giá cả thích hợp nhất, lúc đang chuẩn bị rời đi thì anh liếc thấy trên sạp hàng có bán dép lê dành cho nữ.

Mấy hôm nay sẽ có khách thuê đến xem phòng, anh đã nói với Giang Nhược Kiều rồi, khi nào cô rảnh thì sẽ giúp anh tiếp đón khách đến xem phòng.

Thế thì về tình về lý, anh nên chuẩn bị một đôi dép lê cho cô.

Lục Dĩ Thành dắt Lục Tư Nghiên đi vòng qua mấy người đến trước sạp hàng.

Anh lướt nhìn giá cả bên trên theo thói quen, muốn chọn một đôi chất lượng tốt nhưng giá cả hợp lý nhất. Thứ đầu tiên anh cân nhắc luôn là giá cả.

Lục Tư Nghiên rất thông minh, cậu nhóc thấy ba cầm hai đôi dép lên nghiêm túc so sánh.

Cậu cất giọng lanh lảnh hỏi bà chủ: “Chị gái ơi, hai đôi ba đang cầm này bao nhiêu tiền thế ạ?”

Chị chủ quán là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, thấy bé trai mũm mĩm đáng yêu lại gọi mình là chị gái, lập tức vui như hoa nở: “Người khác mua thì chị sẽ bán hai mươi năm tệ. Còn nếu em mua thì chị sẽ bớt năm tệ cho!”

Lục Tư Nghiên: “Không được, rẻ quá rồi!”

Chị chủ quán: “?”

Lục Tư Nghiên hào phóng nói: “Chị gái, chúng em muốn mua đôi dép lê đắt nhất!”

Chỉ cần đưa cho tụi em xem thôi!

Lục Dĩ Thành: “?”

Không!

Anh ngăn cản Lục Tư Nghiên: “Con trả tiền hay ba trả thế?”

Lục Tư Nghiên nhăn mày: “Nhưng hai đôi ba chọn xấu quá!”

Chị chủ quán: “?”

Lục Tư Nghiên lại dứt khoát mỉm cười với chị chủ quán: “Chị gái ơi, em không nói nó xấu, chỉ là nó không xứng với mẹ em thôi.”

Chị chủ quán đã hiểu ra: “Em trai, em thật hiếu thảo.”

Lục Dĩ Thành: “Lục Tư Nghiên, là ba trả tiền đấy.”

“Con biết.” Lục Tư Nghiên cũng rất nghiêm túc nói: “Dù sao ba cứ mua cho mẹ đôi tốt nhất đi, cùng lắm thì con ăn ít lại một chút. Buổi sáng tuần này, con không uống sữa bò nữa để tiết kiệm một chút tiền mua đôi dép lê đẹp nhất cho mẹ.”

Lục Dĩ Thành: "..."

Cuối cùng, anh vẫn không chịu thỏa hiệp. Anh làm lơ sự phản đối của con trai mà mua một đôi dép lê dành cho nữ màu đỏ tươi, là kiểu dáng Lục Tư Nghiên vừa liếc nhìn đã không muốn nhìn thêm lần nữa.

Lục Dĩ Thành vẫn cảm thấy phải cân nhắc tới giá cả và chất lượng.

Cuối cùng, họ mua đôi này với giá hai mươi năm tệ.

Giá cả thích hợp, Lục Dĩ Thành tỉ mỉ so sánh độ mềm cứng, còn về phần kiểu dáng có đẹp hay không thì không nằm trong phạm vi suy xét của anh.

Dép lê mà thôi, chỉ đeo ở nhà, cần gì phải đẹp và sành điệu chứ?

Lục Tư Nghiên cạn lời.

Rõ ràng trước kia ba luôn mua đồ tốt nhất và đắt nhất cho mẹ mà.

Lục Tư Nghiên thở dài: "Đàn ông mà bủn xỉn là không ổn đâu ba!"

Lục Dĩ Thành không thèm để ý.

Lục Tư Nghiên vẫn lải nhải như cũ: "Hơn nữa, mẹ không hề thích màu đỏ tươi tẹo nào."

Đôi dép lê này thật sự rất quê mùa, đến cả cậu còn thấy quê nữa là.

Lục Dĩ Thành thật sự chịu hết nổi, thằng nhóc mới năm tuổi này lắm chuyện thế nhỉ? Sở dĩ người ta gọi cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, anh là người trả tiền thì mua đôi nào nên do anh quyết định mới đúng.

Anh ngồi xổm xuống rồi nói với Lục Tư Nghiên: "Con có bạn thân nào không?"

Lục Tư Nghiên: "Nhưng thế nhiều quá!"

“Lấy ví dụ xem nào.”

“Cao Tử Thu là bạn thân của con, Tạ Vũ Trạch cũng là bạn tốt của con, ba đứa con đánh bóng cao su giỏi nhất đấy.”

Lục Dĩ Thành gật đầu: “Rất giỏi, ba cũng có bạn thân.”

Lục Tư Nghiên nhìn anh.

“Bạn trai hiện tại của mẹ con chính là bạn thân của ba đó.” Lục Dĩ Thành nói như vậy.

Thế nên, anh không thể tiếp thu lời đề nghị của con trai, dù chỉ là việc cực kỳ cỏn con như mua một đôi dép này thôi.

Mặc kệ tương lai anh và Giang Nhược Kiều có mối quan hệ gì, ít nhất bây giờ, họ nên duy trì khoảng cách an toàn.

Bởi vì Lục Tư Nghiên, họ bắt buộc phải tiếp xúc với nhau, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, Lục Dĩ Thành tự nhủ với bản thân như vậy.

Lục Dĩ Thành nói xong lập tức đứng dậy, anh xách túi đồ, có lẽ hơi nặng xíu xiu nên bàn tay anh khẽ siết chặt, mu bàn tay nổi lên gân xanh.

Lục Tư Nghiên nhìn anh đầy khó hiểu.

Cậu nhóc không hiểu ý của ba mình dù chỉ một chút.

Chương 21:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chiều nay sẽ có hai cặp tình nhân tới xem nhà nhưng Lục Dĩ Thành còn phải đến nhà học sinh dạy kèm. May mà hôm qua anh đã nói trước với Giang Nhược Kiều, cô ăn trưa xong sẽ bắt xe tới đây. Tháng tám gần như là thời điểm nóng nhất trong cả năm, lúc Giang Nhược Kiều ra cửa, nhìn ánh mặt trời gay gắt thì không khỏi cảm thán: Giang Nhược Kiều ơi là Giang Nhược Kiều, bây giờ mày từ bi thật đó!

Nếu là trước đây, bất kể ai hẹn cô thì cô cũng không bao giờ ra khỏi nhà ngay lúc trưa trời trưa trật thế này. Không một ai có thể làm cô phá lệ.

Trên mạng có một câu thế này, người làm bạn chịu lết khỏi nhà vào thời tiết thế này chỉ có thể là tình yêu đích thực.

Xem ra đám bạn trai không trở thành bạn trai đích thực của cô được rồi, thế mà con trai lại làm được.

Giang Nhược Kiều có thể nói là "vũ trang hạng nặng" cho mình từ trên xuống dưới.

Cô không chỉ bôi kem chống nắng mà còn không bỏ sót cả những vị trí như sau tai, mắt cá chân. Cô còn mặc áo chống nắng, đội thêm nón, bung dù che nắng, sau đó mới ra ngoài khu chung cư tắm dưới ánh mặt trời như một vị dũng sĩ. Giang Nhược Kiều bước nhanh một mạch ra ngoài cổng khu chung cư, taxi đặt trên mạng đã tới.

Đi đường giờ này không hề bị kẹt xe, đúng một giờ cô đã có mặt ở dưới nhà Lục Tư Nghiên.

Lục Dĩ Thành rất lịch sự, xuống nhà trước mười phút để chờ cô, Lục Tư Nghiên cũng đòi theo anh xuống đón mẹ cùng.

Lục Dĩ Thành lấy thẻ mở cổng ra khỏi túi, Lục Tư Nghiên thở ngắn than dài như ông cụ non: "Bé cưng lại phải mệt bở hơi tai rồi."

Nụ cười phớt qua khóe môi Lục Dĩ Thành rồi biến mất, anh quay đầu lại, giải thích cho Giang Nhược Kiều hiểu: "Nhà tôi ở tầng sáu."

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Dĩ Thành còn ổn, quanh năm suốt tháng đầu lên xuống sáu tầng lầu như vậy nên cậu thanh niên hai mươi tuổi này khỏe mạnh vô cùng, một hơi leo lên tầng sáu mà cứ như đi chơi. Còn Lục Tư Nghiên và Giang Nhược Kiều trở thành hình ảnh hoàn toàn trái ngược với anh.

Lục Tư Nghiên thở hồng hộc: "Không lên nổi nữa..."

Giang Nhược Kiều cũng không tốt hơn cậu nhóc là bao. Các môn thể thao trong tiết thể dục nếu tránh được cô đều tránh, bây giờ trời nóng nực lại phải leo sáu tầng, gương mặt vốn trắng nõn của Giang Nhược Kiều cũng trở nên đỏ bừng.

Lục Dĩ Thành mở cửa ra, Lục Tư Nghiên bèn nhanh nhẹn chui tọt vào trong như một con lươn. Cậu nhóc ân cần lấy đôi dép đỏ tươi trên kệ để giày xuống đặt bên chân Giang Nhược Kiều, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười để lộ lúm đồng tiền mờ mờ: "Mẹ ơi, mẹ đeo dép nè."

Giang Nhược Kiều nhìn đôi dép vừa được lấy xuống kệ giày, nhìn về phía Lục Dĩ Thành với vẻ hơi ngạc nhiên.

Không hiểu sao rõ ràng cô chẳng thân thiết gì với Lục Dĩ Thành nhưng cô lại cảm thấy đôi dép này chắc chắn không phải của cô gái khác từng đeo.

Lục Dĩ Thành cụp mắt: "Tư Nghiên đòi mua bằng được."

Giọng điệu Lục Tư Nghiên như đang kể công: "Đúng đấy ạ, đúng đấy ạ, ba bủn xỉn quá, cứ đòi mua đồ rẻ thôi. Mẹ ơi, mẹ ráng mang đôi dép xấu này nha."

Giang Nhược Kiều mỉm cười, thay đôi dép đỏ tươi vào.

Màu này rất kén da.

Màu sắc sặc sỡ thường sẽ làm đen da nếu da người mặc không trắng sáng.

Giang Nhược Kiều vốn có nước da trắng ngần, cô còn cực kỳ chú ý đến việc chống nắng, cơ bản mỗi tháng đều chi tiêu nhiều nhất cho mặt. Cô luôn tôn thờ câu nói này: Trên thế giới rất nhiều việc dù cố gắng cách mấy cũng vô ích, chỉ có đầu tư cho bản thân là rồi cũng sẽ được như ý muốn, chỉ cần chăm chỉ.

Có thể nói cô thuộc về nhóm người biết quản lý bản thân, cả trong học tập lẫn việc trau dồi phong thái và vẻ bề ngoài của mình.

Còn những chuyện còn lại thì phải xếp phía sau cô.

...

Mà đúng là Giang Nhược Kiều chăm kỹ từ tóc đến gót chân thật.

Sau khi trải qua mùa hè này, đôi chân cô vẫn trắng đều, không vì thường xuyên đi giày sandal mà có "dải phân cách", đến nỗi lúc này đôi dép mà cô đang đi cũng trông không còn quê mùa như thế nữa.

Giang Nhược Kiều quan sát căn nhà.

Rất giống với kết cấu nhà ông bà ngoại, chẳng lẽ nhà cũ nào cũng thiết kế kiểu này?

Có thể thấy ở đây có hai phòng ngủ và hai phòng khách.

Phòng khách khá nhỏ song Lục Dĩ Thành đã quét dọn nhà cửa cực kỳ sạch sẽ. Tuy nội thất được trưng bày trong phòng đơn giản, thậm chí còn hơi cũ kỹ, tường cũng có chỗ bong tróc nhưng ưu điểm ở chỗ ngăn nắp gọn gàng, không để đồ đạc lung tung, nơi nào cũng được anh sửa sang lại ngay ngắn rõ ràng. Ngay cả kính cửa sổ kiểu cũ cũng được anh lau sáng choang.

So sánh với Lục Dĩ Thành, Giang Nhược Kiều thấy cuộc sống của mình quá ư là cẩu thả.

Hôm nay Lục Dĩ Thành còn mua hẳn một thùng nước suối, dặn dò Giang Nhược Kiều: "Nhà tôi nấu nước uống, không biết cậu có uống quen không nên tôi mua nước suối, khi người thuê tới thì cũng có thể chiêu đãi họ bằng cái này."

"Ừ." Giang Nhược Kiều gật đầu.

Lục Dĩ Thành lại cúi đầu thao tác trên điện thoại một lát rồi ngẩng đầu lên, nét mặt đầy thoải mái: "Tôi gửi mật khẩu wifi cho cậu rồi đấy."

"Thấy rồi."

Giang Nhược Kiều phát hiện ra hôm nay Lục Dĩ Thành khá kiệm lời.

Thật ra Lục Dĩ Thành không hay lên tiếng, chỉ trừ khi là chuyện quan trọng. Chẳng qua hôm nay hơi khác, anh im lặng hơn bình thường.

Đợi Lục Dĩ Thành đeo chiếc ba lô màu đen ngàn năm không đổi kia rời nhà, Giang Nhược Kiều mới hỏi Lục Tư Nghiên: "Cậu ấy sao thế? Sao mẹ thấy cậu ấy có vẻ không vui?"

Lục Tư Nghiên lấy tay bụm miệng, vẻ mặt đầy xoắn xuýt.

Trưa nay, lúc ăn cơm, ba từng dặn dò cậu rằng không được kể chuyện ở chợ sáng nay cho mẹ nghe.

Cậu nhóc cũng đã hứa rồi.

Đã hứa là phải giữ lời.

"Ba không cho con nói, con cũng hứa với ba rồi ạ." Lục Tư Nghiên ấp a ấp úng đáp.

Giang Nhược Kiều hơi nhướng mày: "Thôi được rồi, mẹ không hỏi nữa."

Không khó để đoán được nguyên nhân vì sao hôm nay Lục Dĩ Thành lại có biểu hiện như vậy.

Cô nghĩ, có lẽ là có liên quan tới bài đăng trên dòng thời gian của Tưởng Diên.

Chuyện này cũng không có gì khó hiểu. Bốn người trong phòng ký túc xá bọn họ bắt đầu quen biết nhau từ ngày tân sinh viên đến báo danh. Đã hai năm trôi qua, chắc chắn họ đã thân thiết với nhau, bốn thằng con trai cũng xem như hợp tính nhau, hơn nữa quả thật con người Tưởng Diên cũng rất trượng nghĩa với bạn bè. Trong thời gian vừa qua, cô cũng hiểu thêm nhiều điều về Lục Dĩ Thành. Thảo nào Lục Dĩ Thành là hotboy nổi tiếng nhất các khóa từ trước đến nay của trường đại học A, người ngoài nhìn cái là rõ ngay. Nhân cách của anh không còn gì để bàn cãi, vừa đáng tin cậy vừa có trách nhiệm, nghiêm túc mà tỉ mỉ. Người như vậy rất coi trọng về đạo đức, khiến anh chấp nhận Lục Tư Nghiên là con của anh và cô đã là chuyện rất khó khăn rồi.

Mà bây giờ, cô và Tưởng Diên vẫn chưa chia tay, Tưởng Diên thì vẫn phát cơm chó trên mạng, anh nhìn thấy, sao tâm trạng không rối ren cho được?

Nhưng như vậy cũng tốt.

Anh sẽ không nghĩ tới "tương lai" ấy. Nếu không có sự hiện diện của Lục Tư Nghiên thì giữa hai người sẽ chẳng có sự kết nối gì quá mật thiết.

Lúc này cô cũng không thể "thuận theo tự nhiên", phát triển tới mối quan hệ nào đó với anh chỉ vì Lục Tư Nghiên được.

Cả hai chỉ nên làm "lốp xe phòng hờ" của nhau mà thôi.

Tại đây, cô chỉ là mẹ của đứa trẻ, có thể sẻ chia nguy hiểm và trách nhiệm với anh thôi.

Giang Nhược Kiều cũng không bận tâm về chuyện này được lâu vì người thuê phòng đã đến để xem nhà. Đây là một đôi vợ chồng chưa cưới,

hai người đã trả tiền cọc mua nhà, có điều phải đến cuối năm sau mới có nhà để ở nên họ đành đi thuê nhà một hai năm. Vốn dĩ hai người họ đều không hài lòng về căn nhà này là bao vì khu chung cư này đã quá cũ kỹ, rất nhiều thứ đã lỗi thời, đã thế còn là dạng nhà có cầu thang. Giới trẻ hiện đại đã quen với việc đi thang máy thuận tiện, ngày nào cũng phải leo sáu tầng thì ai mà chịu nổi.

Thế nhưng sau khi đi vào, họ lập tức có cái nhìn khác về căn nhà.

Người phụ nữ tóc ngắn rất lịch sự: "Nếu được thì em dẫn chị đi xem xung quanh nhé?"

Giang Nhược Kiều cười nói: "Tất nhiên là được ạ."

Người phụ nữ tóc ngắn vừa nhìn vừa khen: "Mặc dù nhà cửa hơi cũ nhưng chị rất thích bố cục ngay ngắn thế này, nhà còn được giữ gìn rất tốt. Nhìn xem, cửa sổ sáng choang luôn, sàn nhà cũng rất sạch, phòng thì không bị ẩm mốc..."

Căn nhà này của Lục Dĩ Thành vẫn có ưu điểm.

Chẳng hạn như vị trí khá tốt, ít nhất không hẻo lánh lắm, trong vòng một cây số có trạm xe buýt lẫn trạm tàu hỏa, gần đây cũng có siêu thị cỡ lớn và chợ nông sản.

Muốn thuê nhà với giá tiền tương đương tại khu vực này thì chỉ thuê được một phòng đơn có thang máy. Quan trọng nhất là Lục Dĩ Thành không phải cò nhà, đây là nhà của chính anh nên người thuê không phải lo lắng anh sẽ cầm tiền bỏ trốn, chủ nhà và người thuê trao đổi trực tiếp với nhau sẽ dễ bàn hơn.

Đôi vợ chồng chưa cưới này rất sảng khoái, quyết định ký hợp đồng ngay.

Lục Dĩ Thành cũng đang trên đường về.

Giang Nhược Kiều lại lên mạng tìm nhà gần đại học A. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được nuôi Lục Tư Nghiên thật sự là chuyện không phải chỉ nói miệng là xong.

Nuôi con nít cực kỳ tốn tiền!

Ví dụ, về cơ bản, tiền thuê căn nhà này của Lục Dĩ Thành hoàn toàn không thuê được một căn nhà đàng hoàng gần đại học A.

Hoặc có thể chọn thuê chung với người khác, nhưng rất nhiều người có yêu cầu với người thuê cùng, dắt theo con thì hầu như không ai đồng ý thuê chung.

Thế nên, giá thuê của hai căn nhà chênh lệch nhau ít nhất nằm trong khoảng từ một ngàn rưỡi đến một ngàn sáu.

Một ngàn rưỡi, một ngàn sáu khá nhiều, gần bằng chi phí sinh hoạt một tháng của sinh viên.

Bên cạnh tiền thuê nhà, học phí của mẫu giáo tư nhân cũng không hề rẻ, học phí mỗi tháng trung bình tính ra đều từ ba ngàn đến mười ngàn, rồi còn lương cho giúp việc và chi tiêu đồ dùng sinh hoạt mỗi tháng của Lục Tư Nghiên, mới tính thôi mà Giang Nhược Kiều đã run tay rồi.

Trung bình mỗi tháng, cô phải chi tiêu cho Lục Tư Nghiên ít nhất năm, sáu ngàn.

Đấy là còn chưa tính tới trường hợp không ốm đau, không có chuyện đặc biệt nào xảy ra phải tiêu tiền.

Giang Nhược Kiều không kìm được ngửa mặt lên trời gào thét: Mẹ nó, đúng là chúa tể tiêu xài, ông tổ nuốt tiền mà!!!

Thật ra, với thu nhập hiện tại của cô thì nuôi cô và Lục Tư Nghiên không thành vấn đề, nhưng nếu cứ thế này thì cô bỏ luôn ý định đổi sang nhà có thang máy cho ông bà ngoại sớm nhất có thể là vừa...

May mà cô còn một ít tiền gửi tiết kiệm, nhưng cô vẫn thấy lo lo thế nào là sao!

Đương nhiên gánh nặng mà Lục Dĩ Thành phải chịu không hề ít hơn cô.

Lúc ký hợp đồng, anh cũng nhíu mày.

Giờ phút này, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đã trở thành hai đồng chí đồng cam cộng khổ.

Chữ viết của Lục Dĩ Thành rất đẹp, chẳng qua lúc này Giang Nhược Kiều chẳng còn tâm trạng để thưởng thức nét chữ cứng cáp, nắn nót của anh.

Sau khi ký hợp đồng, Lục Dĩ Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất trước mắt đã thuận lợi ký xong hợp đồng.

Làm việc xong cũng đã sắp đến giờ ăn, mặc dù Lục Dĩ Thành thấy mình cần phải giữ khoảng cách an toàn với Giang Nhược Kiều nhưng anh không phải tay mơ không biết cách ứng xử. Hôm nay Giang Nhược Kiều đã giúp anh tiếp đón người thuê nhà, cô cũng là người trò chuyện với họ, anh không thể đến một bữa ăn cũng không mời được cô.

Nhưng nếu ăn ở ngoài thì không giảm được nhiều.

Ba bữa ăn anh toàn kiếm đại món gì cho qua bữa, một bữa toàn một hai trăm tệ, hơn nữa còn không đảm bảo dinh dưỡng gì cho cam.

Nếu là trước đây, có lẽ Lục Dĩ Thành sẽ cân nhắc đến rất nhiều yếu tố bên ngoài và chọn đi ăn nhà hàng. Nhưng bây giờ lại khác, anh phải vừa thắt lưng buộc bụng vừa kiếm tiền để có thêm thu nhập. Thời điểm mấu chốt này, đương nhiên là anh không muốn tiêu thêm một đồng nào nữa, thế nên anh quả quyết nói: "Ăn tối chung đi, tôi ra ngoài mua nguyên liệu, nhanh thôi, tôi sẽ về ngay."

Giang Nhược Kiều gật đầu trong ánh mắt mong đợi của Lục Tư Nghiên.

Lục Dĩ Thành nói sẽ về ngay, mười mấy phút sau anh xách túi lớn túi nhỏ về thật.

Về nhà, vừa rửa tay xong anh đã xuống bếp tất bật nấu nướng.

Anh rửa, cắt nguyên liệu, cầm dao chặt sườn thành những miếng nhỏ đều đặn.

Lúc Giang Nhược Kiều đi qua rửa tay tình cờ ngang qua nhà bếp, cô vô thức nhìn lướt vào trong.

Giờ phút này, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ rọi vào trong nhà bếp.

Quanh thân Lục Dĩ Thành được bao trùm trong vầng sáng màu quýt, anh đưa lưng về phía cô, đang cúi người chặt thịt.

Anh rất cao nhưng cũng gầy gò, cúi xuống nên để lộ cả đường cong sống lưng.

Nhà bếp không lớn, anh ở trong đó trông có hơi chật chội.

Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều đang đứng ở cửa nhà bếp nhìn mình.

Anh không ngước mắt lên nhìn mà chỉ tập trung vào cái thớt. Sau khi chặt sườn, anh nhanh nhẹn rửa sạch thớt rồi bắt đầu rửa cá sạo.

Giang Nhược Kiều nhìn một hồi thì bị Lục Tư Nghiên kéo về ghế sô pha.

Cô học ngành Ngoại ngữ nên tiếng Anh của cô rất giỏi. Lục Tư Nghiên cầm tập tranh tiếng Anh làm nũng vòi cô đọc cho nó nghe. Hai mẹ con ngồi kề bên nhau trên sô pha, Giang Nhược Kiều lưu loát kể câu chuyện được viết bằng tiếng Anh trong tập tranh cho thằng bé... Giọng cô vọng xuống nhà bếp, thỉnh thoảng Lục Dĩ Thành có thể nghe thấy tiếng cô kể chuyện cho Tư Nghiên.

Chương 22:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành nấu ăn ngon đến nỗi mở tiệm luôn cũng được.

Sau một giờ bận rộn, ba món ăn một món canh nóng hổi ra lò, trong đó gồm một món sườn chua ngọt mà Lục Tư Nghiên thích nhất, một món cá sạo hấp điểm xuyến bằng sợi xanh đỏ (1), cà chua ngâm đường thường thấy trong món ăn hằng ngày vào mùa hè và canh trứng rong biển.

(1) Sợi xanh đỏ (青红丝) là vỏ quýt, củ cải, đu đủ cắt sợi mỏng, ngâm nước, nhuộm màu thực phẩm đỏ và xanh, ngâm đường, trộn đều rồi đem đi phơi khô.

Chay mặn đều có đủ, phối màu cũng rất bắt mắt.

Từ khi trở về Bắc Kinh, thời gian này hầu như Giang Nhược Kiều đều toàn ăn cơm ở ngoài. Về cơ bản cô không biết nấu ăn, cùng lắm khi nào chán đồ ăn ngoài rồi thì làm món salad đơn giản cho mình. Mở ứng dụng đặt đồ ăn ra thì món gì cũng có, nhưng đồ ăn ngoài ăn hai ngày là tâm hồn bắt đầu phản đối ngay. Bỗng nhiên được ăn món ăn gia đình, Giang Nhược Kiều lập tức đói meo.

Ba món ăn một món canh, xem như vẹn toàn cả về màu sắc, mùi hương lẫn vị.

Giang Nhược Kiều ăn hai miếng thì không ngớt lời khen ngợi: "Lục Dĩ Thành, không ngờ cậu nấu ăn ngon quá trời!"

Lục Tư Nghiên đang lo gặm sườn miệng đầy mỡ, không có thời gian nói chuyện phiếm.

Mặc dù ba nấu ăn rất ngon nhưng không phải ngày nào ba cũng làm sườn xào chua ngọt cả!

Hai lớn một nhỏ vây quanh bàn cơm nhỏ, Lục Dĩ Thành tay dài chân dài nên một mình anh chiếm hẳn hơn nửa cái bàn. Cách anh ăn rất nhã nhặn, anh nghe vậy thì chỉ khiêm tốn trả lời: "Cũng thường thôi."

"Thế này mà còn thường thôi hả?" Giang Nhược Kiều nói: "Tôi thấy ngon cực kỳ luôn, dù gì tôi cũng chẳng nấu được như thế."

Lục Tư Nghiên giơ tay thật cao: "Cái này con có thể làm chứng, mẹ nấu ăn dở lắm ạ!"

Thế nên ở nhà mẹ rất ít khi xuống bếp, bình thường đều là ba nấu cơm, khi nào ba bận mẹ sẽ dẫn cậu nhóc đi ăn.

Hiếm lắm mẹ mới nổi hứng làm đầu bếp.

Lục Tư Nghiên chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Nhưng hễ mẹ nấu ăn là ba đều về chén sạch. Ba tội khủng khiếp, rõ ràng dở tệ mà phải luôn tỏ ra như được ăn sơn hào hải vị vậy.

Giang Nhược Kiều: "Này!"

Sao chẳng nể mặt cô thế hả?

Lục Tư Nghiên vội vàng cúi đầu lùa cơm: "Con nói thật mà."

Lục Dĩ Thành cười tươi rói. Anh cũng không nhớ mình bắt đầu nấu ăn từ khi nào, chắc là tiểu học. Lúc anh cấp một, bà nội thường xuyên làm việc đến tối muộn để kiếm tiền nuôi anh nên anh đã quen với việc tự nấu vài món cho mình từ lâu. Ban đầu anh chẳng biết nấu món gì, sau vài năm cũng từ từ tìm tòi ra. Anh cũng phải cảm ơn kỹ năng này bởi bất cứ lúc nào anh cũng sẽ không để bản thân bị đói bụng nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều cảm thán một câu từ tận đáy lòng: "Tư Nghiên đi theo cậu tốt hơn đi theo tôi nhiều."

Nghĩ kỹ lại thì giả sử Tư Nghiên đi theo cô có khi mỗi ngày đều phải ăn đồ ăn ngoài, không khéo ba bữa ăn không đúng quy luật nữa.

Vừa rồi chính miệng Tư Nghiên cũng đã chứng nhận cô ở "tương lai" cũng không được thắp sáng kỹ năng nấu nướng...

Về phương diện chăm sóc trẻ con, Lục Dĩ Thành giỏi hơn cô nhiều.

Lục Dĩ Thành nhìn về phía cô, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Giang Nhược Kiều chợt khựng lại, bổ thêm một câu: "À, không phải tôi muốn đùn đẩy trách nhiệm đâu, chỉ là khen cậu một câu thôi, tôi có thể làm được gì thì vẫn làm mà."

Câu này không hề có chút phân lượng nào.

Thử ngẫm lại xem, suốt quãng thời gian từ trước đến giờ dường như toàn là Lục Dĩ Thành chăm sóc cho Lục Tư Nghiên. Còn cô thì sao? Cùng lắm là chỉ chăm nom nó ngủ trưa mấy bận, không hề phải lo nghĩ gì về chuyện khác. Hộ khẩu Lục Dĩ Thành đã giải quyết, nhà trẻ cũng do anh tổng hợp thông tin...

Lục Dĩ Thành nhìn sang Lục Tư Nghiên đang tiếp tục tập trung gặm sườn: "Tôi biết."

Câu này anh nói với Giang Nhược Kiều, ánh mắt anh điềm tĩnh vô cùng: "Chỉ là, đối với con cái, dù người mẹ chỉ có bảy mươi điểm thôi cũng tốt hơn người ba chín mươi điểm nhiều, ít nhất đối với Tư Nghiên là vậy nên cậu đừng tự coi nhẹ mình."

Anh nói thật lòng. Tư Nghiên thích mẹ hơn ba, đây là sự thật không thể chối cãi.

Giang Nhược Kiều ngẩn ra, nghiêng đầu đưa mắt nhìn anh, nổi hứng trêu ghẹo: "Vậy là cậu cho cậu chín mươi điểm còn tôi mới bảy mươi điểm

thôi hả, Lục Dĩ Thành?"

Cách đối đáp của cô khác hẳn người bình thường.

Giờ thì đến phiên Lục Dĩ Thành á khẩu không trả lời được, anh không biết nên trả lời thế nào mới ổn.

Hiếm khi biểu cảm như vậy xuất hiện trên mặt anh.

Dường như câu hỏi đó quá khó đối với Lục Dĩ Thành.

Anh phải trả lời thế nào đây? Anh chỉ đang cho ví dụ thôi mà.

Giang Nhược Kiều nhìn vẻ mặt của anh, nụ cười trên môi tươi hơn thấy rõ. Cô gắp một miếng cà chua trên dĩa lên, ngọt ngọt, lành lạnh.

Mỗi lần đến dịp nghỉ hè, hầu như ngày nào bà nội cũng làm món cà chua ngâm đường này.

Cắt trái cà chua thành từng mảnh, rắc nhiều đường trắng lên rồi bỏ vào tủ lạnh, mùi vị chua chua ngọt ngọt trải dài cả tuổi thơ, thời thiếu niên, thanh niên của cô, là mùi vị sẽ đưa cô về miền ấm áp mỗi khi nhớ về.

Lục Dĩ Thành nắm chặt đôi đũa, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, ý tôi không phải như thế."

Chẳng lẽ trong tiềm thức anh cho rằng cô không làm tốt bằng anh thật hả?

Nhưng sao anh có thể có suy nghĩ đó được? Tại sao anh có thể nghĩ như vậy được nhỉ?

Rõ ràng cô đã làm rất tốt rồi mà, so ra thì có lẽ anh không bằng cô về tố chất tâm lý.

Nên đúng là anh nên xin lỗi cô thật rồi.

Giang Nhược Kiều cực kỳ vui vẻ, thầm nghĩ, đúng là tên ngốc mà: "Sao tôi lại cảm giác ý của cậu là thế nhỉ?"

Lục Dĩ Thành chẳng biết phải làm sao.

Giang Nhược Kiều lắc đầu, kéo giọng rõ dài hòng trêu chọc anh: "Tự cho mình chín mươi điểm là kiêu ngạo lắm đấy nhé."

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh im lặng, tập trung vào dĩa cá sạo trước mắt.

Lục Tư Nghiên không biết ba mẹ đang nói gì với nhau, cậu nhóc mở to đôi mắt tròn xoe hết nhìn Lục Dĩ Thành rồi lại nhìn Giang Nhược Kiều, thấy mẹ không tỏ ra khó chịu, ánh mắt mẹ cũng đong đầy nét cười thì thở phào nhẹ nhõm. Từ hồi còn bé tí, Lục Tư Nghiên đã ngộ ra một điều rằng tâm trạng của cô chính là bia chỉ hướng gió trong nhà.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cơm nước xong, Lục Dĩ Thành nhanh nhẹn thu dọn bát đũa. Giang Nhược Kiều vốn định làm bộ khách sáo nhưng anh còn chẳng cho cô cơ hội đó, chưa gì đã bê hết chén bát vào nhà bếp. Ở nhà cũ không có máy rửa chén, Lục Dĩ Thành thành thạo rửa bát chà nồi. Giang Nhược Kiều nhìn dáng vẻ đó của Lục Dĩ Thành, đột nhiên nghĩ tới cụm "người đàn ông của gia đình" hay được nhắc tới trên mạng chắc là như Lục Dĩ Thành rồi.

Thật ra, nếu như Lục Dĩ Thành không phải là ba của Lục Tư Nghiên, nếu như Lục Tư Nghiên không đến thì khi nhìn thấy Lục Dĩ Thành có quá nhiều điểm sáng như vậy, biết đâu Giang Nhược Kiều sẽ muốn yêu đương với anh thật cũng không chừng. Dù sao cô chưa từng hẹn hò với người con trai nào như vậy bao giờ.

Ai bảo anh là Lục Dĩ Thành, là ba của Lục Tư Nghiên chứ.

Thế nên cô phải thận trọng, bởi một khi hai người họ yêu đương thì không phải chỉ cần chia tay là xong chuyện.

Có quá nhiều rắc rối, mà điều cô sợ nhất lại là rắc rối.

Chờ Lục Dĩ Thành bận rộn xong, Lục Dĩ Thành nằng nặc vòi đưa Giang Nhược Kiều đến cửa tàu điện ngầm. Đa phần thằng bé này rất hiểu chuyện nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ làm nũng, làm mình làm mẩy với ba mẹ cậu, mà đây cũng chẳng phải yêu cầu quá đáng gì nên cô đồng ý. Bảy giờ rưỡi, mặt trời đã ngả về tây, chạng vạng mùa hè ráng chiều giăng khắp trời, còn thấy được những rặng mây hồng ở đằng xa.

Dọc đường đi, Lục Dĩ Thành gần như chẳng nói gì.

Điều này gợi Giang Nhược Kiều nhớ đến vài lần cô gặp anh ở học kỳ trước với tư cách là bạn gái của Tưởng Diên, có lúc là ngồi chung ở căn tin, có khi lại là ai đó ở phòng bọn họ mời một chầu. Là người ngoài cuộc nên Giang Nhược Kiều thấy rất rõ mối quan hệ trong phòng bọn con trai: Lục Dĩ Thành được xem như nhân vật quan trọng của phòng, nếu bảo ba người cùng phòng còn lại chọn thì nhất định Lục Dĩ Thành sẽ là người bạn, bạn cùng phòng mà họ tin tưởng nhất.

Anh hoàn toàn làm tròn trách nhiệm của một người có biệt danh là "chàng trai ăn cỏ".

Hiền như bụt, đối xử với người khác nhẹ nhàng và thân thiện.

Nhìn Lục Dĩ Thành như vậy thậm chí làm Giang Nhược Kiều cảm giác như mình đang bắt nạt anh vậy.

Có điều, có lẽ trong mối quan hệ như vậy, công dân gương mẫu như Lục Dĩ Thành chịu nhiều cảm xúc tiêu cực hơn cô. Bản thân cô chẳng thấy có gì to tát, lúc đối diện với Tưởng Diên cũng không thấy có gì đó mất tự nhiên vì đã phản bội anh ta, đến áy náy cũng không. Vốn dĩ hẹn hò là vậy, hôm nay còn dắt nhau đi chơi nhưng có khi ngày mai đã chia tay, không hề chịu sự ràng buộc hay bảo vệ của pháp luật. Nếu hiện tại mối quan hệ giữa

cô và Tưởng Diên là vợ chồng thì may ra cô còn thấy hoang mang và áy náy.

Bạn trai thôi mà.

Không đáng để tâm trạng cô như thế.

Nhưng Lục Dĩ Thành sẽ nghĩ thế nào? Dù gì lúc này cô cũng đang là bạn gái của bạn thân anh.

Người xưa có câu có qua có lại mới toại lòng nhau, bởi vậy mà thời gian này Lục Dĩ Thành khá tích cực, đặc biệt là trong chuyện giải quyết hộ khẩu của Lục Dĩ Thành. Anh thật sự đã thực hiện tốt trách nhiệm của một người đàn ông thực thụ trên mọi phương diện. Nhiều khi Giang Nhược Kiều chỉ toàn quyết định theo cảm tính chứ không báo với ai trước khi làm chuyện gì song lần này, cô định phá lệ một lần.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Sau khi nghĩ thấu đáo, Giang Nhược Kiều nghiêng đầu nhìn Lục Dĩ Thành.

Cô làm vậy có tính là ức hiếp người đàng hoàng không ta?

"Lục Dĩ Thành." Giang Nhược Kiều đã có quyết định, cô thình lình gọi anh.

Lục Dĩ Thành vẫn còn đang đắm chìm trong thế giới của mình.

Dạo này thật sự có rất nhiều vấn đềđáng lo ngại. Một mặt là ngày khai giảng đang ngày một đến gần, mặc dù anh đã quyết định sẽ không ở lại ký túc xá nữa nhưng anh vừa là bạn bè vừa là bạn học với Tưởng Diên, khó tránh khỏi gặp nhau mỗi ngày. Anh thật sự không biết phải đối mặt với anh ta thế nào; một mặt nuôi nấng Tư Nghiên cần rất nhiều tiền, tuy anh có một khoản tiền tiết kiệm nhỏ nhưng nếu không tìm cách kiếm thêm thu

nhập ắt sẽ thiếu hụt về tài chính, chi tiêu lớn hơn thu nhập, cứ tiếp tục như vậy thì phải làm sao đây?

Bỗng dưng nghe thấy Giang Nhược Kiều gọi mình, anh dừng bước.

Hai bên đường phố đã lên đèn, ánh đèn rọi vào cái cây bên cạnh chiếu cái bóng loang lổ của nó xuống mặt đất. Anh mặc sơ mi trắng rộng rãi, toàn thân toát lên sự khoan khoái của mùa hè, có lẽ do đang có tâm sự nên khuôn mặt điển đạm thường ngày nhíu mày lại, nom vô cùng nghiêm túc.

Anh rất cao, Giang Nhược Kiều chỉ cao ngang cằm anh.

Lục Tư Nghiên vẫn còn đang chạy nhảy tung tăng ở đằng trước, mỗi việc đi trên bóng thôi của mình thôi mà cậu nhóc đã chơi không biết mệt, quên khuấy luôn chuyện ba mẹ đang đi sau mình.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Sao thế?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Giang Nhược Kiều tùy ý đá cục đá bên chân đi, tỏ ra bối rối: "Khi nào Tưởng Diên về, tôi sẽ chia tay với anh ấy."

Như có người đạp bàn phanh gấp trong người, Lục Dĩ Thành thình lình khựng lại, quay ngoắt về phía cô.

Chương 23:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều thấy rõ vẻ kinh ngạc trong mắt Lục Dĩ Thành.

Cô thầm nghĩ, Lục Dĩ Thành này thật sự quá đơn thuần.

Với mối quan hệ vừa phức tạp vừa rắc rối của họ như hiện tại, đâu ai có thể tiếp tục yêu Tưởng Diên nữa chứ?

Lục Dĩ Thành không lên tiếng, Giang Nhược Kiều khẽ thở dài: "Có ba lý do, tôi thực sự không thể tiếp tục ở bên anh ấy nữa. Thứ nhất, tôi rất để bụng đến cô em gái kia trong trò chơi của anh ấy. Tôi là người có yêu cầu rất cao đối với sự rạch ròi trong tình cảm, bất kể anh ấy có viện cớ gì đi nữa thì trong lòng tôi vẫn sẽ luôn ghi nhớ chuyện này. Đôi lúc tôi sẽ nghĩ rằng trong khoảng thời gian này anh ấy không thường xuyên liên lạc với tôi, phải chăng vì anh ấy đang ở cùng cô em đó trên đảo? Tôi biết suy đoán như vậy không hợp lý, nhưng tôi không kìm được."

Cô đoán rằng chắc chắn Lục Dĩ Thành biết Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh đều đang ở trên đảo.

Quả đúng là thế, Lục Dĩ Thành nghe xong thì thoáng nhìn cô rồi sau đó cúi đầu im lặng.

Tuy rằng Giang Nhược Kiều không quá am hiểu kỹ năng đổ lỗi này, nhưng ít nhất cô cũng rất thành thạo.

"Tôi mong rằng chuyện mà tôi có thể làm được thì anh ấy cũng làm được, yêu cầu này cao lắm ư?" Giang Nhược Kiều cười tự giễu: "Tôi tự thấy mình chưa từng tiếp xúc quá mức với bất cứ người khác giới nào."

Bao gồm cả Lục Dĩ Thành.

"Thế tại sao anh ấy không thể làm được? Em gái gì chứ." Giang Nhược Kiều nói: "Tôi không thể thốt ra mấy câu khó nghe được, nói chung tôi rất để bụng."

Lục Dĩ Thành im lặng.

"Thứ hai, tôi không có thời gian để yêu đương, giữa con trai và bạn trai, tôi chắc chắn sẽ chọn Tư Nghiên." Giang Nhược Kiều nói: "Dù rằng cậu ôm đồm hết mọi chuyện nhưng tôi cũng đâu thể trốn chạy trách nhiệm thuộc về mình chứ, sau này còn phải chi rất nhiều tiền cho Tư Nghiên nữa. Thế nên sắp tới tôi sẽ rất bận, thật sự không có thời gian cũng không có tâm sức để yêu đương, thà giờ chia tay luôn còn hơn phải để đến lúc đó cãi vã ầm ĩ, dây dưa không dứt."

Tất nhiên, giờ nói thì nói thế thôi.

Giang Nhược Kiều đã nghĩ kỹ rồi, nếu sau này gặp được người mình thích thì cô có thể dùng tình cảm làm anh ấy cảm động và dùng lý trí để anh ấy hiểu. Nhưng khi nói với Lục Dĩ Thành rằng cô chỉ không kìm lòng được mà thôi... Đều là người trẻ tuổi năng động, chắc cậu ấy hiểu nhỉ?

Lục Dĩ Thành vẫn im lặng.

Anh không tiện nêu ý kiến về vấn đề này, anh cũng chẳng có gì để nói.

"Thứ ba."

Giang Nhược Kiều ngừng lại.

Lục Dĩ Thành đi thêm mấy bước mới nhận ra cô đã dừng lại.

Anh dừng bước rồi ngoảnh đầu lại.

Hai người đi trên một con đường nhỏ, hai bên đường có rất nhiều sạp hàng nhỏ trông vô cùng náo nhiệt.

Cách nhau hơn một mét.

Giang Nhược Kiều hơi ngẩng đầu lên nhìn Lục Dĩ Thành, ánh mắt thiết tha: "Thứ ba, là bởi vì cậu."

Trong ánh mắt của Lục Dĩ Thành có vẻ bình tĩnh, có điều bàn tay buông thõng bên hông đã nắm chặt lại, anh vẫn nhìn cô và chẳng nói lời nào.

"Khó xử quá nhỉ." Giang Nhược Kiều nói: "Trước đây tôi nghe Tưởng Diên kể rằng mối quan hệ trong ký túc xá của mọi người đều rất tốt."

"Chắc cậu cũng không biết nên làm thế nào để giữ tình bạn với Tưởng Diên có đúng không?" Giang Nhược Kiều nở nụ cười để lộ ra lúm đồng điếu: "Nếu tôi tiếp tục ở bên Tưởng Diên, đều không tốt cho cả ba chúng ta, thế nên cứ vậy đi. Lục Dĩ Thành, bất kể cậu có tin hay không thì trong lòng tôi vẫn rất biết ơn cậu."

Lục Dĩ Thành biết cô đang nhắc đến chuyện hộ khẩu.

Trên hộ khẩu, anh là người có huyết thống với Lục Tư Nghiên, là người ba trên pháp luật.

Anh là người giám hộ của Lục Tư Nghiên, đối với bên ngoài thì cô hoàn toàn không có quan hệ gì với Lục Tư Nghiên, cô vẫn có thể làm một cô sinh viên vô tư.

Là vì điều này ư?

Cuối cùng Lục Dĩ Thành cũng lên tiếng, giọng nói của anh có vẻ hơi mơ hồ trong hoàn cảnh ồn ào này: "Không cần, đây vốn là chuyện tôi nên làm, cậu không cần phải cảm ơn tôi đâu. Đứa trẻ cũng không phải của một mình cậu."

Có lẽ sẽ có người lựa chọn cách chạy trốn khi gặp phải chuyện này, hoặc là chịu trách nhiệm có chọn lọc, cố gắng không quấy nhiễu đến cuộc sống ban đầu của mình, nhưng Lục Dĩ Thành không phải là loại người đó.

Anh đã quen chịu trách nhiệm với mọi thứ, tất cả mọi thứ.

Anh đã làm như vậy từ khi còn rất nhỏ, rất nhỏ, thậm chí là lúc chưa đến tuổi để hiểu.

Nó đã khắc sâu trong tận xương tủy thế nên bất kể anh gặp phải chuyện gì thì cũng sẽ chọn ra sức gánh vác.

Nếu không phải tình trạng kinh tế của anh không cho phép, nếu không phải thằng bé luôn kêu gào đòi mẹ, chỉ cần hiện tại anh có khả năng nuôi dưỡng thì anh cũng sẽ không chọn cách kéo một người khác vào trong tình cảnh khó khăn này.

Giang Nhược Kiều nhún vai, cười: "Lục Dĩ Thành, cậu không cần phải cảm thấy có lỗi, tôi chia tay với Tưởng Diên... Vốn là chuyện nhất định sẽ xảy ra, không phải sao? Tôi nói với cậu chỉ vì muốn để cho cậu biết rằng tôi không phải loại người lợi dụng lòng tốt của người khác để sống thảnh thơi đâu."

Được rồi, cô đúng là thế.

Cô vẫn là loại người được đằng chân lấn đằng đầu.

"Tôi cũng sẽ cố gắng chịu trách nhiệm với Tư Nghiên." Giang Nhược Kiều trêu chọc bảo: "Ít ra cũng phải có mục tiêu chứ, lần sau cố gắng đạt tám mươi điểm nhé?"

Lục Dĩ Thành cũng nở nụ cười: "Tôi thực sự chỉ đưa ra ví dụ thôi, cậu đừng để ý."

"Tôi lại cảm thấy cậu nói rất đúng, chấm điểm cũng rất hợp lý." Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Được rồi Lục Dĩ Thành, tôi thực sự hy vọng chúng ta có thể cùng nhau nuôi dạy Tư Nghiên mà không có bất kỳ rào cản nào. Hiện tại chúng ta đều là sinh viên nên rất khó để nuôi dạy một đứa trẻ, nhưng hai người thì chắc hẳn sẽ có rất nhiều cách, sau này chúng ta thông cảm cho nhau nhé được không?"

Lục Dĩ Thành ngẩn ra một lúc, sau đó nghiêm túc gật đầu.

Trong cuộc đời này anh đã lẻ loi rất nhiều lần.

Bao gồm cả khi bà nội qua đời trước đó, cũng chỉ mình anh lo liệu chuyện tang lễ.

Chỉ có điều cảm giác hiện giờ hơi lạ kỳ, như thể đã có một người cùng san sẻ với anh.

Giang Nhược Kiều đến ga tàu điện ngầm.

Hiện tại cô và Lục Tư Nghiên đã thân hơn rất nhiều, cô ôm lấy Lục Tư Nghiên rồi xoa xoa mái tóc xoăn của cậu nhóc: "Được rồi, tiễn đến đây thôi, nhóc con phải nghe lời ba đó."

Lục Tư Nghiên giơ tay nghiêm chào: "Yes, madam!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Thằng nhóc thối này.

Giang Nhược Kiều vẫy tay chào hai ba con, đi thang cuốn vào ga tàu điện ngầm, mãi đến khi không còn thấy bóng dáng của Giang Nhược Kiều nữa thì Lục Dĩ Thành mới dắt Lục Tư Nghiên đi về. Không ai cảm nhận cảm xúc của ba mẹ nhạy bén bằng Lục Tư Nghiên, cậu nhóc cảm thấy dường như tâm trạng của ba đã tốt hơn một chút.

"Ba ơi, mẹ đã dỗ dành ba ạ?" Lục Tư Nghiên hỏi.

Lục Dĩ Thành thoáng chốc ngừng cười: "Không có."

"Thật ạ, con không tin." Lục Tư Nghiên lắc đầu, nghiêm túc nói: "Mỗi lần ba không vui mẹ chỉ cần dỗ dành chút xíu là được, còn khi mẹ không vui á, ba chẳng biết phải làm gì cả, bởi vậy vẫn là mẹ lợi hại hơn."

Lục Dĩ Thành: "..."

Bây giờ nghe Tư Nghiên nói về mấy chuyện trong tương lai, anh cũng không còn rối rắm như lúc đầu nữa.

Chính xác hơn thì anh đã xem anh trong tương lai như một người khác.

Thực ra trong lòng anh rất yên tâm, ít nhất trong tương lai anh cũng là một người ba, người chồng tốt trong suy nghĩ của con cái.

Lục Tư Nghiên lại rất phiền não, nói: "Nhưng khi mẹ không vui con cũng hết cách luôn, ba à, thế này có phải chúng ta không thông minh bằng mẹ không?"

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng: "Chắc vậy, cô ấy vốn là một người rất thông minh."

Mặc dù khác ngành học nhưng cô ấy và Tưởng Diên có một mối quan hệ như thế, vậy nên khi ở ký túc xá anh đã từng nghe nhắc đến chuyện của cô ấy.

Đúng là một cô gái rất thông minh và rất cố gắng.

Hôm nay, đột nhiên cô ấy bảo rằng sẽ chia tay với Tưởng Diên, không thể phủ nhận rằng vào thời điểm đó trong lòng anh nảy sinh một cảm giác lạ lùng, cùng với đó là thở phào nhẹ nhõm.

Anh thực sự không biết làm thế nào để hòa hợp với cô ấy.

Cô ấy là mẹ của Tư Nghiên cũng là bạn gái của Tưởng Diên. Một mặt anh hiểu rất rõ rằng bản thân là bạn của Tưởng Diên thì anh không nên tiếp xúc nhiều với bạn gái của cậu ấy như thế. Nhưng một mặt khác, anh thực sự không thể tránh được, Tư Nghiên cần mẹ, anh cũng cần một người để cùng gánh vác với mình.

Rất mâu thuẫn nhưng lại chẳng biết nên giải quyết thế nào.

Mãi đến khi Giang Nhược Kiều nhắc đến chuyện chia tay.

Lục Dĩ Thành mới chợt sực tỉnh: Bất kể thế nào thì tình bạn giữa anh và Tưởng Diên đã kết thúc.

Bất kể Giang Nhược Kiều có chia tay hay không thì anh và Tưởng Diên cũng sẽ không còn là bạn bè nữa.

Bởi vì không có một người đàn ông nào có thể rộng lượng đến vậy, Tưởng Diên không thể chấp nhận việc bạn gái mình có một đứa con với người khác. Tương tự, anh cũng chẳng thể chấp nhận được cô bạn gái mà bạn mình nhắc đến mỗi ngày lại là mẹ của con anh.

Anh càng không thể tưởng tượng được sau này Giang Nhược Kiều sẽ xuất hiện với tư cách là bạn gái của Tưởng Diên trong buổi tụ họp tại ký túc xá, liệu anh có thể thản nhiên giống như trước không.

Lục Dĩ Thành biết tận sâu trong lòng anh đã có một giọng nói rất xấu xa.

Lúc này giọng nói đó đang vui vẻ.

Khi Giang Nhược Kiều nói rằng cô ấy sẽ chia tay với Tưởng Diên, anh không thể dằn lòng mà nảy sinh một cảm giác nhẹ nhõm.

Chương 24:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành lấy giấy tờ đã chuẩn bị sẵn, đưa Lục Tư Nghiên đến phòng công chứng số 1 của đồn cảnh sát khu vực.

Trước đó anh cũng đã gọi điện hỏi qua về chuyện đăng ký hộ khẩu.

Thời gian làm việc buổi sáng, sảnh công chứng số 1 không có nhiều người lắm, anh lấy số xong rồi ngồi chờ. Khi đến lượt số của mình, anh cố gắng bình tĩnh giải thích rõ mục đích đến đây của mình. Thời buổi này, việc đăng ký hộ khẩu cho con ngoài giá thú cũng không hiếm lạ gì, hầu như ngày nào cũng xảy ra. Nhưng tình huống của Lục Dĩ Thành khá đặc biệt, nhân viên trong phòng công chứng số 1 cũng đã thấy nhiều sóng gió nên quen, chỉ nhìn thoáng qua Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên, sau đó bình tĩnh làm theo quy định.

Tất cả các giấy tờ thủ tục đều đầy đủ.

Sau khi đóng dấu, Lục Dĩ Thành nhận được một sổ hộ khẩu mới.

Trong sổ hộ khẩu, anh đã không còn một mình nữa.

Trên đời này, anh lại có người thân của mình. Trên sổ hộ khẩu, Lục Tư Nghiên và chủ hộ Lục Dĩ Thành là quan hệ cha con.

Thật kỳ lạ, rõ ràng anh đã xác nhận Lục Tư Nghiên là con trai mình, nhưng mãi tới giờ phút này anh mới có cảm giác đây là sự thật.

Lục Tư Nghiên vẫn được gọi là Lục Tư Nghiên.

Sau khi có hộ khẩu, Lục Tư Nghiên đã có riêng một vị trí cho mình ở trên thế giới này, cậu bé có thể tới trường giống như các bạn nhỏ khác.

Lục Dĩ Thành lập tức thông báo chuyện này với Giang Nhược Kiều.

Khi Giang Nhược Kiều nhận được tin nhắn, cô đang chụp ảnh Hán phục mùa thu ở trong vườn. Làm người mẫu tưởng chừng sẽ kiếm được nhiều tiền, nhưng trên thực tế cũng rất vất vả. Những năm gần đây, sẽ không có công việc nào thoải mái mà lại kiếm được tiền cả. Chẳng hạn như nhiệt độ ngoài trời gần 38, 39 độ C, đứng ngoài trời giống như đi tắm hơi vậy, nhưng cô lại phải mặc quần áo mùa thu, một khi tiến vào trạng thái quay chụp, mỗi lần sẽ phải mất ba tiếng. Sau khi công việc quay phim kết thúc, cũng gần như đã mất nửa cái mạng.

Trong giờ nghỉ giải lao, Giang Nhược Kiều giữ cái mạng nhỏ của mình bằng chiếc quạt điện nhỏ cầm tay.

Lớp trang điểm đã trôi hết, nhân viên đang dặm trang lại cho cô.

Xong việc, cô chẳng muốn ăn uống một chút nào, ngồi trên một cái ghế nhỏ uống nước đá, tính tiền mình sẽ gửi ngân hàng.

Cô luôn hào phóng với bản thân, kiếm được bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu. Mấy năm nay, số tiền tiết kiệm được của cô đã vượt quá sáu con số, con số này được các bạn học coi là nhiều. Nếu không có chuyện gì xảy ra, cô hoàn toàn có thể thoải mái sống qua ngày. Nhưng bây giờ thì sao, với số tiền ít ỏi như vậy không những nuôi cô còn phải nuôi một "thánh đốt tiền", đoán chừng không tới một năm sẽ cạn sạch. Một năm sau cô vẫn còn là sinh viên đấy! Chẳng trách bây giờ những người đã kết hôn và có con đều lo lắng như vậy, không lo lắng cũng không được, mẹ kiếp nuôi một đứa trẻ rất tốn kém!Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hợp đồng với bà chủ tới cuối năm nay sẽ kết thúc.

Cô thực sự không muốn tiếp tục công việc này nữa, cô cũng đã nói rõ với bà chủ chia tay trong vui vẻ, nếu họ ký tiếp hợp đồng thì ít nhất cũng phải hai ba năm.

Ban đầu, kế hoạch của cô là điều chỉnh tốt trạng thái của mình vào năm tới.

Haiz, hiện tại không kiếm tiền không được.

Giang Nhược Kiều cau mày.

Bà chủ lại rất hay quan tâm tới những chuyện mới mẻ, vừa lúc mấy ngày nay có thời gian rảnh rỗi, mỗi lần đều tới đây ngồi một lát. Hôm nay chị ấy đến đây đã thấy Giang Nhược Kiều ngồi trên ghế nhỏ, một tay chống má với vẻ mặt nghiêm túc, như thể cô đang suy nghĩ chuyện gì đó lớn lao tầm cỡ vũ trụ.

Chị ấy đi tới, ngồi xuống bên cạnh Giang Nhược Kiều, tò mò hỏi: "Sao vậy, có phải em khó chịu chỗ nào không?"

Mặc quần áo dày dưới cái thời tiết như thế này, còn phải chụp ảnh dưới ánh nắng mặt trời chói chang, thật sự rất vất vả.

Cái nghề này là vậy, có thể kiếm được tiền nhưng không hề dễ dàng.

Giang Nhược Kiều đờ đẫn lắc đầu: "Không phải ạ."

Chỉ nghĩ đến việc nuôi con thôi đã áp lực đến mức cô muốn treo cổ tự tử.

“Có chuyện gì vậy?” Bà chủ không giấu được vẻ quan tâm.

Giang Nhược Kiều cũng đã tiếp xúc với bà chủ một thời gian, tính cách của bọn họ khá hợp nhau, vì vậy không cần phải giấu giếm, cô nói: "Đã xảy ra một số chuyện, năm tới em vốn định điều chỉnh lại trạng thái của mình, kết quả lại xảy ra quá nhiều chuyện. Em đang suy nghĩ xem có nên tìm một công việc lâu dài không nhưng cứ nghĩ tới chuyện này lại cực kỳ đau đầu."

Cả hai đều là những người cởi mở.

Bà chủ cũng không nói gì về việc gia hạn hợp đồng.

Chị ấy biết, nếu Giang Nhược Kiều có suy nghĩ này, cô đã đề cập đến nó từ lâu. Nếu trong thời điểm rối rắm khó xử như vậy, Giang Nhược Kiều không nghĩ tới chuyện gia hạn hợp đồng, thế thì chứng tỏ cô không muốn làm tiếp công việc này nữa.

“Tìm việc bán thời gian.” Bà chủ suy nghĩ một chút: “Chị nhớ rõ em học chuyên ngành tiếng Anh đúng không?”

"Vâng ạ." Giang Nhược Kiều gật đầu, cô suy nghĩ một chút, vẫn lên tiếng giải thích: "Chị, em không giống chị, chị thật sự rất thích Hán phục. Chị xem em đã đi theo chị lâu thế rồi mà vẫn không có ý định tiến sâu vào lĩnh vực này, em nghĩ em không thích hợp theo đuổi ngành này. Sau này, em vẫn muốn làm những công việc liên quan tới chuyên ngành của mình hơn…”

Bà chủ bật cười nói: "Chị cũng có thể hiểu được, có phải chuyên ngành của hội em về sau ra làm giáo viên không?”

"Đâu phải ạ." Giang Nhược Kiều tự giễu nói: "Trước kia em cũng đã từng làm gia sư, cũng thật sự không thích hợp với ngành giáo dục."

Bà chủ đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Thế em có thể làm phiên dịch nhỉ?"

"Vâng, chắc là có thể." Giang Nhược Kiều nói.

Hiện tại cô đã qua cấp sáu.

Tới cấp tám chỉ có thể đợi tới năm thứ tư.

Bà chủ cười nói: "Xem ra có câu chị phải nói, em từng nói chị là quý nhân của em. Nhược Kiều, vừa vặn một người bạn của chị mở công ty phiên dịch, mở cả chi nhánh ở Dương Thành và Thân Thành. Chị sẽ dắt mối cho em, em xem có thích hợp không. Nếu như cảm thấy thích hợp, em có thể tới thử xem, người bạn này của chị rất tốt sẽ không hố người khác đâu. Em thấy thế nào?"

Nếu bà chủ đã nói đối phương là người đáng tin, thế thì Giang Nhược Kiều cảm thấy yên tâm hơn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Trên thực tế, sinh viên đại học tìm kiếm công việc bán thời gian sẽ không có nhiều sự lựa chọn.

Nếu như không chú ý một chút thì rất dễ bị lừa.

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Em cảm ơn chị!"

Bà chủ không để ý xua tay: "Không có gì, sinh viên đại học A bọn em vốn hay được người bên ngoài tranh giành. Bây giờ em còn chưa tốt nghiệp, nếu như em tốt nghiệp rồi, chưa biết chừng còn không thèm để ý tới công ty của bạn chị ấy chứ."

Giang Nhược Kiều hoàn toàn có thể dự đoán được tương lai vùi đầu làm việc của mình.

Người khác còn có thể trải qua tình yêu trai gái, còn cô, hai mươi tuổi đã phải gánh trên vai trách nhiệm nuôi dạy con cái, càng nói càng xót xa.

Lục Dĩ Thành cũng gặp rắc rối tương tự.

Trên đường đưa Lục Tư Nghiên trở về, anh tình cờ đi ngang qua phố đi bộ, nơi này có rất nhiều cửa hàng, trong đó có cửa hàng đồchơi lego cao cấp.

Nhóc con Lục Tư Nghiên nhất định không chịu đi tiếp nữa.

Mấy thứ này vốn thuộc vềđiểm mù kiến thức của Lục Dĩ Thành, khi còn nhỏ anh không được chơi những món đồnày, cho dù có thì gia đình anh cũng không thể mua nổi. Trước đây anh chỉ nghe người khác nói đến lego, anh cũng biết có thứ như vậy, nhưng quả thật không biết rõ nó được

bán như thế nào. Sau khi Lục Tư Nghiên xuất hiện, anh đã hiểu biết sơ qua về thứ này, mà chủ yếu là hiểu về giá cả...

Đối với anh mà nói, thứ này thật sự rất đắt, không phải thứ mà anh có thể mua được.

Nhưng Lục Tư Nghiên rất thích nó.

Lần trước, vì muốn dỗ cậu bé, Lục Dĩ Thành đã đặt hàng ở trên mạng hơn hai trăm tệ, còn chỉ là một cái hộp rất nhỏ.

Trước khi mở món hàng đó ra, Lục Tư Nghiên cón rất hưng phấn, nhưng chờ sau khi mở ra, cả người cậu bé giống như quả cà héo.

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh muốn nói, món đồ chơi mà Lục Tư Nghiên coi thường này chính là món quà đắt nhất mà anh từng mua.

Ai ngờ đứa nhỏ này lại không thích.

Cậu nhóc chơi một lát, lắp xong chú khủng long là đã chẳng còn hứng thú.

Cũng may, Lục Tư Nghiên là đứa trẻ hiểu chuyện, tuy cậu nhóc hơi thất vọng nhưng cũng không hề khóc lóc ầm ĩ.

Nếu đổi lại là lúc trước, nhìn thấy ánh mắt chờ mong như vậy của Lục Tư Nghiên, nói không chừng Lục Dĩ Thành sẽ nghiến răng mà dẫn cậu bé đi vào mua, nhưng hiện giờ không được. Chỉ cần nghĩ đến những chi tiêu trong tương lai là anh lại muốn nhịn ăn. Chí ít bây giờ món đồ chơi đắt đỏ này sẽ không nằm trong danh sách mua sắm của anh.

Lục Dĩ Thành khẽ thở dài: "Về nhà đi, ba nấu món gì ngon cho con."

Lục Tư Nghiên: "Vâng."

Cậu nhóc lưu luyến đi theo Lục Dĩ Thành về phía trước, nhưng vẫn kìm lòng không đậu ngoái nhìn, dáng vẻ mong chờ kia vô cùng đáng thương.

Nhưng dù cậu nhóc có đáng thương đến đâu, cũng không đáng thương bằng Lục Dĩ Thành.

Sau khi về đến nhà, Lục Dĩ Thành thấy thời gian vẫn còn sớm, anh nấu cơm xong, lục lọi trong nhà tìm thấy hộp chuyển phát nhanh lúc trước. Dưới ánh mắt "ngạc nhiên" của Lục Tư Nghiên, anh đã tự tay làm một cái đầu hổ vô cùng uy phong. Lúc này Lục Dĩ Thành lại nhớ tới bà nội, trước kia bà cũng thường làm đồ chơi cho anh như thế này.

Trong tương lai kia, Lục Tư Nghiên đã được nuôi dạy rất tốt, bất kỳ ai có con mắt tinh tường đều biết cậu nhóc không hề bị đối xử tệ bạc về vật chất.

Cậu bé có rất nhiều đồ chơi.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên cậu nhóc được ba tự tay làm cho đồ chơi cho mình, hơn nữa còn ngầu như vậy!

Lục Tư Nghiên phấn khích đến mức đội cái đầu hổ vào rồi chạy tung tăng trong phòng khách, tóc cậu nhóc ướt đẫm mồ hôi vì nóng.

Cậu nhóc vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy cậu nhóc như vậy, cảm giác hổ thẹn trong lòng Lục Dĩ Thành đã vơi đi rất nhiều.

Anh chỉ có thể cố gắng hết sức cho đứa nhỏ những thứ mà mình có thể cho.

Nếu vượt qua khả năng của bản thân thì anh cũng không hết cách.

Lục Dĩ Thành cũng kiểm tra số dư tài khoản ngân hàng của mình. Từ trước đến nay, anh vẫn luôn tiết kiệm, những khoản tiền không nên tiêu một đồng thì nhất định anh sẽ không tiêu. Vì thế, trước khi Lục Tư Nghiên

đến, chi tiêu hàng ngày của anh luôn ở mức tối thiểu, hóa đơn điện thoại đều kiểm soát trong mức năm mươi tệ, tiền sinh hoạt phí một ngày không vượt quá ba mươi tệ. Anh không hút thuốc cũng không uống rượu, ngay cả chơi game cũng không, chứ đừng nói là nạp tiền vào trò chơi. Khi đi ra ngoài, về cơ bản anh đều tự đạp xe, cùng lắm thì đi xe buýt hoặc tàu điện ngầm, đối với anh gọi taxi là một hành động xa xỉ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh dạy hai học sinh, thu nhập hàng tháng khá ổn định.

Tuy nhiên về sau, chi tiêu hàng tháng sẽ tốn kém nhiều hơn.

Tâm trạng Lục Dĩ Thành có chút nặng nề.

Thỉnh thoảng nhìn Lục Tư Nghiên vô tư lự, cảm xúc này ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Lục Dĩ Thành ngẫm đi ngẫm lại, anh cảm thấy mình phải thay đổi, cho dù không thể gửi tiết kiệm một khoản cố định hàng tháng như trước nhưng ít nhất anh cũng phải cân bằng thu chi.

Đến tối, Lục Dĩ Thành không ngủ được, trằn trọc hồi lâu. Cuối cùng, anh cũng hạ quyết tâm, gửi một tin nhắn Wechat cho đàn anh: “Anh Lễ, công ty anh còn thiếu người không?”

"Anh Lễ" là sinh viên năm cuối cùng khoa với Lục Dĩ Thành, nhưng anh ấy đã tốt nghiệp rồi.

Năm ấy anh Lễ là một sinh viên ưu tú, khi còn chưa tốt nghiệp, anh ấy đã hợp tác với mấy người có chung sở thích mở công ty, thời buổi này kinh doanh khó khăn, một nhóm người được trời ưu ái cũng không có cách nào trổ hết tài năng của mình ra. Đoàn đội của anh Lễ cũng thiếu người, cũng đã từng nói chuyện với Lục Dĩ Thành vài lần, hy vọng anh có thể giúp đỡ. Lục Dĩ Thành gần như là sinh viên giỏi nhất trong lớp của họ, có thể

đoán được, tới khi tốt nghiệp, Lục Dĩ Thành hoàn toàn có thể nhận được lời mời của các công ty lớn. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn nhất định anh sẽ trở thành một nhân tài đứng đầu.

Lục Dĩ Thành đã khéo léo từ chối lời mời của anh Lễ mấy lần.

Anh đã có kế hoạch của riêng mình, cho tới nay vẫn luôn tuân theo từng bước của kế hoạch.

Nhưng cuộc sống hiện tại đã bắt đầu chệch khỏi quỹ đạo..

Để nuôi được 'máy hủy tiền, thánh đốt bạc' này ví thật sự quá eo hẹp.

Lục Dĩ Thành không phải là người duy nhất mất ngủ.

Giang Nhược Kiều cũng vậy, nghĩ tới những khoản chi tiêu trong tương lai, ai mà ngủ nổi chứ?

Cô đang cầm bút tính toán chi ly.

Không thể tiết kiệm sản phẩm chăm sóc da được.

Đây là sự cố chấp cuối cùng, cũng là điểm mấu chốt của cô.

Cô luôn có thói quen đặt đồ ăn bên ngoài, một phần cũng đã hơn ba mươi tệ. Có phải là quá hoang phí hay không?

Còn có việc cô uống cà phê ít nhất ba bốn lần mỗi tuần, một ly cũng là hai ba mươi tệ...

Càng tính, Giang Nhược Kiều càng cảm thấy tủi thân.

Cô đã trêu chọc ai vậy, đã làm ra chuyện ác độc gì? Nếu không vì sao lại bắt cô phải thừa nhận chuyện lớn như thế?

Hiện giờ, sợ rằng cũng chỉ có mình Lục Dĩ Thành mới có thể hiểu được tâm trạng này của cô.

Không được!

Giang Nhược Kiều lắc đầu, cô xé trang giấy, vò nát rồi ném vào thùng rác.

Cô không thể gục ngã!

Cô còn chưa kết hôn!

'Giang Nhược Kiều, mày nhất định phải lấy lại tinh thần! Nếu như mày lùi bước, chịu thỏa hiệp, thế thì mày sẽ đánh mất linh hồn của mình, mày sẽ không còn là mày nữa, sẽ xong đời đó!' Cô tuyệt đối không cho phép mình như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Giang Nhược Kiều hẹn Lục Dĩ Thành đi xem nhà trẻ.

Buổi sáng Giang Nhược Kiều cũng chưa ăn gì. Cô bước vào quán cà phê ngay trước mặt Lục Dĩ Thành, có lẽ vì nỗ lực bản thân tối qua đã đạt được kết quả, cô gọi cho mình một cốc cà phê và mua một chiếc bánh sừng bò như thường lệ. Kiểu bữa sáng kết hợp này rất phổ biến trong giới nhân viên văn phòng, nhưng sự kết hợp này cũng phải mất hai ba mươi tệ, mà số tiền này tương đương với tiền cơm một ngày của Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên cũng không có phản ứng nào khác.

Lục Tư Nghiên đã bị môi trường ảnh hưởng từ nhỏ: Mẹ nên dùng thứ tốt nhất!

Về phần Lục Dĩ Thành... Anh là một người tiết kiệm, nhưng anh cũng sẽ không yêu cầu người khác phải như mình. Thậm chí lúc ký túc xá liên hoan, chọn một nhà hàng vừa đắt lại không ngon, anh cũng sẽ không nói gì cả, từ trước đến nay anh đều là người rất dễ nói chuyện. Anh biết Giang Nhược Kiều chăm chút hơn, nhìn cách ăn mặc hay cách chi tiêu của cô, hoặc quần áo mà cô ấy mua cho Lục Tư Nghiên thì sẽ biết được. Tuy nhiên, mọi người đều là sinh viên thì có được bao nhiêu tiền chứ. Lục Dĩ Thành chỉ đang nghĩ, sau này sẽ không chia đều với cô, cô phải chi nhiều

hơn. Với lại, cô nuôi một đứa trẻ vốn đã vất vả hơn anh, anh vẫn nên bỏ ra nhiều hơn.

Giang Nhược Kiều không biết hành động mua bữa sáng này của cô sẽ làm cho Lục Dĩ Thành vốn đã định áp dụng chế độ chia đôi tiền nuôi dưỡng con với cô, giờ anh lại quyết định chia thành bốn sau hoặc ba bảy cũng được.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành nhận được tin nhắn trả lời từ đàn anh.

Anh chỉ cần khi nào có thời gian thì tới công ty, thật ra công việc này của bọn họ chỉ cần có máy tính thì có thể làm việc ở bất cứ chỗ nào.

Anh chắc chắn sẽ bận rộn hơn học kỳ trước, nhưng như vậy thì thu nhập cũng sẽ tăng lên.

Anh vất vả một chút cũng không sao.

Hai ba con đều yên lặng như gà, thật kỳ lạ! Lục Tư Nghiên thì cũng thôi đi, nhưng một người không quá hiểu rõ vềGiang Nhược Kiều như Lục Dĩ Thành cũng không hềnhận ra sâu trong thâm tâm anh cũng nghĩ vậy: Giang Nhược Kiều chi tiêu thế này hoàn toàn không có vấn đềgì cả.

Cô nên làm thế.

Có mấy trường mầm non ở gần đại học A, nhưng họ sẽ không suy xét tới nhà trẻ công lập. Bởi vì Lục Tư Nghiên không phải học lớp mầm nên cậu nhóc có thể được xếp luôn vào lớp lớn. Dưới tình huống như vậy, nhà trẻ tư thục càng dễ xin hơn, bọn họ thật sự không có nhiều thời gian. Dù sao họ cũng sắp khai giảng, chỉ có nhà trẻ tư thục mới còn nhét thêm được.

Học phí các trường mầm non tư thục cũng không đồng đều.

Trong số một số nhà trẻ mà họ đã chọn, trường rẻ nhất học phí cũng tầm ba ngàn tệ một tháng.

Cả ba đều có ngoại hình ưa nhìn, dĩ nhiên đứng cùng nhau đã thu hút rất nhiều ánh mắt.

Cả Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều là những người làm việc rất cẩn thận, sau khi tới xem trường mầm non có học phí vừa phải, hai người lại liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự không hài lòng trong mắt đối phương.

Cả buổi sáng bọn họ đã đi xem ba trường mầm non...

Đến giờ ăn cơm, Lục Dĩ Thành đề nghị ra ngoài ăn. Vì cân nhắc tới khẩu vị của Giang Nhược Kiều nên anh không chọn tiệm thức ăn nhanh rẻ tiền mà đến một nhà hàng.

Ba người họ đều rất mệt mỏi, Lục Tư Nghiên nằm bò trên bàn.

"Cậu có chọn được chỗ nào không?" Lục Dĩ Thành hỏi Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều đang lấy khăn ướt khử trùng từ trong túi ra, tỉ mỉ lau bàn một lượt, nghe thấy vậy, cô ngẩng đầu nhìn Lục Dĩ Thành: "Không có, còn cậu thì sao?"

Lục Dĩ Thành cũng lắc đầu.

Cả hai đều có chung một suy nghĩ.

Trước khi đi xem trường mẫu giáo, cả hai đều nghĩ: Cứ chọn cái nào rẻ nhất, đi nhà trẻ thôi mà, không mong con học được gì chỉ cần chơi ngoan là được!

Kết quả là trong quá trình tới khảo sát, họ lại vô cùng kén chọn, không vừa lòng chỗ này chỗ kia.

Nói đi nói lại, cũng đều là vị họ quá nghèo.

"Thế này không ổn." Giang Nhược Kiều nói: "Mấy ngày nữa nhà trẻ sẽ khai giảng, nhất định phải tìm được trong hôm nay."

Lục Dĩ Thành cũng nghĩ như vậy.

Anh nghiến răng: "Nếu không thì chọn nhà trẻ Chong Chóng Lớn đi."

Giang Nhược Kiều rất ngạc nhiên: "Hơn năm ngàn mỗi tháng đấy."

Nếu không phải đi tới tận nơi để xem thì cô cũng không biết học phí cho trẻ đi mẫu giáo bây giờ lại đắt như vậy.

Lục Dĩ Thành phân tích cho cô hiểu: "Tôi đã đọc công thức nấu ăn của họ, cân bằng dinh dưỡng. Bữa sáng và bữa trưa rất tốt. Bữa trưa cũng đảm bảo hai thịt, một chay và một canh. Địa điểm cũng tốt, khu vui chơi cũng còn mới, giáo viên cũng ổn, còn có xe đưa đón học sinh." Anh dừng lại một chút: "Điều quan trọng nhất là phụ huynh có thể xem qua camera giám sát."

Điểm này rất quan trọng.

Anh cũng đã đọc rất nhiều tin tức, bên trong nhà trẻ cũng hay xảy ra rất nhiều chuyện. Mặc dù sẽ có điểm mù nhưng nếu như có thể nhìn thấy phòng học cũng không tệ.

Giang Nhược Kiều cũng rất thích nhà trẻ này.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chỉ là có chút vượt qua dự tính.

Lục Dĩ Thành như biết cô đang do dự điều gì, sau khi chuẩn bị xong tâm lý, anh nói: “Chuyện học phí cậu không cần quá lo lắng, tôi sẽ lo, cậu chỉ cần trả hai ngàn là được rồi. Thế nào?"

Giang Nhược Kiều nhìn về phía anh.

Chẳng lẽ Lục Dĩ Thành là Bồ tát chuyển thế ư?

Không đúng, anh lấy đâu ra nhiều tiền thế chứ, không phải anh rất nghèo à?

Không phải là người ngay cả gọi đồ ăn ngoài cũng không dám đấy ư?

Không phải vì một chút tiền mà quần áo cũng giặt bằng tay, rất ít sử dụng máy giặt trong ký túc xá nam để tiết kiệm tiền đấy sao?

Ngay khi Giang Nhược Kiều chuẩn bị hỏi rõ lý do thì điện thoại của cô vang lên, là Tưởng Diên gọi điện thoại tới.

Cô do dự một lúc, không trả lời mà chuyển sang chế độ im lặng.

Cô liếc nhìn Lục Dĩ Thành một cái.

Dường như Lục Dĩ Thành đã đoán ra điều gì đó, anh nhìn đi chỗ khác, xé túi nhựa bọc đĩa.

Ai ngờ điện thoại của anh lại đổ chuông.

Anh cúi đầu nhìn thì thấy là Tưởng Diên gọi tới.

Lục Dĩ Thành: "..."

Vì thế, anh cũng lựa chọn không nghe máy, nhấn nút tắt tiếng.

Tưởng Diên vừa mới đổi vé, đang ngồi lên xe, thấy hơi khó hiểu: Có chuyện gì vậy, sao cả hai đều không nghe điện thoại? Đang bận việc gì à? Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 25:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tưởng Diên vẫn rất hiểu bạn gái với cả bạn thân của mình.

Có thể hai người ấy đều đang bận, thế là anh ta không tiếp tục gọi điện thoại nữa mà chuyển sang nhắn tin.

Sau đó, cả Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều nhận được tin nhắn của Tưởng Diên. Tin nhắn cũng không khác nhau là mấy, anh ta nói mình đã đổi sang chuyến bay sớm hơn để bay về, chắc chiều là về đến nơi. Anh ta hẹn mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, tiện thể bàn về chuyện Nông Gia Lạc luôn.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành nhìn nhau, rồi vội vàng đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Không đúng lúc, bọn họ thật sự không có thời gian đến cuộc hẹn để ăn cơm.

Còn một vài ngày nữa là đến khai giảng rồi, hôm nay bọn họ muốn giải quyết cho xong chuyện nhà trẻ. Sẩm tối họ còn phải hẹn chủ nhà đi xem nhà nữa, nào có dư giả thời gian để đi ăn cơm chứ? Không phải ngày nào chủ nhà cũng rảnh rỗi, cũng sắp đến thời gian đăng ký học nhà trẻ rồi, Giang Nhược Kiều đắn đo suy nghĩ rồi trả lời tin nhắn của Tưởng Diên: "Hôm nay em bận rồi, không có thời gian ăn cơm với anh."

Nếu như Tưởng Diên xem lại lịch sử trò chuyện trong quá khứ, anh ta sẽ nhận ra giọng điệu lúc trò chuyện của Giang Nhược Kiều trong mấy ngày gần đây đã gượng gạo hơn trước rất nhiều.

Cô đang dần vạch rõ giới hạn với Tưởng Diên.

Trong kế hoạch ban đầu của cô, cô cũng đang đợi Tưởng Diên quay về rồi chuẩn bị chia tay anh ta.

Cô không phải là người có thói quen chia tay qua Wechat.

Huống hồ người này còn là Tưởng Diên, là nam chính có ánh hào quang, tất nhiên chia tay cũng phải cẩn thận một chút, có thể chia tay trong hòa bình là điều tốt nhất. Cho dù không thể chia tay êm đẹp thì cô cũng mong kết quả sẽ có lợi cho mình.

Tưởng Diên trả lời lại ngay lập tức: [Được rồi, anh nhớ em quá đi mất, em đừng làm việc mệt quá đấy.]

Giang Nhược Kiều không trả lời.

Lục Dĩ Thành cũng trả lời tin nhắn của Tưởng Diên: "Ngại quá, hôm nay tớ rất bận, không có thời gian rảnh rỗi đi ăn cơm với cậu."

Tưởng Diên: [… Được rồi, một người, hai người, ai cũng bận hết.]

Lục Dĩ Thành cũng không nhắn lại.

Phục vụ trong nhà hàng đang bưng đồ ăn lên, Lục Tư Nghiên nhìn đồ ăn bằng đôi mắt sáng bừng, cậu nhóc hoàn toàn không chú ý đến cơn sóng ngầm dưới mặt hồ phẳng lặng giữa ba mẹ mình.

Hai người đều không được tự nhiên.

Giang Nhược Kiều luôn cảm thấy tình tiết này quá drama.

Nhưng cũng đành chịu vậy thôi, nếu như Tưởng Diên không phải là bạn thân của Lục Dĩ Thành, nếu như cô không mơ thấy tình tiết trong cuốn tiểu thuyết kia, chắc chắn cô sẽ thẳng thắn nói với bạn trai của mình chuyện của Lục Tư Nghiên.

Đối phương chấp nhận hay là từ chối, muốn yêu tiếp hay chia tay thì đó cũng là chuyện của anh ta.

Trong tình cảm, cô muốn thành thật tuyệt đối.

Nhưng Tưởng Diên… cô thật sự không muốn nói ra, cô thật sự không muốn dây cà ra dây muống, nhất là khi cô còn đang định chia tay với anh ta.

Lục Dĩ Thành cũng không muốn nói.

Hai người có chung một suy nghĩ, nếu cứ muốn giấu mãi chuyện này với tất cả mọi người xung quanh là một điều không thể, nhưng bây giờ có thể nói được sao? Còn có một đống việc đang đợi bọn họ xử lý, chúng đã đủ phiền toái, đã khiến người ta mệt não lắm rồi, giờ còn muốn gây thêm rắc rối hay sao? Hơn nữa, nếu nói thì cũng phải nói với người mình tin tưởng tuyệt đối. Hiện giờ mối quan hệ rối lắm như thế này, Tưởng Diên có đáng tin không?

Huống hồ, nói cho Tưởng Diên biết, bọn họ có được lợi lộc gì chứ?

Tưởng Diên có thể giúp họ cùng nhau nuôi nấng đứa trẻ, hay là có thể cùng nhau đưa ra ý kiến, hoặc có thể quyên tiền cho hai người không một xu dính túi như bọn họ không?

Rõ ràng là không thể.

Anh ta chỉ mang đến rắc rối thôi, nếu đã như thế thì cần gì phải nói cho anh ta biết, ít ra bây giờ cũng không thể nói.

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều là người rất thực tế trong chuyện này, ngoại trừ những người có thể giúp đỡ họ ra, nếu không… chẳng có gì để nói cả?

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hai người cũng coi như rất ăn ý với nhau trong chuyện con cái, thậm chí bước tiến và mục đích đều thống nhất, thế nên cũng không có ai chủ động nhắc đến việc cần phải thẳng thắn nữa.

Lục Dĩ Thành tráng bát đũa cho mình và cả con.

Bữa ăn lần này vẫn do Lục Dĩ Thành đặt mua, hai món mặn một món chay và một đĩa rau trộn.

Cả ba người đều đã thấm mệt, lúc ăn cơm cũng không ai lên tiếng mà chỉ cúi đầu càn quét sạch cả bàn đồ ăn. Bữa cơm này Lục Dĩ Thành đặt mua rất chuẩn, không thừa cũng không ai ăn chưa đủ no, vừa vặn. Sau khi cơm nước xong xuôi, hai người còn phải tiếp tục bàn bạc về chuyện của nhà trẻ. Tuy hai người đã ưng nhà trẻ Chong Chóng Lớn rồi nhưng mang tâm thế "đến cũng đến rồi", nên buổi chiều hai người còn phải đi xem tiếp hai nhà trẻ khác nữa.

Giang Nhược Kiều che trên che dưới.

Lục Dĩ Thành chẳng hề để ý đến cái gọi là tia tử ngoại, một mình anh đi phía trước.

Giang Nhược Kiều nắm tay Lục Tư Nghiên đang mắt nhắm mắt mở che ô đi đằng sau.

"Lục Dĩ Thành." Đột nhiên Giang Nhược Kiều gọi tên anh.

Lục Dĩ Thành quay đầu lại.

Giang Nhược Kiều chỉ tay vào Lục Tư Nghiên hai mắt đang díp lại với nhau rồi nói: "Hình như thằng bé sắp ngủ rồi, hay là chúng ta tìm chỗ nào cho thằng bé ngủ đi?"

Lục Dĩ Thành lắc đầu: "Không cần."

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Dĩ Thành sải bước dài đi đến, anh giơ tay bế Lục Tư Nghiên lên rồi nói: "Tôi bế nó lên, cứ để nó ngủ như thế, đi thôi, nếu không sẽ trễ đấy."

Giang Nhược Kiều: Một chữ thôi, tuyệt!

Lục Tư Nghiên là một em bé năm tuổi nhưng vẫn hơi mập trong đám trẻ con, dù sao thì cô cũng không bế nổi.

Lục Dĩ Thành thật sự rất khỏe, anh bế một đứa trẻ hơi mập mạp như thế, đi dưới trời nắng chói chang nhưng lại trông thoải mái, nhẹ nhàng.

Giang Nhược Kiều rất tự giác chạy lên trên, cô giơ tay lên, che nắng cho anh.

Lục Dĩ Thành quay đầu lại nhìn cô.

Thật ra tiếp xúc với Lục Dĩ Thành nhiều, Giang Nhược Kiều nhận ra anh không hề ôn hòa, vô hại giống như lời đồn, trái lại, mặt anh lúc không cười trông hơi đáng sợ.

Mà kiểu đáng sợ ấy không phải là ánh mắt hay là gương mặt đáng sợ.

Mà là quá nghiêm túc sẽ khiến người ta vô thức nín thở rồi căng thẳng.

"Tôi sợ thằng bé nóng." Giang Nhược Kiều giải thích.

Lục Dĩ Thành nhìn sang chỗ khác, anh bế Lục Tư Nghiên rồi bước tiếp về phía trước, nhưng anh lại vô thức thả chậm bước chân để phù hợp với nhịp bước của Giang Nhược Kiều.

Quả nhiên Lục Tư Nghiên đã mệt nhoài.

Được ba bế lên, không lâu sau cậu nhóc đã tựa lên bả vai của Lục Dĩ Thành rồi chìm vào giấc ngủ.

Cậu bé ngủ rất say, rất ngon giấc. Có thể là do ba cậu bé vẫn còn trẻ, bờ vai của ba với con cái vẫn rất rộng rãi, an tâm.

Giang Nhược Kiều nhìn góc nghiêng của Lục Dĩ Thành. Cô nhìn ra được anh cũng đang rất nóng nhưng bàn tay của anh đang bế Lục Tư Nghiên vẫn rất vững chắc, không hề run tay. Cô chuyển dời tầm mắt nhìn vào cánh tay anh. Rõ ràng trông anh rất gầy nhưng lại cho người ta một cảm giác rất đáng tin. Đôi bàn tay này đủ để làm nên rất nhiều, rất nhiều chuyện.

Rất hiếm thấy ở thanh niên trong độ tuổi hai mươi, Lục Dĩ Thành đã có thể như thế.

…

Sở dĩ Tưởng Diên đổi vé máy bay bay về sớm là vì muốn ăn một bữa cơm với đám bạn và Giang Nhược Kiều.

Bây giờ bạn gái và Lục Dĩ Thành đều bận, bữa cơm này cũng không còn nữa, anh ta hơi thất vọng nhưng cũng không nói thêm gì. Anh ta biết Giang Nhược Kiều về thủ đô sớm là vì chụp ảnh, cũng biết Lục Dĩ Thành đang dạy, hai người đều bận rộn, anh ta cũng không thể bảo họ bỏ dở việc mình đang làm lại để ăn cơm với anh ta được.

Tưởng Diên cũng không có ý định ra ngoài mà ở trong nhà phụ của họ Lâm.

Dãy biệt thự chiếm diện tích lớn nhất ở Danh Môn Hoa Phủ là của nhà họ Lâm.

Căn biệt thự được chia làm nhà chính và nhà phụ.

Nhà chính là nơi ở của vợ chồng nhà họ lâm và Lâm Khả Tinh, hai người anh khác của Lâm Khả Tinh đều đã lập gia đình, cơ bản họ sẽ không trở về, nhưng vẫn để lại phòng cho bọn họ.

Nhà phụ là nơi ở của người làm và đầu bếp của nhà họ Lâm.

Mẹ Tưởng đã sống ở nhà họ Lâm mười năm, rất thân thiết với bà Lâm, cho nên bà ấy sống ở đây, ít nhất ở nhà phụ cũng có đặc quyền. Mẹ Tưởng ở phòng trong, Tưởng Diên cũng có căn phòng thuộc về riêng mình. Có vẻ như sau năm mười tuổi, cuộc sống của Tưởng Diên đã xảy ra biến cố lớn nhưng dưới sự sắp xếp của mẹ Tưởng, cuộc sống của anh ta vẫn sung túc hơn rất nhiều đứa trẻ trong các gia đình khá giả khác, là một người mẹ, bà ấy đã cố gắng hết sức có thể rồi.

Lâm Khả Tinh luôn thích chạy đến nhà phụ.

Lần này là lấy lý do đến mượn đồ để đến nhà phụ, thấy Tưởng Diên đang chán nản ngồi trong phòng khách, cô ta mừng thầm trong bụng, sau đó nhẹ nhàng bước đến rồi hỏi: "Anh không ra ngoài à?"

Tưởng Diên đổi vé máy bay về sớm, cô ta cũng mượn cớ có việc theo anh ta về. Cô ta còn tưởng anh ta vội vàng quay về là muốn gặp Giang Nhược Kiều, nhưng không ngờ giờ này mà anh ta vẫn chưa ra ngoài.

Tưởng Diên nghịch chiếc móc khóa rồi ủ rũ trả lời: "Bận cả rồi."

Lâm Khả Tinh đã hiểu, nhưng cô ta lại không cầm lòng được mà thốt lên: "Đã lâu rồi hai người không gặp nhau, lại không dính lấy nhau ngay khi vừa về cho đám độc thân đỏ mắt."

Cô ta cũng rất ngạc nhiên.

Tính toán thời gian thì Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đã không gặp nhau trong suốt một khoảng thời gian rồi, chẳng phải hai người đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt sao? Tưởng Diên về rồi, lẽ nào Giang Nhược Kiều không vui, lẽ nào cô không nên lập tức tới tìm anh ta sao?

Tưởng Diên mỉm cười: "Em không hiểu rồi, Nhược Kiều rất bận, luôn là anh theo giờ giấc của cô ấy."

Anh ta rất thích một Giang Nhược Kiều cố gắng vì cuộc sống như thế này.

Anh ta có lý tưởng của mình, cô cũng có, hai người đều đang cố gắng vì cuộc sống.

Những người có trong tay tất cả mọi thứ sẽ không hiểu được cảm giác này đâu.

Tưởng Diên thật sự coi Lâm Khả Tinh là em gái của mình, anh ta có thể quan tâm, cũng có thể chăm sóc cho cô ta, nhưng anh ta sẽ không nói với cô ta quá nhiều về cuộc sống chỉ thuộc về "Tưởng Diên". Một là cô ta vẫn còn nhỏ, tuy hơn kém nhau hai tuổi không phải là nhiều nhưng cũng cách

biệt quá lớn. Ví dụ như lúc cô ta còn đang học cấp ba, anh ta đã lên đại học rồi, đợi đến sau này khi cô ta lên năm hai, anh ta cũng đã bước chân ra ngoài xã hội, họ không bao giờ có cùng bước tiến, thế nên có rất nhiều chuyện không thể nói với nhau được.

Hai là Lâm Khả Tinh có đầy đủ mọi thứ trong tay, chỉ cần là thứ cô ta thích, ba mẹ cô ta đều sẽ cho cô ta hết, cuộc sống của cô ta thuận buồm xuôi gió, vô lo vô nghĩ, không có thất bại, bàn chuyện lý tưởng, khó khăn của cuộc sống với cô công chúa nhỏ như cô ta, Tưởng Diên luôn thấy mình là đứa lắm lời.

Lục Khả Tinh gật đầu: "Thì ra là thế, gia đình cô ấy khó khăn lắm à?"

Tưởng Diên bị hỏi đến vấn đề này.

Bởi vì đột nhiên anh ta nhận ra, anh ta vốn chẳng hiểu gì về hoàn cảnh gia đình của Nhược Kiều.

Hai người đã hẹn hò với nhau vài tháng rồi, anh ta không nói chuyện trong nhà, bởi vì anh ta không muốn nhắc đến chuyện ba mình đã mất. Nhược Kiều thì sao, gia đình cô như thế nào, hình như trước giờ anh ta chưa từng nghe thấy cô nhắc đến người nhà của mình.

Anh ta chỉ biết cô là người thành phố Khê.

Anh ta cũng biết, thỉnh thoảng ông bà ngoại của cô sẽ gửi cho cô một ít đồ, ví dụ như củ cải bào sợi, ví dụ như táo chỗ nào cũng có.

Vậy ba mẹ của cô thì sao?

Lâm Khả Tinh thấy Tưởng Diên không nói gì, cô ta còn tưởng mình đã nói sai câu nào đó rồi, thế là vội vàng nói lời xin lỗi: "Em rất hay suy đoán linh tinh, chắc bạn gái của anh là một người rất cố gắng, em cũng rất thích một người chị như thế. Haiz, lần này em cũng rất muốn ra ngoài trải nghiệm cuộc sống nhưng mà mẹ em không cho."

Tưởng Diên bật cười: "Em hả, thôi bỏ đi."

Công chúa nhỏ còn muốn đi làm thêm trải nghiệm cuộc sống sao?

Nghĩ thế nào cũng thấy không phù hợp.

Với tính cách của Khả Tinh, cũng không thể trách mẹ anh ta và bà Lâm suốt ngày lo lắng không yên được, bởi cô ta quá đơn giản, quá ngây thơ, có khi bị người ta lừa e là còn giúp người ta đếm tiền ấy chứ.

"Anh đang coi thường em đấy nhé." Lâm Khả Tinh không phục nói: "Lên đại học rồi em cũng muốn tự kiếm tiền lo cho mình, bạn gái của anh làm được, em cũng có thể."

"Hai người không giống nhau đâu." Tưởng Diên nói.

Lâm Khả Tinh cố nhịn vấn đề"Hai người có gì không giống nhau chứ" này.

Khác nhau chỗ nào chứ?

Tưởng Diên mở điện thoại ra, màn hình điện thoại của anh ta là bức ảnh của Giang Nhược Kiều, cô đang cười rất vui vẻ, Tưởng Diên vốn đang thất vọng cũng thấy nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều.

Khác nhau chỗ nào à?

Giang Nhược Kiều khác mọi cô gái trên đời này.

Chương 26:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lâm Khả Tinh cúi đầu thất vọng rời khỏi tòa nhà phụ, đúng lúc chạm mặt mẹ Tưởng đang đi về.

Mẹ Tưởng trông thấy dáng vẻ đó của Lâm Khả Tinh thì vội vàng hỏi han: "Con làm sao vậy?"

Bà ấy lại nhìn vào trong tòa nhà phụ rồi lại hỏi: "A Diên bắt nạt con phải không?"

Lâm Khả Tinh vội vàng lắc đầu: "Không ạ, không ạ, chỉ là con thấy…" Cô ta không biết nói dối, ánh mắt hoảng loạn, rồi bỗng nhiên nghĩ đến một cái cớ, cũng chưa từng xuất hiện ở trong đầu mà tự nhiên bật thốt lên: "Vẫn chưa kịp thích nghi ạ! Đúng vậy, là con vẫn chưa kịp thích nghi với nơi này!"

Mẹ Tưởng bị Lâm Khả Tinh chọc cười, sau đó bà ấy dịu dàng nhìn cô ta rồi nói: "Vẫn còn là một đứa trẻ, A Diên còn chưa đi à?"

"Chưa ạ." Lâm Khả Tinh nhỏ giọng nói: "Bạn gái của anh ấy có việc bận rồi ạ."

"À thế à." Mẹ Tưởng nói: "Thảo nào." Bà ấy lại thở dài thườn thượt, gương mặt buồn thiu như bánh đa ngâm nước: "Tính ra thì cuối năm nay A Diên cũng hai mươi mốt rồi, trước đây dì vẫn thấy không có gì nhưng giờ nó có bạn gái rồi dì mới bắt đầu thấy sốt ruột. Vốn muốn nó lập nghiệp trước rồi mới thành gia, nhưng bây giờ xem ra… Haiz, cũng không biết con gái nhà người ta có chê bai nhà dì không nữa."

Lâm Khả Tinh trả lời ngay mà không cần suy nghĩ: "Sao lại chê được ạ!"

Trong mắt của cô ta, anh Tưởng Diên là người giỏi nhất, tuyệt nhất trên đời này.

Sao lại có người chê bai anh ta, sao người ta lại có thể chê bai anh ta được chứ.

Mẹ Tưởng nhìn cô ta rồi nói: "Cũng chỉ có người mẹ ruột là dì với con là có thể nhìn thấy được điểm tốt của A Diên thôi, bây giờ con gái đều nhìn vào điều kiện gia đình cả. Con xem, ba của A Diên không còn nữa, dì lại chẳng có gì trong tay, nếu tính đến chuyện hôn nhân đại sự thật thì nhà dì cũng chẳng thể cho người ta được cái gì, phiền não thật chứ! Nghĩ đến lúc con gái nhà nhà người ta bới móc A Diên, dì lại thấy khó chịu trong lòng."

Lâm Khả Tinh nghe thấy bà ấy nói như thế thì càng buồn hơn.

Mẹ Tưởng nói sang chuyện khác: "Con xem dì kìa, nói với con mấy cái này làm gì chứ. Phải rồi, mấy hôm trước dì có nghe A Diên nói sẽ đi đến Nông Gia Lạc ở trong núi với bạn học. Khả Tinh, con cũng đi cùng chứ?"

Lâm Khả Tinh ngạc nhiên nói: "Con ư? Con đi không tiện đâu ạ?"

Cô ta cũng không quen biết những người bạn kia của Tưởng Diên. Sao đi được? Hơn nữa Giang Nhược Kiều cũng đi mà.

"Sao lại không được?" Mẹ Tưởng nói: "Trong lòng của dì, chúng ta là người một nhà, hơn nữa thời gian này tâm trạng của con lên xuống thất thường, dì nhìn mà cũng thấy nóng hết cả ruột gan. Khả Tinh, con cũng đi cùng đi, dì cũng muốn con giúp dì một chuyện."

"Chuyện gì ạ?"

Mẹ Tưởng cười nói: "Bảo con đi chơi cho khuây khỏa, nhân tiện nom xem bạn gái của A Diên trông như thế nào giúp dì với."

Lâm Khả Tinh: "Chị ấy rất tốt ạ."

Mẹ Tưởng lắc đầu: "Con đã gặp người ta bao giờ đâu, con chỉ nghe qua lời A Diên nói thôi, mặt ngang mũi dọc, tính nết trông ra sao thì phải tiếp xúc nhiều mới được. Khả Tinh, dì không tiện nói chuyện này với A Diên, dì sợ nó nổi nóng, con giúp dì chuyện này nhé được không?"

Lâm Khả Tinh như uống phải bùa mê thuốc lú, cô ta khẽ gật đầu.

Thú thật, cô ta cũng rất muốn đi xem thử, xem xem rốt cuộc Giang Nhược Kiều kia là một người như thế nào mà lại có thể khiến cho Tưởng Diên phải lòng cô như thế.

…

Ở một nơi khác, Lục Dĩ Thành dẫn theo Giang Nhược Kiều đi xem thêm hai nhà trẻ nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Tư Nghiên ngủ rất say giấc, cánh tay của Lục Dĩ Thành dù đã tê rần nhưng vẫn không thể bỏ tay xuống, Giang Nhược Kiều thấy thế thì chủ động nói: "Hay là để tôi bế thằng bé một lát cho?"

Lục Dĩ Thành nhìn Giang Nhược Kiều.

Cánh tay của cô rất nhỏ.

Không khéo tay của Lục Tư Nghiên còn to hơn cả của cô ấy chứ.

Lục Dĩ Thành lắc đầu: "Không cần, cậu không bế nổi đâu, tôi cũng quen rồi, có lẽ ngủ khoảng mười mấy phút nữa là nó sẽ tỉnh dậy. Chắc tầm đấy thôi."

Quả thật Giang Nhược Kiều không bế nổi.

Bế một tí thì được chứ bế khoảng mười mấy phút, cô nghĩ tay của mình sẽ tàn mất.

Chỉ là cô không ngờ, lực cánh tay của Lục Dĩ Thành lại khỏe đến thế.

Chọn đi chọn lại, hai người đều không phải kiểu người do dự, sau khi bàn bạc lại với nhau, hai người đã quyết định chọn nhà trẻ Chong Chóng Lớn. Đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhược Kiều thật sự cảm nhận được thế nào bỏ ra số tiền ít mà mua được thứ đồngon, có điều Lục Dĩ Thành nói anh sẽ chịu nhiều hơn một chút, nhưng cô không đồng ý. Trong chuyện nuôi nấng con cái, anh chịu trách nhiệm nhiều hơn vậy thì trong chuyện tiền nong cô cũng không muốn chiếm lời.

Nuôi con cái rất tốn kém, học phí nhà trẻ cũng y như thế.

Nhưng cũng là năm cuối cấp mẫu giáo rồi.

Cô rất kiên trì, Lục Dĩ Thành cũng không nói gì nữa, sau khi đăng ký cho con xong, hai người đều có chung một suy nghĩ, là phải kiếm tiền!

Chuyện gì cũng có độ nặng nhẹ của nó.

Sau khi giải quyết được chuyện hộ khẩu và nhà trẻ hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Gần đại học A có rất nhiều phòng cho thuê.

Cả Lục Dĩ Thành lẫn Giang Nhược Kiều đều không có kinh nghiệm trong việc đi thuê nhà, suốt cả chặng đường cũng là từ từ mày mò. Chọn tới chọn lui, đến tám chín giờ tối mà vẫn chưa quyết được căn nào.

“Chuyện này không thể vội vàng được.” Lục Dĩ Thành nói: “Thường thì phải ký hợp đồng trong vòng một năm, sống một năm thì chọn kỹ một chút vẫn tốt hơn.”

Giang Nhược Kiều gật đầu.

Lục Tư Nghiên mệt đến nỗi tóc quăn cũng biến thành tóc thẳng.

“Hợp đồng tôi ký với chủ nhà bắt đầu từ ngày mùng một tháng chín, bây giờ vẫn còn hạn hợp đồng.” Lục Dĩ Thành tính nhẩm: “Hay là thế này nhé, chúng ta sẽ giải quyết cho xong chuyện nhà cửa trong tuần tới, việc tìm người làm chúng ta bàn bạc lại sau. Tôi không biết chuyên ngành của cậu thế nào, dù sao thì chuyên ngành của chúng tôi lên năm ba học cũng ít, vừa mới khai giảng cũng không bận rộn lắm, tôi vẫn có thời gian để chăm sóc cho thằng bé.”

“Được.” Giang Nhược Kiều cũng nhớ lại thời khóa biểu của mình: “Dù sao thằng bé cũng phải đi học, ngoài thứ hai với thứ ba ra, thì buổi chiều các ngày trong tuần khác tôi đều không có tiết, công việc chụp ảnh bận thêm hai ba ngày nữa cũng tạm xong rồi.”

Hai cái đầu gộp lại thì sẽ càng có nhiều cách hơn.

Tuy bây giờ công việc cũng bộn bềnhưng nếu bàn bạc với nhau thì cũng có thể gánh vác được.

…

Ngày hôm sau, lịch trình cũng không quá bận rộn. Có điều suýt chút nữa Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều quên mất còn chuyện tới Nông Gia Lạc nữa. Lúc Tưởng Diên vui vẻ thông báo ngày mai đi lên núi, hai người đều ngây người. Giang Nhược Kiều vốn định từ chối khéo nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tuy cô không háo hức đi Nông Gia Lạc lắm nhưng ba người bạn khác của cô đều đã chuẩn bị xong hết rồi. Nếu như cô không đi, chắc chắn bạn của cô cũng sẽ không đi, sao phải khiến họ mất hứng chứ.

Điều quan trọng hơn cả chính là, cô đã đồng ý chuyện này từ trước, gần đến ngày đi lại đổi ý thì mất nết quá.

Cô cũng muốn nhân cơ hội này nói rõ chuyện của hai người với Tưởng Diên.

Chia tay cũng phải có lý do chứ.

Không có lý do cũng phải bịa ra bằng được lý do.

Cô phải chuẩn bị trước cái đã.

Giang Nhược Kiều đã đồng ý đi đến Nông Gia Lạc ở trên núi theo đúng như kế hoạch vậy thì Lục Dĩ Thành không muốn đi nữa. Anh không muốn biến chuyện này trở nên phức tạp và lúng túng hơn, thậm chí anh đã nghĩ xong cả rồi. Dù gì sau khi khai giảng anh cũng sắp chuyển ra khỏi ký túc xá, kể cả là bạn cùng ngành, cùng lớp thì chỉ cần anh bận rộn, tất nhiên anh và Tưởng Diên sẽ dần có khoảng cách.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tưởng Diên cũng không có ý định học lên thạc sĩ, hai năm qua đi, có lẽ cả đời này bọn họ cũng sẽ không gặp lại nhau nữa.

Cho nên, bây giờ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Ít nhất bây giờ, trong những hoạt động như thế này, Giang Nhược Kiều đi rồi thì anh sẽ không đi nữa, và ngược lại anh đi rồi thì Giang Nhược Kiều sẽ không đi nữa. Hai người không nói gì với nhau nhưng lại rất ăn ý trong chuyện này.

Buổi sáng hôm chuẩn bị xuất phát đi đến Nông Gia Lạc, Lục Dĩ Thành lấy cớ tự dưng có việc bận để từ chối lời mời của Tưởng Diên.

Nhưng điều anh không ngờ đến chính là Tưởng Diên lại tự mình đi đến đón anh, đến lúc Lục Dĩ Thành nhận được điện thoại của Tưởng Diên thì anh ta đã đi đến trước cửa nhà rồi. Suy nghĩ của Tưởng Diên rất đơn giản, bốn người sống trong ký túc xá, Lục Dĩ Thành và lão út đã quyết định học lên thạc sĩ, một người khác thì vềquê thừa kế công ty của gia đình, anh ta không muốn học lên thạc sĩ. Ngày trước một mình thế nào cũng được, ngây ngô được chăng hay chớ, nhưng giờ anh ta đã có một cô bạn gái mà anh ta muốn ở bên cô cả đời rồi, tất nhiên anh ta cũng phải suy nghĩ cho tương lai nhiều hơn.

Anh ta quyết định sau khi tốt nghiệp xong sẽ vào làm trong một công ty, đến khi đó kiếm nhiều tiền một chút, nghĩ cách trả tiền đặt cọc, như thế

anh ta và Nhược Kiều cũng có được căn nhà nhỏ thuộc về hai người.

Anh ta không mua được căn nhà lớn nhưng mua căn nhà nhỏ vài chục mét vuông, với năng lực của anh ta cố gắng thêm vài năm vẫn có thể làm được.

Như thế thì cơ hội sau này mọi người trong ký túc xá gặp nhau sẽ ngày càng ít.

Cách đây không lâu Lục Dĩ Thành cũng có nói trong nhóm chat, lần này khai giảng anh sẽ không sống trong trường nữa. Về chuyện tại sao không ở trong ký túc xá nữa Lục Dĩ Thành không nói, ba người bọn họ cũng không hỏi nhiều. Nhưng lần này đi Nông Gia Lạc, Tưởng Diên nói gì cũng muốn kéo Lục Dĩ Thành đi cho bằng được, ai biết sau này còn có cơ hội như thế này nữa hay không? Ai biết về sau trong hoạt động kiểu này bốn người trong ký túc xá của bọn họ còn có thể tụ tập đông đủ nữa không?

Lục Dĩ Thành mở cửa, thấy người đứng trước cửa là Tưởng Diên thì vô cùng bất đắc dĩ.

Trước đây Tưởng Diên và Lục Dĩ Thành rất thân nhau, họ đều đối xử với đối phương như là người của mình. Lúc này, Tưởng Diên cũng không coi mình là người ngoài mà đi thẳng vào trong nhà rồi nói: "Tôi đã hỏi thăm lão út rồi, mấy ngày tới cậu không cần đến nhà học sinh dạy học."

"Sếp Lục, tôi biết cậu không thích náo nhiệt nhưng lần này thật sự không giống." Tưởng Diên cố gắng giới thiệu: "Thời tiết ở đó thấp hơn nội thành, chẳng phải đã bàn chuyện này từ trước rồi à? Tôi cũng đã đặt phòng với bên kia xong cả rồi, nếu như cậu không đi vậy thì chẳng còn gì là vui nữa."

Lục Dĩ Thành: "..."

Rất bất đắc dĩ, cũng rất phiền phức.

Lúc anh đang không biết phải làm sao thì Lục Tư Nghiên chạy từ phòng vệ sinh ra, nhìn thấy trong nhà có người lạ, cậu bé cũng không sợ mà mở

to đôi mắt long lanh nhìn đối phương.

??

Tưởng Diên cũng không ngờ trong nhà Lục Dĩ Thành còn có thêm một đứa trẻ con nữa.

Anh ta nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành chỉ đành giải thích: "Cậu cũng thấy rồi đấy, tôi thật sự có việc nên không thể đi được, tôi còn phải chăm sóc cho thằng bé nữa."

Tưởng Diên nhìn Lục Tư Nghiên chằm chằm, anh ta thấy đứa trẻ này hơi quen: "Con của họ hàng cậu à?"

Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Gia đình của Lục Dĩ Thành như thế nào mấy người bọn họ đều biết rõ, có thể nói như này, ngoài bà cô lấy chồng xa ra thì trong nhà Lục Dĩ Thành cũng không còn người thân nào khác.

Đứa trẻ này, hoặc là con của họ hàng, hoặc là con của hàng xóm.

Lục Dĩ Thành nhìn Lục Tư Nghiên bằng ánh mắt trấn an, anh ừ một tiếng: "Ừ, sắp tới tôi sẽ phải chăm sóc cho thằng bé một thời gian."

Tưởng Diên: "Chuyện nhỏ như con muỗi." Anh ta ngồi xổm xuống rồi dụ dỗ Lục Tư Nghiên: "Anh bạn nhỏ, bọn chú sắp lên núi chơi rồi, chỗ đó có thể bắt cả, còn có thể leo cây bắt tổ chim, cháu có muốn đi cùng không, vui lắm đó."Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Quả nhiên Lục Tư Nghiên đã bị dụ dỗ.

Xuống sông bắt cá, leo cây bắt tổ chim, vừa nghe đã thấy rất vui rồi.

Dung lượng não của cậu bé lớn như thế nhưng khả năng ghi nhớ cũng có hạn, cậu bé đã quên mất giọng nói của Tưởng Diên rồi.

Vừa nghe thấy Tưởng Diên miêu tả về cuộc sống thú vị ở trên núi, Lục Tư Nghiên chẳng còn nhớ gì nữa, cậu bé mong chờ nhìn Lục Dĩ Thành bằng đôi mắt sáng long lanh.

Cậu bé được dạy bảo rất tốt, tuy rất muốn đi, rất muốn gật đầu đồng ý nhưng vẫn sẽ nhìn về phía người lớn rồi nghe theo lời của họ.

Lục Dĩ Thành: "..."

"Cậu nhìn đi, thằng bé cũng muốn đi." Tưởng Diên lại nói: "Hơn nữa nhiều người làm gì cũng dễ, một mình cậu chăm trẻ không mệt đâu, còn cả đám người lớn bọn tôi ở đó mà. Hơn nữa có thêm một đứa trẻ con cũng rất thú vị, sếp Lục, cậu cũng không thể không nể mặt tôi được. Cậu xem, tôi còn tự vác xác đến đây đón cậu nữa mà."

"Cậu không đi, tôi sẽ bảo đám lão út lên đây vác cậu xuống."

Lục Dĩ Thành còn nói được gì nữa.

Anh đã học với Tưởng Diên hai năm, thế nên anh rất hiểu tính cách của cậu ta.

Con người Tưởng Diên, trượng nghĩa thì trượng nghĩa thật đấy, nhưng tận sâu trong xương tủy… vẫn có chút bướng bỉnh, không đạt được mục đích nhất định không chịu bỏ qua.

Lục Dĩ Thành chỉ đành đi vào trong phòng thu dọn đồ đạc.

Tưởng Diên với Lục Tư Nghiên ngồi đợi ở phòng khách bên ngoài.

Hôm nay trời rất nóng, Tưởng Diên khát nước, anh ta muốn tìm cốc dùng một lần để rót nước uống nhưng anh ta lại nhìn thấy cái bình xịt nhỏ ở trên chiếc bàn bên cạnh.

Anh ta nghi ngờ giơ tay cầm lên nhìn.

Bảo sao quen thế.

Anh ta nghĩ lại mới nhớ ra đây là kiểu bình xịt mà Nhược Kiều hay sử dụng.

Còn cùng một hiệu.

Nhưng sao trong nhà của Lục Dĩ Thành lại có bình xịt dạng này?

Ở với nhau hai năm, Tưởng Diên cũng hiểu kha khá về Lục Dĩ Thành, anh tiết kiệm được cái gì thì sẽ tiết kiệm, vừa nhìn là biết bình xịt này không phải của Lục Dĩ Thành rồi.

Anh sẽ không bao giờ sử dụng đến nó.

Vậy thì nó là của ai?

Tưởng Diên khởi động cỗ máy hóng chuyện trong đầu mình.

Đúng lúc này Lục Dĩ Thành đi ra, bốn mắt nhìn nhau, Lục Dĩ Thành cũng đã nhìn thấy bình xịt trong tay Tưởng Diên, còi báo động lập tức kêu inh ỏi.

Mấy hôm trước Giang Nhược Kiều đã bất cẩn làm rơi bình xịt này ở đây.

Lục Dĩ Thành sượng trân nhìn Tưởng Diên.

Tưởng Diên hóng chuyện lắc lắc bình xịt trong tay mình rồi nói: "Sếp Lục, cậu có gì đó rồi phải không!"

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 27:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

“Sếp Lục, cậu có gì mới à nha?”

Lục Dĩ Thành phát hiện rằng có thể bản thân anh vẫn còn một khía cạnh chưa ai biết.

Ví như ngay lúc này, anh chẳng những không hốt hoảng, mà còn rất bình tĩnh giải thích: “Không phải.”

Cho đến nay, anh và Giang Nhược Kiều vẫn chưa có bất kỳ tiếp xúc nào vượt qua khoảng cách an toàn.

Hai người chỉ cùng nhau đi tìm trường mẫu giáo và đăng ký học cho đứa nhỏ. Ngoài ra, họ không tiếp xúc riêng với nhau nhiều, phần lớn thời gian đều là anh đưa đứa nhỏ đến gửi ở chỗ của cô.

Cũng chính vì thế, anh mới thấy không hổ thẹn với Tưởng Diên.

Ngay cả đứa nhỏ này cũng là xuyên không từ tương lai đến đây.

Lục Dĩ Thành chưa biết rốt cuộc tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, làm thế nào mà anh và Giang Nhược Kiều lại đến được với nhau, nhưng anh tin rằng trong tương lai bản thân mình chắc chắn sẽ không có chuyện đi cướp bạn gái của bạn thân.

Ngay khi Tưởng Diên còn đang định trêu chọc thêm gì đó, Lục Tư Nghiên đột nhiên lên tiếng: “Đây là đồ của mẹ cháu!”

Cậu nhóc nói xong đã đi qua lấy lại.

Mẹ cậu đã vô tình đánh rơi món đồ này ở đây.

Tưởng Diên giật mình, phát hiện bản thân đã nhầm, vội đưa chai xịt khoáng cho Lục Tư Nghiên: "Thật ngại quá, chú xin lỗi nhé."

Nghĩ ra cũng phải.

Nếu Lục Dĩ Thành có điều gì mới lạ, đám bạn bọn bọ có thể không biết ư?

Hơn nữa, hai người họ học cùng nhau cũng đã hai năm, Tưởng Diên nhìn ra được Lục Dĩ Thành là người đam mê học hành chứ không có ý định yêu đương. Trước mắt, trong từ điển của Lục Dĩ Thành, yêu đương là một chuyện lãng phí thời gian và tiền bạc.

Vậy mà anh ta còn rảnh hơi, lấy một chai xịt khoáng để trêu Lục Dĩ Thành.

Kết quả, chai xịt này lại là của mẹ đứa nhỏ.

Mẹ đứa nhỏ này chắc hẳn là trưởng bối của Lục Dĩ Thành?

Nói tóm lại, anh ta vô cùng xấu hổ.

Lục Tư Nghiên nhận lấy chai xịt khoáng, cẩn thận cho vào balo của mình rồi kéo khóa lại mới thấy yên tâm. Cậu nhóc hào phóng xua tay: "Không sao ạ. Mẹ cháu sẽ không để bụng đâu."

Lục Tư Nghiên luôn thông minh rất đúng lúc.

Dù mới chỉ năm tuổi nhưng chuyện nên hiểu, cậu nhóc đều hiểu cả. Lần này, Lục Tư Nghiên đã không gọi Lục Dĩ Thành là ba ở trước mặt Tưởng Diên.

Cậu bé ngoan ngoãn đi theo Lục Dĩ Thành xuống lầu.

Tưởng Diên đi ở phía trước, còn Lục Dĩ Thành xách túi đồ, cố tình đi chậm lại vài bước, hạ thấp giọng để dặn dò Lục Tư Nghiên: "Cô ấy cũng đi cùng."

Lục Tư Nghiên chưa phản ứng kịp: “Ai ạ?”

“Mẹ con”

Lục Tư Nghiên ngây người mất mấy giây mới nhận ra, xém chút nhảy dựng lên: “Mẹ cũng tới ạ?”

Lục Dĩ Thành ho nhẹ một tiếng: “Nói nhỏ thôi.” Anh vốn không muốn nói, nhưng lúc này vẫn đành phải bảo: “Người lúc nãy là bạn của ba, cũng là bạn trai hiện tại của mẹ con.”

Hiếm khi thấy Lục Tư Nghiên cạn lời.

“Con cũng chẳng biết nói gì nữa.” Cậu bé lẩm bẩm: “Ba không ghen à?”

Lục Dĩ Thành thẳng thắn trả lời: “Thứ nhất, họ là bạn trai bạn gái của nhau. Nếu con không đến, ba vẫn luôn giữ thái độ chúc phúc cho họ. Thứ hai, quan hệ giữa ba và cô ấy hiện giờ, không thể nào có chuyện ghen tuông được. Nếu hôm nay ba có bạn gái, cô ấy cũng chẳng thể ghen.”

Lục Tư Nghiên ‘ồ’ lên một tiếng: “Lời này mà ba cũng dám nói ra được!”

Ba không cần mạng nữa phải không? Ba không muốn sống nữa à?

Bây giờ mẹ quá dịu dàng và dễ nói chuyện, nếu là trước đây, ba cậu mà nói ra những lời như thế, chưa biết chừng người cũng mang họ Lục là cậu đây ngồi không cũng trúng đạn mất.

Lục Dĩ Thành: “…”

Không cần phải nhấn mạnh trong tương lai anh sẽ hèn nhát đến mức đó đâu.

“Không nói nữa.” Lục Dĩ Thành lên tiếng: “Con nhớ kỹ nhé, đừng có gọi cô ấy ở trước mặt người khác.”

Lục Tư Nghiên bĩu môi: “Con gọi thì có sao đâu chứ, làm gì có ai tin đâu!”

Lục Dĩ Thành: … Cũng đúng.

Thằng bé nói có lý.

Cho dù Lục Tư Nghiên gọi Giang Nhược Kiều là mẹ thì đã sao, ai lại đi tin cơ chứ? Nếu không phải chính anh đã tự trải nghiệm chuyện này, nếu không phải có kết quả giám định quan hệ ba con thì đến anh cũng chẳng tin.

Hôm nay, Tưởng Diên lái xe tới.

Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên bước nhanh đến, lúc mở cửa xe, anh khá ngỡ ngàng vì có một cô gái trẻ đang ngồi ở ghế phụ.

Cô gái e thẹn, nắm chặt dây an toàn, chủ động cất lời chào hỏi với giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng: “Chào anh.”

Nông Gia Lạc lần này chính là hoạt động của bốn người trong phòng ký túc bọn họ, cộng thêm bốn người trong phòng ký túc của Giang Nhược Kiều.

* Hoạt động về nông thôn vui chơi, kiểu mô hình trang trại.

Tuy anh không chơi thân với ba người bạn cùng phòng của cô, nhưng cũng biết diện mạo của họ trông như thế nào. Đây rõ ràng không phải bạn cùng phòng của Giang Nhược Kiều.

Lục Dĩ Thành biết nhìn chằm chằm vào con gái là hành động rất bất lịch sự, nên anh chỉ nhìn một cái rồi quay sang chỗ khác, giúp Lục Tư Nghiên lên xe. Tưởng Diên cũng lên xe, vừa khởi động xe vừa nhân tiện giới thiệu với Lục Dĩ Thành: “Sếp Lục, đây là em gái tôi, Khả Tinh. Lần này đi chơi chung với chúng ta.”

Em gái…

Lục Tư Nghiên cũng nhớ ra.

Ồ, là cô ta!

Chính là cô em gái đó. Lục Tư Nghiên tỏ ra coi thường, bĩu môi nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Lục Dĩ Thành cũng chào Lâm Khả Tinh với giọng điệu bình thường: "Chào cô."

Tưởng Diên lại giới thiệu tiếp: "Khả Tinh, đây là anh em của anh, Lục Dĩ Thành, là sinh viên giỏi, thủ khoa của khoa tự nhiên trong khóa bọn anh đấy. Cậu ấy học chung lớp với anh, cũng ở chung một ký túc."

Lâm Khả Tinh nhoẻn miệng cười: "Anh Lục, chào anh."

Lục Tư Nghiên khó chịu xoa xoa cánh tay.

Lục Dĩ Thành nhìn cậu: "Con lạnh hả?"

"Không ạ." Lục Tư Nghiên duỗi cánh tay mập mạp của mình ra: "Con nổi hết cả da gà rồi đây này."

Lục Dĩ Thành nhìn cậu bé với ánh mắt cảnh cáo.

Tưởng Diên chậm rãi lái xe về phía đường lớn, tìm đến địa chỉ chỗ ở của Giang Nhược Kiều. Sau khi lái xe được vài phút thì có người gọi đến, điện thoại được kết nối với bluetooth của ô tô, hiển thị là lão út gọi đến. Anh ta kết nối trực tiếp, mọi người trong xe đều có thể nghe cuộc nói chuyện này.

Lão út bên kia gào lên: "Sếp Tưởng, anh còn chưa đón được sếp Lục hả? Thế này thì lúc nào mới đến nơi đây? Tôi sợ không kịp ăn trưa mất. Hay thế này đi, tôi đi đón Giang Nhược Kiều nhé, đúng lúc tiện đường!"

Tưởng Diên đang tập trung nhìn đường phía trước, nhưng vẫn vừa cười vừa mắng: "Cút, vợ tôi còn cần cậu đón à?"

“Chậc, được rồi, cậu đi đón đi. Mau lên đấy, tôi còn chưa ăn sáng đâu.”

Lâm Khả Tinh nghe xong, nói nhỏ với Tưởng Diên: “Dì có chuẩn bị mấy món ăn, chút nữa chúng ta có thể ăn dọc đường.”

Tưởng Diên còn chưa trả lời, ở đầu dây bên kia, lão út đã gào ầm lên: “Trời, sếp Tưởng, tôi đã đón ba người bạn chung phòng của Giang Nhược Kiều rồi, sao tôi còn nghe thấy giọng của em gái nào thế? Đó chắc chắn không phải giọng của Giang Nhược Kiều đâu nhỉ.”

Tưởng Diên cạn lời: “Em gái tôi, lúc trước còn chơi game chung với nhau, quên rồi à?”

Anh ta vốn không định dẫn Lâm Khả Tinh đi chơi chung, mọi người cũng không phải bạn bè, tuổi tác cũng có chút chênh lệch, hoàn cảnh sống cũng khác, cơ bản không có chuyện chung gì để nói. Nhưng mẹ anh ta cứ bắt anh ta phải đưa Khả Tinh đi cùng, nói là sau khi bạn tốt của cô ta ra nước ngoài, tâm trạng của con bé không tốt cho lắm nên nhờ anh ta dẫn theo để giải khuây.

Anh ta không thể lay chuyển được ý của mẹ mình, thấy quả thật Khả Tinh khoảng thời gian này không vui vẻ gì mấy bèn đồng ý.

Lão út vốn còn định lảm nhảm, nghe câu nói này của Tưởng Diên thì không lên tiếng nữa, giống như tín hiệu không tốt, bị đứng hình vậy. Lâm Khả Tinh chủ động chào hỏi lão út ở đầu dây bên kia: “Chào anh, tôi là ‘Là sao chứ không phải trăng’ trong game. Lần này thực sự làm phiền mọi người rồi.”

Lão út vốn tính bộp chộp, lúc này lại tỏ ra khách sáo: “Đâu có, sếp Tưởng, tôi không nói với cậu nữa. Chút nữa tám sau nhé.”

Sau khi cúp máy, trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Lâm Khả Tinh do dự hỏi: “Anh Tưởng Diên, em cứ đi cùng thế này, liệu có ổn lắm không? Có làm phiền mọi người không?”

Tưởng Diên cười: “Không sao đâu, thêm người thêm vui ấy mà.”

Lục Dĩ Thành: “…”

Anh cũng không nghe hai người này tán gẫu nữa, cúi đầu nhắn tin cho Giang Nhược Kiều: [Tưởng Diên đến nhà tìm tôi, tôi và Tư Nghiên cũng lên xe rồi.]

Hai câu ngắn gọn đã giải thích rõ đầu đuôi vụ việc.

Giang Nhược Kiều đang trang điểm thì nhận được tin nhắn: “…”

Cô cũng nghĩ đến chuyện này.

Cô bình tĩnh nhắn tin trả lời: [Tôi hiểu rồi.]

Vấn đềkhông lớn.

Nghĩ đến khía cạnh tồi tệ nhất, cho dù bị mấy người này phát hiện … vậy thì cũng không có cách nào khác.

Đương nhiên, cô cũng không phải lạc quan một cách mù quáng. Giang Nhược Kiều chỉ cảm thấy, cho dù mình và Lục Dĩ Thành nói ra chuyện này, mấy cô cậu kia cũng chẳng ai tin đâu nhỉ?

Giang Nhược Kiều chờ đến khi Tưởng Diên tới dưới lầu, cô mới thong thả đi xuống.

Lúc trước, quả thật cô và anh ta đã có một khoảng thời gian yêu nhau say đắm. Sau kỳ nghỉ hè, cả hai chỉ gọi video cho nhau, chứ chưa hềgặp mặt.

Sau khi Tưởng Diên đỗ xe, đã vội vàng xuống xe chờ Giang Nhược Kiều.

Vừa thấy cô bước ra khỏi tòa nhà chung cư, anh ta bước nhanh vềphía trước, đưa tay ra muốn ôm lấy cô.

Anh ta thực sự rất nhớ cô.

Cho dù hai người vẫn trò chuyện, gọi video cho nhau mỗi ngày, nhưng cảm giác vẫn rất khác biệt.

Giang Nhược Kiều lại vô thức tránh né.

Kiểu né tránh này cũng không phải vì sự tồn tại của Lục Tư Nghiên, mà cô nghĩ đến tình tiết trong cuốn sách gốc, trong lòng thấy khó chịu.

Tưởng Diên ngơ ngác.

Giang Nhược Kiều đẩy vali trước mặt anh ta: "Nóng muốn chết đi được."

Cô bĩu môi: "Trên xe còn có người kìa."

Tưởng Diên nghĩ cô đang xấu hổ nên cũng không vạch trần, anh ta xách vali và nắm tay cô đi về phía chiếc xe.

Giang Nhược Kiều cũng không hất tay ra.

Khi tới chỗ chiếc xe, Tưởng Diên mới buông cô ra, mở cốp sau rồi cho vali vào trong.

Đúng lúc này, cửa xe bị đẩy ra, Lâm Khả Tinh ngồi chỗ ghế phụ, vẻ mặt thấp thỏm và ngập ngừng: "Anh Tưởng Diên, hay là để em ngồi phía sau đi."

Cô ta cũng mới nhớ ra, một số người rất để ý đến vị trí ghế phụ này.

Lúc lên xe, cô ta không nghĩ nhiều, vì trên xe cũng đâu còn ai khác. Lúc này, nhìn thấy Giang Nhược Kiều đi đến, cô ta mới nhận ra mình không nên ngồi ở vị trí này.

Tưởng Diên cũng ngây người.

Giây phút Giang Nhược Kiều nhìn thấy Lâm Khả Tinh, dù Tưởng Diên còn chưa giới thiệu, nhưng cô đã đoán ra cô gái này chính là nữ chính, là bạn gái - vợ chưa cưới - vợ của anh ta trong tương lai.

Trong giấc mơ của cô, Tưởng Diên nắm tay cô gái này trong buổi tiệc rượu.

Lúc thực sự nhìn thấy Lâm Khả Tinh, tâm trạng của Giang Nhược Kiều rất rối rắm.

Vì trong nguyên tác, kết cục thê thảm của cô có liên quan chặt chẽ với Lâm Khả Tinh.

Giang Nhược Kiều đã mở cửa sau và ngồi vào, vẻ mặt bình thản đáp lời: "Không cần đổi chỗ đâu, cô cứ ngồi ở ghế phụ đi."

Lâm Khả Tinh có thể cảm nhận được sự thờ ơ của Giang Nhược Kiều.

Nhưng cô ta không biết, Giang Nhược Kiều vốn có tính cách như vậy, hay là…

Ghen rồi?

Nhưng hành động ngồi ở ghế phụ này của cô ta đúng thật là vô ý.

Lâm Khả Tinh vô thức lên tiếng xin lỗi: "Em xin lỗi, không phải em cố ý đâu."

Giang Nhược Kiều: "…"

Sao lại xin lỗi? Làm như cô hùng hổ dọa người vậy.

Lúc cô định nói điều gì đó, một giọng nói trẻ con đã vang lên trước: "Không phải nên nói cảm ơn sao?"

Lục Tư Nghiên nhìn Lục Dĩ Thành: "Chẳng cần đổi chỗ ngồi, không phải nên nói lời cảm ơn sao? Tại sao phải nói xin lỗi chứ?"

Lục Dĩ Thành: "…"

Giang Nhược Kiều mím môi, trong mắt toát lên ý cười.

Ồ, đây chính là cảm giác được con cái nhà mình bảo vệ đấy à?

Lâm Khả Tinh càng thêm luống cuống.

Vì Lục Tư Nghiên ngắt lời, cô ta cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tưởng Diên nghiêng đầu nhìn thoáng qua Giang Nhược Kiều, ánh mắt và biểu cảm của anh ta khi đối diện với cô rất khác với người khác: "Cũng đâu phải xe của anh đâu, nếu là xe của anh thì ghế phụ kia chỉ có thể để em ngồi thôi."

Giang Nhược Kiều: "…"

Lục Dĩ Thành giả vờ nhìn ra ngoài cửa sổ, không liên quan đến anh.

Lâm Khả Tinh gục đầu xuống, che đi vẻ thất vọng trên mặt.

Chương 28:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều hoàn toàn không đáp lời Tưởng Diên.

Trên xe, Tưởng Diên đang lái xe, còn Lâm Khả Tinh thì ngồi ở ghế phụ với vẻ lo sợ bất an.

Giang Nhược Kiều chỉ có thể nhìn được sau gáy của họ, nhưng cũng có thể nhạy bén cảm nhận ra tâm trạng của Lâm Khả Tinh. Yêu thầm thực sự có sức ảnh hưởng với con người, rõ ràng cô ta là cô cả của Tập đoàn đá quý Lâm Thị, vừa sinh ra đã ở vạch đích, cuộc sống được sắp đặt như thế, lẽ ra cô ta phải là có dáng vẻ kiêu ngạo và tự tin mới phải. Nhưng khi đối mặt với Tưởng Diên, Lâm Khả Tinh có vẻ như rất đúng với câu 'thấp kém như một nhúm cát bụi'.

Tưởng Diên thì có gì chứ?

Dù sao, từ góc độ của Giang Nhược Kiều, bây giờ anh ta cũng đâu còn là cậu ấm nhà giàu, thế anh ta…

Giang Nhược Kiều vô tình nhìn lướt qua Lục Dĩ Thành, nếu không nhờ hào quang của nam chính, anh nhất định có thể vượt trội hơn Tưởng Diên.

Cho nên, cô thực sự thấy không thể hiểu nổi dáng vẻ hèn mọn của Lâm Khả Tinh khi đối mặt với anh ta.

Có lẽ, giống như bạn thân của mình nói, là cô vẫn chưa hiểu về tình yêu bị vứt bỏ, chưa từng thực sự thích một ai đó.

Cũng chính vì vậy, cô mới có thể nhìn nhận sự việc một cách khách quan hơn. Tưởng Diên thực sự chẳng có gì. Đúng thế, anh ta đã thi đậu đại học A, vậy chuyến đi Nông Gia Lạc lần này có ai mà không phải sinh viên của đại học A chứ? Lục Dĩ Thành đang ngồi ghế sau cùng cô còn là thủ

khoa của khoa tự nhiên năm đó, bây giờ còn là sinh viên xuất sắc, học thần của khoa họ đấy.

Bối cảnh gia thế của Tưởng Diên cũng chỉ có vậy. Bây giờ, nhà anh ta còn chẳng có chỗ ở, còn đang ở nhờ nhà họ Lâm.

Về tướng mạo và phong thái, quả thật Tưởng Diên khá nổi bật nhưng cũng không tới mức khiến người khác không thể rời mắt .Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tóm lại bây giờ, đối với Giang Nhược Kiều,Tưởng Diên đã mất đi ánh hào quang. Nếu không phải biết cốt truyện của nguyên tác, đối với cô, anh ta chỉ là một sinh viên bình thường.

Trong nguyên tác, dù cho tác giả tô điểm cho Tưởng Diên đẹp đẽ cỡ nào thì vẫn có một sự thật không thể chối cãi, đó là thành công của anh ta chẳng thể tách rời khỏi sự trợ giúp của Lâm Khả Tinh và nhà họ Lâm.

Giang Nhược Kiều nhớ đến những nỗ lực của Lâm Khả Tinh trong nguyên tác, thật muốn ngửa mặt lên trời thở dài: 'Ông trời thật không có mắt, sao chuyện tốt thế này lại không xảy ra với cô?'

Nữ phụ đúng là không có nhân quyền!

Ở ba ghế ngồi phía sau, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành mỗi người ngồi ở một bên, Lục Tư Nghiên ngồi ở giữa.

Cậu bé rất vui.

Được ra ngoài chơi cùng với ba mẹ.

Cậu nhóc vui quá, kìm lòng không đậu vươn tay ra móc lấy ngón út của Giang Nhược Kiều.

Cô cúi đầu nhìn và nhoẻn miệng cười. Sau khoảng thời gian ở cùng với nhau, cậu bé Lục Tư Nghiên đã chiếm một vị trí trong trái tim của Giang Nhược Kiều. Trong số những người khác giới, cậu bé đang xếp ở vị trí đầu tiên. Cô thấy vành tai của Lục Tư Nghiên đỏ ửng thì cười hỏi: "Có phải nóng lắm không?"

Hôm nay đúng là rất nóng.

Trong xe cũng đã mở điều hòa, nhưng bên ngoài nắng chói chang, ánh nắng chiếu vào khiến nhiệt độ trong xe từ từ tăng cao.

Chiếc xe này là xe đời cũ, cửa gió điều hoà ở phía trước nên có sự chênh lệch nhiệt độ giữa hàng ghế sau và hàng ghế trước.

Lục Tư Nghiên lắc đầu: "Không nóng lắm ạ."

Cậu bé rất muốn ngồi lên đùi cô.

Giang Nhược Kiều nhìn ra ý đồ của cậu, lắc đầu và làm vẻ mặt đáng thương.

Lục Tư Nghiên thở dài.

Cô dứt khoát mở chiếc balo nhỏ mang theo bên người, bên trong có rất nhiều đồ ăn vặt. Thực ra, cô hiếm khi ăn vặt, mấy thứ này đều là trước khi ra ngoài cô đã chuẩn bị cho Lục Tư Nghiên.

Cậu bé nhìn vào trong balo: "Pejoy!"

"Ừ." Giang Nhược Kiều lấy một hộp ra: "Cái này có vị dâu."

Lục Dĩ Thành lắc đầu, lên tiếng nhắc nhở kịp thời: "Chỉ được ăn một gói thôi."

Một hộp Pejoy có hai gói nhỏ.

Cũng chính vì Tưởng Diên không quá tinh tế. Nghĩ thử xem, Lục Dĩ Thành là ai chứ, khách sáo với người cùng giới, với người khác giới lại

càng khách sáo hơn. Theo lý mà nói, Giang Nhược Kiều cho đứa nhỏ nhà anh đồ ăn vặt, anh sẽ từ chối khéo hoặc là cảm ơn rối rít. Thế nhưng lúc này, anh lại có thái độ vô cùng thản nhiên, chẳng hề có ý nói lời cảm ơn.

Tưởng Diên không phát hiện ra.

Nhưng Lâm Khả Tinh đã nhận ra điều này.

Cô ta hơi ngạc nhiên 'lẽ nào Giang Nhược Kiều thân thiết với bạn của anh Tưởng Diên thế cơ à?'

Nghĩ đến đây, cô ta hơi buồn phiền, Lâm Khả Tinh cảm giác được mấy người bạn của anh Tưởng Diên đều có vẻ không thân thiện với mình cho lắm.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Để kéo gần khoảng cách, Lâm Khả Tinh nghiêng đầu nhìn về hàng ghế phía sau, khó tránh khỏi sững sờ.

Ba người ngồi ghế sau đều có ngoại hình rất xuất sắc.

Dĩ nhiên Giang Nhược Kiều không phải nói rồi, cô là hoa khôi của trường đại học A được mọi người bầu chọn.

Lục Dĩ Thành cũng vậy, chỉ là khiêm tốn hơn đôi chút, nhưng khi nhắc đến hot boy học đường của đại học A, ít nhất cũng có hơn một nửa số sinh viên sẽ nghĩ đến anh đầu tiên.

Đứa nhỏ ở giữa cũng đẹp trai, dễ thương.

Nhưng không biết tại sao, khi nhìn ba người họ ngồi cạnh nhau trong lòng cô ta lại có một cảm giác… rất xứng đôi vừa lứa.

Lâm Khả Tinh cảm thấy bản thân thật điên rồ.

Sao có thể như vậy?

Cô ta lắc đầu, khôi phục lại bình thường, cười nói với Lục Tư Nghiên: "Bạn nhỏ à, em tên gì vậy, năm nay mấy tuổi?"

Lục Tư Nghiên là một đứa trẻ rất lễ phép, tuy lúc nãy vì bảo vệ mẹ khỏi bị ăn hiếp nên mới vặn lại lời cô ta, nhưng giờ cậu vẫn nói chuyện tử tế với cô ta, nghiêm túc trả lời: "Em tên Lục Tư Nghiên, năm tuổi rồi ạ."

"Cái tên nghe hay thật." Lâm Khả Tinh nói: "Em có biết cách viết tên của mình chưa?"

Lục Tư Nghiên ưỡn ngực: "Đương nhiên, tên của em là do ba mẹ em đặt cơ mà!"

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều: "…"

Không được kiêu căng như thế chứ.

Đương nhiên, cái tên này thật sự nghe rất hay.

"Giỏi quá." Lâm Khả Tinh khá là thích cậu bé này, giọng nhẹ nhàng hơn: "Vậy bạn nhỏ à, em có muốn ăn vặt không, chỗ chị cũng có này."

Lục Tư Nghiên vốn còn vui mừng, khi nghe câu này thì lắc đầu nguầy nguậy: " Em không ăn đâu. Ba mẹ em nói, khi ở bên ngoài không được ăn đồ của người lạ."

Tưởng Diên đang lái xe cũng cảm thấy đứa nhỏ này rất thú vị, bèn nói đùa: "Thế cháu còn ăn đồ của Nhược Kiều cho."

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Tư Nghiên.

Quả đúng là trẻ con, cậu bé đã tự đào hố cho chính mình rồi.

Lục Tư Nghiên là ai chứ, cậu là con trai của Giang Nhược Kiều. Giang Nhược Kiều lại là ai? Là người trước giờ không biết thất bại.

Lục Tư Nghiên nhanh chóng trả lời: “Là có ngoại lệ ạ!”

“Đồ của tiên nữ thì có thể ăn được.” Cậu bé nói: “Em cảm thấy chị ấy chính là tiên nữ. Chị ấy là người xinh nhất, đẹp nhất cho nên ngoại lệ.”

Giang Nhược Kiều vui như mở cờ trong bụng ‘đây mới là con trai ruột nè!’.

Cô đưa tay xoa mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên: “Bé con, dẻo miệng quá đi!”

Lục Tư Nghiên nghe mẹ mình gọi mình là bé con, lỗ tai hơi ửng đỏ, vừa vui mừng vừa phấn khích: “Những gì em nói đều là thật. Không tin thì chị hỏi…” Cậu bé khựng lại: “Không tin thì hỏi Lục Dĩ Thành đi!”

Đột nhiên Lục Dĩ Thành bị nhắc tới, quả quyết nhắm mắt lại tĩnh tâm, khắp người như được viết đầy dòng chữ ‘chuyện không liên quan đến tôi, xin đừng làm phiền’.

Tưởng Diên cười lớn tiếng: “Lục Dĩ Thành, đứa nhỏ nhà cậu có con mắt tinh tường đấy.”

Bị Lục Tư Nghiên từ chối khéo, Lâm Khả Tinh cúi thấp đầu.

Cô ta vô cùng khó chịu.

Không ai có thể nói Lục Tư Nghiên nói sai, cũng không ai có thể nói là cậu bé bướng bỉnh gây sự. Lâm Khả Tinh cảm thấy bản thân không hợp với bầu không khí ở đây, lúc này cô ta đã thấy hối hận.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tưởng Diên nghiêng đầu qua, nhìn thấy Lâm Khả Tinh đang cúi đầu, biết là cô ta đang ngượng, anh ta chủ động giải vây: “Khả Tinh, em có

mang theo đồ uống không?"

"Có ạ." Lâm Khả Tinh hỏi: "Em mang nước soda mà anh thường uống, bây giờ anh có uống luôn không?"

Tưởng Diên 'ừ' một tiếng.

Anh ta lại hỏi người phía sau: "Nhược Kiều, em có khát không, anh thấy hình như phía trước có quán cà phê, em có muốn một ly Americano không?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Không cần đâu."

"Chị có uống món gì khác không?" Lâm Khả Tinh hỏi: "Em có mang nước cam ép, do chính tay dì ép. Nước ép dì làm uống cực kỳ ngon."

Người dì mà Lâm Khả Tinh nói là mẹ Tưởng.

Tưởng Diên mới nhận ra mình vẫn chưa giới thiệu, bèn nói: "Em ấy đang nói đến mẹ anh."

Giang Nhược Kiều thờ ơ gật đầu: "Ừ."

"Nhược Kiều, đây là Khả Tinh." Tưởng Diên cũng không biết nên giới thiệu Lâm Khả Tinh thế nào. Lần này anh ta không nói là em gái, rốt cuộc tại sao chưa nói thì Tưởng Diên cũng không suy nghĩ quá nhiều: "Là mẹ anh đi làm…"

Lâm Khả Tinh nhớ đến nỗi lo canh cánh trong lòng của mẹ Tưởng.

Cô ta nhớ tới những gì mà mẹ Tưởng đã nói, bà ấy lo lắng rằng Giang Nhược Kiều sẽ chê Tưởng Diên.

Cô ta vội vàng lên tiếng trước Tưởng Diên: "Mẹ em và dì là bạn rất thân, cả hai đều là bạn học thời đại học, quan hệ rất tốt ạ."

Tưởng Diên dừng lại một lúc, đồng ý với cách nói này.

Giang Nhược Kiều vốn không có hứng thú với chuyện này, hai người này rốt cuộc có quan hệ ra sao, cô đã xem hết quyển tiểu thuyết rồi mà còn chưa rõ hả?

Có thể nói là thanh mai trúc mã.

Lúc này, Tưởng Diên thật sự chỉ xem Lâm Khả Tinh là em gái. Anh ta tạm thời không có tình cảm trai gái gì với cô ta. Nhưng cho dù là thế, Lâm Khả Tinh vẫn có một vị trí trong lòng anh ta, hai người gần như là lớn lên bên nhau. Lâm Khả Tinh vừa ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, cả hai lại rất rõ mọi sở thích của nhau. Cô ta đều biết rõ và thậm chí còn góp phần tham gia vào mọi sự kiện lớn nhỏ trong suốt hai mươi tuổi cuộc đời của Tưởng Diên. Cho dù hiện tại thứ tình cảm này vẫn chưa phải là tình yêu nhưng cũng không kém tình yêu là bao.

Nếu không phải đã biết cốt truyện, Giang Nhược Kiều sẽ rất để bụng chuyện trong cuộc đời bạn trai mình lại có một cô 'thanh mai' hiến dâng vô tư, âm thầm quan tâm như vậy.

Thử hỏi, có ai mà không để tâm chứ?

Nhưng bây giờ Giang Nhược Kiều vốn không hề để ý.

Hay nói cách khác, thay vì để ý chút chuyện nhỏ của hai người này, chi bằng nói về chuyện khiến cô bận tâm hơn là, liệu họ có ảnh hưởng đến cô giống như trong nguyên tác hay không.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô là người đang sống sờ sờ, cũng chưa từng làm qua chuyện tàn nhẫn, dựa vào đâu lại phải làm bia đỡ đạn cho tình yêu đẹp đẽ của người khác?

Lâm Khả Tinh giống như sợ Giang Nhược Kiều hiểu lầm, lại bổ sung một câu: "Em nhỏ hơn anh Tưởng Diên hai tuổi. Lúc nhỏ, anh ấy vẫn luôn chăm sóc em, còn tốt hơn anh trai em nữa. Đối với em mà nói, anh ấy

chính là một người anh trai. Dì thấy dạo này tinh thần của em không được tốt lắm, nên nhờ anh Tưởng Diên đưa em ra ngoài giải khuây."

Giang Nhược Kiều cúi đầu, thực sự cúi đầu.

Cô chỉ ậm ừ một cách bình tĩnh, như thể không để bụng đến chuyện này.

Tưởng Diên cảm thấy rất thoải mái trong lòng, anh ta biết Nhược Kiều là một người rất tốt bụng và chu đáo.

Anh ta giữ vững vô lăng, lại liếc nhìn Lâm Khả Tinh một cái, hình như muốn nói 'anh không nói sai chứ, cô ấy rất tốt'.

Lâm Khả Tinh cũng gượng cười.

Thậm chí Giang Nhược Kiều còn không thèm nhìn sự tương tác giữa hai người này.

Ngược lại, Lục Dĩ Thành lại thấy hối hận, anh hối hận vì lần này đã đồng ý với Tưởng Diên tới đây.

Giang Nhược Kiều đã biết chuyện cô 'em gái' trong game này, Tưởng Diên không biết nhưng anh lại biết.

Cho nên, Tưởng Diên mới nghĩ rằng Giang Nhược Kiều không lên tiếng là không để bụng.

Lục Dĩ Thành nhớ đến hôm đó cô dựa vào cửa, cười nửa miệng nói: "Đám con trai mấy cậu đúng là thích nhận em gái lắm phải không? Muốn làm anh trai người ta thế cơ à?"

Bây giờ, nghe thấy Lâm Khả Tinh luôn miệng gọi anh, cảm thấy rất là …Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều liếc Lục Dĩ Thành một cái.

Người đàn ông này ra vẻ nghiêm nghị, nét mặt vô cùng nghiêm túc, bọn họ đang đi đến Nông Gia Lạc chứ đâu phải đi đánh trận.

Anh giống như ngồi trên bàn chông, nhưng người nhận em gái đâu phải anh, người được gọi là anh cũng đâu phải anh.

Thật là…

Giang Nhược Kiều lắc đầu đầy vẻ coi thường.

Chương 29:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tưởng Diên quyết định sẽ nói cho Giang Nhược Kiều biết hoàn cảnh gia đình mình.

Nhưng không phải là bây giờ, hiện tại trên xe không phải chỉ có mỗi hai người bọn họ.

Tưởng Diên cũng đã mặc nhận những lời Lâm Khả Tinh nói, nhưng phản ứng dửng dưng như không của Giang Nhược Kiều lại không nằm trong dự đoán của Lâm Khả Tinh. Cô ta cho rằng ít nhất Giang Nhược Kiều cũng sẽ hỏi chút gì đấy, ít ra cũng nên quan tâm đến chuyện của dì, nhưng Giang Nhược Kiều lại không hề, cô chỉ thản nhiên gật đầu một cái, không hỏi bất cứ chuyện gì. Điều này khiến cho Lâm Khả Tinh thấy rất mù mờ, cô ta luôn thấy có điều gì đó rất khác thường.

Bầu không khí trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng Lục Tư Nghiên xé túi đựng đồ ăn và tiếng nhai.

Giang Nhược Kiều nhìn cậu bé, sau khi cảm thán trong lòng xong cô lại lấy một tờ khăn giấy từ trong túi của mình ra rồi lau mồ hôi trên trán cho cậu bé, sau đó lại lau đến lòng bàn tay.

"Tưởng Diên, anh hạ nhiệt độ xuống một chút đi." Giang Nhược Kiều nói: "Bọn em ngồi hàng ghế sau thấy hơi nóng, trẻ con đứa nào cũng sợ nóng cả."

Lục Tư Nghiên rất sợ nóng.

Tưởng Diên vội vàng đồng ý, lúc dừng đợi đèn đỏ, anh ta đã hạ nhiệt độ xuống.

Có một mình Lâm Khả Tinh là ngồi ở cửa thoát khí, cô ta vô thức xoa xoa cánh tay mình, Tưởng Diên nhìn thấy hành động đó thì hỏi: "Em lạnh hả?"

Rõ ràng Lâm Khả Tinh thấy rất lạnh nhưng cô ta vẫn lắc đầu: "Không ạ, không ạ."

Giang Nhược Kiều cũng biết, hàng ghế sau muốn mát thì chắc chắn hàng ghế trước sẽ bị lạnh, thế là cô nói: "Tưởng Diên, anh tìm chỗ nào phía trước rồi dừng xe lại đi, trong vali của em có một chiếc chăn mỏng, có thể lấy cho em ấy đắp." Ngừng lại một chút cô lại nói với Lâm Khả Tinh: "Ngại quá, chúng tôi ngồi hàng ghế sau hơi nóng."

Lâm Khả Tinh vội vàng nói: "Em không lạnh đâu ạ!"

Giang Nhược Kiều nhìn cô ta: "Bây giờ không lạnh, có thể lát nữa sẽ lạnh, lấy chăn ra trước cũng tốt mà."

Lâm Khả Tinh cúi đầu đáp vâng.

Tưởng Diên tìm một chỗ trước mặt rồi tạm dừng xe lại.

Giang Nhược Kiều xuống xe, cô đi ra sau cốp xe.

Trong cốp có hai chiếc vali, một cái của cô, cái còn lại chắc là của Lâm Khả Tinh.

Giấy ký gửi dán trên vali của Lâm Khả Tinh còn chưa xé xuống.

Giang Nhược Kiều vô thức đưa mắt nhìn nó, vừa khéo lại là ở hải đảo.

Lâm Khả Tinh cũng theo xuống xe, thấy Giang Nhược Kiều đang nhìn vali của mình chằm chằm thì lập tức hoảng sợ, cô ta vội vàng xé giấy dán ký gửi xuống rồi nói: "Em quên xé mất, không cần chăn nữa đâu ạ, em có mang theo quần áo rồi."

"Ừ." Giang Nhược Kiều vẫn lấy chăn từ trong vali của mình ra.

Lâm Khả Tinh không dám chắc Giang Nhược Kiều có để ý đến thông tin trên giấy dán ký gửi không, cô ta ôm một bụng tâm sự lên xe.

Sau khi lên xe, Lâm Khả Tinh vẫn luôn im lặng, ấn đường hiện rõ sự lo lắng. Cô ta ngồi ở ghế lái phụ thế nên Tưởng Diên rất dễ dàng chú ý đến cô ta, anh ta hỏi: "Em say xe hả?"

Lâm Khả Tinh có bệnh say xe nhẹ, nhưng hôm nay cô ta không thấy chóng mặt, trái lại cô ta vẫn luôn đau đáu về chuyện giấy dán ký gửi, thế là cô ta gật đầu nói: "Có một chút ạ."

Tưởng Diên bật cười: "Cũng may anh thông minh đã chuẩn bị sẵn mọi thứ từ trước." Nói xong anh ta lấy thuốc say xe trong túi quần ra rồi đưa cho Lâm Khả Tinh: "Là hiệu em vẫn dùng, mẹ anh bảo anh đấy."

Lâm Khả Tinh nhận lấy.

Thuốc say xe này được anh ta cất ở trong túi quần, lúc này nó vẫn còn vương nhiệt độ trên người anh ta.

Cô ta nắm chặt viên thuốc, tâm trạng cũng dần trở nên bình tĩnh, thật ra cũng chẳng có gì, cũng chỉ là cô ta cùng Tưởng Diên đến hải đảo thôi, hơn nữa còn có rất nhiều người khác, nếu như Giang Nhược Kiều hiểu lầm, cô ta có thể giải thích.

Giang Nhược Kiều cũng rất bình tĩnh.

Cô giống như một người đứng ngoài cuộc vậy, nhìn hành động ăn ý của hai người họ.

Tưởng Diên biết Lâm Khả Tinh say xe, còn mang theo thuốc say xe cô ta hay sử dụng.

Như thế cũng tốt. Ít ra cô cũng có đầy đủ lý do để nói lời chia tay, lần này đi đến Nông Gia Lạc là một cơ hội rất tốt. Đợi sau khi trở về, cô và Tưởng Diên sẽ không còn quan hệ gì nữa. Còn về chuyện Tưởng Diên có giống như trong nguyên tác tu thành chính quả với Lâm Khả Tinh hay

không cũng chẳng liên quan gì đến cô, chỉ cần bọn họ đừng tới làm phiền cô thì cô sẽ tôn trọng chúc phúc cho bọn họ.

Trong lúc đang suy nghĩ, đột nhiên có một bàn tay kéo cô, kéo cô thoát khỏi mạch suy nghĩ.

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Tư Nghiên ngồi ngay cạnh mình.

Lục Tư Nghiên giơ tay sờ lên cái trán của cô rồi nói: "Chị cũng say xe ạ?"

Ngay sau đó, Tưởng Diên căng thẳng nói: "Nhược Kiều, em cũng say xe à?"

Giang Nhược Kiều cũng chẳng buồn để ý đến Tưởng Diên, cô nhìn Lục Tư Nghiên rồi cười nói: "Không, chị đang suy nghĩ một vài chuyện thôi."

Tưởng Diên thở phào nhẹ nhõm: "Em thật sự vẫn ổn chứ? Có phải là do anh lái xe nhanh quá không? Hay là anh lái chậm một chút nhé?"

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Tư Nghiên ngẫm nghĩ, sau đó cậu nhóc cố gắng thò tay vào trong cặp sách của mình rồi móc móc, sau đó lấy ra một quả cam rồi nói: "Chị thích ăn cam."

Nói bằng giọng điệu chắc nịch.

Giang Nhược Kiều mỉm cười, cô bẹo má cậu nhóc: "Chuyện gì em cũng biết nhỉ."

Có rất ít người biết cô thích ăn cam.

Dù sao thì bình thường ra ngoài ăn cơm, cô không bao giờ chạm tay vào cam trong đĩa.

Lục Tư Nghiên vô cùng đắc ý nói: "Chuyện của chị, em đều biết hết!"

Nói xong cậu nhóc đưa quả cam cho Lục Dĩ Thành đang giả chết, giả vờ ngủ ở bên cạnh: "Lục Dĩ Thành, chú bóc đi."

Tự dưng bị nhét quả cam vào trong tay, Lục Dĩ Thành ngây người: "Đây là cam đó."

Anh lại không có dao gọt hoa quả trong tay.

Lục Tư Nghiên hạn hán lời: "Cam cũng bóc được mà, Hơn nữa cam bóc ăn ngon hơn cam cắt nhiều!"

Mẹ cậu nhóc rất thích ăn cam nhưng lại không thích ăn cam đã được cắt miếng sẵn mà chỉ thích ăn cam bóc vỏ thôi.

Sở thích rất kỳ lạ.

Nhưng cậu nhóc và ba cậu đều biết, trước đây toàn là ba bóc vỏ cam cho mẹ ăn.

Lục Dĩ Thành: "..."

Vậy cũng được hả?

Tuy không biết phải làm sao, nhưng dưới sự thúc giục của Lục Tư Nghiên, anh vẫn ngồi bóc vỏ cam.

Vỏ cam cứng hơn vỏ quýt rất nhiều, bóc cũng không dễ dàng như thế.

Lúc này Giang Nhược Kiều mới chú ý đến những khớp xương ngón tay rõ ràng, dài, sạch sẽ của Lục Dĩ Thành, nhìn có vẻ gầy gò nhưng lại rất có sức mạnh.

Lục Dĩ Thành bóc cam, Tưởng Diên nói chêm vào một câu: "Hôm nào anh mua hai thùng cam rồi gửi đến ký túc xá cho em."

Yêu nhau vài tháng, anh ta còn không biết Nhược Kiều thích ăn cam.

Nụ cười trên môi Giang Nhược Kiều vụt tắt: "Không cần đâu."

Lục Tư Nghiên cũng nói: "Chị ấy không thích tự bóc cam."

Tưởng Diên mỉm cười: "Được rồi, sau này anh sẽ bóc cho em ăn, em muốn ăn bao nhiêu anh cũng bóc hết."

Lục Tư Nghiên: "..." Hừ.

Lục Dĩ Thành không hề bị ảnh hưởng, lúc làm chuyện gì đó anh luôn rất chú tâm, như thể những người và những việc xung quanh đều không ảnh hưởng đến anh vậy.

Không lâu sau anh đã bóc xong một quả cam.

Mùi thơm ngát của quả cam nhanh chóng tỏa ra khắp buồng xe, mùi hương thoải mái quét sạch mọi ưu phiền trước đó.

Tay của Lục Dĩ Thành vẫn còn dính nước từ vỏ quả cam, Giang Nhược Kiều lại lấy một tờ giấy từ trong túi ra rồi đưa cho anh: "Cậu lau đi, nếu như lau không sạch thì trong túi của tôi vẫn còn nước rửa tay."

"Cảm ơn." Lục Dĩ Thành nhận lấy.

Cuối cùng quả cam đã được bóc vỏ sẵn cũng đến được tay của Giang Nhược Kiều. Cô thật sự rất thích ăn cam, cô và Lục Tư Nghiên chia nhau một quả cam rồi hai người cùng ăn. Lục Tư Nghiên đắc ý nói: "Ngon lắm đúng không ạ, em… Lục Dĩ Thành là người đứng top đầu trong việc bóc cam trên đời này đấy, bóc cam, không có người nào thạo hơn chú ấy."

Dù gì thì ngày nào ba cũng phải bóc cam cho mẹ ăn mà.

Kỹ năng này, đã từng được mẹ đóng dấu chứng nhận rồi.

Sau khi Lục Dĩ Thành lau khô ngón tay, anh bẹo má Lục Tư Nghiên rồi nói: "Cháu bớt nói vài câu đi, vẫn chưa đủ cho cháu ăn à?"

Tưởng Diên cũng nói đùa: "Được đấy sếp Lục, lần sau cậu dạy cho tôi đi, để tôi thể hiện trước mặt Nhược Kiều một phen."

Lục Dĩ Thành cúi đầu, tiếp tục lau tay, anh ừ một tiếng, coi như đã đồng ý.

Giang Nhược Kiều biết Lục Dĩ Thành thích sạch sẽ, cô lại lấy bình rửa tay từ trong túi ra rồi đưa cho anh: "Đây là mùi dưa hấu, nếu như cậu không ngại thì có thể dùng nó, rửa sạch lắm đấy."

Lục Dĩ Thành: "Cảm ơn."

Lúc đến nơi thì đã giữa trưa rồi.

Đây là chỗ đồng nghiệp làm cùng công ty với Tưởng Diên mở, quy mô không tính là lớn, cũng mới đi vào hoạt động chưa được bao lâu, bây giờ đang trong mùa vắng khách. Tưởng Diên vừa muốn ủng hộ chuyện làm ăn của đồng nghiệp, mặt khác cũng muốn dẫn bạn gái và bạn bè ra ngoài hít thở không khí cho khuây khỏa tinh thần.

Bọn họ đến hơi muộn một chút, ba người bạn của Giang Nhược Kiều và hai người bạn cùng phòng của Tưởng Diên đều đã đến vườn rau sau nhà rồi.

Ông chủ chỗ này là chú của đồng nghiệp Tưởng Diên, là một người đàn ông trung niên hiền lành chất phác: "Họ đi đến bên kia hái cà chua rồi, có lẽ phải một lúc nữa mới về, nhà bếp đang làm đồ ăn, mấy đứa nghỉ ngơi một lát là ăn cơm được rồi."

"Vâng, cảm ơn chú ạ."

Nơi này được quản lý rất tốt, tổng cộng có ba tầng.

Tưởng Diên đặt bốn phòng.

Cứ hai người một phòng, vừa hay đủ cả, nhưng bây giờ lại có thêm Lục Tư Nghiên và Lâm Khả Tinh nên phải điều chỉnh lại.

Lục Tư Nghiên thì dễ xử lý rồi, cậu bé có thể ở cùng Lục Dĩ Thành, trẻ con người nhỏ cũng không chiếm bao nhiêu chỗ.

Chủ yếu là Lâm Khả Tinh.

"Vẫn còn một phòng nữa." Ông chủ nói: "Ở bên cạnh phòng 203 ấy."

Tưởng Diên suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Vậy được." Anh ta lại nhìn Lâm Khả Tinh: "Anh với sếp Lục ở phòng 203, em ở phòng bên cạnh, không phải sợ, có chuyện gì thì gọi anh, bọn anh ở ngay sát vách."

Lâm Khả Tinh thở phào nhẹ nhõm.

Cô ta vốn tưởng mình sẽ được sắp xếp ở chung phòng với Giang Nhược Kiều cơ.

Như thế này cũng rất tốt.

Tưởng Diên lại đi đến bên cạnh Giang Nhược Kiều, anh ta rất có tự giác của một người bạn trai cầm quạt quạt cho cô rồi nói: "Em với Vân Giai ở chung một phòng, trên tầng ba, đó là căn phòng tốt nhất ở chỗ này."

Giang Nhược Kiều lạnh nhạt ừ một tiếng.

Hành lý của Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên không nhiều, mỗi người một cái ba lô.

Lâm Khả Tinh và Giang Nhược Kiều, mỗi người một chiếc vali.

Lục Dĩ Thành đang cảm thán, thật ra cũng chỉ đi có hai ngày một đêm thôi, sao lại có thể mang theo lắm đồ đạc như thế chứ?

Về điểm này, Giang Nhược Kiều lại có đầy đủ các lý do, cô mang theo đồ rửa mặt, máy sấy, áo ngủ, đồ dưỡng da, đồ trang điểm, còn cả quần áo giày dép để thau nữa, thêm cả một chiếc ipad, còn có cả ô che nắng, với một đống thứ lặt vặt khác, không biết đã nhét vào trong vali từ lúc nào.

Tưởng Diên nhìn hai chiếc vali, giải quyết nhanh gọn: "Anh mang vali lên cho hai người trước."

Thật ra với sức của anh ta, một lần xách theo hai cái vali không có vấn đề gì.

Giang Nhược Kiều và Lâm Khả Tinh cũng không cố nhồi nhét đồ đạc vào vali, cũng không nặng đến thế.

Nhưng tiếc là, cầu thang ở đây rất hẹp.

Một lần anh ta cũng chỉ xách được một chiếc vali.

Tất nhiên Tưởng Diên sẽ ưu tiên chuyển đồ cho bạn gái của mình trước, thế là anh ta nhìn Lục Dĩ Thành, có điều còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Tư Nghiên tinh ranh ở bên cạnh đã đột nhiên ôm bụng rồi kêu thét lên: "A, đau bụng quá, cháu muốn đi giải quyết nỗi buồn!"

Lục Dĩ Thành: "..."

Tưởng Diên cũng ngại nhờ, thế là anh ta nói với Lâm Khả Tinh: "Em cứ vào trong phòng trước, đợi chút anh chuyển đồ vào cho em."

Lâm Khả Tinh: "Vâng ạ."

Lục Dĩ Thành chỉ đành dẫn theo Lục Tư Nghiên, dưới sự hướng dẫn của ông chủ anh đã đến được phòng vệ sinh ở tầng một.

Ai ngờ sau khi vào trong phòng vệ sinh, Lục Tư Nghiên cũng không đi vệ sinh nữa. Lục Dĩ Thành có chuyện gì là không hiểu đâu, anh không tán đồng nói: "Con bắt chước ai đấy?"

Cũng chỉ là tiện tay giúp đỡ con gái chuyển đồ thôi mà.

Lục Dĩ Thành là một người có tiếng tốt bụng trong đám bạn bè, anh lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, chỉ cần là việc anh có thể làm hay anh có thời gian anh sẽ không bao giờ từ chối.

Anh sẽ không add wechat gái lạ trong siêu thị, nhưng nếu như người khác cần sự giúp đỡ, ví dụ như xách đồ thì nhất định anh sẽ giúp đỡ.

Như thế không đúng sao?

Cho dù Lâm Khả Tinh và Tưởng Diên có mối quan hệ như thế nào thì cũng chỉ là một chiếc vali thôi, anh không tìm được lý do để từ chối.

Lục Tư Nghiên lớn tiếng nói: "Mẹ sẽ không thích đâu!"

Lục Dĩ Thành: "… Cậu ấy sẽ không thế đâu."

Là anh giúp chứ có phải là Tưởng Diên giúp đâu.

"Thật đấy ạ." Lục Tư Nghiên nói: "Mẹ không thích người này!"

"Sao con biết?"

Lục Tư Nghiên gật đầu: "Đó là điều hiển nhiên, mẹ thích ai, không thích ai đều không thoát khỏi đôi mắt của con đâu!"

Lục Dĩ Thành: "… Tư Nghiên, như thế không đúng đâu. Đây chỉ là việc nhỏ thôi, chúng ta cư xử như thế là không được, không hay lắm đâu."

Xét trên một góc độ nào đó, thậm chí nó còn được coi như là một dạng cô lập.

Không nên như thế.

Quan hệ rắc rối giữa ba người bọn họ không hề liên quan đến anh, ngày trước ra ngoài bắt xe, bắt gặp nữ sinh không chuyển được đồ đạc, anh cũng lại giúp đỡ người ta, sao đến lúc này lại giả vờ như không nhìn thấy được chứ?

"Sau này người khác không thích con, lúc con cần sự giúp đỡ người ta cũng sẽ lờ đi làm như không thấy, con thấy đúng không nào? Có phải con sẽ thấy rất buồn không?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Lục Tư Nghiên do dự: "Nhưng mẹ không thích cô ta…"

“Vậy thì con thử đi hỏi mẹ xem.” Lục Dĩ Thành nói: “Con thử nghe suy nghĩ của cậu ấy, con cũng không biết cậu ấy nghĩ gì thì sao lại đoán chắc chắn cậu ấy sẽ tức giận chứ?”

Anh có thể nhìn ra, đúng là Giang Nhược Kiều không thích Lâm Khả Tinh lắm nhưng chắc chắn cô không có ác ý.

Anh nghĩ, nhất định Giang Nhược Kiều cũng sẽ giống như anh, hy vọng Tư Nghiên có thể trở thành một đứa trẻ chính trực thành thật, vui vẻ chứ không phải bị ảnh hưởng bởi các mối quan hệ giữa người lớn với nhau.

Thật ra Lục Dĩ Thành đều có thể hiểu được cách nghĩ và cách làm của Lục Tư Nghiên.

Trong tâm trí của trẻ con, mẹ là người quan trọng nhất, thế nên cậu nhóc ghét những người bắt nạt, làm tổn thương mẹ của cậu, theo sát đứng chung một chiến tuyến, chung một kẻ thù với mẹ, người mà mẹ không thích cậu nhóc cũng sẽ không thích.

“Ba không bảo con thích cô ta, lại gần cô ta.” Lục Dĩ Thành nói đầy ẩn ý: “Có muốn làm chuyện này hay không phải dựa vào bản thân con chứ không phải ba mẹ. Hôm nay chỉ là chuyển vali thôi, nhỡ hôm nào đó, để ba lấy một ví dụ nhé, nhỡ hôm nào đó con trông thấy cô ta bị người ta bắt nạt, nhìn thấy cô ta gặp rất nhiều chuyện tồi tệ, rõ ràng con có thể giúp đỡ người ta, nhưng không lẽ chỉ vì mẹ con không thích cô ta là con có thể làm ngơ coi như không nhìn thấy gì sao?”

Lục Tư Nghiên do dự: “Như thế cũng không được.”

Lục Dĩ Thành rất vui vẻ.

Trẻ con vẫn là trẻ con.

Người lớn có thể từ từ dạy dỗ.

“Tư Nghiên.” Lục Dĩ Thành ngồi xuống, anh nhìn vào mắt con trai rồi nói: “Hôm nay ba cũng phải khen ngợi con, ba thấy con là một người con trai rất tốt rất tốt, con rất để ý đến cảm xúc của mẹ, đây là chuyện mà rất nhiều bạn nhỏ đến giờ vẫn chưa làm được.”

Lục Tư Nghiên hơi mất tự nhiên: “Cũng bình thường thôi ạ!”

“Thật ra quan điểm của ba cũng chưa chắc chính xác.” Lục Dĩ Thành nói: “Hay là, chúng ta tạm thời đừng nói đến chuyện này nữa, gạt nó sang một bên, đợi đến khi nào con lớn hơn một chút rồi nói được không?”

Lục Tư Nghiên mở to đôi mắt: “Được không ạ?”

“Tất nhiên là được rồi.” Lục Dĩ Thành bật cười: “Ba hai mươi tuổi, con mới năm tuổi, tranh luận với nhau rõ ràng con sẽ bị thiệt thòi hơn. Chúng ta cùng ghi nhớ cách nghĩ của mình, đợi con lớn rồi, ít nhất cũng phải sau khi học được chút gì đó chúng ta lại bàn về vấn đề đúng sai nhé.”

“Vâng!” Lục Tư Nghiên không hề bị Lục Dĩ Thành thuyết phục.

Cậu bé cũng là một đứa trẻ quật cường, kiêu ngạo.

Cậu bé cũng lờ mờ cảm thấy ba mình nói đúng, nhưng cậu bé cũng thấy mình không sai, phải làm sao đây!

“Vậy hay là con thử đi hỏi mẹ xem sao nhé?” Lục Tư Nghiên do dự nói.

“Tất nhiên.” Lục Dĩ Thành nói: “Hoặc là chúng ta có thể đánh cược.”

Lục Tư Nghiên rất thích thú: “Đánh cược, cược cái gì ạ?”

Lục Dĩ Thành trầm ngâm suy nghĩ: “Cược xem mẹ con có giận vì ba chuyển đồ không, ba cá là không.”

“Vậy cược gì ạ?” Đây vẫn là lần đầu tiên Lục Tư Nghiên chơi trò chơi này, hai mắt cậu bé sáng bừng.

“Cược trò chơi xếp gỗ T`êThiên đại thánh Tôn Ngộ Không, con thắng ba sẽ mua nó cho con.” Lục Dĩ Thành nói: “Nếu như con thua…”

Lục Dĩ Thành ngừng lại một lát r`ồi nói tiếp: “Nếu con thua thì con phải ăn cà rốt liên tiếp trong vòng một tu`ần.”

Trẻ con quá kén ăn, rau gì cũng không muốn ăn.

Lục Tư Nghiên chay mày, có vẻ như đây là một chuyện rất khó chịu.

Nhưng bộ xếp gỗ T`êThiên đại thánh.

Cậu nhóc thật sự rất muốn có nó.

Cậu nhóc suy nghĩ khoảng mười mấy giây, sau khi đưa ra quyết định bèn giơ bàn tay mập mạp nắm thành nắm đấm r`ồi nói: “Được thôi!”

Lục Dĩ Thành cũng giơ tay chạm nhẹ vào nắm đấm của con trai.

Cá cược thành công.

Chương 30:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Lục Dĩ Thành dắt Lục Tư Nghiên rời khỏi nhà vệ sinh về lại sảnh lớn, Tưởng Diên cũng đã mang vali của Lâm Khả Tinh lên tầng trên rồi.

Ông chủ còn đang bận làm cơm trưa, ông ấy cũng đã nói trước với bọn họ, còn phải đợi thêm nửa tiếng nữa mới được ăn.

Suốt cả chặng đường dài ngồi xe đến đây ai cũng đã thấm mệt, người nào người nấy trở về phòng của mình để nghỉ ngơi. Lúc Giang Nhược Kiều đang định mở vali của mình ra thì ba người bạn cùng phòng của cô từ bên ngoài trở về, mặt ai cũng phơi nắng đến đỏ ửng nhưng lại trông rất vui vẻ, họ nói: "Đi chuyến này đáng thật đấy, vườn rau kia trông giống hệt vườn rau của bà ngoại tớ, cà chua vừa mới hái xuống ăn ngon thật, đúng là cái vị này, giờ cà chua mua trong siêu thị cũng không có vị của cà chua!"

Bốn cô gái chia làm hai phòng.

Hai phòng sát cạnh nhau.

Lúc này cả ba cô gái đều đến phòng Giang Nhược Kiều đang ở, cũng gần một kỳ nghỉ hè bọn họ không được gặp nhau rồi, túm tụm lại với nhau nói chuyện rất rôm rả.

Tình cảm của bốn người trong ký túc xá rất tốt, cho dù là kỳ nghỉ, nhưng ngày nào họ cũng nói không hết chuyện trong group Wechat.

Vân Giai và Giang Nhược Kiều, hai người có mối quan hệ thân thiết nhất.

Lần này hai người cũng ngủ chung một phòng. Vân Giai là người thẳng tính, cô ấy ngồi trên chiếc giường một mét hai của mình nhìn Giang

Nhược Kiều sau đó nói: "Tớ nghe nói Tưởng Diên còn dẫn một cô em gái đến đây nữa, em gái đó vừa tròn mười tám, phải không vậy?"

Giang Nhược Kiều đóng vali lại, cô gật đầu tỏ vẻ chẳng có gì: "Đúng là có chuyện như thế."

Vân Giai chửi một câu.

"Hôm nay Đỗ Vũ lái xe, ba đứa bọn tớ ngồi ở hàng ghế sau nghe thấy cậu ta nói chuyện điện thoại với Tưởng Diên." Vân Giai nói: "Đỗ Vũ nói Tưởng Diên còn kéo rank cho đứa em gái này của cậu ta nữa. Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của bọn tớ, Đỗ Vũ đầu hàng, cậu ta nói lần này họ còn cùng nhau đi đến hải đảo nữa."

Một cô gái tóc ngắn khác đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nói: "Tưởng Diên muốn chia tay phải không, con người gì thế không biết, ra ngoài chơi một chuyến cũng phải dẫn em gái này theo! Không phải, sao đám đàn ông con trai bọn họ lại buồn nôn như thế chứ, muốn làm anh trai của người ta, người ta không có người thân à?"

"Lạc Văn nói đúng đấy." Vân Giai trả lời: "Tớ thấy không phải Tưởng Diên muốn chia tay mà là muốn mập mờ!"

Cô gái vẫn luôn im lặng nãy giờ lên tiếng cười nhạo: "Còn muốn mập mờ ư, cậu xem, nếu như Nhược Kiều muốn nhận một anh trai nuôi, có phải Tưởng Diên vẫn có thể bình tĩnh như thế không."

Đề tài của các cô ấy dần đi xa hơn.

Họ đều đang phê phán hành động nhận em gái của đàn ông buồn nôn cỡ nào.

Giang Nhược Kiều nhanh chóng lấy dây buộc tóc trong chiếc túi nhỏ của mình ra rồi buộc tóc lại.

"Đừng nói đến chuyện này nữa." Cô bình tĩnh nói: "Chơi cho xong hai ngày này đã rồi nói sau."

Ba người kia đưa mắt nhìn nhau.

Mọi người đã ở cùng nhau hai năm, về cơ bản đều là ăn chung ngủ chung, làm chuyện gì cũng có nhau, thế nên họ cũng hiểu rất rõ về đối phương.

Thái độ này của Giang Nhược Kiều rất bất thường.

Trên phương diện tình cảm lứa đôi, thật ra Giang Nhược Kiều là người bắt bẻ đủ đường. Hành động này của Tưởng Diên, nếu như Giang Nhược Kiều còn để ý thì hôm nay cô cũng sẽ không bình tĩnh như thế. Có lẽ con gái là vậy, nếu như cãi nhau, gây chuyện, nổi nóng thì đó là để ý, còn nếu không cãi không gây chuyện vậy thì chính là dự tính sẽ rời đi.

Rõ ràng, Giang Nhược Kiều muốn chia tay.

Điều này cũng bình thường thôi, Giang Nhược Kiều không phải là người dễ dàng để mình chịu thiệt, cô sẽ không để mình chịu ấm ức, đồng thời càng không để cho người khác khiến mình chịu ấm ức.

Hành động này của Tưởng Diên hoàn toàn đã giẫm phải mìn.

Đừng nói là Giang Nhược Kiều, cho dù là một cô gái khác, ai có thể chấp nhận bạn trai mình có một cô em gái như thế chứ?

Nếu như Giang Nhược Kiều đã có dự định của mình rồi, vậy thì ba người bọn họ cũng không cần nhắc tới hành động này của Tưởng Diên nữa. Họ vốn định nhân cơ hội này bức cung Tưởng Diên hỏi cho ra nhẽ… Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bốn người đàn ông trong ký túc xá cũng chia thành hai người một phòng.

Tưởng Diên và Lục Dĩ Thành một phòng.

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong một phòng.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều rất mong chờ vào chuyến đi Nông Gia Lạc lần này, nhưng sự xuất hiện của Lâm Khả Tinh, không chỉ khiến tâm trạng của đám con gái thay đổi, mà cánh đàn ông cũng như thế. Đỗ Vũ thích Vân Giai, đây là một bí mật công khai, Vân Giai và Giang Nhược Kiều lại thân thiết như thế, tất nhiên Đỗ Vũ cũng sẽ thấy không vui vì những hành động này của Tưởng Diên. Đỗ Vũ cho rằng Tưởng Diên không đứng đắn, lúc này cũng chẳng thèm nể nang gì mà bắt đầu cà khịa: "Cậu nói Tưởng Diên có phải là mập mờ nước đôi không, sao lại dẫn theo đứa em gái đó của cậu ấy đến đây chứ, nếu như là em gái có quan hệ họ hàng thân thích thì thôi…"

Vương Kiến Phong ngồi trên giường cười như được mùa.

"Tôi còn định nhân cơ hội này tỏ tình với Vân Giai." Đỗ Vũ chán nản nói: "Tôi thấy Tưởng Diên hành động như thế là muốn biến nơi đây thành trận chiến thảm khốc, vậy tôi còn tỏ tình gì được nữa!"

"Cậu nói xem, Tưởng Diên cũng thật là, rõ ràng đã có bạn gái rồi còn nhận em gái cái gì chứ." Đỗ Vũ tiếp tục oán giận: "Đóa mẫu đơn như tôi còn biết hành động này đáng chết cỡ nào, cậu ấy thì hay rồi, ngu ngốc còn dẫn theo em gái xuất hiện trước mặt bạn gái nữa, tôi thấy chắc cậu ấy không muốn sống nữa đây mà."

Vương Kiếm Phong chẳng thèm để ý đến anh ta, cũng không biết anh ta đang tính toán cái gì.

Từ lúc khai giảng cho đến giờ, đột nhiên người nào đó trở nên bất thường, bắt đầu u mê huyền học không có lối thoát.

"Cậu nói câu gì đi chứ." Đỗ Vũ nói.

Vương Kiếm Phong lẩm bẩm: "Chuyện tỏ tình cậu cứ để từ từ đã, tôi vừa mới bói thử một quẻ, không phải là quẻ tốt đâu.

Đỗ Vũ: "..."

"Mẹ nó, cậu bớt nói mấy lời xui xẻo đó đi." Đỗ Vũ nói: "Cậu có biết câu nói này của cậu là cảnh mở đầu trong phim kinh dị không?"

Vương Kiếm Phong nghiêm túc nói: "Thật sự không phải là quẻ tốt đâu, bên trên nói sẽ có chuyện lớn xảy ra đấy."

Đỗ Vũ: "..."

Xui xẻo, xui xẻo thật mà.

"Cút đi, đừng có mà tuyên truyền mê tín dị đoan."

…

Ông chủ đến thông báo bữa trưa của bọn họ đã được chuẩn bị xong rồi.

Tưởng Diên rất có trách nhiệm gõ cửa từng phòng thông báo, Lâm Khả Tinh đã thay sang bộ quần áo khác, cô ta mở cửa ra thì thấy Tưởng Diên đang đứng ở cửa: "Xuống tầng ăn cơm thôi."

Lâm Khả Tinh vâng một tiếng, lúc Tưởng Diên quay người chuẩn bị đi lên tầng ba, cô ta đã gọi anh ta lại, do dự mãi mới nói: "Anh Tưởng Diên, có chuyện này em muốn nói với anh, trên đường chúng ta đến đây, chẳng phải em và chị Giang có xuống xe lấy chăn sao? Hình như chị ấy đã nhìn thấy giấy dán ký gửi trên vali của em rồi. Anh có nói với chị ấy lúc trước chúng ta cùng đến hải đảo không?"

Tưởng Diên ngạc nhiên nhìn Lâm Khả Tinh, sau đó lại vỗ vào trán mình.

Vừa trông thấy hành động này, Lâm Khả Tinh đã biết anh ta không nói với Giang Nhược Kiều rồi.

Lâm Khả Tinh cũng không biết cảm giác hiện giờ trong lòng mình là gì, cảm xúc lẫn lộn, cô ta mím môi rồi nói: "Em thấy, anh vẫn nên nói chuyện này với chị ấy thì tốt hơn, tránh để chị ấy hiểu lầm, hơn nữa…"

Cô ta ngừng lại một chút, dáng vẻ hơi do dự.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Gì cơ?" Tưởng Diên hỏi.

"Hơn nữa, em thấy hình như bạn bè của anh cũng không chào đón em lắm." Lúc Lâm Khả Tinh nói đến chuyện này, cô ta thấy rất ấm ức, sống mũi cũng hơi cay cay, nhưng vẫn cố kìm lại: "Anh Tưởng Diên, em nghĩ rồi, em cũng không hề thân với bọn họ, hoạt động này mọi người đã lên kế hoạch từ lâu, đột nhiên em tới tham gia, có thể bọn họ đều sẽ cảm thấy kỳ lạ. Em không muốn phá hỏng hứng thú của mọi người, hay là anh bảo chú Dương lái xe tới đây đón em về nhà đi?"

Lâm Khả Tinh chưa từng có suy nghĩ muốn phá hoại tình cảm của Tưởng Diên và Giang Nhược Kiều.

Ngay cả Lâm Khả Tinh cũng không biết tại sao mình lại muốn tới đây.

Tưởng Diên nhìn Lâm Khả Tinh đang vô thức bấu khung cửa, dáng vẻ vừa ấm ức vừa đáng thương, anh ta thở dài thườn thượt: "Em nghĩ cái gì đấy, em nghĩ nhiều quá rồi, bạn bè của anh họ đều là người rất hòa đồng, chẳng qua chưa thân với em nên mới thế thôi, ở cùng nhau hai ngày là ổn. Hơn nữa, em cũng đến đây rồi, nếu như bây giờ quay về, bọn họ cũng sẽ tự trách, mẹ em và mẹ anh đều biết em đến đây để thư giãn cho khuây khỏa, sáng em đến chiều em về, không sợ họ sẽ càng lo lắng hơn sao?"

Lâm Khả Tinh im lặng không nói gì.

Tưởng Diên giơ tay vỗ lên bả vai của cô ta rồi dỗ dành: "Ngày nào cũng buồn bã như thế làm gì, em mới có mười tám tuổi, đừng nghĩ quá nhiều."

Lâm Khả Tinh cố nén những giọt nước mắt, cô ta gật đầu rồi nói: "Vâng ạ."

“Được rồi.” Tưởng Diên nói: “Cho dù là bạn của anh hay là bạn bè của Nhược Kiều, họ đều là những người rất tốt, em đừng hiểu lầm bọn họ. Vậy đi, anh đi gọi họ xuống ăn cơm trước, ăn với nhau một bữa cơm mọi thứ sẽ tốt hơn thôi.”

Tưởng Diên vẫn rất quan tâm đến tâm trạng của Lâm Khả Tinh.

Anh ta nghĩ mình dẫn cô ta đến đây, hơn nữa tuổi tác lại nhỏ hơn mấy người bọn họ, tất nhiên anh ta sẽ quan tâm săn sóc hơn rồi.

Lúc ăn cơm, anh ta còn cố tình ngồi cùng cô ta, để cô ta ngồi bên cạnh mình.

Giang Nhược Kiều lại tỏ ra rất bình tĩnh. Cô biết nguyên tác, cũng biết ngọn ngành giữa nam nữ chính, hai người họ đã quen nhau mười mấy năm rồi, tình cảm vốn rất sâu đậm, cô với Tưởng Diên mới quen biết nhau bao lâu chứ? Muốn cô nói à, cho dù không phải là tình tiết trong nguyên tác thì duyên phận của Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh đã định sẵn sẽ ở bên nhau rồi.

Mẹ con nhà họ Tưởng được nhà họ Lâm bao bọc, Tưởng Diên cũng không phải là người vong ơn phụ nghĩa, chỉ cần Lâm Khả Tinh muốn, anh ta đều có thể vì cô ta mà xông lên phía trước.

Còn Lâm Khả Tinh, tình cảm của cô ta dành cho Tưởng Diên đã gần như là cố chấp.

Nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng đúng, cô ta yêu thầm Tưởng Diên suốt ngần ấy năm, tình cảm ấy không phải nói bỏ là có thể bỏ ngay được. Cô ta vẫn luôn si mê Tưởng Diên, quyết không thay đổi, tình sâu như biển.

Như thế, xem ra Giang Nhược Kiều cô mới thật sự là nữ phụ gai mắt giữa hai người họ.

Giờ thì tốt rồi, vai nữ phụ này của cô cũng có thể kết thúc sớm được rồi.

Điện thoại của Giang Nhược Kiều rung lên.

Cô mở ra xem, là tin nhắn ở trong nhóm ký túc xá của cô.

Lạc Văn: [Loại đàn ông không có đạo đức, không xứng có được bông hoa trong ký túc của chúng ta.]

Vân Giai: [Thần đồng ý! Nếu như không phải chỗ này quá đẹp, thì thật sự rất muốn bỏ đi cho xong.]

Cao Tĩnh Tĩnh: [Đừng, chúng ta đã đóng tiền rồi, đến cũng đến rồi mà.]

Giang Nhược Kiều phì cười thành tiếng.

Lục Tư Nghiên ngồi ngay bên tay trái của Giang Nhược Kiều, cậu nhóc sáp lại gần muốn xem.

Giang Nhược Kiều che màn hình điện thoại lại rồi nói: "Chuyện của người lớn không được nhìn."

Lục Tư Nghiên bĩu môi, cậu nhóc nhớ đến điều gì đó bèn nhỏ giọng nói: "Một lát nữa em có chuyện này muốn nói với chị, một chuyện rất quan trọng, rất rất quan trọng, chuyện quan trọng số một."

Giang Nhược Kiều: "Chị đã bắt đầu mong chờ rồi."

Về phần tương tác qua lại giữa hai người họ, giống hệt như suy đoán của Lục Dĩ Thành, thật sự không có một ai nghi ngờ, kể cả Tưởng Diên.

Thực tế là vậy, chẳng có ai tin Giang Nhược Kiều lại có một đứa con trai lớn từng ấy.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Mọi người thấy Lục Tư Nghiên bám lấy Giang Nhược Kiều, cũng chỉ nghĩ trẻ con rất thích cô mà thôi.

Thức ăn ông chủ chuẩn bị rất phong phú.

Mấy người bọn họ đã đói meo từ lâu, cũng dồn hết sự chú ý lên món ăn.

Giang Nhược Kiều cũng không thấy đói lắm.

Cô gắp một chiếc đùi gà trong đĩa định bỏ vào bát của Lục Tư Nghiên.

Đúng lúc này Lục Dĩ Thành cũng gắp một chiếc đùi gà, động tác của hai người giống nhau một cách kỳ lạ.

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Dĩ Thành: "..."

Cuối cùng hai chiếc đùi gà ấy đều vào bụng của Lục Tư Nghiên hết.

Cơm nước xong xuôi, Lục Tư Nghiên không tìm được cơ hội nói với Giang Nhược Kiều về chuyện cực kỳ cực kỳ quan trọng ấy, bởi vì Tưởng Diên đã kéo cô ra bên ngoài, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

Tưởng Diên biết Giang Nhược Kiều không thích phơi nắng, nên anh ta đã cố tình tìm một nơi râm mát.

Ngoài việc kia ra thì xét các biểu hiện thường ngày của Tưởng Diên, anh ta chính là hình mẫu bạn trai không thể bới móc.

Anh ta vừa cầm quạt hương bồ quạt cho Giang Nhược Kiều vừa che nắng cho cô, nóng đến nỗi khắp người đổ đầy mồ hôi hột.

Giang Nhược Kiều rất thoải mái.

Quả thật Tưởng Diên rất nhớ cô, một tháng không gặp, lúc này trông hai người có chút xa cách, anh ta cũng thấy rất phiền não, không có

chuyện gì nghỉ hè làm gì. Trước khi nghỉ hè anh ta cũng hôn cô rồi, tình cảm giữa hai người cũng đang tốt đẹp, một tháng không gặp, hình như bọn họ lại chợt quay về lúc vừa mới yêu nhau.

Anh ta thật sự rất thích Giang Nhược Kiều.

Thế nên, anh ta không dám hành động đường đột với cô.

"Nhược Kiều, anh muốn giải thích với em." Tưởng Diên lại cười: "Nói chính xác hơn thì là thẳng thắn sẽ được khoan hồng, muốn để em hiểu và tha thứ."

"Khoảng thời gian trước anh có đi hải đảo, anh đi cùng mẹ anh, nhưng mẹ anh lại đi cùng bà Lâm." Tưởng Diên nói: "Bà Lâm là bạn nhiều năm của mẹ anh, mẹ anh cũng là trợ lý của bà Lâm. Anh cũng không muốn đi hải đảo, nhưng mẹ thấy anh đang rảnh rỗi, mấy người bọn họ đi qua đó cũng không tiện mang theo tài xế. Anh không lay chuyển được mẹ nên đã đồng ý. Khả Tinh là con gái của bà Lâm, cho nên lần đó em ấy cũng đến hải đảo. Xin lỗi em, anh không nên giấu em chuyện này mới phải."

Giang Nhược Kiều nghe xong lại ngửi thấy mùi không giống.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Rất kỳ lạ.

Trong cuốn tiểu thuyết, mọi thứ đều là ngọt ngào, nhưng luôn có điểm khiến cô cảm thấy không đúng.

Cô suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy lần này thì sao?"

Tưởng Diên thấy cô có vẻ bình tĩnh, không giống như đang tức giận thì thở phào nhẹ nhõm, anh ta cẩn thận giải thích: "Mẹ anh biết hai phòng ký túc xá chúng ta muốn lên núi chơi, bà ấy bảo anh đưa Khả Tinh đi cùng.

Thời gian trước tâm trạng của Khả Tinh không tốt tâm trạng lên xuống thất thường, mẹ anh nhìn Khả Tinh khôn lớn, coi em ấy như con gái của mình nên anh mới nói đùa bảo em ấy là em gái anh."

Điểm này thì đúng.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 31:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trong nguyên tác, mẹ Tưởng là một nhân vật rất chính diện, có thể nói là một người mẹ chồng tốt hiếm thấy.

Bà ấy chăm sóc Lâm Khả Tinh rất tỉ mỉ chu đáo, Lâm Khả Tinh với Tưởng Diên xảy ra mâu thuẫn, lúc nào bà ấy cũng đứng về phía cô ta. Sau khi hai người kết hôn, mẹ Tưởng chưa bao giờ tỏ vẻ mình là bậc bề trên, không bao giờ nhúng tay vào cuộc sống của hai người họ, càng không giục cô ta sinh con. Cho dù bà Lâm có nhắc đến, mẹ Tưởng cũng đau lòng bày tỏ Khả Tinh vẫn còn nhỏ, chuyện sinh con có thể đợi thêm một hai năm nữa rồi tính. Có nữ phụ không có mắt nhìn muốn quyến rũ Tưởng Diên, lúc Lâm Khả Tinh vẫn chưa biết, mẹ Tưởng đã giải quyết thay cho cô ta rồi, hơn nữa còn dạy bảo con trai mình không được phép bắt nạt Khả Tinh.

Tóm lại, mẹ Tưởng chính là yếu tố nhất định phải có trong truyện sủng văn, mẹ chồng hơn hẳn mẹ ruột.

Nhưng sao cô cứ cảm thấy kỳ quái vậy nhỉ?

Trông Giang Nhược Kiều có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, hình như lời giải thích của Tưởng Diên đã trót lọt, cô hỏi một câu bâng quơ: "Vậy mẹ anh có biết chuyện của chúng ta không?"

Tưởng Diên bật cười: "Bà ấy biết, chúng ta vừa mới xác định quan hệ anh đã nói cho mẹ biết rồi, bà ấy rất thích em."

Giang Nhược Kiều nhếch môi.

Đúng là thú vị.

Thì ra điều bất thường nằm ở đây.

Nằm ở chỗ mẹ Tưởng.

Giang Nhược Kiều cảm thấy mẹ Tưởng rất kỳ lạ.

Trong nguyên tác, mẹ Tưởng là mẹ ruột của nam chính, mẹ chồng của nữ chính, làm gì cũng không thể chỉ trích, bắt bẻ. Bà ấy dịu dàng, hiền lành, xưa nay không thiên vị con trai, rất thương yêu nữ chính, so ra bà ấy còn giống mẹ ruột của nữ chính hơn.

Đất diễn của mẹ Tưởng trong nguyên tác cũng không tính là nhiều, cho nên ban đầu Giang Nhược Kiều mới không nhận ra có điểm gì hoài nghi, nhưng giờ ngẫm lại thì thấy chỗ nào cũng kỳ quái.

Ví dụ, nếu như dựa theo thiết lập nhân vật của mẹ Tưởng, trong khi đã biết con trai mình có bạn gái rồi tại sao bà ấy còn muốn anh ta cùng mình đi đến hải đảo chứ? Lý do bề ngoài là muốn Tưởng Diên làm tài xế nhưng một quý bà nhà giàu như bà Lâm ra ngoài, bà ấy đến chỗ hải đảo còn thiếu tài xế sao?

Chuyện này vẫn có thể dùng lý do "muốn để con trai ra ngoài chơi" để giải thích, còn lần này thì sao?

Mẹ Tưởng chắc chắn đã biết chuyến đi chơi đến Nông Gia Lạc lần này là hoạt động hai phòng ký túc xá đã hẹn với nhau từ trước. Bà ấy bảo Tưởng Diên dẫn Lâm Khả Tinh tới đây, thật sự nghĩ thế nào cũng thấy rất kỳ quái, thật sự có người mẹ nào sẽ làm như thế ư? Rõ ràng biết con trai mình đã có bạn gái nhưng cứ nhất quyết bắt con trai mình dẫn theo một cô gái khác đi cùng, lẽ nào bà ấy không lo bạn gái của con trai mình sẽ nghi ngờ? Lẽ nào bà ấy không lo lắng con trai mình và bạn gái sẽ nảy sinh hiểu lầm mâu thuẫn?

Đúng, bà ấy không lo lắng.

Giang Nhược Kiều không sợ mình là lòng dạ tiểu nhân.

Điều cô sợ hơn cả chính là rõ ràng đối phương có mục đích nhưng cô vẫn thấy người ta tốt bụng.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view

cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Có khả năng này không nhỉ?

Giang Nhược Kiều nhìn Tưởng Diên, trong lòng cô đã có suy đoán, có lẽ là khả năng này, mẹ Tưởng hy vọng Lâm Khả Tinh và con trai của bà ấy ở bên nhau?

Nếu như có suy nghĩ này vậy thì mọi điểm kỳ quái đều có thể giải thích một cách hợp lý rồi.

Những hành động này của mẹ Tưởng cũng trở nên hợp lý hơn.

Đúng vậy, Lâm Khả Tinh là một người như thế nào, cô ta là cô cả của Tập đoàn đá quý Lâm Thị, hiện tại người đang nắm quyền hành trong công ty là anh cả cùng cha khác mẹ với cô ta nhưng người trong nhà ai sẽ bạc đãi cô ta chứ? Từ khi ra đời Lâm Khả Tinh định sẵn sẽ có một cuộc đời thuận buồm xuôi gió, quỹ, cổ phiếu và cả bất động sản đứng dưới tên của cô ta cũng đủ để cô ta ăn tiêu mấy đời không hết. Huống hồ, Tập đoàn đá quý Lâm Thị đang làm ăn phát đạt ở trong giới, thân phận của cô ta cũng tương đương với các mối quan hệ về tài nguyên.

Có câu này nói rất hay, cho dù lấy chồng hay lấy được vợ ngon thì cũng có thể khiến người ta bớt đi hai mươi mấy năm phấn đấu.

Tưởng Diên ở bên Lâm Khả Tinh sẽ có được mọi thứ, trong nguyên tác còn nói chưa đủ rõ ràng hay sao?

Không có ai hiểu rõ hơn mẹ Tưởng, con trai bà ấy ở bên lâm Khả Tinh sẽ có được tương lai xán lạn cỡ nào.

Tưởng Diên thấy vẻ mặt của Giang Nhược Kiều hơi khác lạ.

Lúc thì nhìn anh ta, lúc thì lại cúi đầu nhìn nền đá xanh dưới chân.

Anh ta sợ cô tức giận nên dứt khoát kéo cô lại, anh ra rất nghiêm túc đảm bảo: "Lần sau sẽ không như thế nữa, lần sau anh có dẫn theo ai, đi cùng với ai, nhất định anh sẽ nói cho em biết."

Giang Nhược Kiều rụt tay về, cô giả vờ như vô tình hỏi anh ta: "Trước đây em cũng không thấy anh nhắc đến mẹ mình, mẹ anh và bà Lâm là bạn thân nhiều năm à?"

Tưởng Diên thấy cô hứng thú với chuyện này thì thở phào, gương mặt anh ta cũng giãn ra: "Ừ, họ là bạn đại học, còn ở chung ký túc xá nữa thế nên quan hệ luôn rất tốt."

Giang Nhược Kiều cúi đầu: Rất thú vị.

Bạn tốt, bạn đại học, còn là bạn chung phòng ký túc xá, kết quả hiện giờ một người lại làm trợ lý cho một người khác…

Hai người biến thành mối quan hệ cấp trên cấp dưới, tình cảm thật sự không thay đổi sao?

Cô tiếp tục tỏ ra như không có việc gì rồi hỏi: "Người ta thường nói con trai giống mẹ, chắc hồi còn trẻ mẹ anh đẹp lắm nhỉ?"

Tưởng Diên bật cười, anh ta sờ sống mũi: "Em thông minh thế, nhưng lần này em nói đúng, năm đó mẹ anh là hoa khôi của khoa đó, việc gì cũng biết, thành tích lại tốt, có ngoại hình xinh đẹp, giảng viên đều rất thích bà ấy."

Giang Nhược Kiều suy nghĩ, chắc năm nay mẹ Tưởng cũng mới hơn bốn mươi thôi nhỉ.

Sinh viên đại học năm đó cũng không giống như bây giờ nhan nhản ở trên đường.

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng: "Vậy còn bà Lâm thì sao?"

Hai người giống như nói chuyện phiếm, Tưởng Diên cũng không nhận ra Giang Nhược Kiều đang moi chuyện, anh ta nhớ lại một chút rồi nói: "Mẹ anh không hay nhắc đến những chuyện trước đây nhưng mà bà Lâm có nói, thời sinh viên bà ấy khá bình thường. Con người của bà Lâm rất tốt, suốt nhiều năm qua bà ấy rất quan tâm đến anh và mẹ của anh."

Giang Nhược Kiều mím môi cười.

Càng lúc càng rõ ràng.

Trong nguyên tác, cũng miêu tả rất rõ ràng về gia đình của nam chính.

Lúc gia đình anh ta xảy ra biến cố, nam chính mới mười tuổi, nhưng đứa trẻ mười tuổi đã hiểu chuyện rồi, chênh lệch tâm lý của nam chính rất lớn. Rất nhiều năm sau anh ta cũng không thoát được bóng ma tâm lý từ biến cố gia đình mang lại, vậy… mẹ của nam chính thì sao?

Hơn nữa, cho dù không biết nguyên tác, một người ngoài như cô cũng có thể nhìn ra tình cảm của Lâm Khả Tinh dành cho Tưởng Diên, lẽ nào mẹ của Tưởng Diên lại không nhận ra điều ấy? Tại sao mẹ Tưởng lại mặc kệ, thậm chí còn nghĩ đủ mọi cách cho Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh có cơ hội ở bên nhau.

Tâm tư Tư Mã Chiêu*, người qua đường đều biết.

*Ý chỉ người có dã tâm, tham vọng.

Tưởng Diên thấy Giang Nhược Kiều không nói gì nữa thì ngập ngừng hỏi cô: "Có phải em rất để ý chuyện anh dẫn Lâm Khả Tinh đi cùng không?"

Giang Nhược Kiều hỏi vặn lại: "Để ý thì sao mà không để ý thì lại thế nào?"

Trong nguyên tác và hiện thực cô nhìn thấy, Tưởng Diên vốn không biết Lâm Khả Tinh có tình cảm với mình.

Người này có chậm hiểu quá không?

Ngay cả ông chủ ở Nông Gia Lạc cũng nhìn ra được!

Anh ta hỏi đến vấn đề này, đơn giản là mong cô đừng để ý.

Ai gặp phải chuyện này, đâu ai sẽ không để ý chứ?

Quả nhiên Tưởng Diên bị câu hỏi này hỏi trúng, anh ta im lặng mấy chục giây, anh ta cũng không nhìn thấy ở chỗ rẽ cách đó không xa đang có một người đứng ở đó. Giang Nhược Kiều nhìn thấy rồi, chiếc váy màu hồng nhạt, chính là chiếc váy liền thân màu hồng nhạt hôm nay Lâm Khả Tinh mặc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cuối cùng Tưởng Diên cũng lên tiếng, anh ta trầm giọng nói: "Nếu như em để ý, lần sau anh sẽ không dẫn em ấy theo nữa."

Giang Nhược Kiều nhận ra mình thật sự rất có tố chất làm nữ phụ độc ác, cô hỏi Tưởng Diên: "Chẳng phải anh nói anh và mẹ của mình chịu ơn chăm sóc của gia đình em ấy sao, lần sau lỡ mẹ anh bảo anh dẫn theo em ấy thì làm thế nào?"

Thật ra trong lòng Tưởng Diên vẫn không hiểu tại sao Giang Nhược Kiều lại để ý đến Lâm Khả Tinh.

Anh ta và Lâm Khả Tinh cũng coi như là lớn lên bên nhau, tình cảm giống như anh em trong nhà.

Anh ta thích Giang Nhược Kiều, anh ta không muốn cãi nhau với cô vì chuyện này, họ đã có hơn một tháng không gặp nhau rồi, không đáng vì chuyện này mà phải cãi nhau, cùng lắm thì sau này anh ta sẽ từ từ nói với cô, anh ta tin cô sẽ hiểu thôi.

Có rất nhiều người đàn ông đều có suy nghĩ như thế.

Trong lòng nghĩ một đằng nhưng lúc nói ra lại là suy nghĩ khiến cho bạn gái hài lòng, nhưng rõ ràng anh ta không đồng tình, anh ta còn đang nghĩ sau này sẽ từ từ thuyết phục cô.

Hiện giờ Tưởng Diên là thế, anh ta có suy nghĩ muốn dỗ dành cô thế là anh ta cười nói: "Anh không nghe là được, em yên tâm đi, anh sẽ không để em mất hứng đây, em vui mới là điều quan trọng nhất."

Giang Nhược Kiều: "Lời nói của đàn ông như nước trong nhà vệ sinh."

Giang Nhược Kiều vốn không để những lời anh ta nói ở trong lòng.

Lâm Khả Tinh đứng ở trong góc đều nghe thấy hết cả, cô ta tựa người vào tường, gần như không chịu được, hốc mắt cũng đỏ ửng.

Lâm Khả Tinh ra ngoài là muốn tìm Tưởng Diên có chuyện cần nói nhưng không ngờ cô ta lại nghe lén được cuộc nói chuyện giữa Giang Nhược Kiều và anh ta.

Đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Tưởng Diên và Giang Nhược Kiều ở riêng với nhau.

Cũng là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Tưởng Diên nhỏ giọng dỗ dành người khác.

Trái tim của cô ta như bị ai đó bóp chặt, gần như không có không gian để hô hấp. Cô ta rời khỏi đó giống như trốn chạy, tìm một góc yên tĩnh rồi ngơ ngác nhìn mặt hồ.

Đột nhiên điện thoại của cô ta reo lên.

Là mẹ Tưởng gọi đến.

Cô ta do dự một lúc, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó mới bắt máy, giọng nói vẫn giống như trước đâu: "Dì ạ."

Mẹ Tưởng sống với cô ta mười năm, bà ấy nhìn Lâm Khả Tinh khôn lớn, hơn nữa cũng vì cô ta mà bỏ ra không ít công sức. Có thể nói như thế này, mẹ Tưởng còn hiểu Lâm Khả Tinh hơn cả mẹ của cô ta nữa. Chỉ bằng hai chữ này, mẹ Tưởng đã có thể nhận ra sự khác thường của Lâm Khả Tinh.

Bà ấy đoán, chắc là A Diên và bạn gái của anh ta đã làm Lâm Khả Tinh không vui rồi.

Biết thì biết vậy, lúc này mẹ Tưởng cũng không vạch trần, bà ấy chỉ quan tâm hỏi han: "Bên đó có nóng không? Con ăn uống thế nào, có quen không?"

Lâm Khả Tinh nghe thấy những lời quan tâm của mẹ Tưởng thì sống mũi cay cay, suýt chút nữa nước mắt đã rơi xuống. Cô ta cố gắng kiềm lại, sau đó làm như không có chuyện gì nói: "Không nóng ạ, bên này rất tốt."

Mẹ Tưởng ừ một tiếng, sau đó thử hỏi dò: "Vậy con đã gặp bạn gái của A Diên chưa? Con bé trông thế nào?"

Lâm Khả Tinh ngừng một lát, im lặng rất lâu mới thành thật trả lời: "Con gặp rồi ạ, chị ấy rất tốt và xinh đẹp, con ở chung với bọn họ rất hòa hợp."

"Vậy sao?" Mẹ Tưởng thở dài thườn thượt: "Không biết có chuyện gì mà dì luôn cảm thấy hai đứa nó rất khó để đi với nhau đến cuối được, cho nên dì cũng không biết nên đối xử thế nào với cô bạn gái này của A Diên, là gặp nhau thì tốt hay là không gặp sẽ tốt hơn đây, haiz."

Lâm Khả Tinh ngây người: "Quan hệ giữa họ rất tốt."

Tình cảm cũng rất tốt.

Cô ta có thể nhận ra, Tưởng Diên thật sự rất thích Giang Nhược Kiều.

Hôm nay chắc cô ta cũng có thể buông bỏ mối tình thầm kín này được rồi.

Cô ta đã nhìn thấy một mặt khác của Tưởng Diên.

Đó là một mặt khác cả đời này Lâm Khả Tinh cũng không thể nhìn thấy được.

Quả thật cô ta nên buông xuống rồi, trước đây mẹ Lâm Khả Tinh không cho cô ta ra nước ngoài du học, tự dưng cô ta lại thấy mừng thầm một cách vô cớ, mừng thầm vì điều gì thì cô ta cũng không rõ nữa.

Nhưng con người cần phải học cách làm việc đúng. Chẳng phải câu trả lời ngày hôm nay của anh Tưởng Diên đã rất rõ ràng rồi đấy thôi! Bọn họ đều đã trưởng thành, anh ta cũng có bạn gái rồi, anh ta sẽ đặt cảm nhận của bạn gái lên vị trí đầu tiên.

Sau này bọn họ đều có cuộc sống của riêng mình.

Mẹ Tưởng bật cười: "Vậy nên mới nói các con vẫn còn trẻ, ngày trước dì có một người bạn yêu một người đàn ông, tình cảm giữa hai người họ rất tốt, nhưng còn chưa tốt nghiệp đã chia tay, sau này người bạn ấy ở bên một người khác. Nói ra cũng rất thú vị, chồng của cô ấy lại là hàng xóm của cô ấy, hai người cùng nhau khôn lớn, chồng cô ấy đã thích cô ấy rất nhiều năm rồi, nhưng hai người vẫn không có gì, cũng không hẳn là không có gì, chỉ là mối quan hệ vẫn hạn chế phát triển. Sau này bạn của dì còn nói với dì, cô ấy vẫn luôn coi chồng của mình là anh hàng xóm, một nửa là người thân… chưa từng nghĩ đến chuyện ấy. Ai ngờ sau này vòng vèo xuôi ngược, hai người họ lại ở bên nhau, cũng là hai người lớn lên bên nhau, tình cảm này tốt hơn rất nhiều so với những cặp vợ chồng bình thường."

Mẹ Tưởng ngừng lại một chút rồi nói: "Sau này lúc gặp lại nhau dì có hỏi cô ấy còn nhớ người bạn trai năm đó mình thích hay không, cô ấy ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra người dì nói đến là ai, sau đó lại nói, không còn nhớ người đó trông ra sao nữa rồi."

Lâm Khả Tinh nghe đến ngây người.

Cho đến khi mẹ Tưởng gọi cô ta rất nhiều lần cô ta mới chợt hoàn hồn.

“Khả Tinh, A Diên vẫn còn trẻ, bạn gái của nó cũng còn trẻ, mới có hai mươi tuổi đầu.” Mẹ Tưởng nói: “Còn quá trẻ có nghĩa là tương lai vẫn còn rất nhiều yếu tố không chắc chắn, có thể là gia đình, cũng có thể là tương lai. Cho nên dì nghĩ, con cũng không cần xem con bé giúp dì nữa, cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

Mẹ Tưởng lại nói với cô ta vềmột vài vấn đềkhác nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Sau khi cúp máy, tâm trạng vốn đang rất đau khổ của Lâm Khả Tinh bỗng khôi phục rất nhiều, gương mặt, ánh mắt cũng chất chứa ý cười.

Lúc quay người lại cô ta thấy Giang Nhược Kiều đang đứng cách đó không xa nhìn mình.

Cô ta ngây người.

Giang Nhược Kiều bình tĩnh đi tới, cô rất thản nhiên nói: “Không sao chứ?”

Sau đó cô bổ sung thêm: “Trông thấy cô đứng ở chỗ này, không khỏe ở đâu hả?”

Lâm Khả Tinh vội vàng lắc đầu: “Không sao, không sao.”

Bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái, Lâm Khả Tinh chủ động tìm đềtài nói chuyện: “Vừa rồi là dì gọi điện thoại đến.”

Giang Nhược Kiều gật đầu, nhưng cô cũng chẳng hỏi gì mà quay người đi vềphòng.

Đây có vẻ như một cuộc đối thoại đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, tuy Lâm Khả Tinh thấy hơi kỳ lạ nhưng cô cũng không để nó ở

trong lòng.

Giang Nhược Kiều lại chắc chắn một chuyện.

Người mẹ này của Tưởng Diên… thật sự rất kỳ lạ.

Vừa rồi Lâm Khả Tinh nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và Tưởng Diên, nghe thấy anh ta nói như thế chắc chắn sẽ rất hoảng loạn, hốc mắt đỏ bừng của cô ta đã chứng minh rõ điều đó.

Nhưng sau một cú điện thoại, tâm trạng đau buồn vốn có của Lâm Khả Tinh đã bay sạch, thay vào đó trông cô ta đã thoải mái hơn rất nhiều.

Đều là phụ nữ với nhau, Giang Nhược Kiều biết, lúc đau buồn, tổn thương vì người mình yêu, người bên cạnh rất khó để an ủi.

Trừ khi người bên cạnh đó an ủi đúng chỗ ngứa.

Cũng có thể nhìn ra, cách người bên cạnh an ủi này vô cùng thành thạo.

Không biết chuyện như này đã xảy ra biết bao nhiêu lần rồi, thảo nào một cô chiêu rõ ràng có trong tay mọi thứ khiến bao người hâm mộ như Lâm Khả Tinh lại có thể yêu thầm đến mức không oán không hối hận như thế.

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh, cô cười khẩy, đúng là bà mẹ hiền đã tốn không ít tâm sức rồi.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 32:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi trò chuyện với Giang Nhược Kiều xong, Tưởng Diên trở về phòng.

Anh ta vẫn còn muốn ở riêng với cô một lúc nữa, nhưng trông cô có vẻ rất mệt mỏi.

Phòng của Nông Gia Lạc đều trang trí theo tiêu chuẩn của phòng khách sạn. Gian phòng khoảng hai mươi ba mươi mét vuông, có hai chiếc giường dài một mét ba mươi lăm, còn có toilet riêng. Lục Tư Nghiên vốn muốn tìm Giang Nhược Kiều nhưng cô bất đắc dĩ bị Tưởng Diên gọi đi, Lục Dĩ Thành đành đưa cậu nhóc trở vềphòng.

Một mình Lục Dĩ Thành ngủ trên chiếc giường một mét ba mươi lăm này cũng đã hơi chật, chứ đừng nói tới bây giờ lại thêm một đứa trẻ.

Ông chủ cũng biết vấn đềnày nên đã mang đệm lót trải sàn đến cho họ.

Lúc Tưởng Diên vềphòng, Lục Dĩ Thành mới dẫn Lục Tư Nghiêng ra khỏi nhà vệ sinh.

Bây giờ Lục Dĩ Thành thăng cấp làm ông bố bỉm sữa nên rất biết cách chăm sóc cho Lục Tư Nghiên. Anh rửa tay cho cậu nhóc rồi lau mặt và lưng, sau đó bế Lục Tư Nghiên ngồi lên giường. Lục Dĩ Thành lại lấy phấn rôm mua ở siêu thị từ trong balo ra. Cậu nhóc rất sợ nóng, hơi sơ ý một chút là sẽ nổi mẩn ngứa.

Lục Tư Nghiên ngoan ngoãn ngồi trên giường, cậu nhóc đã thay đồ ngủ, lúc này chỉ mặc áo ba lỗ và quần đùi trông cực kỳ mát mẻ.

Cậu nhóc khẽ híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ để ba thoa phấn rôm lên người.

Tưởng Diên đứng ngoài cửa nhìn một lúc, anh ta bật cười: "Bây giờ con nít ăn cái gì mà lớn thế, nuôi khéo vậy."

Đứng nhìn từ góc độ của anh ta, quả thật cậu nhóc Lục Tư Nghiên này sống rất tốt.

Da dẻ trắng nõn, vóc người không cao lắm nhưng cũng chẳng thấp, cơ thể hơi mập, khi cười còn hiện lúm đồng tiền.

Dĩ nhiên mái tóc xoăn càng thêm đáng yêu.

Ngoài ra, đứa nhỏ này cũng chẳng quấy khóc chút nào. Đôi mắt giống quả nho đen láy trông có vẻ lanh lợi.

Trên thực tế, sinh viên lớn bằng ngần này như họ thật sự không có mấy ai kiên nhẫn chơi đùa cùng trẻ nhỏ.

Nhưng Lục Tư Nghiên là một ngoại lệ, lần này cậu nhóc tới đây, ai nấy cũng đều thích trêu cậu. Lục Tư Nghiên còn cười híp mắt đáp lại người khác.

Những điều này đáp ứng đầy đủ những kỳ vọng và yêu cầu cao nhất của họ đối với 'trẻ con' - vẻ ngoài đáng yêu, gương mặt mũm mĩm, con nhà người ta (nghĩa là sẽ không mang đến phiền phức cho mình), hoạt bát lại hiểu chuyện…

Sau khi Lục Dĩ Thành thoa phấn rôm cho Lục Tư Nghiên xong, vỗ tay cậu nhóc: "Con nằm xuống đi."

Lục Tư Nghiên nằm bò sang bên cạnh với tốc độ nhanh như cắt, ngả xuống gối rồi kéo chăn lên, giả bộ như muốn ngủ.

Điều hòa trong phòng rất mạnh.

Lục Dĩ Thành mang quần áo của Lục Tư Nghiên đã thay đem vào toilet. Trẻ con thích nô đùa, lại sợ nóng hay chảy mồ hôi, cho nên lúc ngủ trưa, anh đều thay một bộ cho cậu nhóc. Thời tiết thế này, anh dùng tay vò bộ

đồ thằng bé đã thay ra, giặt thật sạch rồi đem phơi bên ngoài chừng một hoặc hai giờ là đã khô.

Lục Dĩ Thành đi vào toilet giặt quần áo.

Tưởng Diên ngồi bên giường, cảm thấy thích thú chăm chú nhìn Lục Tư Nghiên.

Lúc này cậu nhóc vẫn chưa buồn ngủ, thấy Tưởng Diên nhìn mình, cậu nhóc hừ nhẹ một tiếng nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Phần lớn thời gian, chỉ cần không chọc Lục Tư Nghiên, cậu nhóc sẽ là một đứa bé rất lễ phép.

Tưởng Diên càng nhìn càng cảm thấy đứa trẻ này rất quen mắt.

Anh ta từng gặp ở đâu nhỉ?

Anh ta cũng chẳng nhớ ra.

Chẳng lẽ đứa trẻ nào có vẻ ngoài ưa nhìn đều trông như vậy à?

Hai ba nhát, Lục Dĩ Thành đã giặt đồ xong. Anh tìm móc áo trong phòng rồi giũ quần áo, đem treo trên giá phơi ngoài cửa sổ, sau đó mới đóng cửa sổ lại.

Anh quay đầu nhìn, thấy Tưởng Diên vẫn đang chăm chú ngắm nhìn Lục Tư Nghiên. Lục Dĩ Thành cụp mắt, đi tới chặn ánh nhìn của anh ta: "Đang xem gì thế?"

Tưởng Diên sơ cằm, cũng bắt chước Lục Tư Nghiên nằm trên giường ngả đầu lên gối, thuận miệng đáp: "Không có gì. Tôi chỉ cảm thấy đứa nhỏ nhà cậu trông rất quen mắt như thể đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải."

Lục Dĩ Thành: "…"

"Đúng là bé con nhà cậu." Tưởng Diên thuận miệng nói: "Hình như hơi giống cậu đấy."

Lục Dĩ Thành vẫn không nói gì, im lặng quay lưng đắp chăn cho Lục Tư Nghiên, rồi đi điều chỉnh cửa gió của máy điều hoà không cho dội thẳng xuống đầu giường.

Thật ra Tưởng Diên cũng chỉ là thuận miệng tán gẫu.

Lục Dĩ Thành không trả lời những chuyện vặt vãnh như vậy, anh ta cũng không thể nhắc mãi bèn đổi đề tài: "Cậu không xin trọ ở trường, thế sau này ở nhà của mình hả?"

Lục Dĩ Thành lắc đầu: "Không phải, tôi tìm phòng gần trường."

"Chà." Tưởng Diên có hơi tò mò: "Sao đột nhiên lại muốn dọn ra ngoài ở, còn phải thuê phòng, lúc đầu tôi còn tưởng cậu ở nhà cơ."

Nếu dọn ra ngoài rồi ở nhà mình thì cũng có thể hiểu. Nhưng sau khi dọn ra rồi thuê phòng ở gần trường… lại khiến người ta thấy khó hiểu.

Anh ta thấy không cần thiết phải làm vậy.

Lục Dĩ Thành thật sự rất đau đầu.

Chuyện vốn rất đơn giản, nhưng vấn đề là tạm thời chưa thể nói ra được.

Một lời nói dối, cần phải dùng những lời nói dối khác để lấp liếm, anh không thích như vậy. Lục Dĩ Thành suy đi nghĩ lại, đành nói đúng sự thật. Anh chỉ vào Lục Tư Nghiên đang nằm cuộn tròn trên giường mắt thao láo nhìn mình: "Sau này tôi còn phải chăm sóc thằng bé, ở trường thì bất tiện, ở nhà thì lại quá xa."

Tưởng Diên ngạc nhiên: "Cậu chăm sóc đứa nhỏ này á?"

Suýt nữa anh ta đã thốt ra 'tại sao?'.

Tại sao chứ?

Đứa nhỏ này không có ba mẹ à? Nhưng anh ta nuốt câu này trở vào, vì Tưởng Diên không biết ngọn ngu ồn của chuyện này, hình như nhắc đến ba mẹ ở trước mặt đứa trẻ cũng không thích hợp cho lắm.

Nếu ba mẹ của thằng bé xảy ra chuyện gì không thể hoàn thành nghĩa vụ chăm sóc của mình thì sao?

Hay nói cách khác, có lẽ ba mẹ của thằng bé đã mất thì sao?

Đột nhiên nhắc đến, nếu làm đứa bé đau lòng và bu ồn bã thì cũng không ổn cho lắm.

Lục Dĩ Thành đáp: "Ừ."

Tưởng Diên đoán đứa bé này là họ hàng của Lục Dĩ Thành, cả hai đ ều mang họ Lục. Hơn nữa, anh còn quyết định chăm sóc, quan hệ chắc chắn không bình thường.

Thật ra cũng không c ần truy hỏi quá rõ ràng, chắc là ba mẹ của đứa bé hoặc người thân khác không cách nào chăm sóc, cho nên mới đến lượt của Lục Dĩ Thành.

Làm bạn học hai năm với anh, Tưởng Diên cũng rất hiểu Lục Dĩ Thành, đây là một người rất có trách nhiệm.

Tưởng Diên thở dài, không ngờ một kỳ nghỉ hè trôi qua lại xảy ra nhi ều chuyện như thế. Nghĩ đến đây, anh ta nói: "L ần trước mượn cậu ba ngàn, lát nữa tôi chuyển khoản trả cậu. Lúc đấy quá quá nhi ều việc, tôi bận nên quên mất."

Nuôi một đứa trẻ chắc cũng khá tốn ti ền.

Lục Dĩ Thành liếc anh ta một cái: "Ừ."

Tưởng Diên chỉ lo lẩm bẩm: "Tôi vốn định mua một chiếc túi làm quà sinh nhật cho Nhược Ki ều nhưng cô ấy lại không chịu. Tôi suy nghĩ một

lúc, quả thật cũng không cần thiết bày vẽ, tốt hơn sau này mua thứ tốt và đắt hơn cho cô ấy."

Lục Dĩ Thành im lặng không nói gì.

Lục Tư Nghiên bĩu môi.

Tán gẫu một lúc, Tưởng Diên gối tay sau đầu: "Nhắc đến chuyện cậu thuê phòng, tôi nhớ ra một việc, khai giảng lần này, cuối cùng một đàn anh trong công ty tôi đã gom góp được khoản tiền đặt cọc, thấy anh ấy đăng lên vòng bạn bè rằng đã ký hợp đồng. Tôi đã thấy bản thiết kế anh ấy đăng rồi, không nói cái khác căn hộ không lớn nhưng vẫn còn ba phòng. Nào là phòng ngủ, nào là phòng sách, phòng trẻ con cũng có. Lão Lục, không giấu gì cậu, tôi rất ngưỡng mộ cậu. Lúc nào tôi mới có thể mua được một căn để cưới Nhược Kiều đây?"

Lục Tư Nghiên tức tối che lỗ tai lại 'Không nghe, không nghe, Vương Bát đọc kinh!'

Nhưng Tưởng Diên nói rất hăng say, nào định ngừng nghỉ, anh ta nói tiếp: "Tôi hy vọng một tay cầm chứng nhận tốt nghiệp, một tay cầm giấy chứng nhận kết hôn. Nhưng bây giờ không mua được nhà, kết hôn xong bắt cô ấy sống ở nhà thuê với tôi, trong lòng tôi cũng thấy khó chịu."

Trên thực tế, Lục Dĩ Thành vốn không phải là một người biết lắng nghe.

Đối với chuyện tình cảm, mặc kệ ai hỏi hay dốc bầu tâm sự cùng anh, Lục Dĩ Thành cũng không thể đưa ra được ý kiến hữu ích gì.

Vì bản thân anh là người độc thân, cũng chưa từng yêu đương với ai, chứ đừng nói đến việc thích một ai đó.

Anh vừa không có kiến thức lý thuyết, cũng chẳng có kinh nghiệm thực chiến, anh có thể chỉ dẫn cho ai đây?

Nhưng lần này chỉ cần Tưởng Diên quan sát tỉ mỉ thì sẽ phát hiện, lúc này Lục Dĩ Thành có vẻ khác.

Lúc trước, anh đều lắng nghe mà không lên tiếng, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Giây phút này, ấn đường của anh thoáng hiện đôi chút mất kiên nhẫn và nhẫn nhịn.

Những cảm xúc này chợt loé lên rồi biến mất, không cách nào nắm bắt. Ngay cả chính bản thân của Lục Dĩ Thành cũng chưa phát hiện.

Tưởng Diên vẫn còn đang ảo tưởng đủ điều về chuyện kết hôn với Giang Nhược Kiều, Lục Tư Nghiên không kiên nhẫn bằng Lục Dĩ Thành, cậu nhóc thật sự không nghe lọt tai nữa. 'A a a, tại sao cái chú này cứ nhắc tới chuyện kết hôn với mẹ mình thế chứ? Đúng là phiền chết được!'

Mặt mày Lục Tư Nghiên đỏ bừng, cuối cùng cậu nhóc không thể chịu nổi nữa, thở hổn hển nói: "Chị ấy mới không gả cho chú đâu!"

Mới không gả cho chú đâu!

Tưởng Diên đang cảm thấy vừa đau vừa ngọt ngào. Điều ngọt ngào chính là nghĩ đến chuyện Nhược Kiều trở thành vợ mình, anh ta cảm thấy tràn trề động lực. Cảm thấy đau là vì nghĩ đến giá nhà tại Bắc Kinh khiến anh ta nghẹn ngào chẳng thốt nên lời.

Bỗng dưng nghe câu này, anh ta ngồi dậy, nhìn Lục Tư Nghiên đang nằm trên giường.

Lục Dĩ Thành đã nhanh tay lẹ mắt che miệng cậu nhóc lại, cho cậu một ánh mắt cảnh cáo.

Tưởng Diên không giận, ngược lại cảm thấy Lục Tư Nghiên rất dễ thương. Lúc này anh ta thấy nhàm chán cực kỳ, lại nổi hứng trêu một đứa bé: "Làm sao cháu biết? Cô ấy là bạn gái của chú, tình cảm của cô chú cực kỳ tốt, bình thường gần như không hề cãi nhau. Cô ấy cũng đã nói, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Bắc Kinh, chắc chắn bọn chú sẽ kết hôn…"

Lục Tư Nghiên vô cùng tức giận.

Cậu nhóc chỉ ước có thể nói ra 'Chú nói hay ho nhỉ, thế sau này chú cũng đâu có cưới được mẹ cháu. Mẹ cháu cũng đâu có gả cho chú, hừ!'. Nhưng Lục Dĩ Thành đã che miệng cậu nhóc nên Lục Tư Nghiên không có chỗ phát huy.

Tưởng Diên lại nói: "Nhóc con, nói thật nhé, chú cảm thấy cháu có vẻ ngoài rất đáng yêu. Như vậy đi, chờ khi nào chú và Nhược Kiều kết hôn, mời cháu làm phù rể nhí, cháu thấy sao? Tới lúc đó, chú sẽ tặng cháu một bao lì xì to…"

Lục Tư Nghiên vừa nóng, vừa tức lại vừa ấm ức.

'Mẹ cháu mới không gả cho chú đâu!'

Nghe câu làm phù rể nhí, Lục Tư Nghiên đã tức đến mức muốn biến thành cá nóc. Có thể là do miệng bị che nên cậu nhóc không thể bộc lộ được cảm xúc, vì thế hoá thành nước mắt rơi xuống.

Nước mắt của cậu nhóc rơi lên tay Lục Dĩ Thành, anh như thể bị bỏng nên vội buông ra.

Lục Dĩ Thành thấy hốc mắt cậu nhóc đỏ hoe.

Câu nói của Tưởng Diên vẫn còn văng vẳng bên tai, anh siết chặt nắm tay, quai hàm bạnh ra, ánh mắt lạnh lùng: "Đừng nói nữa."

Giọng điệu của Lục Dĩ Thành giống như mang theo một ít vụn băng: "Tôi bảo cậu đừng nói nữa."

Tưởng Diên sửng sốt.

Là bạn học cùng ở chung với nhau hai năm, đây là lần đầu tiên Tưởng Diên thấy Lục Dĩ Thành nổi cáu, giọng nói trầm ổn nhưng lại mang theo sự lạnh lùng, xa cách.

Chương 33:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

B`ầu không khí trong phòng trở nên hơi ngưng trệ.

Tưởng Diên vẫn chưa lấy lại tinh th`ần từ tình huống vừa xảy ra, lúc này mới phát hiện mình vừa nói gì, anh ta bất đắc dĩ nhéo mũi. Chuyện này có thể trách anh ta sao? Tưởng Diên không biết gì cả. Vậy trách Tư Nghiên à, nếu vậy thì quá khắt khe với một đứa bé. Trẻ con luôn có tính chiếm hữu đối với ba mẹ, nhất là người mẹ. Trên mạng từng có một bức tranh minh họa rất hot, đối với trẻ con, nếu nó là vũ trụ, vậy mẹ của đứa trẻ đó chính là trung tâm vũ trụ.

Có thể Tư Nghiên đã chấp nhận việc bây giờ mẹ mình có bạn trai khác, nhưng đi`ều này không có nghĩa cậu nhóc chấp nhận người đàn ông kia có thể cưới mẹ mình.

Dù cậu nhóc còn nhỏ nhưng vẫn hiểu được ý nghĩa của hôn nhân.

Chính vì thế, Tư Nghiên mới tức giận.

Nhưng chuyện này có thể trách anh và Giang Nhược Ki`êu sao? Cũng không thể, dù là anh hay cô, giữa hai người luôn giữ khoảng cách an toàn, họ cũng không mong mọi chuyện biến thành như vậy.

Lục Dĩ Thành th`ầm thở dài một hơi, thu lại tính tình đột nhiên bộc phát, khôi phục lại vẻ hòa nhã như trước, chân thành xin lỗi Tưởng Diên: “Thật ngại quá, giọng tôi hơi hằn học.”

Tưởng Diên không hiểu ra sao.

Tuy nhiên, anh ta cũng không để trong lòng.

Có đi`êu anh ta cảm thấy đứa bé này hơi kỳ lạ, nhưng ngẫm lại thì có lẽ vì thằng bé này rất thích Nhược Ki`êu… Nên cậu nhóc không vui khi nghe

anh ta nói như vậy. Anh ta cũng thật là, sao lại chọc một đứa trẻ chứ? Tưởng Diên vội nói: “Không sao, không sao, thật ra tôi không nên nói những chuyện này trước mặt bạn nhỏ.”

Lục Dĩ Thành cụp mắt nói: “Thằng bé rất thích Giang Nhược Kiều.”

Tưởng Diên hiểu rồi.

Dù sao đây cũng là một bé trai, khi cậu bé thích một chị gái, chưa biết chừng trong lòng còn nghĩ ra ý tưởng rất đáng yêu như: “Sau này em lớn lên sẽ cưới chị.”

Cũng không khó hiểu, dù sao trước đó lúc anh ta và Nhược Kiều cùng nhau ra ngoài ăn cơm, có đứa bé đi tới, Nhược Kiều chơi với đứa trẻ một lát, đứa bé này ưng ý còn thề: “Chị ơi, chị chờ em, sau này em lớn sẽ theo đuổi chị.”

Rốt cuộc, vẫn vì thích Nhược Kiều mà thôi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh ta cười nói: “Thật sự trẻ con rất quý cô ấy.”

Lục Dĩ Thành lại không biết nên nói gì.

Tưởng Diên nghĩ mình không có thói quen ngủ trưa, trong phòng lại có một bạn nhỏ đã buồn ngủ, liệu anh ta ở trong phòng có quấy rầy đến đứa bé hay không. Vì thế, anh ta đứng dậy, cầm theo di động và cục sạc, cười nói: “Tôi đến phòng của đám Đỗ Vũ ngồi chơi, sợ chơi game ồn đánh thức thằng bé.”

Lục Dĩ Thành: “Cảm ơn.”

Tưởng Diên đưa tay lên đụng nhẹ vào bờ vai anh: “Khách sáo gì chứ.”

Kỳ cục cũng không sao, Tưởng Diên sẽ không đến mức tức giận vì một chuyện nhỏ như vậy. Hơn nữa, Lục Dĩ Thành đã xin lỗi, cẩn thận ngẫm lại cũng có thể hiểu được. Lục Dĩ Thành dẫn theo một đứa bé thật sự rất tốn công sức, phải chăm sóc và lo từng miếng ăn giấc ngủ cho nó, chỉ nghĩ thôi đã tê cả da đầu.

Hôm nay Lục Dĩ Thành nổi giận thật sự khiến anh ta khó hiểu, nhưng anh ta cũng không biết trong khoảng thời gian này Lục Dĩ Thành đã xảy ra chuyện gì, và vì sao sau này phải chăm sóc một đứa bé… Có lẽ tâm trạng của anh đang rất bực bội, nhưng vẫn luôn đè nén, vừa khéo anh ta đụng phải.

Dù sao cũng là bạn bè!

Tưởng Diên lại nói: "Sau này có gì cần hỗ trợ thì cậu cứ nói, nếu luôn khách sáo như vậy nghĩa là không coi tôi là bạn, là người nhà rồi."

Lục Dĩ Thành càng thêm trầm mặc.

Tưởng Diên rời khỏi phòng, Lục Dĩ Thành mới rảnh nhìn Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên đã ngừng khóc.

Vừa rồi cậu bé khóc không phải vì đau lòng, mà vì tức giận. Đây là lần đầu tiên Tưởng Diên thấy Lục Dĩ Thành nổi giận, Lục Tư Nghiên cũng vậy. Trong trí nhớ của Lục Tư Nghiên, thỉnh thoảng ba cũng tức giận, nhưng ngay cả khi ba tức giận cũng rất nhẹ nhàng, chưa từng biểu hiện như thế này… Trong khoảng thời gian ngắn, Lục Tư Nghiên hơi sợ anh, cho rằng ba sẽ phê bình mình.

Nhưng bảo cậu xin lỗi thì cậu nhóc không làm được!

Dựa vào đâu mà người kia luôn nói mẹ sẽ kết hôn với chú ấy chứ!

Nếu thật sự làm được, vậy sau này ba mẹ cậu sẽ không ở bên nhau, thế thì cậu cũng không xuất hiện ở chỗ này!

Nếu là chuyện không thể nào, thế tại sao cứ nói không ngớt.

Lục Dĩ Thành ngồi bên mép giường, yên lặng không nói, không biết anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Một lát sau, anh đưa tay ra vỗ lưng Lục Tư Nghiên, dỗ dành: "Đã muộn rồi, mau ngủ đi."

Lục Tư Nghiên hỏi: "Ba không mắng con sao?"

Lục Dĩ Thành mỉm cười: "Ba rất khó để đánh giá cách làm của con là đúng hay sai, cho nên sẽ không mắng con."

"Thế…" Lục Tư Nghiên dè dặt hỏi: "Thế ba có giận không?"

"Ba không đến mức giận dỗi với một đứa bé như con." Lục Dĩ Thành nói tiếp: "Hơn nữa con còn là con của ba."

Lục Tư Nghiên nghe anh nói như vậy, cậu nhóc thở phào nhẹ nhõm, không nhắc lại chuyện Tưởng Diên "ăn nói bậy bạ" nữa.

Mỗi ngày cậu bé đều phải ngủ trưa, Lục Dĩ Thành nhẹ nhàng vỗ về cậu, chưa được mấy chốc, mí mắt của cậu nhóc càng ngày càng nặng rồi chìm vào giấc ngủ.

Lục Dĩ Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang say ngủ của Lục Tư Nghiên một lúc lâu, sau đó anh mới đứng dậy, nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh. Anh đóng cửa lại, rửa mặt bằng nước lạnh rồi chống tay trên bồn rửa, ngẩng đầu lên, trên gương có bọt nước. Xuyên thấu qua gương, anh nhìn thấy vẻ nặng nề trong mắt mình, mặt mày lại tràn đầy vẻ lạnh nhạt.

Anh không biết tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có một mặt như vậy.

Người khác khen ngợi quá nhiều, khiến ngay cả anh cũng cho rằng mình là người dịu dàng và thân thiện. Nhưng người trong gương nào có dáng vẻ này?

Lục Dĩ Thành tiện tay kéo khăn lông treo bên cạnh lau mặt.

Sau khi anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Anh nằm xuống tấm chăn trải dưới đất, vừa mở điện thoại lập tức thấy tin nhắn của Giang Nhược Kiều gửi tới vài phút trước: [Tư Nghiên nói tìm tôi có việc, là chuyện gì thế?]

Anh nhìn màn hình di động chằm chằm một lúc lâu rồi nhắm mắt lại, khóa màn hình điện thoại rồi đặt dưới gối đầu. Anh muốn ngủ nhưng ấp ủ cơn buồn ngủ bao lâu cũng không có kết quả, đành phải mở mắt ra, tìm điện thoại dưới gối, nhẫn nại trả lời tin nhắn: [Thằng bé ngủ rồi]

Bên kia, Vân Giai đang mang tai nghe xem các chương trình tạp kỹ, Giang Nhược Kiều nằm ở trên giường, buồn chán hết lướt Weibo rồi lại Taobao. Cô cũng cảm thấy chẳng có gì thú vị, bắt đầu học ghi nhớ từ đơn. Cô mới nhớ được mười mấy từ thì Lục Dĩ Thành trả lời tin tức. Cô vừa liếc qua thấy không có gì đặc biệt, khi cô định trở lại giao diện của ghi nhớ từ đơn, khóe mắt lơ đãng liếc đến nơi nào đó, bỗng nhiên dừng lại. Khoan đã, không ổn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành, cậu ấy có gì đó không ổn.

Giang Nhược Kiều là một người quan sát rất tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Cô tùy tiện lướt lên những tin nhắn qua lại với Lục Dĩ Thành.

Đến bây giờ bọn họ cũng chưa thêm Wechat.

Nhưng cũng chẳng cần thêm, có chuyện gì nhắn tin là được rồi, điện thoại cũng được, đều có thể liên lạc.

Bọn họ nhắn tin nói chuyện không nhiều lắm, đều là chuyện về Lục Tư Nghiên.

Thói quen của một người có thể quan sát từ rất nhiều khía cạnh, ví dụ như… Mỗi khi Lục Dĩ Thành nhắn tin đều sẽ dùng dấu chấm câu, cuối câu đều dùng dấu chấm để kết thúc câu, không bao giờ viết không đầu không đuôi. Đây là thói quen nhắn tin của anh.

Nhưng vấn đề là hôm nay anh gửi tin nhắn không có dấu chấm câu!

Không phải nói quá, nhưng Giang Nhược Kiều thật sự rất để ý Lục Dĩ Thành.

Vì anh là đối tượng chia sẻ rủi ro với cô.

Vì vậy, cô không thể làm lơ như không thấy tình huống này được, cô suy nghĩ rồi trả lời: [Cậu làm sao vậy?]

Bên kia, Lục Dĩ Thành nhận được tin nhắn này, trong lòng đủ loại cảm xúc ngổn ngang.

Một mặt, anh cảm thán tính cẩn thận của cô.

Một mặt khác là, anh thật sự không biết nên nói thế nào.

Lục Dĩ Thành đột nhiên ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Tư Nghiên đang nằm nghiêng trên giường ngủ ngon lành.

Có cần phải giấu chuyện này không? Không nên để cậu ấy biết ư?

Đương nhiên không phải.

Lục Dĩ Thành hạ quyết tâm, viết lại chuyện xảy ra hôm nay rồi gửi qua.

Lục Dĩ Thành: [Chúng tôi ở cùng phòng với Tưởng Diên, hôm nay Tưởng Diên nói đùa với Tư Nghiên rằng sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn với cậu, còn mời Tư Nghiên làm phù rể nhí trong hôn lễ của hai người, Tư

Nghiên nghe xong rất tức giận. Tôi ngắt lời Tưởng Diên, nhưng sau đó có xin lỗi và giải thích rõ ràng với cậu ấy rồi.]

Giang Nhược Kiều nhìn tin nhắn này, lâm vào trầm tư.

Thật ra chuyện này cũng có liên quan đến việc cô do dự.

Lục Dĩ Thành không biết bọn họ đang sống trong một cuốn tiểu thuyết, cũng không biết cốt truyện, nhưng cô lại biết. Trong tiểu thuyết, hầu như mỗi người đều có kết cục mỹ mãn, ngoại trừ cô. Cô không biết cốt truyện có bao nhiêu sức mạnh, cốt truyện có thay đổi khi cô thức tỉnh hay không. Cô cũng không biết, sau khi thay đổi sẽ đi theo hướng tốt hay vẫn theo hướng không tốt, cô không biết nữa.

Cho nên, cô đang đợi.

Chờ xác minh một vấn đề.

Cô không hềngạc nhiên khi Lâm Khả Tinh sẽ tới Nông Gia Lạc lần này. Trong đoạn tình tiết ở Nông Gia Lạc của nguyên tác này sẽ xảy ra một chuyện rất quan trọng.

Cô không chắc có xảy ra hay không, cũng không xác định mạch truyện có bị sai lệch hay không.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Vì đây là đoạn tình tiết này trong cốt truyện, lại xuất hiện thêm Lục Tư Nguyên - một người vốn không nên có mặt.

Giang Nhược Kiều suy nghĩ thật lâu rồi trả lời tin nhắn: [Cho tôi thêm chút thời gian nữa.]

Tin nhắn vừa gửi đi thành công, cô lại cảm thấy lời này… Hình như không thích hợp mấy.

Mặc dù ý của cô đúng là mong Lục Dĩ Thành cho cô thêm chút thời gian…

Khoan, sao nói như vậy càng có vẻ kỳ quặc hơn thế nhỉ?

Cô lại chìm vào suy nghĩ.

Bên kia, Lục Dĩ Thành nhìn thấy tin nhắn cũng cảm thấy kỳ quái…

Anh ngẫm nghĩ một chút rồi soạn tin nhắn với nội dung: [Tôi cũng không có ý hối thúc cậu chia tay với cậu ấy…]

Không đúng, thế này càng không đúng.

Anh lại xóa từng chữ một, rồi gõ lại một lần nữa: [Đó là chuyện của cậu và cậu ấy, không liên quan đến tôi…]

Cũng không đúng.

Vẫn liên quan một xíu đến anh.

Lục Dĩ Thành: "…"

Thôi quên đi!

Anh muốn xóa tin nhắn này của Giang Nhược Kiều, nhưng cuối cùng vẫn không xóa, hơn nữa còn trả lời: [Ư.]

Giang Nhược Kiều nhận được tin nhắn: Lần này anh đã thêm dấu câu, có dấu chấm cuối câu.

Xem ra anh không sao rồi.

Tưởng Diên đi vào phòng của Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong.

Hầu hết con trai ở độ tuổi này không ngủ trưa, trong phòng mở điều hòa, trên tủ đầu giường bày đồ ăn vặt và nước có ga, rõ ràng bọn họ còn muốn chơi một ván nữa mới không uổng phí kỳ nghỉ hè.

Lúc Tưởng Diên tới, hai người vừa đấu xong một ván.

Đỗ Vũ đang hùng hổ chửi mắng: "Quả nhiên nghỉ hè toàn bọn học sinh cấp một chơi game, tôi bị hố đến độ chẳng buồn nhìn nữa!"

Anh ta vứt di động sang một bên, thấy Tưởng Diên tới bèn vỗ giường mình: "Nào sếp Tưởng, cậu lại đây, thầy Đỗ sẽ dạy cậu một khóa tư tưởng đạo đức."

Tưởng Diên câm nín: "Cậu là thầy Đỗ cái rắm ấy."

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 34:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tuy nói thế nhưng anh ta vẫn ngồi xuống mép giường của Đỗ Vũ: "Nói đi."

Đỗ Vũ là em út trong ký túc xá, hay trêu đùa người khác. Nhưng lúc này, anh ta lại tỏ ra nghiêm túc nói: "Sếp Tưởng, tôi nói cho cậu biết, cậu không được làm thế đâu, đây là tự tìm đường chết đấy, cậu có biết không? Khoan nói đến chuyện khác, cậu thẳng thắng sẽ được khoan hồng, rốt cuộc cậu và em gái Khả Tinh kia có quan hệ gì thế?"

Tưởng Diên cảm thấy rất phiền.

Tại sao mọi người đều cảm thấy giữa Khả Tinh và anh ta có gì đó nhỉ.

Nhược Kiều để ý thì thôi đi, tại sao Đỗ Vũ cũng nói như thế?

"Có thể là quan hệ gì chứ?" Tưởng Diên tỏ vẻ không kiên nhẫn: "Tôi nói rồi, mẹ của em ấy và mẹ tôi là bạn thân, mẹ tôi làm việc ở nhà em ấy. Đơn giản vậy thôi."

Đỗ Vũ trợn mắt: "Tôi sẽ nhắc cho cậu một tin tức quan trọng, hai người là thanh mai trúc mã."

Tưởng Diên: "?"

Đệt, tại sao anh ta và Khả Tinh biến thành thanh mai trúc mã rồi?

Anh ta lạnh lùng nói: "Nói bậy gì thế, em ấy chỉ là con nít!"

Đỗ Vũ không sợ anh ta, lập tức phản bác: "Mất cả hứng! Quá tụt mood! Cậu biết cái gì là con nít không? Tư Nghiên nhà Lục Dĩ Thành mới là con nít. Mười tám tuổi thì coi là con nít gì nữa, người ta đã thành niên rồi. Thế mà cậu cũng nói được."

Vương Kiếm Phong đang chơi điện thoại cũng bật cười thành tiếng.

Tưởng Diên: "… Lão út, cậu có ý gì?"

"Không có ý gì." Đỗ Vũ chân thành nói: "Tôi sợ cậu kéo thấp điểm đạo đức của ký túc xá nam chúng ta xuống."

Tưởng Diên: "?"

Rốt cuộc Vương Kiếm Phong không nhịn được nữa, bật cười ha hả. Anh ta dựng thẳng ngón cái với Đỗ Vũ: "Chuẩn, cậu nói câu này quá đúng."

Đỗ Vũ thấy Tưởng Diên sắp nổi giận, nghiêm túc nói: "Sếp Tưởng, thật đấy, cậu không được như vậy, mặc kệ hai người là thanh mai trúc mã thật hay giả, dù sao cô ta cũng mười tám tuổi rồi không phải là con nít nữa, mà thật sự cũng không còn là con nít. Cậu có bạn gái, không phải khi yêu nên chú ý có chừng mực một chút sao? Không nói chuyện khác, nếu bên cạnh Giang Nhược Kiều cũng có một đứa con trai như vậy, cô ấy dẫn cậu ta đi chơi game, còn dẫn cậu ta đến đây chơi, cậu còn nói mình không để ý hay không?"

Tưởng Diên không lên tiếng.

Đỗ Vũ thở dài một hơi: "Tôi không dọa cậu, nhưng nếu cậu còn như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày Giang Nhược Kiều sẽ vì em gái này mà chia tay với cậu."

Tưởng Diên mắng anh ta: "Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu lại đi!"

Vương Kiếm Phong vẫn luôn không tỏ ý kiến về việc này cũng nói: "Người ngoài cuộc tỉnh táo. Tuy lão út không nghiêm chỉnh, nhưng lần này cậu ấy nói rất đúng. Cậu chú ý giữ khoảng cách một chút, đừng để tình cảm vượt quá giới hạn."

Đỗ Vũ được nước lấn tới: "Nhìn đi, cậu ấy cũng đồng ý với cách nói của tôi!"

Tưởng Diên hơi bực bội gãi đầu: "Không phải như mọi người nghĩ đâu!"

Giữa anh ta và Lâm Khả Tinh thật sự không phải như bọn họ nghĩ.

Anh ta rất cảm kích nhà họ Lâm, vì bà Lâm và nhà họ Lâm đã cưu mang giúp đỡ nên anh ta và mẹ mình mới không phải chịu cảnh gian khổ trong mười năm qua. Từ lúc Tưởng Diên mười tuổi, anh ta đã thấy rõ lòng người ấm lạnh, không biết từ lúc nào nhà họ Lâm đã trở thành bến đỗ của anh ta.

Người như bà Lâm không thiếu trợ lý, hiện tại, những người trợ lý bên cạnh bà ta đều là người trẻ tuổi có năng lực. Nhưng bà Lâm vẫn giữ mẹ anh ta và anh ta ở lại nhà họ suốt mười năm nay, tiền lương luôn cao hơn người khác…

Nhược Kiều cũng rất quan trọng với anh ta. Anh ta nguyện ý làm rất nhiều chuyện vì cô, cũng bằng lòng trả giá rất nhiều. Nhưng bây giờ một bên là bạn gái, một bên là Lâm Khả Tinh, cho dù Tưởng Diên thiên vị bên nào cũng không thích hợp. Nếu anh ta thật sự vì Nhược Kiều mà hoàn toàn xa lánh Khả Tinh, thế anh ta còn là con người sao? Anh ta còn là người Nhược Kiều thích ư?

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong liếc nhìn nhau, thấy Tưởng Diên như vậy, bọn họ cảm thấy không cần nói thêm gì nữa.

Tưởng Diên cũng không còn tâm trạng chơi game.

Đến buổi chiều, mọi người đã nghỉ ngơi tốt bèn lần lượt ra khỏi phòng.

Nếu đã đến Nông Gia Lạc thì tất nhiên phải trải nghiệm mới được. Bọn họ phân công rất thỏa đáng, mấy cậu thanh niên xuống sông bắt cá, bọn con gái vào vườn hái rau và rửa rau. Lục Tư Nghiên quấn lấy Giang Nhược Kiều, Vân Giai và những người khác phân công cô trông cậu bé, còn mấy người bọn họ đi làm việc.

Vì vậy, Lục Tư Nghiên và Giang Nhược Kiều trở thành người thảnh thơi nhất.

Giang Nhược Kiều dẫn Lục Tư Nghiên đi dạo ở xung quanh.

Nơi này thật sự rất tuyệt, thoạt nhìn như ngăn cách với thế giới bên ngoài. Xung quanh không phải đường nhựa rộng lớn như trong thành phố, cũng không có dòng xe cộ chen chúc nối dài, khắp nơi đều là cây cối mặt cỏ, nhìn ra xa còn có thể thấy khói bếp, khó trách người hiện đại thích tới Nông Gia Lạc trong núi thế này. Ở đây thật sự có thể tạm thời buông bỏ lo âu và áp lực, tận hưởng cuộc sống một lần nữa.

Trong lòng Lục Tư Nghiên còn vướng bận một chuyện, chỉ chốc lát sau cậu nhóc đã kể lại toàn bộ sự việc vào giữa trưa: "Lúc trưa đến đây, Tưởng Diên kia muốn ba xách vali giúp em gái chú ấy, con nói đau bụng muốn đi tiểu, nhưng thật ra không phải vậy." Cậu nhóc hơi chột dạ: "Con nói dối ba, vì con không muốn để ba xách vali giúp chị ta."

Lúc ấy Giang Nhược Kiều cũng ở đó.

Cô ngạc nhiên nhìn Lục Tư Nghiên, lúc ấy cô còn tưởng thằng bé thật sự muốn đi vệ sinh, không ngờ lại là giả.

Nhóc con này giỏi lắm! Trẻ con năm tuổi bây giờ đều diễn giỏi thế cơ à?

"Lục Tư Nghiên!" Giang Nhược Kiều nhìn cậu nhóc: "Con thật sự làm vậy sao, con được lắm!"

Vậy mà dám giấu cô.

Lục Tư Nghiên cúi đầu: "Không phải vì con sợ mẹ tức giận sao? Mẹ nổi giận thì hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm!"

"Ai nói mẹ sẽ tức giận?" Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Tư Nghiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trợn tròn: “Không giận ạ? Con và ba đã cá cược, ba nói mẹ sẽ không giận, con nói mẹ sẽ giận. Con nói con thắng thì ba sẽ mua cho con một bộ Lego, con thua thì phải ăn cà rốt một tuần.”

Giang Nhược Kiều hứng thú hỏi: “Hai người còn nói gì nữa?”

Trí nhớ của Lục Tư Nghiên rất tốt, cậu bé thuật lại đoạn đối thoại giữa cậu và Lục Dĩ Thành bằng mấy câu đứt quãng.

Giang Nhược Kiều không nhịn được bật cười: “Con mắc bẫy của ba rồi, có biết không?”

Lục Tư Nghiên nghiêng đầu: “Mẹ, mẹ thật sự không giận à? Nhưng lúc trước, công ty ba có một chị gái gọi điện thoại cho ba vào buổi tối, mẹ vô cùng tức giận, ba phải dỗ mấy ngày!”

Giang Nhược Kiều: “…”

Cô đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với việc này: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à?” Lục Tư Nghiên cố gắng nhớ lại: “Sau đó ba dẫn con đến công ty, trên bàn làm việc của ba dán rất nhiều ảnh của mẹ.”

Giang Nhược Kiều cảm thán: “Cậu ấy thật sự làm thế à?”

Sau này Lục Dĩ Thành còn biết dẫn con đến công ty dạo chơi ư?

Còn biết dán ảnh chụp của “cô” ở bàn làm việc, tỏ vẻ mình là người đã kết hôn.

“Sau đó nữa thì sao?”

“Kể từ tối hôm đó, ba không còn nhận được cuộc gọi của chị gái kia nữa.” Lục Tư Nghiên nói: “Sau đó mẹ cũng hết giận.”

Giang Nhược Kiều đang suy nghĩ thì giật mình, vội vứt tất cả sự tò mò không nên có ra sau đầu.

Không, cô không nên cảm thấy hứng thú với những việc này.

Đó không phải tương lai mà cô muốn.

"Suýt nữa bị con qua mặt thành công." Giang Nhược Kiều nói: "Tiếp tục trở lại đề tài trước đó. Bây giờ làm sao đây nhóc con, tuy mẹ rất muốn con chiến thắng nhưng con đã thua rồi. Một tuần liền ngoan ngoãn ăn cà rốt nhé!"

Lục Tư Nghiên không thể tin được: "Nếu ba giúp chị ta xách vali, mẹ thật sự không giận à?"

Sao có thể?

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Thật ngại quá, mẹ không giận."

Hơn nữa, xách vali và gọi điện thoại vào buổi tối là hai việc hoàn toàn khác nhau, không thể nhập làm một. Đáng tiếc cậu nhóc còn quá nhỏ, có thể nó vẫn còn thắc mắc tại sao gọi điện thoại thì cô giận, mà xách vali thì không.

"Vì sao?"

Giang Nhược Kiều nói: "Bởi vì cậu ấy không phải là gì của mẹ, cũng không phải bạn trai. Đương nhiên, cho dù cậu ấy có là bạn trai thì mẹ cũng không giận. Chuyện này chẳng có gì cả, Lâm Khả Tinh cũng không có ý gì với ba con. Cô ta chỉ là một cô gái rất bình thường không thể bình thường hơn, giống như một hành khách trên tàu cao tốc, cô ta không thể xách nổi vali, người khác giúp cô ta một chút cũng có sao đâu? Hơn nữa, không phải cô ta nhờ ba con, mà là bạn của ba con nhờ vả…"

Cô dừng một chút rồi nói tiếp: "Tư Nghiên, thật ra đây không phải chuyện gì lớn lao, không giống như việc gọi điện thoại vào buổi tối. Nếu đồng nghiệp kia của ba con gọi điện thoại vào buổi tối vì công việc thì mẹ nghĩ mẹ cũng sẽ không tức giận. Mẹ giận, vậy có nghĩa cô ta gọi điện tới không phải vì công việc và bị mẹ phát hiện. Tư Nghiên, thật ra, con cảm

thấy mẹ sẽ tức giận vì một chuyện nhỏ như vậy khiến mẹ có chút không vui đấy!"

"Giống như sau này mẹ là người không nói lý lẽ. Nhưng mẹ nghĩ bây giờ mẹ không phải là người như vậy, sau này cũng không phải." Giang Nhược Kiều nói tiếp: "Mẹ giận nhất định là có nguyên nhân, chắc chắn là vì có lý do chính đáng, nếu không ai chịu nổi chứ?"

Lục Tư Nghiên như có điều suy tư.

Giang Nhược Kiều đưa tay nhéo mũi cậu bé: "Đã hiểu chưa?"

Lục Tư Nghiên lắc đầu: "Con không hiểu lắm."

Giang Nhược Kiều bắt chước dáng vẻ của Lục Dĩ Thành: "Vậy được rồi, chờ con lớn hơn một chút chúng ta lại thảo luận chuyện này, được chứ? Xếp nó vào 'danh sách những việc cần làm'."

Lục Tư Nghiên nặng nề gật đầu: "Được ạ!"

"Nhưng con nhận ra mẹ không thích chị ta." Cậu bé lại lẩm bẩm.

Giang Nhược Kiều cười khẽ, đúng là nhạy bén.

Nhưng Lục Tư Nghiên còn quá nhỏ, chỉ thấy được một mặt.

Cô thật sự không thích Lâm Khả Tinh, dù cho ai cũng không có cách thích một người sau này sẽ mang lại hết thảy tai họa ngầm cho bản thân mình.

Tuy không thích, nhưng cũng không đến mức chán ghét hay vô cùng chán ghét.

Lục Tư Nghiên lén lút nói: "Con không thích người bạn trai kia của mẹ."

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô hết chỗ nói rồi, chỉ xoa mái tóc xoăn của cậu bé: "Ồ, vậy con thích kiểu người thế nào?"

Lục Tư Nghiên nghiêm túc suy nghĩ, vừa đếm trên đầu ngón tay vừa nói: "Người đó phải cao một chút và gầy một chút. Biết nấu cơm, nhất là phải biết làm món sườn heo chua ngọt và cánh gà chiên Coca. Người đó biết đi chợ mua đồ ăn, biết quét dọn nhà cửa sạch sẽ, biết dùng bìa cứng thùng giấy làm đồ chơi cho con…"

Giang Nhược Kiều: "Con đọc luôn số căn cước của ba con là được rồi."

Lục Tư Nghiên mím môi, để lộ ra hai má lúm đồng tiền: "Hì hì."

Giang Nhược Kiều lạnh lùng nói: "Con chỉ hướng quá rõ ràng, nên tạm thời mẹ không chấp nhận đề nghị này của con. Tìm bạn trai quan trọng là mẹ phải thích, nhưng con yên tâm, sau này mẹ tìm bạn trai sẽ suy xét ý kiến của con."

Lục Tư Nghiên phồng má.

Giang Nhược Kiều vỗ về cậu: "Được rồi, tuy con thua nhưng mẹ đồng ý với con, mẹ sẽ mua cho con một bộ Lego, được không?"

Lục Tư Nghiên lập tức quên ba mình trong vòng một giây.

Ba con là ai con không nhớ nữa!

Cậu nhóc vui mừng không xiết: "Được ạ!"

Yêu mẹ nhất!

Lục Tư Nghiên cảm thấy rất hài lòng.

Cả đội quân lần lượt trở về, bốn chàng trai rất khỏe, dưới sự chỉ huy của ông chủ, cả đám bắt được mấy con cá, có lớn có bé, cá nhỏ có thể kho tộ, mấy con cá lớn có thể nướng giấy bạc. Các cô gái cũng rất giỏi giang, hái được rất nhiều rau dưa củ quả, còn ôm theo một quả dưa hấu to đã

chín. Bà chủ lấy ngâm dưa hấu trong nước giếng, nước giếng trong núi lạnh buốt, sau khi ngâm mấy tiếng, ăn còn ngon hơn mới lấy ra từ tủ lạnh.

Trước khi ăn cơm, Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên đi rửa tay.

Trong nhà vệ sinh chỉ có hai ba con.

Lục Tư Nghiên ghé vào vai Lục Dĩ Thành thì thầm: "Con hỏi mẹ rồi, mẹ nói nếu ba giúp chị gái kia xách vali thì mẹ thật sự không tức giận!"

Lục Dĩ Thành mỉm cười: "Vậy con thua mà còn vui vẻ à? Đừng quên con đã đồng ý phải ăn cà rốt cả tuần đấy! Không được kén ăn."

"Tất nhiên là con vui rồi!" Lục Tư Nghiên cười hì hì tỏ vẻ thần bí: "Con nói với mẹ, mẹ nói sẽ mua cho con một bộ Lego!"

Trông như cậu nhóc thua nhưng lại không thua hoàn toàn.

Dù là ba mua hay mẹ mua, cuối cùng người thắng đều là cậu. Cậu nhóc có Lego mới, đây là một việc khiến người ta vui vẻ!

"Vậy chúc mừng con." Lục Dĩ Thành nói.

Lục Tư Nghiên vô cùng đắc ý: "Mẹ vĩ đại nhất!"

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ. Tất nhiên thằng nhóc này không biết, anh đã đặt một bộ Lego trên điện thoại… Nếu mẹ vĩ đại nhất, còn ba làm lụng trong âm thầm, thế thì lát nữa anh sẽ hủy đơn hàng.

"Thật thần kỳ." Lục Tư Nghiên còn cảm khái: "Vậy mà mẹ không tức giận." Cậu nhóc lại nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu nhìn Lục Dĩ Thành: "Mẹ nói ba không phải là gì của mẹ, không phải bạn trai, cái gì cũng không phải nên mẹ sẽ không tức giận."

Lục Dĩ Thành: "…"

Anh xoa mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên rồi nói với giọng bất đắc dĩ: "Chiếc mic chuyển lời nhỏ à, con có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút được

không?”

Giang Nhược Kiều nói gì cũng không cần kể lại cho anh nghe đâu.

Lục Tư Nghiên đứng nghiêm rồi nói: “Yes, sir!”

Ok, ok, cậu nghỉ ngơi, cậu không chuyển lời nữa.

Chương 35:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mặc dù là để trải nghiệm cuộc sống nhà nông, nhưng không ai trong số họ muốn ôm việc bếp núc lo liệu toàn bộ bữa tối. Vân Giai và mấy cô gái khác làm một đĩa đậu phụ trứng muối, bên cánh con trai chỉ có Lục Dĩ Thành thành thạo nấu ăn. Anh thể hiện kỹ năng của mình với mọi người, làm món gà chiên coca sở trường, còn có món cà chua trộn đường yêu thích của Giang Nhược Kiều.

Vân Giai dựa vào người Giang Nhược Kiều thấp giọng phỉ nhổ: "Tớ đã từng nghĩ Tưởng Diên rất tốt, bây giờ thấy anh ta chẳng giữ nam đức. Ba người còn lại trong ký túc xá của họ đều tốt hơn anh ta, nhất là Lục Dĩ Thành, đúng là bỏ xa anh ta mấy con phố!"

Giang Nhược Kiều chỉ mỉm cười.

Cho dù cảm xúc của cô đối với Tưởng Diên có vi diệu đến đâu, cô sẽ không bao giờ đề cập đến chúng với người khác.

Với lại nói người yêu cũ cái này không tốt cái kia không tốt cũng là một kiểu chứng minh – mắt nhìn của bản thân không tốt. Nếu không sao trước đây lại có thể hẹn hò với một người như vậy được?

Khi người khác bới móc Tưởng Diên, cô chỉ cần nghe thôi là được, không cần xúm lại mở đại hội phê phán.

Lạc Văn nghe thấy những lời Vân Giai nói thì vuốt cằm đồng tình: "Chính xác, nếu nói ngon thì Lục Dĩ Thành vẫn ngon hơn, nhưng có ích gì chứ?"

Cô ấy đổi chủ đề với giọng điệu càng thảm thương: "Cậu ấy có vẻ là kiểu người không yêu đương gì cả, tớ lại chẳng theo đuổi được, sẽ không trở thành bạn trai tớ, vậy thì cậu ấy cũng vô dụng thôi."

Giang Nhược Kiều phì cười.

Lạc Văn nói: "Tớ nói sai à? Cậu nhìn cậu ấy đi, rõ là đủ có mọi điều kiện của một người bạn trai tốt, nhưng người ta không có ý hạ phàm để yêu đương cho nên có tốt mấy cũng vậy thôi. Nói đi nói lại, tớ rất chờ mong được nhìn thấy vợ tương lai của cậu ấy, để cún con quê mùa này nhìn thử xem ấy là thần tiên chốn nào mới có thể tóm được trái tim khóa chặt của hotboy trường chúng ta."

Vân Giai cũng cảm khái: "Không tưởng tượng được."

Cao Tĩnh Tĩnh sáp lại: "Dù sao cũng không phải cậu, mà cũng chẳng phải tớ."

Giang Nhược Kiều: "…"

A tâm trạng đột nhiên phức tạp, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Bữa tối, cuối cùng một bàn đầy thức ăn cũng bị quét sạch. Ông chủ cũng cảm khái là bọn họ ăn khỏe quá… Sau bữa tối, Lục Dĩ Thành lấy quả dưa trong giếng lên cắt ra, anh luôn lẳng lặng làm tốt những việc như thế này. Khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ trên núi thấp hơn trong phố, ngồi trong sân rất thoải mái. Ông chủ đã trồng cây đuổi muỗi quanh nhà, ngoài sân treo mấy gói thảo dược, thắp thêm nhang đuổi muỗi, lúc này không còn con muỗi nào đến quấy rầy họ.

Ông chủ và bà chủ cũng về phòng bận rộn.

Đỗ Vũ vô cùng hào hứng xách một thùng bia từ trong cốp xe ra.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Chúng ta chơi trò chơi đi, các bạn nữ đừng lo, biết các cậu không thích uống bia nên sáng nay đến siêu thị tôi đã cố ý tiêu kha khá để mua loại

cocktail và bia sữa mà các cậu thích đây." Đỗ Vũ nói: "Chơi mà không uống bia thì không thú vị, trừ bạn nhỏ ra thì vừa khéo tất cả chúng ta ở đây đều đã đủ tuổi, có thể thưởng thức đồ có cồn rồi."

Lục Tư Nghiên bĩu môi.

Đỗ Vũ dúi cho cậu nhóc một lon coca, Lục Tư Nghiên lập tức mỉm cười, một đứa trẻ không có lập trường.

Lục Dĩ Thành: "…"

Giang Nhược Kiều: "…"

A a a sao lại cho trẻ con uống loại đồ uống có ga này thế?

Cả hai người đều không vừa ý nhưng họ lại lo nếu nói ra sẽ cảm thấy quá giống ba mẹ, vì vậy họ đành phải im lặng nhìn Lục Tư Nghiên đang u mê coca không lối thoát, hạnh phúc như tiên.

Đông người thi thích hợp để chơi nói thật hay mạo hiểm.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, lên núi để thư giãn đương nhiên không thể về phòng chơi điện thoại.

Lục Tư Nghiên không cần tham gia trò chơi này, cậu nhóc ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Dĩ Thành xem cuộc vui.

Bất kể là nói thật hay mạo hiểm, nếu người được chọn không muốn trả lời, hoặc không muốn thử thách đều phải uống một ly.

Chai bia xoay một vòng, chỉ về phía Giang Nhược Kiều.

Lượt đầu tiên đã là mình, Giang Nhược Kiều bày tỏ: "…"

Mẹ nó!

Mạo hiểm thì thôi đi, Đỗ Vũ trông có vẻ phấn khích, Giang Nhược Kiều chắc chắn sẽ không chọn mạo hiểm, nếu con hàng này kêu cô

hôn Tưởng Diên vậy chi bằng giết cô đi. Cô không làm được điều này ngay trước mặt Lục Tư Nghiên.

Giang Nhược Kiều bấm bụng nói: "Nói thật."

Đỗ Vũ xoa tay.

"Trò chơi của người trưởng thành, chừng mực có thể phóng khoáng một chút." Đỗ Vũ nhấn mạnh: "Vòng đầu tiên, câu hỏi sẽ không quá sốc… Thế thì, Giang Nhược Kiều, mối tình đầu của cậu là khi nào? Có phải là sếp Tưởng của chúng tôi không?"

Giang Nhược Kiều cười như không cười: "Đây là hai câu hỏi đấy."

Đỗ Vũ cúi đầu khom lưng: "Được rồi, được rồi, được rồi, mối tình đầu của cậu là khi nào?"

Hiện tại Giang Nhược Kiều không quan tâm đến suy nghĩ của Tưởng Diên, nói thật thì cứ nói thôi, cô đáp: "Sau kỳ thi đại học."

Mọi người cũng không cần cảm thấy kinh ngạc.

Giang Nhược Kiều nghĩ, cô đã hai mươi tuổi, vận đào hoa nở rộ, dù sao đi nữa Tưởng Diên cũng không thể là mối tình đầu của cô đúng chứ?

Tưởng Diên cũng không xứng…

"Wow~" Đỗ Vũ nháy mắt ra hiệu: "Nhưng theo tôi biết sếp Tưởng của chúng tôi cũng chỉ có mỗi cậu là bạn gái thôi."

Vân Giai mỉa mai anh ta: "Sao thế, bất bình dùm hả?"

Đỗ Vũ vội vàng sửa sai: "Đâu có đâu có. Tôi nào dám, cậu hiểu lầm về lòng can đảm của tôi rồi, hiểu lầm rồi."

Sau khi Tưởng Diên nghe xong, thật ra anh còn khá rầu rĩ không vui.

Giang Nhược Kiều cũng không cố ý che giấu tình sử của cô, anh ta cũng biết chuyện cô đã từng hẹn hò hai lần.

Nhưng bây giờ nghe thấy thế, vẫn khiến anh ta khó chịu.

Trái lại, Lục Dĩ Thành lại chẳng cảm thấy gì.

Có lẽ bởi vì đã nghe nhiều, thấy nhiều. Anh cũng không hiểu tâm trạng của Tưởng Diên lắm, dù sao… Bạn không thể yêu cầu người bạn thích không được phép có người khác cho đến khi gặp bạn được, đúng không?

Tưởng Diên thuận tay cầm lon bia bên cạnh lên nhấp vài ngụm, thấy người khác đang nhìn mình, anh ta buông lời giải thích thừa thãi: "Tôi khát."

Lâm Khả Tinh lo lắng nhìn Tưởng Diên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng có điều cô ta cũng không ngờ được mối tình đầu của Giang Nhược Kiều không phải Tưởng Diên.

Cô ta luôn cho rằng hai người họ là mối tình đầu của nhau.

Sau khi câu hỏi này kết thúc, Đỗ Vũ lại xoay chai, lần này nó chĩa về phía… Lâm Khả Tinh.

Lâm Khả Tinh hơi ngạc nhiên.

Đỗ Vũ cười nói: "Nói thật hay mạo hiểm."

Lâm Khả Tinh suy nghĩ một lúc: "Mạo hiểm."

Đỗ Vũ hiểu ngay: "Thế dễ thôi, gọi cho người đầu tiên trong danh bạ của cô, nói với anh ấy hoặc cô ấy rằng cô thích họ."

Tưởng Diên cạn lời: "Hôm nay lão út cậu quên uống thuốc à, sao lại lên cơn thế?"

Đỗ Vũ: "… Anh tôi ơi cậu giả vờ gì thế, cậu chưa chơi nói thật hay mạo hiểm bao giờ à? Đây đã là thử thách có độ khó thấp nhất rồi đó, cái này cũng không được thì còn chơi gì nữa?"

Lâm Khả Tinh cúi đầu.

Thật ra chuyện này cũng chẳng có gì, chỉ là người đầu tiên trong danh bạ của cô ta là Tưởng Diên.

Bây giờ trước mặt Giang Nhược Kiều mà bấm số của Tưởng Diên rồi nói với anh ấy câu đó… Thật sự không được, cô ta không làm được.

Cô ta ngẩng đầu lên nói khẽ: "Không làm được, phải uống đúng chứ?"

Gia đình cô ta kiểm soát rất chặt, chưa uống rượu bao giờ.

Tưởng Diên biết Lâm Khả Tinh chưa từng uống rượu, đứng dậy, lấy một chai bia cạy mở nắp: "Tôi uống thay cô ấy, cô ấy không biết uống."

Nói xong uống hết nửa chai bia.

Lâm Khả Tinh càng ngập ngừng lo lắng hơn.

Lại nhìn Giang Nhược Kiều, biểu cảm trên khuôn mặt cô vẫn như cũ, khóe môi hơi nhếch lên, giống như người uống thay người khác không phải bạn trai của cô vậy.

Những người khác: "…"

Đệt! Sao lại thành chiến trường rồi?

Nhóm Vân Giai lo lắng nhìn Giang Nhược Kiều, rồi lại nhìn Tưởng Diên, chữ chê hiện rõ trong mắt họ.

Đã đến lúc đá tên bạn trai này rồi.

Tưởng Diên dường như vẫn chẳng hay biết.

Đỗ Vũ không còn cách nào khác ngoài việc nhắm mắt xoay chai, lần này chĩa về phía Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành: "…"

Đỗ Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Ha ha ha là sếp Lục của chúng ta nè, vậy tôi yên tâm, sếp Lục không phải chọn giữa nói thật hay mạo hiểm đúng không?"

Không chỉ Đỗ Vũ mà tất cả những người khác đều nghĩ như vậy.

Lục Dĩ Thành là ai chứ?

Đó là một người đàn ông tốt không có bí mật, không có bạn gái, không có em gái mưa gì sất.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đàn ông tốt cho dù là nói thật hay mạo hiểm cũng sẽ không gây xôn xao.

Cũng không ai cản rượu cho anh cả.

Hoàn toàn có thể khuấy động bầu không khí! Tấn công Lục Dĩ Thành!

Lục Dĩ Thành còn chưa chọn nói thật hay mạo hiểm thì Đỗ Vũ đã hỏi: "Nhẹ nhàng với sếp Lục đi, không phải tôi thiên vị mà là vì anh chàng này không có bí mật gì to tát cả, được rồi, sếp Lục cứ trả lời đi... Người khác giới cuối cùng mà cậu liên lạc là ai?"

Lục Dĩ Thành bất giác nhìn về phía Giang Nhược Kiều, nhanh chóng quay đi chỗ khác như thể anh có tật vậy.

Anh đan hai tay vào nhau.

Trả lời thế nào đây?

Người khác giới cuối cùng mà anh liên lạc tất nhiên là Giang Nhược Kiều.

Họ vừa nhắn tin chiều nay.

Nhưng mà có thể nói không? Trường hợp này có thể nói không?

Đỗ Vũ vẫn đang nói với Vân Giai và những người khác: "Chúng ta có thể đếm được người khác giới trong danh bạ của sếp Lục bằng một bàn tay, không phải là giáo viên thì là phụ huynh học sinh. Đúng rồi, còn có cô của cậu ấy nữa."

Lạc Văn cố ý dùng Lục Dĩ Thành để chế nhạo Tưởng Diên: "A, lớp trưởng lớp Nam Đức là Lục Dĩ Thành nhỉ, nói thật các cậu nên học hỏi người ta đi."

Nhất là tên cặn bã Tưởng Diên.

Lục Dĩ Thành: "…"

Đỗ Vũ nhìn về phía Lục Dĩ Thành: "Sếp Lục, nói đi."

Lục Dĩ Thành vẫn đan hai tay vào nhau.

Giang Nhược Kiều cũng cụp mắt xuống.

Vài giây sau, một giọng nói du dương lọt vào tai cô.

"Tôi uống vậy." Lục Dĩ Thành đứng dậy lấy bia, rõ ràng là từ chối trả lời câu hỏi này.

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong: "?"

Tưởng Diên – người đang đắm chìm trong nỗi bực dọc khó hiểu cũng phải ngẩng đầu lên tò mò nhìn Lục Dĩ Thành: "?"

Giang Nhược Kiều: “.”

Đệt, cô đoán được rồi, người khác giới cuối cùng anh liên lạc chính là cô.

Đệt!!!

Lâm Khả Tinh còn đang buồn bã đau xót, chẳng quan tâm Lục Dĩ Thành đang làm gì.

Vân Giai và Lạc Văn bật thốt: “Ôi mẹ ơi!”

Không phải đâu, không phải đâu, cuối cùng mảnh đất thuần khiết trong ký túc xá nam của họ cũng… yêu đương rồi?

Trời ơi, hotboy Lục có đối tượng mập mờ, hay là đã có người mình thích hả?

Mọi người cùng nhìn về phía Lục Dĩ Thành, anh bình tĩnh nhanh nhẹn cạy nắp chai, ngửa đầu uống bia, yết hầu anh nhấp nhô, không để ý đến ánh mắt của mọi người.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Tử Nghiên ôm lon coca: Khà~ Coca ngon quá đi!

Chương 36:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành vừa nói ra câu này, còn kích thích hơn cả Tưởng Diên uống đỡ cho Lâm Khả Tinh!

Đỗ Vũ hét lên: "Tôi hỏi, tôi hỏi, sếp Lục, cậu yêu đương từ khi nào thế? Tôi lấy đầu của tôi ra để cược, người khác phái cuối cùng mà sếp Lục liên lạc chắc chắn là nữ sinh!"

Vương Kiếm Phong cười nhạo: "Xem ra cậu thật đúng là có bệnh, khác phái, khác phái chính là nữ sinh còn cần cậu cá cược à?"

“Không phải, không phải! Ý tôi không phải thế, chết tiệt, cậu có hiểu không?” Đỗ Vũ nói: "Ý tôi là không phải giáo viên, cũng không phải phụ huynh học sinh, lại càng không phải con gái của cô cậu ta mà là nữ sinh có thể tiến xa. Sếp Lục, thằng thắn sẽ được khoan hồng!"

Lục Dĩ Thành uống một chai bia mà mặt không đổi sắc, giọng điệu bình tĩnh: "Nói thật, chỉ được hỏi một câu.”

Đây cũng không phải là hiện trường bức cung.

Mọi người đành phải kìm nén xúc động hóng hớt, khi Đỗ Vũ xoay chai một lần nữa, anh ta giả bộ lẩm bẩm: "A di đà phật, a di đà phật, quay tới chỗ sếp Lục, làm ơn.”

Kết quả...

Cái chai chỉ vào Tưởng Diên.

Đỗ Vũ: "...”

Chuyện gì thế này, có dưa của Lục Dĩ Thành thì Tưởng Diên chọn nói thật hay đại mạo hiểm đã chẳng có gì lạ, không ai để ý.

Nhưng trò chơi vẫn phải tiếp tục. Đỗ Vũ hắng giọng: "Nói thật hay là đại mạo hiểm?"

Tưởng Diên thản nhiên trả lời: "Đại mạo hiểm đi!"

Lúc anh ta nói lời này, còn nhìn về phía Giang Nhược Kiều. Trong lòng hơi buồn bực, không phải anh ta không phát hiện ra. Tuy Tưởng Diên hơi chậm chạp, nhưng lúc này cũng đã phản ứng lại, Nhược Kiều tỏ ra hơi lạnh nhạt với anh ta.

Anh ta không rõ họ chỉ mới hơn một tháng không gặp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đỗ Vũ biết Tưởng Diên buồn bực, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Thế cậu chọn một người trong chúng ta để hôn đi."

Anh bạn, tôi đã tạo cơ hội cho cậu rồi đấy.

Có thể nắm chắc hay không thì phải xem bản thân cậu rồi.

Tim Tưởng Diên đập thình thịch. Anh ta nhìn về phía Giang Nhược Kiều với ánh mắt chờ mong. Giờ phút này, anh ta không nhìn thấy ai hết, chỉ nhìn thấy mỗi cô.

Giang Nhược Kiều lại đưa mắt sang chỗ khác, rõ ràng là không muốn phối hợp.

Cô và Tưởng Duyên yêu nhau mấy tháng, từng nắm tay, từng ôm cũng từng hôn. Nhưng đó là trước kia, sắp chia tay rồi, cần gì phải dây dưa, huống chi con cô còn ở đây.

Bởi vì hành vi của Tưởng Diên mà có thể tạm thời bỏ qua những ưu điểm khác.

Nhưng anh ta rất biết cách nhìn người, Tưởng Diên cũng đủ tôn trọng Giang Nhược Kiều.

Lúc trước Giang Nhược Kiều thật sự thích anh ta. Nhưng cùng với sự xuất hiện của Tư Nghiên và nội dung cốt truyện bắt đầu mở ra, mà những yêu thích đó dần dần trở nên phức tạp, cho đến khi… Ngay cả cô cũng không cách nào đối xử với người này giống như trước nữa.

Tưởng Diên im lặng.

Dĩ nhiên anh ta có thể cảm nhận được sự kháng cự của Giang Nhược Kiều.

Tâm tình càng thêm buồn bực, phiền não, những người ở đây trừ cô ra, anh ta có thể hôn ai? Muốn hôn ai chứ? Anh ta dứt khoát đứng dậy, mở một chai bia.

Mọi người ở đây đều nhận ra sự vi diệu giữa Tưởng Diên và Giang Nhược Kiều.

Hai người cãi nhau rồi à?

Nhưng ai cũng không thấy bất ngờ, Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều có ý định chia tay, còn những người khác lại tưởng rằng là do cô em gái Lâm Khả Tinh mà Tưởng Diên dẫn tới làm cô khó chịu. Tóm lại không ai cảm thấy ngạc nhiên mà đều có thể hiểu.

Mấy lần sau đó, Tưởng Diên lại uống rượu, không vì mình thì là vì Lâm Khả Tinh.

Đỗ Vũ hỏi Lâm Khả Tinh hiện tại có thích anh chàng nào không?

Lâm Khả Tinh không muốn trả lời.

Tưởng Diên lại đỡ rượu cho cô ta. Mấy chai bia vào bụng, đầu Tưởng Diên cũng thấy hơi đau, trò chơi này đúng là nhàm chán, anh ta chủ động đứng dậy, nói muốn về phòng nghỉ ngơi. Những người khác cũng không ngăn cản, chỉ có Lâm Khả Tinh lo lắng không thôi. Cô ta không nghĩ tới sự việc lại biến thành như vậy… Rõ ràng lúc tới, anh Tưởng Diên vui vẻ thế cơ mà, sao bây giờ anh ấy lại bực bội như vậy?

Tại sao Tưởng Diên lại bực bội?

Giữa anh ấy và Giang Nhược Kiều xảy ra xích mích gì à?

Những người khác đang định tiếp tục bắt đầu, Lâm Khả Tinh cắn môi dưới, cuối cùng sự quan tâm đối với Tưởng Diên chiếm cứ tâm trí, cô ta lặng lẽ đứng dậy. Trừ Giang Nhược Kiều ra, những người khác đều không ai chú ý tới cô ta rời đi. Lâm Khả Tinh vừa mới rời đi thì toàn bộ sân đều tắt đèn. Ông chủ vội vàng đi ra giải thích, nói điện áp nơi này không ổn định, ông ấy lập tức đi sửa, sẽ không lâu lắm, cùng lắm chỉ mất nửa tiếng mong họ có thể thông cảm.

Giang Nhược Kiều cảm thấy cũng đã đến lúc bèn nói với đám Vân Giai: "Tưởng Diên ở một mình trong phòng, tớ đi xem thử anh ấy thế nào."

Đỗ Vũ nghe thấy vậy, cảm động nói: "Bạn gái tốt!"

Có bạn gái thật là tốt!

Uống nhiều không thoải mái, còn có bạn gái lo lắng.

A, khi nào thì anh ta mới thoát được kiếp độc thân đây? Sếp Lục cũng đã yêu đương rồi!

Đúng rồi, hỏi sếp Lục xem...

Ý?

"Nhóc con, sếp Lục đi đâu rồi?" Đỗ Vũ quay đầu, phát hiện chỉ có Lục Tư Nghiên ở đây, không thấy bóng dáng Lục Dĩ Thành đâu.

Lục Tư Nghiên vẻ mặt vô tội nói: "Ba đi vệ sinh rồi ạ."

Cậu còn lâu mới nói cho họ biết, ba đã đi theo mẹ cậu rồi.

Ba đã nói với cậu.

Lục Dĩ Thành chú ý tới Lâm Khả Tinh rời đi, cũng để ý thấy Giang Nhược Kiều đi theo. Anh chần chờ một lúc lâu mới lựa chọn đi theo, chủ yếu là lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Giang Nhược Kiều cau mày mò mẫm lên phòng Tưởng Diên.

Nghĩ đến kết cục của mình trong nguyên tác, Giang Nhược Kiều chỉ ước gì bẻ 'bánh quy ngọt ngào, ấm áp' thành trả thù ngược tra. Nhưng dù là Tưởng Diên hay Lâm Khả Tinh đều không đáng để cô dành quá nhiều tâm tư.

Trong nguyên tác, Nông Gia Lạc là một tình tiết rất quan trọng trong cốt truyện

Đó cũng là "chiếc bánh quy" mà vô số độc giả ca ngợi ngọt ngào.

Buổi tối, bọn họ đều uống chút rượu, nam chính cảm thấy không thoải mái trở về phòng, đúng lúc này lại mất điện. Trong lòng Lâm Khả Tinh chỉ có nam chính vì thế, cô ta lặng lẽ đi tới phòng anh ta. Nam chính hơi say, trong phòng lại mất điện, anh ta lầm tưởng Lâm Khả Tinh là bạn gái mình nên nhất thời động tình, hôn môi Lâm Khả Tinh.

Chuyện này, Lâm Khả Tinh không nói, nam chính cũng không biết mình đã nhận lầm người.

Lâm Khả Tinh thầm cảm thấy ngọt ngào.

Mãi cho đến thật lâu về sau, hai người họ ở bên nhau, cùng bạn bè chơi trò nói thật hay đại mạo hiểm, nhắc tới nụ hôn đầu tiên của hai người, Lâm Khả Tinh mới tiết lộ chuyện này còn nam chính thì kinh ngạc.

Giang Nhược Kiều: "...?"

Quả nhiên, Tưởng Diên là tên cặn bã!

Ai mà chẳng có tâm tình, Giang Nhược Kiều cũng không rộng lượng đến mức hoàn toàn không để ý nguyên tác. Ngẫm lại xem, nếu như cô

không đánh trả, vậy chẳng phải cô sẽ bị hai người kia trực tiếp hoặc gián tiếp chỉnh cho không trở mình được à? Không sao cả, cô vốn chính là nữ phụ ác độc, đương nhiên sẽ tàn ác, không thì chẳng phải sẽ làm mất mặt nữ phụ sao?

Mọi chuyện vốn vẫn có thể xoay chuyển.

Dù sao cô cũng không khống chế được ánh mắt và miệng của Tưởng Diên, khiến anh ta nhận lầm người hôn nhầm. Cô càng không điều khiển được chân của Lâm Khả Tinh để cô ta xông vào phòng người đàn ông có bạn gái trong đêm hôm mất điện.

Hai người này chỉ cần một người hơi tỉnh táo một chút là chuyện cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Giang Nhược Kiều xem lại tất cả tình tiết của cốt truyện, có thể là vấn đề góc độ, dù sao nữ phụ là cô đây thật sự cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

Cô thật sự nghĩ không ra, trong truyện rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, mà phải rơi vào kết cục như vậy?

Trong ba người bạn trai, Tưởng Diên là người khiến Giang Nhược Kiều chán ghét nhất.

Đối với Tưởng Duyên và Lâm Khả Tinh, cô tôn trọng và chúc phúc, cẩn thận ngẫm lại, hai người này là nhân vật chính cao quý sẽ phải ở bên nhau, cô chẳng qua làm trợ công một lần mà thôi.

Giang Nhược Kiều vịn cầu thang mò mẫm lên lầu hai.

Cô đi lên lầu từng bước một, tâm tình càng lúc càng bình tĩnh.

Trong phòng, Lâm Khả Tinh đẩy cửa ra. Điện bị tắt, xung quanh là một mảnh tối đen, xuyên qua bóng đêm, cô ta chỉ nhìn thấy trên giường có người đang nằm khom lưng trông cô đơn đến thế. Trong lòng cô ta vừa lo lắng vừa khó chịu. Giang Nhược Kiều bây giờ chưa từng gặp Tưởng Diên

lúc nhỏ, nếu cô từng gặp, cô còn có thể nỡ lòng đối xử với anh ta như vậy sao?

Cô ta đi tới, trong phòng trải thảm, không hề phát ra một tiếng động nào.

Lâm Khả Tinh đi tới trước giường rồi cúi người, đưa tay vỗ cánh tay Tưởng Diên. Cô ta còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng nói mơ màng của Tưởng Diên xen lẫn chút mừng rỡ, ngạc nhiên: "Nhược Kiều?"

Tưởng Diên uống quá nhiều.

Tửu lượng của anh ta vốn đã không tốt, ngày thường lại càng ít uống rượu. Sau khi uống mấy chai bia, anh ta đã rất khó chịu, nhìn từ góc độ của anh ta, đây là một cô gái tóc dài nên tất nhiên anh ta cho rằng đây là bạn gái của mình - Giang Nhược Kiều.

Anh ta đau đầu nhưng cũng vui vẻ.

Vui vẻ vì cô tới tìm anh ta.

Lâm Khả Tinh nuốt xuống lời nói bên miệng. Cô ta không biết mình muốn nói cái gì, nói cô ta không phải ư?

Sự im lặng của cô ta khiến Tưởng Diên ngầm thừa nhận. Tưởng Diên kéo tay cô ta, giọng nói mê luyến: "Nhược Kiều, em đừng không để ý tới anh, em đừng không để ý tới anh…"

Vành mắt Lâm Khả Tinh hơi nóng.

Mũi cay cay, nước mắt rơi xuống, rơi trên mu bàn tay Tưởng Diên.

Cô ta chưa từng có giây phút nào rõ ràng hơn bây giờ, cả đời này sẽ không có được nữa. Cho dù Giang Nhược Kiều có xuống xe thì Tưởng Diên cũng sẽ không thích người khác như thích cô nữa.

Nhưng Tưởng Diên phải làm gì bây giờ?

Nếu Giang Nhược Kiều chia tay với anh ta, anh ta phải làm sao bây giờ?

Lâm Khả Tinh muốn nói cho anh ta biết, nói với anh ta rằng anh ta nhận lầm người rồi, nhưng một giây sau, Tưởng Duyên đột nhiên kéo cô ta vào trong ngực. Cô ta còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm nhận được cánh môi ấm áp, cô ta đột ngột mở to hai mắt không dám tin!

Tưởng Diên cho rằng Giang Nhược Kiều đang khóc.

Anh ta nửa tỉnh nửa say.

Thậm chí anh ta còn không dám chọc cô tức giận, lúc này cô lại khóc làm lòng anh ta vô cùng khó chịu. Đó là người anh ta nâng niu trong lòng, làm sao nỡ chứ.

Hai đôi môi triền miên, Lâm Khả Tinh có cơ hội đẩy anh ta ra nhưng cô ta cũng không nỡ. Tưởng Diên là người cô ta thầm mến rất nhiều năm, cô ta đã sa vào tình cảm vô vọng này quá lâu, lâu đến mức cô ta khăng khăng cho rằng đời này mình cũng sẽ không thích ai khác ngoài anh ta. Lúc này, Tưởng Diên đang ở trước mắt Lâm Khả Tinh, anh ta ôm cô ta, cô ta đành nhắm mắt lại, chỉ cho phép bản thân trầm mê một lần để rồi sau đó… Cô ta nhất định sẽ trở lại vị trí an toàn, sẽ chúc phúc cho anh ta và Giang Nhược Kiều. Dù sao trên thế giới này, người hy vọng anh ta vui vẻ hạnh phúc nhất chính là cô ta.

Dường như cả hai đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình.

Cho đến khi một luồng sáng chiếu vào họ.

Lâm Khả Tinh đột nhiên bừng tỉnh, đẩy Tưởng Diên ra theo bản năng, cô ta quay đầu lại, người ở cửa lại là... Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều mở đèn pin điện thoại ra, nhìn họ với vẻ mặt vô cảm.

Lâm Khả Tinh lập tức luống cuống chân tay.

Đầu Tưởng Diên vốn còn đang choáng váng, lúc này anh ta nheo mắt lại muốn thấy rõ người vừa tới. Dưới ánh sáng mờ mịt, anh ta mới thấy rõ người ở cửa là Nhược Kiều!

Vậy vừa rồi anh ta đang hôn ai nhỉ?

Tầm mắt Tưởng Diên cứng đờ.

Giang Nhược Kiều đi tới bên cạnh, cầm lấy chai nước khoáng trên bàn, lướt ngang qua Lâm Khả Tinh rồi vặn nắp chai, dội thẳng cả chai nước lên đỉnh đầu của Tưởng Diên.

Lâm Khả Tinh ngơ ngác như bị sét đánh.

Giang Nhược Kiều ném cái chai rỗng đi rồi lẳng lặng nhìn Tưởng Diên, nhỏ giọng nói: "Tỉnh táo lại chưa? Đã nhìn thấy người vừa rồi anh hôn không?"

Cùng lúc đó, Lục Dĩ Thành cũng đi theo tới, vừa lúc thấy được cảnh tượng này. Anh dừng bước đứng ở cửa, không tiến lên.

Tưởng Diên uống rượu, lúc này bị tưới lạnh đến thấu tim, đầu đau muốn nứt ra nhưng vẫn biết mình phạm phải sai lầm lớn. Anh ta muốn nắm lấy tay Giang Nhược Kiều theo bản năng nhưng cô lại tránh được. Cô chỉ nhìn thoáng qua Lâm Khả Tinh đang ngây ra như phỗng, lại cười nhạo nói với Tưởng Diên: "Bây giờ còn nói là em gái nữa không?"

Nói xong, Giang Nhược Kiều không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Cô xoay người định bỏ đi, không muốn nhìn Lâm Khả Tinh hay Tưởng Diên nữa.

Kết cục chia tay đã định.

Giang Nhược Kiều đi tới cửa, mới phát hiện Lục Dĩ Thành cũng ở đây.

Cô hơi nghi hoặc nhưng cũng chỉ dừng lại một chút rồi đi ra khỏi phòng.

Lục Dĩ Thành chần chừ một lát, vẫn xoay người đuổi theo bước chân cô.

Từ phòng đến đầu cầu thang có một hành lang thật dài. Giang Nhược Kiều nghe thấy tiếng bước chân của Lục Dĩ Thành, cô dừng bước rồi quay đầu lại. Đúng lúc này thì có điện, đèn trên trần ngoài hành lang phát ra tiếng dòng điện xẹt xẹt. Giây tiếp theo, cả hành lang bỗng sáng bừng, ánh đèn màu trắng chiếu lên người cô.

Lục Dĩ Thành vốn đã thích ứng với bóng tối sau khi cúp điện, giờ phút này có điện, ánh mắt anh có chút không chịu nổi ánh sáng đột ngột bèn híp lại theo bản năng.

Cô mỉm cười với Lục Dĩ Thành.

Nụ cười kia không giống như trước đó.

Cô xuất hiện ở nơi có ánh sáng.

Lục Dĩ Thành im lặng, không nói gì, anh chỉ nhìn cô.

Chương 37:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều không xuống lầu mà đi lên lầu vào phòng mình và bắt đầu thu dọn hành lý.

Chỉ ở hai ngày một đêm nên hành lý của cô cũng không nhiều, thu dọn cũng khá dễ dàng, lúc cô đóng nắp hành lý và kéo khóa lại, cô không biết mình nên u buồn thất vọng hay nên thở phào nhẹ nhõm đây nữa.

Tình cảm của cô dành cho Tưởng Diên đã sớm bị bào mòn từng chút từng chút một trong khoảng thời gian này.

Nhìn anh ta và Lâm Khả Tinh quấn lấy nhau, trong lòng cô lại không có quá nhiều cảm xúc, chỉ có phần tê tái mà thôi. Có lẽ đây chính là cốt truyện, rõ ràng tình huống đã khác, nhưng chuyện nên xảy ra vẫn sẽ xảy ra. Nói không chừng chính cô mới là người đã thúc đẩy tình tiết truyện.

Trong đoạn ở Nông Gia Lạc của nguyên tác, nữ phụ cùng nam chính vẫn rất vui vẻ, thậm chí còn không có tình tiết chơi trò nói thật hay đại mạo hiểm này. Ông chủ tự mình nấu rượu Dương Mai rót đầy cho mỗi người một bát, nữ phụ không muốn uống rượu, nam chính uống thay cô, đương nhiên cũng thuận tiện uống thay cho "em gái" Lâm Khả Tinh. Sau ba bát rượu vào bụng, nồng độ rượu cũng không thấp nên anh ta uống xong đã choáng váng. Sau khi trò chuyện một lúc với bạn bè, Tưởng Diên không thể chịu đựng được nữa mà lên lầu vào phòng, Lâm Khả Tinh lo lắng anh ta không được khỏe nên nhân lúc mọi người không chú ý đã đến phòng anh ta, nam chính nhận nhầm cô ta nên đã hôn cô ta… Sau khi cô ta hoàn hồn lại vội đẩy anh ta ra rồi vội vã trở về phòng.

Ngày hôm sau, nam chính gần như đã quên mất chuyện đó, anh ta còn hỏi nữ phụ tối hôm qua có đến thăm mình không, nữ phụ nói không có, anh ta bèn cho rằng mình nằm mơ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong

cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Trong hiện thực, ông chủ không mời bọn họ uống rượu, bởi vì trên bàn ăn có một đứa trẻ, rượu Dương Mai rất hấp dẫn. Hơn nữa bản thân bà chủ cũng có một đứa con, bà ấy lo lắng đứa trẻ sẽ cho rằng đó là đồ uống rồi mè nheo đòi uống, lại nghĩ đến nhóm người này chỉ là sinh viên nên đã quyết định không cho bọn họ uống rượu.

Từ đầu đến cuối, cô thờ ơ lạnh nhạt đứng xem. Cô không muốn tái hiện lại cốt truyện của cuốn tiểu thuyết, chỉ sống với thân phận của người trong cuộc.

Tuy nhiên…

Tưởng Diên vẫn uống rượu, cảm thấy khó chịu và về phòng sớm, điện vẫn bị cúp như cũ.

Thật khiến người ta sợ hãi.

Vốn dĩ Giang Nhược Kiều rất sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy hai người quấn lấy nhau, tâm trạng của cô đã thản nhiên hơn rất nhiều.

Cốt truyện đã khác hẳn, cô chia tay với Tưởng Diên, không phải vì ham phú phụ bần giống như trong cuốn tiểu thuyết gốc, mà là... anh ta đã tiếp xúc thân mật với cô gái khác, hơn nữa anh ta cũng không có khái niệm ranh giới với cô gái này.

Hôm nay cô chắc chắn phải đi.

Nếu bây giờ cô không rời đi thì người sẽ rời đi ngay lúc này chính là Lâm Khả Tinh.

Lâm Khả Tinh sẽ rời đi với nỗi ấm ức vô hạn, như thế chẳng phải sẽ trao lại quyền phát ngôn vào tay bọn họ sao? Nếu bọn họ lại đến giải thích với cô đó chỉ là hiểu lầm... Nếu anh ta tiếp tục nói rằng Lâm Khả Tinh đã

rời đi rồi, cô ta không có ý đó với anh ta mà chỉ là sơ ý, đó mới là chuyện ghê tởm thật sự.

Tuyệt đối sẽ không bao giờ cho họ bất kỳ cơ hội nào để biến việc lớn thành việc nhỏ.

Người đi mới là người chiếm ưu thế.

Giang Nhược Kiều nhanh chóng kéo vali ra ngoài, đây là tòa nhà ông chủ tự xây, ở đây không lắp đặt thang máy, cô xách vali đi xuống lầu, hành lý cũng không nhiều nhưng vali vẫn hơi nặng, huống chi bây giờ cô còn phải đi xuống cầu thang. Cô nghiến răng nghiến lợi dùng sức, bỗng một cánh tay một tay mạnh mẽ nhận lấy vali của cô, cô ngước mắt lên nhìn thấy đó là Lục Dĩ Thành.

Chẳng lẽ vừa rồi anh vẫn luôn chờ ở cầu thang này sao?

Anh cho rằng cô sẽ làm điều gì đó ngu ngốc à?

Cô không thèm đâu!

Cho dù cô thực sự muốn phát điên thì cô cũng phải hành hạ Tưởng Diên với Lâm Khả Tinh đến chết trước mới được.

Sức mạnh cánh tay của Lục Dĩ Thành thật đáng kinh ngạc, từ góc độ của Giang Nhược Kiều có thể thấy anh xách chiếc vali như xách bông, dường như không tốn chút sức nào.

Cô chỉ đành đi theo anh xuống lầu, khi xuống đến tầng một, có lẽ để tránh bị nghi ngờ nên anh đã đưa trả vali lại cho cô.

Giang Nhược Kiều không phải là người không biết tốt xấu, vừa rồi anh theo cô đến phòng của Tưởng Diên và còn đi theo cô suốt quãng đường, mặc dù anh không nói gì nhưng cô có thể cảm nhận được sự lo lắng của anh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động

lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô mím môi nói: "Cám ơn."

Lục Dĩ Thành chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Mấy người khác đang đánh bài trong sân, nhìn thấy Giang Nhược Kiều kéo hành lý ra, Vân Giai và những người khác ném bài trong tay đi, kinh ngạc chạy tới: "Nhược Kiều, cậu làm gì vậy?"

Giang Nhược Kiều cười đáp: "Tớ có chút chuyện, tớ đã nói với ông chủ và nhờ ông ấy giúp tớ tìm xe trở lại thành phố rồi, vừa vặn em họ của ông ấy đang muốn trở về nên có thể cho tớ đi nhờ một quãng."

Vân Giai nhíu mày: "Sao lại đột ngột thế?"

Cô ấy luôn cảm thấy có gì đó không ổn nên vô thức tìm kiếm xung quanh, hai mắt trợn tròn: “Tưởng Diên đâu, cả cái cô em gái kia của anh ta nữa??"

Đúng rồi! Vừa rồi Nhược Kiều nói muốn đi thăm Tưởng Diên, cộng lại còn chưa đầy hai mươi phút mà cô đã đột nhiên xách vali lên nói muốn rời đi, nếu nói không có chuyện gì xảy ra thì ai sẽ tin chứ!

Giang Nhược Kiều cười mỉa mai.

“Chết tiệt!” Vân Giai và hai người khác đều nổi đóa, nói phải lên lầu đánh chết Tưởng Diên.

Mọi người đều là người lớn cả rồi, có rất nhiều chuyện có thể tự mình tưởng tượng ra.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà thái độ của Giang Nhược Kiều đã thay đổi rõ rệt, thậm chí cô còn không chịu được chuyện ở lại đây thêm nữa. Vừa rồi cô đã đi tìm Tưởng Diên, bây giờ Tưởng Diên và Lâm

Khả Tinh không biết đã đi đâu rồi, lúc này dù là kẻ trì độn nhất cũng có thể cảm giác được có điều gì đó không ổn.

“Tưởng Diên, ông nội nhà cậu!” Tính tình Vân Giai dễ cáu kỉnh nhất, cô ấy chỉ ước gì có thể cầm chai rượu lên lầu đòi mạng.

Giang Nhược Kiều vội vàng ngăn cô ấy lại, mặt cô đầy bất lực và mệt mỏi nói: "Không cần đâu. Thật đó, tớ còn có việc phải làm nên về trước đây. Các cậu ở lại đây chơi cho thật đã đi, đợi ngày mốt, ngày mốt tớ rảnh sẽ mời các cậu đi ăn một bữa để bồi tội, được chứ?"

Lúc này Vân Giai mới nhịn xuống.

Nhưng cô ấy vẫn khó nén lửa giận: "Còn chơi cái gì nữa, xui xẻo!"

Tất cả là nhờ phước của Tưởng Diên cả, đây vốn là một hoạt động hò hẹn giữa hai ký túc xá, nhưng bây giờ thì tốt rồi, anh ta lại dẫn một cô em gái đến ở ngay dưới mí mắt của bạn gái mình.

Em gái cụ nội nhà cậu!

Đỗ Vũ, Vương Kiếm Phong và Lục Dĩ Thành vẫn im lặng. Quả thật không có nguyên tắc và cũng không có lập trường, dù sao bọn họ cũng ở cùng một ký túc xá với Tưởng Diên, từ góc độ của các cô gái, bốn người họ là một nhóm ‘cá mè một lứa’.

Em họ của ông chủ là một phụ nữ trẻ khoảng ngoài ba mươi lái chiếc Hummer.

Hôm nay em họ đến đây lấy đồ, bây giờ vừa vặn phải về nên vẫn còn một chỗ, Giang Nhược Kiều có thể tiện đi nhờ một quãng.

Lục Dĩ Thành muốn đi lên kéo hành lý cho Giang Nhược Kiều.

Vân Giai liếc anh: “Không cần cậu giúp."

Lục Dĩ Thành: "..."

Được thôi.

Những người đàn ông có mặt ở đó đều hiểu bọn họ đang giận cá chém thớt. Nhưng ai kêu bạn cùng phòng, bạn của bọn họ có thể làm ra loại chuyện khiến người khác khinh bỉ thế chứ?

Vân Giai và Cao Tĩnh Tĩnh giúp Giang Nhược Kiều đặt chiếc vali vào cốp xe.

Khi Giang Nhược Kiều chuẩn bị mở cửa xe, Tưởng Diên đã đi xuống.

Sau khi sự việc xảy ra, Tưởng Diên đau đầu như muốn nứt ra, anh ta muốn đứng dậy đuổi theo Giang Nhược Kiều nhưng lại chóng mặt đến mức khó lòng dời bước. Vì vậy anh ta nghiến răng nghiến lợi vào phòng tắm để xối nước lạnh, lúc này mới tỉnh táo lại ít nhiều. Anh ta vừa đi xuống đã nhìn thấy Giang Nhược Kiều muốn lên xe rời đi, mắt anh ta đỏ hoe, cố nén đau đầu sải bước xông lên như tên bắn, thiếu chút nữa đã đâm phải Đỗ Vũ. Anh ta không dám tin mà nhìn Giang Nhược Kiều, theo bản năng muốn nắm lấy tay cô, giọng nói khàn khàn: “Nhược Kiều, em nghe anh… giải thích."

Câu này nói ra cũng thật khó khăn.

Trên thực tế, thậm chí anh ta còn không biết chuyện gì đã xảy ra, khi anh ta hoàn hồn thì đã phát hiện người trong vòng tay mình là Khả Tinh.

Lục Tư Nghiên không biết chuyện gì đã xảy ra, thấy mẹ muốn rời đi, cậu muốn đi lên nhưng bị Lục Dĩ Thành nắm lấy cánh tay. Lục Tư Nghiên nhìn anh bằng ánh mắt lên án và phản đối nhưng vẻ mặt anh lại nghiêm túc lắc đầu, lúc này cậu nhóc cũng không dám lao về phía trước nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Ba rất hiếm khi như thế.

Cậu nhóc thực sự có hơi sợ hãi, nhưng mẹ cậu đã xảy ra chuyện gì vậy? Ai đã bắt nạt mẹ rồi à?

Giang Nhược Kiều chỉ lặng lẽ nhìn Tưởng Diên: "Anh muốn giải thích cái gì? Nói là nhìn nhầm rồi hay là tôi hiểu lầm rồi, anh chỉ bất cẩn thôi... Tưởng Diên, hôm nay tôi sẽ nói rõ cho anh biết, cho dù hai người các anh có cố tình hay vô ý, hiểu lầm cũng được mà không phải cũng chẳng sao, chúng ta dừng ở đây thôi. Chúng ta chia tay đi."

Tưởng Diên đột ngột nhìn cô: "Chia, chia tay?"

Vân Giai đã bất mãn từ lâu, lúc này cô ấy lớn tiếng chửi ầm lên: "Không chia tay thì để lại đón Tết sao? Loại người như cậu không xứng với Nhược Kiều của chúng tôi đâu!"

Rốt cuộc người đàn ông này tự tin đến mức nào thế.

Chẳng lẽ cả thế giới này chỉ còn sót lại một người đàn ông duy nhất là Tưởng Diên hay sao mà không chia tay sau khi xảy ra loại chuyện này chứ?

Không chia tay để dành đón Tết à? Không chia tay giữ lại khiến mình tăng sinh tuyến sữa hả?

Giang Nhược Kiều vùng vẫy thoát ra, nghiêng người mở cửa xe, không muốn để người ngoài xem kịch vui: "Tớ về trước đây."

Câu này là nói cho Vân Giai và hai người khác.

Tưởng Diên lại không thể chấp nhận kết thúc này. Anh ta đau đầu kinh khủng, nhưng anh ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Anh ta không thể mất cô. Rõ ràng khi họ đến đây đã vui vẻ như thế, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại xảy ra chuyện này, tại sao họ lại chia tay chứ?

Anh ta không muốn tin vào điều đó.

Bây giờ đầu óc anh ta trống rỗng, anh ta chỉ nghĩ không thể để cô đi, nếu cô đi rồi anh ta sẽ hoàn toàn đánh mất cô.

Anh ta vươn tay chống đỡ cửa xe, rõ ràng là không muốn để cô đi. Giang Nhược Kiều ngước mắt nhìn anh ta không khỏi giật mình, dường như đôi mắt kia dần dần trùng khớp với đôi mắt lạnh lùng trong giấc mơ của cô.

Cô không muốn lãng phí thời gian.

Cô dời tầm mắt khỏi Tưởng Diên, bắt gặp ánh mắt của Lục Dĩ Thành trong không trung.

Lục Dĩ Thành cũng sửng sốt trong giây lát, nhưng anh không thể xem như không thấy sự im lặng và kháng cự của cô lúc này.

Rõ ràng chuyện này không liên quan đến anh, anh cũng không nên nhúng tay vào, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt bình tĩnh của cô, thấy cô nhìn về phía mình khiến anh thật sự không thể đứng ngoài làm ngơ. Ngay cả anh cũng không biết tại sao.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Ít nhất vào giờ phút này, anh không thể đứng ngoài cuộc, anh không còn mang thân phận người ngoài cuộc, ít nhất với cô, anh không thể như vậy.

Lục Dĩ Thành cụp mắt xuống im lặng vài giây. Anh vỗ vai trấn an Lục Tư Nghiên, hai ba con đối mắt nhìn nhau. Trong khoảng thời gian này hai người cũng dần dần bồi dưỡng ra sự ăn ý, Lục Tư Nghiên khẽ mím môi im lặng ngoài dự kiến.

Sau khi an ủi Lục Tư Nghiên, cuối cùng Lục Dĩ Thành cũng sải đôi chân dài bước về phía trước. Khi Đỗ Vũ và những người khác còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã bước tới ngăn Tưởng Diên lại.

Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên có chiều cao ngang nhau.

Khung cảnh lúc này rất hỗn loạn, ngay cả những người bạn của Giang Nhược Kiều cũng không bước tới, nhưng Lục Dĩ Thành trước nay luôn hiền lành và hướng nội lại đứng ra ngăn Tưởng Diên lại.

Mặc dù chiều cao ngang nhau nhưng Lục Dĩ Thành vẫn cao hơn Tưởng Diên một xíu. Họ vốn là bạn bè nhưng bây giờ lại đang đứng đối diện nhau như thể họ đang đối đầu với nhau vậy. Đôi mắt Lục Dĩ Thành rất bình tĩnh, nhưng vẫn đứng giữa Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên ngăn trước mặt cô.

Đừng nói đến những người khác, giờ phút này Tưởng Diên khó hiểu nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành không nói gì cả.

Vì có anh ngăn Tưởng Diên lại nên Giang Nhược Kiều tìm cơ hội mở cửa xe ngồi vào trong, sau đó đóng cửa xe lại như thể ngăn cách thành một thế giới khác với bên ngoài.

Tưởng Diên chỉ có thể nhìn chiếc xe khởi động và rời đi như đang nhìn cô từ từ biến mất khỏi thế giới của anh ta vậy.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 38:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi xảy ra chuyện, Lâm Khả Tinh trở về phòng của mình.

Mọi thứ đều quá đột ngột không có bất kỳ khoảng đệm nào, cô ta vừa ão não vừa xấu hổ, chút ngọt ngào hạnh phúc khi Tưởng Diên hôn cô ta đã biến mất không còn tăm hơi. Cô ta trốn trong phòng, phản ứng đầu tiên của cô ta chính là trốn chạy, không biết nên đối mặt với Tưởng Diên như thế nào. Cô ta sợ anh ta sẽ chất vấn mình tại sao phải làm như vậy, cô ta cũng không biết nên đối mặt với Giang Nhược Kiều ra sao, đôi mắt trong veo của đối phương khiến cô ta thực sự sợ hãi.

Cô ta nghe thấy tiếng động ở tầng dưới truyền tới bèn di chuyển cơ thể tê liệt của mình đi đến bên bệ cửa sổ.

Ở khoảng cách khá xa, cô ta không thể nghe rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, mãi cho đến khi bạn của Giang Nhược Kiều giận dữ hét lên một câu…

"Không chia tay để dành đón Tết à?"

Cô ta khẽ khựng lại một lúc.

Chia tay?

Đôi mắt Lâm Khả Tinh tràn ngập kinh hãi. Sao lại chia tay rồi? Sao có thể chia tay chứ? Cô ta càng lúc càng cảm thấy bất an, hốc mắt không biết đã đỏ lên từ lúc nào. Lâm Khả Tinh cảm thấy tất cả đều là lỗi của mình, nếu không phải cô ta muốn tới đây chơi, nếu không phải cô ta bị ma xui quỷ khiến không lên tiếng kêu anh ta dừng lại, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Lâm Khả Tinh thích Tưởng Diên nhiều năm như thế, không ai biết rõ hơn cô ta về tình yêu và sự cố chấp của Tưởng Diên dành cho Giang Nhược Kiều.

Nếu Giang Nhược Kiều muốn chia tay, anh ta phải làm sao đây? Anh ta phải làm thế nào giờ?

Giang Nhược Kiều đã lên xe đi rồi, Lâm Khả Tinh càng lúc càng hận bản thân mình, cô ta ân hận tới rơi nước mắt. Cô ta cảm thấy bản thân mình quá tồi tệ, không làm anh ta vui lên thì thôi, thế mà bây giờ còn phá hoại luôn cả tình cảm của Tưởng Diên khiến anh ta đau lòng buồn khổ! Cô ta thật đáng chết!

Giá như, giá như cô ta biến mất thì tốt rồi.

Mắt Lâm Khả Tinh đẫm nước mắt, đây là lần đầu tiên cô ta ghét bản thân mình như vậy.

Dưới tầng.

Sau khi Giang Nhược Kiều rời đi, xung quanh bỗng trở nên im lặng, Lúc này Tưởng Diên không thèm hỏi tại sao Lục Dĩ Thành lại ngăn anh ta lại. Anh ta ngây ngốc đứng đó một lúc mới đột nhiên bừng tỉnh, vội lấy điện thoại di động ra định gọi điện thoại cho cô, nhưng lại phát hiện ra đầu dây bên kia vẫn luôn máy bận. Tưởng Diên gõ chữ gửi cho cô một tin nhắn mà ngón tay run run, nhưng bên kia lại hiển thị rằng anh ta không còn là bạn của cô nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, khoảnh khắc Giang Nhược Kiều lên xe, cô đã chặn tất cả mọi phương thức liên lạc của Tưởng Diên.

Cô đã quyết tâm chia tay nên không bao giờ muốn dính dáng gì đến người này nữa.

Đây là lần đầu tiên Giang Nhược Kiều quyết đoán như vậy.

Tưởng Diên hoàn toàn hoảng loạn.

Cả thế giới đều đang quay cuồng, anh ta bước loạng choạng suýt chút nữa đã té ngã, anh ta không hề nghĩ ngợi với tay lấy chìa khóa xe trong túi quần ra định lái xe đuổi theo cô.

Hành động này của anh ta khiến người khác giật mình.

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong đều lao lên để ngăn anh ta lại.

Tưởng Diên vẫn cố vùng vẫy: “Tôi phải đuổi theo cô ấy, cô ấy còn chưa nghe lời giải thích của tôi!"

Khung cảnh lại trở nên hỗn loạn, Vân Giai và hai người khác lạnh mặt đứng nhìn. Cuối cùng vẫn là Lục Dĩ Thành không chịu nổi nữa bước nhanh lên trước, giữ chặt lấy anh ta rồi lạnh lùng lên tiếng: "Cậu điên rồi à? Giờ còn lái xe? Cậu có biết mình đã uống bao nhiêu rồi không? Cậu muốn chết cũng không ai cản, nhưng nếu cậu lái xe tông vào người khác trên đường thì làm sao? Cậu có trách nhiệm với bản thân và người khác tí được không?"

Say rượu lái xe không chỉ có hại cho bản thân mà còn hại đến người khác.

Ít nhất, là người thì đừng làm hại người khác.

Đôi mắt Tưởng Diên đỏ hoe vì nôn nóng, nhưng lại á khẩu không thốt nên lời.

Vân Giai và hai người khác cũng hơi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Lục Dĩ Thành nổi điên, cũng là lần đầu thấy anh nói chuyện thẳng thừng và sắc bén như vậy.

Nhưng Lục Dĩ Thành nói đúng, Tưởng Diên đã uống nhiều rượu như thế, không thể lái xe trong trạng thái này được.

Tưởng Diên ngồi xổm xuống, vò đầu bứt tóc và buông lời chửi thề tục tĩu.

Đỗ Vũ là người phiền muộn nhất.

Anh ta vốn định nhân cơ hội này để tỏ tình với Vân Giai, nhưng bây giờ còn tiếp tục thế nào được nữa? Tình huống rối ren như vậy hoàn toàn

không thích hợp để tỏ tình. Hơn nữa, hiện giờ Vân Giai đã có ấn tượng rất xấu về mấy người họ rồi.

Chuyện gì thế này?

Kể cả không tỏ tình, lần này cũng là vì muốn ra ngoài thư giãn cho đã, kết quả lại xảy ra chuyện rắc rối này.

Tâm trạng của mọi người đều vô cùng tồi tệ.

Trước giờ Đỗ Vũ luôn có gì nói đó, bây giờ nhìn Tưởng Diên sa sút cũng không tiện nổi nóng, chỉ cáu kỉnh nói: "Nếu biết trước thế này, ai kêu cậu mang cái cô kia đến đây làm gì!"

Tưởng Diên cứng ngắc ngẩng đầu lên, anh ta đứng dậy siết chặt nắm đấm muốn đánh Đỗ Vũ. Không liên quan gì đến lời Đỗ Vũ nói, chẳng qua anh chàng này đụng ngay họng súng thôi.

Đỗ Vũ vô duyên vô cớ bị đấm một cú, lập tức nổi giận đùng đùng há miệng chửi mắng: "Cậu cho rằng chúng tôi không biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì à? Cậu cho rằng chúng tôi không đoán ra sao? Cậu coi ai là kẻ ngốc thế? Cậu là thứ đàn ông gì thế, chân đạp hai thuyền còn không tự biết à?"

Anh ta càng nói càng kích động, giơ tay chỉ lên lầu hai: “Cô nàng kia cũng thế, biết người khác đã có bạn gái mà còn không biết giữ khoảng cách, cứ khăng khăng đòi đến đây, cho rằng người khác không nhìn ra à? Tôi đã chẳng thèm nói rồi, trước đó trong trò chơi cũng vậy, còn kêu gì mà em gái chứ, cậu định lừa ai thế? Tưởng Diên, tôi nói cho cậu biết, hôm nay Giang Nhược Kiều chia tay với cậu, đúng là đáng đời cậu!"

Những lời này chọc thẳng vào tim phổi Tưởng Diên. Mắt anh ta đỏ hoe, khuôn mặt banh chặt trông vô cùng dọa người.

Anh ta muốn đánh Đỗ Vũ, lần này là đánh thật.

Anh ta nhìn Đỗ Vũ như nhìn kẻ thù.

Vương Kiếm Phong thầm nhủ không ổn, anh ta vội xông lên ngăn cản Tưởng Diên. Nhưng lúc này Tưởng Diên đã tức giận đến cực điểm nên một người không ngăn cản nổi. Vương Kiếm Phong chật vật, vội vàng hét lên với Lục Dĩ Thành: "Còn không mau ngăn lại thì hôm nay thật sự sẽ thấy máu đấy!"

Lúc này, Lục Dĩ Thành mới lao lên ngăn Tưởng Diên lại cùng với Vương Kiếm Phong.

Đỗ Vũ vẫn không sợ chết mà la ầm lên: "Phì, còn không cho người ta nói cơ à? Vậy thì cậu đừng làm loại chuyện này! Tưởng Diên, hôm nay tôi cứ nói đấy, cậu và cái cô em gái kia của cậu thật sự vô cùng ghê tởm!"

Đỗ Vũ thẳng tính có gì nói nấy, hơn nữa anh ta còn là em út trong ký túc xá, thế nên ba người còn lại chưa bao giờ so đo với anh ta.

Lần này Đỗ Vũ cũng thật sự tức giận, anh ta không hiểu, rõ ràng anh ta đã nói hết nước hết cái, nói đến miệng lưỡi khô đắng nhưng tại sao Tưởng Diên lại không thể nghe lọt một câu nào chứ?

Lục Dĩ Thành hét lên: "Đủ rồi!"

Anh quay đầu nhìn về phía Đỗ Vũ, trên mặt lộ rõ vẻ cảnh cáo: "Đỗ Vũ, cậu bớt nói mấy câu đi!"

Đỗ Vũ bị dọa đến thẳng lưng, tuy nhiên lúc này cũng không còn om sòm nữa.

Khi máu bốc lên não người ta luôn nghĩ gì nói nấy, lời khó nghe nào cũng có thể tuôn ra được, nhưng họ còn muốn duy trì mối quan hệ này nữa hay không? Họ đều biết lý do tại sao Đỗ Vũ tức giận như vậy, không chỉ Tưởng Diên không nghe lời anh ta mà sâu hơn nữa chính là, mối quan hệ của bốn người trong ký túc xá Giang Nhược Kiều rất tốt. Tưởng Diên đã đắc tội với bọn họ, thế nên từ nay về sau không kết thù đã may lắm rồi, lấy tính cách của Vân Giai, muốn cô ấy chấp nhận bạn thân của bạn trai cũ bạn mình là điều rất khó.

Đỗ Vũ còn nhỏ tuổi hơn so với bọn họ, đây là lần đầu tiên anh ta vô cùng nghiêm túc thích một cô gái như thế.

Lục Dĩ Thành lại nhìn Tưởng Diên bằng ánh mắt thâm trầm.

Tưởng Diên thả lỏng sức lực.

Lâm Khả Tinh đã nhìn thấy hết những gì xảy ra ở bên dưới, cô ta bị dọa đến nỗi nước mắt lăn dài trên khuôn mặt chỉ biết trốn sau tấm rèm. Tất cả là lỗi của cô ta, tất cả là lỗi của cô ta, cô ta giàn dụa nước mắt đứng dậy thu dọn hành lý. Bây giờ Lâm Khả Tinh chỉ muốn rời khỏi đây ngay, nhưng cô ta lại không biết phải giải quyết như thế nào. Đầu óc cô ta rối bời như mớ hỗn độn, cô ta chỉ có thể nghĩ đến những người thân của mình rồi vội vàng cầm điện thoại di động lên, ngón tay mân mê nơi danh bạ một lúc, lướt qua mẹ cô ta và bấm số của mẹ Tưởng.

Đầu bên kia trả lời điện thoại bằng giọng dịu dàng: "Khả Tinh?"

Nghe thấy giọng nói này, Lâm Khả Tinh không kìm được lập tức khóc thút thít.

Cô ta cực kỳ hoang mang, cả người run rẩy không biết tại sao mình lại thành ra thế này. Lời Đỗ Vũ nói cũng lọt vào tai cô ta, tất cả mọi người đều khinh bỉ cô ta đúng không? Có phải cô ta đã sai rồi phải không? Phải, Tưởng Diên đã có Giang Nhược Kiều, tại sao cô ta lại đòi đi theo? Sao cô ta lại muốn vào phòng anh ta? Vì sao khi anh ta nhận nhầm người cô ta không thể từ chối ngay lập tức?

Quá tồi tệ!

Cô ta chỉ biết khóc, mẹ Tưởng lo lắng đến mức gặng hỏi mãi nhưng cô ta vẫn không nói gì.

Đợi một lúc sau, cô ta mới nghẹn ngào nói: "Dì, con muốn về nhà, con muốn trở về. Dì kêu tài xế đến đón con đi!"

Tim mẹ Tưởng đập lỡ một nhịp, bà ấy có linh cảm chẳng lành nhưng vẫn dịu dàng vỗ về cô ta như mọi khi: “Được, dì tới ngay đây, Khả Tinh, con đừng khóc nữa.”

Sau khi cúp điện thoại, mẹ Tưởng thay quần áo, cân nhắc tới lui vẫn quyết định không để cho bà Lâm biết chuyện này.

Cũng không thể để những người khác trong nhà họ Lâm biết, bởi vì bà ấy cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, lỡ như sau khi chuyện xảy ra bà Lâm sẽ giận cá chém thớt thì sao?

Bà ấy cố gắng bình tĩnh lại, trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như mọi khi, đi đến phòng làm việc của bà Lâm cười nói: “Bà Lâm, tôi xin nghỉ một hôm vì có việc cần giải quyết, có thể phải sáng mai mới có thể quay lại được.”

Bà Lâm đang chuẩn bị cho đêm tiệc từ thiện, nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bà ấy: "Chuyện rất quan trọng ư? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Mẹ Tưởng dịu dàng đáp: “Không có chuyện gì cả, chỉ là bạn cũ trước kia nhập viện không ai chăm sóc nên tôi đi thăm xem thế nào.”

Bà Lâm cảm động nói: “Bà thật là tốt bụng.” Bà ta cũng không hỏi cặn kẽ, dù sao hiện tại có rất nhiều chuyện. Lúc mẹ Tưởng sắp đi, bà ta đột nhiên nói: “Cũng không biết Khả Tinh bên đó thế nào rồi, tôi gọi điện thoại cho con bé nhưng nó cũng không nghe."

Mẹ Tưởng khẽ cười nói: "Đều là người trẻ tuổi chơi với nhau, có lẽ chơi vui vẻ quá mức nên không để ý đến điện thoại đấy mà."

Bà Lâm cười nói: "Nói thế cũng đúng, tôi vô cùng yên tâm về Tưởng Diên, có thằng bé ở đó tôi cũng không lo lắng gì."

Mẹ Tưởng gật đầu: "Chắc chắn rồi, bạn gái của Tưởng Diên cũng ở đó, tôi nghe nói côn bé rất biết chăm sóc người khác. Tưởng Diên coi Khả Tinh như em gái ruột của mình vậy, hai đứa nó sẽ chăm sóc tốt cho Khả Tinh.”

Bà Lâm xúc động nói: "Tôi yên tâm rồi, nhưng tính tình Khả Tinh quá hướng nội, có chuyện gì cũng không thích nói với tôi. Tôi vẫn mong con bé có thể hoạt bát hơn."

Sau khi hai người hàn huyên đôi câu, mẹ Tưởng mới rời khỏi nhà họ Lâm, rời khỏi Danh Môn Hoa Phủ.

Bà ấy không hề làm bất kỳ người nào trong nhà họ Lâm chú ý, cũng không thể gọi tài xế được. Vì thế bà ấy đành vẫy một chiếc taxi bên đường, ra giá gấp đôi tài xế mới chịu đi một chuyến.

Trên con đường rộng rãi, chiếc Hummer mà Giang Nhược Kiều đang ngồi lái lướt qua một chiếc taxi.

Còn Nông Gia Lạc bên kia, Vân Giai và hai người khác chê nơi này xui xẻo nên cũng không muốn ở dưới đối diện với Tưởng Diên, thế là cả ba đều trở về phòng.

Trong sân, vẻ mặt Đỗ Vũ bầm dập, Vương Kiếm Phong mượn hộp thuốc từ ông chủ và đang bôi thuốc cho anh ta, Đỗ Vũ đau đến nhe răng trợn mắt.

Tưởng Diên ngồi xổm ở một bên, lặp đi lặp lại các động tác máy móc là gọi cho Giang Nhược Kiều hết lần này đến lần khác.

Nhưng anh ta đã bị cho vào danh sách đen rồi.

Đôi mắt anh ta trống rỗng. Lục Dĩ Thành đi tới đưa nước qua cho anh ta, lúc này Tưởng Diên mới mờ mịt ngẩng đầu lên nói: "Sếp Lục, cô ấy không chịu nghe điện thoại của tôi, cô ấy đã chặn tôi rồi, ngay cả giải thích cũng không thèm nghe..."

Lục Dĩ Thành không nói gì cả.

Chuyện này... vô cùng drama, ngay cả anh cũng không ngờ mối quan hệ giữa Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên sẽ kết thúc như thế này.

Tưởng Diên lẩm bẩm: "Sếp Lục, cho tôi mượn điện thoại của cậu một lát đi."

Anh ta muốn mượn điện thoại di động của Lục Dĩ Thành để gọi cho Giang Nhược Kiều, nhưng vừa nói xong anh ta lại vỗ trán, vẻ mặt cay đắng: "Nhìn tôi này, suýt chút nữa tôi đã quên mất cậu không có số điện thoại của cô ấy."

Trong lòng Lục Dĩ Thành cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng mọi chuyện đã tồi tệ đến mức rối ren như vậy, anh chỉ có thể nhỏ giọng đáp lại: "Điện thoại của tôi hết pin rồi."

Không thể cho anh ta mượn được.

Chương 39:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc này, Tưởng Diên cũng không để ý đến Lâm Khả Tinh nữa.

Thật ra khi đến thời khắc mấu chốt này, một mình Giang Nhược Kiều có thể chiếm hết mọi tâm tư của anh ta. Tưởng Diên không để ý tới Lâm Khả Tinh, một mặt là vì không biết nên đối mặt với cô ta ra sao, mặt khác là do cảm xúc rất phức tạp… Tưởng Diên ngồi trong sân, thất thần nhìn chằm chằm về nơi nào đó. Lúc này, anh ta chẳng nghĩ được gì, cũng không muốn nghĩ gì cả. Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong lên lầu trở về phòng. Lục Tư Nghiên còn nhỏ nên Lục Dĩ Thành không thể để một mình cậu nhóc ở trong phòng, thế là anh cũng trở về phòng. Ánh trăng tối dần, trong sân chỉ còn lại bóng dáng cô đơn lẻ loi của Tưởng Diên.

Mãi một lúc lâu sau, tài xế taxi bật đèn pha, ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào sân.

Tưởng Diên vô thức đưa tay lên che.

Tài xế tắt đèn chiếu xa, đổi thành đèn chiếu gần.

Tưởng Diên nheo mắt lại.

Giây tiếp theo, mẹ Tưởng từ trên xe bước xuống, bà ấy ngẩng đầu quan sát khoảng sân này. Lúc nhìn thấy con trai mình trong sân, vẻ ngạc nhiên thoáng hiện trên mặt bà ấy. Mẹ Tưởng dặn dò bác tài vài câu rồi nhanh chóng bước về trước, quan sát Tưởng Diên từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Con bị sao thế? Sao lại nhếch nhác thế này?"

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn mẹ của mình.

Suy nghĩ dần quay trở lại, anh ta cũng đoán được sơ sơ nguyên nhân mẹ của mình tới đây, chắc là Lâm Khả Tinh đã gọi điện cho bà ấy.

Lúc này, Tưởng Diên mới nhớ ra, tại sao anh ta lại dẫn theo Lâm Khả Tinh tới đây.

Anh ta vốn không có kế hoạch này, cũng chẳng có suy nghĩ đó, là mẹ anh ta không ngừng thuyết phục nên Tưởng Diên mới đồng ý. Anh ta biết, bản thân không thể trách ai, cũng không thể trách mẹ của mình, hay Lâm Khả Tinh. Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân anh ta uống quá chén nên nhận lầm người. Nhưng anh ta cũng kìm lòng không đậu nghĩ, nếu không đưa cô ta cùng đến đây, có phải sẽ không xảy ra chuyện gì hết. Thế thì, chắc lúc này anh ta và Nhược Kiều đang ngồi trong sân ngắm sao trời và tán gẫu với nhau nhỉ?

Tưởng Diên chỉ nhìn mẹ mình chằm chằm.

Mẹ Tưởng ngày càng lo lắng: "A Diên, con sao thế?"

Giọng của Tưởng Diên khàn khàn: "Mẹ đưa Lâm Khả Tinh về đi, em ấy đang ở phòng 203 lầu hai."

"A Diên…"

Lúc này mẹ Tưởng mới giật mình, có lẽ do hơn nửa năm qua, tâm trạng của Diên ngày càng vui vẻ, tính cách cũng càng cởi mở hơn. Thế mà bà ấy lại quên mất, trong một khoảng thời gian rất dài rất dài, con trai của bà ấy thường trầm lặng và u sầu. Lúc này, đối mặt với con trai mình, bà ấy rất dè dặt, không dám hỏi gì thêm nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Việc cấp bách trước mắt là làm rõ chuyện gì đang diễn ra.

Bà ấy gật đầu, quay người đi lên lầu, còn chưa đi lên thì giọng nói của Tưởng Diên đã vang lên sau lưng.

Dưới ánh trăng, dáng người anh ta cao ráo, Tưởng Diên khẽ cúi người và nói: "Con không nên nghe lời mẹ dẫn theo em ấy đến đây."

Mẹ Tưởng ngạc nhiên quay đầu.

Mặt mày của Tưởng Diên tràn ngập vẻ hối hận: "Con không nên đồng ý, không nên đồng ý mới phải."

Anh ta nói xong, quay người đi ra khỏi sân.

Mẹ Tưởng ngây ra một lúc lâu, nhớ đến Lâm Khả Tinh, bà ấy giấu tâm trạng bất an trong lòng đi lên lầu. Khi tới cửa phòng 203, bà ấy gõ cửa, bên trong không có ai trả lời. Mẹ Tưởng thử vặn chốt tay nắm cửa, cánh cửa mở ra. Bà ấy cố gắng thả nhẹ bước chân đi vào phòng, chỉ thấy Lâm Khả Tinh đang ngồi co ro trên giường, lặng lẽ khóc.

Mẹ Tưởng nôn nóng, nhanh chân đi tới ngồi bên giường, thử đưa tay chạm vào Lâm Khả Tinh: "Khả Tinh, có chuyện gì thế con?"

Nước mắt của Lâm Khả Tinh tuôn rơi, lắc đầu nguầy nguậy.

Làm sao cô ta dám nói chứ? Làm sao cô ta không biết ngại mà nói ra chuyện này hả?

Cô ta… không nói nên lời.

Cô ta quá hổ thẹn.

Khó khăn lắm Lâm Khả Tinh mới lên tiếng, nhưng lại là những lời tự trách: "Con xin lỗi, con xin lỗi…"

Cô ta có lỗi với anh Tưởng Diên, bây giờ Giang Nhược Kiều chia tay với anh ta, chắc chắn Tưởng Diên rất đau lòng và buồn bã.

Cô ta có lỗi với dì, rõ ràng dì mong chờ anh Tưởng Diên sau này có thể kết hôn sinh con. Tuy dì không có nói nhưng cô ta cảm nhận được dì rất thích Giang Nhược Kiều.

Nhưng bây giờ đã bị cô ta làm hỏng hết cả rồi.

Là cô ta quá tham lam, nên buông tay từ lâu mới phải, sao lại ra nông nỗi này?

Trong lòng mẹ Tưởng thấp thỏm.

Chuyện này đúng là kỳ lạ, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì. Bình tĩnh mà nói, bà ấy cũng không hài lòng với tình huống hiện tại lắm. Câu nói lúc nãy của A Diên là có ý gì, nó đang phiền muộn về chuyện gì nhỉ? Có phải thằng bé đã biết tâm tư của Khả Tinh rồi không? Không, chắc không phải đâu.

Bà ấy rất hiểu con trai của mình, tính cách A Diên rất cố chấp hơn nữa lại chung thủy, bây giờ người mà nó thích là Giang Nhược Kiều, trong lòng và trong mắt đều chỉ có cô gái đó. Nếu thằng bé biết Khả Tinh không coi nó là anh trai, mà có tình cảm nam nữ, nó sẽ lập tức tránh xa, cả đời này cũng sẽ không ở bên cạnh Khả Tinh. Trừ khi… trừ khi trước khi nó và Giang Nhược Kiều đã chia tay, trừ khi thằng bé bị Giang Nhược Kiều làm tổn thương. Tóm lại, họ chắc chắn phải chia tay, nhưng nhất định không thể vì Khả Tinh mà chia tay được.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Mẹ Tưởng đau lòng ôm Lâm Khả Tinh vào lòng, vuốt mái tóc của cô ta: "Có chuyện gì thế con? Khả Tinh, có phải ai ăn hiếp con rồi không?"

Bà ấy khựng lại một lát rồi hỏi: "Là A Diên đúng không? Có phải thằng bé không? Con yên tâm, dì luôn đứng về phía con, cho dù A Diên bắt nạt con thì dì cũng không tha cho nó đâu!"

Lâm Khả Tinh vẫn lắc đầu: "Không phải, không phải."

Mẹ Tưởng lại hỏi dò: "Vậy có phải bạn gái của A Diên không?"

Lâm Khả Tinh càng khóc lớn tiếng hơn: "Không phải, là con có lỗi với chị ấy."

Nghe vậy, lòng mẹ Tưởng nguội lạnh, thẳng tắp chùng xuống.

Nhóm Vân Giai cũng biết chuyện mẹ Tưởng tới đây, họ càng tức giận hơn.

Vân Giai là người nóng tính, chẳng màng Lạc Văn ngăn cản, cô ấy @ Giang Nhược Kiều trong nhóm ký túc: [Nhược Kiều, mẹ của Tưởng cặn bã tới, đến phòng của Lâm Khả Tinh rồi. Chắc bà ấy tới an ủi cô ta, đón cô ta về nhà đấy! Mẹ kiếp!]

Vân Giai gõ chữ lách cách: [Nhược Kiều, tớ là bạn chân thành nên mới nói với cậu như vậy, cậu nhất định đừng bị Tưởng cặn bã dỗ dành cho qua chuyện đấy. Chia tay thì nhất định phải chia tay, tớ không nhắc tới cô em gái này của anh ta nữa, hai người họ dính như sam khiến người khác buồn nôn! Chưa kể đến mẹ của Tưởng cặn bã, rõ ràng là bà ấy thích Lâm Khả Tinh, chưa biết chừng trong lòng bà ấy đã coi cô ta là con dâu của mình rồi, sẽ có ý kiến này kia với cậu. Nếu hai người chưa chia tay mà vẫn tiếp tục ở bên nhau, sau này bà ấy có thể bắt nạt cậu, làm cậu buồn nôn chết luôn đấy. Vấn đề mẹ chồng nàng dâu không thể coi thường, dù sao cũng cứ nhắm vào mẹ anh ta, cậu cũng không cần quay lại với anh ta đâu!]

Giang Nhược Kiều vừa về đến chung cư thì thấy dòng tin nhắn này.

Nói sao thì cô cũng chẳng thấy lạ chút nào.

Nhìn xem, mấy người Vân Giai trước giờ luôn nhạy cảm, mẹ Tưởng vừa xuất hiện, họ đã có thể cảm giác được mẹ Tưởng rất quan tâm đến Lâm Khả Tinh.

Thích ấy hả? Ai mà biết sự yêu thích của mẹ Tưởng dành cho Lâm Khả Tinh có mấy phần là thật, mấy phần là giả đây? Nhưng chắc chắn bà ấy có để ý.

Bây giờ mẹ Tưởng vội vàng chạy tới đó, chẳng qua là chứng thực suy đoán của cô.

Giang Nhược Kiều hờ hững nhắn tin lại: [Yên tâm.]

Cô vì muốn an ủi đám bạn của mình, cố tình nhắn lại bằng giọng điệu đùa cợt: [Quay lại thì tớ chính là con chó.]

Chẳng thế à?

Cô hèn cỡ nào, trái tim bao dung cỡ nào mới quay lại với Tưởng Diên.

Không thể nào có chuyện tái hợp, cả đời này cũng không thể tái hợp. Cô mới qua lại với anh ta vài tháng, ban đầu đúng là cô thích, cũng có tình cảm nhưng đã bị bào mòn từ lâu. Tình cảm vốn không sâu đậm, chỉ chung đụng vài tháng mà thôi thì làm sao thật sự có được tình cảm vững hơn vàng, sâu như biển chứ? Nếu nhai lại cỏ mà ngon thì hà tất gì ngay từ đâu muốn bỏ chứ?

Giang Nhược Kiều vươn vai.

Cô vốn nhát gan.

Không chỉ ánh hào quang của nam nữ chính, mà đến cả mấy người trước mắt, cô thật sự chẳng chọc nổi ai.

Chỉ cần họ không chủ động đến chọc cô, Giang Nhược Kiều bằng lòng từ nay về sau đường ai nấy đi. Có chạm mặt nhau trên phố hay ở trường, cô đều có thể xem như đối phương đã chết, nhất định sẽ không liếc lấy một cái.

Gieo gió gặt bão, nếu họ vẫn muốn cô làm bia đỡ đạn, vậy cũng đừng trách cô cứng rắn.

Hôm nay thật sự quá mệt mỏi.

Cơ thể mệt mỏi, đến trái tim cũng mệt. Cô tắm rửa xong, một chốc một lát cũng không ngủ ngay được. Giang Nhược Kiều ngồi trên sô pha suy tư,

nghĩ đến thất thần.

Bên phía Nông Gia Lạc, Tưởng Diên không biết đã đi đâu, cũng chẳng về phòng.

Trong phòng chỉ có hai ba con Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên vẫn còn lo cho Giang Nhược Kiều, sau khi tắm xong, cả người còn quấn trong khăn tắm, cậu nhóc hất nước trên tóc và lẩm bẩm một câu: "Cũng không biết mẹ thế nào rồi?"

Cậu nhóc còn rất nhỏ, chẳng qua mới có năm tuổi, vốn không hiểu yêu hận tình thù của người lớn.

Nhưng cho dù là thế, cậu nhóc cũng nhìn ra mẹ của mình bị người ta ăn hiếp, bị cái tên Tưởng Diên kia bắt nạt.

Bây giờ sở dĩ cậu nhóc không âm ĩ đòi mẹ, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vẫn là vì… hôm nay ba cậu hơi đáng sợ.

Người mà Lục Tư Nghiên sợ nhất chắc chắn là mẹ cậu nhóc không sai. Nhưng cậu nhóc thật sự không ngờ tới ba mình nổi giận cũng đáng sợ như thế...Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cho nên tối nay, cậu nhóc rất ngoan ngoãn, ngay cả mái tóc xoăn trên đầu cũng rất ngoan.

Lục Dĩ Thành liếc con trai một cái, tiếp tục thoa phấn rôm lên người Lục Tư Nghiên rồi cất giọng bình tĩnh: "Nếu con thấy lo thì có thể gọi điện cho mẹ con."

Lục Tư Nghiên: "Có được không ạ?"

“Ba từng ngăn con gọi điện cho cô ấy khi nào thế?” Lục Dĩ Thành thoa phấn rôm lên cổ cậu nhóc: “Giờ này chắc mẹ con chưa ngủ đâu.”

Từ chỗ này đến thành phố cũng chỉ mất chừng hai tiếng đồng hồ nếu không bị kẹt xe.

Lúc này, chắc cô cũng mới về tới chung cư chưa lâu.

Xảy ra chuyện lớn thế này, cô không thể quay về rồi ngả lưng ngủ ngay được.

Lục Tư Nghiên ‘yeah’ một tiếng, hỏi: “Ba, bây giờ tâm trạng của ba sao rồi?”

Lục Dĩ Thành: “…”

Anh thấp giọng hỏi: “Con hỏi chuyện này để làm gì?”

Lục Tư Nghiên chớp mắt: “Để chắc chắn con có thể hỏi thêm vài câu không.”

Lục Dĩ Thành bật cười, đây là lần đầu tiên trong tối nay anh cảm thấy thoải mái, mặt mày giãn ra: “Con hỏi đi.”

Lục Tư Nghiên còn chưa kịp vui mừng, anh lại bổ sung thêm một câu: “Nhưng… có trả lời hay không là quyền của ba.”

Lục Tư Nghiên: “?”

Cậu nhóc gật đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Có phải mẹ đã chia tay với cái chú Tưởng Diên kia rồi không?”

Lục Dĩ Thành bỗng ngơ ngác.

Anh lại không biết nên trả lời câu này như thế nào.

Chia tay rồi ư? Hình như là vậy.

Lục Dĩ Thành nhìn Lục Tư Nghiên: “Ba không biết.”

Lục Tư Nghiên bĩu môi: “Con biết mà, họ đã chia tay. Không, là mẹ không cần chú ấy nữa.”

Lục Dĩ Thành: “…”

“Được rồi, chuyện này không liên quan tới con.” Anh xoa đầu con trai.

“Tại sao họ lại chia tay?” Lục Tư Nghiên lại hỏi, siết chặt nắm tay, vẻ mặt phẫn nộ: “Có phải cái chú Tưởng Diên kia và em gái chú ấy bắt nạt mẹ đúng không? Con biết ngay mà!”

“Con cũng biết cơ à? Con biết cái gì thế?”

Lục Tư Nghiên tỏ ra nghiêm túc, đáp: “Con biết ngay. Nếu Tưởng Diên tốt bụng, thế thì mẹ sẽ không chia tay với chú ấy. Mẹ không chia tay với chú ấy thì làm gì đến phiên ba. Không đến phiên ba, con cũng chẳng có mặt trên đời này!”

Lục Dĩ Thành chìm vào suy tư: “…”

“Cũng không thể nói như thế.” Anh đính chính lại.

“Vậy phải nói thế nào ạ?” Lục Tư Nghiên vỗ ngực: “Con chính là bằng chứng đấy~”

“Con đừng nói linh tinh.” Lục Dĩ Thành chuyển đề tài: “Không phải con muốn gọi cho mẹ con à? Nếu còn không gọi thì cô ấy sẽ đi ngủ đấy.”

Lục Tư Nghiên ‘vâng’ một tiếng, thấy Lục Dĩ Thành vẫn còn ở đây, cậu nhóc hỏi: “Ba, lúc con an ủi mẹ, con không mong có sự hiện diện của người khác.”

“?”

Ý là đuổi anh ra ngoài ư?

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 40:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tuy "người khác" Lục Dĩ Thành rất bất đắc dĩ nhưng vẫn vô cùng tôn trọng ý kiến của con trai. Anh cầm điện thoại ra khỏi phòng, để lại không gian riêng tư tuyệt đối cho hai mẹ con họ.

Giờ này anh cũng không muốn tới phòng của Đỗ Vũ hay Vương Kiếm Phong. Tuy Nông Gia Lạc này rất an toàn, nhưng anh cũng không thể bỏ con trai ở một mình trong phòng quá lâu. Suy đi nghĩ lại, anh ngồi xuống cầu thang ở lối cầu thang. Hôm nay có quá nhiều chuyện, nhiều đến mức ngay cả anh cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. Thế nhưng ngồi không thế này khó tránh khỏi quá lãng phí thời gian, Lục Dĩ Thành dứt khoát bấm điện thoại tiếp tục check từ vựng.

Trước giờ, anh hay có thói quen này.

Lục Dĩ Thành rất khác với nhiều bạn học nam không thích tiếng Anh, anh cũng không thích hay ghét ngôn ngữ này, nhưng anh chỉ muốn làm phong phú vốn từ vựng của mình, như vậy thì lúc anh tra tài liệu có liên quan của nước ngoài cũng suôn sẻ hơn. Tuy nhiên, hôm nay lại khác với mọi hôm, lúc trước bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc anh chuyên tâm học hành, hôm nay… ít nhất anh đã lơ đễnh mấy lần.

Bất đắc dĩ, Lục Dĩ Thành nhéo mũi của mình.

Lục Tư Nghiên ở trong phòng thao tác trên đồng hồ thông minh, gọi điện cho Giang Nhược Kiều.

Cùng lúc đó, cô đang ngồi trước bàn học nhỏ, trau chuốt cho sơ yếu lý lịch của mình.

Nhìn ID người gọi tới, cô cong khóe môi, ánh mắt thoáng hiện lên ý cười. Cô nhấn nút kết nối và mở loa ngoài ngay lập tức. Điện thoại đặt cạnh ipad, bên cạnh là một ly sữa ấm.

Đêm nay bắt đầu với sự hỗn loạn nhưng kết thúc bằng sự bình yên.

Giờ phút này, một cuộc gọi đến của con trai càng khiến bầu không khí trở nên ấm áp hơn nhiều.

Một tay Giang Nhược Kiều chống cằm, tuy cô đang trả lời điện thoại, nhưng đôi mắt vẫn dán vào mà hình máy tính: "Tư Nghiên, đã muộn thế rồi mà con còn chưa ngủ thế?"

Giọng nói trong trẻo của Lục Tư Nghiên vang lên ở đầu dây bên kia: "Hiện tại cũng chưa tới giờ đi ngủ mà mẹ." Cậu nhóc hơi ngập ngừng và lưỡng lự nhưng vẫn cắn răng hỏi ra miệng: "Mẹ, có phải họ bắt nạt mẹ không?"

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Mẹ phải trả lời câu hỏi này thế nào đây."

"Mẹ nói thật với con là được." Lục Tư Nghiên rất nghiêm túc đáp lại: "Mẹ từng nói, cho dù mẹ có nói dối với toàn thế giới thì cũng sẽ không lừa con."

Giang Nhược Kiều sững sờ, cô suy tư một lát rồi vẫn nói lời thật lòng: "Không biết có tính là bị bắt nạt hay không, trong mắt người khác thì mẹ bị họ ăn hiếp nhưng bản thân mẹ lại thấy vẫn ổn."

Vì Tưởng Diên đã không còn là người cô thích từ lâu rồi.

Con người cô có ý thức bảo vệ cái tôi rất mạnh. Một khi người khác làm tổn thương đến mình, hoặc manh nha làm tổn thương cô, cô đều nhanh chóng thu lại tình cảm của mình.

Khi hết tình cảm, thế thì mọi hành vi của anh ta đối với cô mà nói, chẳng qua chỉ là đau đớn không liên quan đến nhau.

Cho nên, những gì mà bạn thân của cô nói chắc chắn có cái lý của nó. Cô thật sự không cần yêu ai hết lòng. Hình như trời sinh cô là kiểu người

như vậy, kể cả đối với ông bà ngoại thân thiết nhất, cô cũng không làm được.

Cô đã quen với một "cái tôi" như vậy, cũng quen với cách này, tương lai cũng không định thay đổi. Nhưng trong tiềm thức, cô vốn không mong Tư Nghiên giống như mình, có lẽ đây chính là tấm lòng của ba mẹ thì phải.

Cô cũng có thể nếm trải ngọt bùi cay đắng của cuộc đời nhưng không đụng chạm tới người khác, cô chỉ lướt qua. Còn đối với con cái, cô mong thằng bé có thể tùy ý nếm trải hết thảy mọi tư vị mà không cần cố kỵ.

Lục Tư Nghiên nửa hiểu nửa không: "Cho nên mẹ ơi, mẹ không buồn đúng không?"

"Thì cũng vẫn có." Dù sao khi trực tiếp bắt gặp cảnh này và xác định cốt truyện vẫn đang phát triển, nhận thức này cũng chẳng vui vẻ gì cho cam: "Nhưng nó không sâu sắc như mọi người đã tưởng, có thể qua vài hôm là ổn. Con xem, mẹ vẫn có thể tán gẫu với con này."

"Ồ!" Lục Tư Nghiên đã yên tâm rồi, cậu nhóc vẫn cảm thấy bất bình thay Giang Nhược Kiều: "Nhưng họ cũng thật sự đáng ghét và xấu xa quá đi, dám ăn hiếp mẹ!"

Giang Nhược Kiều nhoẻn miệng cười: "Được rồi, không nhắc tới họ nữa, rất mất hứng. Ba con đâu rồi?"

Lục Tư Nghiên vừa mừng vừa ngạc nhiên: "Cho nên đối với mẹ mà nói, ba cũng không phải là người gây mất hứng đúng không ạ?"

Giang Nhược Kiều: "…"

Thủ đoạn bắt chẹt của đứa nhỏ này rất xảo trá.

Chí ít cô không cách nào phản bác, nhưng không phản bác thì lại thấy là lạ sao ý?

“Ok, mẹ rút lại câu hỏi vừa rồi.” Giang Nhược Kiều chỉ có thể nói như vậy.

Lục Tư Nghiên bĩu môi: “Mẹ không rút lại được, tai con đã nghe thấy rồi. Được rồi, mẹ à, thế tại sao hôm nay mẹ lại bỏ đi?”

Cô nghĩ ngợi một hồi: “Có vài nguyên nhân, mẹ nói một nguyên nhân mà họ không biết cho con nghe được không?”

“Woa! Con muốn nghe!”

“Ngày mai, mẹ có một buổi phỏng vấn rất quan trọng.” Giang Nhược Kiều nói: “Là email mẹ nhận được trong lúc cúp điện. HR của công ty bên kia đã đổi thời gian hẹn với mẹ.”

Bà chủ giới thiệu vị sếp kia cho cô, đúng là người này đã mở rất nhiều công ty.

Cô cũng đã liên lạc với thư ký của vị sếp kia. Cô thư ký phá lệ kêu cô tới phỏng vấn.

Lúc đầu, thời gian hẹn là ngày kia nhưng bên đó lại gửi email nói là muốn thay đổi, hỏi cô có được không. Cô nhanh chóng trả lời email.

Thế nên, có rất nhiều nguyên nhân buộc cô phải quay về, đây là cũng là một trong số đó.

Lục Tư Nghiên tỏ ra khó hiểu: “Nhưng không phải mẹ vẫn còn đang đi học đấy à?”

Giang Nhược Kiều cười nói: “Hết cách rồi, mẹ phải nuôi thú đốt tiền là con này.”

Cậu nhóc như thể nghĩ đến chuyện gì đó: “Nuôi con tốn nhiều tiền lắm ạ?”

Đột nhiên, Giang Nhược Kiều nhận ra mình đã phạm một sai lầm rất thường thấy. Sao cô có thể nói với thằng bé như vậy chứ? Rõ ràng cô cũng

từng ghét nhất mẹ nói những câu kiểu như ‘Mẹ đều vì muốn tốt cho con’, ‘Nếu không phải nuôi con, mẹ cũng sẽ không như vậy’… Sao bây giờ cô đã làm mẹ nhưng lại vô thức nói ra những câu đại loại kiểu này?

Cô lập tức lên tiếng giải thích: “Cũng không hẳn. Con đâu có tiêu tiền nhiều bằng mẹ. Con là thú nuốt tiền nhỏ, còn mẹ thú nuốt tiền lớn.”

Trái lại, điều này là sự thật…

Mỗi tháng cô tiêu càng nhiều hơn…

“Mẹ làm việc cũng không chỉ là vì con, mà vì bản thân mẹ nhiều hơn.” Giang Nhược Kiều bổ sung thêm, hiếm khi cô trở nên lải nhải: “Kinh nghiệm làm việc cũng sẽ tạo điểm sáng cho lý lịch của mẹ, kiếm tiền cho con tiêu, cũng cho bản thân mẹ nữa, vì… mẹ rất biết cách tiêu tiền đấy. Con xem, cà phê và bánh sừng bò mỗi sáng đã mất hơn ba mươi tệ. Mỗi mùa đều phải mua quần áo mới, còn có mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm… Mấy thứ này đều ngốn khá nhiều tiền.”

Tính ra thử, mẹ kiếp, cô đúng là cái máy nghiền bạc mà.

Lục Tư Nghiên cười ra tiếng: “Mẹ, cái này thì con biết ạ!”

“Con biết?” Giang Nhược Kiều hỏi ngược lại.

“Đương nhiên ạ.” Cậu nhóc nói: “Lúc trước, ba từng nói mẹ phải ăn đồ ăn ngon, mặc quần áo đẹp và có túi xách đẹp. Con thì đòi rất nhiều lego, còn phải ăn các thức phẩm lành mạnh, được đi học ở trường tốt. Đây là động lực kiếm tiền của ba đấy ạ.”

Giang Nhược Kiều: “?”

“Không, không cần đâu.” Cô nói: “Nhóc con, đừng chào hàng ba con với mẹ. Tạm thời mẹ không muốn yêu đương với ai cả, con hiểu chứ?”

Cô đã đóng kín trái tim, khoá chặt tình yêu rồi.

Tạm thời không muốn hẹn hò (trong ba tháng).

Lục Tư Nghiên: “Yes, Madam!”

Hai mẹ con tâng bốc lẫn nhau, kẻ tung người hứng, sau khi trò chuyện hơn mười phút, tâm trạng của Giang Nhược Kiều cũng đã xán lạn trở lại.

Sau khi mẹ Tưởng đưa Lâm Khả Tinh trở về thành phố nhưng không về Danh Môn Hoa Phủ mà tới khách sạn cao cấp ở.

Lâm Khả Tinh hồn bay phách lạc.

Mẹ Tưởng dẫn cô ta vào phòng, đóng cửa lại rồi mới dịu dàng lên tiếng: “Khả Tinh, dì không đưa con về nhà là lo dáng vẻ này của con sẽ dọa đến mẹ con mất. Chắc con cũng biết dạo này mẹ của con bề bộn nhiều việc. Mỗi ngày bà ấy đều có rất nhiều việc cần phải xử lý. Tháng sau có một buổi tiệc từ thiện, bà ấy là người rất tỉ mỉ kỹ càng, chuyện nào cũng phải tự tay xử lý. Lúc dì ra ngoài, bà ấy còn đang làm việc, trông rất mệt mỏi.”

Lâm Khả Tinh ngẩng đầu lên, hai mắt thẫn thờ, trong ánh mắt loé lên đôi chút tự trách. Cô ta không biết phải làm sao, chỉ có thể nghẹn ngào lên tiếng: “Con cũng không muốn để mẹ con biết.”

Nếu bị mẹ biết được chuyện khó xử như vậy thì cả ba và mẹ đều sẽ rất thất vọng về cô ta. Họ cũng sẽ cảm thấy cô ta cực kỳ xấu xa.

Mẹ Tưởng khẽ thở dài: “Nếu không phải mẹ con bận, dì thật sự muốn nói cho bà ấy nghe. Khả Tinh, mẹ con rất thương và quan tâm con nhưng bà ấy cũng có chỗ khó xử của mình. Ngày thường con cũng phải quan tâm bà ấy nhiều hơn. Trong nhà, con thân với bà ấy nhất, nhà giàu rắc rối, bà ấy không thể quản quá nhiều chuyện của hai người anh trai của con nhưng cũng chẳng thể bỏ mặc, phải nắm bắt chừng mực. Ngoài ra, bà chủ còn phải lo việc giao thiệp và xã giao với các quý bà khác. Lúc trước mẹ con là một người vô tư lự, bây giờ thật sự… mệt hơn trước rất nhiều. Có lúc mẹ của con cũng than vãn với dì, nói là nếu ban đầu gả cho một người đàn ông bình thường, gả cho một người đàn ông có hoàn cảnh gia thế bình thường một chút thì có lẽ cuộc sống sẽ thoải mái hơn.”

Lâm Khả Tinh nghe xong, càng thêm tự trách và áy náy hơn.

Đúng vậy, mẹ đã vất vả như thế, mọi người đều chỉ nhìn thấy hào quang của thân phận bà Lâm này, nhưng cô ta biết, mẹ ở nhà cũng không thoải mái như thế.

Ai cũng nói làm mẹ kế rất khó. Mẹ và hai anh trai chỉ hoà thuận mặt ngoài, mẹ không lo cho họ thì ba sẽ có ý kiến. Mẹ lo thì hai anh trai lại cảm thấy mẹ lo chuyện bao đồng.

Nếu mẹ biết được chuyện của cô ta, chắc chắn sẽ sứt đầu mẻ trán…

Cô ta cúi đầu, nói: "Dì à, con làm phiền dì, nhất định đừng để mẹ con biết chuyện này. Mẹ con đã rất vất vả, con không muốn bà ấy nhọc lòng vì con. Con vốn cũng chẳng san sẻ được gì với bà ấy cả."

Mẹ Tưởng vừa do dự vừa rối rắm, thấy Lâm Khả Tinh khẩn cầu như thế, bà ấy đành bất đắc dĩ đồng ý: "Được rồi, dì không nói, dì không nói."

Đợi sau khi tâm trạng của Lâm Khả Tinh bình tĩnh trở lại, lúc này mẹ Tưởng mới hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?"

Lâm Khả Tinh cắn môi dưới và không nói gì.

Mẹ Tưởng đành giả bộ vô tình hỏi: "Có phải A Diên đã cãi nhau với bạn gái nó, dọa con sợ đúng không?"

Lâm Khả Tinh không biết phải làm sao đan hai tay vào nhau.

Mẹ Tưởng nhìn Lâm Khả Tinh từ nhỏ đến lớn, thấy hành động khe khẽ này của cô ta, bà ấy đã hiểu rõ, trong lòng có tính toán: "Lúc nãy dì tới đó nhưng không gặp bạn gái của A Diên, dì nghĩ chắc con bé đang giận, nếu không cũng chẳng đến mức không tới gặp dì."

Lâm Khả Tinh vội giải thích: "Không phải. Chị ấy đi rồi, chị ấy đã về rồi cho nên chị ấy cũng không biết dì sẽ tới đây."

“Con bé đi rồi à?” Mẹ Tưởng hơi ngạc nhiên, không ngờ chuyện này còn nghiêm trọng hơn bà ấy tưởng tượng.

Lâm Khả Tinh cúi đầu: “Cho nên dì à, dì đừng trách chị ấy. Chị ấy không biết chuyện, hơn nữa chuyện hôm nay đều là lỗi của con.”

Cuối cùng, qua dăm ba câu hỏi han của mẹ Tưởng, Lâm Khả Tinh đã tiết lộ một số chuyện.

Mẹ Tưởng chắp vá mọi thứ lại, lúc này mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Bà ấy vô cùng kinh ngạc.

Nhưng bà ấy biết, chuyện lần này rất lớn, vừa có lợi lại vừa có hại. Điều có lợi là, Giang Nhược Kiều sẽ đề nghị chia tay. Nhưng mặt hại là nếu A Diên biết tâm ý của Khả Tinh, vậy thì…

Lâm Khả Tinh lên tiếng tự trách: “Đều tại con, là con đối với anh Tưởng Diên…”

Mẹ Tưởng giật mình, vội cắt ngang lời cô ta: “Khả Tinh, sao có thể trách con được chứ? Con đừng nói như thế.”

Vẫn chưa tới lúc.

Bây giờ bà ấy không thể biết được tâm ý của Khả Tinh, A Diên cũng thế. Một khi biết được, chuyện này không cách nào phát triển theo hướng dự đoán của bà ấy.

Lâm Khả Tinh ngẩng đầu nhìn mẹ Tưởng: “Dì…”

Giờ phút này, mẹ Tưởng tỏ vẻ nổi giận đùng đùng: “Dì quá thất vọng với A Diên rồi, sao nó lại bắt nạt con như vậy? Nó không nên uống quá chén, càng không nên nhận lầm người. Khả Tinh, con đừng nói nữa, sức lực của nó lớn hơn con nhiều!”

Lâm Khả Tinh chần chừ: “Dì à, không phải…”

“Có phải con dồn hết mọi trách nhiệm lên người mình không?” Mẹ Tưởng tỏ ra đau lòng: “Con yên tâm. Dì nhất định sẽ đòi lại công bằng cho con trong chuyện này. Rõ ràng con xem Tưởng Diên là anh trai, quan hệ của hai đứa tốt như thế, bây giờ đều tại nó. Khả Tinh, con nói cho dì nghe, có phải con rất ngại và tức giận không? Hay là thế này, dì sẽ dạy dỗ nó một trận, kêu nó dọn ra ngoài. Sau này kỳ nghỉ cũng đừng quay về, chỉ cần con không đồng ý, dì sẽ không cho nó xuất hiện trước mặt con nữa.”

Mẹ Tưởng lại nói: “Cứ làm như thế đi. Ngày mai, dì kêu nó thu dọn đồ đạc để nó tự sinh tự diệt, không để nó gặp con nữa. Khả Tinh, như vậy có được không?”

Lâm Khả Tinh đờ người.

Không gặp anh Tưởng Diên nữa ư?

Không, không được.

Cô ta muốn gặp anh ta, muốn thấy anh ta vui vẻ, cũng chính vì như vậy, cô ta mới hận mình đã phá hoại tình cảm của Tưởng Diên như thế.

Nếu như không gặp nhau nữa... chỉ nghĩ như vậy thôi, Lâm Khả Tinh đã cảm thấy trong lòng ngột ngạt một trận rồi truyền đến khắp toàn thân, khiến cô ta không cách nào thở nổi.

Đúng vậy. Nếu anh Tưởng Diên biết tâm tư của mình, anh ta cũng không muốn gặp cô ta nữa? Anh ta sẽ lộ vẻ chán ghét đối với cô ta nhỉ?

Còn nữa, nếu dì đã biết… có khi nào cũng cảm thấy con người cô ta rất tồi tệ và kinh khủng không? Dì đối xử tốt với cô ta như vậy, coi cô ta như con gái ruột.

Không được để họ biết.

Không thể để bất kỳ ai biết chuyện này.

Ánh mắt của Lâm Khả Tinh dần trở nên bình tĩnh và kiên định, cô ta lắc đầu: "Con không trách anh Tưởng Diên, anh ấy chỉ uống quá chén thôi, con không trách anh ấy đâu."

Ý cười thoáng hiện trong mắt của mẹ Tưởng.

Như vậy mới tốt.

Chuyện còn lại để bà ấy xử lý là được rồi.

Ở bên kia.

Lục Dĩ Thành còn ngồi check từ vựng ở đầu bậc thang. Tưởng Diên đã trở lại, trông anh ta có vẻ vô cùng chán nản và chật vật.

Tưởng Diên xách một chiếc túi, trong đó phát ra ánh sáng, Lục Dĩ Thành liếc nhìn, nhận ra đây là đom đóm mùa hè thường thấy.

Anh ta cũng không ngờ lại đụng mặt Lục Dĩ Thành ngay đầu bậc thang, giọng anh ta khàn khàn: "Sao cậu lại ở đây?"

Lục Dĩ Thành bình tĩnh giải thích: "Tư Nghiên và mẹ nó đang gọi điện thoại, tôi ra ngoài hít thở không khí."

"Ồ." Tưởng Diên cúi đầu nhìn chiếc túi trong tay, vẻ mặt chua chát: "Lần này tôi thật sự muốn đưa Nhược Kiều tới chơi, làm ngọn 'đèn' này tặng cho cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ thích."

Anh ta không biết mình có thể làm gì được nữa.

Bây giờ không về thành phố được.

Tưởng Diên gọi cho điện cho cô, cô cũng đã block anh ta.

Lục Dĩ Thành chỉ yên lặng nhìn Tưởng Diên, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện mình đã vô thức siết chặt điện thoại trong tay.

Lục Dĩ Thành vốn không hay nói nhiều, lúc trước ở ký túc, trước giờ ba người bọn họ thảo luận chuyện này, anh đều không tham gia vào.

Bầu không khí trở nên yên ắng.

Tưởng Diên cúi đầu, vì đi bắt đom đóm mà mu bàn tay của anh ta cũng bị cỏ cứa bị thương một chút, đột nhiên anh ta hỏi: "Sếp Lục, cậu nói xem, tôi thật sự làm sai rồi ư?"

Chương 41:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

"Sếp Lục, cậu nói xem tôi thật sự sai rồi hả?"

Lục Dĩ Thành nghe thấy vậy, vẫn im lặng.

Anh không tiện lên tiếng đánh giá về những chuyện kiểu này và cũng không thể nói Tưởng Diên là đúng hay sai.

Nhưng Tưởng Diên cũng không để ý đến sự im lặng của Lục Dĩ Thành, bởi vì anh ta vốn đã đoán trước được điều này. Tưởng Diên đi đến đứng ở vị trí khá gần Lục Dĩ Thành, ngẩng đầu dựa vào tường giống như chiếc cung tên không có sức lực.

Anh ta hạ giọng nói: "Tôi biết mọi người đều nghĩ tôi sai, cho rằng tôi không nên đưa Lâm Khả Tinh đến đây. Nhưng các cậu không biết rõ mọi chuyện, đối với tôi mà nói, Lâm Khả Tinh thật sự chỉ là một cô em gái mà thôi."

Anh ta nở nụ cười giễu cợt: "Nếu như Đỗ Vũ ở đây, cậu ta nghe thấy tôi nói những lời này chắc sẽ phát điên lên mất. Nhưng dù các cậu có tin hay không, tôi thật sự chỉ coi em ấy là em gái thôi."

"Mẹ của em ấy rất quan tâm đến tôi và mẹ tôi, có ơn huệ với chúng tôi. Bao nhiêu năm qua, tôi vẫn luôn sống trong nhà em ấy." Tưởng Diên hạ giọng nói: "Bà Lâm đối xử với tôi rất tốt, ông Lâm cũng vậy. Nếu như không có hai người họ, tôi và mẹ tôi sẽ không được sống thảnh thơi suốt bao nhiêu năm qua như vậy. Năm đó sau khi ba tôi xảy ra chuyện, nếu như nhà họ Lâm không giữ chúng tôi lại, những người đó sẽ không buông tha cho tôi và mẹ tôi. Cuộc sống nhàn hạ suốt mười năm qua là được nhà họ Lâm ban cho. Cậu nói xem, tôi có thể rời bỏ em ấy không? Nếu như tôi bỏ đi, nếu như sau này tôi không có quan hệ gì với nhà họ Lâm nữa thì tôi có còn là người nữa không? Tôi còn có lương tâm nữa không?"

Lục Dĩ Thành không muốn nghe những chuyện này.

Anh không có hứng thú về nguồn gốc của Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh.

Và cũng không muốn nghe Tưởng Diên có khổ tâm gì.

Vốn dĩ những chuyện này không liên quan gì đến anh.

Lâm Dĩ Thành đứng lên, suy nghĩ thêm có nên về phòng hay không. Có lẽ Tư Nghiên đã gọi xong cuộc điện thoại của thằng bé rồi.

Ai ngờ, bỗng nhiên Tưởng Diên nói một câu suýt chút nữa ngăn cản bước chân của anh.

Dưới ánh trăng, Tưởng Diên giống như đang lẩm bẩm một mình: "Nếu như cậu là tôi, cậu cũng sẽ làm như vậy thôi."

Lục Dĩ Thành dừng bước, quay đầu nhìn. Trong bóng tối, dường như anh đang đứng một nửa trong bóng tối, một nửa ngoài sáng.

Tưởng Diên nở nụ cười chế giễu, cũng đứng dậy chuẩn bị quay người đi.

Lục Dĩ Thành gọi anh ta lại, giọng nói vẫn thản nhiên như trước: "Tôi sẽ không làm như vậy."

Tưởng Diên sững sờ, liếc mắt nhìn anh: "Gì cơ?"

"Tôi nói tôi sẽ không làm như vậy." Lục Dĩ Thành mặc chiếc áo T-shirt màu trắng phối cùng với quần ngủ màu xám rộng rãi dài đến đầu gối, vẻ mặt thản nhiên: "Đừng có áp đặt quan điểm của mình lên người khác. Tôi chắc chắn sẽ để ý tới những chuyện của bản thân, đương nhiên cũng sẽ không làm như vậy với người khác. Mặc dù yêu đương hẹn hò không có sự ràng buộc và bảo vệ của pháp luật giống như vợ chồng, nhưng tôi thấy bất kỳ mối quan hệ nào cũng phải có chuẩn mực đạo đức nhất định ngay từ ban đầu. Nếu như tôi không thể từ chối một người đóng vai cô em gái

không cùng huyết thống trong cuộc sống của mình, vậy tôi sẽ không hẹn hò với một cô gái khác. Bởi như làm như vậy là bất công với đối phương."

Tưởng Diên kinh ngạc trước những lời nói đó của Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành rất ít khi đánh giá chuyện gì đó, anh thường hay nói anh không phải người trong cuộc, không biết toàn bộ mọi chuyện nên sẽ đánh giá rất phiến diện và không hợp lý.

Sau khi nói xong, Lục Dĩ Thành cũng thấy hối hận.

Anh có gì hay để nói về chuyện vốn dĩ không liên quan đến mình chứ.

Nhưng nếu như bắt anh phải nói gì đó, anh sẽ nói ra những điều mình muốn nói.

Người mà nhà họ Lâm có ơn huệ là Tưởng Diên và mẹ anh ta chứ không phải Giang Nhược Kiều. Cô không có quan hệ gì với nhà họ Lâm cũng như Lâm Khả Tinh cả, cô không cần phải gánh vác chuyện này và cũng có đủ lý do để từ chối, thậm chí là chia tay.

Lục Dĩ Thành nói: "Nếu như là tôi, tôi sẽ không để bạn gái của mình phải biết ơn nhà họ Lâm cùng với mình, chuyện này không liên quan đến cô ấy và cũng không liên quan gì đến tình cảm của chúng tôi. Và tôi cũng sẽ không để chuyện như ngày hôm nay xảy ra. Tưởng Diên, nếu như cậu hỏi tôi thì đây chính là quan điểm của tôi."

Tưởng Diện cúi đầu im lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng nói: "Cậu nói đúng, là tôi… Vượt quá giới hạn rồi."

Anh ta không nên, không nên để cái ơn huệ này ảnh hưởng đến tình cảm của mình và Nhược Kiều.

Anh ta là anh ta, người nhận ơn huệ của nhà họ Lâm là anh ta và mẹ mình, chứ không phải Nhược Kiều.

Dựa vào cái gì anh ta lại bắt cô phải biết ơn với nhà họ Lâm cùng mình chứ?

Nhược Kiều không hiểu và không chấp nhận là điều đương nhiên.

Là anh ta… Không đúng, là lỗi của anh ta.

Anh ta đã thông suốt, nói với Lục Dĩ Thành: "Cảm ơn cậu, bây giờ tôi sẽ đi xin lỗi Đỗ Vũ. Hôm nay tôi đã nặng tay rồi." Im lặng một lúc, anh ta lại nói: "Tôi sẽ xin lỗi Nhược Kiều và sẽ bù đắp cho cô ấy, cố gắng để cô ấy cho tôi một cơ hội. Ngoài ra, tôi sẽ chú ý giữ chừng mực với Khả Tinh, sau này sẽ ít qua lại với em ấy không để xảy ra chuyện như vậy nữa."

Đương nhiên anh ta cũng muốn xin lỗi Khả Tinh.

Nói đến cùng, là một mình anh ta gây ra sai lầm này, không liên quan gì đến Nhược Kiều và càng không liên quan gì đến Khả Tinh.

Nhưng anh ta cũng không thể nào đối xử với Khả Tinh như trước.

Lục Dĩ Thành không nói gì, lúc này ánh sáng dần chuyển sang hướng khác, cả cơ thể anh chìm trong bóng đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Nhược Kiều thay chiếc váy liền vô cùng thời thượng, cũng tự trang điểm sắc sảo, cầm tập tài liệu đã chuẩn bị ổn thỏa, lái xe đến công ty phiên dịch đó.

Công ty đó nằm ở tòa nhà trung tâm CBD.

Giao thông ở nơi này rất thuận tiện, cứ cách năm trăm mét là có một trạm xe buýt. Công ty đó nằm ở tầng mười lăm tòa nhà trung tâm, cô nhìn những gương mặt cao ráo, sáng sủa, xinh đẹp đi đi lại lại mà trong lòng vô cùng ao ước.

Thật ra đến thời điểm này bạn sẽ nhận ra, yêu đương hay chia tay gì đó chỉ chiếm một phần nhỏ nhoi trong cuộc sống, thậm chí còn không quan trọng bằng buổi phỏng vấn chuẩn bị diễn ra của cô.

Lên đến tầng mười lăm, cô gái ngồi trước bàn lễ tân biết cô đến để phỏng vấn, vì vậy đưa một biểu kê khai thông tin cho cô rồi đưa cô đến phòng họp, sau đó lại photo giấy chứng nhận và thẻ căn cước công dân của cô.

Lúc này Giang Nhược Kiều mới biết, hôm nay mình đến không hẳn là hỏng vấn, mà là thi sơ khảo.

Ở Bắc Kinh có rất nhiều nhân tài, vì vậy một vài vị trí trong công ty có rất nhiều người tranh giành nhau.

Vốn dĩ một sinh viên đại học vẫn còn chưa tốt nghiệp như cô sẽ không qua nổi vòng sơ khảo, vì trong yêu cầu của công ty về vị trí này đã viết rất rõ. Cho dù chỉ kiêm chức cũng yêu cầu phải hoàn thành tất cả khóa học chính quy.

Bây giờ cô vẫn chưa tốt nghiệp, may mà sếp của công ty này là bạn tốt của bà chủ tiệm Hán phục, hơn nữa cô còn là sinh viên của trường đại học A nên mới được đặc cách.

Cô ngồi một lúc trong phòng họp, sau đó cô gái ở quầy lễ tân mang đề thi đến cho cô, nói là đề thi viết nhưng giống một bài thi hơn.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình giống như đang ngồi trong trường thi vậy.

Dưới góc độ của cô, những câu hỏi thi này rất khó, còn khó hơn rất nhiều so với các bài thi ở trường.

Cô xốc lại tinh thần, may mà cô mặc dù là người đa số không có quan điểm, nhưng vẫn luôn ghi nhớ phải nâng cao bản thân. Vì vậy không hề vì đã đỗ đại học mà buông thả bản thân, dù sao cô cũng được cho là học bá, nếu như thi trượt bài kiểm tra nhiều như cơm bữa thì chẳng phải là thất bại sao? Cho nên dù thành tích chuyên ngành của cô không quá xuất sắc như Lục Dĩ Thành, nhưng cũng có thể mang ra áp dụng được…

Cô vô cùng chăm chú, tập trung trả lời xong tất cả câu hỏi.

Còn một câu cuối cùng là dùng tiếng Anh để viết một bài văn ngắn về kế hoạch nghềnghiệp của mình.

Hôm nay cô rất bất ngờ, nhưng cũng không thất vọng.

Dù sao người ta nể mặt bà chủ, còn vì cô là sinh viên trường đại học A nên mới đặc cách, nhưng cũng giữ vững lập trường của mình là để cô thi viết trước. Nếu như lãnh đạo hài lòng với bài thi viết của cô, cô mới chính thức được phỏng vấn. Nhưng nói thật thì, càng như vậy Giang Nhược Kiều càng thấy yên tâm.

Cô đã tra thông tin vềcông ty này ở trên mạng, trụ sở chính của công ty này không phải ở Bắc Kinh mà ở Thân Thành.

Trong giới làm việc cần phải có danh tiếng nhất định. Dù cô chỉ kiêm chức, nhưng cô tin rằng lý lịch tương lai của mình sẽ phong phú hơn.

Sau khi ra khỏi công ty, Tưởng Diên hay Lâm Khả Tinh gì đó dường như không còn quan trọng đến vậy. Giang Nhược Kiều cũng đã nghĩ thông suốt, cho dù câu truyện này có diễn ra như thế nào, cho dù có hiệu ứng bươm bướm hay không thì cô vẫn có thể kiểm soát được. Cô nên chú trọng vào những điều trước mắt thì tốt hơn.

Trong nguyên tác, câu truyện này đã dày vò cô, khiến cô thất bại thảm hại và vô cùng đáng thương. Nhưng có không dày vò cô đến chết, cô vẫn sống sót.

Như vậy, dù sau này có tệ như thế nào cũng không khác gì với nguyên tác.

Tại Nông Gia Lạc.

Ba người Vân Giai không muốn để ý đến bốn anh chàng kia, họ dậy từ sớm, giải quyết bữa sáng trong phòng.

Bốn chàng trai đi ra ngoài sân, bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, trong lòng không mấy dễ chịu. Ngày hôm qua còn vui vẻ với nhau, nhưng hôm nay

lại…

Ngày hôm qua Tưởng Diên xin lỗi Đỗ Vũ, dù Đỗ Vũ nhanh m`ồm nhanh miệng nhưng cũng không phải là người không có đạo đức. Anh ta cũng nhắm mắt xin lỗi Tưởng Diên, hai người coi như lại thân thiết như cũ.

Tưởng Diên không nuốt nổi bữa sáng, anh ta rất lo lắng cho Giang Nhược Ki`ều. Lúc này anh ta đưa tay ra, lúng ta lúng túng nói với Đỗ Vũ: "Lão út, cậu cho tôi mượn điện thoại một chút, tôi gọi điện cho Nhược Ki`ều."

Đỗ Vũ: "..."

Tưởng Diên giải thích: "Tôi chỉ muốn chắc chắn bây giờ cô ấy có ổn hay không."

Đỗ Vũ không còn cách nào khác, đành đưa điện thoại cho Tưởng Diên.

Trái tim Tưởng Diên nhảy đến tận cổ họng, bấm số điện thoại của Giang Nhược Ki`ều. Nhưng chỉ mấy giây sau, giọng nói phụ nữ cứng nhắc vang lên nhắc nhở anh ta, đ`ầu dây bên kia không nghe máy, sau đó là mục để lại lời nhắn. Không nghi ngờ gì nữa, Giang Nhược Ki`ều nhìn thấy số điện thoại của Đỗ Vũ là từ chối nghe thẳng thừng.

Đỗ Vũ: "..."

Anh ta thở dài: "Được r`ồi, chúng ta đ`ều bị giận cá chém thớt r`ồi. Cậu xem, Giang Nhược Ki`ều cũng không thèm nghe điện thoại của tôi."

Tưởng Diên nhìn Vương Kiếm Phong, khát khao bùng cháy.

Vương Kiếm Phong bất đắc dĩ đưa điện thoại cho anh ta.

Tưởng Diên vội vàng gọi vào số điện thoại của Giang Nhược Ki`ều, kết quả vẫn như vậy.

Cũng vào lúc này, Tưởng Diên mới thật sự hiểu ra bản chất của chuyện chia tay.

Ai cũng thấy rất rõ Giang Nhược Kiều đến là thật sự, thật sự chia tay với Tưởng Diên.

Tưởng Diên vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Lục Dĩ Thành đang ăn cháo.

Lục Dĩ Thành thầm thở dài. Ngày hôm qua anh đã né tránh, chắc chắn hôm nay không thể né tránh được nữa.

Tưởng Diên mượn điện thoại của Lục Dĩ Thành. Lục Dĩ Thành cụp mắt nói: "Chờ một chút, tôi trả lời tin nhắn quan trọng đã."

Nói rồi anh ấn mở khóa, xóa số điện thoại của Giang Nhược Kiều trong danh bạ.

Sau đó anh lại ấn vào mục tin nhắn, anh cần phải xóa tất cả những tin nhắn của cô gửi đến. Nhưng… Anh do dự một lúc, không xóa nữa. Anh tin Tưởng Diên chỉ muốn gọi điện thoại, sẽ không kiểm tra những thứ khác đâu.

Lục Dĩ Thành đưa điện thoại cho Tưởng Diên.

Tưởng Diên nhớ lại số điện thoại của Giang Nhược Kiều, trên màn hình nhanh chóng hiện lên một dãy số.

Giang Nhược Kiều đang đứng trong quán cafe dưới tầng công ty mình vừa phỏng vấn đợi cốc Americano, bực bội từ chối cuộc gọi của Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong.

Điện thoại lại lần nữa reo lên, vẻ mặt cô vô cùng khó chịu. Nhưng nhìn thấy màn hình điện thoại hiển thị tên Lục Dĩ Thành, cô chần chừ một lúc, Lục Dĩ Thành gọi đến sao?

Có thể là Tưởng Diên mượn điện thoại của anh, nhưng cũng có thể là anh gọi đến.

Lục Dĩ Thành tìm cô, lỡ là chuyện quan trọng gì thì sao? Chuyện liên quan đến Tư Nghiên?

Giang Nhược Kiều lưỡng lự một lúc, sau đó nghe máy.

Chưa để cô nói gì, giọng nói sốt ruột vang lên từ đầu dây bên kia: "Nhược Kiều, em đang ở đâu?"

Cô mặt không cảm xúc, thẳng thừng tắt máy.

Xui xẻo!

Dưới sân Nông Gia Nhạc, Lục Dĩ Thành vẫn đang lắng tai nghe động tĩnh ở bên kia. Nghe thấy Tưởng Diên nói chuyện, anh nhắm mắt lại, cô nghe điện thoại à?

Nhưng một giây sau, Tưởng Diên lại vô cùng thất vọng. Cô cúp máy rồi.

Đỗ Vũ vừa tò mò vừa ngạc nhiên: "Sao rồi? Giang Nhược Kiều nghe máy hả? Cô ấy phân biệt đối xử thật đó."

Tại sao cô tắt máy của anh ta và Lão Vương, nhưng lại nghe máy của sếp Lục?

Cô kỳ thị bọn họ hả?

Lục Dĩ Thành vô thức nhắm chặt tay.

Vương Kiếm Phong lên tiếng nói: "Cậu bị điên à, hai người chúng ta đều có số điện thoại của Giang Nhược Kiều, cô ấy chỉ cần nhìn số hiển thị sẽ biết là chúng ta. Sếp Lục không trao đổi số với Giang Nhược Kiều, cô ấy thấy số lạ nên tất nhiên sẽ nghe máy."

Đỗ Vũ bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra là thế."

Cũng đúng, lúc đầu anh ta trao đổi phương thức liên lạc với Giang Nhược Kiều là vì muốn theo đuổi Vân Giai.

Vương Kiếm Phong và Giang Nhược Kiều đều là thành viên trong hội học sinh, vì vậy hai người đều có phương thức liên lạc của nhau.

Tưởng Diên không quan tâm đến điều này, anh ta thất vọng trả lại điện thoại cho Lục Dĩ Thành, giọng nói khàn khàn, quầng mắt cũng thâm sạm giống như cả đêm qua không ngủ: “Cảm ơn cậu.”

Lục Dĩ Thành mím chặt môi, một lúc sau mới lên tiếng đáp lại.

Chương 42:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ba người Vân Giai và những người khác đều cảm thấy Tưởng Diên rất xui xẻo, họ còn chẳng buồn liếc mắt.

Nhưng lúc bọn họ tới lái hai chiếc xe, một chiếc là nhà Đỗ Vũ, một chiếc là Tưởng Diên mượn người khác. Nghĩ đi nghĩ lại, Vân Giai nhờ ông chủ Nông Gia Lạc giúp họ gọi một chiếc xe để trở về thành phố. Đỗ Vũ thích Vân Giai, ở trước mặt người mình thích, da mặt không chỉ dày như tường thành mà đến cả đạn cũng không xuyên thủng được. Anh ta mặt dày mày dạn đi theo bên cạnh Vân Giai nói đến khô cả miệng mới khuyên nhủ được cô ấy, sau đó đưa chìa khóa xe cho các cô, ba nữ sinh tự lái xe về thành phố.

Đỗ Vũ thì ngồi xe của Tưởng Diên.

Nếu Vân Giai hoàn toàn không có ý tứ gì đối với Đỗ Vũ thì với tính cách của cô ấy, lần này chắc chắn sẽ không đến Nông Gia Lạc. Chỉ có điều, cô ấy vẫn còn đang tức giận, Lạc Văn cùng Cao Tĩnh Tĩnh khuyên bảo hết nước hết cái, Vân Giai mới chịu nhận chìa khóa xe. Sau kỳ thi tuyển sinh đại học, Vân Giai đã thi bằng lái xe, cô ấy cũng thường xuyên lái xe của mình đi dạo xung quanh, kỹ thuật hoàn toàn có thể lái xe trên đường.

Đỗ Vũ ỉu xìu lên xe Tưởng Diên.

Lúc đi mọi người nói cười vui vẻ, khi về trong xe tràn ngập bầu không khí như đi tảo mộ.

Tưởng Diên vẫn lái xe, Đỗ Vũ ngồi ở ghế phụ nhìn anh ta chằm chằm.

Trong ký túc xá của họ, cũng chỉ có Vương Kiếm Phong không có bằng lái xe. Lục Dĩ Thành năm nhất đại học đã dành thời gian đi thi, sau khi lấy được bằng lái cũng không có cơ hội lái xe.

Vì thế Vương Kiếm Phong, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên ngồi ở ghế sau.

Đỗ Vũ tức giận hỏi Tưởng Diên: "Kế tiếp cậu định làm gì? ”

Mọi người đều biết, Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đã chia tay, thái độ vô cùng kiên quyết.

Tưởng Diên nhìn chăm chú vào tình hình đường xá phía trước, nắm chặt tay lái, vẻ mặt hơi sa sút, nhưng ủ rũ xong lại tỏ ra kiên định: "Cầu xin cô ấy tha thứ, nếu cô ấy không tha thứ, tôi sẽ theo đuổi cô ấy một lần nữa. ”Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đỗ Vũ: "..."

Anh ta thực sự không thể thốt ra lời động viên, cũng chẳng cách nào nói ra câu an ủi.

Chà, nói sao thì chuyện này cũng quá lớn. Ngày hôm qua, khi Tưởng Diên tới tìm anh ta xin lỗi, anh ta cũng biết được chuyện gì đã xảy ra qua lời kể của anh chàng này.

Lúc ấy anh ta còn vô cùng ngạc nhiên: Thế mà Giang Nhược Kiều không một đao chém chết Tưởng Diên nhỉ?

Tính tình Giang Nhược Kiều thật sự rất tốt.

Nếu bạn gái nào bắt được bạn trai hôn môi với một nữ sinh khác, nhất định là không đánh chết hay tàn phế thì cũng phải cho anh ta hối hận khi đến với thế giới này nhỉ?

Mặc dù Tưởng Diên nói mình nhận nhầm người với vẻ mặt ảo não, anh ta tưởng Lâm Khả Tinh là Giang Nhược Kiều.

Nhưng...

Ngay cả bạn gái mình cũng không nhận ra, đây không phải tự tìm đường chết à?

Để làm dịu bầu không khí, Đỗ Vũ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vương Kiếm Phong đang nghiên cứu huyền học, nói bằng giọng điệu bỡn cợt: "Ê này, lão Vương dù sao cậu cũng không xuất sư, cứ lấy chúng tôi ra luyện tay đi. Cậu tính quẻ cho lão Tưởng xem cậu ấy và Giang Nhược Kiều có khả năng làm hòa hay không."

Vương Kiếm Phong: "...Không phải cậu nói đây là phong kiến mê tín dị đoan à?"

Đỗ Vũ cười ha ha: "Bởi vì khoa học là huyền học, dù sao cũng không có việc gì, cậu cứ tính cho họ một quẻ đi."

Tưởng Diên không từ chối.

Trước kia anh ta cũng không tin mấy chuyện này lắm, nhưng hiện tại, trong lòng anh ta rối như tơ vò và nôn nóng, thế mà không lên tiếng từ chối, thậm chí nói: "Tính cũng được."

Vương Kiếm Phong: "..."

Anh ta định vươn vai nhưng thấy rằng vị trí ghế sau quá hẹp.

Thấy Lục Dĩ Thành đang nhắm mắt dưỡng thần, anh ta cảm khái nói: "Hiện tại có bốn người trong ký túc xá của chúng ta, cũng chỉ có lão Lục là người theo chủ nghĩa duy vật tuyệt đối."

Giọng điệu hơi tự hào, anh ta luôn cảm thấy mình kéo Đỗ Vũ và Tưởng Diên xuống nước.

Chỉ có Lục Dĩ Thành còn kiên định đứng trên bờ, không chịu "thông đồng làm bậy" cùng họ.

Lục Dĩ Thành cũng không mở mắt.

Lục Tư Nghiên ngoan ngoãn dựa vào anh, hiện tại cậu nhóc nghe thấy giọng Tưởng Diên là lại thấy rất phiền, người này bắt nạt mẹ cậu.

Bây giờ cái chú này còn để cho người khác bói xem có thể làm hòa với mẹ cậu hay không.

Khi đó cậu sẽ nói thẳng rằng: Không! Thể! Nào!

Chỉ cần cậu vẫn còn ở đây một ngày đều không thể!

Vương Kiếm Phong thuận miệng nói: "Đưa ngày tháng năm sinh của cậu đây, còn có thời gian áng chừng, của cô ấy nữa đều nói cho tôi biết, cậu biết của cô ấy đúng không? ”

Tưởng Diên nghiền ngẫm một lúc: "Cũng biết sơ sơ. ”

Anh ta nói ra ngày sinh của hai người.

Vương Kiếm Phong mở điện thoại di động lên.

Đỗ Vũ cười nhạo rất đúng lúc: "Bây giờ còn có ứng dụng bói toán kiểu này à, thế còn gọi là huyền học sao? ”

"Tất nhiên vẫn tính." Vương Kiếm Phong nói với giọng thương tiếc: "Với chỉ số thông minh của cậu dĩ nhiên là không xem hiểu mấy thứ thâm sâu như này. ”

Vương Kiếm Phong vừa nói, đột nhiên ngừng lại, nhíu mày.

Anh ta lắc đầu: "Như này đi, cậu cho tôi một chữ, tôi đổi lại kiểu khác cho cậu.”

Đỗ Vũ bật cười thành tiếng: "Mẹ kiếp, rốt cuộc cậu thuộc phái nào thế? ”

Vương Kiếm Phong: "Câm miệng lại. ”

Tưởng Diên đáp lại: "Kiều. ”

Lục Dĩ Thành mở mắt ra, vỗ tay Lục Tư Nghiên, ý bảo cậu nhóc không được vặn tới vặn lui như có mụn ở mông.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Vương Kiếm Phong lại tính toán, anh ta không nói lời nào, cứ cau mày mãi.

Lần này Đỗ Vũ cũng không đùa cợt nữa, ngược lại Tưởng Diên hỏi: "Kết quả không tốt à? ”

Vương Kiếm Phong nói: "Phong kiến mê tín dị đoan không cần tin tưởng, tôi cũng đang giải trí thôi, thuận tiện tìm hiểu một chút lĩnh vực chưa biết. ”

Đỗ Vũ: "? ”

Xem ra kết quả không phải không tốt mà là cực kỳ tệ, nếu không lão Vương cũng không đến mức nói ra những lời này.

Tưởng Diên: "..."

Được rồi, đúng là không cần phải nói.

Lục Tư Nghiêm là nhóc ranh ma, hóng hớt không chê lớn chuyện, quấy nhiễu Vương Kiếm Phong ở bên cạnh: "Chú, chú nói một chút đi, kết quả là gì thế ạ? Cháu muốn biết.”

Tưởng Diên: "?”

Lục Dĩ Thành: "..."

Vương Kiếm Phong rất thích trẻ con, lúc này cũng không để ý có phải rắc muối vào vết thương Tưởng Diên hay không, cười tủm tỉm nói: "Không có kết quả gì.”

Một câu nói có hai nghĩa, tất cả đều phụ thuộc vào người nghe hiểu như thế nào.

Sau khi lái xe gần hai hoặc ba giờ, cuối cùng đã đến thành phố.

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong biết Tưởng Diên theo đuổi bạn gái, sau khi đến một ga tàu điện ngầm, hai người xuống xe trước. Lục Dĩ Thành dẫn theo đứa nhỏ không tiện lắm, Tưởng Diên không cho Lục Dĩ Thành từ chối, lái xe đưa hai người họ xuống dưới lầu, Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên xuống xe, Tưởng Diên cũng xuống xe theo.

Khi Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên đi vào trong khu dân cư, anh ta gọi Lục Dĩ Thành lại, nói: "Sếp Lục, hôm qua cảm ơn nhé! ”

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành rối rắm, gật đầu.

Thật ra trước đó anh đã có giác ngộ: Tình bạn giữa anh và Tưởng Diên đã kết thúc rồi.

Chuyến đi Nông Gia Lạc lần này, Lục Dĩ Thành càng không thể chối cãi về chuyện này. Bởi vì anh phát hiện khi đối mặt với Tưởng Diên, anh không thể giữ được tâm thái bình tĩnh như lúc trước nữa. Thỉnh thoảng có lúc, Tưởng Diên biểu lộ tình cảm với Giang Nhược Kiều sẽ khiến anh có cảm giác như... Anh cũng không hiểu.

Đó là cảm xúc gì nhỉ?

Lục Dĩ Thành cũng nói không rõ. Khi Tưởng Diên lẩm bẩm "nếu là cậu, cậu cũng sẽ làm như vậy", cảm xúc đó đã đạt đến đỉnh điểm, anh cố nén 90% cảm xúc, mới có thể bình tĩnh nói ra ‘tôi và cậu không giống nhau’.

Nếu tôi ở bên cô ấy, tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì như thế.

Câu nói này chui vào trong đầu, lục Dĩ Thành đột nhiên dừng bước.

Lục Tư Nghiên thấy ba như vậy, nhìn anh với vẻ mặt kỳ lạ: "Ba, ba làm sao thế?”

Thật kỳ quái, sắc mặt cũng rất khó coi như thể bị mất tiền vậy.

Lục Dĩ Thành lắc đầu, trời nóng nắng, vẻ mặt anh nghiêm túc, trầm tĩnh. Anh xách ba lô, siết chặt tay đến độ nổi cả gân xanh.

Không có gì đâu.

Lục Dĩ Thành phân tích tâm tình của mình. Anh chưa bao giờ có quan hệ với người khác phái nào, đột nhiên trong cuộc sống có thêm một đứa con, lại được cho biết trong tương lai vợ anh là Giang Nhược Kiều. Cho dù anh có là thần tiên thì cũng không thể ngăn cản mình chú ý đến cô.

Tưởng Diên đưa Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên tới dưới lầu, rồi nhấn ga chạy ra khỏi khu dân cư, đi về phía căn hộ của Giang Nhược Kiều.

Vốn suy nghĩ của anh ta rất đơn giản, anh ta không biết số nhà của Nhược Kiều, không biết cô ở tầng nào, nhưng mà anh ta biết cô ở tòa nhà nào. Anh ta cũng không muốn gây ra những phiền toái không cần thiết cho cô, cũng chỉ định canh giữ dưới lầu. Khi nào gặp được cô, đến lúc đó anh ta sẽ nghiêm túc xin lỗi và giải thích, cam đoan với cô.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng Tưởng Diên lại không ngờ tới Giang Nhược Kiều đã đoán được tâm tư của anh ta lúc này.

Cô đã quyết định chia tay sạch sẽ, đời này cũng không muốn dây dưa chút nào với Tưởng Diên. Cô không muốn cho anh ta bất kỳ ảo giác nào, khiến anh ta hiểu lầm rằng có thể cứu vãn mối quan hệ giữa hai người, cho nên cô phải làm đến mức tuyệt tình nhất. Sáng sớm hôm nay, ngoại trừ phỏng vấn ra, cô còn thu dọn hành lý. Sau khi trở lại từ công ty, cô nói với bà chủ một tiếng rồi mang theo hành lý tự đến khách sạn thuê phòng.

Cô cũng không muốn diễn bất cứ tình tiết nào của bộ phim thần tượng dưới tòa chung cư.

Sau khi thuê phòng xong, cô gửi địa chỉ và số phòng đến ký túc xá.

Dĩ nhiên cô cảm thấy có lỗi với ba người bạn cùng phòng, tất cả mọi người đều đi chơi vui vẻ, kết quả gặp phải chuyện này. Cô không quan tâm đến chuyện Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh có xin lỗi hay không. Nhưng cô thật hơi ngại nên định mời ba người bạn cùng phòng ăn một bữa lẩu, lại mời các cô ấy uống chút gì đó rồi đi làm móng tay.

Quả nhiên, ba người Vân Giai lập tức hưởng ứng.

Bọn họ đã ở cùng nhau hai năm, cũng có hiểu biết nhất định về đối phương, vừa nhìn thấy Giang Nhược Kiều dọn từ chung cư ra khách sạn ở, mọi người đã hiểu rõ ý của cô. Vân Giai là người đầu tiên bày tỏ thái độ trong nhóm: [Xin tổ chức cứ yên tâm, tớ sẽ không chậm trễ trong việc xử lý rác thải. Mặc kệ Đỗ Vũ hỏi thăm như thế nào, cho dù phải dầu sôi lửa bỏng, tớ cũng tuyệt đối không tiết lộ nửa chữ.]

Lạc Văn: [Cậu còn có thể chân chó hơn một chút.]

Cao Tĩnh Tĩnh: [Ha ha ha ha!]

Giang Nhược Kiều cũng nở nụ cười.

Buổi chiều, ba người họ lén lút đến khách sạn.

Vân Giai quan sát hoàn cảnh phòng khách sạn này.

Lại tò mò lật đồ ăn đặt nhanh của Giang Nhược Kiều, giọng điệu thần bí nói như thể Conan: "Có điều sai sai, sao Giang Nhược Kiều bỗng trở nên tiết kiệm thế?"

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô nào có tiết kiệm chứ!

Cao Tĩnh Tĩnh cũng như có điều suy nghĩ, gật đầu: "Thứ nhất, thế mà cậu lại chịu ở trong khách sạn tiện lợi này."

Giang Nhược Kiều: "..."

"Thứ hai, cậu gọi đồ ăn mang về." Vân Giai bổ sung: "Trước kia không phải lúc nào cậu cũng mua đồ ăn nhẹ đắt tiền sao? Bây giờ cậu nói cho tớ xem cậu gọi những gì? Cậu gọi món cơm sườn gà đôi, xem, hóa đơn này là bao nhiêu tiền, hai mươi tệ! "

Giang Nhược Kiều không nghĩ tới bạn cùng phòng đều là thám tử!

Nhưng cô nhất định không thể thừa nhận, chỉ có thể tiếp tục vịt chết mạnh miệng nói: "Hình như các cậu đã hiểu lầm gì về tớ rồi, tớ cũng không phải cô chiêu quý phái, tớ là dân thường chân đất mắt toét."

Sao qua lời kể của các cô ấy, như thể phải nuôi cô bằng núi vàng núi bạc vậy?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Không, không đúng.

Cô cũng không kìm được tự nghi ngờ bản thân: Bây giờ cô có thực sự tiết kiệm thế cơ à?

Không biết từ lúc nào, cô đã thật sự trở nên "sa đọa" thế?

Vân Giai chống thắt lưng, tiếp tục đi kiểm tra toilet, thuận miệng nói: "Nếu không phải tớ biết cậu là ai thì đã hoài nghi liệu có phải cậu giấu bọn tớ nuôi đàn ông không đấy!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Chương 43:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều không thể không bội phục sự nhạy bén của mấy cô bạn cùng phòng.

Quả thật cô đang nuôi trai nhưng giấu các cậu ấy. Không, không đúng, chính xác hơn là đang nuôi một cậu nhóc.

Nghe những gì các cậu ấy vừa nói, cô không khỏi rơi vào trầm tư. Chẳng nhẽ đây chính là sự thay đổi thầm lặng khi làm mẹ? Rõ ràng trông cô vẫn không khác gì trước đây nhưng nghĩ kỹ lại thì cô đã tinh ý hơn hẳn rồi. Ví dụ như trong chuyện đặt phòng khách sạn, cô thề lúc cô chọn khách sạn trên app trong đầu không hề có suy nghĩ "mình không được tiêu tiền như nước, mình phải chọn khách sạn nào rẻ rẻ thôi", nhưng ngón tay của cô lại vô thức lướt qua loạt khách sạn cao cấp mà nhấn vào loại fast hotel nhượng quyền giá rẻ, sau đó chốt đơn.

Cả lúc đặt đồ ăn ngoài cũng vậy.

Cô cũng không hề có suy nghĩ phải tiết kiệm, nhưng ai đó làm ơn giải thích giùm cô vì sao cô không gọi bữa ăn nhẹ thường đặt mà lại đặt cơm ức gà giá ưu đãi chứ!

Chuyện này không khoa học tí nào!

Mụ nội nó, sao cô lại thành ra thế này!

Giang Nhược Kiều câm nín ngồi ở mép giường, trong lòng vừa hộc máu ân hận vừa khinh bỉ bản thân.

Sau khi đi tham quan căn phòng rộng hai mươi mét vuông này, nhóm Vân Giai tự tìm một chỗ thoải mái rồi ngồi xuống. Vừa nãy Vân Giai cũng chỉ nói bâng quơ mà thôi, trừ Giang Nhược Kiều ra thì chẳng ai để trong lòng, chủ yếu là do ba người họ có thể nói là rất hiểu cô.

Giang Nhược Kiều là kiểu người khắc bốn từ "Quyết không giúp nghèo" trong tận gen của mình, có thể nhận thấy điều này từ việc hẹn hò của cô.

Thế nên nếu một ngày nào đó cô sẽ nuôi ai thì chỉ có thể là ông bà ngoại của cô, hoặc là con cái sau này của cô.

Chứ đàn ông ấy à? Không thể nào!

Nếu như người đàn ông này yêu cầu cô nuôi mình thì cô sẽ trở mặt đạp bay anh ta, kêu anh ta cút đi ngay.

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều vẫn không kể chuyện của Lục Tư Nghiên, nhưng không phải do cô không tin tưởng ba người bạn này.

Bốn người các cô rất thân với nhau nữa là đằng khác.

Chỉ là do chuyện này quá hệ trọng, khó mà tưởng tượng được. Đối với chuyện này, Giang Nhược Kiều nhất định sẽ tìm cơ hội nói ra chứ không bao giờ lừa dối người gần gũi với mình, nhưng không phải bây giờ. Tình hình bây giờ ra sao chứ? Mới tìm nhà trẻ xong, Lục Tư Nghiên còn chưa đi học, chưa tìm được nhà và bảo mẫu giúp việc. Nghiêm túc mà nói thì mối quan hệ rối mù giữa cô và Tưởng Diên vẫn chưa rõ ràng, còn cô mới chia tay chưa được hai mươi bốn giờ.

Trước khi nhóm Vân Giai tới, Giang Nhược Kiều đã đặt trà sữa theo khẩu vị của họ.

Giang Nhược Kiều không thích uống đồ ngọt.

Ba người còn lại cầm ly trà sữa của mình hút lấy hút để, còn Giang Nhược Kiều thì làm tổ trên giường uống nước suối.

Ba người kia không có thành kiến với Tưởng Diên là bao. Nhưng lúc này hai người đã chia tay thì bọn họ không cần phải cà khịa Tưởng Diên với cô em gái ‘nói màu tím có ý vị rất riêng’* của anh ta các thứ nữa...

*Câu này được trích trong một bài hát của Hứa Tung, ý chỉ bị bắt gian tại chỗ.

Vân Giai vừa cắn ống hút vừa nói: "Tớ thấy mẹ của Tưởng Diên hạ thấp người khác quá, các cậu có nghĩ vậy không? May mà Nhược Kiều né sớm, chứ sau này mà kết hôn với Tưởng Diên thật thì mẹ chồng như thế ớn lắm."

Giang Nhược Kiều chỉ cười chứ không nói gì.

Thật ra chỉ cần đứng ở góc nhìn của cô, giả sử họ là cô thì sẽ có thể thấy được sự khó chịu của mẹ Tưởng một cách dễ dàng.

"Đúng là vậy thật." Một người hiếm khi cho ý kiến hay đánh giá về mấy chuyện này như Cao Tĩnh Tĩnh cũng lên tiếng: "Hồi trước thì khỏi phải nói, cậu thấy bà ấy nâng niu Lâm Khả Tinh thế nào là biết không ổn rồi. Cách đối xử như thế cũng có thể bà ấy xem Lâm Khả Tinh như con gái ruột, ai mà dính phải cô em chồng này thì xui xẻo cả đời. Hai người họ không hề có quan hệ máu mủ với nhau, đã vậy cô em chồng này còn có ý với Tưởng Diên. Đậu má, tớ mới tưởng tượng chút thôi mà đã buồn nôn rồi. Lỡ cậu ghen không khéo cả nhà anh ta sẽ chỉ trích ngược lại cậu ích kỷ, sao lại làm khó em gái nữa kia..."

Lạc Văn nhíu mày: "Kiểu này khó giải quyết thật. Em ruột, em họ nội, em họ ngoại thì thôi, đằng này em gái không cùng huyết thống, quả là tiến lùi đều được."

"Chẳng thế còn gì." Có thể nói Cao Tĩnh Tĩnh là người suy nghĩ cẩn thận nhất trong phòng họ. Cô ấy nhẹ nhàng nói: "Nhưng đây vẫn chưa phải khả năng xấu nhất, xấu nhất là..."

Đang nói giữa chừng thì cô ấy dừng lại.

Giang Nhược Kiều và Cao Tĩnh Tĩnh nhìn nhau, cô nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý mình đã hiểu ý cô ấy.

Lạc Văn: "??? Hai cậu đang chơi trò bí mật gì thế?"

Cao Tĩnh Tĩnh cười bảo: "Xấu nhất là, mẹ của Tưởng Diên xem Lâm Khả Tinh là con dâu tương lai."

Đây mới là vấn đề.

Giang Nhược Kiều khẽ cười: "Ai mà biết bà ấy xem Lâm Khả Tinh là gì, liên quan gì tới tớ đâu. Chỉ cần không kiếm chuyện với tớ thì tớ chắc chắn sẽ là bạn gái cũ người gặp người khen."

Vân Giai: "Tưởng Diên thật sự nên cút ra khỏi Trung Quốc thì hơn."

"Thứ con trai bị em gái mưa và mẹ sắp đặt thế này, tớ thật sự nghi ngờ anh ta có đường đường chính chính thi đại học không đấy."

"Không phải đâu." Cao Tĩnh Tĩnh lên tiếng: "Vì bọn mình thân với Nhược Kiều, đứng về phía Nhược Kiều nên thấy rõ được nhiều chuyện, chứ nếu nhìn bằng góc độ khác thì chắc gì đã phát hiện ra."

Giang Nhược Kiều mỉm cười gật đầu: "Ý tớ là thế đấy."

Cái gọi là sủng văn cũng chỉ thế mà thôi.

Người nào không biết chuyện, đứng ở góc độ của Lâm Khả Tinh đúng là sẽ cảm thấy mẹ Tưởng là một bà mẹ chồng tốt hiếm có trên đời.

Dù gì trong nguyên tác, mẹ Tưởng quý trọng và đối xử tốt với Lâm Khả Tinh còn hơn cả con trai bà ấy.

Nhưng nếu như nhìn tổng quát tất cả chi tiết của bộ truyện thì sao, liệu có còn thấy đây là một cuốn truyện sủng văn ngọt ngào nữa không?

Đây là chi tiết không được đề cập tới trong nguyên tác, tự cô ngẫm ra được với tư cách là người ngoài cuộc. Không biết trong cuốn tiểu thuyết này có bao nhiêu chi tiết không hề được tác giả chắp bút.

*

Phía bên kia, Tưởng Diên đứng trông dưới căn hộ chung cư mãi không chịu đi.

Anh ta đứng ở đó từ giữa trưa đến chiều, canh đến tận khi trời sẩm tối.

Tưởng Diên không có lấy thời gian để ăn cơm, thậm chí còn không thấy đói bụng. Đây là lần thứ hai trong đời anh ta bàng hoàng thế này, lần đầu tiên là khi hay tin ba đột ngột qua đời, lần thứ hai chính là lần này. Anh ta cực kỳ muốn an ủi bản thân rằng Nhược Kiều sẽ nể tình cảm giữa hai người mà cho anh ta cơ hội giải thích, chỉ cần anh ta cố gắng thì hai người sẽ làm hoà. Nhưng sâu thẳm trong lòng có một giọng nói bảo với anh ta rằng: Mày sắp mất cô ấy rồi!

Tưởng Diên không về nên mẹ Tưởng rất nhớ anh ta, Lâm Khả Tinh cũng vậy.

Lúc Lâm Khả Tinh trở về vẫn tỏ thái độ như xưa. May là gần đây bà Lâm bận tối mắt tối mũi, bận đến mức không có thời gian quan tâm đến con gái nên Lâm Khả Tinh mới qua được ải này. Song, cô ta chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe nói Tưởng Diên không về. Trước kia hễ rảnh rỗi là cô ta lại chạy sang nhà phụ, hôm nay vừa về đã trốn vào phòng nhà chính sợ sẽ bắt gặp Tưởng Diên, nhưng lúc này đây… Lâm Khả Tinh không thèm đoái hoài đến điều gì nữa chạy chậm đi tới nhà phụ tìm mẹ Tưởng, trông cô ta lo lắng thấy rõ: "Anh Tưởng Diên vẫn chưa về ạ?"

Mẹ Tưởng lắc đầu: "Chưa. Dì gọi điện thoại cho nó mà nó cũng không bắt máy."

Thật ra mẹ Tưởng không ngạc nhiên về chuyện này.

Mẹ là người hiểu con mình nhất. Bà ấy biết tình cảm mà con trai mình dành cho Giang Nhược Kiều, quả thật lúc ấy bà ấy cũng từng nuối tiếc vì A Diên và Khả Tinh quen biết nhau mười mấy năm trời, cùng sống dưới một mái nhà mười năm, nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua mà A Diên không hề nảy sinh tình cảm trai gái với Khả Tinh. A Diên đã phải lòng Giang Nhược Kiều ngay từ lần đầu tiên gặp cô rồi.

A Diên rất giống bà ấy và người chồng đã qua đời của bà ấy.

Cả gia đình ba người họ đều như thế, gặp tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu gặp và rồi sẽ yêu người đó mãi mãi.

Nếu không phải người mà họ yêu từ cái nhìn đầu tiên thì cho dù ở bên nhau bao nhiêu năm cũng không tài nào nảy sinh được tình yêu.

Nhưng tình yêu có thấm vào đâu so với cả đời người? Nhất là đối với đàn ông, tình yêu chỉ là thứ phụ trợ cho sự nghiệp, có thì tốt, không có cũng không hề gì.

Hôn nhân là vậy mà, trách nhiệm quan trọng hơn tình yêu, không phải sao?

Mẹ Tưởng hiểu con trai mình. Nhà họ Lâm càng cho nhiều ân huệ, Lâm Khả Tinh càng hy sinh và dành nhiều tình cảm cho anh ta, nhiều đến nỗi tự thân anh ta cũng không thể trả lại được thì anh ta sẽ phải chịu trách nhiệm.

Lâm Khả Tinh khó dằn nỗi sự sốt ruột trong lòng: "Thế… có cần gọi người đi tìm không ạ?"

Đã muộn thế này rồi, sao Tưởng Diên vẫn chưa về nhỉ?

Có khi nào xảy ra chuyện gì không?

Mẹ Tưởng thở dài một hơi: "Không cần, dù sao cũng phải cho thằng bé thời gian suy nghĩ kĩ càng. Nếu không qua được cửa ải này thì xem ra nó và bạn gái nó thật sự không hợp nhau rồi. Hai đứa nó còn chẳng tin tưởng nhau thì sao bầu bạn nhau đến cuối đời được? Để thằng bé tự suy nghĩ đi con."

Lâm Khả Tinh thừ người ra, nhưng cô ta cũng không nói gì, có điều lúc nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ nét mặt cô ta đầy buồn bã.

Tưởng Diên canh chừng suốt cả đêm, không dám chợp mắt nhưng vẫn không nhận được hồi âm của Giang Nhược Kiều.

Lúc này đây, anh ta đã hiểu cô đang trốn tránh anh ta, điện thoại lẫn Wechat đều bị chặn, anh ta ở lì chỗ này cả ngày trời cũng không thấy cô đâu… Cô thật sự muốn chia tay!

Giang Nhược Kiều ở khách sạn lại một đêm không mộng mị, ngủ rất ngon.

Cô đề nghị chia tay với anh ta sớm hơn tuyến thời gian trong nguyên tác, hơn nữa lí do chia tay không phải vì anh ta nghèo mà vì anh ta có hành vi tương tự như phản bội. Nếu như sau này anh ta còn muốn chụp mũ cô thì cô sẽ là người đầu tiên phản đối. Cũng giống như hai lần trước, lần đó chia tay tâm trạng cô rất ung dung, lần này còn ung dung hơn nữa. Bởi lẽ cô đã thay đổi cốt truyện, chỉ cần Tưởng Diên dần biến mất khỏi cuộc sống của cô thì cô tin rằng tương lai của cô nhất định sẽ vô cùng suôn sẻ.

Nói đi nói lại, nguyên nhân sau cùng vẫn là do anh ta đã bỏ lỡ cô.

Chuyện đầu tiên sau khi Giang Nhược Kiều thức dậy là kiểm tra gmail xem công ty có phản hồi cô không.

…Vẫn không có.

Cô thầm an ủi bản thân chắc có lẽ là công ty lớn nên vẫn chưa có kết quả phỏng vấn.

Đã vậy còn là cạnh tranh cùng một chức vụ, đến lúc đó chắc chắn bộ phận HR sẽ sắp xếp phỏng vấn mấy người trong một lần luôn.

Giang Nhược Kiều ở trong khách sạn suốt cả ngày hôm đó, không phải không có chuyện gì để làm mà cô đối chiếu thời khoá biểu của học kỳ kế tiếp để bàn việc xếp lịch quay với bà chủ cửa hàng, bên cạnh đó là đăng bài lên blog của cô. Nói đến chuyện này Giang Nhược Kiều trông lười biếng hơn thấy rõ, tính ra thì cô vẫn chịu ảnh hưởng bởi nguyên tác… Giang Nhược Kiều vực dậy tinh thần, mỗi tháng blog này có thể mang lại một ít thu nhập cho cô, cô không được bỏ xó nó.

Trước tiên, cô thu thập những tấm ảnh chụp cũ và video quay cô lúc trước từ chỗ bạn bè.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn quyết định làm một series video với chủ đề "Hoài niệm" dựa trên ý tưởng của mình để xem phản ứng của cư dân mạng thế nào.

Giang Nhược Kiều nghiêm túc cắt nối biên tập video, tập trung sửa nội dung, mỗi việc ghép BGM thôi cũng đã ngốn gần một tiếng đồng hồ của cô. Nhưng cũng chính vì thái độ đó mà tuy Giang Nhược Kiều không cho ra nhiều video, cách mấy ngày mới cập nhật nhưng fandom vẫn rất ổn định, lượt xem, số bình luận và lượt share của mỗi video đều không tính là ít.

Edit video xong, cô tải lên tài khoản, thời gian dài bốn phút.

Phía cô mới xong xuôi thì nhận được tin nhắn đầy ngụ ý của Lục Dĩ Thành. Tổng cộng có hai tin nhắn.

[Hôm qua Tưởng Diên mượn điện thoại của tôi gọi cậu. Xin lỗi.]

[Hôm nay đã hẹn đi xem nhà với bên môi giới, cậu có rảnh không? Nếu cậu bận thì tôi sẽ tự dẫn Tư Nghiên đi rồi quay video lại cho cậu xem, chúng ta thảo luận lại, cậu thấy ổn không?]

Giang Nhược Kiều lấy tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn tin nhắn này.

Cô không khỏi nghiền ngẫm mỉm cười, tại sao anh lại tỏ ra dè dặt như thế nhỉ?

Bộ trông cô dữ lắm, đáng sợ lắm à?

Chương 44:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thật ra Giang Nhược Kiều không giận Lục Dĩ Thành.

Tưởng Diên mượn điện thoại của anh, anh đâu có lý do gì để từ chối. Nhưng cô vẫn muốn đi xem nhà. Trước đó Lục Dĩ Thành đã bàn bạc với cô, tiền cho thuê nhà của anh không đủ để thuê một căn nhà gần trường đại học A nên số tiền còn thiếu phải chia đều cho cả hai. Nếu cô cũng muốn san sẻ một phần thì cô không thể thiếu trách nhiệm trong chuyện thuê phòng được. Dù gì người cần ở nhà ngoài Lục Dĩ Thành ra còn có con trai của cô nữa.

Hơn nữa, cô đã ở lì trong phòng khách sạn từ trưa hôm qua đến tận bây giờ rồi.

Cũng hơi ngột ngạt. Cô cân nhắc một lát rồi trả lời tin nhắn: [Tôi đi nữa.]

Lục Dĩ Thành đang ở nhà sắp xếp hành lý.

Sắp đến ngày khai giảng nên anh tạm thời trống lịch dạy hai người học trò, trước khi khai giảng cả học sinh cấp hai lẫn học sinh cấp ba đều bận ti tỉ chuyện. Anh còn phải kiểm tra và đối chiếu thời gian với các phụ huynh một lần nữa để thu xếp giờ học thêm. Kỳ nghỉ hè này giúp số tiền tiết kiệm còn lại của anh tăng lên hẳn một con số, nhưng có thể tưởng tượng được chỉ trong vòng mấy ngày nữa anh sẽ tiêu hết số tiền mình kiếm được…

Mặc dù Lục Dĩ Thành không đến nỗi "sợ" Giang Nhược Kiều nhưng quả thật cũng xem như dè dặt.

Trước tiên, anh không chắc cô có đau khổ, muộn phiền vì chuyện chia tay Tưởng Diên hay không.

Tiếp theo, anh cũng đang tự hỏi liệu cô có ghét bỏ, khó chịu khi thấy cảnh Tưởng Diên g`ần gũi với Lâm Khả Tinh hay không.

Cuối cùng, đi`ều làm anh mờ mịt hơn cả là thời gian này cô có rảnh rỗi để đi xem nhà với anh không.

Tuy nhiên, anh biết nên nói chuyện này với cô một tiếng, cho dù chung đụng chưa được bao lâu nhưng anh cảm nhận được cô là một người rất kỹ tính, chu đáo và nghiêm túc. Nếu anh tự ý đi xem nhà, thuê nhà mà không có sự đ`ồng ý của cô thì khả năng cao cô sẽ không vui.

Nhận được câu trả lời của Giang Nhược Ki`êu, Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm, một sự nhẹ lòng từ tận sâu trong tâm h`ồn.

Chính anh cũng không biết lúc này khuôn mặt của mình trông thoải mái nhường nào.

Ngón tay thon dài và trắng nõn của Lục Dĩ Thành gõ thoăn thoắt vào khung chat điện thoại. Anh vẫn chưa nhận ra hễ thấy tin nhắn Giang Nhược Ki`êu gửi đến là mình trả lời ngay tức tắp: [Được, vậy bốn mươi phút sau chúng ta gặp nhau trước cổng trạm tàu hỏa, cậu thấy ok không?]Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhi`êu bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin v`ê page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Sợ cô hiểu l`ầm mình đang giục cô, Lục Dĩ Thành nhắn thêm một tin nữa: [Tôi không vội đâu.]

Giang Nhược Ki`êu: [Cậu gửi địa chỉ cho tôi, tôi sẽ tới đó luôn. Giờ tôi đang không ở tại khu chung cư Cảnh Thăng. Nửa tiếng nữa gặp nhé.]

Lục Dĩ Thành hơi bất ngờ.

Sao cô không ở đó nhỉ? Anh suy nghĩ một lát thì ngỡ ra, chắc hẳn cô đang tránh né Tưởng Diên r`ồi.

Lục Dĩ Thành trả lời tin nhắn rồi gửi địa chỉ cho cô.

Hai mươi bốn phút sau ra ngoài, Giang Nhược Kiều sửa soạn thật kỹ lưỡng. Cô thay một chiếc váy trắng tay bồng điểm xuyến bằng ngọc trai và kim sa trước ngực. Do trời quá nóng nực nên Giang Nhược Kiều cột mái tóc dài xoăn nhẹ thật cao. Cô đứng trước gương, cực kỳ hài lòng về bản thân. Có thể vì hôm qua ngủ đủ giấc nên sắc mặt cô rất tốt, trang phục và kiểu tóc hôm nay tràn trề sức sống tươi trẻ. Cô không trang điểm quá kĩ mà chỉ phẩy vài nét nhẹ nhàng.

Sau khi xịt nước hoa có mùi hương ngọt ngào, thơm phức và trẻ trung, Giang Nhược Kiều xách chiếc túi nhỏ lên vai rồi ra ngoài.

Có thể do chịu ảnh hưởng từ người mẹ xuất thân là diễn viên của mình, từ nhỏ đến lớn, Giang Nhược Kiều luôn thể hiện mặt tươm tất, đẹp đẽ của mình mỗi khi gặp người khác.

Lúc Giang Nhược Kiều đến nơi, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên đang chờ cô.

Cô cực kỳ hài lòng, hơi nhoẻn môi.

Về phía Lục Dĩ Thành, chịu ảnh hưởng bởi sự chỉ bảo tận tình cùng với sự thao túng tâm lý trong âm thầm của Lục Tư Nghiên, anh đã thấm nhuần tư tưởng tuyệt đối không trễ giờ những khi có hẹn với Giang Nhược Kiều từ lúc nào không hay, thà đến sớm ba mươi phút còn hơn là trễ một phút.

Lục Tư Nghiên vừa nhìn thấy cô thì đã chạy vọt về phía cô như viên đạn tí hon.

Giang Nhược Kiều theo đà đón lấy cậu nhóc nhưng chỉ ôm mấy giây rồi buông ra.

Cô vẫn chưa quen với mối quan hệ mẹ con tràn ngập tình yêu thương này. Vì từ nhỏ cô chưa được trải nghiệm điều đó nên cô quen với việc tỏ ra xa cách hơn. Bởi thế tuy cô cũng vui mừng vì Lục Tư Nghiên gần gũi với mình nhưng cũng khá là luống cuống.

Lục Tư Nghiên ngẩng đầu nhìn Giang Nhược Kiều, bắt đầu tuôn một tràng lời tâng bốc buồn nôn thường ngày: "Hôm nay mẹ cũng đẹp quá trời! Mà..." Cậu nhóc rướn cái đầu nhỏ nhắn lại gần cô, hít một hơi thật sâu: "Thơm ơi là thơm luôn!"

Giang Nhược Kiều phì cười.

Cô lưỡng lự chìa tay ra, sờ gương mặt nó: "Cảm ơn con, nhưng đúng là mẹ đổi nước hoa thật."

Lục Dĩ Thành đứng cách đó hai mét nhìn họ.

Anh hơi ngạc nhiên nhưng ngẫm nghĩ lại dường như mọi chuyện vẫn nằm trong dự đoán của anh. Thoạt trông cô vẫn khỏe mạnh, nhìn gương mặt không thấy chút gì là mờ mịt, muộn phiền, cũng không thấy cô có vẻ phiền lòng vì chuyện của Tưởng Diên. Giang Nhược Kiều vẫn như xưa.

Lục Dĩ Thành đang nhìn Giang Nhược Kiều thì cô cũng đưa mắt nhìn anh.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lục Dĩ Thành chưa kịp hốt hoảng quay sang nơi khác thì Giang Nhược Kiều đã thoải mái mỉm cười với anh, sau đó cô dắt tay Lục Tư Nghiên đến bên cạnh anh, hỏi một cách tự nhiên: "Chờ lâu không?"

"Không." Lục Dĩ Thành trả lời.

Không lâu mấy, chỉ có hai mươi phút thôi.

Giang Nhược Kiều cười: "Tôi từng tới đây rồi, đằng trước có một cửa tiệm bán kem thủ công, ngon lắm, chút nữa mời hai người ăn kem nhé."

Lục Dĩ Thành vừa định nói thôi thì Lục Tư Nghiên đã giành nói trước: "Dạ, con muốn ăn kem~"

Lục Dĩ Thành: "..."

Quả nhiên đằng trước có một cửa tiệm màu hồng được trang trí khéo léo.

Trên bảng hiệu viết kem thủ công Ý.

Hễ cái gì liên quan tới nước ngoài đều đắt đỏ.

Giang Nhược Kiều nhanh chóng dẫn Lục Tư Nghiên vào cửa hàng gọi kem. Lục Dĩ Thành vừa nhìn lướt qua bảng giá thì câm nín, không ngờ loại rẻ nhất cũng đã ba mươi tệ rồi. Giang Nhược Kiều gọi cho mình kem vani, Lục Tư Nghiên là chocolate, cô ngoái đầu nhìn Lục Dĩ Thành, hỏi: "Lục Dĩ Thành, cậu ăn vị gì?"

Lục Dĩ Thành tính toán, kem của hai người họ đã bảy tám chục rồi.

Anh bèn lắc đầu: "Tôi không ăn."

Nói xong, anh vừa đi tới vừa lấy điện thoại ra quét mã thanh toán cho nhân viên tiệm.

Giang Nhược Kiều đưa tay ra, đè mã QR của anh lại rồi nhíu chân mày thanh tú: "Đã nói là tôi mời rồi mà."

Lục Dĩ Thành nhìn cô, đành cất điện thoại vào, còn nói: "Ừ, xin lỗi."

Giang Nhược Kiều nhìn anh với vẻ ngờ vực.

Sao cái cậu này là lạ thế nhỉ?

Giang Nhược Kiều quét mã trả tiền, chốc lát sau, hai mẹ con mỗi người cầm một cây kem. Kem ở đây đắt xắt ra miếng, hương sữa rất đậm đà, chưa kể nhân viên tiệm còn làm thành hình hoa hồng, cầm trên tay như biến thành một món đạo cụ hoàn hảo.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành đã hẹn giờ với bên môi giới.

Anh dẫn hai mẹ con vào khu chung cư, Giang Nhược Kiều vừa ăn kem vừa bốn phía xung quanh, nhận xét: "Nơi này cũng được, chắc cách đại học A chưa đến mười phút đi đường..."

Lục Dĩ Thành vốn kỹ tính nên đáp ngay: "Tôi đi thì mất tám phút."

Giang Nhược Kiều gật đầu, như có điều suy nghĩ: "Gần thật đấy."

Chỉ cách có hai con đường mà thôi.

"Thế từ đây tới nhà trẻ mất bao lâu?"

Lục Dĩ Thành nghĩ ngợi: "Đi bộ sẽ mất mười lăm phút. Nhà trẻ có xe đưa đón, tôi đã hỏi giáo viên ở đó rồi, có thể đón đến cổng khu chung cư."

Giang Nhược Kiều: "Duyệt."

Bên môi giới là một cô gái trẻ mặc đồ công sở, có thể thấy cô ấy mới vào nghề không lâu, nói năng không được sành sỏi như những người môi giới khác.

Căn hộ này xem như một căn hộ quý hiếm ở khu chung cư.

Căn hộ gồm hai phòng ngủ, một phòng khách, ban đầu được xây một phòng ngủ, một phòng khách nhưng bị chủ nhà xây thêm phòng ngủ thứ hai. Căn hộ không lớn, cả căn hộ chiếm diện tích không quá bốn mươi mét vuông. Người môi giới tưởng là hai người lớn, một con nít ở nên do dự trong chốc lát, bảo: "Một nhà ba người của anh chị ở có thể sẽ hơi chật chội đấy ạ... Nếu anh chị muốn thuê từ ba năm trở lên thì bên tôi có thể trao đổi với chủ chung cư xem có thể phá bức tường ở giữa hai căn phòng đi không ạ."

Đôi mắt hạnh của Giang Nhược Kiều tròn xoe, cái quái gì thế, một nhà ba người của anh chị?

Cô bật thốt: "Thôi đừng!"

Người môi giới giật cả mình vì tiếng thét của cô.

Giang Nhược Kiều đáp: "Chúng tôi chả phải một nhà ba người gì, cô đừng hiểu lầm, chỉ có hai người này ở thôi."

Á á á á cô mới hai mươi tuổi thôi mà!

Chẳng nhẽ người ngoài nhìn vào Lục Tư Nghiên không hề ngạc nhiên hay tò mò quan hệ giữa bọn họ là thế nào ư?

Không, không đúng, bọn họ có quan hệ gì kệ xác họ, đáng lẽ người ta không nên hiểu lầm ba người họ là một gia đình chứ, bộ nhìn cô giống mẹ của một đứa trẻ năm tuổi lắm à?

Trời ơi đất hỡi, cô mới hai mươi tuổi, cô mới hai mươi tuổi thôi!

Người môi giới lắp bắp: "A, xin lỗi..."

Thật ra chị ta cũng đang thắc mắc.

Nhưng ba người họ thật sự rất giống một gia đình mà... Có điều ba mẹ trông trẻ quá thôi, hình như mới sinh viên...

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc ba người đi cùng nhau tạo cho người ta cảm giác họ là người một nhà mà.

Lục Dĩ Thành nhẹ nhàng giải thích: "Cô Hoàng, cô hiểu lầm thật rồi, chúng tôi không phải người một nhà đâu."

Người môi giới nhìn Lục Dĩ Thành rồi đưa mắt nhìn sang Giang Nhược Kiều.

Lục Tư Nghiên lại mừng húm khi nghe thấy câu này, nhưng cậu nhóc chỉ dám lén vui vẻ vì trông mẹ như sắp nổi điên tới nơi vậy.

Giang Nhược Kiều cũng ý thức được mình phản ứng hơi thái quá. Cô lấy lại bình tĩnh, trở về với dáng vẻ nữ thần trước đó dịu dàng mỉm cười với người môi giới.

Căn hộ này cũng khá ổn.

Mặc dù phòng ngủ hơi nhỏ, phòng khách cũng chẳng rộng nhưng có hướng tốt, vị trí tốt, quan trọng nhất là những căn hộ có bố cục như vậy trong khu chung cư đều đã được thuê. Chỉ còn lại mỗi căn hộ này, tiền thuê cũng vừa hay nằm trong phạm vi họ chấp nhận được. Giang Nhược Kiều những tưởng có thể ký hợp đồng ngay, nào ngờ Lục Dĩ Thành cởi balo màu đen của mình xuống rồi mở khóa kéo, lấy một thiết bị nhỏ trông rất giống máy POS.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Người môi giới: "???"

Giang Nhược Kiều cũng khó giấu nổi vẻ nghi hoặc.

Lục Dĩ Thành khẽ tằng hắng: "Tôi mượn máy đo nồng độ Formaldehyde của phụ huynh học sinh."

(*) Formaldehyde hay còn được gọi với các tên khác như Formol hay Fomandehit, được các tổ chức y tế cảnh báo và xếp hạng là hóa chất độc hại có ảnh hưởng đối với sức khỏe con người gây ra các bệnh hiểm nghèo như ung thư nếu sử dụng lâu dài.

Giang Nhược Kiều: "Gì cơ?"

Cô bắt sóng ngay: "Phải rồi, suýt thì quên mất cái này, chúng tôi cho trẻ con ở nên đương nhiên phải cân nhắc tới vấn đềnày rồi."

Người môi giới: "..."

Chị ta lúng túng khen một câu khô khan: "Anh Lục cẩn thận thật."

Mặc dù chị ta vào nghềchưa được mấy tháng nhưng trong mấy tháng này chị ta chưa gặp người con trai nào chu đáo như anh Lục này.

Giang Nhược Kiều cũng ló đầu qua nhìn cái máy Lục Dĩ Thành đang cầm, hỏi với vẻ khó tin: "Cái này dùng được thật à?"

Sao cảm giác như nộp thuế IQ thế này?

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Chắc là dùng được, nhưng nếu đóng kín phòng hoàn toàn trong vòng hai mươi tư giờ rồi đo sẽ chính xác hơn. Ba mẹ đàn anh cùng khóa tôi làm về lĩnh vực này nên chắc máy móc của anh ấy chính xác đấy."

Anh thấy Giang Nhược Kiều có hứng thú với thứ này bèn kiên nhẫn hướng dẫn cách dùng cho cô.

Hai người càng lúc càng gần nhau hơn.

Con người Lục Dĩ Thành ấy à, có thể do thói quen từ việc làm gia sư dạy kèm nên lúc giảng giải cho ai đều cực kỳ nghiêm túc, thậm chí có thể nói là vô cùng tập trung.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cho đến khi anh lơ đãng cúi đầu nhìn thấy hàng mi cong cong và gương mặt trắng nõn của Giang Nhược Kiều, hiếm khi anh ngẩn ngơ.

Chương 45:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ngoại hình của Giang Nhược Kiều rất xuất sắc, đây là điều không thể nghi ngờ.

Lục Dĩ Thành cũng từng bị bạn cùng phòng kéo đến bữa tiệc chào đón tân sinh viên. Lúc đó Giang Nhược Kiều vẫn chưa là bạn gái của Tưởng Diên, cô mặc váy dạ hội, trang điểm tinh xảo. Lúc cô đi đến chỗ bạn mình, tình cờ đi ngang qua anh. Giờ phút này anh không nhịn được nghĩ, trí nhớ của mình tốt như vậy sao? Lục Dĩ Thành vốn cho rằng mọi chuyện đã chìm vào quên lãng từ lâu, lúc này lại bất chợt ùa về. Khi đó cô cũng để tóc xoăn, trên tóc còn có dải ruy băng rủ xuống.

Khi ấy, cô cũng không chú ý đến anh.

Hay nói đúng hơn là cô không đặc biệt chú ý đến ai.

Kỳ lạ là, lần đầu tiên Tưởng Diên nhắc đến cái tên này trong ký túc xá, anh lại nhớ cô là ai, cũng nhớ rõ khuôn mặt của cô.

Giang Nhược Kiều nhận ra Lục Dĩ Thành đột nhiên không nói gì, cô ngước mắt lên nhìn anh.

Lục Dĩ Thành cũng đã ổn định lại cảm xúc, anh dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tôi cũng không chắc rốt cuộc chuyện này có đúng hay không, nhưng dù sao có cũng hơn không.”

Anh luôn là người ôn hòa, hướng nội.

Nhưng đôi khi cái từ hướng nội này cũng không mang ý nghĩa tốt, nó đồng thời còn có nghĩa là ngụy trang.

Hoặc có lẽ cũng không phải ngụy trang, mà là đã quen giấu hết cảm xúc thật. Từ nhỏ anh đã mồ côi ba mẹ, sống nương tựa cùng bà nội, quả thật

cũng không có vốn liếng để bốc đồng, thế nên anh đã học được như người lớn từ sớm, không giỏi bộc lộ yêu thích trong lòng mình.

Giống như giờ phút này, anh có thể nhanh chóng ổn định chỉ trong vài giây, ngay cả Giang Nhược Kiều cũng không nhận ra anh có gì bất thường.

"Dù sao cũng thử một chút đi." Giang Nhược Kiều nói.

Khoảng cách giữa hai người vẫn không thay đổi.

Lúc này người môi giới chính là quần chúng ăn dưa.

Chị ta cảm thấy kỳ lạ, thật sự không phải là một nhà ba người ư? Sao lại trông hài hòa thế nhỉ?

Nhất là anh chàng đẹp trai và mỹ này vô cùng xứng đôi.

Chàng trai có dáng người cao gầy thẳng tắp, áo trắng quần đen, mái tóc gọn gàng, cả người toát ra khí chất sạch sẽ ôn hòa.

Cô gái có vóc dáng mảnh mai, mặc một chiếc váy tay phồng màu trắng, trông vừa hoạt bát lại năng động. Mặt mày thanh tú, trong sáng và thoải mái, cả người giống như tỏa sáng lấp lánh lóa mắt.

Thật sự không phải là một đôi sao?

Giang Nhược Kiều đi theo Lục Dĩ Thành vào phòng kiểm tra formaldehyde*.

(*) Formaldehyde hay còn được gọi với các tên khác như Formol hay Fomandehit, được các tổ chức y tế cảnh báo và xếp hạng là hóa chất độc hại có ảnh hưởng đối với sức khỏe con người gây ra các bệnh hiểm nghèo như ung thư nếu sử dụng lâu dài.

Lục Tư Nghiên ở trong phòng khách, cậu nhóc không đi theo cùng, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng không phát hiện. Điều họ quan tâm nhất bây giờ là rốt cuộc formaldehyde trong căn phòng này có đạt tiêu chuẩn hay không.

Lục Tư Nghiên nhìn chị gái môi giới bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó cũng thấp giọng nói: "Bọn họ rất xứng nhỉ?"

Người môi giới gật đầu.

Ơ? Ai đang nói chuyện thế?

Chị ta đột nhiên bừng tỉnh, cúi đầu nhìn Lục Tư Nghiên đứng bên cạnh mình.

Lục Tư Nghiên cười nói: "Em cũng cảm thấy bọn họ cực kỳ xứng đôi. Chị gái, chị tinh mắt lắm."

Nói đến đây, cậu nhóc lại nhìn tấm thẻ công tác trên túi áo sơ mi của chị ta rồi nói: "Chị gái, chắc chắn sau này chị sẽ rất đỉnh! Được thăng chức, tăng lương ~"

Người môi giới bị cậu nhóc chọc cười: "Thật á? Anh bạn nhỏ, cho chị mượn lời chúc tốt lành của em nhé."

Từ dụng cụ đo lường Formaldehyde mà Lục Dĩ Thành mượn được, chỉ số formaldehyde ở mỗi phòng đều nằm trong ngưỡng an toàn. Lúc này người môi giới mới nói: "Mỗi căn phòng trong khu dân cư này đều có tuổi đời hơn mười năm, chủ thuê nhà trước đó đã ở mấy năm, năm ngoái mới bắt đầu sửa sang lại. Hai năm qua vẫn luôn có người ở, cho nên hai người không cần lo lắng về vấn đề formaldehyde."

Những lời này…

Cũng đúng chứ không sai!

Không có gì dễ dàng thanh lọc Formaldehyde hơn so với người ở.

Lục Dĩ Thành cất dụng cụ đo lường, sau đó lại đi kiểm tra cửa sổ. Mặc dù là tầng bốn nhưng vẫn phải chú ý đến vấn đề an toàn, nhất là phải kiểm tra xem lưới chống trộm trên cửa sổ có kiên cố không.

Nếu anh sống một mình thì không sao, anh có thể không quan tâm đến formaldehyde, cũng có thể không để tâm có lưới chống trộm hay không. Nhưng dẫn theo một đứa trẻ, cuộc sống luôn tiềm ẩn những mối họa ngầm khắp nơi.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều là người cẩn thận, mỗi người kiểm tra một lần, đảm bảo không có sơ sót nào.

Nếu ký hợp đồng xong lại phát hiện vấn đề thì mới bất lực.

Chị gái môi giới thật sự chưa từng gặp khách trọ nào như vậy, nhưng chị ta cũng học được từ đó một số điều. Nếu như một ngày nào đó có thể phát huy tác dụng, biết đâu khách hàng sẽ cảm thấy chị ta rất đáng tin cậy thì sao?

Sau khi kiểm tra nhiều lần xác định không có vấn đề, Lục Dĩ Thành bàn bạc với Giang Nhược Kiều xong, xác nhận ký hợp đồng với người môi giới.

Lại một chuyện lớn khác được giải quyết.

Trước khi vào tháng chín là có thể chuyển đến.

Giang Nhược Kiều cảm thấy Lục Dĩ Thành rất đáng tin cậy. Hơn nữa, lúc ở Nông Gia Lạc, nếu không phải anh tiến lên ngăn Tưởng Diên lại thì cô cũng sẽ không rời đi thuận lợi như vậy, thế nên cô đề nghị cùng nhau ăn cơm, tất nhiên là cô mời khách.

Lục Dĩ Thành rất muốn nói là không cần ăn ở bên ngoài, mua đồ ăn về anh nấu cũng được.

Nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Nói như vậy sẽ khiến cô hiểu lầm là anh muốn đưa cô về nhà, thế nên anh gật đầu: "Được, cảm ơn."

Giang Nhược Kiều hỏi Lục Tư Nghiên: "Nhóc con đẹp trai, buổi tối muốn ăn gì? Cái gì cũng ăn được chứ?"

Bà chủ vừa kết toán một khoản tiền với cô, đoán chừng hai ngày nữa sẽ vào tài khoản.

Đến lúc đó cô lại là Tiểu Kiều có tiền.

Lục Tư Nghiên vừa định nói KFC, Pizza Hut thì Lục Dĩ Thành đã nói trước khi cậu mở miệng: "Đừng nói đến KFC, Pizza Hut, McDonald's, con mới ăn hai hôm trước, bớt ăn những thứ này lại."

Lục Tư Nghiên: "…"

Ba càng ngày càng giống người ba kia.

Giang Nhược Kiều cũng vội gật đầu: "Đúng, tôi cũng không muốn ăn, lượng calo cao quá."

"Vậy sao mẹ còn hỏi con?" Lục Tư Nghiên bĩu môi: "Hai người thương lượng đi, dù sao hỏi con cũng vô cùng, cuối cùng ba cũng nghe mẹ, vẫn là mẹ quyết định."

Giang Nhược Kiều: "?"

Lục Dĩ Thành ho nhẹ một tiếng: "Hay là đi ăn sủi cảo đi, ở đây có một tiệm sủi cảo không tệ lắm, tất cả đều là ông chủ tự gói."

Giang Nhược Kiều không có ý kiến.

Cô chỉ chịu trách nhiệm tính tiền.

Lục Tư Nghiên cũng bị khơi dậy con sâu ham ăn, cậu nhóc muốn ăn sủi cảo ngô, nấm, thịt lợn.

Lục Dĩ Thành dẫn hai mẹ con băng qua mấy con hẻm nhỏ, lúc sự kiên nhẫn của Giang Nhược Kiều đã gần đạt đến giới hạn, cuối cùng họ cũng

đến nơi. Đây là một cửa hàng sủi cảo rất bình thường, nói đúng hơn thì không phải cửa hàng, mà là một quầy hàng.

Giang Nhược Kiều: "…"

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều lề mề không ngồi xuống, anh tưởng là cô ghét bỏ bàn ghế ở đây không sạch sẽ.

Anh nói: "Cậu chờ chút."

Sau đó anh rút khăn giấy trên bàn, thấm nước trong ly rồi cúi người lau sạch chiếc bàn lớn, nhất là chỗ cô sẽ ngồi đến sáng bóng sạch sẽ. Trước tiên lau ướt một lần, sau đó lại lau thêm hai lượt rồi mới nói với Giang Nhược Kiều: "Ngồi được rồi, sạch lắm."

Lục Tư Nghiên: "…"

Được rồi, cậu cũng quen rồi.

Giang Nhược Kiều hơi ngạc nhiên, cô còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, thất thần nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành đứng bên cạnh cô, hôm nay cô đi giày bệt, chắc chỉ cao đến cằm anh.

Lục Dĩ Thành thấy cô vẫn không ngồi, anh chần chừ nói: "Hay là… chúng ta đổi nơi khác. Xin lỗi, tôi không suy xét chu toàn."

Thật sự là anh không biết chọn chỗ, bởi vì quả thật anh chưa bao giờ đi ăn riêng với người khác giới, cho nên anh nghĩ rằng ăn cơm thì phải tìm một nơi có chất lượng tốt và giá cả phải chăng.

Nhất là cô nói mời khách nên anh không muốn tiêu quá nhiều.

Giang Nhược Kiều khoát tay áo, dứt khoát ngồi xuống: "Không sao. Ở đây đi."

Cô chỉ không ngờ Lục Dĩ Thành lại cẩn thận như vậy.

Biết anh cẩn thận là một chuyện, nhưng hưởng thụ sự cẩn thận của anh lại là một chuyện khác.

Trước kia cũng không phải chưa từng có chàng trai nào lau bàn giúp cô, nhưng nói thế nào nhỉ, những người kia đều có mục đích lấy lòng. Nhưng Lục Dĩ Thành thì khác, anh thật sự chỉ lau bàn để cô ngồi thoải mái, cũng chính vì vậy nên lúc anh cúi xuống, ống tay áo xắn lên khuỷu tay lộ ra cánh tay gầy guộc… lại đẹp mắt đến không ngờ.

Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm.

Ông chủ là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, trông giản dị và chất phát.

Bọn họ gọi ba đĩa sủi cảo.

Một đĩa là nhân ngô, nấm hương, thịt lợn mà Lục Tư Nghiên gọi.

Một đĩa là nhân tam tiên* Giang Nhược Kiều chọn.

(*) Sủi cảo tam tiên là loại sủi cảo được làm từ các nguyên liệu khác nhau, có thể chia làm ba loại tịnh tam tiên, nhục tam tiên và bán tam tiên.

Lục Dĩ Thành gọi nhân cải trắng, thịt lợn.

Sủi cảo này trông giống như được làm thủ công, Giang Nhược Kiều cẩn thận gấp một cái nếm thử.

Lục Dĩ Thành không động đũa mà chỉ nhìn cô, như thể muốn nhận được lời nhận xét từ cô.

Giang Nhược Kiều ngước lên, trên chiếc bàn vuông hẹp, Lục Dĩ Thành ngồi đối diện với cô. Nói đúng ra thì khoảng cách giữa hai người hơi gần, cô nhìn anh, anh cũng nghiêm túc nhìn cô. Cô thoáng suy nghĩ, mày mắt cong cong nói: “Nhân bánh không tệ, không mặn lắm.”

Trong mắt Lục Dĩ Thành cũng hiện lên ý cười nhàn nhạt: “Ừ.”

Giang Nhược Kiều không quen ăn món chính cho bữa tối.

Hôm nay xem như ngoại lệ, nhất là sủi cảo. Sau khi cô ăn mấy miếng bèn đặt đũa xuống, chỉ ngồi trên ghế uống nước.

Lục Dĩ Thành thấy cô không ăn nữa bèn hỏi : "Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?"

Lục Tư Nghiên đang bận ăn như vũ bảo, nói không rõ lời: "Mẹ có thể ăn bảy cái sủi cảo vào buổi tối đã là rất nể mặt ba rồi."

Giang Nhược Kiều nghiêm túc sửa lời cậu: "Không phải bảy cái, là sáu cái. Con như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc mẹ tính lượng calo hấp thụ một ngày."

Lục Dĩ Thành do dự: "Ăn ít vậy à?"

Lục Tư Nghiên nói: "Vậy đã là nhiều lắm rồi. Buổi tối mẹ chỉ ăn salad rau quả, có thể ăn sáu cái sủi cảo lớn là đãi ngộ của dịp tết."

Giang Nhược Kiều đỡ trán: Sao thằng nhóc này lại hiểu cô thế chứ?

Đúng thế, để đạt được hiệu quả quay chụp cũng như để trông xinh đẹp trước ống kính, cô vẫn luôn kiểm soát vóc dáng của mình.

Bình thường cũng sẽ chạy bộ hoặc là đánh tennis, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải quản cái miệng mình. Buổi sáng cô sẽ ăn no, giữa trưa cũng sẽ ăn no, nhưng buổi tối đều cố gắng không ăn những món chính.

Lục Dĩ Thành: "…"

Anh hơi khó hiểu, nhất là khi nhìn cổ tay mảnh khảnh của Giang Nhược Kiều, luôn cảm thấy chỉ cần dùng một chút sức là có thể bẻ gãy.

Gầy như vậy, tại sao còn phải khống chế… calo gì nhỉ?

Lục Dĩ Thành xử lý hết đĩa sủi cảo của mình.

Lục Tư Nghiên cũng ăn rất giỏi, cậu nhóc cũng đã ăn gần hết.

So với đĩa của hai người con trai họ Lục, cái đĩa trước mặt Giang Nhược Kiều trông có vẻ rất lạc lõng.

Lục Tư Nghiên nói như chuyện đương nhiên: "Ba, ba không ăn à?"

Lục Dĩ Thành nhìn cậu bé: "Ba ăn xong rồi."

"Chưa mà." Lục Tư Nghiên chỉ vào sủi cảo còn lại trong đĩa của Giang Nhược Kiều: "Mẹ vẫn chưa ăn xong."

Lần nào cũng vậy, mẹ không ăn hết thì ba ăn.

Mẹ không thích ăn thì ba cũng sẽ ăn.

Lục Dĩ Thành: "?"

Giang Nhược Kiều nhịn cười.

Lục Dĩ Thành hơi xấu hổ nhưng vẫn không nói gì.

Ở chung với thằng nhóc này lâu như vậy, cho dù bây giờ anh nói gì, thằng nhóc này cũng có bản lĩnh khiến anh lúng túng hơn.

Ví dụ như nếu anh nói: "Ba không ăn đồ thừa của người khác", chắc chắn thằng nhóc này sẽ nói "Nhưng sau này ba sẽ ăn đồ thừa của mẹ rất ngon lành…"

Chương 46:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy hành động này lãng phí thức ăn, nhất là ngay trước mặt trẻ con quả thật không tốt.

Nhưng cô thật sự không ăn hết đĩa sủi cảo này.

Cô vốn rất ít ăn sủi cảo cũng thật sự không thích ăn món này lắm. Thế nhưng, hôm nay cô ăn tận sáu cái là do ông chủ ở đây làm nhân sủi cảo rất hợp với khẩu vị của cô.

Lục Dĩ Thành cũng lo lắng Lục Tư Nghiên sẽ thắc mắc về vấn đề này.

Thật ra, anh cũng không thích hành vi lãng phí đồ ăn như vậy. Lúc nhỏ, anh từng không có gì để ăn, cảm giác đói khổ đã khiến anh nhận ra điều may mắn nhất trên đời chính là một ngày được ăn đủ ba bữa. Anh cũng không muốn bản thân sẽ trở thành tấm gương xấu cho con trai. Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều nhìn nhau, anh lên tiếng trước: "Hay chúng ta đóng gói mang về, sáng mai, tôi sẽ chiên sủi cảo cho Tư Nghiên ăn."

Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy đây là cách xử lý tốt nhất.

Hơn nữa, Lục Dĩ Thành cũng nói là cho Tư Nghiên ăn. Điều này đã làm cảm giác mất tự nhiên giảm đi đáng kể.

Cô thở phào nhẹ nhõm, gật đầu: "Được."

Lục Tư Nghiên bĩu môi nhưng nhóc con cũng không phản đối lời đề nghị này, vì cậu rất thích ăn sủi cảo chiên.

Giang Nhược Kiều chủ động đứng dậy đi đến quầy của ông chủ thanh toán, nhân tiện xin hộp để đựng đồ ăn còn dư.

Trong lúc đó, điện thoại trong túi của Lục Dĩ Thành rung chuông liên tục. Anh bèn lấy ra xem, anh vừa mở màn hình điện thoại lên, lập tức hiện ra loạt tin nhắn trong nhóm ký túc xá của mình.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tưởng Diên: [Đỗ Vũ, quan hệ của cậu và Vân Giai rất tốt, nhờ cậu nói Vân Giai một tiếng, tôi muốn gặp Nhược Kiều một lát, chỉ cần một lát thôi!]

Tưởng Diên: [Lão Vương, tôi biết cậu với Nhược Kiều đều là thành viên của hội sinh viên, cũng nhờ cậu nói giúp tôi một tiếng. Thật đấy!]

Tưởng Diên: [Dù có chết thì cũng phải chết cho rõ ràng chứ, tôi chỉ muốn giải thích với cô ấy.]

Có thể thấy, lần này Tưởng Diên thật sự rất nôn nóng.

Lục Dĩ Thành chỉ nhẹ nhàng lướt xem tin nhắn.

Tưởng Diên không nhờ anh, bởi tất cả mọi người đều biết, anh và Giang Nhược Kiều không hề quen biết: Anh không có số điện thoại hay thêm Wechat của cô, cũng không có bạn bè chung ở trên mạng hay ngoài đời.

Đỗ Vũ cũng ngoi lên trong nhóm chat: [Sếp Tưởng, thật sự không phải tôi không muốn giúp cậu nhưng thân tôi còn chưa lo xong đây. Bây giờ Vân Giai không thèm để ý tới tôi, tôi biết kêu ai đây?]

Tiếp đến là tin nhắn của Vương Kiếm Phong: [Tưởng Diên, mặc dù tôi và Giang Nhược Kiều đều là thành viên của hội sinh viên nhưng mỗi người đều có nhiệm vụ riêng. Ngày thường chúng tôi cũng ít tiếp xúc, cậu bảo tôi đi đâu tìm người cho cậu đây? Hơn nữa, nếu mọi chuyện trở nên ầm ĩ, tôi nghĩ có lẽ Giang Nhược Kiều sẽ càng bực bội hơn đấy.]

Lục Dĩ Thành cụp mắt.

Anh liếc thấy Giang Nhược Kiều đã quay lại bèn khóa màn hình điện thoại, giả bộ như không có việc gì nhận lấy hộp đựng trên tay cô, dùng đôi đũa sạch gắp sủi cảo Tam tiên trên đĩa của cô bỏ vào trong hộp.

Giang Nhược Kiều trông vẫn bình thường, thậm chí mặt mày còn hồng hào.

Tuy nhiên, anh cũng không dám chắc tâm trạng của cô là tốt thật hay cố tỏ ra như vậy. Anh cũng muốn nói gì đó nhưng không biết nên nói gì, dẫu sao anh thật sự không có tư cách để đưa ra lời khuyên hay động viên cô.

Trong khi đó, Giang Nhược Kiều còn đang cảm thán: "Lục Dĩ Thành, cậu đang tiết kiệm cho tôi đấy à? Bữa sủi cảo này lại chỉ mất có sáu mươi tệ."

Thật không thể tin được!

Đây là lần đầu tiên cô mời người khác ăn cơm mà tốn chưa đến một trăm tệ.

Lục Dĩ Thành mỉm cười: "Đây vốn là giá cả bình thường."

Anh cho rằng bỏ mấy trăm tệ ra chỉ để ăn một bữa cơm bên ngoài, quá đắt đỏ!

Giang Nhược Kiều mỉm cười, trêu ghẹo anh: "Cậu thật biết cách sống mà! "

Thảo nào mọi người đều đánh giá khá tốt về Lục Dĩ Thành. Trong cuộc sống, anh được coi là một người khá cần kiệm, không chi tiêu cho các hoạt động giải trí, anh không đi học thì lại làm thêm kiếm tiền. Quả thật, điều này mang đến cho người khác cảm giác rất đáng tin và yên tâm.

Giang Nhược Kiều làm bộ vô tình quan sát quần áo trên người anh.

Lục Dĩ Thành mặc một chiếc áo phông trắng, dường như áo cộc tay của anh chỉ có ba màu đen, trắng, xám. Hơn nữa, anh có rất ít quần áo, tổng cộng chỉ có ba hay bốn bộ.

Đồ của anh không phải là các nhãn hiệu lớn nhưng được cái rất gọn gàng và sạch sẽ.

Bên dưới mặc một chiếc quần màu đen, dài đến mắt cá chân.

Chân đeo một đôi giày vải không biết là nhãn hiệu gì.

Bằng con mắt tinh tường của bản thân, cô có thể kết luận từ trên xuống dưới của Lục Dĩ Thành cộng lại cũng không vượt quá ba trăm tệ.

Còn không đắt bằng cái kẹp trang sức đính trên tóc cô.

Hình như lúc nào anh cũng đeo chiếc balo màu đen, đó là thứ đắt tiền nhất trên người anh, là của một nhãn hiệu thể thao nào đó nhưng cũng không hơn ba trăm tệ, trông chất lượng có vẻ khá tốt.

Vẫn câu nói cũ, con trai có thói ở sạch sẽ rất được cộng điểm. Những anh chàng trông lôi thôi, nhếch nhác, sống không có mục tiêu, cho dù khắp người từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu cũng vứt đi.

Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều đang ngắm mình.

Anh hơi mất tự nhiên nhưng vẫn để mặc cho cô quan sát.

Giang Nhược Kiều dời tầm mắt: "Đi thôi."

Chỉ cần Giang Nhược Kiều ở bên cạnh, Lục Tư Nghiên như thể không nhìn thấy ai khác nữa, một lòng một dạ bám lấy cô, nắm tay cô để cô dắt đi, còn vừa đi vừa nhún nhảy. Dường như chỉ có lúc này, cậu nhóc mới giống những đứa trẻ cùng trang lứa.

Lục Dĩ Thành đi phía sau cách hai người họ mấy bước.

Anh có thể nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con.

Lục Tư Nghiên tò mò hỏi: “Mẹ, mẹ không sống trong căn hộ cực kỳ xinh đẹp kia nữa à?”

Giang Nhược Kiều cười nói: “Đó vốn không phải nhà của mẹ, là bà chủ cửa tiệm mẹ làm thêm cho mẹ ở nhờ đấy. Mấy ngày nữa là khai giảng nên mẹ phải trở về ký túc xá.”

“Vậy bây giờ mẹ đang ở đâu ạ?”

“Mẹ đang ở khách sạn.” Giang Nhược Kiều đáp.

Trong lòng Lục Tư Nghiên nảy ra một ý tưởng hay ho, đôi mắt tròn xoe đảo một vòng: “Mẹ ơi, mẹ ở khách sạn một mình có phải rất sợ hãi không ạ?”

Giang Nhược Kiều còn chưa kịp trả lời “không sợ” thì nhóc con đã tự tiến cử: “Hay là hôm nay, mẹ để con ngủ cùng với mẹ nhé! Có con ở bên, mẹ sẽ không sợ nữa ~ ”

Giang Nhược Kiều: “…”

Cô vốn định uyển chuyển từ chối nhưng khi bắt gặp ánh mắt tràn ngập khao khát và mong chờ của Lục Tư Nghiên, cô chợt khựng lại.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đối diện với ánh mắt ấy, thật khó để từ chối yêu cầu của cậu nhóc, cô chỉ đành nói: “Được thì cũng được thôi, nhưng trước hết con phải hỏi qua ý của ba con đã.”

Lục Tư Nghiên không hề nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Ý kiến của ba không quan trọng ~”

Lục Dĩ Thành: “?”

Mặc dù anh có thể đoán được tương lai, chắc chắn địa vị của anh trong gia đình không cao, nhưng cũng không thể như thế được.

Giang Nhược Kiều vẫn quay đầu nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành thầm thở dài nhưng vẫn gật đầu: "Nếu cậu không cảm thấy thằng nhóc này phiền phức thì tôi sao cũng được."

Giang Nhược Kiều dơ tay ra dấu ok, sau đó thu lại tầm mắt, nhìn về phía Lục Tư Nghiên, trong lòng dâng lên cảm giác mềm mại khó hiểu: "Vậy tối nay, con bảo vệ mẹ nhé! Xin nhờ cả vào anh chàng đẹp trai này đấy."

Lục Tư Nghiên vô cùng vui vẻ.

Vốn là thế mà, trước kia ba thường xuyên tăng ca nên về nhà rất muộn, toàn là mẹ ở bên kể chuyện cho cậu nghe trước khi đi ngủ.

Những câu chuyện mẹ kể so với ba thú vị hơn nhiều.

Như vậy, tối nay cậu có thể mong chờ một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi nhỉ?

Lục Tư Nghiên hào hứng đến mức vành tai hơi ửng đỏ.

Đến trạm tàu điện ngầm, mặc dù bây giờ không phải giờ tan tầm cao điểm nhưng vẫn cực kỳ đông đúc. Ba người vất vả mới chen chúc lên được toa tàu. Lục Dĩ Thành liếc mắt, thấy Giang Nhược Kiều vì chật chội mà sắc mặt trở nên khá nghiêm túc. Anh dứt khoát tận dụng ưu thế chiều cao của bản thân, nhanh chóng khoanh ra một vị trí nho nhỏ. Sau đó, anh kéo Giang Nhược Kiều và cả nhóc con Lục Tư Nghiên bám dính lấy cô vào "phạm vi bảo vệ" của mình. Lục Dĩ Thành đưa tay chống lên cạnh cửa, bao bọc hai người họ trong vùng trời nhỏ bé của mình, để họ không bị người khác va chạm, xô đẩy.

Mọi người xung quanh: "…"

Nhiều người có ý kiến trước hành động của anh, nhỏ giọng lẩm bẩm nhưng Lục Dĩ Thành mắt điếc tai ngơ, làm như không nghe thấy.

Giang Nhược Kiều vừa khéo chạm đến cằm anh.

Lục Dĩ Thành biết khoảng cách của hai người họ hơi gần, anh cũng lo lắng hơi thở của mình sẽ phả lên người cô khiến Giang Nhược Kiều mất tự nhiên. Vì thế, anh quay đầu sang một bên để thở.

Giang Nhược Kiều ngước mắt lên vừa vặn có thể thấy được quai hàm đang căng chặt của anh.

Giây phút này, vẻ mặt Lục Dĩ Thành vô cảm, bởi vì có người xô đẩy anh mà anh lại không muốn đè lên Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên nên càng gắng sức chống đỡ. Cánh tay kéo căng, trên mu bàn tay cũng nổi đầy gân xanh.

Giang Nhược Kiều rũ mi xuống.

Hai người họ cách nhau rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương xà phòng thoang thoảng trên người anh.

Mùi vị rất sạch sẽ, mang theo mùi nắng.

Giang Nhược Kiều có thể ngửi được mùi hương của anh thì dĩ nhiên anh cũng có thể ngửi được hương hoa thanh mát và ngọt ngào quanh quẩn nơi chóp mũi kia. Anh không rõ đó là mùi gì, thậm chí có thể coi cuộc sống hai mươi năm qua của anh rất nhạt nhẽo, không có bất kỳ thú vui giải trí nào và anh cũng không có tư cách để có được chúng. Ngoài sách vở ra thì chính là những lo toan cơm áo gạo tiền. Hương vị anh từng ngửi nhiều nhất cũng chỉ có thế mà thôi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Vừa hay Lục Dĩ Thành đứng ngay cửa toa tàu, anh vừa nghiêng đầu laf có thể nhìn thấy bóng mình trong cửa xe.

Tàu điện ngầm nhanh chóng xuyên qua đường hầm gây ra một trận âm thanh kích thích màng nhĩ.

Anh nhìn mặt mình trong tấm kính, bỗng chốc cảm thấy xa lạ.

Giang Nhược Kiều cũng im lặng.

Lục Tư Nghiên thò tay ôm lấy eo cô, quyến luyến dựa vào người cô.

Thật kỳ lạ, tại thời khắc tràn ngập hơi thở bình yên như vậy, trong đầu Giang Nhược Kiều lại nảy sinh một ý tưởng. Tư Nghiên từng kể rằng, trong tương lai kia, có lần cô và Lục Dĩ Thành dẫn cậu nhóc ngồi tàu điện ngầm, có phải khi ấy cũng giống như lúc này không?

Giang Nhược Kiều cúi xuống, khẽ lắc đầu.

Cô nghĩ gì thế này?

Đến một trạm nào đó, người lên tàu dần ít đi, rất nhiều hành khách đã xuống tàu.

Đến trạm tàu điện ngầm gần khách sạn Giang Nhược Kiều ở.

Giang Nhược Kiều dẫn Lục Tư Nghiên xuống toa tàu, Lục Dĩ Thành cũng xuống theo, đây là trạm trung chuyển, anh phải chuyển sang tuyến tàu khác.

Giang Nhược Kiều nói: "Tôi sẽ đưa thằng bé về khách sạn trước."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Tôi trở về lấy quần áo, khăn lông, bàn chải đánh răng và kem đánh răng cho thằng bé."

Anh cúi đầu nhìn về phía Lục Tư Nghiên: "Có muốn ba mang Lego cho con không?"

Lục Tư Nghiên nhìn anh với ánh mắt hạn hán lời: "Con ở cùng với mẹ không rảnh để ý tới thứ khác đâu."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Thế lúc ở cùng ba, sao con chỉ nhớ tới mỗi Lego thôi?"

Lục Tư Nghiên lè lưỡi: "Ba à, đừng so đo với mẹ như con nít thế, được không?"

"…" Lục Dĩ Thành không nói nên lời.

Giữa dòng người tấp nập qua lại, anh đứng im, lặng lẽ như cây bạch dương, mắt tiễn hai mẹ con quẹt thẻ ra khỏi trạm tàu, bấy giờ mới xoay người đi đổi chuyến.

Lục Dĩ Thành lại lên toa tàu điện lần nữa, lúc này, trong toa rất ít người, thậm chí còn dư một chỗ trống. Anh nhường vị trí ấy cho một phụ nữ mang thai còn bản thân thì đứng nắm lấy tay vịn. Không gian xung quanh thoáng hơn khi nãy rất nhiều, không còn cảnh xô đẩy chen lấn. Theo lý mà nói, anh nên cảm thấy thoải mái nhưng tại sao anh lại thấy có chút không quen nhỉ?

Anh ngồi mấy trạm rồi mới ra khỏi trạm tàu điện ngầm, sau đó đi bộ thật nhanh về nhà.

Anh leo một hơi đến tầng sáu cũng chẳng thấy mệt, chỉ có điều khi đến cầu thang nối liền từ tầng năm lên tầng sáu, anh đột nhiên dừng lại.

Bởi có một người đang ngồi trước cửa nhà anh.

Tưởng Diên xách một túi đồ, hệ thống đèn kích hoạt bằng giọng nói trong tòa nhà này đã bị hỏng, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào. Trông anh ta hơi chán nản, Tưởng Diên trông thấy Lục Dĩ Thành trở lại bèn nói: "Sếp Lục, tôi tới tìm cậu uống rượu."

Lục Dĩ Thành siết chặt chìa khóa trong tay nhưng giọng nói vẫn bình thản: "Lát nữa tôi phải ra ngoài."

Tưởng Diên ồ một tiếng: "Bận à? Đúng rồi, nhóc con nhà cậu đâu rồi?"

Anh ta cố tình thò đầu ra sau lưng Lục Dĩ Thành tìm kiếm nhưng không thấy đứa trẻ nào cả. Vừa nãy anh ta gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai đáp lại đang định rời đi, ai ngờ đúng lúc Lục Dĩ Thành trở về.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành đáp: "Thằng bé đến chỗ mẹ của nó rồi, tôi chuẩn bị mang quần áo tắm rửa qua cho thằng bé."

"Dễ thôi!" Tưởng Diên thuận miệng đáp: "Tôi sẽ chờ cậu quay lại, vừa hay, hôm nay tôi cũng không muốn trở về, định ngủ nhờ ở chỗ cậu một đêm."

Lục Dĩ Thành: "…"

Bó tay! Trước đây cũng có mấy người bạn cùng phòng cũng đến ở nhờ nhà anh một hai đêm.

Anh đành phải lấy chìa khóa mở cửa, lúc đổi giày, anh trông thấy đôi dép lê đỏ trên tủ giày, thái dương trở nên căng thẳng.

Hiển nhiên Tưởng Diên cũng không chú ý mấy chi tiết nhỏ nhặt này, anh ta cởi giày xong lập tức đi thẳng đến sofa trong phòng khách rồi ngồi xuống, mở lon bia uống vài ngụm.

Lục Dĩ Thành hơi bất đắc dĩ.

Cảm giác bất đắc dĩ này xen lẫn với cảm giác chột dạ khiến anh phiền muộn.

Dù anh biết rõ cô không để lại bất kỳ thứ gì ở đây, hôm qua, anh cũng vừa mới sắp xếp lại hành lý trong nhà, nhưng anh không muốn để Tưởng

Diên ở đây một mình.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhi ều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin v ềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 47:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành soạn quần áo tắm rửa cho Lục Tư Nghiên xong lập tức ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tưởng Diên, anh ta vừa lướt điện thoại vừa uống bia.

May là có tuyến tàu điện ngầm chạy thẳng từ nhà Lục Dĩ Thành đến khách sạn Giang Nhược Kiều đang ở. Anh chạy một mạch đến tầng trệt khách sạn với tốc độ nhanh nhất, vừa thở hổn hển vừa lấy điện thoại gọi cho Giang Nhược Kiều.

Chẳng mấy chốc, Giang Nhược Kiều đã xuống tới nơi.

Lục Dĩ Thành đang ngồi đợi trong sảnh khách sạn, đây chỉ là một khách sạn bình dân vì vậy sảnh đợi khá nhỏ. Giang Nhược Kiều hơi kinh ngạc nhìn anh: "Sao nhanh thế?"

Cô đang chuẩn bị tẩy trang thì nhận được cuộc gọi của anh.

Trong khoảng thời gian này, cô tính cùng lắm chỉ mới ba mươi phút mà thôi.

Trong nửa tiếng này, anh đã về nhà lấy quần áo rồi lại chạy tới đây.

Lục Dĩ Thành bình ổn lại hô hấp, anh cũng không muốn giấu cô nên nói đúng sự thật: "Tưởng Diên đến tìm tôi, bây giờ cậu ấy còn đang ở nhà đợi tôi."

Sau khi Giang Nhược Kiều và anh ta chia tay, đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Thành nhắc đến Tưởng Diên với cô.

Giang Nhược Kiều sững sờ vài giây, sau khi tỉnh táo lại, cô thản nhiên ồ một tiếng như thể không hề hứng thú với chuyện này.

Lục Dĩ Thành đưa túi đồ cho cô.

Ngay cả khi vội vã như vậy, anh vẫn sắp xếp đồ đạc rất ngăn nắp: "Trong túi này có khăn lông của thằng bé, màu trắng là dùng để rửa mặt và rửa tay còn màu nâu cà phê dùng để tắm. Áo ba lỗ và quần đùi là đồ ngủ của thằng bé, còn có một bộ đồ dự phòng tôi cũng để chung với đồ ngủ. Bàn chải đánh răng, cốc súc miệng và kem đánh răng để ở dưới cùng." Anh dừng lại một lát: "Còn có một quyển truyện."

Giang Nhược Kiều đã quen với sự tỉ mỉ của anh.

Cô liếc nhanh qua chiếc túi rồi đưa tay nhận lấy: "Ừ, tôi nhớ rồi."

"Vậy..." Lục Dĩ Thành giơ tay lên, nhìn đồng hồ "Cũng muộn rồi, tôi về đây."

"Đi đường cẩn thận."

Bây giờ, mỗi khi hai người tạm biệt nhau, Giang Nhược Kiều sẽ nói câu này như một thói quen.

Cô cho rằng đó là phép lịch sự xã giao.

Hơn nữa, Lục Dĩ Thành người này xứng đáng được đối đãi như vậy.

Lục Dĩ Thành gật đầu nhưng anh vẫn kiên quyết dõi theo tiễn cô vào thang máy, cho đến khi thang máy dừng ở tầng cô ở, lúc này anh mới xoay người rời đi. Khi anh về đến nhà, Tưởng Diên đang nằm ngủ bù trên sofa. Anh ta nghe thấy tiếng động lập tức ngồi dậy, hai mắt vẫn còn lim dim chưa tỉnh.

Hai ngày nay, anh ta gần như không ngủ, thậm chí còn thức trắng cả đêm để túc trực dưới lầu chung cư.

Tinh thần của anh ta đã đến giới hạn, trong hốc mắt giăng đầy tơ máu, trông vô cùng mệt mỏi.

Lục Dĩ Thành do dự, kéo một cái ghế rồi ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện nhau như thể bọn họ ở hai phe đối lập.

Tưởng Diên nhếch mép: "Sếp Lục, ngại quá đã quấy rầy cậu cả buổi tối rồi, tôi thật sự không biết nên đi đâu nữa." Vẻ mặt anh ta bỗng trở nên hốt hoảng: "Tôi vẫn không tìm thấy Nhược Kiều."

Lục Dĩ Thành đan hai tay vào nhau, có lẽ là để dáng vẻ của mình trông thoải mái hơn đôi chút. Rất hiếm khi thấy anh vắt chéo hai chân, hai tay tùy ý đặt trên đầu gối.

Dường như anh đang rất chuyên chú lắng nghe nhưng sự thật lại khác hoàn toàn.

Nếu Tưởng Diên hiểu Lục Dĩ Thành đủ sâu sắc thì sẽ nhận ra đây là tư thế thể hiện sự phòng bị của anh.

"Tôi biết mình sai rồi." – Tưởng Diên nói: "Nhưng tôi dám thề với trời đất rằng tôi chỉ thích một mình cô ấy, ngoài cô ấy ra tôi sẽ không bao giờ thích bất kỳ ai khác nữa. Ngày hôm đó, tôi…" Anh ta gian nan vuốt mặt: "Chuyện là…Thật ra là tôi nhận lầm người, tôi còn tưởng đó là cô ấy."

Lục Dĩ Thành chỉ im lặng lắng nghe.

"Nhận lầm sao?" Cuối cùng, Lục Dĩ Thành cũng lên tiếng, anh chỉ thấy hơi khó hiểu nên hỏi ra miệng.

Có lẽ vì anh chưa từng thích ai, kinh nghiệm yêu đương của anh tròn trĩnh như số 0 nhưng anh luôn cảm thấy loại chuyện này không nên nhận lầm mới phải.

Đến bạn gái của mình mà còn nhận sai ư?

Ngay cả trong bóng tối, người đó cũng nên độc nhất vô nhị.

Dựa vào mùi hương, nhịp thở là đã có thể phân biệt được, điều này đã được khoa học chứng minh từ lâu.

Tưởng Diên: "Hôm đó, tôi có uống rượu."

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng: "Nhưng cậu uống cũng không nhiều lắm, nồng độ của bia không cao mấy mà."

Tưởng Diên lí nhí nói: "Ừ, là lỗi của tôi."

Anh ta cũng không biết tại sao, làm thế nào mà bản thân lại nhận lầm được.

"Tôi vẫn luôn cho rằng tôi sẽ kết hôn với cô ấy, thật ra đến tận bây giờ tôi cũng vẫn nghĩ như vậy." Hai mắt Tưởng Diên đờ đẫn, có vẻ như đang tâm sự nhưng càng giống tự lẩm bẩm một mình hơn: "Nhưng tôi chợt nhận ra, quan hệ giữa chúng tôi thật sự rất mong manh, chỉ cần cô ấy không muốn liên lạc, không muốn gặp tôi nữa thì tôi cũng hết cách. Thậm chí tôi còn không biết bây giờ cô ấy đang ở đâu. "

Lục Dĩ Thành cực kỳ không muốn nghe những lời này.

Để bịt tai mình lại, thậm chí anh cố nghĩ đến luận văn do đàn anh gửi tới hai ngày trước, nhưng những lời của Tưởng Diên vẫn cứ lọt vào tai.

"Tôi vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này." Tưởng Diễn nói tiếp: "Rõ ràng là quan hệ của chúng tôi đang rất tốt đẹp, tôi đã hứa sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc, cố gắng kiếm tiền để mua túi cho cô ấy. Tôi còn hẹn sẽ dẫn cô ấy ra đảo ngắm biển vào kỳ nghỉ đông, còn lên kế hoạch đi xem phim vào sinh nhật của cô ấy… Vì sao bây giờ mọi thứ lại ra nông nỗi này chứ?"

Cuối cùng ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Lục Dĩ Thành cũng khẽ thay đổi.

Anh thấp giọng nói: "Bởi vì cậu, vì cô em gái kia của cậu."

Tưởng Diên ngẩng đầu lên: "Gì cơ?"

Lục Dĩ Thành cố gắng hết sức để trình bày một cách khách quan nhất, anh nói: "Bởi vì cô em gái mưa đi vào phòng cậu, bởi vì cậu nhận sai người. Tưởng Diên, hai chuyện này vốn không nên xảy ra nhưng không may chúng đã diễn ra, cho nên mọi chuyện mới thành ra thế này. "

Một câu hỏi đơn giản như vậy, cần gì phải rối rắm, nghĩ không ra đáp án như thế không?

Từ góc nhìn của một người ngoài cuộc như Lục Dĩ Thành, là vì hai chuyện không nên xảy ra kia mới dẫn đến kết cục này.

Tưởng Diên không nên nhận lầm bạn gái.

Tương tự, Lâm Khả Tinh không nên bước vào phòng Tưởng Diên, dù cho mối quan hệ giữa họ là gì thì trong tình huống đó cô ta cũng không nên làm vậy.

Tưởng Diên sửng sốt, cầm lon bia trên bàn trà lên uống một ngụm rồi cười chua chát nói: "Cậu nói đúng."

"Hôm nay, tôi mới biết bản thân là một thằng đạo đức giả." Tưởng Diên nói: "Tôi chợt nhận ra, chỉ cần cô ấy bằng lòng tha thứ và quay về bên tôi, tôi sẵn sàng…" Anh ta dừng lại một lát: "Thậm chí tôi có thể không bao giờ đến nhà họ Lâm và gặp lại Lâm Khả Tinh nữa."

Suy nghĩ này khiến Tưởng Diên rất khó chịu.

Bởi lẽ nhà họ Lâm rất chiếu cố anh ta nhưng giây phút này, trong lòng anh ta đã rõ bên nào quan trọng hơn.

Tất nhiên, cũng chính vì thế anh ta mới biết Nhược Kiều quan trọng với mình đến nhường nào, anh ta không thể mất cô.

Lục Dĩ Thành không biết hôm nay bản thân uống lộn thuốc gì.

Rõ ràng hôm nay, Tưởng Diên đến đây để trút bầu tâm sự với anh nhưng anh lại tiến vào trạng thái phòng bị, coi cuộc nói chuyện này như một buổi tranh luận. Tựa như lúc này, khi nghe những lời này của Tưởng Diên, anh chỉ muốn hỏi ngược lại một câu: "Cậu cho rằng bản thân đang hy sinh sao?", nhưng cuối cùng anh cũng không nói ra.

Cậu cho rằng bản thân đang phải hy sinh sao?

Chẳng phải đó là chuyện cậu nên làm à?

Lâm Khả Tinh và Giang Nhược Kiều, đây vốn là một câu trắc nghiệm chỉ được chọn một đáp án duy nhất. Nếu cậu đã chọn một người trong số họ thì chẳng phải việc vạch rõ giới hạn với người còn lại là chuyện hiển nhiên sao, không phải đây là điều cậu nên làm à?

Tại sao đến miệng Tưởng Diên thì lại thành anh ta đang hy sinh và nhượng bộ vì Giang Nhược Kiều nhỉ?

Stop!

Lục Dĩ Thành nghĩ, đây không phải một cuộc tranh luận, mà kể cả có phải đi chăng nữa, thắng rồi thì được gì chứ?

Giang Nhược Kiều hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của Tưởng Diên.

Trước giờ quan điểm của cô rất rõ ràng, đã chia tay thì không dây dưa. Cô càng không thích thể loại chia tay mà còn dây dưa vấn vương. Với cô chia tay là chia tay, từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ liên hệ gì với nhau nữa. Dù cho sau này Tưởng Diên ra sao cũng không liên quan tới cô.

Hơn nữa, hiện tại cô còn đang phải đối mặt với một thách thức lớn. Đó chính là tắm rửa cho nhóc con của cô.

Lục Tư Nghiên cố gắng kiễng chân lên, đánh răng sạch sẽ.

Tiếp đến, cậu nhóc rửa mặt rồi dùng khăn lông trắng để lau khô.

Sau đó, hai mẹ con mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Giang Nhược Kiều hơi chật vật hỏi: "Trước đây ở nhà, là Lục Dĩ Thành giúp con tắm hay con tự tắm thế?"

Mặc dù hai người là quan hệ mẹ con, nhưng… tắm cho Lục Tư Nghiên, cô vẫn thấy là lạ thế nào ý.

Bởi cô chưa từng tắm cho con nít.

Lục Tư Nghiên lập tức trả lời: "Khi ở với ba thì ba sẽ tắm cho con nhưng nếu ba không ở thì con tự tắm."

Giang Nhược Kiều: Ý?

Thế thì tốt quá!

Lục Tư Nghiên thở dài: "Trước đây chính là như vậy."

Mặc dù Lục Tư Nghiên nói là trước đây nhưng thật ra là ở tương lai.

Giang Nhược Kiều nhướng mày: "Vậy tốt rồi, con đi tắm đi."

Dứt lời, Giang Nhược Kiều ra khỏi nhà vệ sinh, tìm bông tẩy trang trong túi xách rồi ngồi trên giường từ từ lau sạch lớp trang điểm.

Lục Tư Nghiên thành thạo cởi quần áo, nhóc con trần truồng đứng dưới vòi sen. Cậu nhóc lóng ngóng kỳ cọ thật sạch sẽ, đến khi bản thân thơm ngát thì mới lấy khăn lau khô người. Sau đó, cậu mặc áo ba lỗ và quần đùi rồi ngượng ngùng đi ra. Có lẽ do đã lâu rồi mới được ngủ chung với mẹ, trừ cảm giác hào hứng kích động ra thì còn có chút mất tự nhiên.

Giang Nhược Kiều đã tẩy trang xong, liếc nhìn cậu nhóc, cô tiện tay bật TV trong khách sạn cho cậu, mở kênh hoạt hình cho trẻ em rồi nói: "Vậy đến lượt mẹ đi tắm đây."

Lục Tư Nghiên đỏ mặt nói: "Dạ vâng!"

Giang Nhược Kiều bật cười thành tiếng, đi tới trước mặt nhóc con, cúi xuống vuốt mái tóc xoăn của cậu nhóc rồi dịu dàng nói: "Thật hiếm có nhỉ! Lần đầu tiên mẹ thấy nhóc đẹp trai của chúng ta xấu hổ này!"

Lục Từ Nghiên mạnh miệng nói: "Còn lâu! Chẳng qua nhiệt độ nước hơi cao nên con đang rất nóng thôi!"

Giang Nhược Kiều cũng không vạch trần cậu nhóc, chỉ là lúc này, cô chợt phát hiện dáng vẻ xấu hổ của Lục Tư Nghiên thật sự rất giống Lục Dĩ Thành.

Đêm nay thật sự rất ấm áp.

Sau khi tắm xong, Giang Nhược Kiều nằm trên giường lớn của khách sạn với Lục Tư Nghiên, cùng cậu nhóc xem phim hoạt hình rất ấu trĩ dành cho thiếu nhi.

Lục Tư Nghiên nhích lại gần cô từng chút một, cuối cùng, cậu nhóc chỉ ước có thể treo cả cơ thể của mình lên người mẹ.

Giang Nhược Kiều nhận ra mình phải thu hồi lại câu nói vừa rồi, phim hoạt hình này cũng không quá ấu trĩ… Xem cũng khá thú vị. Ngay khi cô xem say sưa, vừa cúi đầu thì thấy Lục Tư Nghiên đã ngủ mất, hơi thở đều đều. Mỗi lần cô ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc của đứa trẻ, trong lòng Giang Nhược Kiều như thể có một chiếc lông vũ mềm mại lướt qua, chẳng lẽ đây chính là cảm giác chữa lành trong truyền thuyết?

Ngắm nhìn nhóc con một lát, cơn buồn ngủ của Giang Nhược Kiều cũng kéo tới.

Cô tắt TV rồi đổ đầy nước sạch vào máy tạo độ ẩm.

Xong xuôi, cô mới nằm xuống ngủ.

Ngần ấy năm trời, đây vẫn là lần đầu tiên cô ngủ chung với người khác, không ngờ người này lại chính là con của cô.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, có chút vi diệu và vui vẻ.

Đến nửa đêm, Giang Nhược Kiều tỉnh lại mới phát hiện cơ thể của Lục Tư Nghiên đang nóng lên, hơi thở nóng như lửa đốt. Cô cực kỳ hoảng hốt lấy tay chạm lên trán cậu nhóc nhưng sợ làm vậy sẽ không chính xác nên cô nghiêng người, áp trán mình lên trán nhóc con để cảm nhận lại lần nữa. Quả nhiên, có lẽ Lục Tư Nghiên bị sốt rồi.

Cô hơi nôn nóng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Giang Nhược Kiều nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán và sau lưng cậu nhóc.

Ngay sau đó, cô gọi cho quầy lễ tân nhờ họ mang nhiệt kế đến.

Có lẽ vì giọng nói của cô khá sốt sắng cho nên thái độ của lễ tân khách sạn này cũng rất tốt. Họ lập tức bảo một dì lớn tuổi mang nhiệt kế đến phòng cô.

Sau khi đo xong, Lục Tư Nghiên sốt đến ba mươi chín độ.

Hiển nhiên dì lớn tuổi có rất nhiều kinh nghiệm đối với loại chuyện này: "Bây giờ, cô cần làm mát cơ thể cho thằng bé, dưới lầu có hiệu thuốc, cô mua vài miếng dán hạ sốt rồi mua ít thuốc hạ sốt cho thằng bé uống là khỏi thôi."

Nhưng Giang Nhược Kiều không dám chủ quan.

Nếu cô bị sốt thì cô cũng không có lo lắng như thế, nhưng Lục Tư Nghiên chỉ là một đứa trẻ, cô không dám tự tiện mua thuốc cho thằng bé uống khi chưa có sự dặn dò của bác sĩ, nếu xảy ra mệnh hệ gì thì phải làm sao…

Giang Nhược Kiều nhanh chóng đưa ra quyết định, cô sẽ đưa Lục Tư Nghiên đến bệnh viện.

Một mình cô thật sự không thể xoay sở, may mà có dì lớn tuổi và cô lễ tân tốt bụng của khách sạn hỗ trợ, giúp cô bế Lục Tư Nghiên xuống sảnh. Trong khi đợi xe đặt trên ứng dụng, cô đã gửi tin nhắn cho Lục Dĩ Thành. Cô sợ bản thân không thể tự mình xử lý được tình huống này, chưa biết chừng còn phải kiểm tra đủ kiểu ở bệnh viện. Một mình cô không thể ôm Lục Tư Nghiên chạy khắp nơi được.

Cô sợ Lục Dĩ Thành đang ngủ nên không đọc được tin nhắn.

Cô lại bấm số, gọi điện thoại cho anh.

Một lát sau, Lục Dĩ Thành mới nghe điện thoại.

Trong màn đêm yên tĩnh, bên cạnh là một đứa trẻ đang sốt cao, dù bên ngoài cô tỏ ra trấn tĩnh nhưng thật ra trong lòng lại đang rối như tơ vò xen lẫn một chút sợ hãi từ lâu. Nhưng không biết vì sao khi nghe thấy giọng của anh, lòng cô trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi nghe cô nói xong, anh lập tức sắp xếp đâu vào đấy: "Cậu đưa thằng bé đến viện Nhi, đi thẳng đến phòng cấp cứu chờ tôi. Bây giờ, tôi sẽ qua đó ngay, có thể tôi sẽ đến trước cậu nên tôi sẽ lấy số cho thằng bé trước."

Anh dừng một chút.

Mặc dù nghe giọng Giang Nhược Kiều có vẻ rất bình tĩnh nhưng Lục Dĩ Thành vẫn không kìm được mà bổ sung thêm một câu: "Đừng lo lắng, không sao đâu."

Chương 48:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên đến viện Nhi, Lục Dĩ Thành đã đăng ký lấy số và đợi ở cửa.

Anh biết cô không thể bế nổi Lục Tư Nghiên, vì vậy dứt khoát đợi cô ở trước cửa bệnh viện, chờ cô đến. Anh bế Lục Tư Nghiên từ ghế sau của xe ra ngoài, đột nhiên chòng chành nên Lục Tư Nghiên mở mắt ra nhìn. Có lẽ là do bị sốt nên mặt cậu nhóc hơi đỏ, ngay cả hốc mắt cũng cực kỳ ẩm ướt, mái tóc xoăn của cậu ngoan ngoãn rũ xuống trông rất đáng thương.

Lục Tư Nghiên nhìn thoáng qua phát hiện ba đang ôm mình, còn mẹ đang lo lắng nhìn cậu, cậu nhóc lại yên tâm ngoan ngoãn nằm bò trên vai Lục Dĩ Thành nhắm mắt ngủ tiếp.

Trong bệnh viện luôn có khoa cấp cứu, Lục Dĩ Thành đã lấy số trước nên anh bế Lục Tư Nghiên bước nhanh vào trong, Giang Nhược Kiều cũng lon ton chạy theo.

Lúc này, trông họ giống như một gia đình ba người thực thụ.

Bởi vì không chỉ có mỗi Lục Tư Nghiên đến khoa cấp cứu để đăng ký khám bệnh, mà còn có những đứa trẻ khác.

Về cơ bản những đứa bé đó đều được ba mẹ hoặc ông bà dẫn đi. Mấy đứa nhóc đã ngủ say, còn người lớn lo lắng đầy mặt.

Bác sĩ đã khám sơ qua cho Lục Tư Nghiên, hỏi một số câu sau đó yêu cầu xét nghiệm máu.

Lúc này, Giang Nhược Kiều mới cảm thấy mình đã lựa chọn đúng đắn.

Một mình cô không thể làm xuể mấy việc như đăng ký lấy số, tìm bác sĩ kê đơn rồi lại mang thằng bé đi xét nghiệm máu được… Không ngoa khi

nói rằng đây chẳng khác gì đi đánh giặc cả.

Sau khi có kết quả xét nghiệm máu, họ lại đến tìm bác sĩ kê đơn thuốc, lúc này chân trời đã hửng sáng.

Giang Nhược Kiều cảm thấy chuyện này còn mệt mỏi hơn cả bài kiểm tra thể chất tám trăm mét.

Cũng may vấn đề không nghiêm trọng, bác sĩ đoán chắc là vì hai ngày nay ở trong núi rồi lại trở về thành phố, chênh lệch nhiệt độ tương đối lớn, lại còn thường xuyên thay đổi chỗ ngủ nên đứa trẻ có phần chịu không nổi mới xuất hiện phản ứng phát sốt, chỉ kêu họ chú ý quan sát sau khi cho trẻ uống thuốc là được, chỉ cần đứa trẻ lấy lại tinh thần và hạ sốt thì sẽ không có vấn đề gì.

Chân Giang Nhược Kiều đã mềm nhũn, lẩm bẩm nói: "Tôi còn cho rằng là do tôi không chăm sóc tốt cho thằng bé chứ."

Lục Dĩ Thành cũng mệt mỏi, bế Lục Tư Nghiên trong tay ngồi bên cạnh cô rồi an ủi: "Sẽ không đâu! Bác sĩ cũng nói rồi, cảm lạnh rất phổ biến vào mùa hè, thời tiết lúc nóng lúc lạnh đến cả người lớn còn không chịu nổi huống hồ là trẻ con. Tôi thấy tinh thần của Tư Nghiên không tệ, cậu đừng quá lo lắng."

Một lúc sau, bọn họ cũng chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Trong lòng Giang Nhược Kiều vẫn còn vương nỗi sợ hãi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Mặc dù Lục Dĩ Thành nói không liên quan gì đến cô nhưng cô vẫn sợ. Cô bảo Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên về nhà, buổi trưa cô sẽ đến thăm thằng bé.

Lục Dĩ Thành còn chưa kịp gật đầu đồng ý thì Lục Tư Yên đang dựa vào trong lòng anh không biết đã tỉnh lại từ lúc nào. Trẻ con bị ốm sẽ không ngoan ngoãn và hiểu chuyện như trước, cậu nhóc bĩu môi bất mãn nói: “Con không muốn, con muốn ngủ với mẹ cơ."

Khi một đứa trẻ ốm đau, người nó muốn tìm nhất chính là mẹ, muốn tìm được an ủi từ chỗ mẹ nhất.

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều vẫn gật đầu đồng ý.

Thật ra cô có thể hiểu cho Lục Tư Nghiên.

Bởi vì khi cô còn rất nhỏ, thỉnh thoảng cô cũng muốn nhõng nhẽo ở bên mẹ mỗi khi bị ốm.

Trước kia cô chưa từng nhận được sự đồng ý, bây giờ cô cũng không muốn làm Lục Tư Nghiên thất vọng.

Giang Nhược Kiều đón lấy Lục Tư Nghiên từ vòng tay của Lục Dĩ Thành rồi khẽ nói: "Nhưng mẹ không chăm sóc con tốt bằng ba con đâu."

Đây là sự thật.

Cô có thể tự chăm sóc bản thân đã tốt lắm rồi, đâu biết chăm sóc một đứa trẻ chứ.

Vành mắt Lục Tư Nghiên ướt át, cậu nhóc khẽ lắc đầu, cũng không biết cậu nghĩ tới cái gì bỗng bĩu môi nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: "Con không nghĩ thế đâu, mẹ cũng rất giỏi mà."

Giang Nhược Kiều sững sờ một lúc, sau đó cúi đầu mỉm cười.

Nụ cười đó không giống với trước kia.

Lục Dĩ Thành nhìn cô.

Có lẽ đó là ảo giác nhỉ, giây phút này Giang Nhược Kiều mang đến cho anh cảm giác y như một cô bé vậy.

Không phải mẹ, mà là một cô bé trạc tuổi Tư Nghiên.

Cô hơi hài lòng lại có chút vui vẻ, khi cô cúi đầu xuống, thậm chí anh có thể cảm nhận được đôi chút thư thái kia.

Thư thái sao? Có lẽ anh nhìn nhầm rồi.

Rất ít khi Lục Dĩ Thành bắt taxi, lần này anh gọi một chiếc taxi đưa Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên trở lại khách sạn. Vốn để tránh hiềm nghi, lẽ ra anh không nên đi lên nhưng liếc nhìn cánh tay gầy guộc trắng ngần của cô, anh lại cảm thấy cô bế Lục Tư Nghiên về phòng với sức cánh tay này e sẽ là một thử thách giày vò cô. Vì thế khi nhận được sự ngầm đồng ý của Giang Nhược Kiều, anh bế Lục Tư Nghiên đi theo cô vào thang máy của khách sạn rồi lại theo cô đến cửa phòng.

Giang Nhược Kiều quẹt thẻ phòng, cánh cửa mở ra.

Lục Dĩ Thành bế Lục Tư Nghiên đi vào, mắt nhìn thẳng không hề ngắm nghía mọi thứ trong phòng. Anh chỉ ước gì mình bị mù, sau khi đặt Lục Tư Nghiên lên giường, lúc này mới chuẩn bị rời đi. Bởi vì có Lục Tư Nghiên ở bên cạnh nên Giang Nhược Kiều không hề mất tự nhiên, hơn nữa cô cũng không vứt quần áo lót bừa bãi. Hiện giờ trong tầm mắt cũng không có thứ gì khiến bông mẫu đơn, trai thẳng như Lục Dĩ Thành mất tự nhiên cả.

“Quần áo bẩn mà Tư Nghiên thay hôm qua đâu rồi?” Lục Dĩ Thành hỏi.

Giang Nhược Kiều ‘a’ lên một tiếng: "Ở trên giá đồ trong phòng tắm, sáng mai tôi định gọi dịch vụ giặt là."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Cậu tìm một cái túi đi, để tôi mang về."

Giang Nhược Kiều: "...Ồ."

Lục Dĩ Thành đi vào phòng tắm để thu dọn quần áo bẩn của Lục Tư Nghiên, khi anh đặt từng cái một vào túi, ánh mắt anh dừng trên chiếc váy liền thân màu trắng trên móc.

Là chiếc váy cô mặc ngày hôm qua.

Anh chần chừ một lúc, nhưng vẫn nhìn sang chỗ khác.

Giang Nhược Kiều ngủ bù một giấc.

Khi cô tỉnh dậy trời đã gần trưa.

Điều đầu tiên cô làm khi tỉnh dậy là đo nhiệt độ cho Lục Tư Nghiên, cơn sốt đã dần hạ xuống. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm rồi gửi tin nhắn cho Lục Dĩ Thành để nói cho anh biết chuyện này. Lúc này cô mới phát hiện hòm thư của cô đã nhận được một email vào trước khi đi ngủ ngày hôm qua. Là email của phòng nhân sự công ty đó gửi đến, hẹn cô chiều nay đi phỏng vấn.

Cô mừng rỡ không thôi.

Không ngờ cô đã thực sự vượt qua bài kiểm tra viết.

Về cơ bản, cô đã đậu bài thi viết, vòng phỏng vấn cũng gần như ổn định, chỉ cần cô phát huy như bình thường là được. Cô nhanh chóng trả lời email, cho biết chiều nay cô chắc chắn sẽ đến công ty đúng giờ.

Chỉ còn ba giờ nữa là đến giờ hẹn.

Giang Nhược Kiều liếc nhìn Lục Tư Nghiên đã khôi phục tinh thần, đang hứng thú bừng bừng xem TV.

Rất khó có được cơ hội phỏng vấn này, ngay cả gà mờ cô cũng không phải nên nếu nói với HR rằng cô muốn thay đổi thời gian phỏng vấn, e rằng sẽ để lại ấn tượng xấu với đối phương.

Chỉ có điều để Tư Nghiên một mình ở trong khách sạn, dù nghĩ thế nào cũng không ổn. Mà thời tiết hôm nay lại quá nóng, gói ghém đồ đạc cho Tư Nghiên trở về chỗ của Lục Dĩ Thành, liệu trên đường có lăn lộn thằng bé quá không? Suy cho cùng, tuy cậu nhóc đã hạ sốt nhưng cũng vẫn còn đang sốt.

Giang Nhược Kiều nghĩ tới nghĩ lui, cô chỉ đành gửi một tin nhắn cho Lục Dĩ Thành, hỏi hôm nay anh có rảnh không.

Lục Dĩ Thành nhận được tin nhắn đúng lúc anh đang chiên sủi cảo trong bếp.

Anh rảnh ra một tay, đang định trả lời tin nhắn của cô thì Tưởng Diên đi ra khỏi phòng. Lúc anh ta đeo dép lê loẹt quẹt tới nhà vệ sinh thì tình cờ đi ngang qua phòng bếp, nhìn thấy Lục Dĩ Thành đang bận nên anh ta bước vào.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Mới đầu Lục Dĩ Thành không chú ý Tưởng Diên bước vào.

Khi Tưởng Diên đến bên cạnh anh, điện thoại di động của anh vẫn ở trên giao diện trò chuyện bằng tin nhắn với Giang Nhược Kiều.

Lục Dĩ Thành hoảng hốt muốn khóa màn hình lại bấm nhầm nút âm lượng.

Cũng may Tưởng Diên không chú ý đến điện thoại di động mà chỉ nhìn chằm chằm vào trong nồi: "Chiên sủi cảo à?"

Lục Dĩ Thành: "Ừ."

Tưởng Diên đi tới, anh mới nhận ra trong nhà không chỉ có mỗi một mình anh.

Chỉ có điều sủi cảo cũng không nhiều, hơn nữa chỉ còn có chừng mười cái, chắc hai người ăn không đủ.

Tưởng Diên nhớ ra điều gì đó, hơi vui vẻ nói: "Vừa rồi Nhược Kiều gửi cho tôi một tin nhắn, hẹn gặp tôi vào chiều tối nay."

Anh ta đã bị Giang Nhược Kiều cho vào danh sách đen.

Hôm nay thời tiết tốt như vậy,đúng là chuyện tốt mà!

Vừa tỉnh dậy đã thấy tin nhắn Nhược Kiều gửi cho mình.

Tưởng Diên vui mừng khôn xiết, anh ta cũng không nhận ra Lục Dĩ Thành đã bình tĩnh lật sủi cảo trong nồi.

"Cậu nói xem cô ấy có tha thứ cho tôi không?" Tưởng Diên càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này: "Trước đây tôi ra sao cô ấy đều biết, chắc chắn cô ấy đã nghĩ thông suốt và biết đó chỉ là hiểu lầm rồi."

Lục Dĩ Thành không lên tiếng.

Đợi đến khi Tưởng Diên rời khỏi bếp, Lục Dĩ Thành lại lấy điện thoại di động từ trong túi ra, nhìn tin nhắn của cô và trả lời với vẻ mặt bình tĩnh: [Có rảnh.]

Vì vậy, khi cô hỏi anh có rảnh không là vì cô thật sự có chuyện.

Sau khi Giang Nhược Kiều nhận được câu trả lời của anh, cô thở phào nhẹ nhõm: [Cho tôi số căn cước của cậu đi, tôi đặt phòng theo giờ.]

Sau khi suy nghĩ một lúc, cô lại gửi một tin nhắn khác: [Tôi có một cuộc phỏng vấn vào lúc hai rưỡi chiều nay. Chuyện này rất quan trọng với tôi nên tôi không muốn bỏ lỡ nó. Tôi sẽ đặt một phòng khác cho cậu, cậu giúp tôi chăm sóc cho Tư Nghiên nhé, tôi sẽ nói với lễ tân đặt phòng cách vách cho cậu.]

Vào thời điểm quan trọng không thể tiết kiệm chút tiền lẻ này.

Để Lục Dĩ Thành đến chăm đứa trẻ là được.

Nhưng để anh ở trong phòng của cô khi cô không có ở đó... có vẻ không thích hợp lắm.

Cô cũng sợ anh không được tự tại.

Với tính tình thận trọng của anh, anh nhất định sẽ không ngồi lên giường của cô.

Lục Dĩ Thành định trả lời "Không cần lãng phí", nhưng ngón tay của anh dừng lại trên giao diện trả lời, anh mới nhớ ra đó là phòng của Giang Nhược Kiều.

Tuy rằng là phòng khách sạn, nhưng anh đi vào ở đó mấy tiếng đồng hồ cũng thật sự không tốt lắm.

Anh xóa hai chữ "không cần": [Để tôi tự đặt.]

Giang Nhược Kiều: [.]

Lục Dĩ Thành ngẩn ra: Dấu chấm này là có ý gì?

Anh còn đang khó hiểu thì Giang Nhược Kiều đã nhắn trả lời: [May mà Tư Nghiên thuộc số căn cước của cậu, tôi đã đặt cho cậu một phòng trong sáu giờ rồi đấy.]

Lục Dĩ Thành thở dài, hóa ra dấu chấm câu chính là không hài lòng lắm hoặc là có ý phản đối.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh hiểu rồi.

Anh trả lời: [Cảm ơn.]

Khi Giang Nhược Kiều nhận được tin nhắn, khóe môi cô cong lên, Lục Dĩ Thành này... thực sự rất khách sáo.

Sở dĩ Giang Nhược Kiều gửi cho Tưởng Diên một tin nhắn hẹn gặp mặt.

Cô có gặp ma đâu mà tha thứ cho anh ta.

Chuyện không liên quan gì đến tha thứ cả. Chỉ là hôm nay bà chủ gọi điện đến cho cô, một mặt là để xác nhận xem cô đã nhận được tiền chưa, mặt khác là vì tò mò về chuyện của cô và Tưởng Diên. Chỉ vì hôm qua thậm chí Tưởng Diên còn đến mấy khu vườn nơi họ thường chụp hình nên bà chủ nhìn thấy anh ta, tưởng rằng anh ta đến tìm Giang Nhược Kiều. Thế là chị ấy đến chào hỏi Tưởng Diên, ai ngờ anh ta lại quay ra hỏi bà chủ Giang Nhược Kiều có ở nhà của chị ấy không, hỏi chị ấy có biết bây giờ cô đang ở đâu không... Bà chủ đã vô cùng kinh ngạc.

Điều này khiến Giang Nhược Kiều hơi khó chịu.

Nhưng nghĩ đến trong nguyên tác, nam chính cũng từng khổ sở níu giữ nữ phụ.

Chia tay là chia tay, còn gì để giải thích nữa chứ? Giải thích rồi thì có ích gì đâu?

Giải thích hay không cũng chỉ có một kết cục, đó là chia tay.

Chẳng lẽ anh ta cho rằng cô sẽ ngu ngốc đồng ý quay lại sau khi nghe anh ta giải thích sao? Mẹ kiếp, nước ở Thái Bình Dương có ngập tràn não cô thì cô cũng không hèn mọn thế đâu?

Anh ta coi cô là loại người gì thế?

Tuy rằng cô nghĩ vậy nhưng Tưởng Diên thì không. Cô ngẫm nghĩ, nếu Tưởng Diên muốn giải thích thì cô sẽ nghe anh ta giải thích.

Sau khi giải thích xong, chắc có thể đường ai nấy đi rồi nhỉ?

Cô thực sự không muốn đến khi khai giảng vẫn còn đóng phim thần tượng cùng anh ta đâu.

Người này đúng là không có mắt nhìn! Có thể được coi là một trong những đối tượng cô từng hẹn hò, mập mờ nhưng không biết tự giác và không có mắt nhìn nhất.

Nếu đổi lại là người khác thì đã chẳng còn mặt mũi để giải thích r`ồi, chia tay chính là chia tay, ngoan ngoãn ở trong góc là được r`ồi, nào giống anh ta, chỉ ước gì cho cả thế giới biết.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhi`ều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin v`êpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 49:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nhiều lúc, đàn ông đều tự tin một cách mù quáng như thế.

Tưởng Diên cho rằng Giang Nhược Kiều bằng lòng nghe anh ta giải thích, cũng đồng nghĩa với việc hai người họ vẫn còn cơ hội làm lành. Anh ta gạt đi nỗi buồn trước đó, sau khi nói cảm ơn với Lục Dĩ Thành xong thì rời khỏi nhà họ Lục, bắt xe đi về Danh Môn Hoa Phủ. Không biết tại sao, một lần nữa bước chân vào nhà họ Lâm, tâm trạng của Tưởng Diên lại rất phức tạp. Anh ta sẽ nhớ đến Lâm Khả Tinh, nhớ đến cảnh tượng hỗn loạn ấy, lúc này anh ta lại hơi sợ nếu như gặp được Lâm Khả Tinh. Đối với Giang Nhược Kiều, anh ta không muốn rời xa dù chỉ một phút, nhưng đối với Lâm Khả Tinh…

Tưởng Diên cố tình không nhìn về phía nhà chính, cũng không ngẩng đầu nhìn lên tầng hai theo thói quen như ngày trước nữa.

Anh ta cúi gằm mặt, mắt nhìn thẳng đi về phía nhà phụ.

Vừa bước vào đã chạm mặt mẹ của anh ta.

Mẹ Tưởng trông thấy anh ta trở về thì cũng an ủi được phần nào. Dù nói thế nào thì chim mỏi cánh cũng có lúc bay về tổ. Mấy hôm nay cho dù anh ta ở đâu, cho dù anh ta ở cùng ai, đến cuối cùng anh ta vẫn sẽ quay trở lại nơi này, quay về nhà họ Lâm. Thật ra Khả Tinh chỉ cần nghĩ đến hai điều này là biết, kiên nhẫn chờ đợi mới có thể hái được quả ngọt. Nhưng tiếc thay, dường như Khả Tinh đã quá nóng vội, đi sai một nước cờ nên mới dẫn đến cục diện không đoán trước được như ngày hôm nay.

“A Diên, con nói chuyện với mẹ một lát đã.” Mẹ Tưởng bỏ dở việc đang làm lại rồi gọi Tưởng Diên lại.

Tưởng Diên nhỏ giọng đồng ý.

Đi theo mẹ Tưởng vào căn phòng trong nhà phụ, sau khi mẹ Tưởng đóng chặt cửa lại, vẻ mặt của bà ấy đột nhiên thay đổi. Lúc Tưởng Diên còn chưa kịp phản ứng lại, bà ấy đã cho anh ta một cái tát, Tưởng Diên bị mẹ đánh đến nỗi quay mặt sang một bên. Anh ta ngẩn người, sau đó chậm rãi ngước mắt lên nhìn mẹ mình.

Hốc mắt mẹ Tưởng đỏ bừng, hai tay bà ấy đang run lên bần bật như thể hối hận vì đã đánh con trai của mình vậy, bà ấy quay lưng lại rồi nghẹn ngào cất tiếng: "A Diên, con có biết nhà họ Lâm có ơn lớn với nhà chúng ta không?"

Tưởng Diên cúi đầu, hai tay bất giác siết chặt lại thành nắm đấm.

Mấy hôm nay anh ta vẫn luôn suy nghĩ, mình nên làm gì mới có được sự tha thứ của Giang Nhược Kiều.

Anh ta không hề nghĩ đến những thứ khác, dường như trong khoảnh khắc này, trong thời điểm quan trọng này, người khác, dù có là ai thì cũng không còn quan trọng nữa.

Tưởng Diên im lặng.

Mẹ Tưởng nói tiếp: "Mẹ có lỗi với bà chủ, khi đó là bà ấy đã cưu mang hai mẹ con chúng ta suốt mười năm nay, cho chúng ta chỗ ở yên tĩnh, thậm chí bà chủ còn rất nhiệt tình giúp đỡ chuyện học hành của con, bây giờ con trai của mẹ lại bắt nạt cô con gái duy nhất của bà ấy! Mẹ không chịu nổi, A Diên, con mất trí rồi à? Khả Tinh vẫn luôn coi con là anh trai ruột của nó!"

Tưởng Diên nhắm mắt, cằm bạnh ra, trông vô cùng căng thẳng.

"Mấy hôm nay Khả Tinh luôn rất buồn, con bé cứ khóc mãi. Mẹ không nhìn nổi nữa, nó thật sự coi con là anh trai ruột của mình. Những năm qua, bà chủ và Tinh Tinh đã đối xử với hai mẹ con chúng ta thế nào, chắc con cũng nhìn thấy. Khả Tinh đáng thương, hai người anh khác của nó đều lớn hơn nó mười tuổi nhưng không cùng một mẹ, đứa trẻ này từ nhỏ đã coi con như người thân của nó, là anh trai…"

Mẹ Tưởng biết, bây giờ không thể để cho A Diên biết được tâm tư tình cảm của Khả Tinh được.

Dù là một chút cũng không được.

Cho nên bà ấy mới nhấn mạnh hiện giờ tình cảm Khả Tinh dành cho A Diên chỉ là tình thân, chỉ là anh trai.

Nhưng bà ấy không biết những lời nói chế nhạo Tưởng Diên khi đó của Giang Nhược Kiều.

Lúc này, khi nghe thấy mấy từ anh trai, em gái Tưởng Diên thấy rất ngứa tai, nhất là lời của mẹ anh ta, chồng lên những lời Giang Nhược kiều nói, anh ta vô cùng đau khổ.

Anh ta thật sự không thể chịu nổi nữa.

Anh ta không muốn nghe thấy mấy chữ anh trai, em gái này nữa.

Chúng sẽ khiến anh ta nhớ lại buổi tối ngày hôm đó, ánh mắt lạnh lùng của Giang Nhược Kiều khi nhìn anh ta, cô bình tĩnh hỏi anh ta, bây giờ còn nói nó là em gái nữa không?

Lần đầu tiên anh ta cắt ngang lời mẹ mình, giọng điệu trầm thấp: "Mẹ đừng nói nữa, không phải là em gái, em ấy không phải là em gái của con, con cũng không phải là anh trai của em ấy."

Mẹ Tưởng ngẩn người.

Vì hành động này của con trai, cũng là vì lời nói của anh ta.

Là một người mẹ, bà ấy hiểu rất rõ những lời của con trai, đây không phải là một sự mập mờ.

Tưởng Diên khẽ nói: "Con với Khả Tinh chẳng có chút quan hệ huyết thống nào cả, chúng con không phải là anh em ruột. Con rất xin lỗi về chuyện lần này, con sẽ giải quyết việc gấp hơn trước sau đó sẽ xin lỗi Khả Tinh. Mẹ, mẹ đừng nói em ấy là em gái của con hay con là anh trai của em

ấy nữa, ngoài việc khiến con cảm thấy khó xử ra thì chẳng có bất kỳ tác dụng nào khác."

Mẹ Tưởng vô cùng ngạc nhiên.

"Với cả, thưa mẹ." Tưởng Diên siết chặt nắm tay, anh ta hạ quyết tâm nói: "Con sắp phải ở trong ký túc xá trường rồi, sau này được nghỉ chắc con sẽ không về lại nơi này nữa. Đến lúc đó con sẽ nghĩ cách thuê phòng ở bên ngoài, nếu như mẹ muốn đến thăm con thì qua đó tìm con.

Anh ta đã nghĩ kỹ rồi.

Muốn níu kéo Nhược Kiều, vậy thì anh ta nhất định phải vạch rõ giới hạn với nhà họ Lâm ở bên này.

Tuy rằng rất khó nhưng bắt buộc phải làm như thế.

Hơn nữa, anh ta và Lâm Khả Tinh xảy ra chuyện như thế, anh ta thật sự không còn mặt mũi nào sống ở nhà của cô ta rồi coi như không có chuyện gì xảy ra được… Sau này anh ta sẽ cố gắng giảm bớt số lần gặp nhau lại, như thế cả hai cũng sẽ thấy thoải mái hơn.

Mẹ Tưởng ngơ ngác, không hiểu chuyện gì.

Rốt cuộc có chuyện gì thế? Tại sao tự dưng Tưởng Diên lại nói như vậy?

Vẻ nôn nóng của bà ấy đều hiện rõ trên gương mặt.

Tưởng Diên bóp sống mũi, trông anh ta rất mệt mỏi: "Ơn của bà Lâm con ghi tạc trong lòng, sau này có việc gì cần con giúp đỡ con sẽ không bao giờ từ nan, chỉ là… Quả thật con cũng phải suy tính đến những chuyện khác nữa, mẹ, con xin lỗi."

Sau khi nói xong, Tưởng Diên đi đến nhà vệ sinh, anh ta muốn tắm rửa rồi nghỉ ngơi một lát, sau đó đến chỗ hẹn với tâm trạng tốt nhất.

Để lại mẹ Tưởng còn đang ngây người tại chỗ, tự dưng bà ta lại thấy sợ, chuyện gì thế này? Tại sao mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng xấu nhất này.

Bà ấy biết con trai của mình thích Giang Nhược Kiều nhưng lại không biết nó sâu sắc đến nhường ấy, nhiều đến độ anh ta bằng lòng rời khỏi nhà họ Lâm.

Buổi chiều, Giang Nhược Kiều đến công ty đó đúng giờ.

Cuộc phỏng vấn nghiêm túc hơn cô nghĩ rất nhiều, ngoài phải gặp HR ra, cô còn phải gặp cả trưởng phòng và giám đốc. Cũng may cô đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, bình thường ở trường cô cũng không bỏ tiết, cộng thêm công việc chụp ảnh trong hai năm qua, khi đối diện với những trường hợp như thế này cô cũng có thể bình tĩnh xử lý. Đúng như dự đoán, cả trưởng phòng và giám đốc đều rất hài lòng về cô. Tuy họ không nói gì nhưng từ nét mặt của họ cô cũng có thể cảm nhận được điều ấy.

Cô thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, công việc này coi như ổn thỏa rồi.

Lúc kết thúc phỏng vấn, trưởng phòng, người rất thích cô đã gọi cô lại.

Trưởng phòng là một người phụ nữ trẻ tuổi, mới hơn ba mươi, trông rất giỏi giang.

Trưởng phòng mỉm cười vỗ vai cô rồi nói: "Tiểu Giang, chị gọi em lại thế này có tiện không?"

Giang Nhược Kiều vội vàng gật đầu.

Trưởng phòng chớp mắt: "Thật ra chị là fans của em đấy."

Giang Nhược Kiều: "?"

"Chị đã xem video của em rồi." Trưởng phòng bật cười: "Lúc nhìn thấy em chị đã có đánh giá riêng của mình. Tiểu Giang, em là một sinh viên rất

giỏi, sở dĩ lần này cho em cơ hội phỏng vấn là ngoại lệ đến từ phía cấp trên. Nhưng nếu như bọn chị đã quyết định tuyển em, nhất định đó là vì năng lực của em đủ để giữ chức vụ này."

Trưởng phòng thật sự rất thích Giang Nhược Kiều.

Do có duyên nên cô ấy mới theo dõi cô, biết nữ sinh này rất giỏi, từ các tác phẩm, video của cô là có thể thấy được sự tỉ mỉ của cô rồi.

Cho dù là thi viết hay là phỏng vấn, cũng chỉ là thử thôi, nhưng nữ sinh còn chưa tốt nghiệp này còn xuất sắc hơn cả hai ứng cử viên trước đó.

Giang Nhược Kiều nghe được những lời nói ấy thì vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

"Được rồi, Tiểu Giang, em về nhà đợi thông báo email từ HR của bọn chị nhé." Trưởng phòng mỉm cười nói.

Giang Nhược Kiều gật đầu thật mạnh: "Vâng ạ."

Rời khỏi tòa nhà của công ty, tự dưng ý chí chiến đấu trong người Giang Nhược Kiều lại sục sôi.

Thật ra cô của hiện giờ còn cách nhân viên mới một khoảng nữa, nhưng không hiểu tại sao, cô lại tràn đầy tự tin vào tương lai như thế.

Cố gắng suốt bao nhiêu năm trời, suốt ngần ấy năm… coi như cũng không phụ những gì cô đã bỏ ra.

Lúc này cô nhớ tới cuộc hẹn với Tưởng Diên, nhưng nó cũng không hề ảnh hưởng tới tâm trạng phơi phới của cô.

Giang Nhược Kiều còn nhớ rất rõ chuyện của Lục Tư Nghiên.

Sau khi đi vào trạm tàu điện ngầm, cô gọi điện thoại cho Lục Dĩ Thành.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, giọng nói trầm ổn của anh lọt vào trong tai cô: "Alo."

Anh ngừng lại một chút, sau đó khách sáo hỏi thăm một câu: "Phỏng vấn có thuận lợi không?"

Giang Nhược Kiều thoải mái đáp: "Cũng ổn, chắc cũng không có gì phải nghĩ đâu."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Vậy thì, chúc mừng cậu nhé."

"Cảm ơn cậu." Giang Nhược Kiều lại nói: "Tư Nghiên sao rồi, thằng bé vẫn ổn chứ?"

"Uống thuốc xong đánh một giấc rồi, ban nãy có đo nhiệt độ, đã hạ sốt rồi." Lục Dĩ Thành trả lời.

"Vậy thì tốt." Giang Nhược Kiều hỏi: "Thằng bé có ở đó không?"

"Có." Lục Dĩ Thành ngừng lại một chút: "Cậu có muốn nói chuyện với nó không?"

"Có."

Lục Dĩ Thành đưa điện thoại cho Lục Tư Nghiên đang nhìn anh bằng đôi mắt đáng thương rồi khẽ nói: "Mẹ con muốn nói chuyện với con này."

Lúc nói câu này anh không che điện thoại lại, tất nhiên Giang Nhược Kiều cũng nghe thấy. Lúc nghe thấy câu nói đó, vừa khéo chuyến tàu điện ngầm cô đi đã đến. Cô bước vào trong xe, kỳ lạ thay, có thể là do nói chuyện điện thoại với anh nên tự dưng cô lại nhớ đến ngày hôm qua, lúc ba người chen chúc nhau trên tàu điện ngầm.

Giọng nói hoạt bát của Lục Tư Nghiên vọng đến: "Mẹ ơi."

Giang Nhược Kiều tìm một vị trí rồi đứng ở đó, nghe thấy thế, đôi mắt cô cong cong: "Tư Nghiên, con có nghe lời ba không?"

"Có ạ, thuốc đắng cỡ nào con cũng ngoan ngoãn uống hết." Lục Tư Nghiên nói xong cũng cảm thấy mình là một người đàn ông chân chính: "Thuốc đắng như thế, con cũng uống hết rồi."

Giang Nhược Kiều bật cười: "Vậy thì con thật sự rất giỏi, con muốn được mẹ thưởng quà gì nào?"

Lục Tư Nghiên vui vẻ nói: "Buổi phỏng vấn của mẹ thành công lắm đúng không ạ?"

"Cũng tạm ổn." Trước mặt trẻ con Giang Nhược Kiều vẫn rất khiêm tốn: "Mẹ chỉ phát huy năng lực như bình thường thôi."

"Vậy thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì." Lục Tư Nghiên khen mẹ: "Mẹ vốn đã rất giỏi rồi, làm việc gì cũng rất tốt." Khen như thế có hơi lố, cậu nhóc cũng ý thức được điểm này bèn bổ sung thêm một câu: "Ngoài nấu cơm ra ạ."

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Tư Nghiên lại hỏi: "Vậy mẹ ơi, bây giờ mẹ về nhà luôn ạ?"

Giang Nhược Kiều hơi khó nói: "Không phải, giờ mẹ vẫn còn vướng chút việc, có thể phải muộn một chút mẹ mới về, nhưng nhất định mẹ sẽ dùng bữa tối cùng con."

Lục Tư Nghiên thất vọng ồ một tiếng: "Vậy mẹ đi đâu thế ạ?"

Giang Nhược Kiều trả lời: "Đi đến công viên nằm trên con đường đối diện khách sạn, là công viên Hồ Tâm. Ở đó có rất nhiều trò chơi, khi nào con khỏi hẳn, mẹ sẽ đưa con đến đó chơi nhé."

Lục Tư Nghiên vô cùng vui vẻ: "Thật không ạ?"

Cậu nhóc lại bỏ điện thoại ra xa, sau đó rất đắc ý khoe khoang với Lục Dĩ Thành: "Ba ơi, mẹ con bảo lát nữa mẹ sẽ đến công viên Hồ Tâm có việc, lần sau mẹ sẽ đưa con đến đó chơi đấy."

Lục Dĩ Thành ngẩn người.

Cho nên, cô và Tưởng Diên hẹn gặp nhau ở công viên Hồ Tâm à?

Sau khi Giang Nhược Kiều cúp máy, cô nhanh chóng đi đến công viên Hồ Tâm. Cô cũng đã suy nghĩ rất lâu rồi mới quyết định hẹn gặp anh ta ở nơi này, một là chỗ này rất đông vui, người qua người lại nhiều, hai là chỗ này cách khách sạn không xa, cũng rất thích hợp để nói chuyện. Đợi sau khi cô nói rõ mọi chuyện với Tưởng Diên xong, cô có thể về khách sạn sớm hơn một chút để ăn cơm với Lục Tư Nghiên.

Công viên Hồ Tâm vẫn đông người qua lại như thường ngày.

Lúc cô đến chỗ hẹn, Tưởng Diên vẫn chưa đến.

Nếu như Tưởng Diên vẫn còn là bạn trai của cô, vậy thì hành động này của anh ta rất đáng bị ăn đòn.

Nhưng giờ anh ta đã là quá khứ rồi, anh ta như thế nào, ra sao, trái lại cô cũng chẳng hề bận tâm.

Ven hồ là một bãi cỏ rộng lớn.

Có người dắt chó đi dạo, có trẻ con đá bóng, cũng có người dứt khoát nằm trên bãi cỏ ngắm bầu trời, trông rất thoải mái và dễ chịu.

Cô ngồi bên cạnh, đợi Tưởng Diên đến.

Đợi được một lúc, cô phát hiện ra có một quả bóng đang lăn đến chân mình, lúc cô ngẩng đầu lên thì trông thấy một bé trai khoảng chừng năm sáu tuổi đang ngại ngùng chạy đến. Điều đó khiến cho Giang Nhược Kiều dễ dàng nhớ tới đứa con trai của mình, tuổi tác của hai đứa cũng xêm xêm nhau, chiều cao cũng thế. Tất nhiên cậu bé này không đáng yêu bằng nhóc con nhà cô! Cô chính thức tuyên bố, Lục Tư Nghiên chính là đứa trẻ đáng yêu nhất nhất trên thế giới này.

Trước đây, mỗi lần Giang Nhược Kiều trông thấy trẻ con thì chỉ ước gì đi vòng đường khác.

Nhưng bây giờ cô đã hơi thay đổi.

Nhìn thấy đứa trẻ trạc tuổi Lục Tư Nghiên, cô lại nhớ đến cậu nhóc.

Nhớ đến cậu nhóc, trên mặt bất giác mỉm cười.

Thế là Tưởng Diên đứng cách đó không xa đã nhìn thấy hết cảnh tượng này. Trên bãi cỏ, cô gái xinh đẹp dịu dàng trả lại quả bóng cho đứa trẻ, cô còn nói gì đó với cậu bé, cậu bé vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, còn nụ cười trên môi cô lại rất đỗi dịu dàng.

Suốt những năm qua, cuộc sống của Tưởng Diên trông có vẻ như không có gì phiền não.

Có điều nhà họ Lâm có tốt hơn nữa thì cũng không phải là nhà của anh ta, bà Lâm có thân thiện với anh ta cỡ nào thì họ cũng không phải là người một nhà thật sự.

Thế nên, suốt mười năm qua, anh ta cũng coi như là ăn nhờ ở đậu, cảm giác này không mấy dễ chịu.

Sâu trong lòng Tưởng Diên, anh ta vẫn luôn khao khát muốn có được một mái ấm thuộc về riêng mình, nhìn thấy cảnh tượng này khiến anh ta nghĩ đến tương lai. Nếu như tương lai anh ta và Giang Nhược Kiều bên nhau, yêu đương kết hôn rồi mua nhà, sau đó lại sinh thêm một đứa con đáng yêu nữa, đó là viễn cảnh tương lai tươi đẹp nhất mà anh ta có thể nghĩ đến.

Vừa ảo tưởng như thế, Tưởng Diên vừa bước về phía trước.

Giang Nhược Kiều cũng đã trông thấy anh ta, nụ cười trên môi cô biến mất.

Gặp lại nhau lần nữa, giữa hai người họ không còn sự thân thiết, và tình cảm như trước nữa, Giang Nhược Kiều mặt không cảm xúc.

Tưởng Diên cũng ngồi xuống bên cạnh Giang Nhược Kiều, hai người nhìn mọi người đang đùa vui trên bãi cỏ. Cuối cùng, cô là người chủ động

lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này: “Anh còn muốn nói chuyện gì?”

Cô lại nói thêm một câu nữa: “Nếu như là giải thích, vậy thì thật sự không cần đâu.”

Cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao thì chuyện họ chia tay cũng là sự thật.

Tưởng Diên hơi khó chịu, anh ta khẽ nói: “Anh với cô ấy… thật sự không phải là quan hệ đó, anh không hề có ý gì với cô ấy cả.”

“Vậy còn tình cảm của cô ta dành cho anh thì sao?” Giang Nhược Kiều bình tĩnh, nhất là khi nhớ đến tình cảnh của mình trong nguyên tác, mỗi lần nhớ tới cô như bị mắc nghẹn: “Người có mắt đều nhìn ra cô ta thích anh, anh không cần phải phủ nhận, anh không nhìn thấy đó là vấn đề của anh. Cũng giống như ngày hôm ấy, cô ta có vùng vẫy không? Cô ta có lên tiếng nhắc nhở anh nhận nhầm người không? Không có đúng không.”

Dù có nhiều điều bất mãn với Tưởng Diên, nhưng Giang Nhược Kiều rất chắc chắn một điều, ở giai đoạn hiện tại quả thật Tưởng Diên không hề có ý với Lâm Khả Tinh.

Anh ta tưởng Lâm Khả Tinh là cô.

Nhưng nếu Lâm Khả Tinh vùng vẫy, anh ta sẽ lập tức dừng lại.

Cô rất tin vào điều này.

Hoặc có thể Lâm Khả Tinh lên tiếng, để anh ta biết mình đã nhận nhầm người thì Tưởng Diên cũng sẽ không tiếp tục.

Cũng không phải là cô đổ trách nhiệm chính trong chuyện này lên người Lâm Khả Tinh, mà là, Giang Nhược Kiều cho rằng, chuyện như thế này xảy ra, cả Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh đều có lỗi.

Thế nhưng bây giờ, có vẻ như Tưởng Diên vẫn chưa nhận ra được vấn đề này. Điều này khiến Giang Nhược Kiều không khỏi nghi ngờ, trước đó người cô thích là loại người gì thế không biết? Bị mù à?

Lâm Khả Tinh thích anh ta, anh ta lại không nhìn ra chút nào sao.

Đúng là cạn lời.

Tưởng Diên im lặng, vấn đề này, thật ra anh ta cũng không dám chắc.

Ngày hôm đó quá hỗn loạn, thế nên đến tận bây giờ anh ta cũng không nhớ nổi, Khả Tinh có giãy giụa hay có lên tiếng ngăn lại hay không, anh ta không nhớ nữa. Anh ta sẽ không đưa ra nhận xét lung tung về những chuyện mình không nhớ hay không chắc chắn.

"Nhược Kiều…" Tưởng Diên còn muốn nói gì đó, anh ta rất nghiêm túc, hàng mày nhíu chặt.

Giang Nhược Kiều ngăn anh ta lại, vẻ mặt cô trở nên vô cùng bình tĩnh: "Anh không cần nói với tôi về tình nghĩa từ nhỏ đến lớn của hai người đâu, tôi không muốn nghe. Tưởng Diên, hôm nay tôi ra đây gặp anh không phải để nghe anh giải thích, cũng không muốn tranh luận với anh rốt cuộc anh và cô ta có mối quan hệ gì. Thẳng thắn mà nói, bây giờ hai người có quan hệ gì, tôi cũng chẳng bận tâm."

Cô nói: "Tưởng Diên, chúng ta chia tay trong êm đẹp đi."

Dù ngày mai Tưởng Diên có tự vả vào mặt mình kết hôn với Lâm Khả Tinh thì cô cũng sẽ rất bình tĩnh.

Cô chỉ muốn tránh xa hai người họ, chỉ thế mà thôi.

Hiểu chuyện một chút, khó vậy sao?

Chương 50:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Một câu chia tay trong êm đẹp làm Tưởng Diên sững sờ như bị sét đánh ngang tai.

Anh ta cứng đờ nhìn về phía cô.

Cũng đến bây giờ, anh ta mới thật sự nhận ra rằng, cô thật sự muốn rời bỏ anh ta. Như thể giãy giụa khi thoi thóp, anh ta nói: "Anh biết anh đã sai rồi, em không muốn nghe anh giải thích thì anh sẽ không nói. Nhược Kiều, em yên tâm, anh sẽ dọn ra khỏi nhà họ Lâm, sau này anh cũng không gặp lại em ấy nữa."

Giang Nhược Kiều nghe anh ta nói như vậy thì thoáng ngạc nhiên.

Bởi vì trong nguyên tác, Tưởng Diên rất có trách nhiệm với nhà họ Lâm, giữa anh ta và Lâm Khả Tinh thật sự chỉ là quan hệ bạn bè chơi chung từ nhỏ đến lớn.

Cũng bởi thế, tình cảm của anh ta dành cho Lâm Khả Tinh lúc nào cũng làm người ta cảm thấy vừa giống người yêu, mà cũng vừa giống anh lớn, hòa lẫn vào nhau, hình mẫu kinh điển của sủng văn, anh ta cũng xem như là cực kỳ quan tâm săn sóc Lâm Khả Tinh.

Nhưng bây giờ, anh ta lại có thể nói ra câu này, nói mình có thể dọn ra khỏi nhà họ Lâm, sau này cũng không gặp lại Lâm Khả Tinh nữa.

Như vậy thì rốt cuộc ở trong lòng anh ta, Lâm Khả Tinh có địa vị ra sao?

Ngoại trừ ngạc nhiên thì càng nhiều hơn là một sự thất vọng chẳng rõ lý do.

Sự thất vọng đối với Tưởng Diên. Rốt cuộc anh ta là loại người gì chứ. Nói anh ta chính nghĩa hay biết uống nước nhớ nguồn, nhưng bây giờ anh ta lại có thể thốt ra câu không gặp lại Lâm Khả Tinh một cách dễ như ăn cháo, nói tình cảm anh ta dành cho cô sâu nặng như biển cả, nhưng trước khi anh ta đánh mất cô, anh ta lại không tự biết kiểm điểm bản thân. Đối với cô lẫn cả Lâm Khả Tinh, anh ta thật sự rất tệ bạc.

"Tưởng Diên." Giang Nhược Kiều cũng không thể xác định rốt cuộc mạch truyện có thay đổi gì không: "Mẹ anh có biết chuyện này không?"

Cô hỏi: "Bà ấy có đồng ý không?"

Tưởng Diên không nghĩ tới Giang Nhược Kiều sẽ nhắc đến mẹ của anh ta vào lúc này, hiếm khi cứng họng: "Bà ấy biết."

Giang Nhược Kiều quyết định nhắc nhở anh ta thêm một lần cuối cùng: "Tôi với anh đã không còn là người yêu nữa, vì vậy có những lời tôi nói ra, anh nghe cũng được mà không nghe cũng chẳng sao, tôi thì chẳng ảnh hưởng gì. Tưởng Diên, tôi đã nói rồi, Lâm Khả Tinh cô ta thích anh, hơn nữa mẹ anh chắc chắn cũng biết chuyện này. Anh có từng nghĩ tới hay không, lúc bà ấy kêu anh dẫn Lâm Khả Tinh đi chơi với chúng ta, rốt cuộc bà ấy đang nghĩ cái gì? Mà sau khi xảy ra chuyện, bà ấy có thể chạy từ nội thành đến đây để đón Lâm Khả Tinh, vậy bà ấy đang nghĩ cái gì? Lúc trước có lẽ anh không hiểu, cũng có thể không nhìn ra được, nhưng về sau anh nên để ý một chút thì tốt hơn, để tránh lần sau gặp phải người phù hợp lại phải chia tay thêm một lần nữa, vừa hại người vừa hại mình."

Đây là lời khuyên chân thành của cô.

Cô nói xong lập tức đứng dậy: "Tưởng Diên, sau này anh không cần chạy khắp nơi để tìm tôi, cũng không cần tìm cách giải thích hoặc cứu vãn, mong rằng những gì tôi nói hôm nay không để lại cho anh ảo giác rằng giữa chúng ta tuy có vấn đề nhưng có thể giải quyết, bởi vì chúng ta thật sự không hợp nhau, không liên quan gì đến Lâm Khả Tinh cả. Vẫn là câu đó, chia tay trong êm đẹp, tôi không muốn chia tay quá khó coi, cứ như vậy đi."

Chia tay là chuyện tất nhiên.

Cô cũng có lý do riêng của bản thân, nhưng suy cho cùng thì vẫn là do bọn họ không hợp nhau.

Cả đời này cô cũng không thể chấp nhận chuyện bên cạnh bạn trai của mình có một cô em gái thanh mai trúc mã như vậy được. Điều làm cô càng thêm để bụng đó chính là, bạn trai cô hoàn toàn không có giới hạn tối thiểu.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hơn nữa bà mẹ đó của Tưởng Diên... Rốt cuộc bà ấy phải nghĩ quẩn đến cỡ nào mới có thể lựa chọn cách thức khó khăn đau lòng như vậy để làm khó cô cơ chứ?

Giang Nhược Kiều bỏ đi.

Cô nghĩ cuộc nói chuyện lần này, chắc cũng đủ để Tưởng Diên nhận ra được sự thật rồi.

Ít nhất anh ta cũng sẽ không đi khắp nơi tìm kiếm cô nữa, cũng sẽ không đòi giải thích gì đó với cô.

Tưởng Diên mất hồn mất vía, ngẩn ngơ ngồi tại chỗ, lần này anh ta không đuổi theo cô nữa.

Sau khi Giang Nhược Kiều rời khỏi phạm vi tầm mắt của Tưởng Diên, cô lấy điện thoại di động trong túi xách ra, bấm vào số của Lục Dĩ Thành.

Người bên kia bắt máy rất nhanh.

Nhanh chóng và vội vàng hơn bất cứ lúc nào so với ngày xưa.

Giọng nói của Lục Dĩ Thành vẫn bình tĩnh như trước đây: “Alô.”

Từ chỗ hồ nước này đến cổng công viên cũng cách một khoảng xa, cái công viên Hồ Tâm này thật sự quá rộng. Cô vừa đi vừa thuận miệng hỏi anh: "Cậu với Tư Nghiên còn chưa ăn cơm đúng không? Tôi xong việc rồi, bây giờ về đây, hai người muốn ăn cái gì, tôi mua ở ngoài rồi đóng gói mang về cho."

Lục Dĩ Thành trả lời: "Còn chưa ăn cơm, nhưng mà chắc không cần phiền như vậy đâu..."

Dù gì hai người cũng đã tiếp xúc một khoảng thời gian rồi, mặc dù vẫn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định, nhưng đôi bên cũng bắt đầu hiểu đôi nét về nhau.

Giang Nhược Kiều giống như biết anh đang định nói cái gì, bèn ngắt lời anh: "Đừng có nói mấy câu như kiểu cậu ra chợ mua đồ ăn về tự nấu đó nhé, nếu phải chờ cậu thì tới lúc nào mới được ăn cơm chứ?"

Lục Dĩ Thành: "..."

"Được rồi. Cậu quyết định đi." Anh nói.

Giang Nhược Kiều nghĩ bụng: Như vậy mới đúng chứ!

"Vậy cậu hỏi Tư Nghiên xem thằng bé muốn ăn cái gì."

Lục Dĩ Thành nghiêm túc trả lời: "Nó muốn ăn cũng không được ăn, tuy rằng bây giờ đã hết sốt rồi nhưng vẫn nên ăn gì đó thanh đạm bổ dưỡng thì tốt hơn."

Giang Nhược Kiều bật cười rồi lên tiếng: "Nghiêm khắc quá đi mất, haiz."

Những đứa nhỏ ở thời này của họ bị bệnh rồi sẽ được ăn những thứ bình thường không thể ăn.

Chẳng hiểu tại sao, Lục Dĩ Thành nghe thấy tiếng cười và giọng điệu trêu chọc của cô thì lỗ tai hơi nóng bừng, nhưng trên mặt vẫn là vẻ nghiêm

túc: “Hôm qua bác sĩ đã dặn như vậy.”

Giang Nhược Kiều kéo dài giọng, phụ họa như thật: “Ừ, bác sĩ Lục nói đúng đó, được rồi, thằng bé có thể ăn cái gì?”

Lục Dĩ Thành: “...” Anh siết chặt điện thoại di động: “Đồ ăn thanh đạm, mì hay hay cháo đều được. Nếu như tôi nhớ không lầm, ngoài khách sạn có một cái tiệm nhỏ, tiệm bán mì gà, có thể mua cho nó một phần, ăn một ít canh gà chắc sẽ ổn.”

Giang Nhược Kiều “ừ” một tiếng: “Được, thế còn cậu, cậu ăn cái gì?”

Lục Dĩ Thành trả lời: “Tôi sao cũng được.”

Giang Nhược Kiều: ...Cái người này dễ nuôi thật.

“Vậy tôi vào tiệm mua một ít thức ăn với cơm về, chúng ta cùng ăn.”

Lục Dĩ Thành nghe câu “chúng ta” kia thì thoáng ngẩn ra.

Vào giờ này, công viên Hồ Tâm rất đông người, bởi vì Mặt trời lặn, bên này có phương tiện giải trí dành cho trẻ con, cũng có nhảy quảng trường rất thích hợp cho mấy cụ ông cụ bà, càng thích hợp cho đám thanh niên tản bộ tâm sự. Giang Nhược Kiều muốn tách ra khỏi đám đông, nhưng đi đến đâu cũng có người. Điều chết người nhất là, ở chỗ đông người như vậy mà còn có hai cậu nhóc khoảng mười mấy tuổi đang chơi xe điện Segway, có thể thấy rõ bọn chúng không thành thạo cho lắm. Rõ ràng là Giang Nhược Kiều muốn tránh nhưng cuối cùng lại bị người ta đụng một cái, sau đó một thằng bé khác cũng chơi xe điện Segway không kiểm soát được góc độ của cơ thể, cũng va vào người cô.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều: ... Nguy rồi!

Quả nhiên cô không tránh kịp, bị đụng vào, điện thoại di động trên tay cũng văng ra ngoài.

Giang Nhược Kiều trơ mắt nhìn điện thoại di động của mình bị người ta giẫm mấy phát.

Mà ở bên kia, Lục Dĩ Thành chỉ nghe thấy một tiếng hét thất thanh của Giang Nhược Kiều, ngay sau đó trong điện thoại truyền đến một tiếng thét chói tai rồi cuộc gọi bị cắt đứt.

Anh vô cùng ngạc nhiên.

Đã xảy ra chuyện gì à?

Anh bình tĩnh lại, thử bấm vào số máy của cô, cuối cùng giọng nữ máy móc nhắc nhở anh, số máy anh vừa gọi đã khóa máy.

Có chuyện gì thế?

Giang Nhược Kiều nhìn cái màn hình bị vỡ thành hình bông tuyết của mình, cả người đều khó chịu! Cái điện thoại cô vừa mới dùng chẳng được bao lâu, cứ thế hỏng rồi à? Đợi đến khi cô định khởi động lại máy, điện thoại di động lại không có phản ứng, mẹ kiếp! Cô muốn chửi ầm lên, nhưng ngẩng đầu lên thì hai tên đầu sỏ đã chạy mất dép rồi.

Con nít kiểu gì vậy!

Cô tức muốn chết.

Cô thật sự muốn chạy đến phòng quản lý của công viên, kêu người ta bật camera lên, tìm hai đứa nhỏ kia đòi tiền bồi thường... Nhưng điều quan trọng là nếu cô làm lớn chuyện này, chưa biết chừng đến lúc đó còn phải cãi nhau với ba mẹ của bọn nó. Cuối cùng chưa chắc cô đã lấy được tiền, còn ôm một cục tức vào mình. Giang Nhược Kiều chỉ mới nghĩ thôi đã thấy đau đầu, hơn nữa điều quan trọng hơn nữa là, điện thoại di động bị ai đạp lên cô còn không biết, biết đi đâu tìm người bây giờ?

Xui xẻo, đúng là xui xẻo quá đi mất!

Giang Nhược Kiều theo bản năng đổ hết lỗi lầm cho việc đi gặp mặt Tưởng Diên.

Không gặp anh ta thì làm gì có chuyện được!

Bên phía khách sạn, Lục Dĩ Thành còn đang gọi điện thoại cho Giang Nhược Kiều, chỉ tiếc bên kia luôn trong trạng thái khóa máy. Một mặt anh tự nhủ với lòng, chỗ đó là công viên Hồ Tâm nhiều người đi lại, căn bản không thể xảy ra chuyện bất trắc gì. Huống chi Tưởng Diên cũng không phải loại người như vậy, nhưng một mặt khác, anh lại không tài nào kìm chế được sự lo lắng của mình.

Tiếng hét sợ hãi của cô.

Còn cả điện thoại di động đột nhiên khóa máy.

Rất dễ khiến người ta liên tưởng đến chuyện không hay.

Lục Tư Nghiên ngồi trên giường xem phim hoạt hình, thấy ba mình đi tới đi lui, biểu cảm trên mặt còn rất đáng sợ, chân mày cau có đến độ có thể kẹp chết một con ruồi. Cậu nhóc hơi sợ hãi bèn im lặng nhích nhích mông, tìm điều khiển từ xa, vì sống sót mà chỉnh nhỏ âm lượng tivi xuống, sau đó mới hỏi: "Ba ơi, có chuyện gì thế ạ?"

Lục Dĩ Thành dừng bước.

Anh đã đưa ra quyết định, lập tức cẩn thận cất điện thoại di động đi rồi nói với Lục Tư Nghiên: "Tư Nghiên, ba đi ra ngoài một chuyến, con cứ ở yên trong phòng đừng đi đâu hết, ngoại trừ ba với mẹ ra thì ai gõ cửa cũng không được mở."

Anh rất yên tâm về Lục Tư Nghiên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm

view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lúc trước, buổi sáng anh đến nhà học sinh dạy kèm bài tập, không ai chăm Tư Nghiên, cậu nhóc cũng có thể ở nhà một mình.

Tư Nghiên được dạy dỗ rất tốt, cậu biết cái gì có thể đụng tới, cái gì không thể, cũng chưa bao giờ mở cửa cho người lạ, càng không bao giờ tự ý chạy ra ngoài một mình.

Xét về mọi mặt thì chuỗi khách sạn này làm ăn cũng khá đàng hoàng.

Lục Dĩ Thành cố gắng lấy lại bình tĩnh: "Ba sẽ về sớm thôi."

Lục Tư Nghiên có hơi sợ: "Sao vậy ạ?"

"Không có gì." Lục Dĩ Thành nói: "Có lẽ mẹ con gặp chút rắc rối, ba đi đón mẹ con về, con cứ ở yên trong phòng này."

Lục Tư Nghiên "vâng" một tiếng: "Dạ, con không đi đâu cả, con cũng sẽ không đụng vào ổ điện, ai đến gõ cửa cũng không mở, ba mẹ về rồi con mới mở."

"Ngoan lắm."

Sau khi Lục Dĩ Thành dặn dò Lục Tư Nghiên xong, lúc này anh mới cầm điện thoại di động, vội vàng ra khỏi phòng.

Anh chạy vội một mạch xuyên qua dòng người đi đường, băng qua một con đường, cuối cùng mới thấy được bảng hiệu của công viên Hồ Tâm.

Lục Dĩ Thành chen qua đám đông, đi mãi không dám nghỉ chân, cuối cùng cũng đến cổng công viên.

Anh vội vàng chạy đi tìm một vòng, chẳng mấy chốc đã thấy được Giang Nhược Kiều trong đám đông.

Giang Nhược Kiều rất bất mắt, điều này chắc chắn rồi. Dường như một người như cô đứng ở đâu cũng có thể khiến người ta nhận ra cô ngay lập tức.

Giang Nhược Kiều còn đang bực bội chuyện điện thoại di động, cô chau mày, bày ra vẻ "người sống chớ đến gần". Có mấy anh chàng muốn tán tỉnh cô, vừa thấy vẻ mặt này của cô đều rất biết điều mà rút lui.

Cuối cùng Lục Dĩ Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, anh nhanh chân bước về phía cô.

Lúc Giang Nhược Kiều ngẩng mặt lên, cô nhìn thấy Lục Dĩ Thành đang đứng trước mặt mình. Cô thoáng ngạc nhiên lại nhớ ra lúc nãy đang gọi điện thoại với anh thì bị người ta đụng, chắc là anh chạy vội đến đây, trông còn đang thở hổn hển.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chắc anh lo rằng cô gặp phải chuyện bất trắc.

Giang Nhược Kiều lấy điện thoại di động với cái màn hình bị nứt thành hình bông tuyết của mình ra, bày ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt: "Hồi nãy lúc đang nói chuyện với cậu thì bị người ta đụng vào, điện thoại di động chết máy rồi, không mở nguồn được, yên tâm, tôi không sao."

Vẻ mặt của Lục Dĩ Thành vẫn vô cùng nghiêm túc: "Ai đụng thế?"

Giang Nhược Kiều vừa định bảo xui xẻo.

Đằng sau chợt truyền đến một giọng nam lạnh lùng...

"Nhược Kiều."

Tưởng Diên ngồi ở hồ nước bên kia một lúc lâu, sau đó đứng dậy đi về, đi được một lát ra tới cổng thì nhìn thấy Giang Nhược Kiều.

Anh ta biết không nên gọi cô nhưng vẫn kìm lòng không đậu nhìn cô thêm một cái.

Cách nhau khoảng hai mét, tầm mắt của Tưởng Diên chậm chậm di chuyển từ bóng lưng của Giang Nhược Kiều sang Lục Dĩ Thành đang đứng đối diện cô, có thể thấy rõ, hai người kia đang nói chuyện.

Anh ta chần chừ hỏi: "Sếp Lục? Sao cậu lại ở đây?"

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 51:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tưởng Diên ngờ ngợ nhìn Lục Dĩ Thành.

Chủ yếu vẫn là vì nhìn Lục Dĩ Thành với Giang Nhược Kiều rõ ràng đang nói chuyện. Nhưng anh ta nghĩ không ra, hình như hai người này đâu có thân thiết nhỉ?

Với lại, tại sao Lục Dĩ Thành lại ở đây?

Lục Dĩ Thành nhìn về phía Tưởng Diên.

Bốn mắt nhìn nhau, Giang Nhược Kiều đứng giữa, chỉ có điều khoảng cách giữa Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành gần hơn so với khoảng cách giữa cô với Tưởng Diên. Giờ phút này, đám đông đi qua đi lại tạo thành một đường ranh giới ngăn cách đôi bờ. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đứng bên này, còn Tưởng Diên đứng ở đầu bên kia.

Ánh mắt của Lục Dĩ Thành vẫn bình tĩnh như cũ.

Vì sao anh lại ở đây hả? Tại sao anh lại ở đây nhỉ?

Thật ra câu hỏi này rất dễ trả lời. Sau khi Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chia tay, dường như anh chẳng cần phiền não như lúc trước nữa.

Giang Nhược Kiều thấy Lục Dĩ Thành không lên tiếng, Tưởng Diên cũng đi về phía trước, cô nhìn vào ánh mắt của Lục Dĩ Thành, ấy vậy mà cô lại hiểu được suy nghĩ của anh vào lúc này.

Nhưng mà, không cần biết sau này Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên có thể làm bạn với nhau nữa hay không. Chí ít cô cho rằng, chuyện cô và Tưởng Diên chia tay không cần liên lụy đến anh.

Vốn dĩ tất cả chuyện này chẳng liên quan gì đến Lục Dĩ Thành.

Chút lương tâm còn sót lại của cô nói với cô rằng, đừng nên liên lụy Lục Dĩ Thành, đừng để anh bị người khác hiểu lầm rằng anh chen chân vào chuyện tình cảm của bạn bè.

Một người chính trực và thẳng thắn như anh không nên bị người ta hiểu lầm như vậy.

Giang Nhược Kiều bèn chủ động lên tiếng trước, giọng cô rất bình thản: "Tình cờ gặp nhau."

Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Không còn sớm nữa, tôi còn có việc, về trước đây."

Nói xong, cô cũng chẳng thèm quan tâm đến biểu cảm của Tưởng Diên, cô chỉ nhìn thoáng qua vẻ mặt của Lục Dĩ Thành, sau đó không chút chần chừ bước ra khỏi cổng công viên. Tưởng Diên muốn gọi cô lại nhưng chợt nghĩ đến anh ta chẳng có lập trường gì để làm như vậy. Ánh mắt của anh ta hơi chán nản, nhìn sang Lục Dĩ Thành, anh ta vẫn không nén nổi sự nghi ngờ trong lòng: "Sếp Lục, sao cậu lại ở đây?"Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành biết Giang Nhược Kiều có ý gì.

Anh cũng không ngại.

Nhưng nếu cô đã tỏ rõ thái độ như vậy, thế thì anh cũng không tiện nói thêm điều gì: "Có việc đi ngang qua."

"Ồ." Tưởng Diên lại hỏi: "Cậu với Nhược Kiều đang nói gì vậy?"

"Không nói gì cả." Lục Dĩ Thành trả lời, thái độ hơi xa cách.

Tưởng Diên thầm nghi ngờ, nhưng rốt cuộc chính anh ta cũng không rõ bản thân đang ngờ vực điều gì và tại sao lại thế. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại,

chắc đúng như những gì sếp Lục đã nói, anh có việc tình cờ đi ngang qua đây. Mặc dù sếp Lục và Nhược Kiều không thân quen cho lắm, nhưng dù sao lúc trước anh ta cũng từng dẫn cô đi tham gia liên hoan của ký túc xá, mấy hôm trước mọi người còn tới Nông Gia Lạc chơi cùng với nhau... Cho dù không phải người quen, nhưng gặp mặt cũng nên chào hỏi một tiếng.

Lục Dĩ Thành cũng hơi ngập ngừng: "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Tưởng Diên sực lấy lại tinh thần: "Ừ. Cậu về trước đi."

Lục Dĩ Thành đi về.

Tưởng Diên đứng trước cổng công viên một lúc rồi cũng bỏ đi, đó là hướng hoàn toàn ngược lại với Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều. Sự đả kích mà chia tay mang đến cho người ta còn đi kèm theo cả đau khổ, cũng không phải trong một thoáng một chốc. Giống như giờ phút này, mặc dù trong lòng Tưởng Diên biết rõ bọn họ đã chia tay nhưng tiềm thức và cơ thể của anh ta vẫn chưa vượt qua nổi, anh ta rất trì độn... Vì vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Nhược Kiều bỏ đi, sau đó đợi đến khi anh ta đi qua một con đường, lên xe buýt. Lúc ngồi trên xe buýt, Tưởng Diên bỗng trông thấy một cửa hàng bán kem thủ công nằm trên đường. Giây phút này như có mũi kim chui vào trái tim, không đau đớn lắm nhưng rất rõ ràng, về sau cây kim này sẽ càng lún càng sâu, một khi muốn rút ra, chắc chắn sẽ để lại trăm ngàn lỗ thủng.

Bây giờ anh ta vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Chỉ có điều tận sâu thâm tâm luôn có một âm thanh đang nói cho anh ta biết, đừng bỏ cuộc.

Chỉ cần vẫn luôn ấp ủ suy nghĩ này, chỉ cần anh ta còn có thể nhìn thấy cô... Nỗi đau khi chia tay cũng có thể phai nhòa.

Giang Nhược Kiều đi trước Lục Dĩ Thành một bước, đầu tiên cô đến quán mì gà mà anh nói, mua một phần mì gà cho Lục Tư Nghiên.

Lúc đợi chủ quán chần mì, cô lại đến quán cơm gần đó mua hai món mặn, một món chay.

Nhịp sống ở thành phố Bắc Kinh rất vội vàng, chẳng mấy chốc chủ quán đã nấu mì xong. Ở quán cơm bên kia, đầu bếp cũng nấu xong thức ăn cho cô bằng tốc độ nhanh nhất. Đợi đến khi Giang Nhược Kiều xách mấy hộp đồ ăn nặng trình trịch đi vào đại sảnh khách sạn, thì đã thấy Lục Dĩ Thành đã đứng trước cửa thang máy chờ cô. Anh đứng ngẩn ngơ nhìn con số tầng trệt đang nhảy nhót trên bảng điện tử, nhưng lúc thang máy đến lầu một, cửa mở ra, anh lại không đi vào như thể đang đợi người nào đó.

Giang Nhược Kiều đi tới.

Còn chưa đến gần, anh đã quay mặt lại, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Không phải Lục Dĩ Thành nghe thấy tiếng động, mà là anh ngửi được mùi hương trước, là thứ hương hoa thanh mát tỏa ra từ người cô.

Anh nhìn mấy hộp thức ăn cô đang cầm, duỗi tay ra, không cần nói cũng hiểu.

Giang Nhược Kiều cũng đưa hộp thức ăn trong tay cho anh.

Lúc chuyển đồ vật từ tay cô sang tay anh, hai người khó tránh khỏi việc tiếp xúc với nhau, ngón tay của cô xẹt qua lòng bàn tay của anh. Lục Dĩ Thành khựng lại một thoáng, chẳng mấy chốc đã trở lại bình thường. Còn Giang Nhược Kiều lại chẳng có phản ứng gì.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hai người cùng nhau đi vào thang máy, Giang Nhược Kiều lấy thẻ phòng quẹt một cái.

Cô đặt phòng theo giờ cho Lục Dĩ Thành.

Bây giờ còn chưa đến thời gian trả phòng, cô đã nói trước với nhân viên lễ tân ở bên kia, nhân viên lễ tân cũng lấy cho một căn phòng sát vách cho họ.

Hai người đứng trong thang máy không ai cất tiếng, chủ yếu là chuyện vừa rồi thật sự khiến người ta không kịp trở tay.

Cũng may đến tầng trệt nơi cô ở, hai người lần lượt đi ra khỏi thang máy, đi tới căn phòng thuê theo giờ của Lục Dĩ Thành. Lục Tư Nghiên đã chờ sẵn ở đó, nhìn ba mẹ cùng nhau quay về, cậu nhóc vui vẻ nhảy nhót loạn xạ trên giường, hoàn toàn không giống một đứa nhỏ đang bị bệnh.

Có lẽ vui quá nên dù là mì gà thanh đạm Lục Tư Nghiên cũng ăn lấy ăn để.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành ngồi trên ghế ăn ba món mà cô đóng gói mang về.

Hai người ba món ăn cũng vừa đủ.

Hai người bọn họ không nói gì, nhưng vì có Lục Tư Nghiên ở đây nên bầu không khí không thể nào im lặng mãi được. Lục Tư Nghiên chạy sang nhìn ba món ăn kia, nước miếng chảy ròng ròng, hò hét inh ỏi: "Chơi ăn gian, chơi ăn gian, sao lại có món thịt heo xào mà con thích rồi cả khoai tây xào nữa, con cũng thích lắm luôn!"

Giang Nhược Kiều rất muốn gắp mấy đũa đút cho thằng bé.

Nhưng Lục Dĩ Thành lại hờ hững lên tiếng ngăn cản: "Mấy món này đều có bỏ ớt, hơn nữa vừa nhiều dầu vừa mặn, không được lành mạnh, thằng bé còn chưa khỏi hẳn."

Giang Nhược Kiều chỉ đành nhún vai nói với Lục Tư Nghiêu đáng thương: "Mẹ chịu thôi, bác sĩ Lục không cho phép, mẹ cũng bó tay."

Lục Dĩ Thành: "..."

Cũng không cần trêu anh là bác sĩ. Anh thật sự chỉ nghe theo lời dặn dò của bác sĩ mà thôi.

Lục Tư Nghiên chỉ đành thòm thèm quay mặt đi, tiếp tục ăn mì của nhóc.

Phần lớn thời gian, Lục Tư Nghiên đều rất hiểu chuyện.

Lục Tư Nghiên im lặng chẳng được mấy giây, lại ngẩng đầu lên hỏi Giang Nhược Kiều: "Mẹ, công viên HồTâm chơi vui lắm đúng không mẹ?"

Cậu bé không nhắc đến công viên HồTâm còn đỡ, vừa nhắc tới, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều thấy mất tự nhiên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều ép mình phải dời sự chú ý: "Ở tương lai, mẹ không dẫn con đến công viên HồTâm chơi à?"

Lục Tư Nghiên lắc đầu: "Không có ạ, con còn chưa nghe nói tới bao giờ!"

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm, chắc có lẽ vềsau công viên này đã bị mở rộng rồi đổi tên rồi.

Hai mẹ con trò chuyện câu được câu không. Hôm nay Lục Tư Nghiên đã hạ sốt, Lục Dĩ Thành cũng chuẩn bị trả phòng rồi dẫn thằng bé vềnhà, ở khách sạn bên này mãi cũng không hay, với lại mấy hôm nữa còn phải đi học. Giang Nhược Kiều cũng phải vềký túc xá, Lục Tư Nghiên không nằng nặc đòi ở chung với cô nữa... Cậu nhóc cảm thấy ở khách sạn cũng không vui cho lắm, vẫn là cái giường ở nhà ngủ đã hơn, tất nhiên điều quan trọng nhất là cậu bắt đầu nhớ đống đồchơi của mình ở nhà rồi.

Cơm nước xong xuôi, Lục Dĩ Thành rất tự giác thu dọn đồ đạc trên bàn đem đi vứt.

Lục Tư Nghiên thì vào nhà vệ sinh.

Giang Nhược Kiều biết Lục Dĩ Thành rất để ý chuyện này, dù sao hai người họ cũng không có gì cả, nhưng... Chẳng hiểu sao mấy ngày nay họ lại có cảm giác như đang vụng trộm. Nhưng chuyện này cũng là chuyện bất đắc dĩ, sau này sẽ tốt thôi, cô không thể xen vào tình bạn giữa những người đàn ông. Cô chỉ có thể cố gắng để bản thân trông ra dáng một chút, chí ít phải làm một người đứng đắn ở trước mặt Lục Dĩ Thành.

Cô nhẹ nhàng nói: "Chắc anh ấy cũng đã chấp nhận chuyện chia tay rồi, tôi với anh ấy cũng đã chấm dứt thật rồi."

Cho nên, sau này không cần phải có gánh nặng tâm lý gì cả.

Nhưng cùng lúc đó, cô cũng cảm nhận được, sao câu này của mình nói ra nghe cứ kỳ kỳ?

Rõ ràng cô chỉ muốn trình bày sự thật mà thôi, rõ ràng cô chỉ muốn nói là cô với Tưởng Diên đã cắt đứt hoàn toàn rồi, nhưng sao khi nói ra... Cứ làm người ta có cảm giác như "cô đang báo cáo với đối tượng vụng trộm của mình" vậy. Ý, không đúng, nhìn dáng vẻ nghiêm túc chính nghĩa này của Lục Dĩ Thành cũng không giống người sẽ làm ra mấy chuyện hủy hoại tam quan như vậy. Nói chính xác hơn là "cô đang nói rõ với người chồng hợp pháp của mình rằng sau này sẽ không qua lại với những người không đâu nữa"?

Chuyện gì thế này?

Chắc chết mất thôi!

Lục Dĩ Thành hờ hững gật đầu, như thể chẳng hề để ý chút nào về chuyện này, trông anh rất độ lượng.

Giang Nhược Kiều: Má nó lại càng kỳ quặc hơn rồi!

Cô lại nói tiếp: “Chuyện ngày hôm nay chắc cũng không sao đâu.”

Lúc này Lục Dĩ Thành mới chịu nhìn cô nhưng cuối cùng anh vẫn không lên tiếng.

Bỏ đi, xét cho cùng thì sau này cũng là chuyện giữa anh với Tưởng Diên,

Anh và Tưởng Diên học chung trường hai năm, lại sống cùng nhau hai năm, cũng có sự hiểu biết nhất định về đôi bên. Giang Nhược Kiều cũng không biết những chi tiết nhỏ nhặt trước đó, cô không biết Tưởng Diên từng nhìn thấy bình xịt này ở nhà anh, cũng không rõ lúc đó tại sao Tưởng Diên mượn điện thoại di động của hai người khác gọi cho cô mà không được, nhưng dùng điện thoại của anh gọi cho cô thì được, điều này đã chứng minh điều gì? Thế nên, cô mới cho rằng không hề có chuyện gì xảy ra, anh thì lại không vô tư được như vậy. Chẳng bao lâu nữa Tưởng Diên sẽ phát hiện ra điều kỳ lạ, chuyện này cũng chẳng sao cả, trước đó anh đã chuẩn bị tâm lý để chấm dứt tình bạn với Tưởng Diên lâu rồi, không có gì phải sợ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh không làm gì sai, mà cô cũng chẳng hề sai.

Tưởng Diên cũng không quay về Danh Môn Hoa Phủ.

Hôm nay có quá nhiều cú sốc ập đến, tạm thời anh ta còn chưa tiêu hóa hết được, bèn tùy tiện đi mướn một căn phòng.

Lúc nằm trên giường, bên tai vẫn còn vang vọng những câu nói của Giang Nhược Kiều, về Lâm Khả Tinh và mẹ của anh ta.

Bỗng chốc, có rất nhiều chuyện hiện lên trong đầu anh ta.

Chuyện đầu tiên là ngày hôm đó tới Nông Gia Lạc, anh ta đến nhà của Lục Dĩ Thành nhìn thấy chai xịt kia.

Chuyện thứ hai, lúc chơi game nói thật hay đại mạo hiểm, tại sao Lục Dĩ Thành không muốn trả lời người khác phái cuối cùng liên hệ với anh là ai. Có chuyện gì không thể nói chứ?

Chuyện thứ ba, tại sao Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong gọi điện cho Giang Nhược Kiều, cô đều cúp máy luôn, nhưng khi dùng điện thoại của Lục Dĩ Thành gọi cho cô thì cô lại nhận ngay? Có thật là vì cô không lưu số anh, tưởng là số máy lạ nên mới nghe máy hay không?

Còn cả hôm nay nữa.

Hôm nay rất kỳ lạ.

Tuy rằng có thể lấy lý do là tình cờ gặp nhau, nhưng anh ta vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Không đúng chỗ nào nhỉ?

Tưởng Diên đột nhiên ngồi bật dậy.

Biểu cảm.

Đúng rồi, là biểu cảm.

Nếu như là tình cờ gặp thì nên chào hỏi, vậy tại sao anh ta không thấy được biểu cảm xa lạ và có lệ khi tình cờ gặp gỡ người không mấy quen thuộc trên mặt họ nhỉ? Trái lại, trái lại còn cho người ta cái cảm giác rất thân quen.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Có vấn đề, rất kỳ lạ.

Nghĩ tới khả năng mà anh ta không muốn nghĩ đến nhất, vẻ mặt Tưởng Diên trở nên âm trầm khó tả.

Chương 52:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Cũng đến lúc Giang Nhược Kiều phải quay về trường rồi, cô trả phòng, hẹn với đám Vân Giai thời gian đến trường ghi danh.

Các phòng khác trong ký túc xá không tụ tập đông đủ giống phòng ngủ của họ.

Có những sinh viên nhà ở xa trường, phải mấy hôm nữa mới đến trường ghi danh được, có những người thì trong nhà có việc nên cũng phải mất mấy hôm nữa mới quay về trường. So ra thì ký túc xá của họ rộn ràng hơn rất nhiều, bốn người đều có mặt, gần như cả buổi sáng bọn họ đều bận rộn. Có người giặt ga giường, người thì dọn dẹp bàn học, kẻ lại dắt mùng lên. Tất cả mọi người đều bận rộn làm việc của mình, đợi đến buổi trưa mới tạm ổn, bốn người hẹn nhau xuống căn tin.

Lịch học của năm ba đại học cũng không nhiều lắm.

Suốt cả một tuần chỉ có một ngày là học suốt từ sáng đến chiều.

Tối hôm qua Giang Nhược Kiều đã nhận được email của bên công ty tuyển dụng nhân sự, thông báo rằng cô có thể đi làm, bên phía công ty cũng biết tình hình của cô. Lúc phỏng vấn, cô cũng nói rõ ràng rằng mình không làm việc toàn thời gian được, chỉ làm bán thời gian, tiền lương cũng tính theo hoa hồng và mức lương của nhân viên làm thêm. HR kêu cô đến lúc đó cứ liên hệ trực tiếp với quản lý, công ty sẽ sắp xếp công việc theo lịch học của cô cho cô.

Sự tình tiến triển còn thuận lợi hơn cô tưởng.

Tiền lương làm thêm vốn không nhiều, tiền hoa hồng cũng thấp hơn nhân viên chính thức, nhưng cô lên mạng tìm kiếm tài liệu liên quan, cũng hỏi thăm đàn chị có kinh nghiệm về mảng này. Công ty với quy mô cỡ này

sẽ không bao giờ thiếu việc, chỉ cần cô chịu khó siêng năng một chút, tiền lương sẽ rất lý tưởng.

Mùa khai giảng cũng là sinh nhật của Giang Nhược Kiều.

Cô chào đời vào cuối tháng tám.

Ba người bạn cùng phòng đều đang nghĩ phải tổ chức sinh nhật cho cô như thế nào. Thật ra, sinh nhật năm nào cũng có, truyền thống của phòng ký túc xá bọn cô cũng chính là ba người còn lại mua bánh kem sinh nhật, nhân vật chính thì mời đi ăn. Giang Nhược Kiều nhớ lại lời hứa với Lục Tư Nghiên, bèn nói: "Tối mai tớ có việc bận, cho nên ngày mai chúng ta tổ chức tiệc vào buổi trưa nhé."

Vân Giai kéo tay Giang Nhược Kiều, đánh hơi được sự khác thường: "Buổi tối có hẹn à?"

Lạc Văn vẫn là kẻ hủy diệt đề tài như mọi khi, cô ấy bỗng thốt lên: "Đừng nói là hẹn với Tưởng Diên nhé?"

Vân Giai giơ tay vỗ vào đầu Lạc Văn: "Thấp kém, quá thấp kém rồi, Nhược Kiều nhà ta là ai chứ, trên cõi đời này cậu ấy chính là người tuyệt đối không nhai lại cỏ!"

Lạc Văn tủi thân: "Tớ chỉ hỏi một chút thôi mà, làm gì đánh tớ."

Giang Nhược Kiều ghé tới: "Tới đây nào, chị gái thổi cho bé."

Lạc Văn: "Ờ!"

"Nhưng mà nói thật nhá." Giang Nhược Kiều nói: "Vân Giai nói đúng, tớ phải nghĩ quẩn đến mức nào mới nhai lại cỏ chứ? Yên tâm đi, tối mai tớ thật sự có chuyện, nhưng mà không liên quan đến đàn ông."

Cô cảm thấy câu này của mình chẳng có gì sai.

Cậu nhóc Tư Nghiên kia chỉ là một đứa trẻ mà thôi, chưa phải đàn ông.

Trông Vân Giai có vẻ khá thất vọng: “Không phải đàn ông à...”

Giang Nhược Kiều: “Ê!”

Một bên khác, Lục Dĩ Thành dẫn theo Lục Tư Nghiên đi dọn nhà.

Dọn nhà là việc tay chân vừa rắc rối vừa phiền phức, nhưng may là chỉ mất có một ngày họ đã dọn vào căn phòng nhỏ gần trường đại học A. Sau khi dọn nhà xong, Lục Tư Nghiên mới tìm được cơ hội nói với Lục Dĩ Thành về chuyện muốn đi ra phố mua quà sinh nhật cho mẹ.

Lục Dĩ Thành liếc cậu bé: “Quà sinh nhật? Con có tiền à?”

Lục Tư Nghiên xoa tay, nhóc con năm tuổi bày ra vẻ mặt nịnh nọt, thật sự là vừa dễ thương vừa làm người ta thấy buồn cười.

“Ba ơi, ba cho con mượn ít tiền đi mà ~ Ba yêu dấu của con ~” Lục Tư Nghiên ngẫu hứng phát huy, vì muốn mượn tiền mà có thể nói là sử dụng đủ mọi chiêu trò, thế mà lại bắt đầu hát bài hát “Ba tốt ba xấu” kia: “Con có một người ba, nấu cơm thì leng keng leng keng~ Giặt đồ thì chát chát chát~”

Lục Dĩ Thành rợn cả da đầu.

Anh giơ tay kêu dừng: “Đừng hát nữa, coi chừng hàng xóm qua mắng đấy.”

Mỗi lần Lục Tư Nghiên cười lên, khóe môi sẽ có lúm đồng tiền rất đáng yêu.

Lục Dĩ Thành nhìn vào lại nhớ đến Giang Nhược Kiều.

“Mượn bao nhiêu, khi nào trả?” Lục Dĩ Thành cố tình trêu Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên: “... Con cũng không rõ lắm, chắc một ngàn.”

Lục Dĩ Thành: “Đừng nói nữa, không có.”

Lục Tư Nghiên lại thử hỏi: “Năm trăm?”

“...” Lục Dĩ Thành tiếp tục mỉm cười.

Thế là Lục Tư Nghiên chỉ đành cò kè mặc cả: “Ba trăm vậy?”

Lục Dĩ Thành chỉ cười không nói.

Lục Tư Nghiên hoàn toàn nổi quạu: “Không thể ít thêm nữa đâu, thế này đi, ba à, ba nói xem ba cho con mượn được bao nhiêu?”

Lục Dĩ Thành cười cười: “Một trăm.”

Lục Tư Nghiên ngửa mặt lên trời hét to: “Ba ơi, ba keo kiệt như vậy mẹ có biết không? Lúc đó rốt cuộc ba làm cách nào để theo đuổi mẹ vậy?” Cậu nhóc bắt đầu nghi ngờ chuyện này!

Về chuyện này, Lục Dĩ Thành không chịu trả lời. Suy nghĩ của anh rất đơn giản, nhìn đồ đạc bình thường của Giang Nhược Kiều thì biết, có lẽ cô không thiếu thốn thứ gì, cho dù thiếu thì cũng nằm ngoài mức chi tiêu của anh. Tốn hơn mấy trăm ngàn mua một thứ mà cô vốn đã có, vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Tất nhiên, đây cũng là cơ hội để giáo dục bạn nhỏ, quà cáp không quý ở giá trị mà là quý ở tấm lòng.

“Vậy con có lấy không?” Lục Dĩ Thành hỏi.

Lục Tư Nghiên cúi gằm mặt xuống, nuốt giận mà trả lời: “... Lấy.”

Đến một trăm tệ cậu còn chả có.

Lục Dĩ Thành cố tình nói như thật: “Con nói là mượn, vậy thì viết giấy nợ đi.”

Lục Tư Nghiên: “?”

Không phải chứ, phải trả thật hả? Làm thật luôn à?

Cậu trợn tròn mắt, nhìn ba mình với ánh mắt khó tin.

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành vẫn rất bình tĩnh: "Chẳng lẽ con nói mượn chỉ là nói suông thôi hả, cũng không tính trả lại cho ba?"

Lục Tư Nghiên phản bác theo bản năng: "Không phải, con không có!"

Chẳng qua cậu nhóc không ngờ ba lại keo kiệt như vậy, một trăm tệ thôi mà cũng bắt cậu trả lại, rốt cuộc cậu có phải là con trai của anh không đấy?

Lục Dĩ Thành mỉm cười nói: "Nếu như con nói với ba rằng con muốn xin một trăm tệ làm tiền tiêu vặt, vậy thì ba sẽ cho con. Nhưng vừa rồi con tự nói là mượn, mượn thì tất nhiên phải trả rồi, mặc kệ là con mượn của ai, hiểu chưa?"

Lúc này Lục Tư Nghiên mới hiểu ra.

Cậu hối hận quá, biết thế thì đã xin ba tiền tiêu vặt là được rồi!

Thế lúc nãy cậu cần gì phải nói mượn chi cho thừa thãi chứ?

Cậu hé miệng, muốn đổi ý.

Lục Dĩ Thành biết cậu nhóc đang nghĩ gì, bèn lắc đầu: "Lời đã nói ra sao có thể đổi lại được. Không thể để lời nói của mình mất đi sự uy tín, như vậy thì sau này lời nói của con không còn có giá trị nữa."

Lục Tư Nghiên mếu máo.

Oan quá đi thôi!

Nhưng dưới ánh mắt thúc giục của ba, cậu vẫn cầm bút lên viết một tờ giấy nợ. Có rất nhiều chữ cậu không biết viết nhưng cậu rất thông minh, học được bính âm đơn giản. Dưới sự hướng dẫn của Lục Dĩ Thành, cuối cùng cậu nhóc đã hoàn thành được tờ giấy nợ đầu tiên trong đời.

Còn về thời gian trả tiền.

Là mười ba năm sau.

Mười ba năm sau cậu mười tám tuổi, mười tám tuổi là trưởng thành rồi, có thể đi làm thêm kiếm tiền.

Hai ba con dắt nhau lên phố, xung quanh đây chỉ có mấy cửa hàng loại nhỏ, cầm một trăm tệ trong tay, Lục Tư Nghiên nhìn trái nhìn phải, cũng không tìm được món gì phù hợp. Đến cửa hàng đồ lưu niệm cuối cùng, cậu mua cho Giang Nhược Kiều một cái kẹp tóc, cái kẹp tóc này rất trẻ trung rất dễ thương, bên trên còn trang trí một quả anh đào trông rất thật, giống như là quả anh đào thật sự. Điều làm Lục Dĩ Thành ngạc nhiên đó chính là, một cái kẹp tóc bé tẹo thế này mà lại đến chín mươi tám tệ?

?

Nhưng Lục Dĩ Thành vẫn để cho Lục Tư Nghiên thanh toán, sau đó bỏ thêm một ít tiền kêu nhân viên đóng gói lại cho đẹp.

Cứ như thế, Lục Tư Nghiên rầu rĩ nói: "Chưa biết chừng đây là cái kẹp tóc rẻ nhất của mẹ đó." Cậu nhóc siết chặt nắm tay nho nhỏ, tiếp thêm động lực cho bản thân: "Sau này con muốn tự mình kiếm tiền, mua cho mẹ cái tốt nhất!"

Lục Dĩ Thành: "?"

Một cái kẹp tóc chín mươi tám tệ mà còn kêu là rẻ nhất á?

Buổi tối, Giang Nhược Kiều xách theo nửa cái bánh kem còn dư lại đến căn phòng trọ của Lục Dĩ Thành.

Ba người bạn cùng phòng đặt cho cô cái bánh kem tám tấc, nhưng bây giờ bốn người bọn họ đều đang kiêng đồ ngọt, cho dù không kiêng đồ ngọt thì bọn họ cũng không ăn hết cái bánh kem này. Còn dư lại hơn phân nửa, lúc Giang Nhược Kiều đi vào khu chung cư, cô còn ngẩng đầu nhìn mặt trăng rồi cảm khái. Cô thế này có được xem là bị Lục Dĩ Thành thao túng tâm lý không nhỉ? Cô lại cảm thấy nếu vứt chiếc bánh kem còn thừa hơn phân nửa này đi thì sẽ rất lãng phí... Rõ ràng trước đây, nếu ăn không hết bánh kem thì cô đã bỏ đi rồi.

Giang Nhược Kiều cũng rất có duyên với con trai.

Thật ra cũng có những bạn trai cùng ngành cùng lớp mua bánh kem cho cô, nhưng cô đều bỏ trong ký túc xá, chẳng buồn đụng tới.

Cô vốn có thể chọn một cái trong số đó để đem tới, nhưng nghĩ lại thì lấy bánh kem của người đàn ông khác mua cho cô đi tìm Lục Tư Nghiên và Lục Dĩ Thành...

À, vẫn nên dẹp suy nghĩ này đi thôi!

Trên đường đến đây, Giang Nhược Kiều đã đặt thức ăn bên ngoài, cô vào nhà được một lát thì anh shipper đã đến gõ cửa, đưa bánh pizza mười hai tầng, bốn cái cánh gà nướng và mì Ý mà Lục Tư Nghiên thích ăn cho cô. Ngoài ra cô còn tiện tay đặt cho Lục Dĩ Thành một phần cơm chiên phô mai.

Lục Dĩ Thành: "?"

Quá nhiều.

Bao nhiêu đây làm sao bọn họ có thể ăn hết?

Còn Giang Nhược Kiều đi rửa một quả táo cho mình xem như bữa tối, lúc Lục Dĩ Thành bày thức ăn ra, anh thuận miệng hỏi cô một câu: "Cậu không ăn à?"

"Không ăn." Giang Nhược Kiều cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình: "Hôm nay ăn một miếng bánh kem rồi, ở ký túc xá còn uống trà sữa nữa, buổi trưa còn đi ăn cơm Tây với bạn."

Chỉ số calo đã vượt chỉ tiêu nghiêm trọng.

Tối nay chỉ có thể gặm táo thôi.

Nếu như chỗ này của Lục Dĩ Thành mà có dưa leo thì cô sẽ bỏ qua quả táo này luôn.

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh phát hiện ra mình thật sự không hiểu gì về phụ nữ.

Đã gầy như thế rồi mà còn phải giảm cân à?

Mấy hôm nay tâm trạng của Giang Nhược Kiều khá vui vẻ, cũng bằng lòng nói thêm mấy câu với Lục Dĩ Thành: "Cậu cũng biết tôi làm người mẫu ở cửa hàng Hán phục mà, dù nói là ảnh chụp nào cũng phải qua chỉnh sửa nhưng thật sự thì ốm một chút mới ăn ảnh. Tôi cảm thấy đây cũng là một loại đạo đức nghề nghiệp, bởi vì người mẫu rất quan trọng, nếu không bà chủ của mấy cái cửa hàng đó cũng không cần tốn nhiều tiền để mời người mẫu như thế."

Cô cũng không được coi là rất gầy, rất gầy.

Gầy quá thì cũng không được.

Cô vẫn muốn giữ cho mình một vóc dáng gầy nhưng khỏe mạnh, không thể để người ta cảm thấy cô gầy theo kiểu thiếu chất dinh dưỡng được.

Lục Dĩ Thành: "Ừ."

Ra là như vậy.

"Năm nào tôi cũng đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe." Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Yên tâm đi, không có ai yêu mạng sống của mình bằng tôi đâu."

Trong mắt của Lục Dĩ Thành cũng toát lên ý cười.

Lục Tư Nghiên lại cực kỳ hưng phấn, hôm nay hạnh phúc quá, vừa có bánh kem để ăn vừa có pizza và cả cánh gà, còn có mì Ý! Mẹ nên tổ chức sinh nhật mỗi ngày luôn.

Trước khi cắt bánh kem, Lục Tư Nghiên kêu Lục Dĩ Thành thắp nến lên: "Mẹ ước thêm một điều nữa đi ạ ~ Sinh nhật mà!"

Giang Nhược Kiều cũng bó tay, chỉ đành phối hợp, Lục Dĩ Thành cắm cây nến lên bánh kem, sau đó đi lấy hộp diêm đốt lên, còn nghe theo lời lải nhải của Lục Tư Nghiên đi tắt đèn phòng khách. Nhất thời trong cả căn phòng cũng chỉ còn lại mỗi chỗ này là có ánh nến. Giang Nhược Kiều chắp tay lại đặt trước ngực, nhắm mắt lại với vẻ mặt rất chân thành, nhưng khóe môi lại nhếch lên, lúm đồng tiền thoáng hiện ra, Lục Dĩ Thành nhìn về phía cô theo bản năng, ánh sáng yếu ớt hắt lên sườn mặt trắng nõn của cô, vừa nhu hòa vừa sống động.

Giang Nhược Kiều đang ước điều gì nhỉ?

Vào ngày sinh nhật thì có thể tham lam mà.

Buổi trưa lúc cầu nguyện với các bạn cùng phòng, nguyện vọng của cô là mong cho những người thân bạn bè ở bên cạnh mình luôn luôn khỏe mạnh, còn cô muốn phát tài.

Lần này, có Lục Tư Nghiên ở bên cạnh, trong lòng cô lại cảm nhận được một sự ấm áp khác biệt.

Cô nghĩ rằng: Nếu như ước nguyện của mình có thể trở thành sự thật, thế thì cô mong con trai mình có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Họ cầu nguyện xong thì ăn bánh kem, Giang Nhược Kiều ngồi bên cạnh nhìn Lục Tư Nghiên ăn, một tay chống cằm, nở nụ cười tươi tắn.

Lục Dĩ Thành thì đi xuống bếp lấy găng tay sử dụng một lần, sẵn tiện rót nước cho Giang Nhược Kiều.

Đúng lúc này, điện thoại di động nằm trong túi anh chợt reo lên mấy lần.

Anh lấy ra xem thử, là tin nhắn trong nhóm ký túc xá.

Tưởng Diên tag anh ở trong nhóm: [@Lu, sếp Lục, bây giờ ba người bọn tôi đang ở phố ăn vặt, cậu cũng ra đây đi, tôi mời khách.]

Lục Dĩ Thành ra khỏi nhà bếp, dựa vào khung cửa nhìn Giang Nhược Kiều ngồi trong phòng khách chấm một chút kem rồi trét lên giữa trán Lục Tư Nghiên, sau đó cô bắt đầu cười ha ha, tiếng cười vang vọng khắp toàn bộ căn nhà, anh cũng kìm lòng không đậu nhoẻn miệng cười.

Xong anh cúi đầu, ngón tay thon dài soạn thảo trên màn hình: [Xin lỗi, hôm nay có việc.]

Tưởng Diên ngồi ở quầy hàng trên phố ăn vặt.

Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong đang tán gẫu với nhau, tất cả mọi thứ xung quanh đều rộn ràng.

Nhưng lúc nhìn thấy tin nhắn này của Lục Dĩ Thành, những tiếng động này đều biến mất, bàn tay đang để dưới gầm bàn của Tưởng Diên siết chặt lại thành nắm đấm, vẻ mặt anh ta rất nặng nề, tròng mắt u ám.

Thời gian không còn sớm, Giang Nhược Kiều cũng không thể nán lại chỗ Lục Dĩ Thành quá lâu.

Sau khi Lục Tư Nghiên ăn uống no nê, cô ngước lên xem thì thấy đã gần chín giờ, cô phải trở về ký túc xá, ngày mai còn rất nhiều chuyện cần làm.

Cô đứng dậy, Lục Dĩ Thành cũng đứng dậy theo.

Lục Tư Nghiên xoa cái bụng nhỏ căng tròn của mình, ợ một tiếng đầy thỏa mãn.

Cánh gà ngon quá đi mất!

Cậu nhóc thấy mẹ sắp về, không chút nghĩ ngợi đã nói với Lục Dĩ Thành: "Đã muộn thế này rồi, đêm hôm khuya khoắt mà để mẹ đi về một mình sẽ rất nguy hiểm, ba tiễn mẹ về đi!"

Giang Nhược Kiều vốn định từ chối khéo, nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay đàn chị của cô nói.

Thời tiết hanh khô, mấy thằng biến thái kia lại đi ra đường gây chuyện. Hai ngày trước, có một đàn chị học nghiên cứu sinh năm nhất quay về trường vào ban đêm lại gặp phải biến thái. Tên biến thái kia thấy cô ấy đi tới thì cố tình tụt quần xuống. Lúc đó đàn chị kia cũng sợ hết hồn, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì thằng biến thái kia đã chạy mất tăm rồi.

Hiển nhiên là Lục Dĩ Thành cũng nghe kể về chuyện này.

Đàn chị học nghiên cứu sinh năm nhất đã vào nhóm chat của học sinh trong trường và diễn đàn của trường nhắc nhở mọi người chú ý an toàn, cũng kêu gọi mọi người nếu có manh mối thì lập tức báo cho nhà trường.

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đưa mắt nhìn nhau.

Lục Dĩ Thành bèn gật đầu: "Tôi đưa cậu về, cũng không bao xa."

Giang Nhược Kiều không phải loại người ra vẻ này nọ, cô nghĩ một lát sau đó cũng đồng ý: "Vậy làm phiền cậu rồi."

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều dặn dò Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên giơ tay bảo ok: "Yên tâm, con sẽ không đi đâu cả, ai tới cũng không mở cửa, cũng không mở bếp gas dưới bếp hay đụng vào ổ điện lung tung, sẽ không thò đầu ra cửa sổ dòm ngó. Con sẽ nằm yên trên ghế sofa mãi đến khi ba về mới thôi."

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành: "..."

Hai người ra khỏi nhà.

Thật ra, bọn họ cũng không yên tâm khi để Lục Tư Nghiên ở nhà một mình, tuy rằng cậu nhóc là một bạn nhỏ rất ngoan ngoãn.

Hai người đều rất ăn ý mà đi thật nhanh, ai không biết chuyện còn tưởng đâu bọn họ đang thi đi bộ.

Sau khi đi vào sân trường, bọn họ mới từ từ giảm tốc độ. Đi chung với nhau thì buộc phải nói chuyện, hiện tại hai người cũng đã thân thiết hơn

rồi, bèn trò chuyện về định hướng tương lai của mỗi người.

Lục Dĩ Thành biết được cuối năm nay Giang Nhược Kiều sẽ hết hợp đồng với bên cửa hàng Hán phục, cũng biết cô đã được tuyển dụng, sau này sẽ đi làm thêm bên mảng phiên dịch.

Giang Nhược Kiều cũng biết được Lục Dĩ Thành đã hứa với đàn anh đến công ty của đàn anh giúp đỡ.

"Nói thật thì trước đây tôi cũng không biết nuôi con nít lại tốn tiền như thế." Giang Nhược Kiều nói: "Trước kia nghe một đàn chị đã tốt nghiệp nói, chị ấy vừa sinh con, vì vấn đề sức khỏe nên từ lúc sinh ra đứa nhỏ đã uống sữa bột. Mà con của chị ấy thì rất háu ăn, lúc ăn khỏe nhất, một tháng có khi uống đến tám hộp sữa bột, với cả sữa bột chị ấy mua toàn là bốn trăm, năm trăm một hộp. Cậu cứ tính thử xem, chỉ mỗi sữa bột thôi một tháng cũng đã tốn hết bốn ngàn rồi."

Thật ra nếu ở trước mặt người khác, Giang Nhược Kiều chắc chắn sẽ không nghĩ lung tung như vậy.

Nhưng Lục Dĩ Thành thì khác.

Chí ít, anh có thể hiểu được những gì cô nói.

Đúng như dự đoán, Lục Dĩ Thành vừa nghe cô nói thế thì thở dài, nói: "Đúng vậy, nuôi con rất tốn tiền."

Giang Nhược Kiều lại cười nói: "Cho nên cũng không biết nên mừng hay không, ít ra hiện tại Tư Nghiên đã qua tuổi mặc tã, cũng không cần uống sữa bột đắt tiền dành cho trẻ sơ sinh nữa. Như vậy tính ra, bọn mình cũng đã bớt được một khoản chi lớn rồi nhỉ?"

Giang Nhược Kiều lại bật cười trông rất vui vẻ, cô nghiêng đầu, mặt mày cong cong vô cùng sống động, trong đôi mắt như lấp lánh ánh sao: "Cậu nói xem, chúng ta như thế này có được xem là một kiểu tinh thần AQ khác hay không?"

Lục Dĩ Thành cũng bị chọc cười, dáng người anh cao lớn, nhét một tay vào túi quần: "Cũng có thể nói như vậy."

Nói chuyện một hồi, bọn họ đã đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Bây giờ còn khá nhiều sinh viên chưa quay về trường, ký túc xá nữ cũng không còn rộn ràng như lúc trước, vào giờ này cũng chẳng thấy bóng ai.

Đang lúc hai người định tạm biệt nhau thì đột nhiên có một người đi ra từ trong bóng tối.

Là Tưởng Diên.

Anh ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người đang trò chuyện vui vẻ kia.

Chương 53:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bầu không khí có phần vi diệu, thậm chí là căng thẳng.

Nếu miêu tả cụ thể hơn thì sẽ giống hai người đàn ông đang giương cung bạt kiếm trong một bộ phim cổ trang, nhưng không ai chủ động tấn công, tất cả đều nhẫn nhịn hoặc có thể nói là chờ đợi.

Giang Nhược Kiều: "..."

Hôm nay có thể được ghi vào lịch sử của cô rồi.

Cô cũng từng nghĩ sẽ có ngày này, nhưng lại không ngờ nó lại xảy ra nhanh đến thế.

Cô nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành cũng nhìn cô.

Nhưng trong mắt Tưởng Diên lại là hai người họ đang nhìn vào mắt nhau. Hô hấp của anh ta trở nên nặng nề và nhìn Giang Nhược Kiều chằm chằm. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì anh ta cũng nhất định sẽ không tin có một ngày sẽ trông thấy bạn mình ở cùng với người mình thích. Hay nói cách khác, dù có thật sự xảy ra chuyện này thì cũng nên là Đỗ Vũ hay Giang Kiếm Phong, chứ không phải là Lục Dĩ Thành!

Lục Dĩ Thành biết rằng, kể từ giờ trở đi sẽ chỉ là vấn đề giữa anh và Tưởng Diên.

Anh đè thấp giọng, nói với Giang Nhược Kiều bằng giọng điệu bình tĩnh: "Không phải nói ngày mai vẫn còn nhiều việc cần làm à? Cậu lên trước đi."

'Chuyện còn lại cứ để tôi giải quyết' Ý của anh là như vậy.

Giang Nhược Kiều thầm nghĩ, cũng đúng. Nếu ba người đối đầu nhau về vấn đề này thì sẽ vừa rắc rối lại vừa máu chó. Vì Lục Dĩ Thành đã lo liệu mọi thứ nên cô sẽ không phá đám anh vào lúc này, cô bèn gật đầu: "Được rồi."

Nhưng cô lại không biết, mẩu đối thoại bình thường như thế, khi lọt vào tai Tưởng Diên cứ như thể đang khoét trái tim anh ta!

Thậm chí anh ta không ngờ rằng, trong lúc anh ta không biết, vào lúc anh ta không thấy, quan hệ giữa hai người này đã thân thiết như vậy rồi!

Giang Nhược Kiều tiếp tục đi về phía ký túc xá, cô lướt qua bên cạnh Tưởng Diên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đúng lúc này, Tưởng Diên đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô.

Chỉ là giây phút đó, trong đôi mắt vốn bình thản của Lục Dĩ Thành lộ ra những cảm xúc khác, anh định bước tới nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Có một vài chuyện là chuyện của anh và Tưởng Diên.

Còn một số chuyện là giữa cô và Tưởng Diên…

Giang Nhược Kiều khẽ vùng vẫy, Tưởng Diên vội buông nhanh như thể bị bỏng.

Công bằng mà nói, trong tình yêu, ngoại trừ chuyện về em gái anh ta đáng để người đời chỉ trích, các mặt khác của Tưởng Diên đều rất tốt, anh ta hoàn toàn là một người bạn trai đủ tiêu chuẩn hay thậm chí là xuất sắc. Anh ta sẽ không ép buộc cô điều gì, chuyện cô không muốn thì anh ta sẽ không làm, ví dụ như cô không chịu phối hợp trong trò nói thật và đại mạo hiểm trước đây. Thế là anh ta cũng chỉ tự tiêu hóa những cảm xúc tiêu cực,

chứ không hề lấy tư cách là bạn trai để ép cô làm chuyện cô không muốn làm.

Cô vùng vẫy và từ chối là anh ta sẽ buông tay.

Tưởng Diên chua chát nở một nụ cười khổ nói: “Anh chỉ muốn tặng quà sinh nhật cho em thôi. Nhược Kiều, chúc mừng sinh nhật!"

Giang Nhược Kiều không phải là người lòng dạ sắt đá. Cô cũng từng có khoảng thời gian ngọt ngào với Tưởng Diên.

Nếu đổi lại là người khác có lẽ cũng không nỡ hay cảm thấy đau buồn. Nhưng cô là Giang Nhược Kiều, ngay cả vui buồn của bản thân mà cô còn thờ ơ, huống hồ là cảm xúc của người khác.

Tưởng Diên đại diện cho điều gì?

Nguy hiểm, không chắc chắn.

Đối với cô mà nói, tình cảm vấn vương của anh ta chỉ mang lại phiền phức. Nếu như sau khi chia tay anh ta buông bỏ được, khi gặp lại chỉ coi cô như người xa lạ, có lẽ trong lòng cô vẫn còn biết ơn anh ta đôi chút. Bởi vì cô đã bị anh ta lãng quên và buông bỏ, điều đó tức là cô đã hoàn toàn không còn dính líu đến cốt truyện.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô càng không thể nhận món quà mà Tưởng Diên đã chuẩn bị.

Thậm chí cô còn chẳng thèm nhìn vào đóng gói tinh xảo, giọng điệu bình tĩnh nói: "Tưởng Diên, việc này không thích hợp."

Nói xong, cô càng bước nhanh vào khu ký túc xá.

Cô bỏ lại Tưởng Diên thẫn thờ, buồn bã, chán nản, trong khi Lục Dĩ Thành ung dung bình tĩnh đứng bên cạnh, rõ ràng anh nên là người ngoài cuộc nhưng anh đã trở thành người tham dự.

Sau khi Giang Nhược Kiều đi vào, Dường như Tưởng Diên biến thành một người khác, một người đàn ông tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chẳng khác gì giống đực đang phẫn nộ vì bị kẻ khác ngấp nghé địa bàn.

Khi Tưởng Diên lại nhìn Lục Dĩ Thành lần nữa, anh ta đã không còn màng đến tình bạn thân thiết trước kia, mà thay vào đó là sự lạnh lùng và hơn cả là tức giận.

“Lục Dĩ Thành…” Anh ta gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra cái tên này.

Lục Dĩ Thành lại ung dung như không nhận thấy nguy hiểm.

Giờ này, chẳng có mấy ai ở dưới lầu ký túc xá nữ, nhưng cũng không loại trừ khả năng sẽ có người nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Lục Dĩ Thành đút một tay vào túi quần, biểu cảm vẫn thản nhiên như mọi khi, chỉ có điều anh đã mất đi sự dịu dàng trước kia: "Nếu muốn nói chuyện thì ra chỗ khác nói."

Tưởng Diên cắn chặt quai hàm.

Lục Dĩ Thành phớt lờ anh ta quay người bước đi, Tưởng Diên không thể làm gì khác hơn là đi theo với ánh mắt âm trầm. Trường đại học A có rất nhiều mảnh đất hoang đang chờ khai phá, nơi này cách xa những tòa nhà giảng dạy và tòa ký túc xá ồn ào, ban ngày còn hiếm có người đến đây huống chi là ban đêm.

Sau khi đứng lại, Lục Dĩ Thành cảm nhận được một luồng gió ập đến bèn nhanh nhẹn né tránh, hóa ra Tưởng Diên tung nắm đấm về phía anh.

Dù làm động tác né tránh nhưng Lục Dĩ Thành cũng không hề tỏ ra chật vật tí nào, hai người vẫn đang đối đầu nhau. Tưởng Diên rất muốn đánh

anh một trận ra trò nhưng lại cảm thấy mọi chuyện còn chưa hỏi rõ. Anh ta hấp tấp như vậy sẽ chỉ khiến bản thân rất ấu trĩ. Tưởng Diên cố gắng kìm nén ý tưởng muốn đánh anh, chỉ nghiêm nghị hỏi: "Lục Dĩ Thành, cậu có ý gì thế? Cậu có ý gì hả?"

Lục Dĩ Thành nhìn Tưởng Diên đang thẹn quá hóa giận, đang nổi đóa nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, sau khi trầm mặc mấy giây, anh mới bình tĩnh nói:"Là như những gì cậu thấy đấy."

Mặc dù Tưởng Diên đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nghe câu trả lời này của anh, anh ta vẫn không thể chấp nhận được, anh ta không tin nói: "Cậu là anh em của tôi."

Mối quan hệ của họ trước đây tốt thế cơ mà.

Làm bạn cùng lớp hai năm, anh ta vốn tưởng rằng có thể sẽ là bạn bè cả đời, nhưng bạn thân của anh ta lại ôm suy nghĩ đó với bạn gái của anh ta? Tưởng Diên không thể chấp nhận nổi, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi là anh ta đã bừng bừng lửa giận, đôi mắt như muốn nứt ra.

Mới đầu, Lục Dĩ Thành còn im lặng không lên tiếng.

Nhưng khi liếc nhìn vẻ kinh ngạc và tức giận như thể bị bạn thân và bạn gái cùng phản bội của Tưởng Diên, cuối cùng anh cũng mở miệng: “Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với tư cách một người bạn cả.”

Có lẽ đến cả bản thân anh cũng phải ngạc nhiên bởi những suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng suy cho cùng anh cũng không thẹn với lòng, anh chưa từng làm điều gì có lỗi với bạn bè.

Từ đầu đến cuối, anh chỉ đứng ngoài cuộc.

“Cậu chưa từng làm sao?” Tưởng Diên ngày càng cất cao giọng: “Như thế này mà cậu bảo là chưa từng làm à? Vậy cậu nói cho tôi biết, bây giờ

cậu đang làm cái gì thế?"

Lục Dĩ Thành trả lời: "Hai người đã chia tay rồi."

Anh không nhắc đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến chuyện này, Tưởng Diên lập tức có xúc động muốn phá hủy thế giới.

Anh ta chưa bao giờ nghĩ rằng loại chuyện này sẽ xảy ra với mình.

Chuyện quái quỷ gì thế này?

Tưởng Diên tức giận không thôi: "Chúng tôi chia tay cũng không được!"

Lục Dĩ Thành khẽ nhướng mi: "Không phải cậu nói là được."

Dường như cả hai đã hình thành một sự tương phản rõ rệt.

Có thể nói, hai người được coi là nhân vật nổi tiếng trong khoa. Ngoại hình và khí chất đều xuất chúng, thành tích cũng xuất sắc, nhưng hai người lại có tính cách khác nhau. Không cần phải nói, Lục Dĩ Thành chính là hotboy dịu dàng trong tim các đàn chị đàn em, Tưởng Diên ngầu lòi thích bóng rổ và các môn thể thao khác, trông anh ta có vẻ lười biếng nhưng cũng có một mặt sắc bén nên trông có vẻ không dễ chọc. Vì vậy khi anh ta yêu đương với Giang Nhược Kiều và biến thành bạn trai trung khuyển, điều đó thực sự khiến cả ngàn người rớt tròng mắt.

Rõ ràng một người vẫn luôn tốt bụng như Lục Dĩ Thành nên bị chèn ép.

Nhưng ở khía cạnh khác anh lại quá xuất sắc, cho nên người khác cảm thấy danh xưng hotboy nên đặt lên người anh sẽ càng khiến người ta tâm phục khẩu phục hơn.

Giây phút này, Lục Dĩ Thành rất bình tĩnh nhưng Tưởng Diên lại cực kỳ bực bội, nhìn kỹ mới thấy, hóa ra Lục Dĩ Thành mới là người âm thầm khống chế cục diện.

Rõ ràng Tưởng Diên cũng ý thức được vấn đề này.

Bây giờ anh ta không nên hấp tấp, anh ta cố ép mình phải bình tĩnh lại rồi nhìn Lục Dĩ Thành hỏi: “Chuyện xảy ra từ khi nào thế?” Anh ta càng nghĩ tới chuyện này thì càng thấy ghê tởm, rõ ràng anh ta muốn bình tĩnh lại nhưng vẫn nói không lựa lời: "Chẳng lẽ là trước khi tôi và cô ấy chia tay, hai người đã..."Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành lạnh lùng ngắt lời anh ta: "Đủ rồi."

Tưởng Diên thờ ơ liếc nhìn anh.

"Xin hãy chú ý đến câu từ cậu nói." Lục Dĩ Thành nói: "Đừng xúc phạm tôi, cũng đừng xúc phạm cô ấy. Các cậu chia tay vì cậu không có khái niệm ranh giới, đó là lỗi của cậu không liên quan gì đến người khác cả."

Tưởng Diên hít sâu một hơi.

Mặc dù Tưởng Diên thực sự rất phẫn nộ, nhưng anh ta cũng có thể nghe ra lời Lục Dĩ Thành nói là sự thật.

Hơn nữa, anh ta chưa bao giờ nghĩ đến việc phủ nhận những điều sai trái mà mình đã làm.

Tưởng Diên hỏi: "Vậy tôi hỏi cậu, có phải cậu thích cô ấy không?"

Lúc hỏi ra câu hỏi này, trong lòng Tưởng Diên còn sót lại một tia hy vọng. Anh ta mong Lục Dĩ Thành sẽ nói rằng mình không thích, cũng hy vọng rằng Lục anh sẽ nói mình chỉ tình cờ gặp cô nên mới đi cùng một đoạn.

Anh ta ước gì Lục Dĩ Thành sẽ trả lời rằng ‘không thích’.

Câu hỏi này khiến Lục Dĩ Thành im lặng.

Không phải anh không muốn trả lời, mà là anh không biết nên trả lời như thế nào. Làm sao anh có thể nói với người khác về những điều mà chính anh cũng không chắc chắn chứ. Nếu một sinh viên xuất sắc như Lục Dĩ Thành muốn chứng minh chuyện gì đó, ít nhất anh phải liệt kê ra một vài lý do có thể thuyết phục được bản thân. Một, hai, ba, bốn, năm, chí ít phải cần đến năm lý lẽ mới có thể làm luận cứ. Nếu không làm sao anh có thể nhận định được chuyện này?

Anh có thích Giang Nhược Kiều không?

Tại sao lại thích? Thích cô ấy ở điểm nào?

Chính bản thân anh còn không nghĩ ra thì trả lời thế nào, con người phải có trách nhiệm với lời mình nói, nhất là đối với một việc quan trọng như vậy.

Anh không thích Giang Nhược Kiều sao?

Dường như cũng không chính xác. Nếu anh không thích sẽ không quan tâm cô ấy nhiều như vậy, càng không cần nảy sinh những cảm xúc này.

Vì vậy, anh không biết.

Chuyện anh không biết tất nhiên anh phải ngậm miệng, dĩ nhiên phải im lặng rồi.

Nhưng trong mắt Tưởng Diên, sự im lặng của anh lại là ngầm thừa nhận.

Tưởng Diên nhắm mắt lại siết chặt nắm tay, nhưng anh ta lại không biết phải làm sao. Khoảnh khắc tức giận nhất đã trôi qua, lúc này anh ta chỉ muốn cười nhạo chính mình. Sao làm người lại có thể thất bại đến thế chứ? Đầu tiên là mất đi người mình thích, bây giờ lại biết được người bạn mình vô cùng tin tưởng cũng thích cô.

Có phải con người anh ta đã quá tệ hại không?

Tưởng Diên nhớ đến bình xịt khoáng mà anh ta nhìn thấy ở nhà Lục Dĩ Thành ngày hôm đó, đây mới là điều khiến anh ta cảm thấy cồn cào khó chịu, anh ta rất muốn xác nhận nó.

"Còn một câu hỏi cuối cùng." Tưởng Diên mệt mỏi hỏi: "Bình xịt khoáng hôm trước tôi nhìn thấy ở nhà cậu có phải của cô ấy không?"

Lục Dĩ Thành không biết phải trả lời như thế nào.

Nếu nói phải.

Nhưng lúc đó, Tưởng Diên và cô vẫn còn đang yêu nhau. Nếu trả lời như vậy sẽ không tốt cho cô, cô sẽ bị hiểu lầm đã đến nhà anh khi đang trong thời gian yêu đương.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nếu tiếp tục nói sự thật thì sẽ dính dáng đến Lục Tư Nghiên.

Huống chi, anh cũng có chủ kiến của mình, nếu một ngày nào đó phải nhắc đến chuyện này với người thứ tư thì nhất định phải được hai người họ đồng ý.

Bây giờ cô không ở đây, anh không thể ích kỷ nói ra chuyện của Lục Tư Nghiên được.

Lục Dĩ Thành không trả lời thẳng là có hay không.

Anh chỉ nói: "Là của mẹ Tư Nghiên."

Cả người Tưởng Diên vốn đang căng thẳng, sau khi nghe thấy câu trả lời này, anh ta mới thả lỏng người, thầm thở phào nhẹ nhõm.

May là không phải, cũng may hai người họ không đến mức đó.

Họ đã không còn gì để nói nữa.

Ánh trăng chiếu rọi.

Trên mặt Tưởng Diên đã không còn vẻ chua chát, mà thay vào đó là sự thờ ơ gần như dứt khoát, anh ta quay người trầm giọng nói: "Từ giờ trở đi, chúng ta không còn là bạn bè nữa."

Nói xong, anh ta sải bước rời đi.

Sau khi anh ta đi khỏi, Lục Dĩ Thành ngước nhìn ánh trăng sáng.

“Đã không phải từ lâu rồi.” Anh nghĩ thế.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 54:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Suốt dọc đường, Lục Dĩ Thành im lặng cho đến khi về tới nhà.

Lục Tư Nghiên đang ngồi trên sô pha xem truyện tranh. Đứa nhỏ này rất thích đọc sách, chắc do sau này anh và Giang Nhược Kiều bồi dưỡng thói quen đọc sách cho cậu. Thấy Lục Dĩ Thành trở về, Lục Tư Nghiên bỏ quyển sách trong tay xuống, vọt tới chỗ anh, dụi dụi hai mắt. Cậu nhóc không biết có nên phàn nàn hay không: "Có phải ba và mẹ lén ra ngoài ăn món ngon không đấy?"

"Lúc trước luôn như vậy." Lục Tư Nghiên lẩm bẩm: "Nếu không làm sao về muộn thế này."

Lục Dĩ Thành muốn cười, nhưng anh quả thật cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời, không trưng ra được vẻ mặt tươi cười: "Không có, chỉ là có chút chuyện làm chậm trễ thôi."

"Ồ." Cậu nhóc nói: "Con buồn ngủ rồi, ba chưa về, con cũng không dám tự mình đi tắm."

Ba mẹ từng nói lúc người lớn không có nhà không thể tự mình tắm trong toilet, như vậy không an toàn.

Lục Dĩ Thành cụp mắt: "Vậy được, con đi đánh răng rửa mặt trước đi."

"Được ạ." Lục Tư Nghiên nhảy chân sáo đi vào toilet. Cậu nhóc rất thích tự đánh răng, cũng thích kem đánh răng có vị nho, mỗi lần đánh răng đều rất vui vẻ.

Nhìn Lục Tư Nghiên đi vào toilet.

Lúc này, Lục Dĩ Thành mới nhớ ra cần phải nói với Giang Nhược Kiều một tiếng, anh bèn móc điện thoại từ trong túi quần ra, suy nghĩ một lúc rồi

nhắn tin cho cô: [Tôi đã về tới nhà rồi.’

Trong ký túc, Giang Nhược Kiều cũng vừa bước ra khỏi toilet.

Cô vừa ngồi trước bàn sách lau tóc, vừa xem tin nhắn trong điện thoại.

Suy nghĩ một lúc, cô chỉ nhắn lại một chữ ‘ừm’, không nhắn gì thêm nữa.

Cô không hỏi anh và Tưởng Diên đã nói chuyện gì.

Không phải cô mặc kệ, mà là dùng đầu ngón chân cũng đoán được hai người có thể nói với nhau những gì. Có thể là vạch mặt nhau.

Hừm!

Mỗi lần cô cảm thấy cuộc sống rất suôn sẻ lại xuất hiện một vài chuyện vả mặt mình, mùi vị này đúng là khó chịu cực kỳ.

Chuyện ra nông nỗi này cũng không có gì bất ngờ, cô đã nghĩ đến từ lâu, chỉ là không nghĩ nó lại đến sớm như thế.

Cô và Lục Dĩ Thành có một đứa con, mà đứa nhỏ này rất bám cô. Về tình về lý, hai người họ là ba mẹ, muốn tránh cũng không tránh được, mặc kệ thế nào cũng sẽ có tiếp xúc. Nhưng bây giờ chuyện xảy ra sớm, không biết dư luận sẽ phát triển theo hướng nào.

Cô đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn thoáng qua ba người bạn chung phòng.

Có người đang đắp mặt nạ, có người đang xem livestream về ăn uống.

“Khụ khụ.” Giang Nhược Kiều cố tình ho khan vài tiếng, muốn thu hút sự chú ý của họ: “Các mỹ nữ, trước tiên gác chuyện đang làm dang dở đi, tớ có chuyện muốn tham khảo ý kiến của mấy cậu.”

Vân Giai đặt điện thoại xuống, thò đầu ra khỏi giường nhìn cô: “Có chuyện gì thế?”

Lạc Văn và Cao Tĩnh Tĩnh cũng gác chuyện đang làm dở sang một bên.

Giang Nhược Kiều tỏ ra khó xử.

Nói thế nào đây, hỏi vấn đề này… Hình như có chút không thích hợp, nhưng cô quả thật muốn biết dư luận sẽ thế nào. Ngày thường ba người ở đây đều thích hóng hớt nhất, chắc cô có thể nghe được một số lời đồn nghị tương đối đáng tin.

Xem ai đưa ra giả thiết hay ví dụ tốt hơn?

Lục Dĩ Thành chắc chắn là không được.

Đỗ Vũ? Giang Nhược Kiều nhìn qua Vân Giai, bên đó hay là thôi đi, Vân Giai vẫn có chút suy nghĩ về Đỗ Vũ.

Ba đôi mắt đồng loạt ngó sang cô, Giang Nhược Kiều đành kéo người qua đường đương trai tráng như Vương Kiếm Phong. Cô nói: "Chính là… Chuyện tớ đã chia tay với Tưởng Diên đấy. Nếu sau này, mọi người thấy tớ và Vương Kiếm Phong qua lại tương đối thường xuyên, mấy cậu nghĩ thế nào?"

Vân Giai: "Má!"

Lạc Văn cũng ngạc nhiên: "Không phải chứ bà chị?"

Ngược lại, Cao Tĩnh Tĩnh rất điềm tĩnh: "Cái gì? Vương Kiếm Phong?"

Giang Nhược Kiều: "…" Đột nhiên cô cảm thấy bản thân kéo nhầm trai tráng rồi, phải tính sao đây?

Vân Giai ra vẻ 'quả nhiên là thế': "Tớ biết mà, nói không chừng giữa các cậu đã có quan hệ mờ ám từ lâu! Vương Kiếm Phong à!" Cô ấy sờ cằm: "Vẻ ngoài cũng được, đều là thành viên trong hội sinh viên với cậu, có qua lại bí mật cũng là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, Vương Kiếm

Phong quả thật có ý với cậu. Lần trước ở nông gia lạc, lúc bổ dưa hấu, anh ta đưa miếng ngọt nhất cho cậu, khi đó tớ đã cảm thấy có gì đó sai sai."

Giang Nhược Kiều: "?"

?

Cô lắc đầu: "Không phải. Có phải cậu nhầm rồi không. Lúc đó tớ ở khá gần anh ta, Vương Kiếm Phong chỉ tiện tay thôi. Tớ cũng đâu có biết đó là miếng ngọt nhất!"

Vân Giai: "Vậy tại sao anh ta lại ở gần cậu nhất?"

Giang Nhược Kiều nghi ngờ cuộc đời: "Không phải là trùng hợp ư?"

Coi như cô đã hiểu cụm từ 'ăn không nói có' bắt nguồn từ đâu.

"Dừng lại, dừng lại." Giang Nhược Kiều nói: "Đừng giỡn nữa. Bây giờ tớ đang đưa ra một giả thuyết, hỏi suy nghĩ của mấy cậu. Mọi người là người ngoài cuộc thì có suy nghĩ gì về chuyện này."

"Chuyện này à?" Lạc Văn nhớ lại người tên Vương Kiếm Phong này: "Tớ cảm thấy anh ta có diện mạo bình thường, không thể nói là xấu, nhưng cũng chưa đến mức điển trai. Chỉ nghe nói thành tích chuyên môn của anh ta không tệ, con người cũng được. Hôm đó tại nông gia lạc, bộ sạc của Tĩnh Tĩnh bị hỏng cũng là anh ta cho mượn. Lúc đó, anh ta đang sạc nhưng vẫn rút bộ sạc ra cho cô ấy mượn, người này ok."

Giang Nhược Kiều dựng radar lên: "Cái gì? Còn có chuyện này ư? Tĩnh Tĩnh, cậu và Vương Kiếm Phong?"

Cao Tĩnh Tĩnh cũng cạn lời: "Không phải chỉ là tiện tay hay sao? Hơn nữa, tớ sạc hai tiếng đồng hồ xong trả lại anh ta rồi."

Vân Giai không chịu được nữa, bèn lên tiếng: "Rốt cuộc ai đang lệch chủ đề, cậu có muốn thảo luận nữa không?"

Giang Nhược Kiều lập tức nhận thua: "Muốn."

Cao Tĩnh Tĩnh đưa tay lên: "Xét từ những vụ việc xảy ra phía trên khiến bản thân cảm thấy xấu hổ, tớ chọn né tránh chuyện này, không nói ra suy nghĩ của mình về Vương Kiếm Phong, tổ chức có cho phép không?"

Ba người còn lại: "…"

Vân Giai lại nói: "Thật ra Vương Kiếm Phong không tệ, chỉ là… Kém hơn Tưởng Diên một chút. À, tớ nói rõ trước, tớ không đứng về phía Tưởng Diên. Tớ vẫn cực kỳ ghét kiểu đàn ông này, đứng ở góc độ người ngoài cuộc nhận xét, ngoại trừ nhân phẩm, các khía cạnh khác của Vương Kiếm Phong không thể so được với Tưởng Diên."

Giang Nhược Kiều suy nghĩ đăm chiêu.

Chính xác, mục tiêu không đúng nên thông tin đưa ra chưa chắc chính xác.

Mấy người bạn chung phòng đều nhìn sắc mặt chứ không đưa ra câu trả lời thật lòng.

Cô cắn răng, dù sao đám bạn cũng sẽ biết chuyện này, hay là bất chấp nói thẳng ra vậy: "Thế, nếu đổi Vương Kiếm Phong thành Lục Dĩ Thành thì sao?"

"?"

"!"

Ba cô gái còn lại, bao gồm cả Cao Tĩnh Tĩnh điềm tĩnh nhất, lúc này cũng chẳng thể bình tĩnh tiếp được.

"Xem cậu nói gì kìa, Lục Dĩ Thành á?"

"Vậy tớ nói cậu nghe, tớ không buồn ngủ nữa!"

"Không đúng. Lục Dĩ Thành mới là mấu chốt mà cậu muốn hỏi đúng không? Giang Nhược Kiều, tớ nói cậu biết, cậu mau chóng thành thật khai báo để được khoan hồng, chống lại sẽ bị nghiêm trị đấy biết không?"

Giang Nhược Kiều không ngờ phản ứng của đám bạn cùng phòng lại lớn thế này.

Cô ngẩn người, thật sự đơ ra: "Được rồi, tớ nói thật, tiếp theo tớ sẽ vì một nguyên nhân nào đó bây giờ chưa thể nói ra mà qua lại rất thường xuyên với Lục Dĩ Thành. Có lúc cậu ấy tìm tớ, có lúc tớ tìm cậu ấy. Mấy cậu là người ngoài cuộc, có khi nào cảm thấy con người tớ…"

Cô khựng lại, không nói nữa.

Vân Giai thử dò hỏi theo lời nói của cô: "Cậu muốn hỏi bọn tớ có khi nào cảm thấy cậu bắt cá hai tay không chứ gì? Mẹ nó, có phải cậu hiểu lầm đám háo sắc bọn tớ rồi không? Chúng tớ chỉ biết hít hà hít hà, cảm giác nhiều chuyện rối rắm hơn cũng chẳng sao cả! Cái gì mà bắt cá hai tay, đâu có tồn tại, mỹ nữ được chào đón không được ư? Mỹ nữ muốn thêm nhiều lựa chọn không được sao?"

Hai câu hỏi cuối cùng là cô ấy muốn hỏi Lạc Văn và Cao Tĩnh Tĩnh.

Hai người kia đồng thanh trả lời: "Tất nhiên là được. Chắc chắn được!"

Giang Nhược Kiều: "…"

Được thôi, cô rất cảm động. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chí ít ba người chị em này sẽ mãi ủng hộ cô.

"Nhưng…"

"Không có nhưng nhị gì hết." Vân Giai nói: "Hơn nữa, sao lại là bắt cá hai tay? Không thể là hai người nam bọn họ giành một cô gái, anh em trở mặt thành thù à? Má, tớ thích tiết mục kiểu này lắm đấy, các cậu hiểu không? Dạo này không có nhiều cốt truyện dạng này đâu, tớ đã thiếu ăn từ lâu! Tớ không kịp chờ muốn đến quan sát tình tay ba này đây!"

Giang Nhược Kiều phát hiện, cô thật sự đã hiểu sai về quần chúng hóng hớt rồi.

Đả kích tam quan bất chính ư? Không tồn tại đâu.

Họ chỉ nhìn thấy kích thích hay không kích thích, có phải tình tay ba hay không.

Ngay cả Lạc Văn và Cao Tĩnh Tĩnh cũng vác vẻ mặt háo hức hãy 'thêm nhiều cuộc tình tay ba nữa đi'.

Giang Nhược Kiều: "…"

Tình hình hiện tại cho thấy, cô mới là hình mẫu đạo đức. Cô bị Lục Dĩ Thành ảnh hưởng rồi!

"Đổi lại là Lục Dĩ Thành, vậy tớ không có nhiều lời cần nói." Lạc Văn có vẻ kích động: "Lúc nãy nói điều kiện khách quan của Vương Kiếm Phong không so được với Tưởng Diên, thế thì Lục Dĩ Thành chính là người áp đảo tên Tưởng Diên kia về mọi mặt. Cậu ấy là giáo thảo, học thần* trong khoa của họ, đứng đầu lớp đó!"

*Giáo thảo: nam sinh vừa đẹp trai, vừa học giỏi.

Học thần: Không học mà điểm vẫn cao.

Họ cứ nói mãi nói mãi, đột nhiên Cao Tĩnh Tĩnh hỏi một câu: "Đúng rồi, chắc Lục Dĩ Thành không có em gái thanh mai trúc mã gì đâu nhỉ?"

Đừng trách họ, nghĩ lại còn rùng mình.

Thật ra là… Đối với cái từ 'em gái' cũng sắp thành chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn rồi.

Nghĩ đến thôi tim đã đau nhói.

Giang Nhược Kiều trả lời chắc như đinh đóng cột: "Không có."

Không đúng, chắc là… Không có nhỉ?

Thật không dám giấu, cô cũng mắc chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn.

Chương 55:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều suy nghĩ một lúc, trong tương lai mà Lục Tư Nghiên nói, cô và Lục Dĩ Thành kết hôn, nếu anh có một cô em gái mưa... Thì cô chắc chắn đã không chọn gả cho kiểu người như vậy. Mặc kệ là lúc nào, có lẽ cô sẽ không tin người khác, nhưng nhất định sẽ tin bản thân, dù cho bản thân là người ra sao cô cũng tin tưởng.

Hơn nữa, cô cũng đã chung sống với Lục Dĩ Thành được một khoảng thời gian.

Người này không nói được lời hay ý đẹp, có lúc ngốc nghếch, có lúc im lặng, nhưng nhân phẩm chắc là không có vấn đề gì.

Anh từng nói trong nhà cơ bản không còn ai, một mình anh một sổ hộ khẩu. Nhưng hễ anh có "cô em gái" tương đối thân, khoảng thời gian này cũng không thể hoàn toàn không có tin tức. Đừng thấy Lục Tư Nghiên mới năm tuổi, cho dù đứa nhỏ này là người lớn cũng rất khó lay động được cậu. Vì vậy, nếu Lục Dĩ Thành có tình hình gì, nói không chừng chính Lục Tư Nghiên là người đầu tiên phát giác. Với tính tình của cậu nhóc, Lục Tư Nghiên sẽ không nói với cô ư?

Ngay cả việc Lục Dĩ Thành ra ngoài cắt tóc, tên nhóc này cũng báo cáo với cô.

Nếu anh thật sự có em gái hay chị gái, Lục Tư Nghiên chắc chắn sẽ làm cho long trời lở đất.

Giang Nhược Kiều suy nghĩ một hồi, lúc thì tỏ ra nghiêm túc, lúc thì mặt mày giãn ra.

Ba người bạn chung phòng hiểu cô, họ nhìn nhau và đoán ra có gì đó không ổn.

Không, không đúng.

Nhược Kiều không phải người như vậy. Nếu cô không có chút tâm tư nào đối với Lục Dĩ Thành, cô sẽ hành xử như thế sao?

Rõ ràng Giang Nhược Kiều cũng nhận ra vấn đề này. Cô làm vậy là sao đây ông trời ơi?

Lục Dĩ Thành cũng đâu phải là gì của cô, không phải đối tượng mờ ám, chẳng phải bạn trai, anh có em gái mưa hay không thì liên quan quái gì đến cô?

Cô nghiêm túc và tỉ mỉ cân nhắc vấn đề này ư?

Giang Nhược Kiều lắc đầu rồi lẩm bẩm: "Mặc kệ cậu ấy có em gái hay chị gái, chuyện này không quan trọng."

Vân Giai nghi ngờ nhìn cô: Thật sự không quan trọng sao?

Vậy tại sao lúc cô nhắc đến em gái hay chị gái lại bày ra nét mặt "bản cung buồn nôn quá đi" rõ ràng như vậy?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều khôi phục lý trí, nhìn ba người bạn chung phòng, cái gọi là "thà hại người chứ không hại mình" bây giờ đối với cô mà nói, người bạn trai cũ đã chia tay Tưởng Diên này đã thuộc về người ngoài trong số người ngoài, Lục Dĩ Thành là ba của Lục Tư Nghiên nên miễn cưỡng tính là một nửa người mình. Cho dù thế nào thì chuyện giữa cô và Lục Dĩ Thành quan trọng hơn, vậy thì đừng trách cô coi trọng bên này, xem nhẹ bên kia. Thật ra… từ xưa tới nay, đâu có đạo lý giúp người ngoài đúng không?

"Các mỹ nữ, tiên nữ, chính chủ muốn giao cho mấy cậu một nhiệm vụ rất quan trọng." Giang Nhược Kiều nhìn họ với ánh mắt mong chờ.

Vân Giai lẩm bẩm: "Sao cứ cảm thấy không có chuyện gì tốt lành thế, có thể từ chối không?"

Giang Nhược Kiều tỏ ra nghiêm túc: "Đương nhiên không được, chúng ta từng kết nghĩa kim lan mà."

"Cũng có thể tuyệt giao kia mà."

Giang Nhược Kiều: "..."

Đương nhiên chỉ là nói đùa, Cao Tĩnh Tĩnh nói: "Cậu nói đi, nhiệm vụ quan trọng gì đây. Chỉ cần không phải kêu bọn tớ tiếp tay cho Tưởng Diên là ok, không phải đúng chứ?"

Giang Nhược Kiều: "Rốt cuộc nhân phẩm của tớ tệ đến mức nào mới khiến cậu ảo giác thế này?"

Cao Tĩnh Tĩnh: "Ha ha ha ha ha…"

"Thôi đi. Quay lại vấn đề chính, thứ nhất…" Giang Nhược Kiều chuẩn bị nói.

Lạc Văn phụt cười: "Tớ cảm giác không chỉ là một nhiệm vụ quan trọng."

"Nè!"

"Được được được. Chị gái nói đi nói đi, tớ đều nghe theo."

"Thứ nhất, để tất cả những người có thể biết chuyện này đều biết tớ và Tưởng Diên đã chia tay. Tớ muốn triệt để phân rõ ranh giới với người này." Giang Nhược Kiều nói.

Đây là chuyện cần phải làm.

Đương nhiên chuyện chia tay phải công bố rộng rãi. Tránh để khi đi trên đường, người khác vẫn xem cô và Tưởng Diên là một đôi, thế thì không

hay cho lắm. Không tốt cho cô, cũng chẳng tốt cho bạn trai tương lai của cô.

Ba người đồng loạt lên tiếng: "Chỉ có thế? Chỉ vậy thôi ư? Đương nhiên không thành vấn đề."

Không nhanh chóng cởi trói, còn chờ thiệp mời của Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh trong tương lai làm cho khó chịu đến mức nôn mửa sao?

Tốt nhất là tám kiếp cũng đừng dính dáng gì tới nhau.

Giang Nhược Kiều vô cùng hài lòng.

Nhìn đi, đây chính là sức mạnh của chị em. Đây gọi là tấm lòng của chị em. Đàn ông cái gì… Đều là thoảng qua như mây khói. Vào thời khắc quan trọng, cô vẫn phải dựa vào chị em.

Giang Nhược Kiều lại trầm ngâm rồi nói: "Nếu người khác hỏi nguyên nhân chia tay…"

Vân Giai: "Chuyện này cần phải nói à, người đàn ông không giữ lề thì nên cút ra ngoài, không chia tay, còn giữ để làm pháo nổ mừng năm mới hay sao?"

Lạc Văn: "Mẹ nó, chẳng lẽ chúng ta còn phải che giấu thay anh ta, anh ta cho tớ một trăm triệu ư? Cho tớ con số này, tớ sẽ cân nhắc chuyện bịa đặt nói thay anh ta."

Giang Nhược Kiều: "Không cần một trăm triệu, mười triệu thì cậu đã bịa ra được rồi. Tới lúc đó, chúng ta chia năm mươi năm mươi là được."

Lạc Văn coi thường cô: "Cậu còn chút tiết tháo được không?"

Cao Tĩnh Tĩnh: "Đây là trường hợp dùng để xã giao rất tốt, để các bạn nữ chú ý chuyện em gái mưa, cũng để các bạn nam tự cân nhắc một chút, rốt cuộc là thiếu người thân hay thiếu bạn gái."

Giang Nhược Kiều lại lắc đầu: "Cũng được, nhưng không cần thiết. Người khác có hỏi, cứ nói phương hướng lý tưởng tương lai khác nhau nên chia tay. Lý do cá nhân một chút ấy mà… Mấy cậu đều biết lý do các ngôi sao chia tay còn gì. Cứ bắt chước theo đó mà nói là được."

Quả thật cô muốn chiếm điểm đạo đức cao, nhưng không có nghĩa phải đóng đinh vào cái cột đáng bị sỉ nhục Tưởng Diên kia, không cần thiết phải đánh đối phương không thể trở tay, thậm chí là làm mất mặt. Một cuộc tình thôi mà, đối với cô, đối với anh ta đều là biết dừng lại đúng lúc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Điều mà cô hy vọng là mọi người có thể nhanh chóng quên đi quá khứ giữa mình và Tưởng Diên. Hơn nữa, lúc này nhắc đến chuyện của Lâm Khả Tinh thì có lợi ích gì cho cô sao? Rốt cuộc dư luận cũng là con dao hai lưỡi, cô không tự tin bản thân sẽ xử lý tốt, lôi cả Lâm Khả Tinh vào chỉ khiến cốt truyện thêm phức tạp và máu chó mà thôi. Dẫu sao cô ta cũng là thiên kim của đá quý Lâm Thị.

Kinh nghiệm bao năm hóng hớt mách bảo cho cô biết, làm người hay xử lý một việc cũng đừng quá cực đoan. Hơn nữa, cô cần thiết lập cho bản thân một lời than phiền vì bị phụ bạc ư? Lẽ nào để mọi người sau này gặp cô, đều nhớ đến quá khứ giữa cô và Tưởng Diên giống như bộ phim truyền hình hàng năm ư? Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến da đầu cô phát run.

Cô cũng đâu phải kẻ si tình gì đâu.

Cô thật sự muốn dễ hợp dễ tan với Tưởng Diên, không muốn cãi cọ dây dưa, trở mặt hay anh hất nước bẩn tôi, tôi vạch mặt anh, quá khó coi rồi! Chuyện này đừng xuất hiện trong lịch sử cuộc đời cô.

Ba người bạn cùng phòng nghe Giang Nhược Kiều nói xong, cũng chìm vào suy tư. Cuối cùng, họ vẫn tôn trọng quyết định của cô.

Giang Nhược Kiều lại nghe ba người bạn cùng phòng bàn bạc cách xử lý hai vụ này, trong lòng vô cùng cảm động. Thật ra đúng là cô rất muốn nói chuyện của Tư Nghiên cho họ nghe, nhưng cô hiểu rõ, bây giờ vẫn chưa phải lúc. Chí ít cũng phải chờ chuyện chia tay với Tưởng Diên lắng xuống hoàn toàn rồi tìm thời cơ thích hợp thẳng thắn để được khoan hồng.

"Các mỹ nữ, tớ đã quyết định." Giang Nhược Kiều nói: "Tớ bao hết một tuần trà sữa tiếp theo của mấy cậu, uống cái gì cũng được."

Vân Giai đưa tay lên đầu tiên: "Giới hạn một ngày của mỗi người là mấy ly?"

Giang Nhược Kiều: "Mấy ly? Mấy cậu còn muốn uống bao nhiêu ly nữa?"

Nuôi con thú nuốt vàng Lục Tư Nghiên này cũng thôi đi, bây giờ đám bạn cùng phòng cũng muốn hoá thành thú nuốt vàng sao?

Giang Nhược Kiều đang bàn bạc chuyện lớn với các bạn cùng phòng.

Sau khi Lục Dĩ Thành tắm rửa cho Lục Tư Nghiên xong, tự mình cầm đồngủ đi vào toilet. Khu vực gần đại học A tấc đất tấc vàng, căn phòng anh thuê tương đối nhỏ, toilet càng nhỏ, vóc người anh cao một mét tám ở trong này đúng là hơi chật. Anh đứng dưới vòi sen cho dòng nước gột rửa sự mệt mỏi cả một ngày. Lục Dĩ Thành lau nước trên mặt, thời khắc dễ chịu ít ỏi trong một ngày chính là lúc này, anh đã quen suy nghĩ một số việc vào thời gian này.

Chuyện ầm ĩ với Tưởng Diên, sau đó có rất nhiều chuyện cần phải cân nhắc kỹ càng, suy nghĩ và sắp xếp.

Anh và Giang Nhược Kiều khó tránh sẽ phải tiếp xúc, và khi theo Tư Nghiên tới nhà trẻ, họ sẽ tiếp xúc với nhau ngày càng nhiều hơn. Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đã chia tay, trong mắt người ngoài, anh và Tưởng Diên vẫn là bạn bè… Vậy sau này người khác sẽ nhìn nhận sự đúng sai giữa cả ba người như thế nào đây?

Đại khái là có ba cách ứng phó.

Cách thứ nhất, anh không làm gì, cũng chẳng cần nói gì. Kết quả cuối cùng là Giang Nhược Kiều có thể sẽ bị người khác hiểu lầm là một chân đạp hai thuyền, thậm chí kết quả nghiêm trọng hơn là bị người khác hiểu lầm cô đang ngoại tình trong lúc yêu đương.

Cách thứ hai, thuận theo đó mà thừa nhận với bên ngoài mối quan hệ với Tư Nghiên và mối ràng buộc giữa họ. Đây là cách dở tệ trong một đống cách dở tệ, không đáng làm theo nhất. Điều này làm trái với quyết định mà anh và Giang Nhược Kiều đã nhất trí phản đối việc đưa tin. Khi tình cảm với Tư Nghiên ngày càng sâu đậm, anh càng không có cách nào chịu được con mình sẽ gặp bất kỳ chuyện trục trặc gì. Tư Nghiên cũng sắp vào nhà trẻ, cậu nhóc sẽ giống những bạn nhỏ ở đây, có một cuộc sống bình thường, cũng có rất nhiều bạn bè. Anh không hy vọng cuộc sống của Tư Nghiên bị ảnh hưởng, càng không hy vọng người khác nhìn cậu như nhìn quái vật.

Cách thứ ba… tạo cho người khác một loại ảo giác rằng anh đã thích bạn gái của bạn tốt, đợi họ chia tay, anh phấn khởi theo đuổi. Đương nhiên, nếu làm vậy anh chắc chắn sẽ bị người khác hiểu lầm.

Nhưng cân nhắc ba cách này.

Hoặc là Tư Nghiên bị ảnh hưởng, hoặc là Giang Nhược Kiều bị chất vấn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hoặc chính là anh.

Cho dù lúc trước anh không có một chút suy nghĩ gì về Giang Nhược Kiều, Lục Dĩ Thành cũng không… Không muốn cô bị người khác hiểu lầm, chứ đừng nói chi đến hiện tại.

Không cần phải suy tính nữa.

Có lẽ đây cũng là suy nghĩ thật lòng tận sâu trong trái tim anh.

Lục Dĩ Thành đã có quyết định. Quyết định này có thể sẽ khiến anh bị người khác hiểu lầm, nhưng cũng chẳng sao, chí ít có thể giải thích với bên ngoài rằng Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chia tay xong, anh và cô mới ngày càng thân nhau. Dù sao mọi chuyện cũng đỡ vỡ lở với Tưởng Diên, sớm muộn gì có một ngày người khác cũng nhìn thấy anh đưa Giang Nhược Kiều về ký túc, rồi thấy anh và cô đi ăn chung với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Lục Dĩ Thành thức dậy.

Nhà trẻ vẫn chưa khai giảng, Lục Tư Nghiên còn ngủ rất say. Khoảng thời gian này, Lục Dĩ Thành đã nắm rõ quy tắc của cậu, tranh thủ lúc cậu nhóc chưa tỉnh, anh lấy tốc độ nhanh nhất tắm rửa rồi ra ngoài.

Còn chưa chính thức khai giảng, có rất nhiều bạn học chưa trở lại trường, buổi sáng trong trường chẳng có ai.

Hai tay của Lục Dĩ Thành đều xách đồ.

Anh đi một mạch tới dưới lầu ký túc xá nữ.

Thật ra trước ngày hôm qua, anh rất ít khi đi đường này, ký túc xá nam và ký túc xá nữ cách nhau một khoảng. Cho dù lúc trước anh từng đến, nhưng cũng vội rời đi, trước giờ không qua đây tham quan, vì ký túc xá nữ không liên quan gì đến anh. Trong lòng anh thấp thỏm, rõ ràng nhiệt độ buổi sáng không cao, nhưng lòng bàn tay nóng đến chảy mồ hôi.

Lục Dĩ Thành tới dưới lầu của ký túc.

Anh đứng đó như một bức tượng.

Cất bước đến đây quả là chuyện không dễ dàng.

Bình thường nhân duyên của Lục Dĩ Thành không tệ, có bạn nữ chung khoa thấy anh đứng đó như cây bạch dương, trong lòng thắc mắc. Cô ta

nghĩ rằng anh có chuyện gì đó nên tiến lên trước hỏi thăm: "Bạn Lục, cậu có chuyện cần giúp hả?"

Lục Dĩ Thành im lặng không nói.

Cô gái cũng rất nhẫn nại chờ đợi, họ chung khoa nhưng khác lớp, Lục Dĩ Thành được các bạn nữ trong khoa đánh giá cực tốt.

Bình thường họ cần giúp, trước giờ Lục Dĩ Thành đều giúp ngay mà chẳng nói hai lời.

Bây giờ thực tế là anh cần giúp đỡ, vậy cô ta chắc chắn không thể nhìn mà coi như không thấy.

Hơn nữa, cô ta cũng rất tò mò, nay giáo thảo bảo tàng của khoa họ lộ vẻ mặt chần chừ và rối rắm như thế, rốt cuộc vì chuyện gì đây?

Rõ ràng Lục Dĩ Thành là học thần trong đám học sinh xuất sắc, trước giờ chưa từng có chuyện làm khó được anh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chuyện gì thế này?

Lục Dĩ Thành nhận ra thời gian mình im lặng đã quá lâu, anh ngước mắt lên nhìn cô gái này, chật vật lên tiếng: "Chào bạn, có thể giúp tôi gọi Giang Nhược Kiều của khoa ngoại ngữ ra đây được không?"

Trong ánh mắt ngạc nhiên của đối phương, anh lại bổ sung một câu: "Tôi tới đưa bữa sáng cho cô ấy."

Cô gái: "?"

Có cô gái qua đường: "!"

Tình huống gì thế này?

Rốt cuộc chuyện này là sao? Lục Dĩ Thành tới đưa bữa sáng cho Giang Nhược Kiều? Chuyện này là thế nào? Chỉ qua một kỳ nghỉ hè, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà quần chúng hóng hớt chúng tôi không biết thế.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 56:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành biết chuyện này sẽ gây chấn động, nhưng nhìn bộ dạng sững sờ của bạn cùng khoa vẫn khiến anh hơi đau đầu.

Anh siết chặt túi đồ ăn sáng trong tay, cố gắng bình tĩnh nhẹ nhàng nhắc nhở: "Bạn ơi?"

Lúc này cô gái mới hoàn hồn, vội vàng đáp: "Bạn Lục, cậu nói tới tìm ai, khi nãy tớ không nghe rõ."

Lục Dĩ Thành: "Giang Nhược Kiều, Giang Nhược Kiều của khoa ngoại ngữ."

Cô gái thầm nghĩ: Không nghe nhầm thật.

Mới khai giảng đã được ăn dưa tươi trực tiếp thế này. Tuyệt quá, cô ta có linh cảm đây nhất định là quả dưa to gây chấn động cả trường, loại dưa khiến mọi người phải hú hét. Mà cô ta đã trở thành người đầu tiên chứng kiến, tự hào quá đi mất.

"Được chứ?" Lục Dĩ Thành lại hỏi.

Cô gái vội vàng gật đầu: "Được chứ được chứ, tình cờ tớ biết cậu ấy ở ký túc xá nào."

Giang Nhược Kiều à? Cô ta quen.

Tất nhiên kiểu quen này không có nghĩa là họ quen biết nhau, mà là đối với người như Giang Nhược Kiều thì rất ít người không quen.

Dù gì cô cũng là hoa khôi của trường họ mà, con trai thích gái xinh, nào ngờ con gái lại càng thích gái xinh hơn, mỗi lần nhìn Giang Nhược Kiều, họ đều cảm thấy dễ chịu. So ra thì con gái thích nhìn gái đẹp hơn trai đẹp,

họ có khả năng thưởng thức cái đẹp của gái đẹp hơn con trai. Chẳng hạn như, họ có thể phát hiện ra ngay là người đẹp đã cắt tóc, đổi màu son, đổi nước hoa!

Đám con trai làm được chắc?

Cô gái quay đầu, hưng phấn chạy về phía ký túc xá nữ.

Cô ta không ở cùng tầng với Giang Nhược Kiều, phải leo lên cầu thang bằng hết sức bình sinh, đến trước cửa phòng Giang Nhược Kiều mới thở hồng hộc, giơ tay lên gõ cửa.

Lúc này chính là lúc mấy con quỷ lười các cô ngủ dậy.

Giang Nhược Kiều vừa ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi vào bàn xịt khoáng lên mặt chuẩn bị trang điểm đơn giản.

Vân Giai vừa mới xuống giường, lúc này cô ấy ở gần cửa nhất, vừa mở cửa lập tức nhìn thấy một cô gái tóc ngắn không quen biết đứng trước cửa. Cô ấy thắc mắc hỏi: "Xin hỏi có chuyện gì không?"

Leo thẳng lên đây, sự hào hứng của cô gái không những không giảm mà còn tăng lên, giọng nói cố kìm nén sự kích động: "Dưới lầu có người tìm Giang Nhược Kiều."

Sợ mình nói quá chậm, cô gái lập tức bổ sung: "Là Lục Dĩ Thành khoa chúng tớ, là Lục Dĩ Thành tìm Giang Nhược Kiều, cậu ấy nói đưa bữa sáng cho cổ!"

Vân Giai: "?"

Cô ấy vừa mới dậy không bao lâu, còn đang mơ màng, vài giây sau mới kịp phản ứng, cứng đờ quay người lại nhìn Giang Nhược Kiều đang ngồi bên cạnh cửa sổ: "Nhược Kiều, có người tìm. Lục Dĩ Thành đang ở dưới lầu, nói mang đồ ăn sáng đến cho cậu..."

Nói xong, cô ấy hoàn toàn tỉnh táo lại, hét lên: “Cái gì? Lục Dĩ Thành đến đưa đồ ăn sáng?”

Cô gái tóc ngắn vô cùng vui vẻ.

Như thấy quả dưa lớn trong ruộng dưa, cô ta không phải là người duy nhất phấn khích đến mức không thể nói chuyện mạch lạc!

Đấy, có ai mà không sốc khi nghe tin này chứ?

Giang Nhược Kiều vừa mới xịt khoáng xong, còn đang đeo một chiếc băng đô để giữ tóc mái, lúc này cũng sững sờ.

Chuyện gì đang xảy ra? Cô cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra! Lục Dĩ Thành đến tìm cô, còn mang bữa sáng cho cô ư? Sao cô cảm thấy chuyện này ảo quá vậy.

Giang Nhược Kiều đứng dậy, cô gái tóc ngắn nhìn cô bằng đôi mắt sáng ngời.

Cô mỉm cười gật đầu: "Được, tớ xuống ngay, cảm ơn cậu nhé!”

Cô gái tóc ngắn: Không trang điểm mà vẫn xinh! Đúng là hoa khôi của trường!

"Không có gì!" Cô gái tóc ngắn còn muốn ở lại đây hóng hớt thêm nhiều tin tức hơn, nhưng rõ ràng người ta vừa mới ngủ dậy, cô gái chỉ đến để truyền tin, đương nhiên không thể đứng ngốc ở đây làm thần giữ cửa. Cô ta chỉ có thể vô cùng bất đắc dĩ quay người rời đi, vừa quay người lập tức lấy điện thoại trong túi xách ra, ngón tay gõ thoăn thoắt trên màn hình. Chia sẻ quả dưa to ngày khai giảng này với đám bạn thân và mọi người trong nhóm ký túc xá.

[Vãi! Mấy má không tưởng tượng được đâu! Sáng nay tui đến canteen mua mì rồi về, phải nói là tay nghề xào mì của đầu bếp vẫn đỉnh, vị rất vừa luôn! Úi lạc đề, quay lại vấn đề chính, tui mua mì trở về và gặp Lục Dĩ Thành ở dưới lầu. Mấy bà không nhìn nhầm đâu, là học thần khoa

chúng ta, bạn cùng khoa quý báu của chúng ta Lục Dĩ Thành, cậu ấy đang đứng dưới ký túc xá nữ, mấy bà đoán xem cậu ấy kiếm ai? Cậu ấy thế mà lại đến tìm Giang Nhược Kiều, hơn nữa còn mang bữa sáng cho Giang Nhược Kiều! (Đúng rồi, lúc mấy bà share dưa đừng quên nhắc nhở mọi người rằng tui là đứa đầu tiên ăn dưa, tui là đứa đưa tin.*)]

*Gốc là người đào giếng: Uống nước không quên người đào giếng.

Giang Nhược Kiều cũng không xuống ngay.

Cô phải suy nghĩ lại.

Dưới ánh mắt phấn khích của ba người bạn cùng phòng, cô trở lại bàn học của mình bình tĩnh ngồi xuống, chăm sóc da và trang điểm một cách thuần thục.

Cô vừa tô tô đánh đánh lên mặt vừa suy nghĩ: Lục Dĩ Thành đang làm trò gì vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô chợt nhận ra đây có thể là chiến lược của Lục Dĩ Thành. Dù sao sau này hai người họ nhất định phải liên lạc với nhau, lại còn rất thường xuyên. Mà cô và Tưởng Diên là người yêu cũ đã chia tay, anh và Tưởng Diên lại là bạn thân… Dù có làm gì cũng bị mọi người chú ý, cho nên anh đã thử suy xét và quyết định "hy sinh" bản thân, sau cùng thì "Tôi không vào địa ngục thì ai vào". Anh đã lựa chọn "hy sinh" thanh danh, hy sinh tình nghĩa bạn bè, gánh chịu mọi hậu quả từ dư luận.

Có khả năng, đây rất giống việc mà Lục Dĩ Thành sẽ làm.

Cô cũng không ngạc nhiên.

Nhưng… Anh ra sức nhiều như vậy, cô cũng không thể ngồi không.

Nhất là khi cô và anh đang chung một chiếc thuyền.

Ba người bạn cùng phòng ngừng làm việc riêng, đồng loạt đứng sau lưng cô như thần giữ cửa.

Sau khi Giang Nhược Kiều thoa một lớp son bóng nhẹ lên môi, cuối cùng cô cũng chịu đứng dậy nói với mấy người bạn rằng: "Bạn thân yêu, mặc dù hiện tại kế hoạch đã thay đổi một chút, nhưng chúng ta vẫn có thể tiến hành theo kế hoạch đúng không?"

Cô còn cố ý vái lạy họ để chọc cười: "Mấy chị ơi, xin luôn á! Cho dù mỗi ngày mấy chị gọi mười ly trà sữa em cũng chịu."

Ba người bạn cùng phòng mắt sáng rực tràn đầy hưng phấn: "Yên tâm đi, ngoài trà sữa còn phải thêm một điều kiện nữa, chúng tớ muốn nghe chi tiết, chi tiết gì thì cậu biết chứ nhỉ?"

"? Tớ không biết."

"Cậu biết." Vân Giai xoa tay: "Thứ cho tụi tớ là mấy tấm chiếu chưa trải, đúng là không tưởng tượng nổi Lục Dĩ Thành… Ừm, khi hôn cậu ấy thích tư thế gì? Tay cậu ấy…"

Giang Nhược Kiều nghiêm mặt: "Dừng dừng, cậu làm ô nhiễm lỗ tai tớ rồi."

Sau khi nói xong, dường như cô đang trốn tránh, bước nhanh ra ngoài mà không ngoảnh đầu lại.

Ngay khi cô vừa bước chân ra khỏi ký túc xá, ba người trong ký túc xá bắt đầu tham gia thảo luận sôi nổi.

"Lục Dĩ Thành thế mà mang bữa sáng tới. Xem ra cậu ấy thật sự đang theo đuổi Nhược Kiều rồi." Vân Giai xoa cằm: "Chỉ là không biết Lục Dĩ Thành có mang tới bốn phần không."

Nhắc mới nhớ, lâu lắm rồi họ không được ăn sáng miễn phí.

Mỗi khi Giang Nhược Kiều trong thời kỳ độc thân, rất nhiều người đến để lấy lòng, mấy người này rất tinh mắt, bất kể mua đồ ăn vặt hay bữa sáng đều mang theo bốn phần, đây cũng được coi là một chiêu trò để lấy lòng bạn bè của cô, nhưng nết của đàn ông đều như nhau, sau khi thành

chính thức rồi lại buông lơi (buông lơi với mấy đứa bạn như các cô), dù sao thì lâu rồi họ chưa ăn bữa sáng do Tưởng Diên mang đến.

Lạc Văn nói: "Tớ đoán là không. Nói sao nhỉ, Lục Dĩ Thành trông không giống kiểu người khôn khéo như vậy. Nghe nói tới tận bây giờ cậu ấy chưa trải qua một mối tình nào, kinh nghiệm đâu ra? Có thể mang bữa sáng cho Nhược Kiều đã đáng kinh ngạc lắm rồi, sao có thể nghĩ đến việc mang bốn phần."

Cao Tĩnh Tĩnh đẩy chiếc kính trên sống mũi mình: "Nói như vậy, sau khi ăn xong bữa sáng do học thần mang tới chắc chắn sẽ không thi rớt tín chỉ đâu ha?"

…

Trong khi Giang Nhược Kiều trang điểm, gần như toàn bộ ký túc xá nữ đều biết tin Lục Dĩ Thành mang bữa sáng cho cô. Giang Nhược Kiều đi xuống lầu, trong hành lang, mấy người ký túc xá nghe thấy động tĩnh lập tức hé cửa nhìn trộm.

Không biết tại sao, nhưng mọi người đều cảm thấy rất lạ kỳ, bầu không khí hường phấn thế này ngay cả Giang Nhược Kiều cũng có cảm giác "xấu hổ" hiếm thấy.

Giang Nhược Kiều đi một mạch xuống lầu, còn chưa ra tới đã nhìn thấy Lục Dĩ Thành đang đứng thẳng tắp dưới gốc cây, xách túi lớn túi nhỏ.

Cô ngừng một chút.

Lục Dĩ Thành vừa lúc ngẩng đầu nhìn về phía này.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Giang Nhược Kiều mím môi, dường như lần này cố ý giảm tốc độ, đi về phía anh rất dè dặt.

Trên ban công tòa ký túc xá, nhiều cô tranh thủ phơi đồ, lấy quần áo để xem có chuyện gì dưới lầu.

Trai đẹp vội vàng mang bữa sáng cho người đẹp chẳng có gì lạ.

Chỉ là nếu anh chàng đẹp trai này là Lục Dĩ Thành thì sẽ có chút ngạc nhiên, và cô gái xinh đẹp này là Giang Nhược Kiều thì nó lại có tác dụng kép.

"Sao cậu lại tới đây?" Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Dĩ Thành cũng có chút xấu hổ.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh mua và đưa bữa sáng cho một cô gái.

Anh hơi mất tự nhiên, giọng nói cũng không được lưu loát: "Lát nữa tôi sẽ nhắn tin giải thích."

Giang Nhược Kiều nghiêng đầu hỏi: "Vậy sao cậu không nhắn tin trước cho tôi, hoặc là gọi điện thoại kêu tôi xuống, đâu phải cậu không biết số tôi."

Lục Dĩ Thành: Chuyện này…

Anh nắm chặt chiếc túi trong tay, cố hết sức bình tĩnh nói: "Cậu không biết à?"

Hay lắm, bây giờ Lục Dĩ Thành không còn thành thật nữa rồi.

Anh học được cách hỏi ngược lại cô rồi kìa.

Anh học ai cái thói xấu đó hả?

Bỏ đi, vấn đề này có thể cho qua.

Giang Nhược Kiều quyết định tha cho anh, cũng tha cho bản thân, đổi chủ đề trò chuyện: "Mua bữa sáng, mua gì vậy?"

Lục Dĩ Thành đưa cho cô xem.

Cô bước tới.

Lục Dĩ Thành lại ngửi thấy hương hoa đó, mùi ngọt thanh.

Anh vô thức thở nhẹ, Giang Nhược Kiều lục lọi xem anh đã mua gì.

Thật ra đây cũng được xem là một cử chỉ vô cùng thân mật, thường chỉ có người quen mới làm vậy, người không quen ai lại xem bữa sáng mua gì.

Giang Nhược Kiều nhìn bữa sáng thì rất ngạc nhiên. Vì Lục Dĩ Thành đã mua một cốc cà phê và một cái bánh sừng bò, đây là thứ lần trước cô mua, người đàn ông này có trí nhớ rất tốt, anh thật sự nhớ loại cà phê mà cô đã uống… Tuy nhiên, anh chỉ mua một phần bữa sáng như vậy, chỉ một cốc cà phê và một cái bánh sừng bò duy nhất, ba phần còn lại là sữa đậu nành và bánh bao trong canteen.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cà phê và bánh sừng bò là mua cho cô.

Sữa đậu nành và bánh bao thì mua cho ba người bạn cùng phòng.

Con trai mặt này không dạy mà biết cả à?

Giang Nhược Kiều mỉm cười nhìn anh, như thể đang đùa cũng như đang trêu ghẹo.

Lục Dĩ Thành đành phải thành thật giải thích: "Hơi đắt một chút."

Giang Nhược Kiều cười phá lên, ứa cả nước mắt.

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ, nhưng anh thật sự nghĩ như vậy. Sáng sớm hôm nay anh đã đến quán cô mua cà phê lúc trước, gọi suất ăn theo theo tiêu chuẩn trước đó của cô, suất ăn bao gồm một ly Americano và bánh sừng bò, khoảng ba mươi tệ. Mua một phần thì được, mua bốn phần… Dù sao thì anh cũng không mua, nghĩ sữa đậu nành và bánh bao trong căng tin cũng rất ngon nên anh đi mua thêm ba cái nữa.

“Vậy ngày mai cậu vẫn mang sang hả?” Giang Nhược Kiều mỉm cười nhìn anh.

Lục Dĩ Thành sửng sốt: “Mang.”

Đóng kịch thì phải đóng cho tới cùng.

Anh biết theo đuổi cô rất khó.

Chỉ mua bữa sáng một lần thì không thể theo đuổi được. Ví dụ như… Trước kia Tưởng Diên cũng phải đưa hơn hai tháng.

Để thay thế anh ta thì một lần không đủ.

Giang Nhược Kiều kéo dài giọng: “Vẫn đưa à? Vậy tôi chuyển khoản cho cậu nha.”

Lục Dĩ Thành: “?”

Anh lắc đầu: “Không cần.”

Nhiêu đây anh vẫn trả nổi.

Đâu thể nhận của cô, tóm lại anh không muốn. Anh cũng đâu phải chân chạy vặt.

Thấy vẻ kiên quyết của anh, Giang Nhược Kiều cố nén cười. Được rồi, lần sau tìm cơ hội khác để đền bù cho anh vậy. Bây giờ bọn họ đồng bệnh tương liên*, chỉ sợ anh mua bữa sáng này cho cô, anh cũng đau đứt ruột.

*Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì thông cảm cho nhau.

“Sữa đậu nành và bánh bao ngon lắm hả?” Giang Nhược Kiều ngừng một chút: “Vậy ngày mai tôi ăn cái này.”

Lục Dĩ Thành kinh ngạc nhìn cô: “Chẳng phải cậu luôn uống cà phê à?”

Giang Nhược Kiều đáp: “Lâu lâu muốn đổi khẩu vị thôi.”

Lục Dĩ Thành nhíu mày, có chút nghi ngờ, cũng hơi do dự: “Thật ra không đắt lắm.”

Ba mươi tệ cũng được, không phải cô thích uống cái đó sao?

Giang Nhược Kiều nheo mắt nhìn anh: “Mai tôi ăn bánh bao và sữa đậu nành, có ý kiến gì không?”

Lục Dĩ Thành: “… Không có.”

Chương 57:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều đang có tâm trạng tốt, nhưng giờ là lúc để đánh giá kĩ hơn về Lục Dĩ Thành.

Anh vẫn mặc chiếc áo phông với chiếc quần đen quen thuộc, hôm nay không phải giày vải mà là một đôi giày thể thao. Không phải là đồ thể thao hàng hiệu nhưng được anh giặt rất sạch sẽ, tiếp đó là chiếc ba lô đen ngàn năm như một.

Trên mặt cũng không có vết thương gì rõ rệt.

Lục Dĩ Thành cảm thấy hơi mất tự nhiên khi bị Giang Nhược Kiều nhìn như vậy, anh đoán được cô đang nhìn gì, vì vậy anh hạ giọng nói: "Không có đánh nhau."

Mặc dù suýt nữa đánh nhau nhưng vẫn chưa đánh.

Có lẽ tương lai sẽ đánh.

Giang Nhược Kiều thở phào nhẹ nhõm, mấy chuyện này không tiện hỏi, dù sao nhìn dáng vẻ của Lục Dĩ Thành thế này chắc không bị Tưởng Diên bắt nạt. Cô cầm lấy bốn phần ăn sáng anh mua, ánh mắt vô cùng thoải mái: “Cảm ơn, chắc chắn họ sẽ rất vui, dù sao chúng tôi ai cũng lười, đi học hai năm rồi nhưng số lần ăn sáng ở canteen có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Chuyện này là thật.

Có câu “vật hợp theo loài, người phân theo nhóm”, bốn người trong ký túc xá bọn họ thân thiết như vậy là có lý do.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có

thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Về phần Giang Nhược Kiều, xem như một ngày ba bữa rất đều đặn, nhưng bảo cô sáng sớm xuống canteen chen chúc mua bữa sáng thì thôi, không có đâu.

Còn ba người bạn cùng phòng đều không muốn dậy sớm.

Sau khi nghe vậy Lục Dĩ Thành tỏ vẻ lo lắng, hỏi: "Không phải chứ, tôi nhớ Tưởng Diên từng mua bữa sáng cho các cậu rất nhiều lần."

Không chỉ Tưởng Diên mà còn những người khác theo đuổi cô, hoặc theo đuổi những cô gái khác trong ký túc xá của họ, những người đó đều mang bữa sáng cho các cô.

Sao số lần ăn sáng ở canteen có thể đếm trên đầu ngón tay?

Giang Nhược Kiều cố nén cười: "Ò ò, cậu nghiêm túc quá."

Tư duy logic mạnh ghê.

Lục Dĩ Thành nhận ra rằng mình đã nói sai, vì vậy anh không lên tiếng nữa.

Giang Nhược Kiều hít một hơi thật sâu, sau đó giải thích với anh: "Ý tôi là chúng tôi rất ít khi tự mình đến canteen để mua bữa sáng."

Lục Dĩ Thành: "…Ừm."

Anh lại nói thêm: "Xin lỗi, là tôi hiểu sai."

Thấy anh như vậy, Giang Nhược Kiều không biết nên bày ra biểu cảm gì mới được, sau khi giữ vẻ mặt nghiêm túc trong một lúc lại phì cười: "Được rồi được rồi, tôi biết thế giới của học sinh giỏi các cậu rất nghiêm túc, hôm nay cảm ơn cậu."

Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm: "… Không cần cảm ơn, tôi nên làm việc này."

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Tên ngốc đúng là tên ngốc.

"Được rồi, tôi lên trước." Giang Nhược Kiều hạ giọng: "Có cần gì thì gọi cho tôi."

Lục Dĩ Thành: "Ừ."

Sau khi nhìn cô đi vào tòa nhà ký túc xá, anh ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy trên ban công ký túc xá có rất nhiều cái đầu thò ra như chuột chũi, sau đó đồng loạt rụt lại. Anh rất không tự nhiên nhưng vẫn thẳng lưng rời khỏi tòa nhà ký túc xá, bước chân nhanh hơn bình thường rất nhiều.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều trở lại ký túc xá với bốn phần ăn sáng.

Cả ba người bạn cùng phòng đều lao đến.

"Vãi! Cậu ấy mang bữa sáng cho chúng tớ thật kìa."

"A! Là bánh bao tớ thích, nghe nói ngày nào sữa đậu nành cũng nhanh cháy hàng. Các cậu nói thử coi, ăn bữa sáng học thần đưa đi thi có thần giúp thật không?"

Ba người bạn cùng phòng còn lại giả vờ không nhìn thấy cách đối xử khác biệt của Lục Dĩ Thành.

Giang Nhược Kiều là tiêu chuẩn cho một vẻ đẹp thành thị tinh tế - Bánh sừng bò và cà phê.

Với bọn cô thì đơn giản - Bánh bao sữa đậu nành.

Giang Nhược Kiều mở cốc uống cà phê, vị đắng tràn ngập khoang miệng khiến cô tỉnh táo hơn: "Đừng khoa trương như vậy, còn về thần giúp…"

"A, đúng rồi, trên diễn đàn của trường có một bài đăng!" Vân Giai cúi đầu: "Nhược Kiều, để tớ gửi link cho cậu. Cậu yên tâm, lúc nào ba người bọn tớ cũng canh chừng không chế bình luận cho cậu."

A!

Giang Nhược Kiều không quan tâm đến việc uống cà phê nữa, dứt khoát bấm vào link bài viết.

[Sốc! Sáng nay hotboy mẫu đơn trường ta đã làm chuyện này dưới lầu ký túc xá nữ."

Hay lắm.

Tiêu đề của bài đăng này được đón nhận rất nồng nhiệt.

Thoáng cái cô cũng bị thu hút luôn rồi này.

Nhấn vào xem chủ post.

[Mọi người đều biết, điều đau khổ nhất đối với chúng ta là trở lại trường học. Cả đêm qua ngủ không ngon. Chuyện này phải trách máy điều hòa không khí trong ký túc xá của chúng ta, chạy chả mát gì cả, hy vọng bộ phận bảo trì thấy bài này thì kiểm điểm lại nha. Ngủ không ngon, sáng ngày ra lại rất ồn, chị em tụi tui dậy sớm chuẩn bị chạy nước rút 100m để mua mì, ai ngờ xuống lầu lại thấy hotboy tụi mình. Tuy là hotboy của người này người kia chả ai giống nhau, nhưng mà! Xin mời chuyển sang bài viết khác, ý kiến của Lục Dĩ Thành là cao nhất, trong bài này, cấm xuất hiện gạch đá hay nghi ngờ về thân phận hotboy của cậu ấy, biết chưa?

Tụi tui rất phấn khích khi nhìn thấy hotboy, ôi thề cậu ấy đẹp trai xuất sắc luôn.

Trước khi chúng tôi phân tích đầy đủ lý do tại sao cậu ấy trung thành với cái balo đến vậy, thì nghe câu chuyện… rất sparta.

Đúng vậy, lúc này tụi tui mới ý thức được, hotboy ư, hotboy hoa mẫu đơn trong truyền thuyết lại cầm bữa sáng xuất hiện dưới ký túc xá nữ ư?

Hóa ra hotboy đến tìm Giang Nhược Kiều.

Lại còn đưa bữa sáng cho cô ấy :)

Theo những gì tôi biết, Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đang hẹn hò.

Vậy thì vấn đề đây rồi!

Thứ nhất, Giang Nhược Kiều đã chia tay với Tưởng Diên chưa?

Thứ hai, Lục Dĩ Thành đến đưa bữa sáng là đưa cho mình, hay cho bạn thân?

Thứ ba, Lục Dĩ Thành! Có phải đúng là cậu ấy đang theo đuổi Giang Nhược Kiều không?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhân tiện, tui thật sự muốn Lục Dĩ Thành theo đuổi Giang Nhược Kiều vì hai nguyên nhân. Một là hoa khôi trường và hotboy xứng đôi nhất! Hai, tôi chỉ hỏi thế này, bà con có ai không thích quan sát trận chiến này hả? Ai không thích? Ai! Đến đấm nhau với tui]

Các bình luận phía dưới cũng rất thú vị.

1L: Sáng sớm mà kích vl vậy?

6L: Tui muốn nói là… Hôm qua tui thấy Lục Dĩ Thành đưa Giang Nhược Kiều trở về, tui tưởng mắt tui lú nhìn lộn, kết hợp với bài này thì… Không phải chứ!

…

15L: Theo nguồn tin đáng tin cậy, tui có thể trả lời ba câu này. Đầu tiên, bạn tui và bạn của Giang Nhược Kiều cùng quê, Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đã chia tay trong kỳ nghỉ hè rồi. Thứ hai, Lục Dĩ Thành đưa bữa sáng cho bản thân mình. Cuối cùng, cậu ấy thật sự đang theo đuổi Giang Nhược Kiều.

22L: Chia tay? Sao chia tay? Có ai biết không? Lúc đầu tôi khá xem trọng cặp này.

…

38L: Chẳng phải có quá trời lý do để chia tay à? Tính cách không hợp, mục tiêu tương lai không giống nhau. Nghe nói Tưởng Diên dự định làm việc sau khi tốt nghiệp đại học, Giang Nhược Kiều hình như muốn học cao học. Úi giời, thời này chia tay còn cần lý do bài bản hả? Không muốn hẹn hò nữa thì thôi, không hợp thì thôi, hè này tôi cũng mới chia tay này, chia tay xong không giảm cân, cảm giác mình lỗ ghê ơi! (chin nhỗi lạc đề)

…

56L: Mấy cái đó là trọng điểm hả! Trọng điểm là, bạn tốt quay lưng với nhau vì hoa khôi trường, vì cùng một cô gái! Mẹ ơi, kích thích vãi nhái! Chiến nhau thêm nữa đê (trước đây không cảm giác được nhan sắc của Lục Dĩ Thành, cảm giác, cảm giác hiền quá. Bây giờ xảy ra chuyện này, tui phát hiện mị lực của cậu ấy tăng vùn vụt luôn là sao!) Lục Dĩ Thành, tui ủng hộ cậu!

*

Cùng lúc đó, ký túc xá nam không yên bình lắm.

Đặc biệt là ký túc xá của bọn Tưởng Diên, sáng sớm đã bị oanh tạc tin nhắn. Ai cũng hỏi họ bài đăng kia là sao.

Tưởng Diên đơ ra như phỗng nằm thẳng trên giường, không nghe điện thoại, cũng không đọc tin nhắn, chỉ nhìn chằm chằm lên trần nhà với đôi mắt nặng nề. Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong nhận thấy có gì đó không ổn với anh ta từ hôm qua. Tối qua khi anh ta về cả người lạnh lẽo, lạnh đến mức họ không cần bật điều hòa.

Tưởng Diên không nói gì, vẻ mặt lại rất đáng sợ.

Như thể ai đó nợ anh ta hàng trăm triệu rồi ôm nợ bỏ trốn, như thể ai đó đã giết cả gia đình anh ta.

Cho dù Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong muốn hỏi thì nhìn anh ta như vậy cũng không hỏi được.

Sáng nay ngủ dậy, Đỗ Vũ còn đang đánh răng đột nhiên bị người ta chọc. Ấn vào link bài viết, nhìn thấy ảnh và sự thật, anh ta sợ đến mức ho sặc sụa, bọt kem đánh răng phun khắp nơi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đỗ Vũ vội vàng súc miệng sau đó xông vào: "Đệt! Bài viết trên diễn đàn là chuyện gì vậy, sao mọi người đều nói lão Lục đang theo đuổi Giang Nhược Kiều?"

Còn nói có căn cứ hẳn hoi.

Hơn nữa độ thảo luận càng ngày càng cao, có thể tưởng tượng bài này nhất định sẽ trở thành hot post.

Tưởng Diên ngồi bật dậy, gây ra một tiếng động lớn.

Tấm lưng căng đến mức thẳng tắp.

Như là cung tên bị kéo căng.

Vương Kiếm Phong cố hết sức nháy mắt với Đỗ Vũ, nhưng Đỗ Vũ không nhìn thấy, chỉ nghĩ đến nội dung của bài đăng đã sốc đến mức luôn miệng thốt lên: “Đệt đệt”.

Đỗ Vũ vẫn đang hét lên: "Không thể nào! Nhưng lại có người đăng ảnh, tôi nhìn đi nhìn lại, chính xác là lão Lục! Chẳng lẽ lão Lục thật sự đang theo đuổi Giang Nhược Kiều?"

Chơi lớn vậy hả?

Chơi sốc vậy?

Tưởng Diên nhảy xuống giường mà không nói một lời.

Gương mặt anh ta lạnh như băng.

Bấy giờ Đỗ Vũ mới để ý.

Được rồi, không cần đi xác nhận, chỉ cần nhìn dáng vẻ tối tệ như thể cả thế giới mắc nợ mình của Tưởng Diên đủ biết là thật.

Đỗ Vũ ngoài mặt không nói lời nào, nhưng trong lòng đã hóa thành gà trống gào thét: A! Lão Lục thật sự theo đuổi Giang Nhược Kiều!

Chuyện bao giờ? Sao anh ta không biết!

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 58:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc này, Đỗ Vũ chỉ muốn hóng chuyện, trong lòng chấn động, nào còn nhớ được trong ký túc xá có một Tưởng Diên sống sờ sờ đang thở hổn hển.

Cả người Tưởng Diên như bao phủ một lớp băng.

Vương Kiếm Phong cảm thấy bầu không khí trong ký túc xá hết sức căng thẳng, anh ta vội ngắt lời Đỗ Vũ đang tìm đường chết: "Lão út, đi! Chúng ta tới căng tin mua mì trộn. Chẳng phải cậu nói muốn ăn mì trộn sao, chậm chút nữa đến bánh quẩy và sữa đậu nành mặn cũng hết sạch."

Đỗ Vũ được Vương Kiếm Phong nhắc nhở như vậy, vừa định thốt ra: "Ăn mì trộn với bánh quẩy gì nữa, đâu thú vị bằng hóng chuyện." Anh ta đột nhiên chú ý tới khuôn mặt lạnh như băng của Tưởng Diên, lúc này mới nhận ra: 'A! Sếp Tưởng cũng đang ở trong ký túc xá à?'

Đỗ Vũ không phải người không có mắt nhìn.

Nhân duyên của anh ta ở đại học A cũng khá tốt.

Đỗ Vũ vỗ trán một cái: "Xem tôi này, suýt nữa quên mất. Đi thôi lão Vương! Tôi sẽ mời."

Vương Kiếm Phong muốn làm bầu không khí dịu lại, bèn nói: "Thôi đi, phiếu ăn của cậu còn tiền à? Không phải đến bây giờ vẫn chưa nạp tiền sao?"

Đỗ Vũ: "…"

Chỉ có thể nhịn.

Hai người điềm nhiên cầm điện thoại di động và chìa khóa ký túc xá lên như không có chuyện gì rồi đi ra ngoài. Cửa phòng vừa đóng lại, Đỗ Vũ đã túm lấy Vương Kiếm Phong: "Mẹ kiếp! Xem ra là thật rồi, nhưng có phải trong chuyện này có hiểu lầm gì không?"

Vương Kiếm Phong còn chưa kịp nói gì.

Hai người vừa tới đầu cầu thang lại đụng phải mấy nam sinh thích hóng chuyện của ký túc xá khác.

Một nam sinh đeo kính xoa xoa hai bàn tay, khó nén tò mò và kích động: "Lão Vương, Tiểu Đỗ! Chuyện ở ký túc xá các cậu có phải là thật không? Nghe nói Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chia tay rồi à?"

Đỗ Vũ: "…"

Sao anh ta lại biến thành Tiểu Đỗ?

Vương Kiếm Phong bình tĩnh nói: "Không biết."

Nam sinh viên: "Các cậu ở cùng ký túc xá mà, sao lại không biết?"

Một nam sinh khác cũng nói: "Đúng vậy, quan hệ của các cậu tốt như thế, sao có thể không biết? Nói đi! Chia sẻ một chút đi, thật ngại quá, bạn gái tôi rất hứng thú với chuyện này, bắt tôi phải tới đây nghe ngóng."

Vương Kiếm Phong: "…"

"Không biết." Anh ta trả lời rất dứt khoát: "Chúng tôi không biết."

Một nam sinh khác lại hỏi: "Tôi rất tò mò, vì sao Giang Nhược Kiều lại đá Tưởng Diên? Chắc chắn là cô ấy bỏ cậu ta."

Đỗ Vũ nói với khuôn mặt không cảm xúc: "Liên quan gì tới cậu!"

"Được rồi, câu cuối cùng, thật sự là câu hỏi cuối cùng. Có phải lão Lục đang theo đuổi Giang Nhược Kiều không? Đây mới là chuyện khiến chúng tôi tò mò nhất."

Vương Kiếm Phong thốt ra một câu chửi thề hiếm có.

Hai người nhanh chóng bỏ lại mấy nam sinh kia rồi đi xuống lầu, rời khỏi ký túc xá nam.

Đương nhiên, họ cũng chạm mặt với rất nhiều bạn học trên đường đi, mọi người đều nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ lạ.

Tò mò, nghi ngờ, xem thường… Hưng phấn ư?

Đỗ Vũ lấy điện thoại di động ra: "Không được, tôi muốn hỏi sếp Lục một chút xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Sao tôi lại cảm thấy người ngoài còn biết nhiều hơn chúng ta vậy?"

Xã hội này thật đáng sợ.

Sao chuyện Tưởng Diên và Giang Nhược Kiều chia tay lại bị người ta đào bới ra?

Vương Kiếm Phong ngăn anh ta lại: "Tạm thời đừng hỏi. Chẳng lẽ cậu còn không hiểu con người lão Lục à? Lúc cậu ấy muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, nếu Lục Dĩ Thành không muốn nói thì cậu có nói rách miệng cũng vô dụng thôi."

Đỗ Vũ cất điện thoại: "Việc này… Sao tôi cứ cảm thấy kỳ lạ nhỉ? Tôi cảm thấy sếp Lục sẽ không làm chuyện như vậy."

Chứ còn gì nữa!

Lục Dĩ Thành là ai chứ? Nếu Lục Dĩ Thành thật sự muốn yêu đương thì chỉ mất vài phút là thành công, nhưng anh vốn chẳng đặt tâm trí vào chuyện này.

Một người không có thời gian và hoàn toàn chẳng có hứng thú đối với chuyện yêu đương, cho dù có ý cũng sẽ không tìm một cô gái có thể đem đến cho bản thân nhiều phiền phức.

Sao Vương Kiếm Phong không nghĩ như vậy chứ? Anh ta vừa định gật đầu thì đột nhiên nhớ tới những chuyện xảy ra ở nông gia nhạc, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lo lắng.

Chưa chắc chuyện đó không thể xảy ra.

Ví dụ như buổi trưa mà Giang Nhược Kiều muốn múc nước giếng rửa dép lê.

Rõ ràng lúc đó Lục Dĩ Thành đang ở trong phòng nói chuyện với anh ta, lúc nhìn thấy cô muốn múc nước thì chẳng thèm nói một câu đã ra ngoài giúp Giang Nhược Kiều múc nước.

Ví dụ như lúc chơi trò nói thật hay mạo hiểm, vì sao Lục Dĩ Thành lại lựa chọn uống rượu.

Rốt cuộc người khác phái mà anh liên lạc là ai?

Câu này rất khó trả lời sao?

Lại ví dụ như lúc Giang Nhược Kiều bắt được Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh đã kiên quyết muốn đi. Lúc ấy, bọn họ đều không tiến lên ngăn Tưởng Diên, không phải vì muốn giúp đỡ anh ta mà là khi người ta muốn chia tay thì người ngoài không tiện dính vào. Khi ấy, vì sao Lục Dĩ Thành lại xông lên?

Bản thân chuyện này là một vấn đề, nhưng tình huống lúc đó quá hỗn loạn nên chẳng ai bình tĩnh suy nghĩ.

Bình thường, dạng người như lão Lục không dễ dàng nhúng tay vào việc riêng của người khác… Trừ khi, anh có lý do không thể không làm.

Lý do này là gì? Không nghĩ ra.

“Cứ chờ xem đi.” Vương Kiếm Phong lo lắng nói: “Đợi tới khi lão Lục nói ra.”

Thật ra quan hệ trong ký túc xá bọn họ nhìn như đơn giản nhưng lại không phải như vậy.

Nếu phải lựa chọn thì Đỗ Vũ thích Lục Dĩ Thành hơn, bởi con người anh đáng tin cậy. Còn Tưởng Diên… Cũng không phải anh ta có gì không tốt, cách làm người cũng rất trượng nghĩa nhưng luôn khiến người ta cảm thấy thiếu gì đó. Nếu bây giờ xảy ra chuyện gì, bất kể là Đỗ Vũ hay Vương Kiếm Phong đều sẽ tìm Lục Dĩ Thành đầu tiên chứ không phải Tưởng Diên.

Cùng lúc đó, Giang Nhược Kiều cũng để ý tới chuyện này.

Cô không cảm thấy bất ngờ khi có một số người nặc danh trả lời bình luận, nói rằng cô bắt cá hai tay, vô liêm sỉ qua lại với hai người con trai. Nhưng những lời này nhanh chóng bị những người khác dập tắt. Mấy bình luận này là điểm gai mắt nhất trong vô số bình luận, nhưng cũng chưa tới mức nghẹn trong cổ họng. Bất kể ở đâu, dù là tin tức liên quan tới sống chết, nếu người bị hại không hoàn mỹ đều sẽ bị người ta công kích là đáng đời. Chuyện này của cô… Cũng chỉ như mưa bụi mà thôi.

Điều ngoài ý muốn chính là… Vì bình thường hình tượng của Lục Dĩ Thành quá nghiêm chỉnh nên chẳng ai nghĩ rằng Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chia tay vì anh chen chân vào.

Chuyện này…

Giang Nhược Kiều: "?"

Đây được coi là ví dụ thực tế cho việc người tốt sẽ nhận được kết quả tốt. Tất cả mọi người đều tin tưởng nhân phẩm của anh. Bình luận không tốt dù không nhiều nhưng cũng có, có người nhắm vào Tưởng Diên, cũng có người nhắm vào cô nhưng chẳng ai công kích Lục Dĩ Thành. Giang Nhược Kiều dở khóc dở cười. Cũng tốt, có thể nói trong toàn bộ chuyện này thì Lục Dĩ Thành là người vô tội nhất. Giang Nhược Kiều không hy vọng danh dự của anh bị ảnh hưởng vì mình.

Dù chuyện có lớn hơn nữa thì cũng chỉ hot trong vài ngày.

Chuyện làm cả ngành giải trí nổ tung cũng chỉ kéo dài ba, bốn ngày, chớ nói chi đây chỉ là chuyện xảy ra trong trường bọn họ.

Phần lớn sinh viên của đại học A để ý tới cuộc sống và việc học của mình hơn. Thật sự có rất ít người chú ý tới cuộc sống cá nhân của người khác một cách quá đáng. Giang Nhược Kiều có nhiều kinh nghiệm, dù chuyện này có máu chó tới mức nào, giống phim tới đâu thì nhiều nhất tới sáng ngày thứ ba cũng sẽ chẳng ai đẩy lên đầu nữa.

Giang Nhược Kiều thoát ra khỏi diễn đàn, nhìn lướt qua tài khoản mạng xã hội theo thói quen.

Từ khi phát hiện ra rằng nuôi trẻ con rất khó, cô hết sức chú ý tới thu nhập và tài sản của mình, ngày nào cũng vào xem tiền của mình, nếu không sẽ phải đeo mặt nạ oxi.

Mấy ngày trước, Giang Nhược Kiều đăng tải video "Hoài niệm", hiệu quả cực kỳ tốt.

Lượt xem nhiều hơn những video khác, lượt thích và bình luận cũng thế.

Cô bỏ rất nhiều tâm sức vào trong các video nên số lượng video không nhiều, nhưng lượt người theo dõi rất ổn định, lượng người xem cũng vậy. Nền tảng này thấy video của cô có giá trị phát triển nên đẩy nó lên trang đầu. Cứ thế, video của Giang Nhược Kiều càng có nhiều người xem, ngay cả bản thân cô cũng thấy hơi kinh ngạc. Đây là dấu hiệu cho thấy cô sắp hot ư?

Chỉ có điều, đáng tiếc chí của Giang Nhược Kiều không ở nơi này.

Sau khi biết nguyên tác, cô càng chẳng có hứng thú làm KOL* gì đó.

*người có sức ảnh hưởng

Lúc xế chiều, giá viên hướng dẫn của Lục Dĩ Thành có việc tìm anh, thế là anh nhờ Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên đi chụp ảnh thẻ.

Giáo viên nhà trẻ cần mười tấm ảnh thẻ nền xanh, 2.5x3.5 cm.

Giang Nhược Kiều vui vẻ đồng ý.

Buổi chiều, Lục Dĩ Thành dắt Lục Tư Nghiên tới, anh còn cố ý dặn dò: "Ở con đường trước mặt có một tiệm ảnh tên Viên Mộng, có chụp ảnh thẻ, giá cả rất hợp lý. Chụp ảnh lấy ngay, chín cái ảnh một sấp, hai mươi tệ."

Giang Nhược Kiều có vẻ đang nghe nhưng thật thế thì đợi tới khi Lục Dĩ Thành đi rồi, cô dẫn Lục Tư Nghiên đón xe tới tiệm ảnh mà mình đến vào lúc trước.

Tiệm ảnh Viên Mộng gì gì đó một sấp chỉ có hai mươi tệ, sao có thể diễn tả được hết vẻ đẹp trai và đáng yêu của con trai cô.

Đương nhiên không thể làm được rồi!

Tiệm ảnh mà Giang Nhược Kiều tới cũng coi như khá có tiếng, quả thật chụp ảnh thẻ đẹp hơn nhiều nơi khác, vì vậy giá cả cũng không rẻ.

Ngay cả thợ chụp ảnh cũng khen Lục Tư Nghiên: "Đứa trẻ này vừa đẹp trai vừa đáng yêu, đẹp hơn cả ngôi sao nhí trên truyền hình."

Lục Tư Nghiên đứng trước phông nền màu xanh lam, ưỡn ngực nói: "Vì ba cháu đẹp trai nhất, mẹ cháu cũng đẹp gái nhất."

"Thật à?" Thợ chụp ảnh ghẹo: "Đợi sau khi cháu lớn lên, ba cháu không còn là người đẹp trai nhất nữa."

Lục Tư Nghiên hỏi: "Vì sao vậy?"

Giang Nhược Kiều đứng đằng sau thợ chụp ảnh, bật cười ra tiếng: "Bởi vì cháu mới là người đẹp trai nhất."

Lục Tư Nghiên thẹn thùng: "Không thể để ba cháu nghe được câu này."

Thợ chụp ảnh có trình độ rất chuyên nghiệp.

Lục Tư Nghiên cũng rất đáng yêu nên thành phẩm rất khả quan.

Nhà trẻ cần mười cái ảnh, lúc đầu Giang Nhược Kiều định rửa hai sấp, cuối cùng lại bảo chủ cửa hàng rửa ba sấp ảnh.

Lục Tư Nghiên hỏi: "Tại sao mẹ lại rửa nhiều ảnh như vậy?

Giang Nhược Kiều sờ cằm: "Đại khái là mẹ muốn cất đi." Cô lấy một bức ảnh cho vào trong ví tiền: "Ví dụ như thế này."

Lục Tư Nghiên cười ha ha.

Sau khi làm xong vẫn còn sớm, Giang Nhược Kiều dẫn cậu bé đi dạo siêu thị. Lục Tư Nghiên không chịu ngồi trong xe hàng như những đứa trẻ khác, cậu bé nghiêm túc nói: "Con đã năm tuổi rồi, sao có thể giống như đứa trẻ con được?"

Ở bên cạnh, một bà mẹ đẩy xe hàng. trong xe có con trai sáu tuổi của mình: "…"

Bà mẹ kia bật cười trêu con mình: "Con nhìn đi, cậu bé này hiểu chuyện biết bao."

Rõ ràng cậu bé kia rất lười, vò đã mẻ không sợ sứt nói: "Nhưng chân con ngắn."

Bà mẹ: "…"

Giang Nhược Kiều mỉm cười, khen ngược lại: "Con của chị đáng yêu quá."

Lúc đầu, bà mẹ trẻ kia định nói con trai cô cũng đẹp trai lắm, nhưng nhìn Giang Nhược Kiều chỉ chừng hai mươi tuổi, vẫn là sinh viên nên nói: "Em trai của em cũng rất đẹp trai."

Lục Tư Nghiên: "?"

Đâu phải em trai!

Dì đứng lại đó!

Lục Tư Nghiên phồng má ra sức đẩy xe hàng, cậu bé không cho Giang Nhược Kiều đẩy, lý do rất chính đáng: "Ba luôn làm như vậy."

Ba không ở đây nên đương nhiên cậu bé phải làm rồi.

Giang Nhược Kiều: "… Ok, thế con làm đi."

Siêu thị rất lớn, hai mẹ con đi dạo hơn nửa giờ, ngoài mua đồ ăn cho Lục Tư Nghiên thì Giang Nhược Kiều còn cố ý tới khu bán đồ vệ sinh cá nhân. Trong siêu thị có nhân viên bán hàng, người kia thấy cô muốn mua nên ba hoa chích chòe một hồi, sau đó nói: "Cô gái, bây giờ cô mua hai bộ sẽ có quà tặng đấy."

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều mua hai bộ.

Nhân viên bán hàng kia thần thần bí bí lấy một tuýp sữa rửa mặt dành cho nam từ trong hộp giấy ra đưa cho cô: "Lúc đầu, quà tặng là bàn chải đánh răng, nhưng nhìn cô em phóng khoáng như vậy, chị đây phá lệ tặng sữa rửa mặt cho em!"

Có phải rất ngạc nhiên không? Rất cảm động đúng không?

Giang Nhược Kiều: "…"

Vì cô mua quá nhiều đồ nên chất đầy cả xe hàng. Lục Tư Nghiên dự đoán được chuyện này nên đã gọi cho Lục Dĩ Thành từ lâu.

Anh vừa giải quyết xong việc đã vội chạy tới chỗ này.

Lục Dĩ Thành vừa tới lập tức nhìn thấy cảnh như thế này…

Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nguyên đứng nơi đó, dưới chân họ là hai cái túi rất lớn, trong túi đựng đầy đồ vật.

Lục Dĩ Thành đột nhiên cảm thấy đau đầu.

“Hóa đơn vẫn còn đấy chứ?” Lục Dĩ Thành hỏi.

Giang Nhược Kiều: “Hình như vẫn còn, để tôi tìm xem.” Giang Nhược Kiều ngồi xổm xuống, tìm được hóa đơn trong một túi hàng. Hàng chữ dài vô cùng, đủ để thấy cô mua bao nhiêu thứ.

Lục Dĩ Thành: “Cậu cần không?”

“Không cần.” Giang Nhược Kiều lấy thứ này làm gì? Cô biết không bao giờ có chuyện Lục Dĩ Thành vô duyên vô cớ hỏi điều này: “Cậu muốn lấy à? Vậy cho cậu đó.”

Lục Dĩ Thành nhận lấy: “Ở nơi này chờ tôi một chút.”

Nói xong, anh cầm tờ hóa đơn rời đi.

Lục Dĩ Thành tới khu vực đổi quà.

Anh từng mua đồ ở siêu thị này, biết nơi đây có hoạt động như vậy, mua nhiều đồ có thể dùng phiếu đổi một vài thứ.

Lục Dĩ Thành đưa hóa đơn cho nhân viên công tác, người kia là một bác gái rất nhiệt tình: “Chàng trai, cậu chọn đi, xem muốn chọn cái gì.”

Lục Dĩ Thành nhìn thoáng qua kệ hàng phía sau.

Có túi gạo nhỏ, chai dầu ăn nhỏ, khay trứng, nước rửa bát, khăn giấy… Các loại đồ dùng hàng ngày.

Anh đưa mắt nhìn hết một lượt, cuối cùng dừng lại ở một vật phẩm màu hồng.

“Dì à, cái kia là gì vậy?”

Bác gái kia xoay người, cầm vật phẩm màu hồng: “Cậu nói cái này à? Đây là mũ làm khô tóc. Hình như còn màu xám nữa, tôi đổi cho cậu nhé?”

“Không cần.” Lục Dĩ Thành nói: “Cháu lấy màu hồng.”

Bác gái đưa mũ làm khô tóc cho anh.

Lục Dĩ Thành cúi đầu nhìn thoáng qua vật này, trông cũng không tệ. Anh cầm mũ làm khô tóc rồi bước nhanh về phía Lục Tư Nghiên và Giang Nhược Kiều. Lục Dĩ Thành hơi chần chừ, đưa vật đó cho cô: "Cho cậu cái này."

Giang Nhược Kiều chuyển mắt nhìn mũ làm khô tóc: "?"

Chương 59:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều vẫn nhận lấy: "Đây là cái gì?"

Lục Dĩ Thành đáp: "Là mũ làm khô tóc."

"Tôi biết. Tôi thấy mà." Giang Nhược Kiều ngước lên nhìn anh: "Ý tôi hỏi cậu lấy thứ này ở đâu ra?"

Lục Dĩ Thành sờ mũi, ôn tồn giải thích: "Thật ra rất nhiều siêu thị đều có hoạt động khi mua sắm đến một cột mốc nhất định nào đó thì sẽ được đổi lấy đồ dùng hàng ngày, siêu thị này cũng thế. Hôm nay đúng lúc cậu mua đủ số lượng nên tôi bèn đi đổi cái mũ làm khô tóc này, có lẽ cậu sẽ cần dùng đến nó phải không?"

Giang Nhược Kiều "ừ" một tiếng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không khỏi ngưng cười. Trong siêu thị dòng người tấp nập, họ đứng ở nơi có ánh đèn sáng tỏ, nghe anh nghiêm túc lẩm bẩm quy tắc của siêu thị khiến cô xúc động như cảm nhận được mùi vị của cuộc sống đời thường.

Hừm.

Người ta thường nói thế nào nhỉ, có qua có lại.

Mặc dù chiếc mũ làm khô tóc này là thứ anh đổi lấy.

Vốn dĩ Giang Nhược Kiều không biết nên xử lý sữa rửa mặt do nhân viên bán hàng đã tặng mình thế này, bây giờ đã có đất dụng võ. Cô lục lọi trong túi xách, lấy sữa rửa mặt dành cho nam ra và đưa cho anh. Đôi mắt cô sáng rỡ, con ngươi dưới ánh đèn như ngả sang màu hổ phách trông thu hút vô cùng: "Vậy cho cậu cái này. Không biết cậu có cần hay không."

Hình như Lục Dĩ Thành rất kinh ngạc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh cứ nhìn cô như thế, chẳng chịu vươn tay ra nhận lấy.

Trong lòng Giang Nhược Kiều hơi khó chịu, nhưng vẫn cố gắng giải thích: "Đây là quà tặng mà nhân viên bán hàng kiên quyết tặng cho tôi, nhưng tôi không dùng sữa rửa mặt dành cho nam nên không biết làm gì với nó. Nếu cậu cần thì cứ cầm lấy, còn không thì thôi vậy."

Lục Dĩ Thành còn chưa kịp trả lời.

Lục Tư Nghiên ở bên cạnh phá đám: "Người ta đâu có kiên quyết bắt mẹ nhận, rõ ràng dì kia nói nếu mẹ không muốn lấy sữa rửa mặt thì có thể đổi bàn chải đánh răng mà!"

Giang Nhược Kiều: "?"

Chẳng phải Lục Tư Nghiên yêu mẹ nhất trên đời sao, hôm nay con sao thế! Vậy mà lại phá sân khấu của mẹ!

Nhất định cô phải giải thích cho mình: "Tôi đâu ngốc, giá bàn chải đánh răng thế nào, giá của sữa rửa mặt là bao nhiêu, chỉ cần là người thì sẽ chọn quà tặng quý giá hơn."

Đây là lời nói thật, bàn chải đánh răng chỉ có mấy tệ nhưng sữa rửa mặt lại trị giá khoảng mấy chục tệ.

Tất nhiên cô phải chọn sữa rửa mặt rồi! Nhổ lông cừu xong, có dùng hay không là một chuyện, nhưng nếu nhổ được bao nhiêu thì phải nhổ bấy nhiêu…

Dường như cô hơi giận, lầm bầm định thu hồi sữa rửa mặt: "Không muốn thì thôi."

Lục Dĩ Thành vươn tay ra giành lấy sữa rửa mặt kia, nói nhỏ: "Không được lãng phí."

Giang Nhược Kiều: "…"

Đã gặp nhau thì cũng phải đến lúc chia tay. Giang Nhược Kiều chia đồ xong xuôi, hơn một nửa là mua cho Lục Tư Nghiên, chỉ còn một phần nhỏ thuộc về cô. Lục Dĩ Thành thấy túi đồ mua sắm của cô, chần chừ hỏi: "Nặng không? Hay là tôi đưa Tư Nghiên về trước rồi xách cho cậu nhé?"

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu nhìn anh.

Không biết anh thật sự muốn vậy hay chỉ khách sáo mà thôi.

Nhưng ai nhìn cũng thấy mấy thứ cô đang xách chả nặng tí nào.

Chỉ có hai bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân, một hộp sữa chua không đường be bé và một ít nho mẫu đơn.

Bấy nhiêu đó thì nặng kiểu gì? Dù đưa cho Lục Tư Nghiên xách thì cũng có thể bước đi như bay ấy chứ.

"Không cần đâu, nó rất nhẹ." Giang Nhược Kiều đáp: "Tôi dư sức xách về ký túc xá."

Lục Dĩ Thành "ừ" một tiếng.

Đôi bên chia tay ở cửa siêu thị. Giang Nhược Kiều quẹo trái, Lục Dĩ Thành vừa xách túi hàng vừa dắt tay Lục Tư Nghiên quẹo phải.

Ánh chiều tà kéo dài chiếc bóng của họ.

…

Giang Nhược Kiều nhanh chóng về đến ký túc xá.

Cả ngày hôm nay cô đều chú ý đến hướng đi của diễn đàn. Mấy chị em của cô góp sức rất nhiều, ảnh hưởng của chuyện lần này đến cô và Lục Dĩ

Thành đã giảm xuống mức thấp nhất nhờ nỗ lực của nhiều người. Hiện giờ mọi người không còn quan tâm việc bắt cá hai tay là thật hay giả, mà… Quan tâm Lục Dĩ Thành có theo đuổi cô thành công hay không, hay là Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên có đánh nhau không, thậm chí một số bạn còn viết một bài văn ngắn đưa ra các loại suy luận khác nhau. Rõ ràng hướng gió đã thay đổi.

Vì thế hiện nay marketing đã trở thành một cách thức kiếm sống hàng đầu.

Dường như chuyện thật hay giả đã không còn quan trọng nữa, ai khống chế được chiều hướng của dư luận sẽ nắm giữ "chân lý" và tài nguyên.

Ban đầu Giang Nhược Kiều cũng đắm chìm vào đó, cũng nhờ cô tự marketing bản thân nên mới đạt được thành tích như ngày hôm nay, có được một lượng fan hâm mộ không nhỏ. Nhưng xem lại nguyên tác, cộng với việc trải qua chuyện lần này, cô cảm thấy mình không được chìm đắm vào đó nữa, đây cũng là lý do cô kiên quyết từ bỏ con đường trở thành người nổi tiếng trên mạng. Không có mối quan hệ, không có bối cảnh, mọi thứ chẳng qua chỉ là lâu đài được xây trên không, mong manh dễ đổ vỡ. Giống như trong nguyên tác, tài khoản được nữ phụ chăm chút bấy lâu bị hack, tài khoản bị khóa chỉ sau một đêm. Đối với tư bản, cái gọi là sự nghiệp trong ngần ấy năm qua của cô đã bị hủy hoại sạch sẽ chỉ bằng một câu nói của người ta.

Bây giờ cô mới hiểu câu "tư bản cực kỳ gian ác" nghĩa là thế nào.

Trong nguyên tác, tâm huyết bao nhiêu năm của nữ phụ bị hủy trong chốc lát thì thôi đi, sau đó cô còn gặp khó khăn trăm bề trong cuộc sống lẫn công việc. Tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ một sự kiện - cô từng hẹn hò với người nào đó, vừa hay người đó cũng từng thích cô, do đó nó trở thành nguồn gốc tội lỗi của cô.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hiện giờ Giang Nhược Kiều có một suy nghĩ rất táo bạo.

Ai chọc vào cô, cô sẽ chặt móng vuốt của người đó.

…

Một bên khác, trong căn phòng cho thuê.

Mây hôm nay Lục Dĩ Thành chưa có lịch học chính thức nên có rất nhiều thời gian, đủ để nấu ăn cho Lục Tư Nghiên.

Sau khi hai người về nhà, Lục Dĩ Thành bắt đầu phân loại những món Giang Nhược Kiều đã mua rồi cất gọn đâu vào đấy.

Có trái cây, Lục Dĩ Thành thoáng nhìn thì thấy toàn là trái cây đắt đỏ. Có nho mẫu đơn, có loại dưa gì đấy trông cũng đắt tiền, còn có quả dương mai to như trái bóng bàn.

Lục Dĩ Thành thấy có cả đồ ăn vặt lập tức đau đầu. Anh phải nói thế nào cô mới hiểu tốt nhất nên ít cho trẻ con ăn những đồ ăn vặt chứa nhiều axit béo thế này đây?

Ngoài ra còn có kem đánh răng.

Kem đánh răng mà lần đầu mua khiến Lục Dĩ Thành suýt tắt thở khi tính tiền, Giang Nhược Kiều lại mua cho Lục Tư Nghiên tận hai tuýt.

Lục Tư Nghiên ôm chặt kem đánh răng: "Đây là mẹ mua cho con, vị cam, mẹ nói kem đánh răng của mẹ cũng có vị cam. Sau khi dùng kem đánh răng này, miệng con sẽ có cùng mùi thơm với mẹ."

Lục Dĩ Thành nghe thế bèn nắm chặt tay.

Ngoài những thứ kể trên, Giang Nhược Kiều còn mua một ít thức ăn, nào là chân gà, cà chua, khoai tây và các loại khác…

Chờ đã, sữa tắm và dầu gội đầu này là sao?

Lục Dĩ Thành khó hiểu tại sao cô lại mua những thứ này, trong nhà vẫn còn mà, khi nào hết anh sẽ tự mua thêm.

Lục Tư Nghiên nhìn anh một tay cầm dầu gội, một tay cầm sữa tắm thì nói toẹt ra không hề do dự: "Mẹ nói dầu gội mà ba mua có chứa gì đó… Con cũng không biết, tóm lại mẹ nói thứ này dùng tốt hơn, tóc sẽ mượt như tóc của mẹ."

"Mẹ nói ba mua sữa tắm giá rẻ, ngửi mùi đã biết rẻ tiền. Mẹ còn nói chưa từng nghe nhãn hiệu sữa tắm mà ba mua bao giờ, nhãn hiệu rất rất chi là tạp nham."

Lục Tư Nghiên loay hoay tìm kiếm, sau đó tìm thấy một hộp quà được gói vô cùng tinh xảo, đắc ý nói: "Đây là mẹ mua cho con, mẹ nói nó là dầu gội và sữa tắm chuyên dụng cho trẻ nhỏ!"

Dù là vật gì, chỉ cần thêm năm chữ "chuyên dụng cho trẻ nhỏ" thì sẽ có giá cao hơn.

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ nâng trán. Cô mua cho Lục Tư Nghiên thì thôi đi, còn mua cho anh nữa…Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Anh đã hơi hiểu rõ ý định của cô.

Có lẽ cô thấy anh mua bữa sáng cho cô mà không nhận tiền lại, nên muốn bù đắp từ mặt khác.

Thật là…

Lục Dĩ Thành không phát hiện, lúc này nụ cười thản nhiên đang nở rộ trên môi anh.

Lục Tư Nghiên hé miệng nhỏ bi bô giới thiệu, tóm lại chỉ gói gọn trong một ý: Mẹ con giỏi mua đồ nhất, con thích những thứ mà mẹ mua nhất trên đời! Mẹ con yêu con nhất!

Cuối cùng thằng bé khát nước.

Lỗ tai Lục Dĩ Thành cũng được thanh tịnh trong giây lát.

Sau khi uống nước xong, Lục Tư Nghiên đi vệ sinh.

Trong phòng khách chật chội chỉ còn một mình Lục Dĩ Thành. Anh lơ đãng liếc về phía túi hàng, chần chừ một chút, cuối cùng cũng lấy sữa rửa mặt dành cho nam trong túi ra.

Thật ra anh từng sử dụng sữa rửa mặt rồi, tất nhiên không phải tự mua, anh chưa từng mua những thứ này bao giờ.

Nhưng có mấy Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong mua đồ sẽ tiện tay mua thêm cho anh, anh chỉ cần trả tiền lại.

Anh sẽ không tìm hiểu nó có thương hiệu hay không.

Càng sẽ không nghiên cứu bao bì sữa rửa mặt dành cho nam.

Lúc này, người luôn cảm thấy thời gian vô cùng quý giá như anh lại nghiêm túc đọc từng dòng thành phần và những điều cần chú ý ở mặt sau chai sữa rửa mặt, biểu cảm cẩn thận của anh như đang đọc luận văn vậy.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lúc Lục Dĩ Thành đang nhập tâm đọc tỉ mỉ, tiếng xả nước bất ngờ vang lên trong toilet, sau đó cửa mở ra.

Anh có tật giật mình, cuống quýt cất sữa rửa mặt vào túi như đang cầm thứ gì đó nguy hiểm trong tay.

Có điều, vẻ hấp tấp trên mặt vẫn chưa tiêu tan hoàn toàn.

May mà Lục Tư Nghiên cũng không chú ý đến anh.

Chương 60:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bà chủ cửa hàng Hán phục đều tiến hành hoạt động bán hạ giá vào ngày 11/11 hàng năm, đồng thời cũng sẽ nhân cơ hội này tung ra các sản phẩm mới.

Tháng trước Giang Nhược Kiều đã quay chụp trang phục mùa thu, chẳng qua chỉ là một phần trong số đó, phần còn lại sẽ được quay vào cuối tháng chín và đầu tháng mười. Trang phục mùa thu sẽ dày hơn trang phục mùa hè. Những lúc như vậy, Giang Nhược Kiều rất chú ý đến dáng người của mình để trông nhẹ nhàng và thoát tục hơn khi lên hình, cô không định ra ngoài ăn cơm tối. Sau khi rửa sạch nho mẫu đơn đã mua, chia ra làm ba phần cho ba người bạn cùng phòng, rồi đặt ở trên bàn từng người. Một hộp sữa chua không đường và vài quả nho là bữa tối hôm nay của cô.

Mặt trời đang lặn dần về phía tây.

Giang Nhược Kiều đang chăm chú chọn nhạc nền cho video, vô thức nhìn ra bên ngoài ban công. Ánh sáng màu cam tràn ngập khắp nơi, không hiểu sao lại khiến lòng người cảm thấy dễ chịu.

Cô lấy điện thoại di động ra muốn chụp lại khung cảnh yên tĩnh lúc này, điện thoại đột nhiên đổ chuông, là số điện thoại cố định.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận cuộc gọi.

Cho đến khi một giọng nam khàn khàn từ đầu bên kia truyền đến: "Nhược Kiều, là anh."

Giang Nhược Kiều thu lại nụ cười trên khuôn mặt, nói một cách lịch sự nhất có thể: "Có chuyện gì không?"

Tưởng Diên tìm cô, chuyện này không nằm ngoài dự đoán.

Trong nguyên tác, các vai nữ phụ đều chê bai nghèo khổ, yêu thích giàu có, ham hư vinh nên mới chia tay, nam chính đều phải ăn nói khép nép muốn níu kéo.

Càng đừng nói tới hiện giờ.

Tưởng Diên đang ở một sạp báo nhỏ bên ngoài trường học, anh ta dùng điện thoại cố định gọi cho cô, nhưng khi cô bắt máy, anh ta không biết nên nói gì, có nên hỏi cô không? Hỏi xem giữa cô và Lục Dĩ Thành có mối quan hệ gì, hỏi cô vì sao không từ chối Lục Dĩ Thành? Anh ta muốn hỏi, nhưng sự dạy dỗ nhận được bao nhiêu năm nay đã ăn sâu vào trong xương, làm cho anh ta không có cách nào hỏi ra lời. Dù cho anh ta có suy nghĩ thế nào về cô và Lục Dĩ Thành, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng anh ta đã làm sai.

Cho dù hiện tại Tưởng Duyên căm ghét Lục Dĩ Thành nhưng anh ta lại không thể phủ nhận cách làm người của Lục Dĩ Thành. Sau khi chung sống hai năm, Tưởng Diên không có cách nào vì chuyện này mà phủ nhận Lục Dĩ Thành.

Anh ta càng không có cách nào phủ nhận tình cảm mình dành cho bạn gái.

Loại cảm xúc này sắp khiến anh ta phát điên rồi.

Sau một lúc im lặng, Giang Nhược Kiều chủ động nói: "Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây."

Lúc này, Tưởng Diên mới ủ rũ nói: "Nhược Kiều, anh xin lỗi. Anh không nên hiểu lầm em và Lục Dĩ Thành."

Giang Nhược Kiều nở nụ cười, không chút để ý nói: "Ồ, vậy thì cảm ơn."

Tưởng Diên nghe ra ý châm chọc trong giọng điệu của cô: "… Anh xin lỗi. Nhược Kiều, là anh làm sai. Là anh đã đánh mất em."

Giang Nhược Kiều: "?"

Sao lại thế này.

Rõ ràng trước đây Tưởng Diên rất bình thường, nhưng sau khi chia tay, anh ta ngày càng giống nam chính trong nguyên tác mà cô đọc.

Còn đánh mất cô nữa chứ!

"Không phải." Giang Nhược Kiều nhanh chóng trả lời: "Trong một mối quan hệ, chia tay là chuyện rất bình thường. Tưởng Diên, thật sự anh không cần phải như vậy."

Không cần, thật sự không cần.

Trong nguyên tác, Tưởng Diên kết hôn với Lâm Khả Tinh.

"Được rồi, không nói chuyện nữa, tôi có việc phải làm." Giang Nhược Kiều dừng lại một chút, khéo léo nói: "Thật ra, chúng ta không có gì để nói."

Đừng gọi cho cô nữa.

Quan trọng nhất chính là nói qua nói lại cũng chỉ có mấy câu kia, anh ta nói không chán nhưng cô đã nghe chán rồi.

Cô không có ưu điểm nào khác ngoài việc không dễ dàng bị người ta tẩy não.

Cô cũng sẽ không vì anh ta nói đi nói lại mấy câu đó mà rung động.

Tưởng Diên thấp giọng ừ một tiếng.

Giang Nhược Kiều cúp điện thoại không chút do dự.

Tưởng Diên cầm micro, nghe thấy tiếng "tút, tút" truyền tới từ đầu bên kia, cảm giác đau đớn từ tận xương tủy truyền tới. Anh ta đờ đẫn cúp điện thoại, bước đi không mục đích, tình cờ đi đến một quán ăn nhỏ mà anh ta

và Nhược Kiều từng tới ăn vào học kỳ trước. Nhược Kiều rất thích ăn mì ở quán ăn này.

Vào lúc khai giảng.

Các tân sinh viên đã đến báo danh để chuẩn bị huấn luyện quân sự. Mấy ngày gần đây có thể nhìn ra Lâm Khả Tinh trông uể oải và gầy đi rất nhiều, may mà bà Lâm bận quá nên không kịp thời phát hiện ra điều này. Mẹ Tưởng đi cùng Lâm Khả Tinh đến ký túc xá báo danh. Trường đại học của Lâm Khả Tinh cách đại học A một đoạn, bà ấy vì cô ta mà bận trước bận sau, Lâm Khả Tinh giữ chặt lấy mẹ Tưởng: “Chuyện này có thể để người khác tới làm.”

Trong mắt Lâm Khả Tinh, mẹ Tưởng chính là trợ lý của mẹ cô ta, nhưng không giống với những trợ lý khác trong nhà.

Việc này có thể giao cho người khác đến làm.

Mẹ Tưởng vỗ nhẹ mu bàn tay cô ta: "Dì không yên tâm giao cho người khác, dì quen rồi."

Trong ký túc xá còn có những nữ sinh khác đang trèo lên giường treo rèm, nghe vậy bèn muốn thân thiết với bạn cùng phòng, nên cười nói: “Bạn học Lâm, mẹ cậu thật tốt với cậu, mẹ tớ đưa tớ tới đây rồi đi ngay."

Lâm Khả Tinh sững sờ.

Mẹ Tưởng khẽ cười.

Cuối cùng, Lâm Khả Tinh cũng không sửa lại cho đúng.

Có lẽ ở trong lòng cô ta, mẹ Tưởng càng giống mẹ ruột của cô ta hơn. Bà ấy luôn chăm sóc cô ta từng li từng tí, dành tất cả sự quan tâm cho cô ta.

Mẹ Tưởng giúp Lâm Khả Tinh dọn giường, treo rèm, khi xử lý xong mấy việc lặt vặt, ba người bạn cùng phòng khác cũng đã tới. Bà ấy cầm ba

chiếc hộp tinh xảo trên bàn lên và mỉm cười đưa cho từng người một: "Xin chào, đây là quà gặp mặt do Khả Tinh chuẩn bị. Hi vọng sau này khi ở chung mọi người có thể hòa thuận với nhau, trở thành bạn thân cả đời."

Ba người bạn cùng phòng được quan tâm mà lo lắng, bọn họ chưa từng thấy cuộc chào hỏi lần đầu tiên gặp mặt nào còn chuẩn bị quà như vậy.

Lâm Khả Tinh cũng cười, hạ giọng nói: "Không biết các cậu có thích không?"

Mẹ Tưởng cười nói: "Tính tình Khả Tinh đơn thuần lại ngây thơ, đây là lần đầu tiên sống ở bên ngoài, sau này phải sống trong tập thể, nếu như con bé có làm chuyện gì không tốt, mong các cháu có thể bỏ qua cho nó."

Nói xong, mẹ Tưởng chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn kéo Lâm Khả Tinh ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Nhất định phải hòa thuận với bạn cùng phòng. Nhưng nếu con bị bắt nạt thì không cần nhường nhịn, bất cứ lúc nào cũng phải gọi điện về nhà."

Lâm Khả Tinh khẽ gật đầu.

Khi Lâm Khả Tinh trở lại ký túc xá, ba người bạn cùng phòng rất nhiệt tình với cô ta.

Trên thực tế, sinh viên ở độ tuổi này có những suy nghĩ rất đơn giản, đặc biệt là khi họ vừa mở hộp ra, mới phát hiện đó là một chiếc ví hàng hiệu! Họ không bao giờ mua mấy thứ này, cũng không đủ khả năng mua, mọi người đã biết sơ bộ về nguồn tài chính của gia đình Lâm Khả Tinh, cho nên, bọn họ lại có một người bạn cùng phòng là một đại gia giàu có!

Buổi chiều, bốn người cùng nhau tới nhà ăn ăn tối.

Lâm Khả Tinh tương đối ít nói và nhút nhát.

Cho tới tận buổi tối, bầu không khí trong ký túc xá của bọn họ vẫn rất tốt, đến khi một cô gái đắp mặt nạ nói: "Này, mọi người nói xem đại học A

cách chỗ này của chúng ta có xa không? Đây là lần đầu tiên tớ đến Bắc Kinh, thậm chí còn không biết nó ở đâu."

"Nói xa cũng không xa lắm, nói gần cũng không đúng, đi qua hai trạm tàu điện sẽ đến nơi. Cậu hỏi cái này làm gì?" Một người bạn cùng phòng trêu chọc: “Có phải bạn trai của cậu đang ở đại học A không?”

"Độc thân, tớ vẫn độc thân. Một chị gái mà tớ vô cùng thích đang học ở đại học A." Cô gái nói: "Các cậu có biết blogger ‘Giang Nhược Kiều’ không?” Không đợi những người khác trả lời, cô ấy đã nhiệt tình nói: "Đó là nữ thần của tớ, chị ấy là hoa khôi của trường đại học A, chị ấy rất chăm chỉ và có kỷ luật. Hồi cấp ba tâm trạng tớ không tốt, có lần tớ đã nhắn tin riêng cho chị ấy, không ngờ chị ấy lại trả lời tớ, còn cổ vũ tớ, dù sao tớ cũng rất thích chị ấy!"

Cô gái cật lực giới thiệu.

Cô ấy lập tức cầm điện thoại lên và mở album ảnh ra, trong album ảnh có một vài bức ảnh về cuộc sống của Giang Nhược Kiều trên các nền tảng xã hội, cô ấy đưa chúng cho những người bạn cùng phòng của mình xem từng bức một: "Có phải siêu đẹp không?"

Hai người bạn cùng phòng còn lại hết sức ủng hộ: "Đẹp thật đấy, hơn nữa còn là vẻ đẹp tri thức, không hổ danh là học bá!"

Khi cô gái đưa điện thoại đến trước mặt Lâm Khả Tinh, Lâm Khả Tinh theo bản năng nhìn sang chỗ khác, không nhìn, cô ta cũng tỏ ra rất lạnh lùng, không nói câu nào.

Ba người bạn cùng phòng đột nhiên nhận thấy bầu không khí có chút...

Thật ra ban đầu bọn họ rất vui vẻ, ba người cũng quan tâm đến cảm xúc của Lâm Khả Tinh, lúc này mọi người đều có chút ngượng ngùng, nhưng nhanh chóng mỉm cười cho qua.

Ba người lại thảo luận xem có nên trả lại ví cho Lâm Khả Tinh hay không.

Bọn họ khoe chuyện này với người lớn trong nhà, nhưng nào ngờ ba mẹ lại không cho phép họ nhận món quà đắt tiền như vậy.

Ba mẹ nói ăn xôi chùa nghẹn họng, họ đọc sách nhiều năm rồi tại sao vẫn không biết?

Cùng lúc đó, Giang Nhược Kiều đang sắp xếp lại bàn đọc sách, thuận tiện xem lại mấy cuốn giáo trình của học kỳ trước.

Điện thoại di động của cô reo lên, hiển thị tên người gọi là trưởng phòng.

Cô nín thở, lập tức nghe máy không dám chậm trễ một giây nào, dùng giọng điệu kính trọng lên tiếng chào hỏi: "Cathy, xin chào."

"Tiểu Giang, gọi tới lúc này không làm phiền em nghỉ ngơi chứ?"

Giang Nhược Kiều mím môi nói: "Chị có chút hiểu lầm đối với thói quen làm việc và nghỉ ngơi của sinh viên bọn em rồi..."

Đầu dây bên kia truyền đến một tràng cười sảng khoái: "Đúng vậy, thời đại học chị cũng gần như cú đêm. Được rồi, vào thẳng vấn đề đi, Tiểu Giang, hiện tại có một công việc trong công ty chị cảm thấy khá ổn, phù hợp với em. Nên chị lập tức gọi hỏi ý kiến của em và xem em có thời gian không để chị sắp xếp. Một khách hàng lâu năm giới thiệu một người phụ nữ từ nước ngoài đến đây. Người phụ nữ này khoảng năm mươi tuổi, lần này bà ấy đến đây chủ yếu là để thực hiện tâm nguyện của chồng. Chồng bà ấy là người Trung Quốc, ông ta phát bệnh và đã qua đời vào năm ngoái, hiện giờ bà ấy muốn quyên tặng một nửa di sản của chồng. Ban đầu chị muốn sắp xếp khách hàng này cho một đồng nghiệp có kinh nghiệm, nhưng chồng của bà ấy tốt nghiệp Đại học A. Bà ấy muốn đến xem ngôi trường mà chồng mình từng học, tình cờ em cũng đang học ở đại học A, chị cảm thấy rất thích hợp, em có muốn thử sức một chút không?"

Tất nhiên Giang Nhược Kiều sẵn sàng.

Cô làm việc bán thời gian ở công ty này, chủ yếu được hưởng hoa hồng. Cô có thể nhận ra công việc này không phải ngày một ngày hai, lương nhất định rất cao, nếu không trưởng phòng đã không cố ý nói với cô nhiều như vậy.

"Em rất sẵn lòng." Giang Nhược Kiều nói: "Tình cờ khoảng thời gian này em cũng không phải lên lớp nhiều, em có thể sắp xếp được."

Trưởng phòng cười nói: “Chị biết em có thể, vậy ngày mai em tới công ty một chuyến để lấy tư liệu nhé!”

Chương 61:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều rất kích động.

Cô nằm trên giường, nhìn lên trên trần màn rồi nhớ đến một câu: Tái Ông mất ngựa, làm sao biết đó không phải là cái phúc.

Nếu như Lục Tư Nghiên không xuyên từ thế giới tương lai đến đây, theo như kế hoạch ban đầu của cô, có lẽ cô sẽ không tìm việc làm thêm vào thời điểm hiện tại, cô sẽ tự điều chỉnh lại mình sau khi kết thúc hợp đồng với bà chủ, như thế cô cũng sẽ không nói cho bà chủ nghe nỗi muộn phiền trong lòng mình, và bà chủ cũng sẽ không giới thiệu cho cô con đường như thế.

Công việc làm thêm này khác hẳn với việc làm người mẫu ở cửa hàng Hán phục.

Cô đã quyết định học lên thạc sĩ, vậy thì trong mấy năm sắp tới, cô sẽ không thể nào hoàn toàn bước chân vào xã hội, vậy rõ ràng công việc làm thêm này rất quan trọng, cô sẽ quen biết được những người có kinh nghiệm dày dặn trong nghề, cũng sẽ tích lũy được không ít kinh nghiệm làm việc. Đợi sau khi cô học thạc sĩ xong, với CV này của mình, cô muốn tìm được một công việc tốt chắc cũng không khó.

Mang theo niềm hy vọng đối với tương lai, Giang Nhược Kiều ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau cô bị tiếng đồng hồ báo thức đánh thức.

Chẳng còn cách nào khác, Giang Nhược Kiều vô cùng đau khổ, ai bảo cô cũng phải phối hợp với kế hoạch "theo đuổi" của Lục Dĩ Thành chứ, ai bảo anh chưa đến bảy giờ đã thức dậy rồi chạy đến căn tin mua bữa sáng cho cô chứ?

Cô chỉ đành chấp nhận số phận, ngồi trên giường chuẩn bị tâm lý một lúc, sau đó rời giường, ba người bạn khác trong ký túc xá vẫn còn đang say giấc nồng.

Cô cố gắng rón ra rón rén, đi nhẹ nhàng nhất có thể rồi cầm quần áo đi vào nhà vệ sinh. Sau khi đánh răng rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề xong, cô thở dài chạy ra khỏi ký túc xá.

Quả nhiên Lục Dĩ Thành đang đứng đợi dưới tầng.

Có bước đệm vào ngày hôm qua, Lục Dĩ Thành lại đứng đợi dưới tòa ký túc xá nữ. Lúc đối diện với những ánh mắt tò mò từ các nữ sinh khác, anh không còn cứng ngắc như trước nữa.

Lúc này Giang Nhược Kiều mới nhận ra hôm nay Lục Dĩ Thành ăn mặc rất nghiêm túc.

Tất nhiên kiểu nghiêm túc này cũng chỉ hơn việc anh mặc áo phông trắng với quần dài thoải mái thường ngày thôi.

Anh vừa cao vừa gầy, hôm nay lại mặc một chiếc sơ mi trắng được ủi rất thẳng thớm, bên dưới phối cùng một chiếc quần màu đen.

Đây là lần đầu tiên Giang Nhược Kiều thấy anh ăn mặc thế này, nên không khỏi cảm thấy mới mẻ.

Cũng giống như một người quanh năm suốt tháng mặc đồ ngủ, đột nhiên khoác lên mình một bộ lễ phục xinh đẹp vậy.

Lúc này, Giang Nhược Kiều không biết vẻ mặt của cô trông cực kỳ giống những nam chính trong phim thần tượng.

Trong bữa tiệc, nữ chính luôn ăn mặc giản dị không xa hoa màu mè bỗng khoác lên mình một bộ lễ phục xinh đẹp, ngại ngùng đi giữa đám đông. Nam chính ngoảnh đầu lại lập tức trông thấy nữ chính, anh ta vô cùng ngạc nhiên, sững người trước vẻ đẹp của nữ chính.

Lục Dĩ Thành hơi mất tự nhiên.

Không đợi Giang Nhược Kiều lên tiếng, anh đã chủ động giải thích: "Hôm nay tôi phải đến nhà trẻ Chong Chóng Lớn để họp."

Giang Nhược Kiều ngẩn người.

Vốn dĩ cô cũng muốn đi nhưng do còn phải đến công ty lấy tài liệu, tối qua cô đã đánh tiếng với Lục Dĩ Thành trước rồi.

Bắt đầu từ ngày mai, bạn nhỏ Lục Tư Nghiên sẽ chính thức đi học ở nhà trẻ, trở thành một học sinh của lớp năm tuổi rồi.

Chủ nhiệm lớp có thông báo với mọi người, hôm nay phải đưa con đến nhà trẻ họp, các bé cũng sẽ ở nhà trẻ một buổi sáng.

Không ngờ Lục Dĩ Thành lại coi trọng chuyện này như thế.

Cũng không hẳn, nếu như hôm nay cô là người tới tham gia, chắc chắn cô sẽ càng coi trọng hơn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô đi họp với thân phận là phụ huynh học sinh mà.

Giang Nhược Kiều thấy khá tiếc nuối, nhưng tóm lại nuối tiếc cũng chỉ là nuối tiếc, bây giờ chuyện công việc quan trọng hơn, dù sao đây cũng là công việc đầu tiên cô làm kể từ khi nhận chức.

"Trước đây tôi chưa từng thấy cậu ăn mặc thế này bao giờ." Giang Nhược Kiều nói.

Thật ra có thể nhận ra áo sơ mi và quần của anh không đắt, vẫn do gương mặt đẹp cộng thêm dáng người nên mới có thêm một điểm cộng.

Cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của anh sau này khi trở thành một người tinh anh trong công việc.

Lục Dĩ Thành nói: "Khó coi lắm à?"

Nhưng anh thấy vẫn nên nghiêm túc một chút, dù gì cũng là đi họp, tuy chỉ là cuộc họp cấp mầm non.

Giang Nhược Kiều bật cười: "Tôi không nói là không đẹp nhé!"

Nhưng cô cũng không thể nói là đẹp được, làm thế cứ như mình là một đứa mê trai, chưa từng nhìn thấy trai đẹp vậy.

Lục Dĩ Thành cũng không để ý, anh đưa bữa sáng cho cô. Cô nhìn nó, cảm thấy rất hài lòng, là bốn phần bánh bao và sữa đậu nành giống hệt nhau.

Hả, đợi đã…

Giang Nhược Kiều ngạc nhiên nhìn quả cam đã được bóc sẵn vỏ được đựng trong một chiếc túi nhỏ, sau đó cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lục Dĩ Thành cũng thấy hơi hối hận vì hành động đột ngột này của mình.

Lúc đến trường, anh lại vừa khéo đi ngang qua sạp bán hoa quả ở ven đường, trông thấy quả cam rất đẹp mắt. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại mua vài quả, sau đó lúc đến căng tin mua đồ ăn ma xui quỷ khiến thế nào anh lại bóc cam.

Anh muốn mở miệng nói "tôi để nhầm" nhưng lời nói đến đầu môi rồi lại không nói ra được, thế là chỉ đành mạnh miệng nói: "Là Tư Nghiên nói."

Sau khi gặp được cô, hình như anh đã dần quen với việc nói dối rồi.

Tất nhiên anh cũng rất thông minh, anh nói là Tư Nghiên nói, ám chỉ câu nói mẹ thích ăn cam của Tư Nghiên lần trước lúc ở trên xe.

Nhưng người nghe là Giang Nhược Kiều lại hiểu thành "Là sáng nay Lục Tư Nghiên đòi anh bóc cam cho cô bằng được."

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng, cô nhận lấy: "Cảm ơn cậu."

Lục Dĩ Thành: “Không cần khách sáo.”

Anh ngừng lại một chút, hơi do dự.

Giang Nhược Kiều đoán có lẽ anh nhớ đến dầu gội và sữa tắm mới mua ngày hôm qua, nhưng anh không muốn nhắc thì cô cũng không nói luôn.

Lục Dĩ Thành phải quay về đón Lục Tư Nghiên rồi cùng cậu bé đến nhà trẻ Chong Chóng Lớn.

Giang Nhược Kiều cũng muốn đến công ty lấy tài liệu sớm một chút.

Hai người chỉ nói với nhau vài câu, rồi vẫy tay tạm biệt nhau dưới ánh mắt tò mò của đám người hóng chuyện.

Lúc Giang Nhược Kiều quay lại ký túc xá, tự dưng cô lại nhớ đến một chuyện, lần ấy đến nhà trẻ Chong Chóng lớn, do vẫn chưa khai giảng, bọn họ chỉ nhìn thoáng qua cơ sở vật chất ở trong trường và tham quan một vài phòng học. Lần này Lục Dĩ Thành đến đó họp, chắc chắn anh có thể thấy được lớp học của Lục Tư Nghiên trông thế nào nhỉ, và xem được chi tiết hơn. Cô thấy hơi bứt rứt, cái cảm giác này còn nóng ruột hơn cả lần đầu tiên cô đến đại học A nhập học.

Bởi vì hiện tại cô vốn không hiểu rõ mấy thứ này.

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Nhược Kiều gửi tin nhắn ám chỉ cho Lục Dĩ Thành: “Lát nữa chắc cậu sẽ đến lớp của Lục Tư Nghiên nhỉ?”

Lục Dĩ Thành không hổ là người tài nhất trong số những người tài.

Chỉ bằng câu nói này của cô, anh đã hiểu được ý của cô rồi: “Ừ, lát nữa sẽ call video cho cậu? Cậu gửi ID wechat của mình cho tôi đi, tôi add cậu.”

Giang Nhược Kiều: Nice!

Quả nhiên anh rất thông minh.

Giang Nhược Kiều gửi ID wechat của mình qua cho anh.

Tự dưng cô lại thấy hơi đắn đo. Nếu add wechat người khác giới tất nhiên là người ta add cô. Đằng này cô lại đòi anh add wechat, rồi chờ anh chấp nhận lời mời kết bạn, chẳng phải mất hết mặt mũi của cô rồi sao?

Chưa đầy một phút sau, cô đã nhận được lời mời kết bạn của Lục Dĩ Thành.

Đồng ý.

Giang Nhược Kiều nhìn tên wechat của anh. Ờm, chẳng có gì bất ngờ cả, một chữ Lục đơn giản… Có điều cái ảnh đại diện này… Có vẻ rất có phong cách của một ông bố.

Là ảnh bóng lưng của Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên đang chạy về phía trước, rồi được máy ảnh bắt lại khoảnh khắc đó.

Hai người đều không chủ động bắt chuyện với nhau.

Giang Nhược Kiều ngồi tàu điện ngầm đến công ty, trên đường đi, thỉnh thoảng cô lại lấy điện thoại ra ngó thử, xem Lục Dĩ Thành có gửi ảnh cho mình không?

Cô rất muốn xem ảnh bên trong nhà trẻ.

Nhưng anh vẫn không gửi cái nào.

Lúc Giang Nhược Kiều bước ra khỏi tàu điện ngầm, điện thoại kêu lên báo hiệu có người call video đến, cô vội vàng lấy điện thoại trong túi ra, hắng giọng xong mới ấn nghe máy.

Trên màn hình điện thoại là gương mặt của Lục Dĩ Thành.

Lúc trai thẳng call video sẽ không bao giờ chọn góc.

Cũng chỉ có gương mặt này của Lục Dĩ Thành mới cân nổi góc chết này thôi.

Giọng nói thản nhiên của Lục Dĩ Thành vọng đến, bên đó hơi ồn: "Bây giờ tôi đang ở trong lớp ba, là lớp của Tư Nghiên, để tôi đổi sang camera sau cho cậu xem."

Nói rồi, gương mặt của Lục Dĩ Thành không còn xuất hiện trên màn hình điện thoại nữa, thay vào đó là phòng học được trang trí rất ấm áp, rất có cảm giác của trẻ con.

Phòng học rất rộng.

Kèm theo lời giải thích của Lục Dĩ Thành, rất thoải mái. Giang Nhược Kiều cười tít mắt, cô nhìn say sưa.

"Đây là khu vực đọc sách." Lục Dĩ Thành nói: "Giáo viên nói, ngày mai mỗi học sinh đều phải mang theo một quyển sách có tranh minh họa, các bạn nhỏ mượn chéo nhau, chia sẻ cho nhau đọc."

Giang Nhược Kiều bưng mặt. Oa!

Có rất nhiều bàn và ghế nhỏ, trông rất đáng yêu.

"Chỗ này là khu vực máy chiếu, giáo viên nói thỉnh thoảng sẽ cho các con xem một vài video, nhưng mà cậu cứ yên tâm, vì thị lực của các con nên cũng không cho xem lâu đâu."

"Chỗ này là khu trò chơi…"

Lục Dĩ Thành lại nói: "Cậu có thấy không, đây là chỗ ngủ trưa."

Cuối cùng Giang Nhược Kiều ngạc nhiên đến mức bật thốt lên vì những thứ cô chưa từng thấy này.

Trước đây lúc đi khảo sát nhà trẻ, cô chưa từng trông thấy chúng.

“Đáng yêu quá.” Giang Nhược Kiều ngạc nhiên nhìn, những chiếc giường đặt ở đó đều rất nhỏ, hai chiếc giường kê cạnh nhau, trên giường còn có cả chăn và những chiếc gối nhỏ nữa.

Lục Dĩ Thành đi lại gần một chiếc giường ở trong đó: “Cậu nhìn thấy không?”

Ống kính chĩa về phía chiếc giường.

Giang Nhược Kiều nhìn thấy ảnh thẻ của Lục Tư Nghiên dán trên đầu giường.

“Nhà trẻ cần ảnh thẻ chắc là vì cái này.” Lục Dĩ Thành nói: “Dán trên giường, dán cả trên ghế nữa, còn cả ngăn tủ đựng cặp sách.”

Giang Nhược Kiều: “!”

Ngoài đáng yêu ra, cô cũng không biết phải nói gì nữa.

Ảnh thẻ của Lục Tư Nghiên được chụp rất đẹp.

Cậu bé cười rất tươi, để lộ ra chiếc răng trắng nhỏ, khiến người ta nhìn vào cũng bất giác nhoẻn miệng cười.

Lục Dĩ Thành lại nói: “Cậu có muốn xem nhà vệ sinh của bọn trẻ không?”

“Nếu như không có bé nào đang sử dụng thì tôi muốn xem.” Giang Nhược Kiều trả lời.

Lục Dĩ Thành cất cao giọng nói: “Lục Tư Nghiên, con chạy đi xem trong nhà vệ sinh có ai không.”

Giang Nhược Kiều vui vẻ.

Cô nghe thấy đầu bên kia nói một câu: “Không có ai ạ.”

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng: “Vậy để tôi đưa cậu đi xem.”

Lục Tư Nghiên cũng sáp lại gần rồi nói: "Ba ơi, ba đang call video với mẹ ạ? Con muốn nhìn mẹ, con muốn nhìn mẹ."

Lục Dĩ Thành hết cách, chỉ đành đưa điện thoại cho cậu bé: "Thế con tự giới thiệu với mẹ đi."

"Yes, Sir."

Lục Tư Nghiên cầm điện thoại, cũng là gương mặt phóng lớn trước màn hình.

"Mẹ ơi!"

Giang Nhược Kiều bật cười nói: "Chào con, học sinh năm tuổi."

Lục Tư Nghiên nghiêm túc gật đầu, cậu bé lại bấm vào điện thoại, để ống kính hướng về phía nhà vệ sinh: "Đây là nhà vệ sinh. Ôi chao, xấu hổ ghê, vừa cho nữ vừa cho nam sử dụng."

Không nằm ngoài dự đoán, nhà vệ sinh này cũng được xây dựng dựa theo chiều cao của trẻ nhỏ.

Bệ xí nhỏ, của nam sử dụng cũng rất nhỏ.

Kể cả bồn rửa tay cũng rất phù hợp cho những đứa trẻ như Lục Tư Nghiên sử dụng.

Tóm gọn lại thì điều kiện cơ sở và vật chất ở đây đều ổn, ít nhất là xứng với cái giá tiền năm nghìn tệ một tháng học phí và sinh hoạt phí.

…

Giang Nhược Kiều đã đến công ty.

Cô lấy tài liệu của khách hàng rồi nói chuyện vài câu với trưởng phòng xong cô cũng về luôn. Vốn định về ký túc xá nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hôm nay Lục Tư Nghiên chỉ ở lại nhà trẻ một buổi sáng, hay là cô đến một quán gần nhà trẻ ngồi đợi một lát nhỉ, đợi khi gần đến giờ về cô sẽ ra đón cậu

bé và Lục Dĩ Thành. Cô không đi họp được đã thấy tiếc nuối lắm rồi, hôm nay là ngày đầu tiên con đến trường tất nhiên cô muốn đến đón cậu bé.

Cô đến một quán trà sữa nằm ngay gần trường mầm non.

Thấy giờ vẫn còn sớm, cô lấy tài liệu trong túi ra rồi bắt đầu đọc.

Ngoài tài liệu về khách hàng nữ và chồng của cô ấy ra thì có một vài tài liệu liên quan đến việc từ thiện, có thể nói tài liệu được chuẩn bị khá đầy đủ.

Điều khiến Giang Nhược Kiều thấy bất ngờ chính là ghi chép bên trong tài liệu, ngoài việc từ thiện ra còn có thông tin giới thiệu của Đá quý Lâm Thị.

Đá quý Lâm Thị ở trong cái ngành này được coi là công ty có uy tín lâu đời, có danh tiếng nhất định, ngoài việc rất nghiêm ngặt trong khâu chất lượng ra, cũng nhận được lợi ích từ việc từ thiện trong suốt mười năm qua. Thông tin giới thiệu trên đó rất kỹ càng, vợ của chủ tịch Lâm là người chịu trách nhiệm việc từ thiện, việc từ thiện của Đá quý Lâm Thị luôn rất minh bạch cho nên trong đêm hội từ thiện hàng năm đều có rất nhiều người hưởng ứng. Thật lòng cũng được mà giả vờ giả vịt cũng được, quả thật bà Lâm đã làm được không ít việc, cũng vì người vợ hiền này mà danh tiếng của Đá quý Lâm Thị trong suốt những năm qua luôn rất tốt.

Theo như kế hoạch, có vẻ khách hàng này của cô cũng muốn tìm hiểu về đêm hội từ thiện của Đá quý Lâm Thị.

Giang Nhược Kiều mỉm cười, thế giới này nhỏ bé thật đấy.

Nhưng cô cũng không có lý do để thay đổi kế hoạch của khách hàng, dù gì chuyện giữa cô và Tưởng Diên đã giải quyết rõ ràng rồi.

…

Giang Nhược Kiều đến sớm hơn năm phút, cô đứng đợi trước cổng nhà trẻ.

Đây quả là đãi ngộ cao nhất, bạn nhỏ Lục nên cảm thấy vinh dự, trước đây cô chưa từng đợi ai lâu như thế dưới cái nắng sắp đổ lửa như thế này đâu đấy.

Mười một rưỡi, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên chạy ra ngoài cổng trường với tốc độ chạy nước rút 100m.

Không vì thứ gì khác, chỉ vì mười phút trước Giang Nhược Kiều đã nhắn tin cho anh, nói cô sẽ đứng đợi họ ở bên ngoài.

Gì vậy trời?

Đừng nói là Lục Tư Nghiên thấy sợ, mà ngay cả Lục Dĩ Thành cũng cảm thấy: Nếu như để cô đợi thêm một giây, dường như đó cũng là một tội ác.

Lúc thấy hai ba con chạy ra đầu tiên, Giang Nhược Kiều đang che ô cảm thấy rất vui. Không nói đến chuyện khác, chỉ nói thói quen này của hai người thôi cũng thật sự rất tốt, không để cô phải đợi lâu, nên thưởng mới được!

Chương 62:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Tư Nghiên thở hổn hển, tóc xoăn cũng thành tóc thẳng.

Lục Dĩ Thành vốn rất khỏe, chạy một trăm mét anh cũng chỉ thở gấp một chút, sau đó vô thức giơ tay lên rồi nhìn đồng hồ. Rất tuyệt, không muộn một giây nào, bọn họ là người ra ngoài đầu tiên.

Giang Nhược Kiều vội vàng kéo Lục Tư Nghiên đến rồi che ô cho cậu bé, sau đó yêu thương lấy giấy lau ra mồ hôi cho cậu bé rồi nói: "Con có ngốc không vậy, chạy nhanh như thế làm gì."

Cô nhìn Lục Dĩ Thành: "Cậu cũng thế, không sợ thằng bé nóng sao?"

Lục Dĩ Thành: "..."

Lục Tư Nghiên vẫn là người lên tiếng giải thích: "Con không sợ nóng, con sợ mẹ tức giận hơn."

Mẹ giận mới là chuyện nghiêm trọng nhất!

Cậu bé nào dám để mẹ đợi mình chứ, còn là đứng trước cổng trường mầm non dưới cái nắng chói chang thế này.

Giang Nhược Kiều: "..."

Làm gì vậy, cô là ma quỷ sao?

"Không đâu." Cô cố gắng nói bằng giọng điệu dịu dàng nhất: "Mẹ bằng lòng đợi mà."

Lục Tư Nghiên bịt tai lại: "Con không nghe thấy, con không nghe thấy, ai tin người đó xong đời."

Cậu bé còn cố tình buông tay xuống, sau đó rất nghiêm túc nói với Lục Dĩ Thành: "Ba cũng đừng tin, ba biết chưa?"

Lục Dĩ Thành cố nhịn cười.

Thật ra anh thấy không sao cả, đúng là không nên để người ta chờ đợi, hơn nữa cô lại sợ nóng, sợ phơi nắng, vậy thì bọn họ chạy nhanh hơn một chút cũng không sao cả.

Giang Nhược Kiều không chịu nổi nữa, gương mặt vốn sa sầm cũng phải bật cười, cô vui vẻ nói: "Được rồi được rồi, dù sao thì bây giờ trong lòng hai người mẹ cũng là một người vô lý như thế rồi."

"Không phải."

Lần này người lên tiếng lại là Lục Dĩ Thành.

Giang Nhược Kiều ngước mắt lên nhìn anh.

Có thể là do nóng nên anh đã cởi cúc áo sơ mi ra, xắn tay áo đến khủy tay, để lộ ra cánh tay gầy gò.

Anh dịu dàng nhìn cô, trên gương mặt vẫn còn vương ý cười, anh nói: "Không phải, cậu đừng hiểu lầm bọn tôi, bọn tôi chỉ không muốn cậu đợi lâu thôi."

Lục Tư Nghiên cũng gật đầu: "Là vậy đó ạ."

Giang Nhược Kiều cố tình trêu Lục Tư Nghiên: "Mẹ sợ con sẽ nghĩ về mẹ như thế, sau đó sẽ ghét mẹ."

Lục Tư Nghiên dừng lại một chút, cậu bé nhìn cô rồi lao vào lòng cô, ôm lấy eo cô rồi dụi dụi, sau đó rất nghiêm túc nói: "Không đâu ạ, con sẽ không bao giờ ghét mẹ. Cho dù con ghét ai, ngay cả ghét chính mình thì con cũng sẽ không bao giờ ghét mẹ."

Ba cậu từng nói, lúc cậu bé còn trong bụng mẹ, cậu bé đã rất nghịch, mẹ rất khó chịu, gầy đi rất nhiều rất nhiều.Bản chuyển ngữ được thực hiện

bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Khi đó mẹ chẳng ăn nổi thứ gì, ăn cái gì cũng nôn ra ngoài hết.

Lúc đi khám thai, một lần có một mục vượt quá mức cho phép, một người bình tĩnh như mẹ đã trốn ở cửa an toàn khóc rất lâu.

Ba nói, mẹ là người kiên cường nhất trên thế gian này, sở dĩ mẹ khóc là vì lo lắng cậu bé ở trong bụng không khỏe, cũng do mang thai nên mẹ đã trở nên yếu đuối hơn rất nhiều.

Ba còn nói, lúc mẹ sinh cậu bé ra đã rất đau, rất đau, đau đến nỗi không nói thành lời.

Ba nói, tuy mẹ rất kiên cường, rất dũng cảm nhưng cũng là người cần được bảo vệ.

Giang Nhược Kiều ngây người.

Trái lại Lục Dĩ Thành lại nhìn Lục Tư Nghiên bằng ánh mắt vui vẻ.

Có rất nhiều lúc Giang Nhược Kiều đều bị Lục Tư Nghiên làm cho cảm động, những khoảnh khắc như thế khiến cô bắt đầu càng ngày càng để ý đến đứa trẻ đột ngột xuất hiện này, khiến mỗi khi cô nhớ đến cậu bé lại không cầm lòng được mà bật cười.

Cô cũng giơ tay ra, ngồi xổm xuống ôm lấy Lục Tư Nghiên, vỗ lên lưng của cậu bé rồi nói: "Cảm ơn con, thật sự rất cảm ơn con, người trên thế giới này sẽ không bao giờ ghét mẹ."

Lục Tư Nghiên ngoảnh đầu lại nhìn Lục Dĩ Thành: "Còn ba thì sao, ba cũng không bao giờ ghét mẹ phải không?"

Lục Dĩ Thành bật cười, anh cũng trả lời: "Tất nhiên."

“Con biết mà.” Lục Tư Nghiên nói: “Mẹ ơi, con và ba sẽ không bao giờ ghét mẹ đâu.”

Giang Nhược Kiều gật đầu.

Có phụ huynh trong nhà trẻ lục tục dắt tay con mình đi ra ngoài.

Ba người cũng không ở lại đó lâu, đúng lúc đến giờ cơm, Giang Nhược Kiều lấy việc cuối cùng cô cũng tìm được việc phiên dịch làm cái cớ, khăng khăng mời Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên đi ăn một chầu thỏa thích.

Lục Dĩ Thành ngập ngừng, tính nói lại thôi.

Giang Nhược Kiều cũng có sự ăn ý nhất định với anh, cô giơ tay lên làm một động tác im lặng: “Lục Dĩ Thành, hiểu không?”

Lục Dĩ Thành cạn lời, anh lại bật cười: “Hiểu, nhưng mà tôi có thể nói ra ý kiến của mình không?”

“Được, nhưng đừng nói mấy lời tôi không thích nghe.” Giang Nhược Kiều nghĩ bụng, tôi còn không biết tỏng cậu à?

Suy nghĩ của Lục Dĩ Thành rất đơn giản, chắc chắn anh đang nghĩ ăn cơm ở bên ngoài tốn nhiều tiền.

Tỷ lệ giá/ chất lượng, tỷ lệ giá/ chất lượng… Niệm chú hả?

Trong khoảng thời gian này cô đã bị anh tẩy não rồi! Cô không muốn nghe mấy chữ này nữa.

Lục Dĩ Thành nói: “Đừng chọn quán nào đắt đỏ quá.”

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu lên nhìn trời.

Lục Dĩ Thành mỉm cười: “Cậu kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.”

Giang Nhược Kiều hờ hững đáp lại một câu: “Ờ.”

Nhưng cô vẫn tiếp thu ý kiến của anh, không dẫn bọn họ đi ăn ở quán mắc tiền, chọn ra một quán lẩu. Phục vụ ở quán lẩu này rất tốt, Lục Tư Nghiên lại dẻo miệng, cứ gọi nhân viên là chị ơi chị ơi suốt, phục vụ không những phá lệ cho cậu bé đồ chơi chơi rất vui mà còn tặng cho họ một đĩa trái cây và nước ô mai miễn phí.

Lục Dĩ Thành đã nhận ra từ lâu.

Lục Tư Nghiên không thích ăn rau là được di truyền từ người nào rồi.

Giang Nhược Kiều cầm máy tính bảng chọn món, về cơ bản những món cô chọn đều là món mặn, Lục Dĩ Thành kịp thời nhắc nhở cô: "Chúng ta chỉ có ba người thôi, không cần gọi nhiều món như thế đâu."

Giang Nhược Kiều: "Lục Dĩ Thành."

Đức hạnh tốt đẹp nhất của loài người là gì có biết không?

Trong lúc người khác đang nhiệt tình chọn món phải học được cách giữ im lặng.

Cô muốn ăn dê béo, trâu béo, cô muốn ăn tôm, muốn ăn cá, cũng muốn ăn bò viên, cô muốn gọi hết được không?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Quả nhiên Lục Dĩ Thành im miệng.

Đợi một lúc, anh lại nói: "Tôi vẫn muốn nói thêm một câu nữa."

Giang Nhược Kiều ngước mắt lên nhìn anh: "Cái gì?"

"Phải gọi chút rau chứ." Anh trả lời: "Tư Nghiên rất kén ăn."

Lần này người xấu hổ lại biến thành Giang Nhược Kiều.

Hay lắm, là cô không gọi rau, cô cũng không nghĩ đến phương diện này.

Cô đưa máy tính bảng cho anh rồi mạnh miệng nói một câu: "Tôi có nói là không gọi đâu, cậu bảo thì cậu gọi đi."

Lục Dĩ Thành nhận lấy máy tính bảng, anh nhanh chóng xem qua những món cô gọi rồi tính nhẩm, cô gọi hơi nhiều rồi, chắc ăn cũng không hết.

Nên anh chỉ gọi thêm hai món rau.

Là rau cải mà Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên đều rất ghét.

Với mấy đồ ăn chay, Giang Nhược Kiều chỉ có thể ăn dưa chuột, khoai tây và cà chua các thứ kiểu thế.

Nhưng rau cải thì không thích.

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Tư Nghiên yếu ớt lên tiếng: "Lần sau mẹ đừng để ba gọi món nữa."

Khẩu vị của hai mẹ con rất giống nhau, đến cả Lục Dĩ Thành cũng phải ngạc nhiên, thích ăn mặn, không thích ăn rau, ghét nhất là ăn mấy loại rau có lá, không thích hành cũng không thích tỏi, ngay cả vẻ mặt ghét bỏ cũng giống nhau y đúc. Lục Dĩ Thành ngước mắt nhìn dáng vẻ trợn tròn mắt của hai mẹ con Lục Tư Nghiên ngồi phía đối diện khi nghe anh gọi rau, anh vội vàng cúi đầu, sau đó nở một nụ cười vui vẻ và thoải mái.

Đợi đến khi nước sôi, Lục Dĩ Thành bỗng nhớ đến chuyện gì đó, anh cầm điện thoại rồi nói: "Nhà trẻ bảo tải một app, mỗi tháng sẽ khấu trừ khoảng mấy tệ tiền điện thoại, tôi tải rồi, cậu có muốn tải không, nghe nói có thể đọc được rất nhiều tin tức trên đó, ví dụ như thực đơn hàng ngày, còn có cả tin tức của trường và điểm chuyên cần của bọn trẻ nữa."

"Tất nhiên là muốn!"

Giang Nhược Kiều vội lấy điện thoại ra: "Tôi muốn tải."

Lục Dĩ Thành nói cho cô biết tên của app.

Hiện giờ, về cơ bản cuộc sống của bọn họ cũng đã đi vào quỹ đạo, Giang Nhược Kiều đã chia tay với Tưởng Diên, bọn họ gặp nhau không cần lén la lén lút nữa. Ngày mai Tư Nghiên sẽ chính thức nhập học, anh và Tư Nghiên cũng chuyển đến sống trong một căn nhà rất gần trường học và trường mầm non, chỉ còn thiếu người giúp việc thôi.

Trong lúc Giang Nhược Kiều tải app, Lục Dĩ Thành nói: "Chắc thời gian tới cậu sẽ rất bận, hay là để tôi tìm người giúp việc cho."

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh lập tức nói: "Cậu yên tâm, tôi chỉ sàng lọc qua thôi, cuối cùng chọn ai thì chúng ta sẽ bàn bạc lại với nhau."

Giang Nhược Kiều cũng cạn lời: "Đến khi đó tôi sẽ hỏi thử xem có ai giới thiệu không, việc tìm người giúp việc này quan trọng hơn việc tìm nhà trẻ với nhà ở." Đột nhiên cô chau mày nói: "Nếu như người giúp việc thấy con của chúng ta đáng yêu, bắt cóc thằng bé thì làm sao, bán thằng bé đi thì làm sao?"

Cũng không phải chưa từng xảy ra việc như thế này.

Lục Tư Nghiên đang chuyên tâm uống nước trái cây giơ tay lên: "Con có thể trả lời câu hỏi này."

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều quay sang nhìn cậu bé.

"110 là điện thoại của cảnh sát, ba mẹ không ở bên tuyệt đối không được ra ngoài với người khác, cho dù là người giúp việc cũng không được, cho dù người giúp việc nói muốn mua lego cho con, mua kem cho con, con cũng không được đồng ý." Lục Tư Nghiên nói: "Tối nào con cũng đọc đi đọc lại số điện thoại của ba mẹ vài lần, ba con là Lục Dĩ Thành, mẹ con là Giang Nhược Kiều, tên của con là Lục Tư Nghiên."

Giang Nhược Kiều chống cằm: "Con yêu giỏi quá."

Lục Tư Nghiên đắc ý nhưng lại tỏ vẻ khiêm tốn nói: “Cũng bình thường thôi ạ.”

Lục Dĩ Thành nhìn Giang Nhược Kiều, anh cũng chau mày nói: “Cậu nói rất có lý, thế nên việc tìm người giúp việc vẫn nên để người có chuyên môn tìm thì hơn.”

Sao nghĩ đi nghĩ lại đều thấy chỉ có mình và đối phương là đáng tin, có thể tin tưởng được vậy.

Hai người đều có tính cẩn thận, vừa nhúng lẩu vừa đưa ra ý kiến của bản thân, phòng ngừa sơ hở.

Ăn lẩu xong, Lục Dĩ Thành muốn đưa Lục Tư Nghiên về nhà ngủ.

Giang Nhược Kiều cũng phải quay về trường, buổi chiều hội sinh viên có việc cần họp.

Sau khi quay về ký túc xá, cô cũng không đi ngủ mà nằm trên giường nghiên cứu về cái app của trường mầm non, càng xem càng say mê.

Trên đó có thực đơn của các con, ấn vào xem là có thể xem được bữa sáng, bữa phụ, bữa trưa và bữa xế một tuần tới.

Ví dụ như buổi sáng ngày mai, sau khi Lục Tư Nghiên đến trường thì bữa phụ của bé sẽ là một chai sữa và bánh nướng vị táo đỏ.

Bữa trưa sẽ thịnh soạn hơn một chút, có tôm bóc vỏ xào rau, thịt băm nấu với trứng, đậu phụ cá viên và cơm gạo nếp cẩm.

Sau khi ngủ trưa dậy sẽ có bữa xế, bữa xế gồm có bánh bao và nho đỏ không hạt.

Giang Nhược Kiều rất hài lòng.

Cho đến khi cô nhìn thấy chuyên mục sao của bé bắt mắt nhất nằm ở giữa trang chủ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang

LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô nghiên cứu một lát, thật ra đây là một bảng xếp hạng hoa hồng nhỏ, trên trang chủ sẽ hiển thị top ba bạn nhỏ trong lớp.

Số hoa hồng nhỏ mỗi tháng nhận được càng nhiều thì xếp hạng càng cao.

Cái này còn cần phải nói sao, nhất định cô sẽ để con mình xếp đầu.

Có vài cách để nhận được bao lì xì nhỏ, ví dụ như mời người nhà sử dụng, hoặc là làm nhiệm vụ.

Nhiệm vụ cũng có rất nhiều, điểm danh, đăng bài, nhật ký hoạt động video, bình luận hoặc là trả lời… Tóm lại là có rất nhiều cách.

Thế là nửa tiếng tiếp theo, Giang Nhược Kiều đều cố gắng làm nhiệm vụ để giành hoa hồng nhỏ cho Lục Tư Nghiên.

Nhưng vẫn còn thiếu mất một ít.

Thế là cô dứt khoát nhắn tin cho Lục Dĩ Thành: [Cậu mau vào app làm nhiệm vụ kiếm hoa hồng nhỏ cho Tư Nghiên đi!]

Con của cô nhất định phải giành được vị trí bắt mắt nhất.

Tư Nghiên sẽ là ngôi sao của các bé!

Nhưng tiếc là hình như ba mẹ của những đứa trẻ khác cũng có ý muốn giành chiến thắng, xếp hạng vẫn luôn đuổi nhau rất sát.

Lục Dĩ Thành: [? Cái này cũng chẳng có tác dụng gì.]

Những lời anh nói là thật lòng.

Hoa hồng nhỏ này không có tác dụng gì cả.

Giang Nhược Kiều đang nằm trên giường trả lời lại: [.]

Lục Dĩ Thành tập trung nhìn lại, tại sao lại là dấu chấm tròn?

Gửi một dấu chấm tròn, cũng đồng nghĩa với việc cô đang không vui.

Lục Dĩ Thành trả lời: [Được rồi, tôi sẽ đi làm nhiệm vụ ngay bây giờ.]

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 63:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Suốt cả buổi chiều, dưới sự đồng tâm hiệp lực của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành, cuối cùng hai người cũng đã đưa được Lục Tư Nghiên ngồi lên ngai vàng đứng nhì lớp.

Mặc dù chỉ cách hạng nhất có mấy chục đóa hoa hồng nhưng bọn họ đã làm hết những nhiệm vụ cần làm, chỉ đành kiên nhẫn chờ đến ngày mai. Giang Nhược Kiều vẫn chưa thỏa mãn, có thể do đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với ứng dụng của nhà trẻ thế này nên cô thấy giúp Tư Nghiên làm nhiệm vụ giành hoa hồng như bây giờ thú vị hơn lướt Weibo lướt mạng mua đồ nhiều~

Giang Nhược Kiều nhắn tin cho Lục Dĩ Thành: [Ngày mai phải cố gắng hơn nữa!]

Lục Dĩ Thành dở khóc dở cười, mãi đến lúc này anh mới khám phá thêm được khía cạnh khác của cô.

Một khía cạnh hoạt bát và sống động hơn.

Chiều nay có cuộc họp bên hội sinh viên nên Giang Nhược Kiều bung dù che nắng qua đó.

Và rồi Giang Nhược Kiều nhìn thấy Vương Kiếm Phong.

Cô không quen biết gì với Vương Kiếm Phong nhưng dù gì cũng đều là thành viên của hội sinh viên nên cả đám thường đi ăn với nhau. Tiếp xúc một thời gian, cô cũng hiểu biết đôi điều về anh ta.

Chỉ cần một câu là đã hình dung được con người Vương Kiếm Phong: Một người trải nhiều sự đời nhưng không vì thế mà để thế giới vấy bẩn mình.

Giang Nhược Kiều ung dung mỉm cười với Vương Kiếm Phong thay cho lời chào hỏi.

Vương Kiếm Phong thì lại vừa mừng vừa thấp thỏm không yên.

Anh ta cứ đinh ninh khi Giang Nhược Kiều gặp mình chắc chắn sẽ xem anh ta như không khí vì chuyện Tưởng Diên. Dù gì anh ta cũng là bạn cùng phòng kiêm bạn chí cốt của Tưởng Diên.

Vương Kiếm Phong vội vàng cười lại với Giang Nhược Kiều.

Sau khi ngồi xuống, Vương Kiếm Phong mới muộn màng nghĩ: ...Mặc dù Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chia tay nhau là chuyện chắc chắn nhưng sếp Lục đang theo đuổi cô...

Đừng nói là vì có mối quan hệ này nên Giang Nhược Kiều mới tỏ ra hòa nhã với anh ta đấy nhé?

Bình thường hội sinh viên rất nhiều việc, may mà mỗi năm đều đón tân sinh viên nhập học, có thêm người vào nên việc của Giang Nhược Kiều cũng không tính là nhiều. Gần năm giờ chiều, cuộc họp kết thúc, hội trưởng và hội phó đi rồi thì những người còn lại mới vươn vai thả lỏng.

Giang Nhược Kiều hẹn ăn tối với một đàn chị ngành Hóa học.

Đàn chị này học chung trường cấp ba với cô nên mặc dù không học cùng ngành nhưng cô thích gọi cô ấy là đàn chị hơn là chị khóa trên, cô thấy như vậy sẽ gần gũi hơn.

Năm xưa đàn chị cũng nổi tiếng là học siêu giỏi, khi đó đàn chị học lớp mười hai, còn cô mới lớp mười.

Lúc Giang Nhược Kiều lên lớp mười một thì đàn chị đã đỗ vào trường đại học A, hơn thế ảnh của đàn chị còn được dán trong tủ kính trước tòa nhà giảng dạy, mỗi lần Giang Nhược Kiều đi ngang qua đều dừng lại ngắm nghía. Trong hai năm ấy, đàn chị chính là mục tiêu của cô. Thật ra lúc học cấp ba, Giang Nhược Kiều cũng từng phải đối mặt với rất nhiều cám dỗ.

Dù sao cô cũng đang tuổi mới biết yêu, con trai tài giỏi trong trường theo đuổi cô xếp hàng dài, nhưng mỗi lần cô hơi dao động đều đến tủ kính ngắm ảnh đàn chị.

Không có điều gì quan trọng hơn tương lai của bản thân, bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản đôi chân ta tiến bước.

Về sau, cô cũng đậu vào đại học A, được dán ảnh trong tủ kính cùng với ảnh của đàn chị, trở thành học sinh tốt nghiệp cấp ba loại xuất sắc.

Hiện giờ cô là sinh viên đại học năm ba, còn đàn chị đang học cao học năm thứ nhất.

Hai người đậu cùng một trường, lại từng học chung trường nên hai năm qua mối quan hệ giữa hai người vô cùng khăng khít.

Hai người chạm mặt nhau ở cửa căn tin.

Đàn chị nắm tay Giang Nhược Kiều kéo cô lên tầng trên của căn tin một cách thân mật. Đang là giờ cơm nên căn tin đông nghịt người. Sau khi gọi món mình muốn ăn, họ tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, bấy giờ đàn chị mới hỏi: "Chị nghe nói em chia tay với bạn trai à?"

Giang Nhược Kiều chưa kịp trả lời.

Thì đàn chị đã vỗ trán một cái: "Xem chị nói linh tinh chưa kìa, đã chia tay thì là bạn trai cũ rồi chứ bạn trai gì nữa."

Giang Nhược Kiều cười tủm tỉm: "Đúng là bạn trai cũ ạ."

Đàn chị thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra chuyện trên diễn đàn không phải đồn thổi rồi. Được rồi, chị cũng không hỏi về cậu ta nữa, nếu đã là bạn trai cũ thì thành người dưng nước lã rồi, cậu ta có ra sao cũng chẳng liên quan gì tới em."

"Là vậy đó chị." Giang Nhược Kiều cười: "Thật ra em sợ người khác hỏi vì sao em và anh ta chia tay lắm. Em nghĩ..." Cô ngập ngừng: "Cái gì đã

qua rồi thì nhắc lại làm gì."

Đàn chị gật đầu: "Giỏi lắm, em vẫn luôn chuyện gì ra chuyện đó như thế."

Đoạn cô ấy im lặng, trông như muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thốt ra được.

Giang Nhược Kiều tò mò vì sao cô ấy lại như vậy: "Chị sao thế?"

"À, trên diễn đàn nói Lục Dĩ Thành đang theo đuổi em đó mà." Đàn chị nhìn cô: "Chuyện đó có thật không?"

Giang Nhược Kiều cũng không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào, cô ấp úng cả buổi mới cất lời: "Cũng không hẳn là theo đuổi, chẳng qua là do có một số chuyện nên bọn em buộc phải trao đổi tiếp xúc với nhau thôi."

Đàn chị bật cười: "Thế là theo đuổi rồi còn gì? Mà cũng chẳng sao. Nhược Kiều, em là một cô gái cực kỳ giỏi giang, ai thích em hay theo đuổi em chị cũng không lấy làm lạ đâu, vì em xứng đáng mà."

Giang Nhược Kiều cúi đầu cười.

"Thật ra chị thấy cậu nhóc đó cũng được phết." Đàn chị vừa trộn cơm vừa nói: "Ngành bọn chị có cô bé đó đang là sinh viên năm hai. Chị nghe cô bé đó nói có một lần nó đi xe buýt gặp chuyện không hay, đúng lúc Lục Dĩ Thành cũng đang ở trên chuyến xe đó. Mấy người trên xe chỉ biết ngồi nhìn, chỉ có cậu ấy là đứng dậy giúp con bé. Là một cậu bạn rất chính nghĩa đấy. Lục Dĩ Thành vừa đẹp trai vừa tốt bụng nên cô bé đó phải lòng cậu ấy ngay, theo đuổi cậu ấy một thời gian rất dài. Mặc dù cậu chàng hiền lành nhưng lại biết vạch rõ giới hạn, sau này cậu ấy nói chuyện với con bé, con bé không còn theo đuổi cậu ấy nữa."

Giang Nhược Kiều ngẩn người.

Không phải trước đây cô chưa từng nghe người khác kể về Lục Dĩ Thành.

Nhưng khi đó cô là người ngoài cuộc, chẳng hứng thú gì với sự tích về Lục Dĩ Thành. Bây giờ có thể là do thân phận của cô đã khác nên lúc nghe được chuyện này, cô kìm lòng không đặng tưởng tượng ra cảnh anh đã giúp người khác trên xe buýt thế nào, rồi từ chối sự theo đuổi của người khác một cách nhã nhặn, lịch sự nhưng không kém phần kiên quyết, thong dong ra sao.

Từ lời nói đến cử chỉ đều rõ ràng như thế.

Giang Nhược Kiều nghiêm túc lắng nghe.

Đàn chị đổi chủ đề: "A, em đừng hiểu lầm, cô bé cùng ngành chị này cũng tốt lắm, nó chắc chắn Lục Dĩ Thành không có người yêu nên mới theo đuổi cậu ấy."

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Giờ cậu ấy cũng chưa có người yêu đâu ạ."

"Chưa chắc." Đàn chị phán một câu: "Dù sao thì mùa hè này em ấy cũng đã thoát kiếp độc thân rồi, tình cảm với bạn trai cũng ổn định nữa."

Giang Nhược Kiều: "..."

Hừm, sao cô thấy có gì đó sai sai thế nhỉ?

Trong lúc Giang Nhược Kiều trò chuyện với đàn chị, Lục Dĩ Thành vừa nấu ăn cho Lục Tư Nghiên xong, người ngợm dính đầy mùi khói dầu. Anh vào nhà vệ sinh, vừa mở vòi nước định rửa mặt thì điện thoại rung lên. Lục Dĩ Thành lưỡng lự một lúc, lo lắng là Giang Nhược Kiều nhắn tin cho mình nên đóng vòi nước cẩn thận lấy điện thoại ra khỏi túi. Anh nhấn sáng màn hình, thấy bên trên thông báo có tin nhắn của Vương Kiếm Phong.

Lục Dĩ Thành cũng chẳng biết mình nên thở phào hay thất vọng nữa.

Anh mở khóa màn hình, chuyển tới giao diện Wechat.

Tin nhắn của Vương Kiếm Phong thoáng chốc đập vào mắt anh: [Lão Lục, một ngày trời mới liên lạc được với cậu đấy. Có phải cậu đang theo đuổi Giang Nhược Kiều thật không đó?]

Lục Dĩ Thành tắt điện thoại cái rụp.

Anh đặt điện thoại lên kệ rồi mở vòi nước, hai tay vốc nước tát lên mặt. Có thể là do anh hơi vội nên dính chút nước lên tóc. Lục Dĩ Thành đóng vòi nước, hơi ngẩng đầu lên nhìn bản thân trong gương.

Anh lau mặt qua loa, sau khi lau tay, anh lơ đãng liếc mắt về phía sữa rửa mặt dành cho nam trên bồn rửa tay.

Lục Dĩ Thành cầm điện thoại ở bên cạnh lên, mở khóa màn hình rồi nhấn vào tin nhắn, nhìn nó một cách chăm chú rồi nghiêm túc trả lời: [Phải.]

Vương Kiếm Phong đáp ngay: [...]

Lục Dĩ Thành cụp mắt nhìn nó.

Vài giây sau, Vương Kiếm Phong gửi thêm một tin nữa: [Cố lên nhé người anh em!]

Mặc dù tâm trạng Vương Kiếm Phong rối như tơ vò nhưng xét từ góc độ khách quan thì anh ta không thấy Lục Dĩ Thành làm gì sai.

Lục Dĩ Thành có nhúng tay vào chuyện tình cảm của Tưởng Diên và Giang Nhược Kiều không? Anh ta không hỏi lấy một câu nào là vì tin tưởng vào nhân cách của bạn mình. Bất kì kẻ nào cũng có thể làm vậy, chỉ có Lục Dĩ Thành là không.

Thế là bọn Vương Kiếm Phong tưởng tượng có lẽ là Lục Dĩ Thành đã thích Giang Nhược Kiều từ lâu nhưng anh không làm gì, cũng không nói ra.

Cho đến khi Giang Nhược Kiều và cắt đứt hoàn toàn với Tưởng Diên, Lục Dĩ Thành mới lấy hết can đảm theo đuổi tình yêu đích thực của mình.

Vậy thì có trách anh được không? Đương nhiên là không. Chỉ vì... chỉ vì tình yêu Lục Dĩ Thành dành cho Giang Nhược Kiều quá lớn mà thôi.

Đương nhiên người làm bạn như anh ta phải cổ vũ anh em của mình rồi.

Cơ mà...

Lỡ một ngày nào đó Giang Nhược Kiều tới chơi với cả phòng họ, thậm chí là dự buổi họp lớp với tư cách là bạn gái của Lục Dĩ Thành thì sao? Vương Kiếm Phong chống cằm suy ngẫm về vấn đề này, lúc đó phải làm sao đây?

Mệt quá đi!

Buổi tối, sau khi tám chuyện hóng hớt với ba người bạn cùng phòng, Giang Nhược Kiều dần chìm vào giấc ngủ.

Cô lại mơ thấy một giấc mơ, trong mơ cô đứng ở góc nhìn thứ ba nhìn tất cả mọi chuyện diễn ra, không hề tham gia vào một chi tiết nào.

Dưới cơn mưa tầm tã, một người phụ nữ trẻ tuổi ôm hai vai đứng dưới mái hiên trong bất lực.

Nước bắn tới từng giọt làm ướt váy cô ấy, làm ướt cả tóc của cô ấy.

Vẻ mặt cô ấy tràn ngập sự bàng hoàng và mờ mịt, lệ lăn dài trên má nhưng chủ nhân của nó còn chẳng biết.

Giang Nhược Kiều thấy, đây là cô. Có lẽ là cô của mấy năm sau, vì nhìn vào khuôn mặt, kiểu tóc và cách ăn mặc có thể thấy phiên bản này trưởng thành hơn.

Nhưng dường như đã xảy ra một chuyện gì đó làm tan nát sự kiêu hãnh của cô.

Nên cô mới có biểu cảm như thế.

Giang Nhược Kiều là người ngoài cuộc nhưng vẫn thấy vô cùng xót xa trước bản thân như vậy, thậm chí còn muốn lao qua ôm lấy cô ấy.

Đang lúc cô lo sốt vó cả lên nhưng chẳng thể làm gì, một người xuất hiện giữa màn mưa. Người đó cầm một cây dù xuyên qua màn mưa tiến về phía "cô" đang đứng dưới mái hiên. Từng bước, từng bước hết sức vững vàng như thể không hề bị cơn mưa như trút nước này cầm chân, không một chút do dự.

Cuối cùng, người đó đi tới trước mặt "cô".

Rốt cuộc Giang Nhược Kiều đã thấy rõ người này là ai.

Là... Lục Dĩ Thành!

Lục Dĩ Thành cầm cây dù đen dịu dàng nhìn "cô".

"Cô" nhìn anh rồi quay đầu sang một bên.

Lục Dĩ Thành lấy một bịch giấy ra khỏi túi đưa cho cô, rồi cất giọng điềm tĩnh khiến người ta yên lòng đến lạ: "Mưa lớn nhỉ? Không sao đâu, tôi đưa cậu về nhà."*

*Phiên ngoại sẽ rõ cách xưng hô của đoạn này.

"Cô" nghe vậy thì mắt đỏ hoe, nước mắt rơi lã chã.

Không hiểu sao dường như Giang Nhược Kiều đang mơ cũng cảm nhận được mọi cảm xúc của "cô", lệ chảy dài ướt gối.

Chương 64:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc thức dậy, Giang Nhược Kiều sờ mặt mình, vẫn còn hơi ươn ướt.

Cô chẳng biết tại sao mình lại khóc, "cô" trong mơ khóc, cô cũng không cầm được nước mắt.

Giang Nhược Kiều bần thần nhìn lên mùng thật lâu, mò mẫm dưới gối lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình rồi vào mục tìm kiếm gõ một hàng chữ vào khung tìm kiếm.

[Mơ thấy mình khóc trong mưa, có một người con trai cầm dù đi tới là điềm gì?]

Sau khi nhấn nút tìm kiếm, cô mới muộn màng nhận ra: Đậu má cô đã qua cái tuổi nằm mơ thấy gì là lập tức dậy tra giải mã chiêm bao từ lâu rồi mà!

Sao cô còn làm cái chuyện này nữa?

Á á á á!

Giang Nhược Kiều vừa định bấm nút back đột nhiên nảy sinh suy nghĩ: Tìm thì cũng tìm rồi, cũng đã tốn thời gian, làm hành động khờ khạo này rồi.

Không xem kết quả thì có lỗ quá không nhỉ?

Xem!

Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của Giang Nhược Kiều thao tác trên màn hình, cô đọc đủ cách giải thích, nhất nào là điềm báo có thai, nào là tháng mười sinh con trai, tháng năm sinh con gái, thật sự làm người ta không dám xem tiếp nữa. Bấy giờ Giang Nhược Kiều mới hoàn toàn tỉnh

người, cô vừa làm ra hành động ngu ngốc gì thế này?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô xuống giường cầm đồ tắm rửa vào nhà vệ sinh, vừa đánh răng vừa hồi tưởng lại giấc mộng lúc nãy.

Giấc mơ này khá khác với giấc mơ trước đó của cô.

Những giấc mộng khác sau khi thức dậy sẽ càng lúc càng mơ hồ.

Nhưng giấc mộng này thì ngược lại với cái đầu, ngày một rõ nét hơn.

Giang Nhược Kiều thầm nghĩ, đừng bảo đây cũng là chuyện từng xảy ra trong nguyên tác nhưng tác giả không viết đấy nhé? Cũng có thể lắm! Lúc đánh răng xong chuyển sang rửa mặt, cô vẫn còn nghĩ về giấc mộng kia, không hiểu sao cô lại có cảm giác an tâm lạ thường. Cô xót xa cho "cô" trong giấc mơ, nhưng nếu như "cô" có một người như Lục Dĩ Thành ở bên cạnh... thì mọi thứ sẽ không sụp đổ bởi đã có Lục Dĩ Thành cạnh bên rồi. Có lẽ anh là một người có sức lôi cuốn kỳ lạ như vậy. Anh bung dù che gió che mưa cho cô, trời mưa tầm tã như thế mà vẫn đưa "cô" về nhà, vậy thì nhất định anh cũng sẽ dẫn dắt "cô" thoát khỏi nỗi ám ảnh và bước trên con đường "cô" nên đi nhỉ?

Hôm nay là ngày đầu tiên Lục Tư Nghiên chính thức vào nhà trẻ.

Tất nhiên một người coi trọng hình thức như Giang Nhược Kiều sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. Trong lúc ba người bạn cùng phòng vẫn còn đang say giấc, cô đã vệ sinh cá nhân và trang điểm thật lộng lẫy cho mình, xịt nước hoa rồi mới đi ra ký túc xá trong tâm trạng khoan khoái. Chỉ là, cô không ngờ mình lại nhìn thấy Lục Dĩ Thành ở dưới ký túc xá, trên tay anh là túi đựng bữa sáng, xem ra hôm nay anh vẫn tới đưa bữa sáng cho cô như thường lệ.

???

Giang Nhược Kiều hoang mang đi tới trước mặt anh: "Hôm nay là ngày đầu tiên Tư Nghiên nhập học mà?"

Lục Dĩ Thành cũng ngơ ngác hỏi lại: "Tôi biết, thì sao?"

Giang Nhược Kiều: "Sao hôm nay cậu vẫn đem bữa sáng cho tôi?"

Lục Dĩ Thành im lặng mấy giây rồi trả lời: "Tôi mới đưa có hai ngày mà."

Mới ngày thứ ba đã bỏ ngang rồi à? Không đưa nữa à? Hình như khi theo đuổi không nên làm vậy đâu, hồi xưa Tưởng Diên đem bữa sáng cho cô suốt mấy tháng liền không màng gió mưa kìa.

Sao anh có thể chỉ đưa có hai ngày chứ?

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô cạn lời: "Cậu nghe lời thế á? Có phải theo đuổi tôi thật đâu mà."

Ánh mắt Lục Dĩ Thành hơi dao động nhưng anh vẫn không nói gì, đưa túi đựng bữa sáng cho cô.

Giang Nhược Kiều vừa nhận lấy vừa hỏi: "Thế Tư Nghiên đâu? Hình như lớp Lá tám giờ hai mươi vào lớp rồi mà?"

Lục Dĩ Thành trả lời: "Thằng bé vẫn còn ở nhà. Mới bảy rưỡi mà, vẫn kịp."

"À à." Bấy giờ Giang Nhược Kiều mới chú ý tới Lục Dĩ Thành mua ba phần bánh bao và sữa đậu nành, phần của cô là Americano cô thường uống và bánh sừng bò.

Giang Nhược Kiều: "???"

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh: "Sao lại là cái này?"

Lục Dĩ Thành hỏi lại cô với vẻ cực kỳ thản nhiên: "Không phải cậu thích hai món đó sao?"

Giang Nhược Kiều thật chẳng biết phải làm gì mới đúng, muốn đỡ trán nhưng lại không rảnh tay: "Hôm qua cậu còn mua bánh bao và sữa đậu nành mà."

Anh chàng này có bị ngốc không thế?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành trả lời một cách đứng đắn: "Hôm trước mua cho cậu thì cậu bảo hôm sau muốn ăn bánh bao và sữa đậu nành, nên hôm qua tôi mua bánh bao và sữa đậu nành." Anh dừng lại rồi nghiêm túc nhìn cô: "Nhưng hôm qua cậu không nói hôm nay cậu muốn ăn bánh bao và sữa đậu nành, cho nên tôi mua bữa sáng cậu hay ăn."

Giang Nhược Kiều: Thần linh ơi!

Sao trên đời lại có tên con trai khờ như thế chứ?

Cô hỏi: "Đừng nói là nếu trước hôm đó tôi không yêu cầu sáng ăn gì thì hôm sau cậu đều mua cà phê và bánh sừng bò đấy nhé?"

Lục Dĩ Thành nhận ra giọng điệu của cô hơi kỳ quặc nên ngập ngừng, cuối cùng vẫn thành thật gật đầu.

Quả thật suy nghĩ của anh là như thế.

Giang Nhược Kiều đau đớn tự kiểm điểm bản thân: Có phải cô làm việc chưa đủ chăm chỉ không hả trời?

Hai người nhìn qua nhìn lại một hồi thì gượng gạo hướng mắt sang chỗ khác. Cuối cùng Lục Dĩ Thành chịu thua, dò hỏi: "Vậy sau này mỗi ngày tôi đều hỏi cậu muốn ăn gì buổi sáng nhé?"

Giang Nhược Kiều: "Đừng đừng, cứ bánh bao và sữa đậu nành đi."

Căn tin của trường đại học A là nơi toàn hàng tốt giá rẻ điển hình.

Thức ăn thức uống đa dạng, số lượng nhiều, nguyên liệu nấu ăn bảo đảm chất lượng, quan trọng nhất là giả cả khá rẻ.

Chẳng hạn như bánh bao, không nhiều bột, nhân bánh ăn bao no.

Rồi như sữa đậu nành, cực kỳ đậm đà.

Mấu chốt là rẻ.

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh nghĩ ngợi rồi bảo: "Tôi thấy bữa sáng ăn có một món thôi thì không ổn, rồi cũng ngán thôi. Thế này đi, về sau cứ một tuần lại đổi món, tôi sẽ bàn trước với cậu."

Giang Nhược Kiều: "???"

Cô bị anh chọc cười, lúm đồng tiền lộ rõ dưới ánh ban mai, gương mặt xinh đẹp, đôi mắt trong veo tựa giọt sương còn đọng lúc hừng đông: "Lục Dĩ Thành, cậu đúng là!"

Cô không nói hết câu.

Lòng bàn tay Lục Dĩ Thành hơi nong nóng nhưng anh vẫn nhìn cô: Anh đúng là gì? Người như anh thì sao? Nội dung tiếp theo sẽ là gì nhỉ?

Thế nhưng Giang Nhược Kiều lại chẳng nói ra.

Mọi thứ đều bị chôn vùi thành bí mật, thật ra nụ cười trên khóe môi đã tiết lộ cô sẽ không bật mí rồi.

"Thôi được rồi." Giang Nhược Kiều lên tiếng: "Cậu về trước đi, tôi mang bữa sáng lên rồi qua chỗ hai người sau. Hôm nay tôi cũng muốn đưa Tư Nghiên đi học."

Lục Dĩ Thành gật đầu nhưng không đi ngay mà đứng chờ một lát.

Anh dõi theo bóng Giang Nhược Kiều vào ký túc xá rồi mới đi, lúc đi trong đầu anh còn đang nghĩ: Rốt cuộc cô định nói gì về anh thế nhỉ?

Giang Nhược Kiều mang bữa sáng lên phòng thì ba người kia đều đã dậy, họ nằm trên giường thò đầu xuống, lẩm bẩm: "Nam mô a di đà Phật, cảm ơn học bá Lục, cảm ơn học thần Lục."

...

Giang Nhược Kiều cố ý quét một chiếc xe đạp ở dưới tòa nhà ký túc xá rồi đạp xe đến khu chung cư Lục Dĩ Thành thuê.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lúc cô đến khu chung cư, Lục Dĩ Thành đã dắt Lục Tư Nghiên đứng chờ được một lát.

Lục Tư Nghiên đang mặc đồng phục của nhà trẻ.

Đồng phục nhà trẻ vô cùng đáng yêu, áo sơ mi tay ngắn phối với quần đùi nhỏ, đi tất và giày, Lục Tư Nghiên đã biến thành nhóc cưng trong tâm trí của cô rồi.

Lục Tư Nghiên lăng xăng chạy tới, Giang Nhược Kiều bèn ngồi xuống ôm lấy cậu nhóc mũm mĩm này và ngửi mùi trên người thằng bé: "Hôm nay con đi học đó."

Lục Tư Nghiên trề môi, kéo quai cặp: "Mẹ và ba vui lắm đúng không, nhìn hai người kìa, miệng sắp cười tới mang tai luôn rồi."

"Đâu có!"

Lục Tư Nghiên lên án: "Đúng là vậy mà ạ. Hồi trước cũng thế, hễ tới ngày nhà trẻ cho nghỉ hay nghỉ đông, nghỉ hè là ba mẹ lại thở ngắn than dài, ước gì nhà trẻ không bao giờ nghỉ! Hứ ~ Con còn không hiểu hai người chắc?"

Giang Nhược Kiều: "..."

Lục Dĩ Thành: "..."

À thì, tạm thời họ vẫn chưa thể cảm nhận được sự đau khổ khi con nghỉ lẫn nỗi vui mừng khi con đi học của bậc cha mẹ.

Nhưng họ vẫn rất vui!

Vì họ sẽ không phải lo nghĩ trong khoảng thời gian từ tám giờ hai mươi sáng đến bốn giờ chiều nữa ~

"Con nói trúng tim đen rồi chứ gì?" Lục Tư Nghiên càm ràm: "Mỗi lần khai giảng mẹ lại chả được ăn thêm nửa bát cơm, lúc ba quét dọn nhà cửa lại chả ngâm nga!"

Càng nói, Lục Tư Nghiên càng kích động.

Sao có thể như vậy chứ?

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành chỉ im lặng lắng nghe, chờ Lục Tư Nghiên liến thoắng trút hết bầu tâm sự ra, tâm trạng tốt hơn thì mới dẫn nó ra ngoài.

Tay trái Lục Tư Nghiên nắm tay Giang Nhược Kiều, tay phải nắm tay Lục Dĩ Thành.

Kêu ca một trận xong, Lục Tư Nghiên lại thấy mình quá ư là hạnh phúc. Cậu nhóc dòm dòm ba rồi lại ngó ngó mẹ, cười tít mắt: "Ba mẹ ơi, con muốn đi máy bay."

Hiển nhiên Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều không bắt sóng kịp, ai nấy đều ngạc nhiên thấy rõ: "Đi máy bay? Nhưng ba mẹ phải đi

học, con cũng phải đi học mà, con muốn đi đâu chơi sao?"

Lần này đến lượt Lục Tư Nghiên cạn lời: "Máy bay, máy bay á, ba mẹ không biết hả?"

Lục Tư Nghiên thở dài với trời: "Ba mẹ trẻ ngốc quá đi! Hai người ẵm con lên cho con bay một hồi, thế là đi máy bay đó trời!"

Đây là nghi thức phải làm mỗi khi ba mẹ đưa cậu nhóc đi học hoặc cùng nhau đón cậu về mà .

Bấy giờ Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành mới được thông não. Hai người nhìn nhau, sau đó cùng nhau xách nó lên. Lục Tư Nghiên cũng lấy đà nhảy lên, vừa kêu hây hây hây vừa bay lên khỏi mặt đất, bước qua mấy lát đá một cách vững vàng: "Vui quá, vui quá, nữa đi!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Câm nín thật sự, nhưng cô không biết mình đang cười rạng rỡ nhường nào.

Có lẽ đây là khoảnh khắc đứa trẻ hạnh phúc nhất.

Được ba mẹ đưa đến nhà trẻ, được ba mẹ nắm tay đón về, kể cho ba mẹ nghe về buổi học ngày hôm đó.

Thật là tốt đẹp biết bao!

*

Sau khi Lục Tư Nghiên vào nhà trẻ, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều có việc riêng nên tách ra trước cổng nhà trẻ, ai đi đường nấy.

Việc của Giang Nhược Kiều là xác nhận lại những thứ có trong giấc mơ.

Cô nhớ rất rõ một số tòa nhà có đặc điểm nổi bật trong mơ nên thử đăng bài lên mạng hỏi xem thế nào, không ngờ có cư dân mạng nhiệt tình

trả lời, hơn nữa còn nói địa điểm cho cô biết. Đó là một nơi nằm gần công viên khoa học công nghệ, nói là hẻo lánh thì không hẳn vì ở đó cũng có công ty lớn, nhưng nếu nói là sầm uất thì không, ít nhất gần đó không có trung tâm thương mại, cách trạm tàu hỏa cũng khá xa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Song, Giang Nhược Kiều vẫn đi.

Lúc tới quán cà phê nọ, cô ngây ra như phỗng.

Giống y đúc trong mơ, chỉ khác một chỗ nội thất của quán cà phê trong mơ có phần cũ kỹ, còn quán cà phê ngoài đời trông như vừa được xây không lâu, trước cửa còn đặt tràng hoa khai trương được người khác tặng.

Giang Nhược Kiều thử tìm góc rồi đi tới mái hiên, đứng ở vị trí đó như "cô" ở trong mơ, ngẩng đầu nhìn lại.

Quang cảnh giống hệt, có điều trong mơ mưa như trút nước, còn bây giờ trời trong xanh.

Giang Nhược Kiều càng chắc chắn hơn đó không chỉ là một giấc mơ, không phải giấc mộng khi thức dậy sẽ quên ngay mà là chuyện từng xảy ra một cách chân thực trong nguyên tác.

Giả sử cô không tỉnh táo, giả sử Lục Tư Nghiên không tới thì mọi chuyện vẫn sẽ xảy ra theo đúng quỹ đạo của nó.

Lần đầu tiên Giang Nhược Kiều trải qua cảm giác là mơ nhưng không phải mơ.

Rốt cuộc cái gì mới là thật? Tất cả những gì cô đang trải qua lúc này là thật hay mơ? Cô thật sự đã thay đổi kết cục của mình rồi chứ?

Cô đang trầm tư thì dường như cảm nhận được gì, ngoái đầu nhìn về một hướng khác, cô bỗng nhiên sững sờ.

Vì cách đó không xa có một người đang bước về phía cô.

Không khác trong mộng một li.

Lục Dĩ Thành trong mơ cầm dù vững bước đi tới Giang Nhược Kiều trong mơ.

Lục Dĩ Thành ngoài đời phơi mình dưới nắng gắt tiến lại gần cô, cũng cất bước một cách kiên quyết, không chút chần chờ như thế.

Giang Nhược Kiều ngơ ngác nhìn anh.

Lục Dĩ Thành cũng rất bất ngờ, hiện giờ anh đang làm thêm ở công ty của anh Lễ, chức vụ anh đảm nhiệm khá đặc biệt nên anh Lễ xin cho anh một số tài liệu học tập từ một đàn anh, trùng hợp là đàn anh đó lại làm việc tại một nhà máy lớn gần đây. Sau khi xin được tài liệu, Lục Dĩ Thành lên xe buýt định đi về thì thấy Giang Nhược Kiều. Anh còn tưởng mình nhìn nhầm, lúc xe buýt dừng ở trạm kế tiếp, anh hạ quyết tâm chạy chậm một mạch tới đây, quả nhiên thấy cô.

Sao cô lại ở đây?

Dưới đôi mắt mở to của Giang Nhược Kiều, Lục Dĩ Thành đi tới trước mặt cô, ánh mặt trời chói chang làm trán anh rịn chút mồ hôi nhưng anh vẫn nhẹ nhàng hỏi: "Nắng chói chang thế này, sao cậu lại ở đây?"Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 65:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều vẫn còn đang bần thần nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành bị nhìn một cách chăm chú như vậy thì lòng bàn tay nóng bừng, tai cũng ửng hồng, nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô.

Quả thật anh rất ngạc nhiên, với tính cách của cô thì đời nào cô chịu ra khỏi phòng vào thời tiết nắng gay gắt như này.

Thế tại sao cô lại ở đây?

Giang Nhược Kiều hoàn hồn, bấy giờ cô mới trả lời: "À, tôi cần tới đây làm vài chuyện ấy mà. Còn cậu thì sao, sao cậu lại ở đây?"

Giọng điệu cô nghe hơi căng thẳng.

Kỳ lạ thật, cô tới đây, anh cũng tới đây, đã thế anh còn đi tới chỗ cô y như trong giấc mơ. Dù lời thoại khác nhau nhưng giọng điệu thì vẫn nhẹ nhàng như thế.

"Tôi hả?" Lục Dĩ Thành cười trả lời: "Tôi đang làm thêm ở công ty của một anh khóa trên, chức vụ hơi phức tạp nên phải học rất nhiều thứ. Anh ấy biết một đàn anh có tài liệu ở lĩnh vực này nên tôi đi lấy, đàn anh đó đi làm ở bên này."

Giang Nhược Kiều đáp một tiếng. Cũng đúng, quả thật nơi này có một công ty rất lớn.

Lục Dĩ Thành nhìn lướt qua đồng hồ "Cậu về trường luôn hay sao? Rảnh không, mình ăn chung nhé?"

Giọng điệu anh nghe thì bình thản nhưng thật ra anh cũng đang bồn chồn, nhưng vì sao bồn chồn thì anh lại chẳng thể thốt thành lời.

Giang Nhược Kiều: "Ờ."

Lục Dĩ Thành thầm nghĩ: Thế này chắc là đồng ý rồi nhỉ?

Hai người không biết nhiều về nơi này. Mặc dù ở đây toàn người đi làm nhưng những công ty này đều có chung một đặc điểm, đó là có hẳn một căn tin cho nhân viên, tóm lại là hầu như các nhà hàng, quán cơm ở đây rất vắng khách. Giang Nhược Kiều che ô đi theo phía sau Lục Dĩ Thành gần một cây số, đến khi cô nổi điên muốn lấy điện thoại ra kêu xe thì rốt cuộc cũng tìm được chỗ để ăn.

Có điều...

Giang Nhược Kiều đứng phân vân giữa các quán ăn nhỏ, chưa quyết định được nên đi quán nào.

Lục Dĩ Thành dè dặt hỏi: "Cậu muốn ăn ở tiệm nào?"

Anh đi theo hướng dẫn chỉ đường tới đây.

Không ngờ đến nơi thì hôm nay quán lẩu đó nghỉ bán.

Còn các quán còn lại...

Có món ngon Sa Huyện, Mini Bowl và mì bò Lan Châu.

Lục Dĩ Thành hơi lúng túng sờ trán, đề nghị: "Hay chúng ta tìm quán khác đi, nhanh thôi."

Anh đang vô cùng căng thẳng.

Căng thẳng đến nỗi sắp sửa ngang lúc thi đại học luôn rồi.

Lục Dĩ Thành thấy cô như chuẩn bị bùng nổ tới nơi vậy, trông vô chẳng vui chút nào. Nhưng anh thật sự không cố ý mà, anh tìm một quán lẩu, ai ngờ hôm nay tiệm đó lại nghỉ bán chứ.

“Nhanh thôi?” Giang Nhược Kiều cũng hơi bực mình: “Ý cậu là đi thêm hai chục phút dưới ánh nắng chói chang này đó hả Lục Dĩ Thành!”

Lục Dĩ Thành cuống quýt xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Anh nhanh chóng xin lỗi một cách chân thành như thế làm Giang Nhược Kiều không trút giận lên anh nổi, cô bất đắc dĩ phất tay: “Thôi, cậu chẳng làm gì sai cả.”

Lục Dĩ Thành: “Thế làm gì giờ?”

Giang Nhược Kiều trả lời: “Tìm đại quán nào đi.”

Cô dừng lại, cố ý nhấn mạnh: “Quán nào cách đây không quá một trăm mét ấy.”

Lục Dĩ Thành thầm ghi nhớ: Sau này tuyệt đối không được để cô đi chặng đường dài như vậy và trước khi đi tiệm ăn nào phải gọi điện xác nhận xem người ta có mở cửa không.

Lục Dĩ Thành khắc sâu vào trong trí óc.

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành dẫn Giang Nhược Kiều tới quán Mini Bowl.

Quán không đông người, Giang Nhược Kiều tỏ rõ mình không muốn gọi đồ ăn, chỉ tìm chỗ ngồi xuống, còn chuyện gọi món lấy món giao hết cho Lục Dĩ Thành làm. Nếu như chỉ có một mình Lục Dĩ Thành thì anh đặt cùng lắm là một món mặn, một món chay. Nhưng bây giờ có hai người, người kia lại là cô... Lục Dĩ Thành phóng khoáng chọn món đắt tiền nhất. Lúc nhân viên phục vụ mang sáu, bảy cái bát nhỏ lên, Giang Nhược Kiều ngây người: “Ăn hết không thế?”

Lục Dĩ Thành: “Chắc... hết đó.”

Giang Nhược Kiều bắt đầu nổi hứng thú, cười tủm tỉm để lộ lúm đồng tiền, cô chế nhạo anh: “Lục Dĩ Thành, thói tiết kiệm của cậu đâu rồi?”

Anh hay nói phải tiết kiệm, phải tiết kiệm mà?

Với thói quen và tính cách của anh thì nhiều nhất chỉ gọi bốn món thôi mà nhỉ? Sao một lần gọi hết sáu bảy món thế này?

Lục Dĩ Thành bị chọc ghẹo nhưng vẫn cố gắng giả bộ nghiêm túc đứng đắn, đáp: "Tôi thấy ăn trưa ở Mini Bowl đã là phương án tiết kiệm cực tốt rồi."

Giang Nhược Kiều á khẩu.

Cũng có lý.

Sáu bảy món cộng lại chắc không quá một trăm đâu nhỉ?

Món mặn đắt hơn chút đỉnh nhưng lúc vào cửa cô có nhìn lướt qua bảng giá, món đắt nhất cũng không quá hai mươi.

Đồ ăn chay thì rẻ hơn.

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều không nói gì nên thầm tự kiểm điểm bản thân. Có phải lần nào anh đưa cô đi ăn cũng toàn quán bình dân không nhỉ?

Lúc trước anh dẫn cô ra vỉa hè ăn sủi cảo, giờ lại là Mini Bowl, tính ra lần "chơi lớn" nhất lại là nấu cơm ở nhà...

Không phải nói ngoa chứ đồ ăn ở Mini Bowl thật sự rất vừa với ví tiền, vị cũng ngon, Giang Nhược Kiều ăn ít nên chỉ ăn một bát cơm, toàn bộ chỗ đồ ăn còn lại rơi hết vào bụng Lục Dĩ Thành.

...

Ăn trưa xong, hai người cùng nhau về trường.

Giang Nhược Kiều thì muốn xem thông tin về khách hàng, nhân tiện làm bản kế hoạch chi tiết về chuyến tham quan đại học A, còn Lục Dĩ Thành do chiều nay có tiết.

Lúc Lục Dĩ Thành vào giảng đường, bọn Tưởng Diên cũng đã đến.

Bầu không khí lập tức trở nên hơi vi diệu.

Những người trong lớp nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt. Qua hai ngày, hiện giờ ai mà không biết Lục Dĩ Thành đang theo đuổi Giang Nhược Kiều, mà chuyện Giang Nhược Kiều chia tay với Tưởng Diên cũng đã được truyền đi khắp nơi, quan hệ của hai người này liệu có thể trở lại như xưa không? Đương nhiên là không rồi.

Trước đây bốn người phòng này đều ngồi chung với nhau.

Đỗ Vũ vốn đã giành chỗ cho Lục Dĩ Thành theo thói quen nhưng vừa định kêu anh tới thì sực nhớ ra Tưởng Diên đang ngồi đằng sau mình, đành ngậm miệng lại.

Lục Dĩ Thành cũng không thể qua đó ngồi được. Anh nhìn quanh lớp một vòng tìm một chỗ trống ngồi xuống, sau đó điềm nhiên như không lấy giáo trình và vở ghi từ trong balo ra.

Tưởng Diên gõ bút với gương mặt không cảm xúc, mỗi lần bút gõ trúng mặt bàn là Đỗ Vũ lại giật thót tim.

Không chỉ Đỗ Vũ mà những người khác cũng vô cùng lo lắng, sợ Tưởng Diên sẽ đánh nhau với Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Đỗ Vũ đấu tranh tâm lý dữ dội vì thật sự tiếng gõ bút của Tưởng Diên quá khó chịu. Cuối cùng, anh ta hiên ngang cầm giáo trình và sách lên đi lom khom tới chỗ bên cạnh Lục Dĩ Thành, ngồi xuống.

Những người đang nhìn: "..."

Vương Kiếm Phong: "..."

Đệt, anh ta chậm một bước rồi!

Thật ra không phải họ đang chia phe phái. Thật ra Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong từng lén thảo luận với nhau, họ không cho bất kỳ ý kiến nào

về chuyện của ba người, cũng không đứng về phía ai... Sở dĩ Đỗ Vũ chạy sang chỗ của Lục Dĩ Thành hoàn toàn vì... bà giảng viên học phần này rất thích bắt sinh viên trả lời câu hỏi!

Có Lục Dĩ Thành ở cạnh thì họ khỏi phải lo gì sất.

Bây giờ Đỗ Vũ đã sang chỗ Lục Dĩ Thành, Vương Kiếm Phong không thể đi qua đó để người khác khỏi cho rằng bọn họ chia bè chia phái, nghĩ ba người họ cô lập Tưởng Diên. Họ chẳng thích cái trò đó chút nào.

Lục Dĩ Thành là bạn nhưng Tưởng Diên cũng là bạn, họ không muốn hời hợt với bất kỳ ai.

Tuy nhiên, gần đây quả thật Tưởng Diên tỏ ra khá khó gần.

Mặt lúc nào cũng hằm hằm khiến người ta không biết nên bắt chuyện với anh ta thế nào.

Còn Lục Dĩ Thành thì vẫn như lúc trước.

Lúc giảng viên đi vào cũng cảm nhận không khí lớp hôm nay hơi bất thường. Bà ấy đứng trước bục giảng, cảm xúc dạt dào thốt lên với vẻ vui mừng: "Các em lên năm ba hiểu chuyện cả ra! Không ai chơi điện thoại, không ai ngủ, không ai nói chuyện riêng, tốt lắm! Mong các em hãy tiếp tục phát huy, cô vui lắm."

Người trong lớp: "..."

Không đâu ạ, cô hiểu lầm rồi.

Chúng em vẫn là đám bị cô chê là bùn nhão thôi.

Chẳng qua là do có drama, thân lạc giữa chốn phong ba bão táp thôi ạ!

*

Kênh vlog của Giang Nhược Kiều nhận được rất nhiều sự quan tâm từ cư dân mạng.

Một fan hỏi Giang Nhược Kiều: [Chị ơi, hồi trước chị có nói sẽ up video tặng quà cho nhau với bạn trai mà đúng không ạ? Em lót dép hóng lâu lắm rồi nè. Mong có thể tham khảo sương sương từ chị ạ, dù gì còn vài tháng nữa là đến Giáng Sinh rồi ~]

Đúng là trước đây Giang Nhược Kiều từng tung hint.

Cô bảo rằng sẽ up một video nói về quá trình chuẩn bị món quà nho nhỏ tặng cho bạn trai vào ngày lễ.

Lúc ấy cô nói vậy là để mồi chài cho ngày hôm nay.

Cô lựa lời trả lời bình luận này: [Xin lỗi, tôi chưa kịp edit video xong thì đã chia tay mất rồi TAT]

Có fan chú ý tới ngay, người đó vội vàng dò hỏi: [Sao thế sao thế, sao lại chia tay rồi?]

Giang Nhược Kiều lướt xuống xem bình luận, khẽ mỉm cười.

Cô sẽ không nói xấu nửa câu về Tưởng Diên.

Bí bách quá thì chỉ cần mắng trong lòng một trận là được rồi, đem đi bêu riếu với người khác là không nên.

Một, hai người từng hẹn hò với nhau, cùng từng thích nhau nên không cần thiết phải đã chia tay rồi còn chỉ trích đối phương, huống gì họ còn chẳng cạch mặt nhau.

Hai là có liên quan tới hình ảnh của cô. Bây giờ cô tỏ ra thản nhiên, không gièm pha thì sau này lỡ chẳng may Tưởng Diên muốn hắt nước bẩn vào cô là biết nhân cách ai đẹp ai xấu ngay.

Giang Nhược Kiều trả lời một cách dí dỏm: [Chắc do anh ấy thích đậu hũ mặn còn tôi thích đậu hũ ngọt chăng? Ha ha ha đùa thôi, bạn trai cũ của tôi tốt lắm, chúng tôi cũng từng có những kỉ niệm đẹp với nhau. Nhưng nói

sao nhỉ? Dù ở bên nhau rất vui nhưng chia tay sẽ thoải mái hơn, thế nên để tốt cho nhau, chúng tôi chọn trở thành người dưng.]

Quả nhiên cô vừa bình luận như vậy thì các fan hâm mộ của cô chú ý tới ngay.

Tại phòng ký túc xá nữ ở trường đại học nào đó.

Mạnh Tư Vũ cực kỳ tức tối: "Tiểu Kiều chia tay rồi! Tớ mới hỏi bạn ở đại học A của tớ nhờ cậu ấy vào diễn đàn của trường xem, trên diễn đàn có người nói hình như là do tác phong của anh bạn trai hơi có vấn đề! Tiểu Kiều tốt thật, không nói xấu tên cặn bã đó lời nào luôn!"

Nghe xong, Lâm Khả Tinh thấy vô cùng chối tai.

Khó chịu đến mức như có một cục tức nghẹn ở lồng ngực.

Sau ngày hôm đó, Tưởng Diên chỉ về nhà hai lần, mấy hôm trước anh ta đã xếp đồ đạc dọn đi khỏi Danh Môn Hoa Phủ.

Trong suốt thời gian đó, Tưởng Diên không hề gọi cho cô ta lấy một cuộc cũng không hề nhắn một tin nào.

"Không biết có tìm được ảnh của tên khốn nạn đó không nhỉ!"

"Quá cặn bã! Con người đó nghĩ gì thế không biết, Tiểu Kiều tốt như thế mà, tớ là con gái mà còn rung rinh đây này, thế mà anh ta lại không hề biết quý trọng cô ấy chút nào! Bộ anh ta bị phân trâu che mắt rồi à?"

Nghe người khác chửi rủa, còn hiểu lầm cả Tưởng Diên, Lâm Khả Tinh hít sâu một hơi nhưng vẫn không nhịn nổi, lạnh lùng nói: "Cậu thì biết cái gì? Cậu biết gì chứ? Cậu biết họ à? Cái gì cậu cũng không biết thì sao lại ngồi đây đánh giá người ta?"

Ba cô gái còn lại trong phòng đều sững sờ.

Ơ kìa...

Trong thoáng chốc, bầu không khí trở nên vô cùng kỳ quặc.

Lâm Khả Tinh lườm bọn họ rồi bỏ ra ngoài.

"Con nhỏ đó có ý gì thế!"

"Tớ có nói cậu ta đâu, tự dưng nhảy cẫng lên như thế làm gì!"

*

Hôm sau, Giang Nhược Kiều gặp vị khách hàng đến từ nước ngoài kia.

Đúng như tài liệu đã đề cập, là một quý bà mặt mũi hiền lành.

Thoạt trông bà ấy khoảng chừng năm mươi tuổi.

Quý bà này tên là Mai Lê, bà ấy dí dỏm giải thích bà ấy vốn tên là Merry rồi sau này lấy chồng họ Mai.

Mai Lê còn chuẩn bị một món quà gặp mặt cho Giang Nhược Kiều, là một chai nước hoa.

Đối với Mai Lê, bà ấy tới đây một chuyến là để làm tròn ước nguyện của chồng. Bà ấy cũng muốn xem nơi chồng từng ở thế nào. Thật ra cách đây nhiều năm về trước, hai vợ chồng bà ấy cũng từng cùng nhau trải qua cuộc đời sinh viên tại đại học A. Chuyến tham quan mà Giang Nhược Kiều chuẩn bị rất thú vị, cô dẫn Mai Lê tới sân trường và giới thiệu với bà ấy bằng tiếng Anh trôi chảy. Mặc dù Giang Nhược Kiều vừa phấn khích vừa căng thẳng nhưng may thay Mai Lê rất rộng lượng, hào phóng bỏ qua.

Đi được một hồi, Giang Nhược Kiều dẫn Mai Lê đi trên con đường nhỏ, tình cờ bắt gặp Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành đang dắt xe đạp đứng ở cách đó không xa.

Anh trùng hợp đi ngang qua, muốn đi tới chào hỏi với cô nhưng lại thấy người phụ nữ bên cạnh cô. Anh hơi do dự.

Lục Dĩ Thành có nghe cô bảo mấy ngày nay cô sẽ rất bận, cô phải làm hướng dẫn viên cho một khách hàng nước ngoài.

Nghĩ vậy, anh thấy mình không nên đi qua quấy rầy công việc của cô.

Lục Dĩ Thành không tiến lên, đương nhiên Giang Nhược Kiều cũng sẽ không bỏ Mai Lê lại để đi qua nói chuyện với anh.

Cô tiếp tục giới thiệu với Mai Lê về các tòa nhà và cảnh vật trong sân trường, tiện đà kể một vài câu chuyện bên lề cho bà ấy nghe. Sáng tinh mơ, quanh đây chẳng có mấy ai, Lục Dĩ Thành có thể thấp thoáng nghe thấy giọng cô. Anh ngẩn ra, nắng ban mai len lỏi qua cành lá hắt lên người Giang Nhược Kiều. Cô mặc chiếc đầm trắng được cắt may đơn giản nhưng đầy khéo léo giảng giải với khách bằng tốc độ nói vừa phải, phát âm tròn chữ thu hút ánh nhìn của người khác.

Đây cũng là một khía cạnh khác của Giang Nhược Kiều mà Lục Dĩ Thành chưa nhìn thấy bao giờ.

Toàn thân cô toát lên sự phấn chấn - tinh thần hứng khởi của một cô sinh viên hai mươi tuổi.

Đồng thời còn chứa đựng sự điềm tĩnh và tự tin không tài nào che giấu được.

Tỏa ra ánh hào quang chói mắt khiến người ta ngây ngất.

Giang Nhược Kiều đang giới thiệu.

Thì Mai Lê bỗng nói với vẻ thích thú: "Kiều, nhìn kìa, có cậu con trai đang nhìn cô đấy."

Giang Nhược Kiều: "..."

Đôi mắt Mai Lê đong đầy nét cười: "Nhìn đôi mắt sâu thẳm của cậu ấy, nhìn ánh mắt của cậu ấy, tôi dám chắc cậu ấy đang nhìn cô đấy."

Bấy giờ Giang Nhược Kiều mới dè dặt nhìn về phía Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành thấy cả hai người họ đều nhìn mình thì vội vàng quay ngoắt sang chỗ khác, dắt xe đạp đi.

Mai Lê cười: "Ngượng kìa, cậu chàng ngây thơ phải biết."

Giang Nhược Kiều nghe thấy lời đánh giá này của bà ấy thì không kìm được bật cười.

Cô nghĩ lời đánh giá này khá là hay ho. Nghe người khác bảo Lục Dĩ Thành là cậu chàng ngây thơ, dùng từ "cậu chàng" trong tiếng Trung thì chẳng thấy có gì nhưng đằng này bà ấy dùng "boy", cô buồn cười chết đi được.

Tiếng cười vang lên làm Lục Dĩ Thành nghe mà phát ngượng, dắt xe muốn rời khỏi đây ngay nhưng lại sực nhớ ra gì đó, cuống quýt gật đầu với hai người xem như chào hỏi rồi mới chạy biến như đang bỏ trốn.

Chương 66:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành đạp xe về một mình.

Buổi sáng tháng chín không oi bức là bao, dọc đường đạp xe trên sân trường, tâm trạng của Lục Dĩ Thành cũng trở nên nhẹ nhàng hơn hẳn.

Nhưng tại sao nhẹ nhàng thì anh lại không nghĩ ra nguyên do nào.

Sau khi đặt xe đạp công cộng vào hàng xe gần tòa nhà dạy học, Lục Dĩ Thành đi tới phòng truyền thông đa phương tiện. Quanh đây càng lúc càng đông người, đại học A cũng được xem như địa điểm check in của mọi người khi tới Bắc Kinh du lịch. Hôm nay anh có tiết học tự chọn, vừa ngồi vào chỗ thì đã nghe thấy hàng sau có mấy cô gái đang nhỏ giọng xì xào bàn tán về lễ chào đón tân sinh viên.

"Năm nay là năm hai đứng ra tổ chức. Hôm qua tớ còn thấy Đặng Giai Khê ngành Truyền thông đi tìm Giang Nhược Kiều, hình như là hỏi về kinh nghiệm liên quan đó."

"Wow, năm ngoái năm hai mới là tân sinh viên đây thôi, năm nay đột nhiên lo đủ thứ. Trước đây không lâu tớ còn thấy trên diễn đàn có bài đăng bảo Đặng Giai Khê mới là hotgirl trường… Thành thật mà nói, Đặng Giai Khê trông thì cũng xinh nhưng tớ thấy vẫn kém chút gì đó so với Giang Nhược Kiều, khó nói quá. Dù sao bài đăng kia chắc cũng chỉ để thử xem ý kiến của cư dân mạng thế nào thôi, trong này phản đối hơn một nửa luôn."

"Thiếu khí chất người tri thức đó mà… Ha ha ha tớ nghĩ vậy, phong thái tri thức toát lên từ Giang Nhược Kiều thu hút chúng ta hơn mà. Đặng Giai Khê đi tìm Giang Nhược Kiều làm gì thế? Tớ cứ tưởng hai người đó không hợp nhau chứ."

"Năm ngoái Giang Nhược Kiều đứng ra tổ chức lễ chào đón tân sinh viên đó, cậu ấy chỉ đạo tốt lắm. Tớ nhớ lúc ấy có ai up video lên Weibo

được quá trời lượt share, follow. Đặng Giai Khê chắc là đi học hỏi kinh nghiệm thôi, tớ thấy hai người đó đi chung với nhau, còn uống trà sữa nữa, trông thân thiết lắm chứ chẳng giống ghét gì nhau đâu."

Nếu là trước đây, Lục Dĩ Thành sẽ không nghe mấy chuyện này.

Hầu như hễ anh tới giảng đường là tiến vào trạng thái quên mình "một lòng chỉ biết đọc sách thánh hiền".

Nhưng hôm nay anh lại lắng nghe thật cẩn thận.

Anh từng bị bạn kéo đi xem lễ chào đón tân sinh viên năm ngoái.

Dĩ nhiên cũng thấy Giang Nhược Kiều, cũng còn nhớ nụ cười trên môi cô cùng với dải lụa màu buộc tóc khi cô đi về một hướng lúc bấy giờ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đến giờ tan học, giảng đường càng lúc càng vắng người, không biết Lục Dĩ Thành nghĩ gì mà mở điện thoại ra tìm kiếm lễ chào đón tân sinh viên trường đại học A năm ngoái. Do mới tổ chức cách đây một năm nên vừa tìm đã xuất hiện rất nhiều video, clip. Anh mở từng cái một để xem, đoạn video clip dài nhất cũng không vượt quá năm phút.

Nhìn những đoạn video này, hồi ức ấy dần dần hiện rõ trong tâm trí Lục Dĩ Thành.

Thì ra ngày đó cô mặc váy màu tím nhạt.

Giang Nhược Kiều đứng trên bục không tỏ ra ngại ngần chút nào. Thái độ của cô đầy tự nhiên và thoải mái, không hề sợ đám đông bên dưới, dẫn chương trình cùng với nam MC, vừa hài hước dí dỏm vừa tự tin nhã nhặn bộc lộ sự tài hoa của Giang Nhược Kiều.

Không nghi ngờ gì nữa, đối với Lục Dĩ Thành, nếu như anh có thiện cảm với một người nào đó thì người này phải rạng rỡ trong chuyện nào đến mức thu hút sự chú ý của anh.

Cuộc đời Lục Dĩ Thành trước năm hai mươi tuổi đều quá bộn bề, quá đắm chìm trong cuộc sống của mình.

Nếu không rạng rỡ đến mức làm người ta xốn xang, anh sẽ không bao giờ ngẩng đầu lên xem.

Nếu bản thân có thiện cảm với ai thì ban đầu anh sẽ đánh giá cao người đó trước.

Trước đây, Giang Nhược Kiều đã thể hiện tố chất tâm lý xuất chúng cùng với khả năng ứng xử của mình trong chuyện của Tư Nghiên.

Mặc dù cô cảm thấy rắc rối nhưng vẫn có thể chấp nhận rất nhanh, hơn hết còn không đùn đẩy trách nhiệm của mình.

Những chuyện sau đó cũng giúp Lục Dĩ Thành ngày một hiểu biết nhiều về cô hơn, không phải hiểu Giang Nhược Kiều với vai trò là bạn gái của Tưởng Diên mà là hiểu chính cô. Ví dụ như cô sống bằng chính sức mình, nỗ lực và nghiêm túc trong công việc, hay như cô nắm vững kiến thức chuyên ngành, lại như cô tự tin, cô tỏa sáng. Đây mới là Giang Nhược Kiều mà không phải là bạn gái của bất kỳ kẻ nào.

Giang Nhược Kiều sắp xếp chuyến tham quan rất hợp lý.

Vào buổi trưa, cô dẫn Mai Lê đến căn tin. Ban đầu cô còn đắn đo không biết có nên đưa Mai Lê đến căn tin dành cho du học sinh cách đây hơi xa không, nhưng nghĩ lại nếu Mai Lê đã tới đây thì đương nhiên sẽ ăn thức ăn ở đây rồi. Trước đó Giang Nhược Kiều đã trao đổi với trợ lý của Mai Lê để hỏi bà ấy kiêng ăn những gì, dù gì đa phần người nước ngoài đều chưa quen với ẩm thực ở đây. Giống như một du học sinh hồi trước cô từng tiếp xúc vậy, cậu bạn đó hoàn toàn không hiểu nổi vì sao họ lại thích ăn chân gà.

Bữa trưa tương đối đơn giản, Giang Nhược Kiều hỏi khẩu vị của bà ấy rồi mới quyết định gọi món gì.

Mai Lê rất thích món Trung, điều làm người ta bất ngờ hơn cả là bà ấy bảo: "Có phải đây là duyên phận không nhỉ? Lần trước ông nhà dẫn tôi tới đây cũng gọi bát mì này cho tôi."

Giang Nhược Kiều cười tủm tỉm: "Không biết ông ấy có phải người chính gốc không nhưng lúc trước tôi từng nghe nói chồng bà là người Thượng Hải. Tôi có người bạn cũng học bên đó, cậu ấy thích nhất là mì ở căn tin."

Cô đã dày công chuẩn bị cho chuyến tham quan này mà.

Mai Lê rất thích thú vì bữa trưa.

Không ngờ lúc ra ngoài căn tin, hai người họ bắt gặp một người nằm trong ban lãnh đạo của trường.

Một điều đáng kinh ngạc là vị lãnh đạo này biết Mai Lê. Sau một lúc nghe ngóng, Giang Nhược Kiều mới biết sinh thời hầu như mỗi năm chồng của Mai Lê đều quyên góp một số tiền từ thiện cho nhà trường như một cách để đền đáp công ơn giáo dục của trường xưa, thế nên ban lãnh đạo nhà trường đều biết Mai Lê và chồng của bà ấy. Vị lãnh đạo này rất ngạc nhiên khi bắt gặp Mai Lê lúc này.

Sau khi nói mục đích của mình khi đến đây, Mai Lê cười híp mắt giới thiệu Giang Nhược Kiều: "Đây là Kiều, cũng là sinh viên trường anh đấy. Cô ấy là phiên dịch viên và người hướng dẫn cho tôi lần này, là một cô bé vô cùng thông minh và giỏi giang."

Vị lãnh đạo nọ chú ý tới Giang Nhược Kiều, ôn hòa hỏi: "Em đã tốt nghiệp chưa?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Chưa ạ, chỉ là tranh thủ chương trình học năm ba chưa nhiều nên em muốn đi làm thêm để rèn luyện tiếng Anh của mình, chuẩn bị cho việc khảo cứu sau này của em ạ."

Đương nhiên đây là lý do cô đã soạn sẵn để trả lời ông ấy.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đi làm thêm là để nâng cao năng lực của bản thân, không liên quan gì tới tiền.

Phía nhà trường không phản đối sinh viên làm thêm. Có sinh viên gia cảnh tương đối đặc biệt sẽ vừa học vừa làm.

Vị lãnh đạo nọ gật đầu như có điều suy nghĩ: "Em học ngành nào?"

Giang Nhược Kiều nhanh chóng trả lời khoa và chuyên ngành hiện tại của mình. Cô căng thẳng đến mức lòng bàn tay cũng hơi đổ mồ hôi. Thật ra đa phần sinh viên đều không được tiếp xúc với ban lãnh đạo nhà tường, nhìn cô nằm trong hội sinh viên vậy thôi chứ cô chưa tiếp xúc với ban lãnh đạo bao giờ. Trong thoáng chốc, Giang Nhược Kiều căng thẳng nhưng nhiều hơn là kích động.

Có thể thấy "Giang Nhược Kiều khoa ngoại ngữ" đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng vị lãnh đạo này.

Chờ ông ấy đi rồi, Mai Lê cười nói: "Kiều, hồi xưa ông ấy là bạn thân kiêm bạn cùng trường của chồng tôi đấy. Năm xưa chồng tôi ra nước ngoài học chuyên sâu, ông ấy thì ở lại trường giảng dạy. Là một người tốt bụng."

Giang Nhược Kiều cũng từng được nghe về tên tuổi của vị lãnh đạo này.

Quả thật ông ấy rất tử tế, nghe nói một số học sinh nhận được tài trợ của ông ấy cũng đậu vào đại học A.

Chuyến tham quan hôm đó kết thúc rất nhanh, Mai Lê vẫn chưa thỏa mãn nhưng khổ nỗi sức khỏe bà ấy không được tốt cho lắm. Khoảng bốn giờ chiều, trợ lý của Mai Lê đến đó bà ấy về khách sạn. Nhân lúc đó, trợ lý của Mai Lê xác nhận với Giang Nhược Kiều về lịch trình ngày mai. Ngày mai Mai Lê có hẹn với bạn ở đây, cô và trợ lý đến gặp người phụ trách mảng từ thiện của đá quý Lâm Thị để đối chiếu, nắm rõ tình huống. Mai Lê còn hiểu một ít tiếng Trung cơ bản còn trợ lý của Mai Lê thì là người bản xứ, một chữ tiếng Trung cũng không biết nên rất cần Giang Nhược Kiều đi theo phiên dịch.

Giang Nhược Kiều mệt lả về ký túc xá.

Bạn cùng phòng của cô đều đã đi vắng, đang mùa tựu trường nên ai nấy đều đi ăn mừng hoặc hoạt động với nhóm của mình. Giang Nhược Kiều tắm xong leo lên giường nằm, chẳng muốn động đậy chút nào, nhưng cô vẫn nhớ phải làm nhiệm vụ lấy hoa hồng cho Lục Tư Nghiên. Cô làm nhiệm vụ chưa được nửa tiếng thì nhận được tin nhắn của Lục Dĩ Thành.

Hai người có kết bạn Wechat với nhau nhưng có chuyện gì Lục Dĩ Thành đều ưu tiên liên lạc bằng nhắn tin hơn.

Lục Dĩ Thành: [Cậu xong việc chưa?]

Giang Nhược Kiều lười gõ chữ, gọi cho anh luôn.

Cô vùi mình trên giường, bên kia bắt máy ngay không lần lữa lấy một giây. Chất giọng trong trẻo độc nhất vô nhị của Lục Dĩ Thành truyền vào tai cô: "Alo, tiện gọi không?"

Giang Nhược Kiều khẽ cười.

Tương tự, Lục Dĩ Thành ở đầu dây bên kia đặt điện thoại bên tai mình. Không hiểu sao khi nghe tiếng cười hơi biếng nhác của cô, nó như chứa đựng hơi thở ấm áp phả vào tai anh.

Lục Dĩ Thành cụp mắt xuống, tai hơi nóng bừng.

"Lục Dĩ Thành, tôi gọi điện cho cậu mà cậu lại hỏi tôi có tiện không hả?" Giang Nhược Kiều thầm nghĩ, đúng là anh chàng ngốc, ngốc hết thuốc chữa.

Lục Dĩ Thành im lặng mấy giây.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì? Tôi xong việc rồi."

Bấy giờ Lục Dĩ Thành mới lên tiếng: "Sáu giờ tôi phải lên công ty một chuyến để xử lý vài việc, nếu rảnh cậu có thể qua chăm Tư Nghiên một lát được không?"

Vẫn chưa có tiến triển gì trong việc thuê người giúp việc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đến Lục Dĩ Thành cũng không hài lòng vềnhững người giúp việc được bên công ty môi giới giới thiệu, huống chi là người kén chọn như Giang Nhược Kiều.

Thế nên tạm thời chỉ có thể gác chuyện này lại.

Giang Nhược Kiều chẳng muốn nhúc nhích chút nào.

Cô chỉ muốn nằm ườn trên giường mãi mãi và mãi mãi mà thôi, nhưng...

Con ơi là con!

Cuối cùng cô cũng hiểu được câu than vãn trên dòng thời gian của một chị khóa trên đã kết hôn sinh con: Chỉ cần mạng già này vẫn còn thì phải bò dậy chăm con!

May mà Tư Nghiên đã năm tuổi rồi, Giang Nhược Kiều thầm tự an ủi mình.

"Được thôi." Giang Nhược Kiều mở điện thoại ra xem giờ: "Tôi sẽ cố gắng qua trước sáu giờ."

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng, trước khi cúp máy hỏi thêm một câu: "Cậu ăn tối chưa?"

Giang Nhược Kiều bật cười: "Mới năm giờ mười thôi mà, ăn sớm làm gì?"

Cô nói xong mới nhận ra dụng ý của Lục Dĩ Thành khi hỏi câu này, vội vàng nói: "Nhưng cậu không cần đặt cơm cho tôi đâu, từ giữa tới cuối tháng tôi phải đi chụp ảnh nên thời gian này phải chú ý."

Lục Dĩ Thành rất biết cách chăm lo cho Lục Tư Nghiên.

Mấy ngày nay, mỗi tối nấu món gì anh đều báo cáo để cô biết buổi tối Tư Nghiên ăn gì.

Cực kỳ có trách nhiệm.

Mỗi lần nhìn tên món ăn mà anh báo cáo, có cả ảnh vì phương châm của anh chàng học giỏi nghiêm túc này là "có ảnh mới có sức thuyết phục", mỗi lần xem là Giang Nhược Kiều lại: "..."

Tự dưng gửi ảnh làm gì cho người ta thèm!

Lục Dĩ Thành nghe cô nói vậy thì lưỡng lự, một lát sau anh hỏi: "Vẫn còn thời gian, hay tôi làm salad cho cậu nhé?"

Theo cái nhìn của Lục Dĩ Thành, lo cho bữa tối của cô là bổn phận của anh.

Anh cũng biết hôm nay cô bận bịu cả ngày, đáng lẽ ra anh không nên quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Chẳng qua là vì sự tình khá đặc thù, hôm nay Lục Dĩ Thành nhất định phải lên công ty của anh Lễ một chuyến mà đó lại còn là chuyện không thể xử lý xong trong vòng một tiếng được. Thả Tư Nghiên ở nhà một mình mấy tiếng đồng hồ thì anh thật sự không yên tâm nổi, hơn nữa cậu nhóc cũng nằng nặc đòi gặp mẹ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều thầm nghĩ: Salad?

Cô đắn đo.

Lục Dĩ Thành đáp cứ như biết cô đang ngại ngần điều gì: "Yên tâm, tôi sẽ không bỏ rau vào đâu. Dưa leo, cà chua, cà rốt và vài con tôm, được không?"

Chương 67:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hơn năm giờ chiều, mặt trời vẫn chưa lặn, ngoài trời vẫn còn nắng chói chang.

Giang Nhược Kiều cam tâm tình nguyện bôi một lớp kem chống nắng dày rồi bung dù ra khỏi ký túc xá.

Ngày nào cô cũng dâng trào cảm xúc thốt một câu: Cô chỉ làm từ thiện thôi.

Với tốc độ của cô, đi bộ từ đại học A đến nhà Lục Dĩ Thành thuê mất khoảng chừng mười phút.

Trong lúc Giang Nhược Kiều đi, Lục Dĩ Thành ở nhà cũng đang bận rộn. Anh đã làm bữa tối cho Lục Tư Nghiên xong, bây giờ đang làm salad riêng cho Giang Nhược Kiều lại phát hiện nhà hết nước chấm salad. Anh chạy ra quầy tạp hóa ngoài khu chung cư với tốc độ nhanh nhất cẩn thận chọn một chai nước chấm salad. Về nhà, anh lại nhận ra có chỗ nào đó thiếu sót, lúc giơ tay lên trán lau mồ hôi mới sực nhớ ra bây giờ đang là đầu tháng chín, thời tiết vẫn còn cực kỳ oi bức, cô tới đây dù là đi bộ hay đi xe thì đều rất nóng.

Sau một lúc nghĩ ngợi, Lục Dĩ Thành trở lại phòng khách đóng cửa ban công, đóng cả cửa hai phòng ngủ, sau đó lấy remote điều hòa từ trong ngăn kéo trên cao ra bật máy điều hòa tủ đứng trong phòng khách.

Lục Tư Nghiên ngồi trên ghế sô pha đang nóng đến mức đổ đầy mồ hôi thì thấy ba mình làm vậy, chưa kịp mừng húm đã hiểu ngay điểm mấu chốt. Thằng bé bĩu môi than vãn: "Con nóng ba không thèm quan tâm cũng không chịu mở điều hòa, mẹ sắp đến đây, ba sợ mẹ nóng sợ mẹ không vui nên bật điều hòa."

À thì...

Lục Dĩ Thành viện đủ lý do: "Sao con lại nói như ba keo kiệt lắm thế? Chẳng lẽ tối nào ngủ ba cũng không bật điều hòa hả?"

Rồi anh giải thích tiếp: "Vì con ở nhà trẻ, hầu như cả ngày đều ở trong phòng điều hòa, nếu về nhà vẫn bật điều hòa sẽ không tốt đâu, dễ bị bệnh lắm."

Vấn đề Lục Tư Nghiên công kích cũng rất xảo quyệt: "Nên bây giờ ba mới mở đó."

Lục Dĩ Thành trả lời một cách đứng đắn: "Chứ con muốn mẹ con tới để chịu nóng à? Hôm nay mẹ con làm việc cả ngày rồi, mệt mỏi vất vả lắm, phải để mẹ con thoải mái chút chứ."

Đã nói đến chuyện mẹ vất vả nên đương nhiên Lục Tư Nghiên cũng không ý kiến nữa.

"Hôm nay đừng quấy mẹ con nhé." Lục Dĩ Thành dặn dò: "Để mẹ con nghỉ ngơi."

Lục Tư Nghiên bực dọc lầu bầu: "Không ai thương mẹ con hơn con~"

"Giỏi lắm." Lục Dĩ Thành tiếp tục xuống bếp, đương nhiên anh cũng đóng cả cửa nhà bếp vì như thế phòng khách sẽ mát nhanh hơn.

Đúng là lúc Giang Nhược Kiều tới nơi, cô nóng chịu không nổi.

Nhưng vừa vào nhà thì như bước vào thiên đường, cô không khỏi cảm thán: Có điều hòa như cây được tưới thêm nước vậy.

May mà Lục Dĩ Thành không phải kiểu người ki bo trong chuyện này, bật điều hòa rất nhanh gọn lẹ.

Lục Dĩ Thành đã làm salad cho Giang Nhược Kiều xong.

Mặc dù nói là salad nhưng không nhìn thấy một cọng rau nào, Giang Nhược Kiều cực kỳ hài lòng, cơ mà... Thật ra có nước chấm salad thì lượng calories cũng cao lắm!

Dường như hiểu cô đang xoắn xuýt điều gì, Lục Dĩ Thành nhẹ nhàng giải thích với ánh mắt ngập tràn nét cười: "Quầy tạp hóa ngoài khu chung cư hơi nhỏ nên không có nhiều hãng nước chấm salad, tôi đã chọn loại năng lượng thấp nhất rồi."

Giang Nhược Kiều ngạc nhiên nhìn anh: "Sao cậu biết tôi đang lo lắng về cái đó?"

Lục Dĩ Thành trầm ngâm trả lời: "Bình thường cậu cứ lo về calories năng lượng gì đó nên tôi cứ chọn theo thói quen thôi."

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô biện minh: "Không phải lúc nào tôi cũng thế đâu, do tầm giữa cuối tháng ngày phải chụp hình thôi. Bà chủ trả lương cao lắm. Khi nào hết hợp đồng tôi sẽ thử ăn uống lành mạnh hơn."

Lục Dĩ Thành gật đầu, lau tay rồi nhìn đồng hồ "Tôi đi trước đây, tôi sẽ cố gắng về sớm, không làm trễ giờ cậu về ký túc xá đâu."

Giang Nhược Kiều đáp: "Cậu cứ làm việc của cậu đi, đừng hấp tấp."

Lục Dĩ Thành đã đi, chỉ còn lại Lục Tư Nghiên và Giang Nhược Kiều ở trong phòng.

Lục Tư Nghiên đã ăn tối từ trước nên lúc này nó ngồi ở đối diện Giang Nhược Kiều, chống cằm bằng bàn tay nhỏ nhắn và mũm mĩm: "Mẹ ơi, mẹ thấy ngon không ạ?"

Giang Nhược Kiều đánh giá một cách khách quan: "Món này ăn chả ngon mấy đâu."

Đương nhiên so với thịt nướng, lẩu các thứ thì salad không ngon bằng rồi.

Lục Tư Nghiên vẫn cứ dán mắt vào đĩa salad kia.

Giang Nhược Kiều lấy nĩa chọc một con tôm rồi đưa tới bên môi Lục Tư Nghiên: "Ăn thử nè."

Lục Tư Nghiên ngoạm một phát ăn con tôm, nhai nhồm nhoàm... Sau đó nó nói: "Tôm sốt cà ba làm vẫn ngon hơn ạ."

Giang Nhược Kiều nói với khuôn mặt đầy đau khổ: "Mẹ biết chứ..."

Sau khi ăn xong, dù Lục Dĩ Thành đã dặn trước với cô rằng chỉ cần đặt dĩa vào bồn rửa chén dưới bếp để anh về rửa, nhưng hiển nhiên mặt cô chưa dày đến mức đó, Giang Nhược Kiều ăn xong tự giác đi vào nhà bếp rửa dĩa và nĩa sạch sẽ.

Hiện giờ Lục Tư Nghiên đang học lớp lá, Giang Nhược Kiều cũng vừa biết hóa ra nhà trẻ cũng có bài tập về nhà.

Có điều bài tập về nhà của mẫu giáo khác với bài tập về nhà của tiểu học.

Bài tập về nhà của mẫu giáo rất đơn giản, ví dụ như bài tập của Lục Tư Nghiên hôm nay là vẽ.

Vẽ xong phụ huynh phải chụp lại gửi vào nhóm chat của trường cho giáo viên xem.

Giang Nhược Kiều ngồi trước bàn đọc sách nhỏ với Lục Tư Nghiên. Dưới ánh đèn, lông mi của Lục Tư Nghiên vừa dài vừa cong, nó đang nghiêm túc cầm cọ và bút chì vẽ vời. Nét vẽ của đứa trẻ rất non nớt nhưng lại hết sức đáng yêu. Giang Nhược Kiều thấy vậy bèn lấy điện thoại ra tìm đủ thứ góc sao cho chụp thằng nhóc Nghiên nhà mình đẹp trai nhất. Cô chụp liên tù tì mấy tấm, chọn tới chọn lui. Nan giải quá, bình thường chỉ cần gửi một tấm vào nhóm chat của trường là được rồi nhưng Tư Nghiên lại có đến ba bức ảnh đều xinh, nên gửi bức nào bây giờ?

Khó chọn quá đi mất!

Giang Nhược Kiều vốn định gửi cho Lục Dĩ Thành để anh chọn.

Nhưng sực nhớ ra anh đang làm việc.

Cuối cùng, cô chọn ra một tấm ảnh một cách khó khăn rồi chuyển sang acc Wechat phụ, gửi tấm ảnh Lục Tư Nghiên nghiêm túc vẽ vào nhóm "Lớp lá (3) nhà trẻ Chong Chóng Lớn", hơn nữa còn tag ba cô giáo vào.

Trong nhóm, các phụ huynh đang lần lượt gửi ảnh và tag giáo viên, như thế là đã hoàn thành bài tập về nhà.

Sau khi làm xong bài tập, Lục Tư Nghiên thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra cậu nhóc cũng thấy phiền cực kỳ, sao ngày nào cũng có bài tập thế chứ!

Hai mẹ con ở bên nhau vừa thoải mái vừa ấm áp. Lục Tư Nghiên rất giỏi, tự vào nhà vệ sinh tắm rửa gội đầu, uống sữa xong thì ngoan ngoãn đi đánh răng. Đánh răng xong, cậu nhóc còn cố ý khoe với Giang Nhược Kiều: "Mẹ ơi, răng con trắng không nè?"

Lục Tư Nghiên có thói quen rất tốt, ăn vặt ăn kẹo xong sẽ đi đánh răng súc miệng.

Giang Nhược Kiều: "Trắng nhất trên đời luôn!"

Lớn hay nhỏ gì cũng thích sạch sẽ, mười điểm!

Lục Tư Nghiên đã quen với việc đọc truyện trước khi đi ngủ, hôm nay cậu nhóc có yêu cầu đặc biệt hơn là chơi dán hình, đó là Giang Nhược Kiều mua cho thằng bé. Không biết Lục Dĩ Thành đã cất ở đâu, đương nhiên anh sẽ không cho Lục Tư Nghiên biết rồi. Không còn cách nào khác, Giang Nhược Kiều đành gọi điện cho Lục Dĩ Thành, đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh: "Alo?"

Giang Nhược Kiều hỏi: "Tập dán hình hồi trước tôi mua cho Tư Nghiên cậu để ở đâu thế? Thằng bé muốn chơi."

Lục Dĩ Thành nghĩ ngợi trong chốc lát: "Trong ngăn kéo thứ hai phòng sách ấy."

Lục Dĩ Thành dọn căn phòng hơi nhỏ còn lại của căn hộ này thành phòng sách.

Đây là căn phòng phải có đối với anh. Hiện giờ anh đang đi làm thêm ở công ty của anh khóa trên, đôi lúc buổi tối cần làm việc bằng máy tính, sợ sẽ quấy rầy Tư Nghiên nên ban đầu đi thuê nhà anh đã cố tình chọn nhà có hai phòng.

Giang Nhược Kiều hỏi: "Tôi vào được không?"

Trong suy nghĩ của cô, phòng sách và phòng ngủ đều thuộc về riêng tư của người khác.

Phòng ngủ thì hết cách rồi, Lục Tư Nghiên buồn ngủ nên cô cũng phải đi vào cùng con trai.

Còn phòng sách... Thôi nên hỏi trước thì hơn.

Lục Dĩ Thành: "Đương nhiên rồi."

Anh giải thích: "Phòng sách của tôi không có gì cả đâu."

Giang Nhược Kiều bật cười: "Hiểu rồi."

Câu này của anh thật là!

Cô vặn nắm cửa phòng sách đi vào. Lần trước cô được người môi giới dẫn vào đây xem, sau đó đến đây vào ngày sinh nhật thì cô không vào phòng sách. Bây giờ nhìn lại Giang Nhược Kiều khá là ngạc nhiên, vì căn phòng này được Lục Dĩ Thành cải tạo rất tốt, không chỉ là phòng sách mà còn là nơi đọc sách cho trẻ em. Trên tủ sách hươu cao cổ đáng yêu bày rất nhiều sách có tranh minh họa, có cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung.

Có một bàn đọc sách nho nhỏ, trên đó đặt một chiếc laptop màu đen được gập xuống, có cả một một chiếc đèn bàn nhỏ. Trên bàn đọc sách còn

bày vài cuốn sách, nhìn trang bìa là biết sách của chuyên ngành cô đọc cũng không hiểu.

Hai người vẫn chưa cúp máy.

Giang Nhược Kiều mở ngăn kéo thứ hai theo lời anh, quả nhiên thấy tập dán hình mình mua. Chỉ là khi cầm lên, cô phát hiện bên dưới tập dán hình là một quyển sổ.

Cô thấy hơi kỳ lạ: "Dưới tập dán hình có một quyển sổ, cũng là để Tư Nghiên đọc hả?"

Lục Dĩ Thành ở đầu dây bên kia im lặng một hồi rồi thật thà trả lời: "Không phải, là sổ chi tiêu của tôi."

"Ồ?" Khá bất ngờ đây! Giang Nhược Kiều chẳng biết có phải do mình cứng nhắc quá hay không mà lại có suy nghĩ đây là lần đầu tiên cô thấy con trai viết sổ chi tiêu, hỏi bâng quơ: "Tôi đọc được không?"

Cô muốn xem anh đã tiết kiệm thế nào.

Nhưng Lục Dĩ Thành lại chẳng nói chẳng rằng.

Bấy giờ Giang Nhược Kiều mới hoàn hồn: Hình như cô đi quá giới hạn rồi.

Cũng phải thôi, đây là đồ riêng tư của người ta mà. Cô bảo: "À xin lỗi, tôi chỉ nói vậy thôi. Cậu yên tâm, tôi không mở ra đâu."

Lục Dĩ Thành điềm đạm trả lời: "Không có, không phải tôi không cho đâu, chỉ là sổ chi tiêu của tôi chán lắm. Nếu cậu muốn xem thì cứ xem đi, không phải đồ riêng tư gì."

Giang Nhược Kiều cố nhịn cười: "À ừ."

Cúp máy, cô định trả sổ chi tiêu về.

Thật ra cô cũng rất muốn xem nhưng vẫn lưỡng lự... Hay xem nhỉ? Dù gì anh cũng đồng ý rồi mà?

Để xem bình thường anh chi tiêu tiết kiệm thế nào, biết đâu cô sẽ rút được kinh nghiệm quý báu gì từ đó thì sao?

Giang Nhược Kiều cầm tập dán hình và sổ chi tiêu về phòng ngủ.

Lục Tư Nghiên đang ngồi trên giường.

Giang Nhược Kiều đưa dán hình cho con trai, cậu nhóc mừng rỡ hoan hô. Cuốn dán hình này cực kỳ hợp ý Lục Tư Nghiên, cậu rất hứng thú với các loại xe, đúng lúc dán hình này có liên quan tới xe.

Cô thì ngồi trên chiếc ghế bên cạnh trịnh trọng lật sổ chi tiêu ra.

Trang thứ hai của cuốn sổ ghi bắt đầu từ năm XX.

Là năm ngoái.

Cô cứ ngỡ kiểu sổ chi tiêu này sẽ rất nhàm chán nhưng không, lúc này cô đọc rất hăng say.

Nào là ngày XX tháng XX, kem đánh răng mười hai tệ, bột giặt hai mươi tám.

Nào là sách chuyên ngành năm mươi tệ...

Úi dồi ôi mời người khác ăn cơm nữa à, bốn mươi tám tệ? Lẩu xào cay size L?

Rồi còn ngày XX khăn giấy rút, tất.

Cho đến khi cô thấy một ngày khá quen mắt...

Hôm nay chi hết: Vỏ bánh sủi cảo hai tệ rưỡi, thịt heo hai mươi tám tệ, hai cọng hành (được tặng)...

Cô lấy điện thoại ra, mở lịch.

Ngày này... ngày này là đêm ba mươi Giao thừa.

Anh đón Tết một mình sao? Phải rồi, anh chỉ có một mình thôi mà.

Ngày đón Tết tự làm sủi cảo xem như đón Giao thừa à? Giang Nhược Kiều dần tập trung xem hơn, không hiểu sao tâm trạng cô rối như tơ vò.

Nếu ông bà ngoại cô không có ở đây thì cô... chắc cũng ăn Tết một mình rồi.

Giang Nhược Kiều lấy giấy ghi chú và bút cô hay mang theo bên mình từ trong túi xách ra.

Sau một lúc nghĩ ngợi, cô vẽ một thỏi vàng siêu to khổng lồ lên giấy ghi chú rồi viết một hàng chữ nhỏ bên cạnh: Cậu sẽ kiếm được nhiều tiền thôi.

Vẽ xong, viết xong, cô dán vào trang bìa của sổ chi tiêu rồi trả nó về chỗ cũ.

Hừm, cô thật sự cảm thấy sau này Lục Dĩ Thành sẽ giàu to.

Một người sống có cố gắng như anh mà không được đền đáp xứng đáng thì thế giới này sẽ chẳng đâu vào đâu nữa.

Màn đêm buông xuống.

Cuối cùng Lục Dĩ Thành và anh Lễ cũng đã giải quyết được lỗi hệ thống, vừa nhìn đồng hồ đã thấy là tám giờ. Anh phải về nhanh thôi.

Anh đang thu dọn đồ đạc thì anh Lễ cầm một ly nước tới: "Hôm nay vất vả cho em rồi, thật sự ra thì ai cũng đi nghỉ phép cả, anh nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn em là giúp được anh thôi."

Lục Dĩ Thành: "Em giúp được thì giúp thôi mà."

Anh Lễ uống một ngụm nước, sực nhớ ra điều gì, anh ấy vỗ vào vai anh: "À, có cái này, không lâu nữa là tới Trung Thu rồi, mặc dù công ty bọn anh nhỏ nhưng phúc lợi hay đãi ngộ gì cần có đều có đủ. Em có muốn quà gì không? Muốn gì cứ lấy nhé, xem như quà Trung Thu."

Lục Dĩ Thành lưỡng lự một lúc, cuối cùng anh vẫn đi theo anh Lễ tới phòng trà nước.

Quả thật có rất nhiều quà.

Có bánh Trung Thu, cái này anh chắc chắn sẽ không đắn đo vì mang về thế nào Tư Nghiên cũng chén sạch. Trong app của nhà trẻ có phát thông báo nhắc nhở phải cho con em ít ăn thức ăn dầu mỡ, nhiều đường như bánh Trung Thu.

Có cả khăn giấy, dầu ăn và một túi gạo lớn.

Lục Dĩ Thành đang cân nhắc chọn món gì trong số các món thực dụng hay dùng trong sinh hoạt này thì tình cờ nhìn lướt qua một chiếc hộp được đóng gói rất đẹp, anh nhìn nó: "Anh Lễ, cái đó là gì ạ?"

Anh Lễ nhìn sang, trả lời: "Tách cà phê ấy."

Lục Dĩ Thành đi qua cầm lên, cẩn thận nghiên cứu.

Là tách cà phê thật, trông rất tinh xảo, là tách có nhãn mác đàng hoàng, kiểu dáng rất đẹp.

"Em lấy cái này." Lục Dĩ Thành hỏi: "Được không anh?"

Anh Lễ vô cùng ngạc nhiên: "Được chứ, nhưng em cần cái đó làm gì, em có uống cà phê đâu?"

Anh ấy cứ ngỡ Lục Dĩ Thành sẽ chọn khăn giấy hoặc gạo dầu chứ.

Lục Dĩ Thành không trả lời.

"Được mà, em cứ lấy đi."

Khoảng mười phút sau, Lục Dĩ Thành cẩn thận ôm tách cà phê vào toa tàu điện ngầm, suốt cả đường đi đều che chở nó.

Chương 68:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Khi Lục Dĩ Thành về đến nhà, Lục Tư Nghiên đã ngủ thiếp đi.

Từ khi vào mẫu giáo, thói quen sinh hoạt của đứa trẻ này đã bị buộc phải sửa đổi. Giang Nhược Kiều cũng rất buồn ngủ nhưng vẫn gắng gượng nãy giờ, giờ Lục Dĩ Thành đã về, cô có thể chuẩn bị về trường rồi. Lục Dĩ Thành vẫn kiên quyết phải đưa cô đến cổng trường, ngày tháng chín vẫn còn ấm áp, quanh trường đại học A lại càng náo nhiệt, hai người đi xuyên qua con đường mòn, có lẽ do gần đến Trung Thu nên mặt trăng trên đỉnh đầu ngày càng tròn, treo lơ lửng trên trời, tỏa sáng vằng vặc.

Lục Dĩ Thành vẫn cầm cốc cà phê đó, cuối cùng đợi đến cổng trường anh mới đưa cốc cho cô.

Mặt Giang Nhược Kiều đầy khó hiểu.

"Cốc, uống cà phê."

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Tôi biết."

Nhưng sao cậu lại đưa tôi? Từ đâu ra thế?

Giang Nhược Kiều biết chiếc cốc này, cô vốn muốn mua nó, nhưng giá trên mạng cao tới giật mình nên lại không mua. Cô là người sẽ thỉnh thoảng tiêu xài bốc đồng, nhưng cũng chỉ là một chiếc cốc, cô thật sự không muốn vung tay quá trán.

Chẳng lẽ Lục Dĩ Thành đã mua chiếc cốc này?

Mặc dù bây giờ chiếc cốc này đã giảm giá, nhưng cô nhìn ngang ngó dọc vẫn không thấy anh là kiểu người sẽ bỏ ra hơn hai trăm tệ để mua một chiếc cốc.

Lục Dĩ Thành thành thật thừa nhận: “Vừa rồi tôi đến công ty, họ nói đây là quà Trung Thu.”

Anh cố tình bỏ qua phần quan trọng nhất.

Ví dụ như, anh Lễ kêu anh đi chọn, ví dụ như thật ra có khăn giấy và dầu gạo phù hợp với anh hơn.

Được thôi, giờ anh cũng thấy mình thật vô lý, không thể tin được, sao anh lại chọn một chiếc cốc chẳng có ích gì mấy nhỉ?

Lúc này Giang Nhược Kiều mới chợt hiểu ra: "Thì ra là quà Trung Thu."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Tôi cũng không uống cà phê, Tư Nghiên cũng có ly ống hút riêng của nó. Bỏ đóng bụi ở nhà cũng rất đáng tiếc."

Vậy là không ai dùng đến nên tặng cô?

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng, cũng nhận lấy không chút do dự: "Vậy thì cảm ơn cậu, tôi rất thích chiếc cốc này."

Lục Dĩ Thành: "Vậy thì tốt."

Giang Nhược Kiều thực sự muốn tra xem bây giờ giá của chiếc cốc này như nào rồi chuyển tiền cho anh, nhưng khi lời đến bên môi lại nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên mặt anh, nên cô đành nuốt ngược lại. Làm vậy có quá khách sáo không? Nhưng anh đã tặng cô chiếc cốc, bây giờ còn sáng nào cũng mang bữa sáng cho cô... Nhìn vào sổ sách kế toán của anh cũng biết hằng ngày anh tiết kiệm như thế nào.

Hay là sau này cô dẫn Tư Nghiên đi dạo phố nhiều hơn.

Cô sẽ mua cho Tư Nghiên nhiều đồ dùng hàng ngày, đồ ăn vặt và trái cây hơn, cô mua thêm chút nào, anh sẽ được bớt đi chút ấy, mỗi lần lại mang thêm cho anh một ít đồ ăn?

"Đúng rồi."

Trước khi chia tay ở cổng trường, Giang Nhược Kiều kêu Lục Dĩ Thành lại.

"Ngày mai không cần mang bữa sáng cho tôi đâu." Giang Nhược Kiều nói: "Sáng sớm mai tôi phải ra ngoài nên sẽ ăn sáng ở ngoài."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Có việc à?"

"Đúng vậy." Giang Nhược Kiều nói: "Vẫn phải bận rộn thêm vài ngày."

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng: "Vậy ngày mốt thì sao?"

Giang Nhược Kiều: "Để mai tính đi."

"Được rồi."

Sau khi tạm biệt, Giang Nhược Kiều đi vào trường, lúc thì nhìn chiếc cốc, lúc lại suy nghĩ về cuộc trò chuyện với Lục Dĩ Thành, cô đột nhiên nhớ đến một chuyện rất rất quan trọng, một chuyện lớn đã bị cô bỏ qua… Giờ với người ngoài, Lục Dĩ Thành đang theo đuổi cô, vậy câu hỏi đặt ra là cô nên chấp nhận hay từ chối đây?

Giang Nhược Kiều đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên trời: Sao cô lại thấy... như đang bước vào một cái hố vậy?

Chẳng lẽ Lục Dĩ Thành muốn cầm kịch bản si tình "khổ cực theo đuổi cô mấy năm trời vẫn không thể đợi được câu từ chối hay chấp nhận của cô"?

Giang Nhược Kiều, mày bị sao vậy?

Rõ ràng ban đầu cô đã nghĩ mình không nên có bất cứ quan hệ gì với Lục Dĩ Thành, kết quả cô lại bước từng bước đến tình trạng hôm nay như diễn biến của cốt truyện. Ít nhất đối với người ngoài, cô và Lục Dĩ Thành vẫn có một chút quan hệ, chính là người theo đuổi và người được theo đuổi.

Thật sự quá đáng sợ, đây là lần đầu tiên Giang Nhược Kiều cảm nhận được sức mạnh của tương lai một cách chân thực như vậy.

Đáng sợ ghê.

Cô dám thề, Lục Dĩ Thành không cố ý muốn theo đuổi cô, cô cũng không cố ý phối hợp với sự theo đuổi của anh, hai người bọn họ chỉ miễn cưỡng đến với nhau vì những nguyên nhân bất đắc dĩ thôi.

Nếu không, không ai có thể giải thích được, tại sao hai người họ lại ngày càng thân thiết.

Rõ ràng họ đã lựa chọn cách tốt nhất theo sự phát triển của vấn đề, nhưng dường như mọi chuyện đang dần phát triển thành tương lai mà Lục Tư Nghiên nói.

Cái kết trong tiểu thuyết gốc có thực sự là cái kết cuối cùng không? Chẳng lẽ nơi Lục Tư Nghiên ở chính là tương lai sau khi kết thúc truyện gốc?

Kết hôn với Lục Dĩ Thành và sinh ra Tư Nghiên chính là tương lai sau khi truyện gốc kết thúc.

Vậy, cô đã thực sự thay đổi kết cục của mình sao?

Càng nghĩ càng sợ.

Giang Nhược Kiều sợ đến mức tăng tốc, chạy chậm về ký túc xá nữ.

Bẫy quá sâu, cô muốn về ổ nằm!

Nghĩ đến vấn đề vừa huyền bí vừa kỳ dị này, Giang Nhược Kiều không thể bình tĩnh lại, mà ở bên kia, Lục Dĩ Thành cũng nhanh chóng quay về căn nhà mình thuê. Anh vào bếp mới nhận ra, Giang Nhược Kiều đã rửa sạch đĩa và nĩa, không để lại cho anh dọn, nhìn bồn rửa bát trống trơn, ngược lại, anh lại thấy khá thất vọng. Sau khi thu dọn đồ chơi và sách tranh của Lục Tư Nghiên, anh bèn đi tắm.

Ra khỏi phòng tắm, anh định về phòng ngủ, nhưng khi đi ngang qua phòng làm việc, Lục Dĩ Thành lại dừng bước, đi vào phòng làm việc theo tiếng gọi của trái tim.

Anh lấy sổ kế toán từ ngăn kéo ra.

Trong suốt quá trình này, anh rất xấu hổ.

Anh chưa từng che giấu sự nghèo khó cũng như hoàn cảnh thực của mình, nhưng chỉ cần nghĩ đến cảnh cô đọc sổ sách kế toán của anh, anh sẽ tự động nảy sinh một loại cảm xúc mà ngay cả anh cũng không thể diễn tả rõ ràng.

Đang nghĩ đến cách cô đánh giá cuộc sống mình lúc đọc cuốn sổ này, bỗng anh nhìn thấy một mẩu giấy nhớ trên bìa sổ kế toán.

Sau khi nhìn rõ nội dung trên đó, anh khẽ ngẩn ra, trong mắt hiện lên ý cười chân thật.

Một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Khi còn là một đứa trẻ không hiểu gì, anh cũng có những lúc rất tham lam, anh còn nhớ có một ngày, bà ngoại ra ngoài về mang cho anh một cây xúc xích, anh vừa nhìn thấy đã vô cùng ngạc nhiên và vui sướng.

Tâm trạng đó kéo dài đến mấy ngày liền.

Đúng thế, vừa ngạc nhiên lại vừa vui sướng.

Anh nhìn thỏi vàng cô vẽ, cảm thấy nó hết sức dễ thương.

Liệu sau này anh có phát tài không? Thật ra anh cũng không nghĩ xa đến vậy, hồi trước, chuyện xa nhất anh nghĩ tới cũng không vượt quá một tháng. Đối với anh, tương lai quá xa vời, anh chưa bao giờ dám vọng tưởng đến tương lai, anh chỉ có thể chú ý đến con đường dưới chân, vững vàng bước từng bước.

Tuy nhiên, hôm nay, vào giờ phút này, anh đã nghĩ đến tương lai.

*

Cả đêm Giang Nhược Kiều ngủ không ngon giấc, hôm sau trời còn chưa sáng hẳn mà cô đã dậy.

Đó là một công việc rất quan trọng, nên đương nhiên phải phấn chấn hơn một trăm hai mươi nghìn lần.

Cô cố gắng ủi váy một cách nhẹ nhàng hết mức có thể, hôm nay cô mặc kiểu váy rũ nên tốt nhất là không nên xuất hiện một nếp nhăn nào, tối hôm qua cô đã ủi một lần, sáng nay lại phải ủi thêm lần nữa. Sau đó, cô lại vẽ lông mày và kẻ mắt cẩn thận, khuôn mặt của tuổi hai mươi còn hơi non nớt, có lẽ cô còn quá trẻ, nên chỉ mong mình trông trưởng thành hơn một chút. Sau khi chỉnh trang xong xuôi, chắc chắn từ đầu đến chân không có chỗ nào có vấn đề, cô mới cầm túi xách và tài liệu bước ra khỏi ký túc xá.

Chuyện hôm qua đã cho cô rất nhiều linh cảm.

Nếu không nhờ công việc này, cô sẽ không thể tiếp xúc với những người như Mai Lê, cũng không thể để lại tên tuổi và ấn tượng của mình với lãnh đạo trường.

Công việc dịch thuật của công ty này gồm dịch nói và dịch viết, tập khách hàng về cơ bản đều là các doanh nghiệp. Đây là những người mà cô hoàn toàn không thể tiếp xúc được ở trường học hay ở cửa hàng Hán phục. Chẳng nhẽ lần này cô lại mơ mộng nghĩ rằng chỉ làm phiên dịch là có thể trở thành bạn tốt với bọn họ? Cô không ngây thơ đến thế. Cô chỉ cảm thấy cô có thể học được những điều quý giá từ những người này, những điều mà có lẽ cô không thể học được trên lớp.

Giang Nhược Kiều mang theo kỳ vọng vô hạn với tương lai đi xuống cầu thang.

Tâm trạng mới tốt được một giây đã đột ngột tắt lịm.

Bởi vì bên ngoài tòa ký túc xá nữ có một người đang đứng.

Tưởng Diên.

Cô lập tức bị tạt cho một gáo nước lạnh. Giang Nhược Kiều không cần nghĩ cũng đoán được anh ta đến tìm cô.

Cuối cùng Tưởng Diên cũng nghĩ thông và lên kế hoạch xốc lại tinh thần. Nếu anh ta vẫn thích cô và không muốn đánh mất cô, thì đương nhiên phải theo đuổi lại được cô. Anh ta mang đến bốn phần đồ ăn sáng đến, là cà phê và bánh sừng bò mà cô yêu thích.

Giang Nhược Kiều rất muốn đi thẳng, nhưng ngặt nỗi anh ta đã đi theo.

Giang Nhược Kiều: "..."

"Tôi đang vội." Giang Nhược Kiều nói.

Tưởng Diên hiểu ra, vội vàng muốn đưa bữa sáng cho cô.

Giang Nhược Kiều từ chối: "Không cần đâu."

Cô nói rồi chuẩn bị rời đi, Tưởng Diên lại nói từ phía sau: "Nhược Kiều, anh biết bây giờ anh có nói gì cũng vô ích."

Giang Nhược Kiều không muốn nghe, nên bước nhanh hơn.

Tưởng Diên đi theo: "Anh sẽ chứng minh cho em thấy bằng những hành động thiết thực, anh sẽ thay đổi, Nhược Kiều, anh chỉ muốn chứng minh cho em thấy con người anh không tệ đến vậy."

Nếu là trước kia, Giang Nhược Kiều sẽ vui vẻ hỏi ngược lại anh “Vậy em gái Khả Tinh của anh thì sao? Mẹ anh thì sao?", nhưng bây giờ cô chẳng còn muốn làm vậy nữa. Nói thế nào nhỉ, dùng một câu tóm tắt thì là mở rộng tầm mắt rồi.

Mở rộng tầm mắt rồi, đương nhiên sẽ không cố ý vướng vào những chuyện không liên quan đến mình nữa.

Sau này cô còn muốn nhận được nhiều đơn và mở mang được kiến thức hơn nữa kìa.

So với Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh, so với mẹ Tưởng khẩu phật tâm xà, chẳng phải bản thân cô còn quan trọng hơn sao?

Kiếm nhiều tiền để cải thiện bản thân mới là chuyện chính đáng!

Giang Nhược Kiều bước nhanh hơn.

May mà Tưởng Diên không đi theo dốc bầu tâm sự với cô nữa.

Chuyện này vẫn bị mấy người nhìn thấy, nhân duyên của Lục Dĩ Thành không tồi nên trên đường đưa Lục Tư Nghiên lên xe buýt của trường, anh nhận được tin nhắn WeChat từ một người bạn: [Anh Lục, anh làm sao thế, sao lại lười theo đuổi hotgirl thế?]

Đây là bạn cùng trường của anh thời cấp ba, hai người học cùng khối nhưng khác lớp, cùng một tốp thi đậu vào Đại học A nên quan hệ rất tốt.

Lục Dĩ Thành không hiểu ý anh ta, nhắn trả lời: [Là sao?]

Người bạn lập tức trả lời lại: [Anh không biết à, tôi nghe bạn gái tôi nói là thấy Tưởng Diên đưa bữa sáng cho Giang Nhược Kiều, chắc là muốn theo đuổi lại cô ấy đấy. Anh Lục, anh mới đưa bữa sáng có mấy hôm đã lười biếng rồi à? Sẽ bị người khác xen vào đấy.]

Tưởng Diên? Ánh mắt Lục Dĩ Thành đột nhiên sa sầm đi.

Thực ra cũng không lạ, không ai không biết chuyện Tưởng Diên thích Giang Nhược Kiều, hơn nữa bản thân Tưởng Diên cũng không phải người dễ dàng từ bỏ.

Lục Dĩ Thành vốn định đáp sáng nay cô ấy có việc gấp, nhưng nghĩ lại thì nói ra chuyện này sẽ khiến người khác hiểu lầm, nên anh bèn thành thật trả lời: [Được rồi, tôi biết rồi.]

Người bạn: [?]

Người bạn: [Sao, anh không theo đuổi nữa à?]

Lục Dĩ Thành: [Không phải.]

Người bạn: [Vậy thì anh tích cực lên đi chứ! Cố thoát kiếp FA trước Thất Tịch sang năm.]

Thất Tịch sang năm…

Lục Dĩ Thành nhìn dòng tin nhắn đó rồi rơi vào trầm tư.

Thất Tịch sang năm sẽ như thế nào nhỉ?

Chắc anh vẫn đang trong trạng thái theo đuổi cô nhỉ. Cũng có thể, anh phải theo đuổi cô thế này rất nhiều năm.

Lục Dĩ Thành: [Cảm ơn.]

Chương 69:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tưởng Diên cũng định vực lại tinh thần.

Anh ta đã nghĩ kỹ càng, nếu Nhược Kiều không muốn chấp nhận lời giải thích của anh ta, thế cũng không sao. Chuyện Nông Gia Lạc có thể dừng ở đây, anh ta không cần phải giải thích quan hệ của mình với Lâm Khả Tinh, bởi dù quá khứ ra sao thì từ nay trở đi, anh ta cũng đã quyết định sẽ không qua lại gì với Lâm Khả Tinh nữa. Thật ra, đến hiện tại, anh ta không muốn hoặc có lẽ là sợ phải chứng thực rốt cuộc Lâm Khả Tinh có tâm tư gì với mình hay không.

Hai người bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có lẽ cách thức ở chung từ trước đến nay đã làm anh ta tê liệt.

Bất kể tình cảm Lâm Khả Tinh dành cho Tưởng Diên là gì, có ôm tâm tư về chuyện kia hay không, tất cả đã không quan trọng nữa, nhất định anh ta sẽ tránh xa cô ta, mà hiện tại Tưởng Diên cũng làm như thế.

Sau này anh ta sẽ không đến nhà họ Lâm nữa, cũng không đi gặp Lâm Khả Tinh. Nếu như nhà họ Lâm có việc gì cần mình thì anh ta sẽ báo đáp bằng cách khác, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Nếu như phải chọn một trong hai người, Tưởng Diên vẫn sẽ chọn lắng nghe tiếng lòng của mình, bởi anh ta luyến tiếc Nhược Kiều.

Tưởng Diên sẽ không trở lại nhà họ Lâm, không đi gặp Lâm Khả Tinh, dù mẹ anh ta có khuyên can thế nào, anh ta cũng sẽ không nghe theo nữa.

Bây giờ anh ta có thể theo đuổi cô một lần nữa, đúng không?

Tưởng Diên đưa hết bốn phần bữa sáng đã mua cho các bạn học khác. Anh ta còn có việc phải đến câu lạc bộ xem một chuyến, nhưng còn chưa đến văn phòng câu lạc bộ đã nghe thấy bên trong đang bàn tán sôi nổi lạ thường. Ngay lúc nghe thấy một cái tên, anh ta dừng bước.

"Tôi nghe nói Lục Dĩ Thành đến công ty của đàn anh Hạ làm việc, có phải không?"

"Đúng thế. Nghe nói đầu năm hai đại học đàn anh Hạ đã mời cậu ấy rồi, mà cậu ấy mới đồng ý cách đây không lâu thôi. Tôi nói các cậu nghe, các cậu có biết đàn anh Hạ trả cho cậu ấy mức lương bao nhiêu không?" Người nọ thần thần bí bí nói: "Tôi cũng có nghe thông tin nội bộ, có người bảo vì để giữ Lục Dĩ Thành lại nên đàn anh Hạ đã trả số lương này..."

"Nhiều thế cơ à? Không phải nói công ty của đàn anh Hạ làm ăn thua lỗ à?"

"Lạc đà gầy vẫn báo hơn ngựa, mấy ông chủ cổ đông kia toàn cậu ấm nhà giàu, làm vì đam mê thôi!"

"Tiền lương cao như vậy thật hâm mộ làm sao, tôi cũng muốn đến, làm này không phải hơn dạy kèm tại nhà nhiều à?"

Người nọ giễu cợt: "Thế cậu cũng phải có trình độ như Lục Dĩ Thành đi đã! Trước đó tôi có nghe giáo viên hướng dẫn bảo, chắc chắn sau này Lục Dĩ Thành sẽ trở thành nhân tài trong giới, cậu ấy thật sự xứng với mức lương này. Mà bây giờ cậu ấy còn chưa tốt nghiệp chính quy đấy, nếu cậu ấy tốt nghiệp rồi học tiếp nghiên cứu sinh, với mức lương đàn anh Hạ trả kia còn không mời nổi đâu!"

Mấy người kia đều im phăng phắc.

Hoàn toàn chính xác, Lục Dĩ Thành là sinh viên xuất sắc của khoa bọn họ, năng lực chuyên môn vượt trội, hoàn toàn có thể đoán ra tương lai sau này của anh tiền đồ rộng mở.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Nhưng mà đàn anh Hạ cũng mời cậu ấy lâu vậy rồi, sao lần này cậu ấy lại đồng ý?" Có người suy đoán: "Không phải là có liên quan đến Giang

Nhược Kiều bên khoa Ngoại ngữ đấy chứ? Thời gian này đi đâu cũng có thể nghe được chuyện của bọn họ."

"Chắc là có liên quan đó! Theo đuổi nữ thần, yêu đương sẽ khá tốn kém đấy!"

Có nữ sinh nghe xong lập tức rất bất mãn: "Có ý gì? Kỳ cục! Trong tình yêu, dù thế nào đi nữa các cậu cho rằng đàng trai không tốn một xu mà đàng gái vẫn phải bù vào mới đúng hả?"

"Chưa kể người ta yêu nhau đàng hoàng, sao thốt ra từ miệng mấy người lại giống như bên đàng gái muốn đào mỏ vậy, mắc mửa!"

"Đừng, đừng, đừng, chị ơi, chị hiểu nhầm ý của em rồi, em thật sự không hềnghĩ vậy, chị thấy em giống người cổ hủ thế à?" Người nọ thanh minh: "Ý em là yêu đương chắc chắn phải tốn kém hơn lúc độc thân, với lại cái cậu Lục Dĩ Thành kia thật sự rất chín chắn! Có lẽ khi người ta yêu, họ sẽ muốn sắp xếp tất cả mọi thứ cho thật hoàn hảo, chẳng hạn như chuẩn bị sẵn khoản đặt cọc trước gì đó."

"Thật ra cũng có thể hiểu được, chúng ta đều đã là sinh viên năm ba rồi, thích một người đương nhiên sẽ nghĩ đến chuyện sau này, chỉ có thể nói là Lục Dĩ Thành khá có trách nhiệm thôi! Chẳng cần nói cậu ấy, bây giờ tôi đang hẹn hò, xem giá nhà ở Bắc Kinh thôi mà đã buốt cả đầu nhưng cũng đành chịu thôi. Giờ chúng ta cũng đã lên năm ba rồi, còn có thể buông thả ở trường bao lâu nữa đâu, cuối cùng vẫn sẽ phải bước chân ra xã hội, vừa ra xã hội là đủ loại vấn đềùn ùn kéo tới..."

Tưởng Diên nghe không nổi nữa.

Anh ta đi vào.

Trong văn phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều thấy rất lúng túng. Họ đang bàn tán vềbạn gái cũ của Tưởng Diên và bạn tốt của anh ta... không biết anh ta đã đứng bên ngoài nghe bao lâu rồi. Bọn họ không biết Tưởng Diên có ngượng ngùng không, chứ bọn họ đã thoát khỏi tòa thành mơ mộng ở đại học A rồi.

Tâm trạng của Tưởng Diên không h`ê bình tĩnh như cách anh ta thể hiện.

Đợi họp câu lạc bộ xong, theo thói quen, anh ta lấy điện thoại ra. Rõ ràng là Nhược Ki`âu đã block tất cả các phương thức liên lạc của anh ta, nhưng anh ta vẫn không kìm được, đây là một thói quen khó bỏ.

Ngón tay khẽ khựng lại.

Trên giao diện của vòng bạn bè, Lâm Khả Tinh mới đăng trạng thái vào mười phút trước: [Cho em hỏi mấy bạn có kinh nghiệm, nên tham gia câu lạc bộ nào ở đại học thì ổn ạ? Em s`âu quá!]

Tưởng Diên rũ mi.

Như đưa ra một quyết định nào đó, anh ta cài đặt một h`ồi, nhấn chọn không cho cô ấy xem bài của tôi trong vòng bạn bè và trạng thái của Lâm Khả Tinh, cũng chọn bỏ theo dõi cô ta.

Dĩ nhiên Tưởng Diên không h`ê biết rằng chỉ một mình anh ta mới thấy được vòng bạn bè này của Lâm Khả Tinh.

Sau vụ Nông Gia Lạc, Tưởng Diên không nói thêm câu nào với Lâm Khả Tinh nữa, thậm chí còn không gặp mặt.

Giang Nhược Ki`âu đi gặp trợ lý của Mai Lê.

Trợ lý của Mai Lê là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, dí dỏm và hi`ên hòa hơn Mai Lê, trông trợ lý của bà ấy càng giỏi giang và nói năng cẩn trọng hơn. May mà Giang Nhược Ki`âu đảm nhận vị trí của mình rất ổn thỏa. Thật ra cô đã là một phiên dịch viên, lại được Mai Lê chỉ bảo, cho nên lúc làm việc, Giang Nhược Ki`âu đ`âu dốc toàn lực phối hợp với vị trợ lý này.

Đôi khi người ta hợp nhau v`ê tác phong là vậy đấy.

Trợ lý của Mai Lê cũng nảy sinh hảo cảm với sự phối hợp của Giang Nhược Ki`âu, nhất là cô làm việc thật sự rất chu đáo, h`âu như sẽ suy nghĩ

đến tất cả các mặt.

Quả thật Đá quý Lâm thị đang thực hiện một số dự án bên mảng từ thiện.

Giang Nhược Kiều nhận tư liệu từ trợ lý của Mai Lê, so ra thì đầy đủ hơn phía công ty kia cung cấp.

Bà Lâm thật sự đã dẫn dắt đoàn đội của mình làm rất nhiều chuyện thiết thực, ví dụ như giúp đỡ về chuyên môn y khoa cho người bệnh mắc chứng teo cơ cột sống. Mấy năm gần đây, họ cũng luôn giúp đỡ những gia đình thất lạc con cái rồi thành lập tổ chức bảo vệ phụ nữ và trẻ em, đây chính là điều hấp dẫn Mai Lê. Mà bà Lâm làm những chuyện này tất nhiên không hề để lại danh tính, đôi khi cũng sẽ tuyên truyền một đợt, dĩ nhiên đã nhận được rất nhiều thiện cảm và sự quan tâm của mọi người.

Trong tay Giang Nhược Kiều còn có tài liệu cá nhân của bà Lâm.

Thật ra Bà Lâm là một người rất ưu tú.

Tất nhiên nếu chỉ đánh giá từ vẻ bề ngoài, bà Lâm đúng là vẫn chưa đủ nổi bật, nhưng trong mắt của một người 'dựa mặt ăn cơm' như Giang Nhược Kiều, đôi khi bề ngoài thật sự không hề quan trọng đến vậy. Sự uyên bác từ tận xương cốt cùng với kiến thức rộng rãi, thậm chí là tính kiên quyết trong suy nghĩ, có thể đều quan trọng hơn bề ngoài rất nhiều. Những đạo lý này là do cô đọc càng nhiều sách, so sánh với càng nhiều chuyện và người mình từng gặp và rút ra được.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nếu xét ở một mức độ nào đó, Bà Lâm và ông Lâm xem như là sự kết hợp giữa chồng già vợ trẻ.

Ông Lâm lớn hơn bà Lâm mười mấy tuổi, trước khi kết hôn với bà Lâm, ông Lâm từng có một cuộc hôn nhân, chỉ có điều người vợ trước đã

mất vì ung thư vào năm ba mươi tuổi, để lại hai người con trai.

Ông Lâm và bà Lâm kết duyên nhờ hí kịch. Ông Lâm thích xem hí kịch, mà mẹ của bà Lâm lại từng là diễn viên cực kỳ nổi tiếng một thời.

Tóm lại, đây cũng có thể xem như một đoạn giai thoại.

Sau khi kết hôn, bà Lâm sinh cho ông Lâm một người con gái rồi chuyên tâm làm từ thiện, làm một người mẹ hiền vợ đảm của ông Lâm, bà ta vẫn luôn đảm đương rất tốt. Mấy năm gần đây, bà ta bận bịu khắp nơi, đã đóng góp công lao to lớn cho danh tiếng của Đá quý Lâm Thị.

Đây coi như đã giải thích được thắc mắc của Giang Nhược Kiều.

Thật ra cô còn khá kinh ngạc, dù mẹ Tưởng đã che giấu tâm tư kia rất sâu, nhưng Lâm Khả Tinh còn trẻ như vậy, theo lý mà nói thì người từng trải như bà Lâm vẫn có thể nhìn ra chút tâm tư của Lâm Khả Tinh đối với Tưởng Diên chứ nhỉ. Bây giờ nhìn thấy công sức mà bà Lâm đã đổ vào việc từ thiện công ích mỗi năm, cô tính toán sơ sơ cũng nhìn ra được bình thường bà ta bận rộn đến mức nào. Chưa kể lúc Tưởng Diên dọn đến nhà họ Lâm, anh ta chỉ mới mười tuổi. Có lẽ những người xung quanh nhìn họ mười năm cũng đã quen, tưởng rằng sự mê luyến của Lâm Khả Tinh dành cho Tưởng Diên chỉ là tình cảm em gái dành cho anh trai mà thôi.

Người hôm nay cô và cả trợ lý của Mai Lê tiếp đãi là một thư ký trợ lý trong đoàn đội của bà Lâm.

Dù sao so với Đá quý Lâm Thị đã đứng vững ở Bắc Kinh mà nói, một người từ nước ngoài đến như Mai Lê thật sự không tính là gì cả. Mai Lê cũng không phải bà chủ của doanh nghiệp lớn gì, mà chỉ vừa hay kinh doanh một số sản nghiệp với quy mô không lớn ở nước ngoài.

Thư ký trợ lý của bà Lâm cũng có hai người.

Người thư ký trợ lý này cũng chỉ mới đến chưa lâu, khi nhìn thấy lịch trình đã được sắp xếp, phát hiện người mình tiếp đãi là khách nước ngoài

thì khóc không ra nước mắt: Ông trời ơi, vì sao ông cứ muốn giày vò một đứa đáng thương thi trượt cấp bốn hai lần hả!

Bấy giờ thư ký trợ lý mới nước tới chân mới nhảy, suốt dọc đường lẩm bẩm đủ loại câu chào hỏi, cô ấy còn cố ý tải ứng dụng dịch xuống vì lần đàm phán này.

Tuy vậy, cô ấy thấy vẫn không ổn lắm, bèn lượn hết một vòng trong văn phòng, xin chị cầu anh: "Có ai trong mọi người thương xót đi cùng với em không, vốn tiếng Anh mèo cào của em thật sự không sử dụng được, hơn nữa em còn mù tiếng Anh. Có lẽ em đọc hiểu nhưng chỉ viết được le que mấy câu thôi, còn bảo em đi nói thì thật sự không được!"

Ngay lúc thư ký trợ lý phát điên, vừa hay bà Lâm đến đối chiếu về buổi tiệc từ thiện.

Buổi tiệc này cực kỳ quan trọng, không thể sơ sót. Vì để tiện cho công việc, khoảng thời gian này, mấy buổi tối bà ta đều ở lại phòng khách sạn.

Bà ta vừa bước vào văn phòng thì đã nghe thấy mấy câu này của thư ký trợ lý nhà mình, bà Lâm hơi ngạc nhiên: "Tiếng Anh? Có chuyện gì thế?"

Dự án từ thiện nhìn thì đơn giản, nhưng bà Lâm luôn có thói quen tự kiểm tra từng chi tiết một, hơn nữa có rất nhiều dự án mang danh nghĩa Đá quý Lâm Thị đều được bắt tay cùng lúc. Thế nên nói một cách nghiêm túc thì bà Lâm còn bận hơn cả nhân viên. Dù sao với mấy việc nhỏ như Mai Lê đến tìm hiểu dự án từ thiện cũng không thể nào xuất hiện trong lịch trình hàng ngày của bà Lâm được.

Thư ký trợ lý giật mình thon thót.

Cuối cùng, một người phụ trách khác bước tới nói: "Thưa bà, là một quý bà người nước ngoài, bà ấy muốn tìm hiểu về các dự án có liên quan đến mảng từ thiện mang danh nghĩa công ty của chúng ta."

Bà Lâm như có điều suy nghĩ: "Sao không báo lên?"

Một trong số những người phụ trách cũng hơi sợ hãi: "Chúng tôi đã kiểm tra rồi, quý bà kia... đang kinh doanh một công ty nhỏ về máy móc y tế ở nước ngoài.

Bà Lâm đã hiểu.

Là do bối cảnh của người nước ngoài kia không đủ mạnh, cũng không đủ lớn, thế nên cấp dưới của bà ta mới không quá xem trọng.

Điều này khiến bà ta hơi buồn bực.

Hiện giờ công ty là do hai người con riêng quản lý, bà ta cũng từng nghe chồng nói sau này công ty có khuynh hướng muốn phát triển ra thị trường nước ngoài. Dù họ không nghĩ đến sự phát triển trong tương lai của công ty, nhưng bạn bè nước ngoài cố ý đến nước mình chọn quyên góp từ thiện, còn lựa chọn Đá quý Lâm Thị của họ, chẳng lẽ chuyện này không đáng tuyên truyền à?

Bà Lâm lườm người phụ trách kia. Đây là một người họ hàng bắn đại bác bảy ngày không tới của bà cụ Lâm đã qua đời.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bà ta nhanh chóng quyết định: "Vừa hay bây giờ tôi đang rảnh, Ngải Mễ, cô đi với tôi, chúng ta đi đón quý bà kia."

Giang Nhược Kiều không nghĩ tới bà Lâm sẽ tự mình đến đón tiếp bọn họ.

Tất nhiên là trợ lý của Mai Lê cũng không ngờ chuyện sẽ diễn ra như thế này.

Tuy vốn ngoại ngữ của Ngải Mễ, trợ lý công việc của bà Lâm cũng tàm tạm, nhưng so ra vẫn kém sinh viên chuyên ngành tiếng Anh như Giang Nhược Kiều. Mà mấy hôm nay Giang Nhược Kiều còn tốn rất nhiều công

sức ghi nhớ không ít những từ ngữ chuyên môn trong mảng từ thiện, sự cố gắng của cô đã có hiệu quả. Đến cả bà Lâm cũng không khỏi ghé mắt, không h`ebủn xỉn khen ngợi: "Cô Giang rất giỏi, trông cô còn rất trẻ, chắc hẳn vẫn đang là sinh viên?"

Giang Nhược Ki`âu gật đ`âu: "Tôi đang học năm ba."

Sau khi nghe phiên dịch xong, trợ lý của Mai Lê cũng nói giúp Giang Nhược Ki`âu một câu: "Ki`âu là sinh viên của trường đại học hàng đ`âu trong nước đấy, quả thật rất xuất sắc."

Bà Lâm hơi kinh ngạc: "Cô Giang rất giỏi."

Bất kể có phải vì làm đủ nghi lễ xã giao mặt ngoài hay không, bà Lâm cũng đưa danh thiếp của mình ra, lại nói với trợ lý của Mai Lê: "Có bất kỳ thắc mắc nào mọi người đ`âu có thể liên lạc tìm tôi."

R`ãi bà bà Lâm lại nói với Giang Nhược Ki`âu: "Nếu như cô Giang có kế hoạch làm việc trong tương lai, có thể cân nhắc đến công ty chúng tôi nhé. Không giấu gì cô, công ty chúng tôi cũng đang thiếu những nhân tài như cô."

Giang Nhược Ki`âu trịnh trọng đặt tấm danh thiếp vào giữa vách ngăn trong ví.

Chuyện gì cũng phải cẩn thận, biết đâu ngày nào đó tấm danh thiếp này sẽ phát huy tác dụng thì sao?Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhi`âu bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin v`êpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 70:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Có một khoảng thời gian, Giang Nhược Kiều cảm thấy mình không hề có duyên với từ phật hệ.

*Phật hệ: Lối sống kiểu làm mọi việc theo ý thích, để mọi thứ tự trôi đi, không thích kết hôn.

Tuy nhiên, lúc ra khỏi tòa nhà Đá quý Lâm Thị, cô lại vô cớ nghĩ đến cụm từ này. Nó hơi giống với trạng thái và tâm thái hiện tại của cô, nguyên tác là nguyên tác, còn thực tế là thực tế, chỉ cần không ảnh hưởng gì đến cô, cô cũng sẽ không đi làm phiền họ vì chuyện còn chưa xảy ra trong hiện thực. Trái lại cô còn mong rằng cả đời mình cũng không cần dùng tới tấm danh thiếp này. Cô thật sự quá bận rộn, bận đi học, bận làm việc, bận kiếm tiền cho con trai tiêu... Tận sâu thâm tâm, cô thật sự mong mọi mặt cuộc sống sẽ êm ả, không muốn trở thành một con thiêu thân gì nữa.

Sau khi tiễn trợ lý của Mai Lê về lại khách sạn, cô thấy thời gian vẫn còn sớm.

Chương trình mỗi khoa không giống nhau, với chuyên ngành của cô thì chương trình học năm thứ ba thật sự không quá nhiều, cô lật xem thử thời khóa biểu cũng chỉ có hai tiết học vào sáng mai. Cô chủ động gửi Wechat cho Lục Dĩ Thành: [Công việc của tôi hôm nay tạm thời còn chưa xong, tôi sẽ đi đón Tư Nghiên, sau đó dẫn thằng bé đi ăn tối.]

Đến khi đi vào toa của tàu điện ngầm, cô mới nhận được trả lời từ Lục Dĩ Thành: [Được.]

Lục Tư Nghiên cơ bản tan học xong sẽ ngồi xe đưa đón của trường, nhưng quy định của nhà trẻ Chong Chóng Lớn rất thoải mái, người nhà cũng có thể tự đưa đón, chủ nhiệm lớp sẽ ghi chú lại rồi tháng sau sẽ hoàn trả một phần chi phí sử dụng xe của trường theo thứ tự.

Giang Nhược Kiều đã thông báo trước trong nhóm và app rồi, nói hôm nay người nhà của Lục Tư Nghiên sẽ đến đón cậu bé tan học.

Đợi đến khi tới cửa nhà trẻ, cô mới phát hiện ra mình lại được mở mang kiến thức.

Ở cửa có phụ huynh tình nguyện duy trì trật tự.

Bảo vệ treo những tấm bảng lên cửa, ví dụ như người nhà của lớp Lá 1 xếp hành đón con tại đây, lớp Lá 2 ngay bên cạnh, phụ huynh nào cũng phải xếp hàng dựa theo bảng hướng dẫn. Ở đây chủ yếu là mấy người thuộc vai vế ông, bà nội đến đón cháu, rất hiếm thấy ba mẹ trẻ tuổi. Giang Nhược Kiều tìm đến tấm bảng của lớp Lá 3, tuân thủ mà đứng vào trong hàng. Phía trước cô là một người mẹ, phía sau là một người bà. Nhà trẻ tan học từng lớp sẽ xếp hàng lần lượt đi ra, lớp Lá 1 vẫn chưa ra, còn lớp Lá 2... Ít nhất cô cũng phải đợi hơn mười phút.

Giang Nhược Kiều vốn không muốn bắt chuyện với bất kỳ ai.

Nhưng ai dè... bà cụ phía sau lại quá nhiệt tình, kéo lấy cô hỏi: "Trước nay chưa thấy cháu bao giờ, hồi cháu bà học mẫu giáo bé cũng là giáo viên ở lớp này theo, nghe cháu bà nói có bạn học mới đến, có phải là nhà cháu không?"

Người này quan sát Giang Nhược Kiều: "Cháu là chị của thằng bé à?"

Giang Nhược Kiều cũng không biết trả lời câu hỏi này như thế nào, bèn mỉm cười cho qua chuyện.

Thật sự, tính đến hiện tại vẫn chưa có ai cho rằng cô là mẹ của Lục Tư Nghiên... Suy cho cùng thì trông cô vẫn chỉ là một sinh viên chừng hai mươi thôi, dù thế nào cũng không thể có một đứa con lớn như vậy.

Chưa kể năm trước luật chỉ sinh một con vừa được xóa bỏ, mọi người nhìn thấy Giang Nhược Kiều đi chung với Lục Tư Nghiên thì họ sẽ vô thức tưởng cô là chị gái của cậu nhóc.

"Nhà cháu đăng ký cho thằng bé học lớp năng khiếu gì thế?" Bà cụ lại hỏi: "Thằng cháu nhà bà làm người ta rầu lắm, trước đó bị ba mẹ cho học lập trình gì đó, hôm qua chính nó lại đòi học trượt patin. Ba mẹ nói thì phải đi làm, thế là ngày nào bà cũng phải đưa đón."

Bị bà cụ này thình lình nhắc nhở, Giang Nhược Kiều mới chợt giật mình nhận ra: Đúng rồi, đến giờ Tư Nghiên vẫn chưa đăng ký bất kỳ lớp năng khiếu nào hết!

Người mẹ ở trước mặt Giang Nhược Kiều quay đầu lại: "Muốn học trượt patin ạ? Vậy thì cháu phải nhắc bác, tuyệt đối đừng cho cháu nó học quá lâu, sau khi vào học là con cháu không thích nữa, uổng hết một năm học phí cháu đã đóng cho nó!"

Bà cụ kích động, chen hàng tiến lên, kề sát Giang Nhược Kiều: "Thật hả? Bác vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, chắc bác phải về nói với con dâu!"

"Đúng ạ." Người mẹ kia lấy điện thoại di động ra: "Vừa hay dạo này trung tâm trượt patin gần nhất đang tổ chức hoạt động gì đó, cháu thấy huấn luyện viên đăng tin trên vòng bạn bè, có tiết học thử, rất tiện, hiện đang hoạt động đó. Học ba tiết học thử cũng chưa đến hai trăm tệ, bác có thể cho cháu bác qua học thử, thích lắm thì hãy đăng ký lớp, chỉ sợ bác đăng ký rồi, nó lại không có hứng thú thì người lớn lại chịu khổ, mà đứa nhỏ cũng khó chịu."

Giang Nhược Kiều cũng vô thức lấy điện thoại di động ra.

Ngay khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã nhấn thêm bạn Wechat với người mẹ này, bấm vào liên kết cô ta gửi, mua ba tiết học trượt patin thử.

Giang Nhược Kiều: "?

Không, không đúng, có chuyện gì thế này?

Không phải là cô đến đón con à, sao lại bị Amway, mà mấu chốt là còn bị Amway thành công rồi?

*Amway: Tên một công ty đa cấp bán hàng bằng hình thức giới thiệu. Tiếng lóng chỉ việc tiếp thị dụ mua.

Chuyện này không khoa học!

Người mẹ này còn nói: "Thật ra có rất nhiều lớp năng khiếu có tiết học thử, lần sau tôi sẽ chia sẻ cho cô, tuyệt đối đừng có nóng đầu mà đăng ký ngay một lớp, quan trọng nhất là vẫn phải cho con mình học thử đã, nó thích thật thì mới đăng ký."

Hai mắt Giang Nhược Kiều tan rã: "... Cảm ơn."

Thật tình, chuyện gì xảy ra vậy?

Cô không phải là người kiên định nhất trong phòng ký túc à? Bình thường cô đến tiệm tìm thầy Tony cắt tóc, dù người ta có nói khô cả miệng, cô cũng không làm thẻ, cả khi sạp trái cây đưa ra hoạt động, mua đủ giá trị hai trăm tệ thì có thể mua một cân sầu riêng với giá mười tám tệ chín, cô cũng tuyệt không đồng lòng. Tất cả đều vì thói quen thôi, cô không thể đi theo con đường bà chủ tiền trong thẻ xài không hết. Cho đến bây giờ, trừ thẻ ăn cơm và thẻ thư viện ra, cô chưa từng làm bất kỳ loại thẻ nào khác, nên giờ bất kể là gì, nó cũng sẽ đủ để được ghi trong công tích lịch sử.

Ai có thể nói cho cô biết về vấn đề vừa rồi không? Vì sao ngón tay của cô lại không nghe theo sai khiến, đến cả tiệm của người ta cũng chưa biết rõ là nằm đâu, đã mua hết ba tiết học?

Chuyện này quá nguy hiểm!

Lục Tư Nghiên vốn không biết hôm nay là mẹ đến đón mình.

Bình thường các học sinh đi xe trường sẽ được các giáo viên chăm sóc giữ lại trong phòng học, còn mấy bạn nhỏ không đi khác sẽ được chủ nhiệm lớp và một giáo viên khác mang theo ra cửa.

Trước đó cậu nhóc sẽ luôn ngây người trong phòng học, nhưng hôm nay chủ nhiệm lớp lạ kêu cậu nhóc xếp hàng đi ra ngoài, cậu nhóc có hơi ngơ

ngác. Đợi sau khi kịp phản ứng lại rồi, Lục Tư Nghiên mới lén hỏi chủ nhiệm lớp: "Thầy Hùng, có phải người nhà đến đón em không ạ?"

Thầy Hùng rất thích Lục Tư Nghiên, nghe vậy thì cười, chỉnh lại cổ áo giúp cậu nhóc: "Đúng đó em."

Quả nhiên Lục Tư Nghiên trở nên hớn hở.

Dù sao cũng chỉ có thể là ba hoặc mẹ đến đón cậu nhóc thôi.

Là ba hay mẹ nhỉ?

Chỉ đoán không thế này thôi cũng thấy đây là một chuyện vui và hạnh phúc rồi.

Đợi đến khi lớp Lá 3 xếp phía sau lớp Lá 2, đi có trật tự ra đến cửa, Lục Tư Nghiên học bạn học khác nỗ lực ló đầu nhìn ra ngoài, hệt như mò kim đáy bể. Nhưng mà thời gian đã không phụ lòng người, cuối cùng cậu nhóc cũng tìm được mẹ trong hàng người. Không ngờ lại là mẹ!

Lục Tư Nghiên nắm lấy quai đeo của cặp sách, mặt mày rạng rỡ đến đỏ bừng.

Đợi đến lúc cậu nhóc cà thẻ để ra khỏi cổng, chỗ đầu cổng còn phát ra âm thanh như robot – 'Lục Tư Nghiên, lớp Lá 3'.

Lục Tư Nghiên xông ra, lao vào trong lòng Giang Nhược Kiều, cô cũng thuận thế ôm lấy cậu nhóc, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán cậu.

"Tiểu Kiều, sao chị lại đến đây vậy?" Lục Tư Nghiên rất hiểu chuyện, khi ở bên ngoài hay ở trước mặt người khác, cậu bé chưa bao giờ gọi cô là mẹ, đều gọi là Tiểu Kiều.

Giang Nhược Kiều trả lời: "Nhóc đẹp trai, thời gian từ giờ trở đi đến trước khi em ngủ đều thuộc về chị. Nói đi, buổi tối em muốn ăn gì? Cái gì cũng được nè. Ba em không ở đây, có lẽ chúng ta có thể đi xõa một chút!"

Hai mẹ con đều có một loại vui vẻ lén lút.

Đây là bản tính của con người... cây kem ăn lén sẽ ngọt hơn, món cay ăn trộm sẽ càng mỹ vị.

Hai người cười khà khà: "Mẹ, con vừa muốn ăn hamburger, vừa muốn ăn pizza, mà con cũng muốn ăn kem, rồi ăn thịt nướng và lẩu nữa..."

Cái gì cũng muốn ăn, vậy cũng chỉ có quán buffet thỏa mãn được hết thôi.

Giang Nhược Kiều quyết đoán chọn một tiệm buffet danh tiếng tốt.

Cô ăn vé trọn giá, Lục Tư Nghiên là vé nửa giá. Giang Nhược Kiều chỉ cần một phần beefsteak, trước mặt Lục Tư Nghiên lại là đủ loại thức ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn ăn phồng cả lên, cực kỳ thỏa mãn. Thật ra bây giờ cô phật hệ như vậy cũng là nhờ sự chữa khỏi của Lục Tư Nghiên.

Cứ như thể tất cả yêu hận tình thù vừa đáng ghét vừa dai dẳng kia đều không còn quan trọng đến vậy.

Đời người, hẳn vẫn là nên tốn thời gian và suy nghĩ vào chuyện có ý nghĩa.

So với trả thù, thậm chí cô còn thấy việc quẹt thẻ cho Lục Tư Nghiên làm nhiệm vụ, nhận hoa hồng nhỏ mỗi ngày thú vị hơn.

Lục Tư Nghiên đang ăn tôm, ngẩng đầu nhìn thấy mẹ chống một tay lên cằm nhìn mình, cậu bé giật mình, hỏi: "Mẹ, mẹ nhìn con làm gì?"

Giang Nhược Kiều dịu dàng mỉm cười: "Mẹ chỉ cảm thấy... Tư Nghiên là bác sĩ."

Đối với cô, Tư Nghiên là con trai, mà có vẻ càng giống bác sĩ hơn.

Không ai biết, rằng sâu trong nội tâm cô có một cô gái nhỏ cô đơn, vừa nhạy cảm vừa yếu đuối. Thỉnh thoảng cô gái nhỏ này sẽ nhảy ra, khiến cho tâm trạng cô cực kỳ tồi tệ, bất kể là chuyện vui vẻ mức nào cũng không thể

kéo tâm trạng của cô lên. Tuy nhiên, sau khi Tư Nghiên đến, dường như cô không còn trải qua những thời gian như vậy nữa.

Chẳng trách mọi người thường nói làm ba mẹ sẽ không nhịn được mà tăng gấp đôi tất cả những thứ mình thiếu sót lên người con mình.

Tất nhiên, từ đó họ cũng sẽ phó thác ước mơ của mình, gửi gắm chuyện mình chưa làm được lên con cái.

Cô hy vọng mình sẽ mãi mãi là một người hỗ trợ, chứ không phải một người mẹ đòi hỏi vô hạn.

Lục Tư Nghiên nghe vậy mở to hai mắt ngạc nhiên, đặt cái nĩa trong tay xuống, nĩa chạm vào đĩa tạo thành tiếng vang lanh lảnh.

"Thật là thần kỳ!" Lục Tư Nghiên sợ hãi la lên: "Mẹ, trước đây mẹ cũng từng nói vậy, nói con là bác sĩ của mẹ!"

Giang Nhược Kiều cười một tiếng, cũng không thấy bất ngờ vì chuyện này.

Ở tương lai kia, Tư Nghiên là bác sĩ của cô, vậy Lục Dĩ Thành là nhân vật như thế nào?

Ăn uống no nê rồi, Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên về nhà.

Thời gian còn sớm, Giang Nhược Kiều không để Lục Diễn Thành tiễn về, nhưng anh vẫn kiên trì phải tiễn cô đến cửa tiểu khu.

Giang Nhược Kiều chuẩn bị chạy, Lục Dĩ Thành do dự một lát rồi vẫn gọi cô lại, hỏi: "Sáng mai cậu muốn ăn món gì?"

Sao lại hỏi câu này?

Giang Nhược Kiều quay đầu nhìn anh: "Muốn mang tới nữa à?"

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Tất nhiên."

"À, à." Giang Nhược Kiều vẫn thật sự nghiêm túc suy nghĩ xem sao: "Nghe nói mì trộn vẫn ăn rất ngon, phải không?

Tiệm bán mì trộn cũng có tiếng tăm trong giới sinh viên.

Trước nay cô chưa từng ăn, xem như là một kẻ quê mùa.

Lục Dĩ Thành hơi sửng sốt: "Vẫn ngon."

"Quán mì trộn có nhiều khách mua về lắm không?" Giang Nhược Kiều hỏi.

"Tàm tạm, bình thường tôi hay dậy sớm." Lục Dĩ Thành nhìn về phía cô: "Vậy ngày mai tôi mang mì trộn đến cho cậu."

Giang Nhược Kiều: "Cảm ơn."

Sáng hôm sau, Giang Nhược Kiều nhờ Vân Giai xuống dưới lầu lấy bữa sáng.

Ngay lúc đó cô đang tiếp điện thoại của giáo viên, báo cô mau điền vào một phần tài liệu.

Ngờ đâu, cô vừa mở máy tính ra, vào hộp thư, còn chưa kịp mở tài liệu mà giáo viên gửi đến ra, Vân Giai đã thở hồng hộc xuất hiện ở cửa túc xá, nhìn ra được cô ấy là chạy đến, tóc mái cũng rối loạn. Cô ấy đỡ lấy cửa phòng ký túc, biểu cảm đầy hưng phấn rồi lại nỗ lực kìm nén trông cực thiếu tự nhiên: "Nhược Kiều, chắc là tớ không cầm được bữa sáng này đâu."

Giang Nhược Kiều: "?"

Vân Giai kéo Giang Nhược Kiều ra hành lang, lúc này cô cũng mới hiểu rõ lời của Vân Giai có nghĩa gì.

Dưới lầu khu ký túc xá nữ là hai người con trai vóc dáng thẳng tắp đang đứng.

Mắt của Giang Nhược Kiều được bảo vệ tốt, liếc mắt là cô nhận ra hai người kia là ai.

Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên.

Lục Dĩ Thành đứng bên trái, còn Tưởng Diên đứng bên phải, giữa hai người là khoảng cách hơn ba mét.

Trong tay cả hai đều cầm theo đồ, cũng đều là bữa sáng.

Thì ra còn dựng võ đài luôn rồi?

Chương 71:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ngày hôm qua, lúc cùng ăn buffet với Lục Tư Nghiên, Giang Nhược Kiều đã khá có loại cảm giác năm tháng trôi qua yên bình.

Bây giờ thấy Tưởng Diên cứ như đấu võ đài với Lục Dĩ Thành, cô chỉ có một suy nghĩ: Hủy diệt đó!

Có ý gì đấy? Lại còn ý nghĩa gì nữa? Nếu có thể, Giang Nhược Kiều thật sự muốn mổ đầu của Tưởng Diên ra nghiên cứu cho kỹ môt phen, xem xem rốt cuộc mạch não của anh ta cấu tạo thế nào. Rốt cuộc anh ta lấy tự tin ở đâu, mà cho rằng sau khi chuyện như vậy xảy ra, cô vẫn có thể chấp nhận sự theo đuổi của anh ta, còn có thể yên lành quay lại với anh ta?

Cô lại càng không rõ, tình cảm của mình và anh ta trước đó đã sâu đến độ này rồi à?

Nhưng mà không phải họ chỉ mới quen nhau được mấy tháng thôi sao? Chưa kể trong mấy tháng này, thỉnh thoảng là cô bận, thỉnh thoảng lại anh ta bận, thậm chí bọn họ quen nhau mà còn chưa từng trải qua chuyện gì, cùng lắm chỉ là ăn chung bữa cơm, xem chung bộ phim, vậy mà chấp niệm anh ta dành cho cô lại sâu đến thế à? Giang Nhược Kiều thật sự là không nghĩ ra.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Đổi một góc độ khác để suy nghĩ, có thể chính vì cô vô tình khi cân nhắc chuyện tình cảm như thế, nên trong nguyên tác, cô chỉ có thể đảm nhận một cai nữ phụ có kết cục thảm thương thôi!

Vân Giai đứng bên cạnh Giang Nhược Kiều, hãy còn cảm khái: "Có cảm giác như đang lật thẻ bài không?"

Giang Nhược Kiều: "?"

"Vậy Người sẽ lật thẻ của Tưởng Đáp ứng đã bị biếm vào lãnh cung, hay lật thẻ của Lục Quý nhân, người mai kia có thể nhận được thánh sủng đây?" Vân Giai bộc phát biểu hiện của con nghiện phim, thậm chí còn làm bộ làm tịch mà quỳ xuống.

Giang Nhược Kiều thò tay ra, không hề lưu tình mà véo lấy cô ấy một cái: "Bớt đi."

Vân Giai nắm cằm bày tỏ: "Tớ cảm thấy là Tưởng Đáp Ứng* không có đùa đâu."

*Đáp ứng: Là cấp bậc thấp nhất của một "chủ tử" trong Hậu cung. Ngoài ra còn là một cấp bậc tiền ứng để sắc phong lên các bậc chính thức cao hơn.

Không chỉ bọn họ đang thảo luận, mà những sinh viên nữ khác trong tòa nhà ký túc cũng đang hóng hớt rất vui vẻ.

Nói thế nào nhỉ, vẫn là phim thần tượng có chứa màu sắc hiện thực lại càng hay!

Lục Dĩ Thành rất không được tự nhiên.

Cực kỳ không được tự nhiên.

Anh không ngờ mình lại đụng phải Tưởng Diên ở đây. Từ sau ngày chấm dứt đó, hai người không nói với nhau thêm câu nào, thỉnh thoảng gặp ở phòng học hay căn tin cũng chẳng có ai liếc đến ai quá nhiều. Lục Dĩ Thành đã sớm có giác ngộ trong chuyện này, cũng đã chuẩn bị tâm lý, rằng từ lâu anh và Tưởng Diên đã không phải là bạn bè, cũng không thể là bạn bè nữa.

Chỉ là, hôm nay Tưởng Diên cũng qua đây đưa bữa sáng.

Bọn họ lại chạm mặt ngay chỗ này.

Lục Dĩ Thành ngẩng đầu nhìn thoáng qua hành lang tòa nhà ký túc xá nữa, có thể nhìn thấy không ít cô gái đều đang lấy điện thoại di động chụp bọn họ.

Phải khống chế dư luận mới được.

Thật ra lúc đầu cũng không có ai quan tâm chuyện này, vì dù sao sinh viên đại học nào cũng có việc học, bài tập riêng của mình, cũng có cuộc sống riêng, nhưng chắc chắn bây giờ sự xuất hiện của Tưởng Diên đã khơi lên sự hào hứng trong lòng mọi người. Họ bàn tới bàn lui, cuối cùng chưa biết chừng tất cả sẽ biến chất, phát triển theo hướng không thể nào đoán trước. Ví dụ như... sẽ có ngày càng nhiều người ác ý phỏng đoán không biết phải chăng chính Giang Nhược Kiều cố ý gây ra tình cảnh hôm nay.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành biết, quả thật phần lớn sinh viên của đại học này có xu hướng nhìn nhận mọi việc trên góc độ thiên về lý tính.

Mà cũng không thể phủ nhận, rằng hai người con trai, một người con gái, nhất là khi hai người con trai này còn từng là bạn bè... Về lâu về dài, nhất định sẽ có người buông lời không tốt về cô gái này.

Giống như rất nhiều tin tức trên mạng xã hội, rõ ràng bên nữ mới là người bị hại, nhưng cũng không thiếu những kẻ trắng trợn đổ lỗi cho cô ấy dưới phần bình luận.

Lục Dĩ Thành siết chặt cái túi đựng bữa sáng.

Anh hít sâu một hơi, xoay người rời đi trong ánh mắt của mọi người. Bây giờ vẫn còn sớm, nếu đợi thêm lát nữa người kéo tới sẽ ngày càng nhiều, đây không phải là cục diện mà anh muốn thấy.

Tưởng Diên không ngờ Lục Dĩ Thành lại đi.

Anh ta nhếch môi lên. Đây mà là thích sao? Thích mà cứ biết khó đành lui vậy à?

"Không ngờ Lục Quý nhân lại bỏ đi!" Biểu cảm Vân Giai là không tin được: "Sao anh ấy lại đi vậy? Ai sáng suốt cũng nhận ra phần thắng của anh ấy lớn hơn!"

Cao Tĩnh Tĩnh tựa nơi cạnh cửa, bật cười bảo: "A, tự nhiên tớ nhớ ra một câu chuyện cũ này, các cậu muốn nghe không?"

"Chuyện gì cơ?"

"Hồi đó tớ đọc được trên internet á! Là có hai người đều xưng mình là mẹ của một đứa trẻ, ai ai cũng đầy đủ chứng cứ và lý lẽ, ông Huyện lệnh bèn hết cách, chỉ có thể nói với họ là họ tranh nhau đi, ai thắng thì sẽ phân đứa bé cho người đó. Kết quả hai người bèn nắm lấy đứa bé mà kéo, chắc chắn đứa bé sẽ bị đau rồi, bèn khóc lên, thế là có một người buông tay." Cao Tĩnh Tĩnh nói: "Người buông tay kia chính là người mẹ thật của đứa bé."

"Như vậy nghĩa là sao hả..."

"Ai thấy xót đứa bé hơn thì chính là mẹ đứa bé." Cao Tĩnh Tĩnh trả lời: "Ở đây cũng có thể áp câu chuyện này vào. Tớ không cảm thấy Lục Dĩ Thành rời đi là vì anh ấy biết khó mà lui, trái lại..." Cô ấy nhìn sang Giang Nhược Kiều: "Trái lại... tớ cảm thấy anh ấy đang lo Nhược Kiều sẽ bị người ta bàn tán, nên mới rời khỏi. Dù sao cứ tiếp tục giằng co như vậy tớ dám cam đoan trên diễn đàn nhất định sẽ lập topic, cược xem Nhược Kiều chọn bữa sáng của ai, cứ như thế, có thể chuyện sẽ biến chất. Ít nhất thì tớ không muốn nhìn thấy cục diện như vậy, nó không tốt cho Nhược Kiều."

Lúc này Vân Giai mới hiểu được: "Được rồi, tớ cảm thấy Tưởng Đáp Ứng lại bị giáng một cấp nữa rồi."

Cô ấy lớn tiếng hỏi Lạc Văn ở bên trong: "Trong phim thời nhà Thanh, phẩm cấp còn thấp hơn cả Đáp Ứng là cái gì vậy?"

Sau khi vén tóc qua tai, trên mặt Giang Nhược Kiều là nụ cười bình tĩnh: "Đi thôi, đi ăn sáng đi, hôm nay tớ mời."

Lạc Văn chui từ nhà vệ sinh ra: "Phú bà, ăn gì thế?"

Giang Nhược Kiều hào phóng vung tay lên: "Mì trộn!"

Lạc Văn: "..."

Bốn người trong phòng ký túc đi xuống lầu, chẳng có ai thèm liếc lấy Tưởng Diên.

Tưởng Diên cũng không hề nổi giận, hồi đó lúc anh ta theo đuổi Nhược Kiều, chẳng phải cũng cần kiên trì lâu lắm mới được đáp lại sao?

Bốn người chung phòng đi rồi, Tưởng Diên cũng đi về phía phòng học, trên đường đi thì nhận được điện thoại mẹ anh ta gọi đến.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bây giờ, với Lâm Khả Tinh, Tưởng Diên là có tâm lý né tránh, nhưng với mẹ anh ta thì chuyện lại khá phức tạp.

Lời của Giang Nhược Kiều vẫn có ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng mà phức tạp thì phức tạp, mẹ gọi đến thì vẫn phải nhận. Anh ta nhận điện thoại.

Mẹ Tưởng không hề nói về Lâm Khả Tinh, chỉ hỏi: "A Diên, sắp đến Tết Trung thu rồi, năm nay con muốn ăn bánh Trung thu nhân gì, để mẹ bảo bên nhà bếp chuẩn bị? Để mẹ chuẩn bị cho mấy người bạn cùng phòng của con một phần luôn nhé?"

Tưởng Diên trầm giọng trả lời: "Không cần đâu ạ, Tết Trung thu con chỉ ở không trong trường thôi."

Anh ta hơi khựng lại rồi nói thêm: "Nếu như mẹ muốn đón chung với con, chúng ta sẽ đón ở bên ngoài."

Mẹ Tưởng ở bên đầu kia điện thoại im lặng mấy giây: "Tết Trung thu con cũng không về à?"

Tưởng Diên ừ một tiếng: "Nơi đó vốn cũng không phải là nhà con."

"Được rồi." Mẹ Tưởng thở dài một cái: "Con đó, mấy năm nay mẹ thật sự cũng không cách nào quản được chuyện của con nữa."

Thật ra là giữa hai mẹ con không được vui.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 72:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tưởng Diên lấy lý do phải đi học để cúp điện thoại, mẹ Tưởng ở đầu bên kia nghe thấy tiếng tút, tút, tút thì biểu cảm sa sầm, lòng bà ta thấy hối hận vì khi đó đã bảo A Diên dẫn theo Khả Tinh đến Nông Gia Lạc. Cục diện vốn rất ổn thỏa lại bị phá hoại mất, tình hình hiện tại lại trở nên nan giải không gì bằng! Cũng may bây giờ Khả Tinh đang trọ ở trường, bà Lâm lại bận bịu chuyện dạ tiệc từ thiện đến tối mặt tối mũi, chứ nếu A Diên xem ra đã quyết định không về nhà, thì đến lúc đó chắc chắn Khả Tinh sẽ bị ảnh hưởng, nhỡ để bà Lâm hay ông Lâm nhận ra sự thiếu tự nhiên giữa A Diên và Khả Tinh, tất cả mọi chuyện sẽ tiêu tùng.

Nên nhúng tay vào chuyện này từ chỗ nào đây?

Mẹ Tưởng nghĩ tới nghĩ lui, quyết định sẽ đi gặp Giang Nhược Kiều một lần.

Bà ấy luôn cảm thấy Giang Nhược Kiều chính là chìa khóa then chốt để phá thế cục, để bà ấy xem thử thái độ Giang Nhược Kiều với A Diên trước đi!

Buổi chiều này Giang Nhược Kiều có tiết.

Buổi trưa sau khi ăn cơm với các bạn cùng phòng ở căn tin, cô bèn trở lại ký túc xá, chuẩn bị nghỉ trưa.

Thật quái lạ thay, một người bình thường ngủ trưa chưa bao giờ nằm mơ như cô, lại mơ một giấc mơ phải gọi là cực kỳ thăng trầm.

Trong giấc mơ, cô vẫn đứng ở góc nhìn người quan sát.

Nếu xét từ dòng thời gian, hẳn là ở năm thứ tư đại học, sức khỏe bà ngoại cô không tốt, dưới sự yêu cầu quyết liệt của ‘cô’, ông ngoại đưa bà ngoại đến Bắc Kinh tìm bác sĩ. Ở đây có môi trường điều trị tốt, sức khỏe

bà ngoại ngày càng xuống dốc, ông ngoại lại có tam cao, mà tuổi tác hai ông bà đều không nhỏ nữa rồi, đi cùng với cô cháu gái, mà chuyện tìm bác sĩ cũng không đơn giản vậy, họ vẫn phải xếp hàng đợi có giường trống.

*Tam cao: Ba chứng bệnh nguy hiểm - huyết áp cao, lượng đường cao, mỡ máu cao.

Ngờ đâu hôm đó mẹ của bạn trai cô đột nhiên tìm đến.

Ông ngoại, bà ngoại không lay chuyển được sự nhiệt tình của mẹ bạn trai 'cô', theo bà ấy đến nhà hàng, mà cô tất nhiên là cũng ở đó. Đây là lần đầu tiên cô chính thức gặp gỡ mẹ của bạn trai, nhưng vì lo cho sức khỏe của bà ngoại, thật sự không có tâm trạng gì để đối đáp, nhưng mẹ bạn trai nhìn thấy cái túi cô mang thì tò mò hỏi: "Đây là quà mà A Diên tặng cho cháu à?"

Cô gật đầu.

Sau đó mẹ của bạn trai lại nhắc bằng một giọng trêu chọc, nói vốn dĩ bạn trai cô muốn mua cái túi này ở tiệm chuyên doanh, nhưng giá quá đắt nên đành thôi, may mà em gái của bạn trai cực kỳ tốt bụng, nhờ người mua cái túi này từ chỗ bạn bè, giá cả bèn dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc này, cô thấy cực kỳ kinh ngạc.

Một là vì cái túi này, hai là vì gia cảnh của bạn trai.

Mẹ của bạn trai thấy cô kinh ngạc bèn tiết lộ mình là giúp việc của một nhà giàu có, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, may mà chủ nhà là người phúc hậu, sau đó bà ấy đổi chủ đề, còn bảo con trai vì mua cho 'cô' cái túi này mà phải vay tiền khắp nơi rồi liều mạng tăng ca.

Mấu chốt là mẹ của bạn trai còn nói bằng giọng điệu rất vui vẻ: "Không có áp lực sẽ không có động lực, chỉ là thằng nhóc này luôn bận bịu mà không ăn cơm, Tiểu Kiều à, bình thường con phải để ý nó nhiều hơn đó! Dì cũng sợ người trẻ mấy cháu sống khổ sở, mấy năm nay dì sẽ cố gắng hơn, kiếm thêm cho mấy đứa ít tiền."

Ông ngoại, bà ngoại cô sống ngay thẳng cả đời, chưa bao giờ chiếm lấy nửa phần lợi lộc từ người khác, nghe xong mấy câu này của mẹ bạn trai thì mặt đỏ đến mang tai.

Vì từ trong lời của mẹ bạn trai, bạn trai vì cho cô mua một cái túi mà trút hết tất cả tiền sinh hoạt không nói, còn liều mạng làm việc nên không theo được ba bữa một ngày, mà cái túi này còn tốn đến mấy vạn! Ông ngoại, bà ngoại hiền lành, trung hậu không thể nào chấp nhận, nên cả bữa cơm trầm mặc lạ thường.

Đợi mẹ của bạn trai đi rồi, ông ngoại giận dữ đến huyết áp tăng vọt, suýt nữa ngất xỉu, đưa đến bệnh viện thì bác sĩ nói may mà kịp thời, trong những người mắc tam cao thì tình hình những người lớn tuổi vẫn nguy hiểm nhất.

Bà ngoại cũng không chịu ở lại chỗ Bắc Kinh, khăng khăng muốn về nhà cũ. Hai ông bà không nỡ ở trách cháu gái, chỉ có thể lén lút thở dài lo lắng, thậm chí bà ngoại còn bướng bỉnh nói mình không chữa bệnh, không phẫu thuật, muốn để lại hết tiền cho cô.

Hai ông bà đều cho rằng cô không có tiền nên mới làm thế.

Hai cụ già trở nên bướng bỉnh, 'cô' hoàn toàn bó tay.

Đợi đến khi bạn trai đi công tác về, ông ngoại, bà ngoại không muốn tăng thêm áp lực cho cô nên họ tự đến nhà ga về nhà.

Cô thấy giận dữ không thôi, bạn trai lại mua cho cô một cái túi.

Cô nhớ đến lời của mẹ bạn trai, nhớ đến ánh mắt ông bà ngoại, rồi dáng vẻ còng lưng của hai ông bà. Dù sao cô cũng còn trẻ, nên cô đã trút hết toàn bộ giận dữ lên người bạn trai.

"Anh cút đi cho tôi! Lần này không phải anh lại đi mua hàng second-hand từ tay người nào đấy chứ!"

"Không có tiền còn làm ra vẻ giàu có mà đi mua túi hàng hiệu gì chứ! Là tôi nói với anh tôi muốn à! Nếu như tôi biết anh là người thế nào, căn bản tôi đã không quen anh!"

Bạn trai nhìn cô mà không dám tin.

Giang Nhược Kiều tỉnh lại từ giấc mơ.

Thì ra là thế.

Thì ra đó là tóm lược nguyên nhân, hậu quả nam chính chia tay nữ phụ, căn bản cô cũng không biết rốt cuộc là vì sao họ chia tay.

Nếu là một người hoàn toàn không biết nội dung tình tiết, gặp chuyện như vậy rất có thể cũng sẽ làm y như thế, nói ra lời giống thế thôi.

Bởi trong cuộc sống của cô, ông ngoại, bà ngoại là vô cùng quan trọng, cô không thể chịu được việc ông ngoại, bà ngoại vì mình mà phải chịu dù chút tổn thương nào.

Không ai có thể so sánh với ông ngoại và bà ngoại.

Mà ở trong nguyên tác, nhất định mẹ Tưởng đã phủi sạch toàn bộ liên quan giữa bà ta với chuyện này. Dù sao, đứng ở góc độ người nhìn, bà ấy chẳng nói lời gì lung tung, không buông lời nào ác ý, cũng không có lời châm chọc, thậm chí thái độ còn được gọi là chân thành. Mà cô ở trong tiểu thuyết không biết Tưởng Diên có hào quang của nam chính, trong tình huống như vậy, chuyện 'cô' nổi giận với bạn trai lại là cực kỳ bất thường.

Vậy nên, dưới sự dày công xây dựng của ai đó, cái mũ ngại nghèo yêu giàu, ham hư vinh bèn được chụp lên trên đầu cô.

Mọi người, bao gồm cả nam chính, đều cho rằng, cô là vì biết được sự thật của gia cảnh bạn trai mà thẹn quá thành giận.

Hay thật, quả là rất hay!

Giang Nhược Kiều vẫn cảm thấy, nếu không nhờ mình đã biết tình tiết, không nhờ biết mẹ Tưởng là loại khẩu phật tâm xà thì với kinh nghiệm sống chỉ mới được hai mươi năm, cô nhất định không thắng được mẹ Tưởng.

Kết cục như vậy, đến cô cũng phải bái phục.

Ai bảo cô không may, sao lại trở thành bạn gái tình đầu của nhân vật nam chính chứ.

Giang Nhược Kiều thức dậy khỏi giấc ngủ trưa, vô cùng bình tĩnh.

Cô đã chia tay với Tưởng Diên, cái túi xách kia đã bị tịch thu, mẹ Tưởng cũng không thể nhúng tay nữa... Nhưng mà cô vừa nghĩ vậy xong thì đến khi cô tan học trở về ký túc, đã gặp được mẹ Tưởng ở dưới tòa nhà ký túc.

Giang Nhược Kiều: "..."

Đây cũng là lần đầu Giang Nhược Kiều chính thức gặp mặt mẹ Tưởng.

Giang Nhược Kiều nhìn mẹ Tưởng, nghĩ thầm. Quả thật bản thân ở trong nguyên tác cũng không phải kém cỏi, nếu không vì cô đã biết kịch tính, cô cũng sẽ không tin một bà dì nom mặt mũi hiền lành, thân thiện không gì sánh được thế này lại có lòng dạ như vậy. Mẹ Tưởng mặc trang phục màu nhạt, dung mạo lúc còn trẻ cũng rất xuất sắc, tuy bây giờ đã hơn bốn mươi vẫn có thể nhìn ra phong thái năm đó. Từ mặt mày, giọng nói, đến nụ cười của bà ấy đều cực kỳ ôn hòa: "Là Tiểu Kiều phải không? Chào con, lần này thật là dì mạo muội rồi. Dì là mẹ của Tưởng Diên, dì muốn mời con một bữa cơm, không biết con có thời gian không?"

Tục ngữ có câu một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Giang Nhược Kiều tin là lần này mẹ Tưởng qua đây hoàn toàn khác với lần trong nguyên tác kia.

Dù sao bây giờ cô cũng đã chia tay với Tưởng Diên.

Nhưng cô vẫn không dám thả lỏng, càng khiến cho hồi chuông cảnh báo trong lòng cô được dấy lên. Dù nói cô đã là bạn gái cũ của Tưởng Diên, họ đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng mẹ Tưởng vẫn tìm đến, vậy chuyện này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ trò chơi này vẫn chưa kết thúc bằng việc chia tay, ít nhất thì mẹ Tưởng ở đây nghĩa là cô vẫn còn ảnh hưởng.

Nếu như cô không đáp lại gì đó, với những mưu tính của mẹ Tưởng, tiếp theo chưa biết chừng cô sẽ thần không biết, quỷ không hay mà lật ngược tình thế ở chỗ mẹ Tưởng.

Bất kể mưu tính của mẹ Tưởng là gì, Giang Nhược Kiều cũng không muốn suy đoán nữa.

Hủy diệt đó!

Cô thấy mệt mỏi!

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Tất nhiên là được, mà dì ơi, dì có thể đợi cháu một chút không? Cháu phải đi lên đổi quần áo."

Mẹ Tưởng ôn hòa trả lời: "Được, dì đợi cháu, đừng gấp, chuyện của cháu vẫn quan trọng hơn."

Dưới ánh mắt của mẹ Tưởng, Giang Nhược Kiều mỉm cười đi lên lầu ký túc. Lúc lên đến nơi, cô tìm được tấm danh thiếp kia ở giữa hai vách ngăn túi xách. Cô hít sâu một hơi, tự nói: Giang Nhược Kiều, bây giờ không phải là lúc bị động, có tệ nữa cũng không tệ hơn trong nguyên tác đâu.

Cô bấm dãy số trên danh thiếp.

Bên đầu kia nhận điện thoại.

Trên mặt Giang Nhược Kiều là ý cười bình tĩnh, ung dung: "Bà Lâm, chào bà, tôi là Giang Nhược Kiều, không biết bà có còn nhớ tôi không ạ?"

Chương 73:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều rất tự biết lượng sức mình.

Xét về mưu mô, có lẽ cô thua xa một người luôn ấp ủ làm sao "chờ thời trở lại" trong suốt mười năm dài đằng đẵng. Cô có thể nhìn thấu bộ mặt thật của mẹ Tưởng cũng là nhờ kịch bản nguyên tác trong tay mình. Nếu tương lai sau này của cô nằm trong tay loại người như vậy, chắc chắn cô sẽ ở thế bị động. Nếu muốn thay đổi cục diện bị động này, cô tuyệt đối phải quyết liệt với mẹ Tưởng, vì bà ấy đang ở một vị trí tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ.

Có lẽ cô không chắc sẽ ngăn được mẹ Tưởng, nhưng có một người nhất định có thể.

Tất nhiên người này không phải là tên Tưởng Diên chả có tác dụng gì kia được. Mối quan hệ máu mủ thiêng liêng giữa hai mẹ con vẫn còn đấy, dù cho sức nặng của cô ở trong lòng anh ta thế nào đi chăng nữa, cũng tuyệt đối không quan trọng bằng người mẹ sống nương tựa với anh ta. Vả lại Tưởng Diên có thể làm được chuyện gì lớn lao đâu, chắc chỉ gào thét một trận với mẹ thôi, thậm chí đây còn là kết quả tốt nhất, mẹ Tưởng vẫn không tổn hại gì.

Vậy nên, cô hoàn toàn không cần phải suy xét đến anh ta, người này chẳng những không thể giúp cô bất cứ chuyện gì mà còn có thể ngáng chân cô.

Và đương nhiên người đó cũng không thể là Lâm Khả Tinh.

Cảm giác của Giang Nhược Kiều đối với Lâm Khả Tinh rất phức tạp. Nếu nói cô cực kỳ chán ghét cô ta thì không đúng, nhưng tuyệt đối không phải là thích. Nếu đối đầu Lâm Khả Tinh, có lẽ vì đối phương trông quá yếu đuối nên cô cứ cảm giác như mình ăn hiếp người ta ấy... Tất nhiên

điều quan trọng nhất là, đối với Lâm Khả Tinh, cô là tình địch, còn mẹ Tưởng lại là người dì thân với cô ta hơn cả mẹ ruột, suy nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết Lâm Khả Tinh sẽ tin mẹ Tưởng.

Nhưng bà Lâm thì không như thế.

Mặc dù lúc cô đọc được câu nói "phụ nữ vốn yếu đuối, nhưng sẽ mạnh mẽ khi trở thành mẹ" trên internet, cô luôn có cảm giác vi diệu như sai ở đâu đó, nhưng đôi lúc câu "sẽ mạnh mẽ khi trở thành mẹ" này lại đúng. Trong nguyên tác, tuy Tưởng Diên đã thể hiện một phần năng lực và tài năng của mình, với cả Lâm Khả Tinh cũng yêu anh ta đậm sâu, thế nhưng ngay từ đầu bà Lâm đã không hài lòng, dù khi đó bên phía Tưởng Diên chẳng có bất kỳ vết nhơ nào.

Bây giờ thì hoàn toàn khác. Nếu như từ lúc mới bắt đầu, bà Lâm đã biết con gái mình được mẹ Tưởng để ý, một phần gia nghiệp và các mối quan hệ bị người ta dùng trăm phương nghìn kế mưu toan, bà ta sẽ chịu để yên à? Tất nhiên là không. Chưa kể con gái của bà ta chỉ vừa trưởng thành, nếu đổi lại là bất kỳ người mẹ nào khác, chắc chắn họ cũng sẽ không chấp nhận.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều nói với bà Lâm ở đầu bên kia điện thoại một cách rất khách sáo: "Bà Lâm, hôm nay tôi gọi cho bà không phải vì công việc, mà là có chút chuyện riêng, vô cùng xin lỗi bà, bởi rằng tôi cảm thấy bà có quyền được biết chuyện này."

Cô dám chắc rằng bà Lâm không biết chuyện Nông gia lạc.

Nếu như bà Lâm biết, liệu lúc này mẹ Tưởng còn có thể điềm nhiên đến tìm cô bạn gái cũ của con trai bà ta là cô hay sao?

Bà Lâm ở đầu bên kia điện thoại cũng rất kinh ngạc: "Cô Giang, cô nói là việc riêng ư?"

Cũng không thể trách bà Lâm lại kinh ngạc đến thế, trên thực tế, vai vế của bà ta và Giang Nhược Kiều khác nhau, cô còn có thể làm con gái của bà ta nữa kìa. Vả lại thân phận của hai người cũng khác, một người là sinh viên còn đi học, một người là phu nhân chủ tịch đá quý Lâm Thị, dù là ai nhìn vào đi chăng nữa cũng sẽ không cảm thấy giữa hai người sẽ có chuyện riêng gì.

"Đúng thế." Giang Nhược Kiều nói: "Có lẽ bà biết bạn trai cũ của tôi, bạn trai cũ của tôi là con trai của trợ lý sinh hoạt của bà, Tưởng Diên."

Bà Lâm: "Sao?"

"Khoảng thời gian trước, tôi vừa chia tay Tưởng Diên." Giang Nhược Kiều cẩn thận cân nhắc lời lẽ: "Có lẽ bà sẽ có ấn tượng đấy, trước kia Tưởng Diên đưa cô Lâm đến Nông gia lạc, tôi cũng có mặt ở đấy, tôi và anh ấy đã chia tay ngay ngày hôm đó."

Lúc này bà Lâm mới nghĩ một chuyện không đúng: "Đợi đã, tôi nghe không hiểu, cô là bạn gái cũ của A Diên, hai người chia tay ở Nông gia lạc trong ngày hôm đó..." Cô Giang này lại cố ý nhắc đến Khả Tinh, bà ta chần chừ hỏi: "Cô muốn nói cô chia tay với A Diên là vì Khả Tinh à?"

Giang Nhược Kiều cũng rất chú ý chừng mực khi nói chuyện với bà Lâm: "Không phải chỉ mỗi nguyên nhân này. Tối hôm đó, mẹ Tưởng Diên đến đón cô Lâm, bà biết chuyện này không?"

Bà Lâm im lặng.

Có thể bà ta đang nhớ lại chuyện hôm đó, hoặc là đã nhớ ra.

"Bà Lâm, ngay từ lúc tôi chia tay với Tưởng Diên, mọi chuyện đều đã kết thúc, tôi cũng không muốn có bất cứ dính líu gì đến anh ấy nữa." Giọng điệu Giang Nhược Kiều khó xử: "Tôi cũng không muốn tranh luận hay chứng minh điều gì, nhưng mẹ Tưởng Diên đến tìm tôi. Bà Lâm, tôi thật sự không muốn dính đến họ nữa, nên mới to gan gọi điện cho bà. Chắc bà cũng biết, nếu tôi muốn cái gì thì tôi đã nói với bà hôm đó ở công ty rồi."

Bà Lâm yên lặng mấy giây: "Được, tôi biết rồi. Cô cần tôi giúp đỡ gì không?"

Giang Nhược Kiều trả lời: "Nếu bà có hứng thú, bây giờ tôi có thể không cúp điện thoại, bà có thể lắng nghe cuộc nói chuyện giữa tôi và mẹ Tưởng Diên."

Bà Lâm trầm ngâm rồi nói: "Vậy làm phiền cô Giang."

Lúc điện thoại được kết nối, Giang Nhược Kiều đã bấm vào nút ghi âm.

Nếu kịch bản nguyên tác không có ý tốt với cô, cô không thể không chú ý, chừa một ít đường lui cho mình.

Giang Nhược Kiều cố ý đổi thành một bộ quần áo thể thao khá thoải mái.

Cô bỏ điện thoại vào trong túi, lúc này mới đi xuống lầu, mẹ Tưởng vẫn là nở nụ cười vui vẻ và ấm áp.

Chuyện này khiến cho Giang Nhược Kiều nghĩ đến Lục Dĩ Thành, nhìn thấy Lục Dĩ Thành rồi thì sẽ phát hiện vẻ dịu dàng của mẹ Tưởng rất giả tạo.

Giang Nhược Kiều cũng không biết có phải vì tâm lý bị ảnh hưởng không, cô cứ cảm thấy thật ra khuôn mặt nhìn như dịu dàng của mẹ Tưởng đang ẩn giấu một âm mưu lạnh lùng.

Mẹ Tưởng khẽ cười, bảo: "Thật ra hôm nay là do dì đã đường đột, nhưng mà Nhược Kiều, sau khi nghe A Diên nhắc đến cháu, dì vẫn luôn mong được gặp cháu. Quả nhiên cháu giống như trong tưởng tượng của dì, không, cháu còn xinh đẹp, ưu tú hơn tưởng tượng của dì rất nhiều."

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Dì quá khách sáo rồi, có lẽ cháu không sánh bằng phong thái của dì khi còn trẻ nữa là."

Cuối cùng cô cũng gặp mặt mẹ Tưởng.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Hai người đều thích giả vờ, cũng đều biết tính toán, cẩn thận từng câu từng chữ. Giang Nhược Kiều theo mẹ Tưởng đến một nhà hàng có tiêu chuẩn khá cao cấp ở cạnh trường học,chắc chắn nhà hàng này không phải là nơi mà đám sinh viên có thể chi tiền nổi.

Mẹ Tưởng quả thật khá cẩn thận, chỉ hai người thôi mà bà ta cũng bảo nhân viên phục vụ đưa bọn họ vào một phòng bao.

Đợi người phục vụ đi rồi, trong phòng bao chỉ còn lại hai người họ. Giang Nhược Kiều cúi đầu nhìn lướt qua điện thoại, đảm bảo chắc chắn cuộc gọi vẫn đang được kết nối.

Mẹ Tưởng cho rằng Giang Nhược Kiều đang xem giờ, bèn dịu dàng hỏi: "Có phải dì làm trễ nải thời gian của cháu không?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu, lại đặt điện thoại lên trên bàn: "Cháu chỉ thấy vẫn chưa đến thời gian ăn cơm nên chưa đói thôi ạ."

"Trước đó A Diên cũng có nói cháu rất gầy." Mẹ Tưởng bật cười: "Gặp cháu rồi, dì lại nhớ mình hồi còn trẻ. Lúc đó dì cũng thế, luôn cố gắng để mình ăn ít một chút, ba A Diên luôn nói dì sẽ chết vì làm đẹp mất. Nhược Kiều, thật ra dì nên đến gặp cháu sớm hơn, nhưng dì lại sợ quá đường đột, lần gặp gỡ này cũng rất đột ngột, lẽ ra dì nên đến thăm hỏi người nhà cháu một cách chính thức mới phải."

Bà ta không vờ vịt nhắc đến người nhà thì không sao, chứ vừa nhắc tới là Giang Nhược Kiều nhớ ngay đến biểu cảm khó chịu của ông bà ngoại trong giấc mơ.

Cô khẽ nắm chặt bàn tay dưới mặt bàn, nụ cười trên mặt càng toát lên sự dịu dàng hơn: "Dì ơi, thật ngại quá ạ, có thể là Tưởng Diên vẫn chưa nói

với dì, cháu và anh ấy đã chia tay từ lâu, được một thời gian rồi ạ."

Mẹ Tưởng có vẻ cực kỳ kinh ngạc, đợi sau khi hiểu ra rồi, biểu cảm trên mặt biến thành buồn bã: "Chẳng trách, A Diên chưa từng nói với dì."

Giang Nhược Kiều cười nói: "Cháu còn tưởng là dì biết rồi đấy, tối hôm đó cháu nghe vài người bạn của cháu nói dì đã đến đón cô Lâm."

Mẹ Tưởng ngẩng đầu, nhìn cô một cái: "Vậy là... Cháu với A Diên chia tay vì Khả Tinh ư?"

"A! Chuyện này, cháu nên nói chuyện này thế nào nhỉ." Thái độ của Giang Nhược Kiều như thể chuyện chẳng đáng vào đâu: "Dì biết chuyện tối hôm đó chứ ạ?"

Mẹ Tưởng thở dài một tiếng: "Dì biết, A Diên có lỗi với cháu, cũng có lỗi với Khả Tinh, nhưng trước nay quan hệ của chúng luôn thân thiết như anh em. Có lẽ cháu sẽ cảm thấy người mẹ này là dì đang giải vây cho chúng nó, nhưng đây là lời thật lòng, chuyện hôm đó chỉ là một sự hiểu nhầm, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi."

"Hiểu nhầm? Ngoài ý muốn?" Giang Nhược Kiều cẩn thận "suy ngẫm" về hai cụm từ này, đột nhiên nở nụ cười: "Được rồi ạ, mọi người muốn nói thế nào cũng được, nhưng cháu chỉ muốn hỏi dì, nếu chuyện như vậy xảy ra với dì, dì tận mắt nhìn thấy bạn trai mình đang ôm hôn em gái của anh ta giữa đêm hôm khuya khoắt như vậy, dì sẽ làm thế nào?"

Mẹ Tưởng biết chắc chắn là Giang Nhược Kiều sẽ căm giận.

Nếu không phải chuyện quá khó giải quyết, nếu không phải A Diên dứt khoát không chịu trở về nhà họ Lâm, mẹ Tưởng tuyệt đối sẽ không tìm đến Giang Nhược Kiều vào thời điểm này.

Mẹ Tưởng nói nhỏ: "Dì sẽ tìm hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện rồi mới quyết định."

Giang Nhược Kiều cười khẽ: "Dì à, có lẽ cháu không rộng lượng giống dì được đâu. Trong cái nhìn của dì, một người là con trai mình, người kia là con gái nuôi "không phải mẹ con mà lại thân hơn cả mẹ con", vậy nên hôm đó dì mới chạy đến Nông gia lạc bằng tốc độ nhanh nhất để đón cô Lâm đi. Cháu rất muốn hỏi dì, dì thật sự cảm thấy cách bọn họ đối xử với nhau như vậy là bình thường à? Nếu nói họ là anh em, nhưng lại không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào. Một người hai mươi tuổi, một người mười tám tuổi... Sau khi chuyện đó xảy ra, dì cảm thấy sau này hai người họ phải qua lại với nhau như thế nào ạ?"

Mẹ Tưởng thoáng thu lại nụ cười trên mặt: "Từ nhỏ hai đứa nó đã lớn lên cùng nhau, A Diên quan tâm Khả Tinh một chút là chuyện nên làm. Nhược Kiều, thật ra cháu không cần phải chú ý Khả Tinh đến vậy."

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Thật ra không phải cháu nghĩ thế, mà là ba người bạn cùng phòng của Tưởng Diên, những người bạn của con, rồi cả ông chủ Nông gia lạc cũng cảm thấy tình cảm mà cô Lâm dành cho Tưởng Diên không kiểu em gái đối với anh trai. Dì lại thích cô Lâm như vậy, xem ra dì sẽ không đồng ý để sau này Tưởng Diên giữ khoảng cách với cô Lâm, dựa vào mấy nguyên nhân trên, cháu cho rằng cháu nên chia tay là tốt nhất."

Mẹ Tưởng im lặng hồi lâu.

Bây giờ mọi thứ cực kỳ khó giải quyết. A Diên và Giang Nhược Kiều chia tay là vì Khả Tinh, dù sau này bà ta bù đắp thế nào, có thể khiến Khả Tinh tiếp tục giấu kín tình cảm ra sao, A Diên cũng sẽ không tiếp cận Khả Tinh thêm nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chuyện tối hôm đó đã thật sự xảy ra, bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì lý do chia tay của Giang Nhược Kiều vẫn cực kỳ thuyết phục.

Bây giờ nếu cô quay lại với A Diên, cô sẽ có tâm lý phòng bị với Khả Tinh, mà tất nhiên A Diên cũng không muốn giẫm vào vết xe đổ lần nữa, nhất định sẽ tránh xa Khả Tinh... Mà sau khi Khả Tinh biết bọn họ quay lại rồi, chắc chắn sẽ đau lòng.

Nhưng nếu bây giờ hai người này không tái hợp, với tính cách của A Diên, chắc chắn anh ta sẽ không về nhà họ Lâm nữa. Tết Trung thu nó không về, bà ta còn có thể lấp liếm với ông bà chủ để cho qua, chứ thời gian dài không về, nhất định sẽ khiến họ hoài nghi, còn Khả Tinh sẽ đau lòng.

Trước nay mẹ Tưởng chưa từng nghĩ sẽ có chuyện thế này.

Nếu như có thể quay ngược thời gian, bà ta tuyệt sẽ không thuyết phục A Diên đưa Khả Tinh đi theo.

Bà ta thật sự đi sai bước này.

Suy nghĩ của mẹ Tưởng hỗn loạn, bà ta lại càng thấy hôm nay mình không nên tìm đến Giang Nhược Kiều, bèn bảo: "Xin lỗi Nhược Kiều, cháu mới là người bị hại, dì không nên đòi hỏi quá nhiều ở cháu, thật ra là dì sốt ruột thôi. Tết Trung thu sắp đến, dì gọi điện thoại cho A Diên, nó lại không chịu về. Xin lỗi Nhược Kiều, dì hy vọng cuộc trò chuyện hôm nay không gây ra phiền phức cho cháu."

Giang Nhược Kiều cười thành tiếng: "Ha ha."

Không chịu về nhà à? Thảo nào mẹ Tưởng sốt ruột như vậy.

Hai người chưa kịp dùng cơm, Giang Nhược Kiều đã lấy lý do còn việc phải làm rồi rời đi trước.

Sau khi ra khỏi nhà hàng một đoạn rồi, cô mới lấy điện thoại ra khỏi túi, bên trên vẫn thể hiện đang nối máy.

Cô áp điện thoại di động lên bên tai, nói với người ở đầu bên kia: "Bà Lâm, tôi đã chia tay với Tưởng Diên, tuyệt đối không quay lại. Không giấu

gì bà, có thể do con người tôi hẹp hòi, nhưng tôi thật sự cảm nhận được ý đồ của mẹ Tưởng Diên. Bà ấy không hề hài lòng về tôi, mà tình cảm giữa tôi và Tưởng Diên cũng chưa sâu đậm đến thế, tôi lại vô tình bị cuốn vào trong vòng xoáy tranh giành, vậy nên tôi chọn chia tay. Tôi không có ý bôi nhọ bất kỳ ai, nhưng sau khi chia tay với Tưởng Diên, tôi đã tưởng mình sẽ thanh tịnh rồi, nhưng hôm nay mẹ của Tưởng Diên lại tìm đến cửa, đây chỉ là cách tôi tự vệ thôi, xin bà thứ cho."

Sau một khoảng im lặng, giọng nói không còn ung dung như lúc đầu của bà Lâm mới vang lên. Bà ta nói: "Cô Giang, tôi hiểu rồi, tôi phải cảm ơn cô, cảm ơn cô vì đã để cho tôi biết chuyện này. Cô yên tâm, chuyện tiếp theo tôi sẽ xử lý ổn thỏa."Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 74:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Giang Nhược Kiều cúp máy, lưu lại cuộc thoại ghi âm dài gần một tiếng đồng hồ này.

Làm người ai cũng nghĩ đến việc bảo vệ tính mạng của mình.

Tuy rằng cô cảm thấy chỉ cần là người có đầu óc bình thường đều sẽ đồng ý cho Tưởng Diên và con gái mình ở bên nhau. Mặc dù người nhà của bên đàng trai tính toán hút máu, nhưng nếu cốt truyện quá mạnh, nếu có một Tưởng Duyên thật sự muốn ở bên cạnh Lâm Khả Tinh và cô cũng trở thành cái gai của nhà họ Lâm thì sao?

Tới lúc đó, bà Lâm nhắc lại chuyện hôm nay, chỉ e cũng sẽ không hề cảm kích gì đấy với cô, mà ngược lại còn dè chừng.

Cho nên cô phải giữ đường lui cho mình, phòng khi người nhà họ Lâm hành động thiếu suy nghĩ.

Chính là cuộc gọi này.

Cô dám bảo đảm rằng bà Lâm nhất định sẽ xử lý, bà ta chắc chắn sẽ trừng trị mẹ Tưởng bằng thủ đoạn của mình. Sau này, Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh có ở bên nhau, vì hạnh phúc hôn nhân của con gái, chắc chắn bà Lâm sẽ để anh ta biết chuyện giữa mình và mẹ anh ta. Cô cũng mong cả đời này sẽ không phải dùng đến cuộc gọi ghi âm này. Cô tin, bà Lâm là phu nhân nhà giàu, chắc chắn sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nếu Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh có thể trở thành người yêu nhau thì cuối cùng sẽ về bên nhau như trong nguyên tác, vậy kiếp này bà Lâm cũng sẽ không tìm cô gây chuyện.

Nếu hai người họ đã ở bên nhau, vậy thì cuộc gọi này chính là vũ khí có lợi nhất.

Nghĩ thông suốt những điều này, sau khi chừa đường lui, Giang Nhược Kiều mới dám bạo gan gọi điện cho bà Lâm.

Sau khi lưu đoạn ghi âm này, Giang Nhược Kiều cảm thấy đủ bảo đảm, cô cần phải chuẩn bị một bản sao, đưa nó cho người mà cô vô cùng tin tưởng.

Giây phút này, hình ảnh ùa vào trong tâm trí của Giang Nhược Kiều là một gương mặt lúc nào cũng dịu dàng và thanh tú.

Nếu nhắc tới chỗ dựa sau lưng, chí ít vào giờ này, năm này, tháng này, Lục Dĩ Thành chính là chỗ dựa đáng tin cậy trong lòng Giang Nhược Kiều.

Sau khi cô trở vềký túc xá, cóp ra thành mấy bản ghi âm rồi nhắn tin cho Lục Dĩ Thành: [Cậu gửi địa chỉ email của cậu cho tôi đi.]

Lục Dĩ Thành cũng không hỏi tại sao mà gửi thẳng địa chỉ email qua đây.

Giang Nhược Kiều: [Ok, Lục Dĩ Thành, tôi gửi vào email của cậu một tài liệu rất quan trọng đối với tôi, phiền cậu giúp tôi lưu cho kỹ. Cảm ơn nhé.]

Lục Dĩ Thành: [Ừm.]

Anh cũng không hỏi đó là tài liệu gì.

Anh lấy laptop trong balo ra, đăng nhập email, quả nhiên trong đó có một email mới gửi tới trong hòm thư.

Trong email cũng có một tệp đính kèm, trông giống như tệp ghi âm.

Đương nhiên Lục Dĩ Thành rất tò mò, nhưng cũng anh chỉ tò mò thôi. Anh cũng không mở ra mà lưu tệp ghi âm đó trên máy tính của mình. Để yên tâm hơn, anh lại cóp thêm một phần gửi vào google drive của mình.

Giang Nhược Kiều biết với nhân phẩm của Lục Dĩ Thành, cô nói thì anh sẽ nghe theo.

Đây chính là lý do cô tin tưởng anh.

Lục Dĩ Thành sẽ biết là tài liệu gì, cũng biết anh có thể nghe thử, nhưng chắc chắn anh sẽ làm chuyện mà cô nhờ vả ở mức tốt nhất. Đây chính là Lục Dĩ Thành.

Thứ hai, Giang Nhược Kiều mới biết nguyên nhân cô bị yêu cầu điền vào tài liệu từ chỗ giáo viên.

Hoá ra là hoạt động tuyên truyền lễ kỷ niệm của đại học A, đúng lúc họ bắt kịp thời gian, lãnh đạo nhà trường họp nghiên cứu và quyết định, nhờ giáo viên đề cử sinh viên ưu tú phù hợp, sau đó xem xét lại và sàng lọc từng tầng một, chọn ra một nhóm sinh viên. Tới lúc đó, bên nhà trường sẽ trao huy chương. Ngoài ra, còn chụp ảnh lưu niệm tập thể, đương nhiên bức ảnh tập thể này sẽ được cập nhật trên trang web chính thức của trường.

Đối với người đã trải nghiệm mà nói, đây chẳng phải là chuyện gì cực kỳ phấn khởi.

Nhưng Giang Nhược Kiều vẫn rất hào hứng muốn mời khách trong nhóm của lớp.

Cũng may con người cô đủ bình tĩnh, dù gì bây giờ vẫn chưa được chọn… Trước đó lại khua chiêng gõ trống khoe khoang làm mọi người đều biết, tới khi ấy không được chọn thì rất mất mặt. Đối với Giang Nhược Kiều mà nói, đây chắc chắn cũng được coi là chuyện vui lớn, tại sao hả? Sinh viên đại học A đã rất giỏi giang, nếu được tặng huy chương sinh viên ưu tú, điều này chắc chắn sẽ được ghi vào sơ yếu lý lịch và điều quan trọng nhất là đại học A luôn dốc hết sức cung cấp nguồn nhân tài liên tục cho các ngành nghề khác nhau. Bây giờ trên trang chính thức của trường có một trang 'Nhân tài trường tôi', mở ra đều là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc từ những năm trước, hoặc là ông trùm đầu ngành sau khi thành công trở về trường cũ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lần này nếu được chọn trúng, ảnh tập thể của họ cũng sẽ được đặt ở đây.

Giang Nhược Kiều vô cùng kích động lạ thường.

Ai cũng mong sau khi tốt nghiệp sẽ chẳng ai biết đến.

Nếu bây giờ cô có mặt trên trang web chính thức của trường, cho dù là đứng ở góc trong cùng, có lẽ vẫn được để đó mấy chục năm lận.

Chứng kiến thời khắc huy hoàng chói loá thời đại học của mình, dù mười năm sau bị cuộc sống và công việc gò bó, nhưng lúc mở ra xem cũng sẽ có cảm giác kích động nào đó.

Sau khi Giang Nhược Kiều tới chỗ giáo viên mới biết, là lãnh đạo nhà trường đang trò chuyện với chủ nhiệm khoa Ngoại ngữ, tiện thể nhắc đến cô. Chủ nhiệm khoa Ngoại ngữ mới để ý, đương nhiên thầy giáo cũng nhấn mạnh, cho dù lãnh đạo nhà trường không nhắc đến, cô cũng sẽ nộp đơn lên chủ nhiệm.

Giang Nhược Kiều mở trang 'Nhân tài trường tôi' trên trang web chính thức ra, một tay chống cằm nhìn qua.

Đột nhiên cô cảm thấy mình có mục tiêu càng xa hơn.

Là khoảnh khắc đứng trên một nơi cao hơn sao? Nơi mà cô đến là phong cảnh trước mặt.

Lúc này, trong đầu cô có vô vàn suy nghĩ, lát thì bay tới nơi này, lát thì bay qua nơi kia, Giang Nhược Kiều kiễng chân lên, bất ngờ chộp lấy một trong số đó: Mười năm tới, có lẽ Tư Nghiên thi đậu vào trường này, khi thằng bé mở trang web chính thức sẽ thấy hình ảnh của cô, nó sẽ có tâm trạng thế nào đây?

Giang Nhược Kiều chỉ mới tưởng tượng thôi đã phì cười rồi, rõ ràng trông cô rất vui vẻ.

Khoan đã…

Khoan đã…

“Dừng, đúng rồi.” Giang Nhược Kiều vỗ trán: “Nếu như mình có suy nghĩ này, là… là… có nghĩa là sẽ mang đến áp lực rất lớn cho thằng bé, kỳ vọng con trai cũng thi đậu trường này?”

Vô số mảnh vỡ nhỏ trong cuộc sống khiến Giang Nhược Kiều cảm nhận được… người trưởng thành thật sự kỹ tính một chút, rất dễ trở thành vị phụ huynh khiến người khác chán ghét!

Giang Nhược Kiều dứt khoát đăng nhập tài khoản Wechat.

Đã đăng trong vòng bạn bè…

[Mỗi chú kim cô: Tôi muốn làm vị phụ huynh văn minh nhất, love and peace~]

Tài khoản này của cô cũng chẳng thêm mấy người.

Có ba cô giáo của Tư Nghiên, thêm mẹ của bạn học lúc chờ xếp hàng đón cậu nhóc… rồi mới đến Lục Dĩ Thành.

Mẹ của bạn học Tư Nghiên rất tâng bốc, nhanh chóng bấm like và bình luận: [Đúng vậy. Mỗi lần đều như thế. Nhưng lần nào cũng đều bị đứa nhỏ làm cho tức đến muốn chết ngay tại chỗ, trở thành người phụ nữ đanh đá trong mắt người khác! Cùng cố gắng!]

Thầy Hùng, giáo viên chủ nhiệm của Tư Nghiên cũng nhấn like.

Lục Dĩ Thành thong thả nhấn like và bình luận.

Lục Dĩ Thành: [Cùng cố gắng!]

Anh cũng là người ba văn minh nhất.

Lục Dĩ Thành vừa mới đăng bình luận, thì Lục Tư Nghiên đã cầm bút chì lén vẽ một con rùa nhỏ lên trên tường!

Lục Dĩ Thành vô cùng, vô cùng bất đắc dĩ, tại sao chứ? Anh biết Lục Tư Nghiên thích vẽ tranh, thích nhất là vẽ rùa. Cho dù là anh hay Giang

Nhược Kiều đều dốc sức thoả mãn cậu bé. Trong nhà có hai ba cái bàn vẽ, chưa kể những tập tranh vẽ nhưng Lục Tư Nghiên vẫn rất thích vẽ bậy lên tường!

Tại sao chứ?

Nguyên nhân là gì? Lục Dĩ Thành đọc nhiều sách vở, ít nhất anh hoàn toàn hiểu được logic của hầu hết mọi thứ, nhưng trong chuyện này, anh cứ trằn trọc nghĩ mãi, thật sự nghĩ không ra.

Lục Tư Nghiên cũng biết mình đã làm sai, lập tức tỏ ra vẻ mặt vô tội nhận lỗi: "Ba ơi, con xin lỗi."

Lục Dĩ Thành: "…"

Điều khiến anh nghĩ không ra chính là Lục Tư Nghiên biết chuyện này không đúng nhưng vẫn làm, sau khi làm thì nhận lỗi còn nhanh hơn ai hết. Sau đó lặp lại hành động tương tự.

Không hiểu!

Anh thật sự không hiểu!

Cho nên anh quyết định hỏi mẹ cậu nhóc, cô thông minh hơn anh nhiều.

Lục Dĩ Thành tìm một góc thật ổn, chụp ảnh vẽ bậy chú rùa trên trường rồi gửi tin cho Giang Nhược Kiều: [Ảnh.]

Giang Nhược Kiều: [?]

Lục Dĩ Thành: [Thằng bé lại vẽ lên tường. Tôi không hiểu tại sao nó không vẽ lên bảng vẽ hay quyển vở, mà cứ nhất định phải vẽ lên tường?]

Giải thích thế nào, giải thích thế nào đây?

Giang Nhược Kiều ở ký túc nhận được tin nhắn của Lục Dĩ Thành, cô cũng nghiêm túc suy nghĩ câu này.

Cô nhắn lại cho anh, dò hỏi: [Có thể… được yêu thương nhiều hơn chăng?]

Được yêu thương nhiều hơn, rất dễ được quan tâm đến.

Ai thích theo đuổi kích thích chứ? Càng là hành vi của nhóc con, ngược lại bọn họ càng phải vươn 'chân nhỏ' đi giẫm thử lên giới hạn.

Lục Dĩ Thành chột dạ tiếp thu: [Có lẽ thế.]

Làm một phụ huynh văn minh đúng là khó quá đi.

Người có tính tình tốt như Lục Dĩ Thành cũng bị Lục Tư Nghiên làm cho tức đến huyết áp tăng cao. Nhìn bức vẽ bậy chú rùa con ở góc tường, anh chỉ biết thở dài. Nhà trọ này là thuê của người khác, rất phiền phức, chỉ có thể sửa lại hình dáng ban đầu.

Giáo viên nhà trẻ gửi nhiệm vụ cho các phụ huynh trong nhóm: 'Chào mọi người, theo sắp xếp của cấp trên, để hỗ trợ nhà trường. triển khai công tác giáo dục hiệu quả, đề nghị các vị phụ huynh đúng bảy giờ tối nay vào phòng livestream đăng ký cách học làm ba mẹ thông minh trong thời đại mới. Mong mọi người tích cực phối hợp. Cảm ơn, đã nhận xin hãy hồi âm.'

Giang Nhược Kiều tê liệt.

Cô cảm giác nhà trẻ bây giờ thật sự rất giống như khi cô còn bé.

Lúc nhỏ, người trong nhà vứt cô vào nhà trẻ rồi ai làm việc nấy, toàn là giáo viên sắp xếp nhiệm vụ nào đó.

Bây giờ thì…

Giang Nhược Kiều vẫn giữ vững tinh thần, giống như sức lực tràn đầy, nhiệt tình trả lời cho giáo viên trong nhóm: 'Đã nhận, cảm ơn thầy Hùng! Hoa hồng, hoa hồng.'

Lục Dĩ Thành cũng không cách nào vào xem livestream này.

Vì anh phải tới bên công ty giải quyết vấn đề liên quan hệ thống, đã làm phiền Giang Nhược Kiều điên cuồng chạy trên con đường làm bậc cha mẹ thông minh nên Lục Dĩ Thành rất tự giác không để cô trông Lục Tư Nghiên mà anh tự mình đưa thằng bé tới công ty làm việc.

Giang Nhược Kiều nhờ bạn chung phòng livestream tự do thế này.

Có lẽ sẽ bị xem là mắc bệnh tâm thần…

Cho nên cô trèo lên giường đệm, đeo tai nghe bluetooth, thái độ thành khẩn check-in phòng livestream.

Trong phòng livestream là một bà thím khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, bà ấy rất chuyên nghiệp.

Giang Nhược Kiều nghiêm túc lắng nghe, ai bảo giáo viên trong nhóm nói, tốt nhất là viết một bức đầy cảm xúc.

Cô nghe hoài nghe mãi.

Vân Giai tắm rửa xong, Giang Nhược Kiều lén lén lút lút lên giường nằm sớm như thế, bỗng dưng tò mò, nắm lấy lan can của chiếc giường tầng: "Gì thế người đẹp"

Nói là làm, Giang Nhược Kiều nhanh chóng nhét điện thoại xuống dưới gối, vẻ mặt nghiêm túc: "Không có gì."

Vân Giai thấy dáng vẻ chột dạ này của cô, sờ cằm và cười hi hi: "Gửi cho tớ, người tốt cả đời bình an."

Giang Nhược Kiều: "?"

Vân Giai hạ thấp giọng nói: "Tớ sẽ đi nói khắp nơi."

Giang Nhược Kiều: "?"

Chương 75:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Vẻ mặt của Giang Nhược Kiều không thay đổi, cô nhìn Vân Giai.

Cô đã biết phòng ký túc xá của mình là một nhóm háo sắc từ lâu. Cái gọi là vật hợp theo loài… nhưng có phải Vân Giai thiếu năng lực quan sát không? Nếu như nhìn thấy thứ gì đó, sẽ ngồi nghiêm chỉnh như vậy sao? Sẽ ra vẻ thành khẩn tắm rửa dâng hương thế này ư? Là tri thức chất lượng cao của nhân loại về mặt học tập, muốn trở thành người mẹ thông minh chất lượng cao.

Giang Nhược Kiều không muốn phản bác, vì Vân Giai là kiểu người sẽ gặng hỏi đến cùng.

Nếu nói không phải, chắc chắn cô ấy sẽ nói, 'hai chúng ta ai đi với ai, tớ còn không hiểu cậu là người như thế nào à, đừng giả bộ nữa'.

[Không phải cậu đang nhìn cái đó, thế cậu nói thử xem, cậu đang nhìn gì vậy?]

'Bóp chết tất cả mọi vấn đề từ trong trứng nước' đây là quan điểm làm người của Giang Nhược Kiều. Cô nhắn: [Chút nữa tớ gửi cậu.]

Vân Giai: [Hi hi.]

Giang Nhược Kiều: Tệ rồi.

Xem xong livestream dài một tiếng đồng hồ, hai mắt của Giang Nhược Kiều rã rời, tinh thần như thể được gột rửa, không quên chụp ảnh màn hình gửi cho nhóm lớp, cố ý tag giáo viên, phát biểu lưu loát một loạt những hiểu biết sâu sắc. Đồng thời, cô bày tỏ thái độ sau này sẽ phối hợp với giáo viên, tranh thủ để đứa trẻ lớn lên khỏe mạnh. Như đã nói, ban đầu khi viết bài này, tôi chưa nhận thức được như thế.

Mẹ của người bạn kia nói chuyện riêng: [Cô mạnh miệng thật, tôi mở xem chừng vài phút là tắt rồi. Chẳng có gì thú vị, từ lớp nhỏ đã bắt như thế rồi.]

Giang Nhược Kiều ngạc nhiên.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tinh thần cô lúc này ngỡ ngàng giống như 'người thật thà phát hiện mình bị người ta lừa và phản bội': [Chỉ xem vài phút? Không phải thầy Hùng nói là phải xem xong rồi viết cảm tưởng sao?]

Mẹ bạn học: [Không phải cô định nói với tôi là cô xem hết đấy chứ?]

Giang Nhược Kiều: [Đúng.]

Một phút cũng không thiếu.

Mẹ bạn học: [Like! Like! Giỏi ghê, thật sự không cần phải như thế, nghe nhiều như vậy, đọc nhiều như thế, lúc nên giận thì cứ thế mà giận thôi.]

Giang Nhược Kiều: [Tôi nghĩ mọi người phải xem hết chứ.]

Mẹ bạn học: [Ha ha ha ha, vậy tôi là kẻ ranh ma rồi. Đứa nhỏ nhà tôi lúc học lớp nhỏ cũng nói câu này, tôi nói với ba nó cũng đồng ý xem hết, nhiều lần quá nên lười, quẹt thẻ xong rồi đi làm việc của mình.]

Giang Nhược Kiều: [Hoá ra là thế.]

Vậy thì, xem xong còn viết một bài cảm nhận phong phú, có phải là kẻ ngốc trong mắt phụ huynh không?

Cô đã bị thương, trầm cảm mất rồi.

Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên đến công ty tăng ca. Cậu bé đang đọc sách và vẽ vời trong lúc anh đang chờ hệ thống khởi động lại để kiểm tra thử. Anh tranh thủ lấy điện thoại ở bên cạnh lên xem một chút, ấn vào thì thấy tin nhắn trong nhóm lớp.

Chỉ có Giang Nhược Kiều nghiêm túc gửi bài cảm nhận.

Thầy Hùng hồi âm: [Like nha, phụ huynh nhà Lục Tư Nghiên.]

Những bậc phụ huynh khác thấy có người khác lạ như thế, trong lòng nghĩ thì lại xoắn lên? Một số phụ huynh cũng nói vài câu, trong thời gian ngắn, bầu không khí trong nhóm rất náo nhiệt, nhưng Lục Dĩ Thành phát hiện Giang Nhược Kiều cũng chưa thảo luận.

Anh đại khái có thể đoán được nguyên nhân, muốn cười lại sợ khi cười thì sẽ thu hút sự chú ý của đứa trẻ loài người.

Lục Dĩ Thành nghĩ ngợi một lúc, vẫn nhắn tin riêng cho Giang Nhược Kiều: [Vất vả rồi. Tôi cảm thấy cậu nói rất… cũng rất đúng. Quan điểm cẩn thận, logic trôi chảy, đáng để đọc, khiến người khác phải nghĩ lại chuyện nuôi dạy trẻ. Tôi còn con đường rất dài cần đi.]

Giang Nhược Kiều: [Hả? Làm khó cậu rồi nhỉ.]

Cũng may anh còn có thể gửi tin nhắn chính thức thế này, vất vả rồi.

Lục Dĩ Thành: [Vất vả cho cậu rồi.]

Giang Nhược Kiều: [.]

Lục Dĩ Thành mỉm cười, biết cô không vui, anh liếc nhìn màn hình máy tính, chắc vẫn còn vài phút, ngón tay thon dài nhanh chóng chỉnh sửa trên màn hình: ‘Tôi chỉ là lính mới, trong nhóm phụ huynh là tiền bối của tôi, anh ấy làm ba mẹ ít nhất cũng được năm năm rồi. Ngay cả năm tháng tôi còn chưa có nữa, tôi nghĩ mình đã làm rất tốt.’

Giang Nhược Kiều nằm trên giường lăn qua lăn lại một chút, nghiêng mặt úp vào gối, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Cô trả lời tin nhắn: [Ồ ồ, lúc trước cậu nói tôi là người mẹ bảy mươi điểm, vậy cậu cảm thấy bây giờ tôi được bao nhiêu điểm?]

Lục Dĩ Thành mang vẻ mặt tươi cười và trả lời: [Ít nhất cũng được chín mươi lăm điểm.]

Giang Nhược Kiều nhoẻn miệng cười: [Vậy sao? Thế cậu chấm cho bản thân bao nhiêu điểm?]

Lục Dĩ Thành: [Chín mươi điểm.]

Wow!

Bây giờ cô còn hơn anh năm điểm cơ à?

Giang Nhược Kiều: [Vậy sao? Tôi không tin đâu.]

Lục Dĩ Thành nhìn gói biểu tượng cảm xúc được gửi tới, thật sự không kiềm được mà cười nhẹ, cũng may Lục Tư Nghiên đang nghiêm túc đọc sách, chưa để ý đến động tác bên này. Nếu không thì tên ranh con sẽ bay nhanh giống như quả bóng lăn qua đây.

Lục Dĩ Thành: [Ừ.]

Ở bên kia, bà Lâm đã mệt rã rời, một mặt phải chăm lo tổ chức đêm hội từ thiện thuận lợi, không được xảy ra sơ sót. Nhưng mặt khác, bà ta lại vô cùng phẫn nộ. Giang Nhược Kiều này, chuyện mà đứa học sinh hai tuổi có thể nghĩ tới, dĩ nhiên bà Lâm cũng có thể nghĩ tới. Chỉ là buổi tối hôm đó mẹ Tưởng nói dối, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng giấu trót lọt cũng đủ khiến bà Lâm hoàn toàn tỉnh ngộ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Bà Lâm đến trường con gái đang học.

Ngay giây phút gặp được con gái, bà ta vừa đau vừa giận.

Khoảng thời gian này, Lâm Khả Tinh luôn chịu giày vò. Sự rời đi và không thèm quan tâm của Tưởng Diên, khiến cô ta vừa đau khổ vừa luống cuống. Vì chuyện đã xảy ra như thế, muốn tìm anh cũng không thể làm được. Hơn nữa, Lâm Khả Tinh muốn gặp Tưởng Diên nhưng lại sợ gặp anh ta, tâm trạng này còn dằn vặt hơn cả lúc thất tình. Khoảng thời gian ngắn ngủi, cô ta đã gầy đi nhiều, rõ ràng lúc trước gương mặt nhỏ nhắn còn chút thịt, bây giờ gầy đến mức gần như có thể nhìn thấy xương gò má của cô ta.

Trong mắt của Lâm Khả Tinh cũng không còn tia sáng, cô ta thấy mẹ của mình đi tới, rất muốn bản thân trông tươi tỉnh một chút, giương khóe miệng, gượng cười nói: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Bà Lâm nhìn thấy con gái như vậy, gần như không cần phải chứng thực chuyện gì nữa.

Trái tim đau nhói khó mà nhịn được, bà ta rất muốn mắng con gái mình, nhưng kịp thời nghĩ ra, nếu làm vậy, bà Lâm chỉ đẩy con gái ngày càng xa.

"Tới thăm bé cưng của mẹ. Khả Tinh, sao con lại gầy đi nhiều thế này?" Bà Lâm bắt lấy cổ tay trắng nõn của con gái, trong lòng càng thống hận: "Ở trường ăn không quen hả?"

Lâm Khả Tinh lắc đầu: "Không phải, có thể do thời tiết quá nóng, con nuốt không trôi ạ."

Bà Lâm mới nhớ đến câu này, thật ra hai năm nay, nhất là nửa năm này cũng đã xảy ra chuyện tương tự vài lần.

Nhưng con gái nói dạ dày không ổn, mẹ Tưởng cũng nói tỳ vị của Lâm Khả Tinh yếu nên để bà ấy và đầu bếp bên đó điều hoà sức khoẻ cho con gái bà ta.

Nhưng bây giờ nhớ lại… nửa năm trước, có lẽ Tưởng Diên đã sống chung với cô Giang rồi thì phải.

Thật ra, ngay từ đầu bà Lâm vốn không yên tâm về mẹ Tưởng cho lắm. Chính xác mà nói, bà ta không yên tâm về bất kỳ ai. Trước khi con gái tám tuổi, hận không thể chuyện gì cũng tự mình đi làm. Sau khi mẹ Tưởng đưa Tưởng Diên tới nhà họ Lâm, dưới sự nhắc nhở của bà ấy, bà Lâm mới phát hiện mình đã dồn quá nhiều tâm tư của mình vào mấy chuyện vặt vãnh này. Với sự mong đợi của chồng mình, bà ta bắt đầu nhận làm từ thiện.

Bà Lâm vốn không phải kẻ ngốc. Ban đầu đề nghị của mẹ Tưởng quả thật là vì lợi ích nên bà ta mới tiếp nhận.

Năm gần đây, bà ta bận việc từ thiện, lại phải bận việc giao thiệp với các quý bà của những tập đoàn khác nên không còn quan tâm Khả Tinh như trước.

Bà ta không phòng bị mẹ Tưởng từ khi nào thế?

Mấy ngày này, bà Lâm đang nghĩ về vấn đề này, mới phát hiện tâm tư kín đáo của bạn mình khiến người ta thấy sợ. Ròng rã nhiều năm qua, nước chảy đá mòn, bà ta đã buông lỏng cảnh giác. Hơn nữa, mẹ Tưởng quả thật chăm sóc cho Khả Tinh đủ kiểu, không hề tệ. Năm nay, mẹ Tưởng trong trạng thái ẩn nấp, chưa hề 'lộ' ra chút dã tâm và tính toán gì. Lúc đầu bà ấy đeo mặt nạ, có thể có người sẽ không tin, nhưng năm tháng trôi qua, những người xung quanh đã thay đổi một cách vô tri vô giác từ lâu.

Thậm chí bà Lâm cũng không dám nghĩ, rốt cuộc là mẹ Tưởng dụ dỗ con gái mình có tâm tư kia với Tưởng Diên, hay con gái mình có tâm tư với Tưởng Diên, sau đó bị bà ấy lợi dụng.

Mặc kệ là khía cạnh nào, với tư cách là mẹ ruột, bà ta không cách nào chấp nhận.

"Hay là, con về nhà ở đi." Bà Lâm nói.

Lâm Khả Tinh lắc đầu: "Con ở đây cũng ổn. Hơn nữa, tuần nào dì cũng tới thăm con, dì chăm sóc con rất chu đáo ạ."

Lúc trước, bà Lâm nghe những câu này thì không cảm thấy có gì cả. Bây giờ đột nhiên bị người ta tháo tấm voan mỏng trước mặt xuống, bà ta nhìn sang con gái, trong lòng cả kinh. Bắt đầu từ khi nào… con gái mình lưu luyến mẹ Tưởng hơn cả người mẹ này chứ?

Bà Lâm nắm chặt tay lại.

Trong lòng không ngừng nói với chính mình, đừng nóng, đừng nóng, con gái mới mười tám tuổi, chỉ cần dùng chút tâm tư, chung quy cũng trở vềbên mình.

Còn về…

Bà Lâm ôm lấy Lâm Khả Tinh, trong lòng nghĩ lấy ơn báo oán, lấy gì báo đức? Thế thì ăn miếng trả miếng vậy.

Sau khi Lục Dĩ Thành vận hành thử hệ thống, công việc cũng đã hoàn thành.

Mặc kệ Lục Tư Nghiên ở trong nhà bướng bỉnh gây sự cỡ nào, nhưng ở bên ngoài, cậu bé rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện, cố gắng không mang lại phiền phức cho người lớn. Thấy Lục Tư Nghiên đang vẽ gì đó, Lục Dĩ Thành đứng dậy đi qua, một tay chống trên bàn: "Con đang vẽ gì vậy?"

Lục Tư Nghiên đáp: "Con vẽ ba, mẹ và con ạ."

Lục Dĩ Thành muốn xem, Lục Tư Nghiên không cho anh xem.

"Được. Ba tôn trọng sự riêng tư của con." Anh nói.

Lục Tư Nghiên để ý đến bàn tay của ba mình, lại xoè tay mình ra ngắm nghía. Lòng bàn tay của ba lớn, sao tay của cậu lại nhỏ như thế?

Lục Dĩ Thành hỏi: "Con đang nhìn gì vậy?"

“Nhìn tay của ba.” Lục Tư Nghiên thành thật trả lời: “Mẹ nói, tay của ba rất đẹp, con đang nghĩ tay của mình có đẹp vậy không?”

Lục Dĩ Thành giật thót.

Nói tay của anh đẹp?

Anh bất chợt di chuyển tầm mắt đến bàn tay của mình. Anh không nhìn ra, cũng không thể đánh giá là có đẹp hay không, chỉ nghĩ đến câu nói đó thôi cũng khó tránh khỏi trố mắt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

“Là lúc nào thế?” Lục Dĩ Thành hỏi.

Lục Tư Nghiên nhìn anh: “Lúc trước ạ.”

Lục Dĩ Thành: “…”

Vâng, anh đã hiểu, là cái tương lai kia. Trái tim anh khôi phục lại nhịp đập bình thường. Lục Dĩ Thành chợt cười giễu, ngẫm lại cũng biết, anh cơ bản sẽ không nói những lời như vậy với một đứa nhỏ.

“Nhưng tay của ba vẫn có khác biệt so với lúc trước.” Lục Tư Nghiên nói.

Lục Dĩ Thành vẫn chưa hỏi có khác biệt gì, cậu bé bèn cầm cây bút bi và bắt đầu vẽ loạn xạ lên tay anh.

Lục Dĩ Thành cũng không ngăn cậu lại.

Đứa nhỏ nghiêm túc vẽ một chiếc đồng hồ trên cổ tay của Lục Dĩ Thành, nhấc nó lên và tự hào nói: “Ba, bây giờ ba có đồng hồ rồi!”

Bây giờ Lục Dĩ Thành quả thật không có một chiếc đồng hồ tử tế. Anh cũng không quen đeo đồng hồ.

Lục Dĩ Thành cười: “Cảm ơn đồng hồ của con.”

“Còn chưa xong đâu.” Lục Tư Nghiên lại vẽ một chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay trái của anh: “Như vậy mới hoàn chỉnh. Ba đeo đồng hồ và đeo cả nhẫn nữa.”

Lục Dĩ Thành đơ người, ánh mắt ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út do đứa nhỏ vẽ.

Chính ngay lúc này, anh không khỏi băn khoăn về kiểu nhẫn cưới mình sẽ đeo ở tương lai.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 76:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trên tay trái của Lục Dĩ Thành có đồng hồ đeo tay và nhẫn mà Lục Tư Nghiên vẽ.

Sau khi về nhà, Lục Dĩ Thành dẫn con trai vào phòng vệ sinh rửa tay theo thói quen. Lục Tư Nghiên mải mê nghĩ về bộ đồ chơi xếp hình mà Giang Nhược Kiều mua cho mình, sau khi rửa tay xong, cậu cũng chẳng buồn lau sạch tay mà đã chạy ra ngoài như con cá chạch. Lục Dĩ Thành đứng trước bồn rửa tay, liếc mắt nhìn tay trái của mình, anh chỉ thoáng chần chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn xả nước rửa tay sạch sẽ từng chút, từng chút một.

Xét theo một góc độ nào đó thì Lục Dĩ Thành cũng giống như Tưởng Diên, sâu trong nội tâm luôn khao khát có một gia đình ấm áp.

Con người là động vật sống theo bầy đàn, Lục Dĩ Thành cũng không phải một hòn đảo cô độc. Từ sau khi bà nội qua đời, anh chỉ sống một mình, một mình ăn Tết, một mình trải qua tất cả các dịp lễ lộc, bị bệnh cũng chỉ có một mình. Đôi khi bận rộn cả ngày, lúc về nhà cũng chỉ là một mảnh tối thui. Anh vốn cho rằng mình đã quen với sự cô độc này, mãi đến khi Lục Tư Nghiên xuất hiện...

Lúc mới đầu, anh thật sự rất lo lắng bất an, khoảng thời gian đó, mỗi tối nhắm mắt lại, lúc nào anh cũng mong chờ rằng sau khi mình thức dậy sẽ thấy Lục Tư Nghiên đã biến mất, trở về tương lai mà cậu nhóc nói.

Anh biết mình rất khó gánh vác trách nhiệm nuôi dạy con cái.

Nhưng bây giờ anh đã quen với sự hiện diện của đứa nhỏ này, mỗi tối trước khi đi ngủ, lúc nào anh cũng phải chạy đi xem dáng vẻ khi ngủ của Lục Tư Nghiên. Không những vậy, nửa đêm còn thường xuyên tỉnh dậy

đắp chăn lại cho Lục Tư Nghiên, hoặc là đánh thức Lục Tư Nghiên cho cậu đi vệ sinh,

Sự xuất hiện của Lục Tư Nghiên cũng khiến Giang Nhược Kiều bước vào cuộc sống của anh.

Những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này cũng khiến anh có cái nhìn hoàn toàn mới về bản thân.

Anh trở nên hỏng bét, đến cả chính anh cũng chẳng dám phân tích sâu những cảm xúc trong lòng mình lúc cô và Tưởng Diên vẫn chưa chia tay.

Anh trở nên dè dặt và thận trọng hơn, thậm chí còn cẩn thận hơn cả lúc đối mặt với đề thi đại học, chỉ ước gì có thể đem theo một cái thước đo bên người, lúc nào cũng phải chú ý giữ khoảng giữa mình với cô.

...

Lục Dĩ Thành cụp mắt, vết mực do cây bút của Lục Tư Nghiên để lại quá cứng đầu, vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy dấu vết trên ngón áp út.

...

Hiển nhiên là Giang Nhược Kiều không thể cảm nhận được tâm trạng của Lục Dĩ Thành đã vì chuyện chiếc nhẫn kia mà dấy lên sóng to gió lớn tới cỡ nào.

Trong cuộc sống của cô, thật sự còn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn so với việc yêu đương hẹn hò.

Học hành, công việc, con trai, tất nhiên còn có cả người nhà!

Giấc mơ ngày hôm đó, Giang Nhược Kiều không thể chỉ để tâm đến việc mẹ Tưởng hãm hại cô như thế nào, chế nhạo cô ra sao, vấn đề mà cô quan tâm nhất vẫn là sức khỏe của ông ngoại và bà ngoại, chuyện này còn quan trọng hơn mấy trò vặt vãnh của mẹ Tưởng gấp nhiều lần.

Giang Nhược Kiều rất lấy làm tự trách vì chuyện này.

Nếu như sức khỏe của bà ngoại xảy ra vấn đề, vậy thì tại sao trước đó cô lại không chú ý tới? Chuyện này không thể dùng từ sơ ý để giải thích cho qua chuyện được, chỉ có thể nói là cô đã trưởng thành, cô cũng có việc riêng của mình, hơn nữa lúc bấy giờ những chuyện này còn quan trọng với cô hơn cả ông ngoại và bà ngoại, cho nên cô mới phớt lờ đi.

Bây giờ cô rất biết ơn vì thế giới mà mình đang sống là trong một quyển tiểu thuyết.

Cũng rất cảm ơn những giấc mơ có liên quan đến tương lai của mình, như vậy thì cô mới có thể cố gắng tránh được những tiếc nuối.

Buổi tối, Giang Nhược Kiều gọi điện thoại về nhà mình ở thành phố Khê.

Mỗi cuối tuần cô đều gọi điện cho ông bà ngoại một lần, bây giờ tai của hai ông bà đã không còn thính như xưa, thế nên lúc nói chuyện điện thoại, bọn họ sẽ vô thức nói lớn tiếng.

"Cái gì?" Giọng nói hùng hậu của ông ngoại truyền đến từ đầu bên kia điện thoại: "Bảo cuối tháng ông bà đến Bắc Kinh hả? Đến Bắc Kinh làm gì?"

Hình như bà ngoại ở bên kia hỏi cái gì đó, ông ngoại nói với bà ngoại: "Kiều Kiều bảo cuối tháng chúng ta đến Bắc Kinh! Ai biết con bé này đang nghĩ gì!"

Tất nhiên Giang Nhược Kiều không thể nói bảo bọn họ đến để đi khám bệnh.

Thành phố Khê cũng có bệnh viện không tệ, nhưng trong nguyên tác, ông bà ngoại đến Bắc Kinh, hình như ở Bắc Kinh có chuyên gia giỏi nhất về lĩnh vực đó, đồng thời cũng có tài liệu chữa bệnh tiên tiến nhất.

Chỉ tiếc là cô cũng không biết rốt cuộc trong nguyên tác bà ngoại mình mắc căn bệnh gì.

Nhưng nếu đã đến Bắc Kinh thì chắc chắn cũng có lý do, bây giờ cô không muốn bỏ lỡ bất cứ một giây một phút nào.

"Ông ngoại, bà ngoại." Giang Nhược Kiều vô cùng kiên nhẫn khuyên bảo: "Lên đây khám một chút thôi, chẳng phải ông bà cũng rất muốn đến Bắc Kinh thăm thú đó đây hay sao? Vừa hay cuối tháng Chín ở đây không bị nóng, con lại được nghỉ, có thể dẫn hai người đi chơi thỏa thích một chuyến."

Giọng bà ngoại vang lên: "Tốn tiền thế làm gì? Theo bà thấy thì phong cảnh trong nước chỗ nào cũng như nhau, chẳng có gì đáng xem."

Giang Nhược Kiều khuyên nhủ cả buổi.

Thật ra hai ông bà không chịu đến cũng chỉ vì một lý do, đó là sợ tốn tiền.

Giang Nhược Kiều cũng hết cách, cô chỉ đành tung ra đòn sát thủ: "Con đã đặt vé hết rồi đó, trả vé phải tốn tiền làm thủ tục, khách sạn cũng đặt xong cả rồi, nếu như không ở thì cũng không lấy lại tiền được."

Ông ngoại và bà ngoại: "..."

Cuối cùng hai ông bà chỉ có thể đồng ý đến Bắc Kinh.

Thật ra hai ông bà cũng rất vui, cả đời này còn chưa từng được đi xa nhà, hai người cũng thấy rất hứng thú đối với những thành phố lớn như Bắc Kinh.

Rõ ràng mấy phút trước còn ra sức chống cự không chịu đi, bây giờ lại hào hứng bắt đầu thảo luận xem nên mặc quần áo gì.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nhược Kiều dựa vào ban công ngoài ký túc xá, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời.

Tốt quá. Rõ ràng chỉ mới đây thôi, nhưng những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này đều khiến cô có cảm giác như đã trải qua mấy năm

trời.

Thoắt cái cô đã sắp từ một sinh viên đại học bình thường vô ưu vô lo, thậm chí còn có một chút khôn vặt, một chút lòng hư vinh, trở thành một người trưởng thành trên có người già dưới có trẻ nhỏ.

...

Một ngày trước tết Trung thu, hiếm khi bà Lâm có một ngày rảnh rỗi, bà ta nói muốn ở bên đứa con gái đã lâu chưa về nhà.

Nhà bếp của nhà họ Lâm được xây theo kiểu mở, hôm nay rất đông vui.

Bà Lâm đích thân làm bánh Trung thu, mẹ Tưởng đứng bên cạnh làm trợ thủ, Lâm Khả Tinh thì cụp mắt ngồi trên chiếc ghế cao ở bên cạnh nghe mẹ mình và dì trò chuyện.

Bà Lâm vờ như lơ đễnh hỏi một câu: "Thời gian nghỉ của sinh viên đại học đều giống nhau chứ nhỉ, sao chỉ có Khả Tinh về thôi vậy, A Diên vẫn chưa về sao?" Không đợi mẹ Tưởng trả lời, bà ta đã cười trêu cô: "Chẳng lẽ là đến nhà bạn gái đón Trung thu à?"

Mẹ Tưởng nhìn sang Lâm Khả Tinh theo bản năng, sau đó nhanh chóng quay mặt đi, tiếp tục lựa lòng đỏ trứng muối.

Bà ấy cười nói: "A Diên nói có việc, tết Trung thu sẽ không về."

Bà Lâm mỉa mai: "Có phải là đi chơi với bạn gái rồi không? Người trẻ tuổi ấy mà, có thể hiểu được."

Lâm Khả Tinh cầm điện thoại di động, trong mắt vẫn bình tĩnh không một gợn sóng, nhưng khi nghe nói Tưởng Diên sẽ không về, trong mắt cô ta lại lóe lên một chút đau đớn.

Mẹ Tưởng cười gật đầu, giống như đồng ý với lời của bà Lâm.

Bà Lâm chuyển đề tài, nhìn sang con gái của mình, sau đó lại hỏi: "Có phải tâm trạng Khả Tinh không vui không, sao lại gầy đi rồi?"

Mẹ Tưởng vừa nghe xong câu này thì trong lòng chợt giật thót, nhưng lại vờ bình tĩnh nói: "Tỳ vị của Khả Tinh không tốt, cứ mỗi khi vào mùa hè thì lại gầy đi rất nhiều, thật sự khiến người ta vô cùng lo lắng. Căn tin ở trường học chắc chắn cũng không dày công kết hợp như ở nhà, không thì sau này mỗi ngày dì sẽ đưa cơm canh đến trường bồi bổ cho Khả Tinh nhé?"

Nụ cười trên mặt bà Lâm càng lúc càng rõ ràng hơn: "Được thì cũng được đó."

Sao trước đây lại không phát hiện nhỉ?

Lúc đó cứ cho rằng mẹ Tưởng thật sự quan tâm đến Khả Tinh.

Nhưng nếu như thật sự quan tâm, vậy tại sao con gái của bà ta càng ngày càng gầy đi, càng ngày càng ít nói, tính cách ngày càng nhút nhát và trầm tĩnh?

"Nhưng mà," bà Lâm lại nói: "Khả Tinh, con cảm thấy thế nào?"

Bà ta vẫn muốn để con gái tự quyết định, từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ mỗi một việc nhỏ nhặt.

Lâm Khả Tinh ngơ ngác ngẩng đầu lên, nói: "Con? Cũng được thôi, cứ nghe theo lời của dì là được ạ."

Bà Lâm mỉm cười: "Tốt lắm, nhưng vẫn nên để A Cầm đưa đi thì hơn." Bà ta nhìn về phía mẹ Tưởng: "Có những chuyện tôi không yên tâm để cho người khác làm, sau này phải làm phiền bà rồi. Trước đó đám bà Vương muốn mở một câu lạc bộ, tôi cũng có ý tưởng này, bà giúp tôi đi xem xem, những người khác làm việc đều lóng nga lóng ngóng, chỉ có bà là cẩn thận hơn."

Mẹ Tưởng không nghi ngờ bà ta.

Chương 77:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bởi vì trước đó bà Lâm cũng hay bảo bà ấy đi xử lý một số chuyện, chỉ là dạo gần đây không được đúng lúc cho lắm, bà ấy đang lo sứt đầu mẻ trán vì chuyện của A Diên và Khả Tinh, vốn định dốc sức nịnh nọt Khả Tinh, nhưng mà...

Bà chủ đã nói như vậy rồi, nếu như mẹ Tưởng còn từ chối nữa thì bà ấy cũng lo rằng bà chủ sẽ nghi ngờ.

Mẹ Tưởng gật đầu: "Được."

Nụ cười của bà Lâm càng sâu hơn: "Vậy tôi yên tâm rồi."

Bà ta chỉ có một đứa con gái, mấy năm nay bà ta sống trong giàu sang quyền quý lâu như vậy, rất nhiều chuyện cũng thấy rõ ràng. Con gái kết hôn, một là kết thông gia với gia đình giàu có môn đăng hộ đối, đối với dân nhà giàu mà nói, đôi khi kết thông gia còn là một loại quan hệ bền vững hơn cả tình cảm, hai là ở bên cạnh người mình thật sự yêu, hạnh phúc là được rồi. Nếu lựa chọn về sau, vậy thì bà Lâm có thể không để ý đến bối cảnh gia thế của con rể, nhưng về những phương diện khác thì bà ta có yêu cầu rất cao.

Chí ít thì cũng phải một lòng một dạ với con gái của bà ta, bối cảnh gia đình phải đơn giản một chút, như vậy thì sau khi gả con gái đi rồi, nó mới có thể sống vui vẻ cả đời.

Hiển nhiên là Tưởng Diên hoàn toàn chẳng phù hợp với hai điều kiện trên, vì vậy bà ta nhất định phải hạ quyết tâm, tự tay chặt đứt tất cả cơ hội để con gái mình và Tưởng Diên ở bên nhau.

Đuổi hai mẹ con Tưởng Diên ra khỏi nhà họ Lâm thì có đáng là gì?

Cùng là người làm mẹ, hơn nữa đã quen biết mẹ Tưởng gần ba mươi năm trời, bà ta hiểu quá rõ phải làm cách nào để đối phó người đàn bà này, phải đánh vào chỗ nào thì người này mới cảm thấy đau hơn.

...

Hôm tết trung thu, Lục Tư Nghiên tha thiết hy vọng Giang Nhược Kiều ăn lễ cùng mình.

Giang Nhược Kiều cũng không có người thân ở Bắc Kinh, cô chẳng tìm ra được lý do để từ chối cùng con trai đón ngày lễ như thế này.

Cô cũng không coi căn phòng trọ Lục Dĩ Thành thuê như nhà mình, sáng sớm hôm nay, cô đã mua trái cây với sữa tươi đến. Tập tục ở quê cô là vậy, mỗi dịp lễ đến nhà người khác ăn cơm nhất định phải mua gì đó, không thể đi tay không được.

Đúng lúc Lục Dĩ Thành muốn dẫn Lục Tư Nghiên ra ngoài mua thức ăn.

Lục Dĩ Thành vốn muốn bảo Giang Nhược Kiều ở nhà chơi với Lục Tư Nghiên, nhưng hôm nay Lục Tư Nghiên không chịu đồng ý. Có chuyện gì hấp dẫn hơn so với việc ở nhà chơi với mẹ chứ? Tất nhiên là ra ngoài dạo phố rồi!

Hai ba con đều ra ngoài chơi, Giang Nhược Kiều cũng không thể ở một mình trong căn phòng này. Nghĩ tới nghĩ lui, dù sao cô cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm, bèn đi theo hai anh Lục ra chợ.

Hôm nay ở chợ rất đông vui, đâu đâu cũng thấy toàn là người.

Lục Dĩ Thành không những phải chú ý Lục Tư Nghiên, không để cậu bé bị người ta đụng vào, còn phải chú ý tới tâm trạng của Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều thật sự không quen với môi trường ồn ĩ như vậy, hơn nữa mấy thứ bán ở chợ đều rất hỗn tạp, có người bán thịt heo thịt bò, có người bán gia cầm, còn có người bán thủy hải sản, ngoài ra còn có

người bán trái cây, đồ ăn vặt. Tràn ngập hơi thở của cuộc sống. Nhưng Giang Nhược Kiều lại không quen cho lắm, thậm chí không nhịn được phải nín thở...

Con người Lục Dĩ Thành rất dè sẻn với bản thân mình, nhưng hôm nay lại rộng rãi một cách bất ngờ.

Anh mua nào là xương sườn, thịt ba chỉ, còn mua cả cá quế còn đắt hơn cả cá sạo, có cả cánh gà mà Lục Tư Nghiên la hét đòi ăn.

Cuối cùng đến khu vực bán thủy hải sản.

"Ông chủ, hôm nay cua lông đồng bao nhiêu tiền một cân?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Chuyện này khiến Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên đều sợ ngây người.

Bây giờ là mùa ăn cua lông, bình thường cua lông đã không rẻ rồi, chứ đừng nói chi là mấy dịp như tết Trung thu.

Ông chủ nói: "Phải xem cậu muốn mua loại nào, có loại rẻ có loại đắt."

Loại cua rẻ thì sẽ nhỏ hơn một chút, loại đắt tiền thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn đầy gạch cua.

Lục Dĩ Thành nói mà không chớp mắt: "Lấy ba con lớn nhất. Hai cái một đực, phiền chú chọn giùm."

Giang Nhược Kiều: Ồ, thông suốt rồi?

Lục Tư Nghiên: Yohoo!!!

Cậu nhóc thích nhất là cua lông!

Ông chủ chọn xong rồi cân, giá cả tất nhiên là rất đắt đỏ... Thế mà Lục Dĩ Thành vẫn quét mã trả tiền mà không thèm chớp mắt lấy một lần.

Lục Tư Nghiên là con nít nên tất nhiên không biết kiếm tiền khó, đợi sau khi ra khỏi chợ, cậu nhóc còn đang nói: "Thật ra ba con không đủ ăn đâu, con một con nè, mẹ một con nè, ba một con nè."

Lục Tư Nghiên rất thông minh, cậu nhóc lại nói tiếp: "Thật ra con ăn một con là đủ rồi, nhưng mẹ ăn một con không đủ đâu, mẹ thích ăn cua lông lắm luôn."

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô rất muốn nói là mẹ không phải, mẹ không có, nhưng ngặt nỗi trong tương lai thằng bé này đã làm con trai của cô trong năm năm, nhóc con đã hiểu quá rõ về sở thích ăn uống của cô rồi!

Lục Dĩ Thành nhìn Lục Tư Nghiên, nói: "Ba biết, cho nên con ăn một con."

Con nít không nên ăn quá nhiều cua lông, một con là đủ rồi.

"Mẹ con ăn hai con." Lục Dĩ Thành dừng lại một chút rồi nói tiếp.

Lục Tư Nghiên: "?"

Giang Nhược Kiều cũng nhìn về phía anh.

Vẻ mặt của Lục Dĩ Thành rất bình tĩnh, cũng rất nghiêm túc: "Ba không thích ăn cái này. Ba không ăn."

...

Tết Trung thu là thời gian đoàn viên.

Sau khi về đến nhà, Lục Dĩ Thành rửa tay rồi bắt đầu chuẩn bị nấu cơm. Đồ ăn phong phú cũng đồng nghĩa với việc phải tốn nhiều thời gian để nấu nương hơn. Giang Nhược Kiều có tự giác của người làm khách, cô cố tình rảo một vòng vào bếp, hỏi: "Có cần tôi giúp gì không?"

Lục Dĩ Thành nhìn căn bếp chật hẹp này.

Hai người đứng trong bếp, xoay người cũng hơi khó khăn, anh định nói "Không cần", nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng ngời đó của Giang Nhược Kiều thì đành nuốt câu nói kia trở vào, sau đó nhìn một vòng kệ bếp...

Thịt thà chắc chắn không thể giao cho cô rồi.

Bất kể là xương sườn hay thịt ba chỉ, hoặc là cánh gà, khoan nói đến chuyện xử lý rất phiền phức, trên tay còn dính dầu mỡ. Chắc chắn là cô không thích.

Cua lông... Cái này thì lại càng không được, càng cua lông rất bén, kẹp trúng tay sẽ bị chảy máu, hơn nữa nhìn dáng vẻ của cô chắc sẽ sợ mấy loại động vật dưới nước này.

Như vậy thì chỉ còn lại đồ chay thôi.

Ớt xanh ớt đỏ? Không được, nếu như hạt ớt ở bên trong dính vào tay thì sẽ có cảm giác bỏng rát.

Cuối cùng Lục Dĩ Thành lấy khoai tây và cà rốt, còn có một con dao bào đưa cho cô.

"Giúp tôi gọt vỏ khoai tây với cà rốt đi." Lục Dĩ Thành nói: "Nhà bếp hơi nóng, có thể vào phòng khách ngồi gọt vỏ, có thùng rác ở đó."

Giang Nhược Kiều: "Chỉ vậy thôi?"

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Chỉ vậy thôi.

"Vậy được thôi." Giang Nhược Kiều muốn cầm lấy khoai tây.

Lục Dĩ Thành thoáng thấy bùn đất trên vỏ khoai tây, bèn rụt tay về.

Giang Nhược Kiều cầm hụt: "?"

Lục Dĩ Thành nói: "Bên trên còn đất, tôi rửa sơ qua đã." Anh mở vòi nước, chà khoai tây hết lần này đến lần khác, mãi đến khi bên trên không còn một chút bùn đất mới đưa cho cô.

Lục Dĩ Thành bận rộn dưới bếp.

Giang Nhược Kiều thì ngồi trong phòng khách gọt vỏ cà rốt với khoai tây, chỉ có thằng nhóc Lục Tư Nghiên nằm trên xô pha xem Những chú chó cứu hộ giống như cậu chủ nhỏ.

Nhưng bầu không khí rất hòa thuận, thỉnh thoảng Lục Dĩ Thành lại đi ra xem thử một chút, đây là thói quen của anh. Lúc Giang Nhược Kiều không có ở đây, anh cũng sẽ làm như vậy, mặc kệ làm cái gì, thỉnh thoảng đều sẽ đi ra ngoài xem thử Lục Tư Nghiên đang làm gì.

Giang Nhược Kiều ngồi ở một bên ghế sô pha, thỉnh thoảng ngẩng mặt lên xem tivi, hỏi cậu nhóc con chó nào là Chase, Lục Tư Nghiên sẽ miêu tả sinh động như thật.

Trong mắt Lục Dĩ Thành toát lên một sự dịu dàng mà ngay cả chính anh cũng không nhận ra được.

Hôm nay có tiệc lớn, mãi đến mười hai giờ rưỡi mới bắt đầu ăn cơm.

Có khoai tây hầm xương sườn, có canh cà rốt, bắp hầm với xương sườn, còn có cá quế hấp, thịt ba chỉ rán, cánh gà và cua lông hấp mà Tư Nghiên muốn ăn.

Giang Nhược Kiều chống cằm: "Lạ nhỉ, thế mà lại không có món chay."

Lục Tư Nghiên cũng cảm thấy rất lạ: "Đúng vậy, không những không có đồchay, mà còn không có rau nữa."

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ bóc cua giúp Lục Tư Nghiên: "Hôm nay nhường hai người một ngày thôi."

Giang Nhược Kiều rất thích ăn cua lông. Cả bữa cơm, cơ bản là Lục Dĩ Thành rất ít nói chuyện, đều là Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên nói, cũng xem như vui vẻ, là một ngày lễ Trung thu vô cùng rộn ràng và đầm ấm.

Buổi tối, Lục Dĩ Thành tính toán lại chi tiêu theo thói quen.

Hôm nay... Tất nhiên là vượt mức quy định một cách nghiêm trọng.

Sau khi ghi chép xong, anh lật lại xem khoản chi vào tết Trung thu năm ngoái. Trung thu năm ngoái chỉ có một mình anh, anh cũng không mua đồ đạc gì, lại bận làm mấy bài luận văn, chỉ mua một vắt mì sợi, thêm cải thìa với trứng gà.

Nếu so sánh tết Trung thu năm nay với tết Trung thu năm ngoái thì khác biệt quá lớn.

Nhìn vào khoản thu chi là biết rồi.

Nhưng mà...

Lục Dĩ Thành buộc phải thừa nhận, mặc dù tết Trung như thế này có mệt, nhưng lại vui vẻ hơn rất nhiều so với tết Trung thu năm ngoái.

Chương 78:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đối với Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều mà nói, Tết Trung thu năm nay vô cùng bình hòa và an yên.

Một buổi sáng, mẹ Tưởng hầm canh gà ở nhà bếp của nhà phụ, cho vào bình giữ nhiệt, chuẩn bị đi đưa cho con trai uống, ngoài ra bà ta còn chuẩn bị một chút đồ dùng hàng ngày. Lúc gần ra khỏi nhà thì nghe được bảo mẫu A Cầm đi tới, nói: "Chị biết ai đến không?"

"Ai?"

A Cầm thích tám chuyện, bèn chạy đến nói: "Là chị Vương lúc trước từng chăm sóc cô chủ, Vương Thúy Trân, năm ngoái con dâu của chị Vương sinh con, chị Vương không thể lo liệu được cả hai bên nên phải từ chức. Hôm nay chị ta đến đây, bảo là muốn gặp bà chủ, nhưng bà chủ với ông chủ ra ngoài, em thấy chị Vương có vẻ muốn ngồi đây chờ đến khi nào bà chủ về đấy. Chị nói xem, có chuyện gì vậy nhỉ?"

Chị Vương mà A Cầm nói, mẹ Tưởng cũng từng làm việc chung với bà ta mấy năm.

Mẹ Tưởng thấy chướng mắt chị Vương, dù sao chị Vương cũng chỉ là một người nhà quê chưa từng đi học, bởi vì tay chân lanh lẹ nên được nhà họ Lâm tuyển về làm vú em phụ giúp việc bếp núc. Trước khi mẹ Tưởng đến nhà họ lâm, chị Vương từng thăng chức, nói là chăm sóc Lâm Khả Tinh, nhưng bà Lâm cũng sẽ không để con gái mình quá gần gũi với một bà vú, chỉ là hồi nhỏ Lâm Khả Tinh rất thích chị Vương, bà Lâm cũng du di cho qua, để chị Vương và những người khác cùng nhau phụ trách ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của Lâm Khả Tinh.

Nhưng sau khi mẹ Tưởng đến, hiển nhiên bà Lâm càng tin tưởng người bạn cũ ngày xưa hơn, nếu so sánh mẹ Tưởng với chị Vương, bà ấy tuyệt

đối có học thức cao hơn, hơn nữa ăn nói cũng khéo léo. Dần dà, bà Lâm lại kêu mẹ Tưởng giúp xử lý những chuyện quan trọng, mà lúc đó Lâm Khả Tinh lại không có bạn bè chơi chung, trong nhà cũng không có con nít bằng tuổi, cô ta thích đi tìm Tưởng Diên lớn hơn mình hai tuổi chơi chung. Thường xuyên qua lại, nghiễm nhiên Lâm Khả Tinh càng yêu thích mẹ Tưởng ăn nói nhỏ nhẹ hơn.

Thế nên chị Vương thật sự có chút ganh đua với mẹ Tưởng. Nhưng mẹ Tưởng lại không quan tâm đến chuyện này, ganh đua với một người phụ nữ nông thôn không có văn hóa, đó là tự hạ thấp bản thân mình.

Chị Vương ăn to nói lớn, mẹ Tưởng cảm thấy người này đúng là con cóc, cắn không chết người, nhưng có thể khiến người ta ghê tởm.

Sau khi chị Vương đi, mẹ Tưởng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ đừng nói là A Cầm tò mò, đến cả mẹ Tưởng cũng có chút nghi ngờ, một người đã nghỉ việc gần hai năm rồi, lúc này lại tìm đến cửa làm gì chứ? Làm tiền sao?

Lúc mẹ Tưởng đi ra khỏi nhà thì nghe bảo vệ nói chuyện với quản gia: "Chị Vương nói có chuyện rất quan trọng phải nói với bà chủ. Chị ấy cũng không còn là người ở bên này nữa nên không tiện cho vào nhà. Chị ấy có để lại số điện thoại, đợi bà chủ về phiền chú nói với bà chủ một tiếng. Thật ra chị Vương rất tốt, trước đây cũng rất quan tâm chúng tôi."

Mẹ Tưởng nghe xong, sau khi mỉm cười với quản gia và bảo vệ liền rời khỏi nhà họ Lâm.

Trên đường đi, không biết xảy ra chuyện gì, bà ấy có chút lo lắng bồn chồn.

Cứ cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó.

Thậm chí lúc gặp con trai Tưởng Diên ở bên ngoài, bà ấy cũng có chút mất tập trung.

Tâm trạng của Tưởng Diên cũng chẳng vui vẻ gì. Mấy hôm trước đột nhiên có tin nhắn từ một trang web bán vé nào đó nhắc nhở anh ta, lúc trước anh ta đã đặt trước hai tấm vé vào cổng. Trước đó anh ta đã lên kế hoạch, đợi khi nào thời tiết mát mẻ sẽ dẫn Nhược Kiều ra ngoài hóng gió, cuối cùng bây giờ...

Hai mẹ con đều không tập trung tinh thần, chỉ đành vội vàng kết thúc cuộc gặp. Tưởng Diên xách bình giữ nhiệt, lúc đứng trước cổng căn tin chuẩn bị chào tạm biệt mẹ mình thì đột nhiên có người vọt tới, giọng nói của người kia vô cùng sắc nhọn chói tai: "Cuối cùng tôi cũng tìm thấy bà rồi!"

Tưởng Diên ngỡ ngàng nhìn về phía người đến.

Anh ta cảm thấy người này khá quen mắt, nhìn kỹ lại mới nhớ ra, đây chẳng phải là một dì giúp việc ngày xưa từng làm ở nhà họ Lâm hay sao? Nhưng hai năm trước đã từ chức rồi, nghe nói là về quê, sao bây giờ lại ở đây?

Mắt phải của mẹ Tưởng thì lại giật không ngừng.

Bà ấy có một dự cảm không lành. Nhất là khi người đến là chị Vương.

Bà ấy luôn cảm thấy hôm nay chị Vương xuất hiện ở nhà họ Lâm, chắc chắn sẽ có chuyện lớn sắp xảy ra, mà rất có thể chuyện này có liên quan đến bà ấy,

Mẹ Tưởng cố gắng để mình bình tĩnh lại: "Chị Vương, là bà sao?"

Chị Vương cười lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn sang Tưởng Diên: "Chắc bà cũng đoán được tôi đến tìm bà chủ là để làm gì nhỉ?"

Mẹ Tưởng: "Đó là chuyện của bà với bà chủ, sao tôi biết được."

Bà ấy lại nhìn sang Tưởng Diên: "A Diên, con về trường trước đi, mẹ với dì Vương của con ôn chuyện một lúc."

Tưởng Diên chần chừ nhưng lại không biết có nên đi hay không, đến cả anh ta cũng nhìn ra được cái bà dì Vương này không có ý tốt gì khi đến đây, chẳng lẽ anh ta cứ vậy mà đi sao?

Không đợi Tưởng Diên nói gì, chị Vương đã kéo Tưởng Diên lại: "Đi cái gì mà đi, mẹ con các người đều là thứ nham hiểm ác độc, đến lúc đó phải theo tôi đi gặp bà chủ, để ông chủ với bà chủ nhìn cho rõ rốt cuộc hai mẹ con bà là người hay là quỷ!"

Mẹ Tưởng nghe vậy thì hối hộp trong lòng.

Nhưng ngoài mặt lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Bà buông con trai tôi ra, muốn nổi điên thì đi ra chỗ khác mà nổi điên!"

"Bị tôi nói trúng rồi phải không?" Chị Vương cười nhạo: "Trước đó tôi bị bà ngáng chân bao nhiêu lần tôi cũng chẳng buồn nói, bà nói xem có phải ông trời có mắt hay không? Tính tôi hay tham cái lợi nhỏ, việc này tôi nhận, lúc rời khỏi nhà họ Lâm, bà chủ cũng không nỡ để tôi đi, bảo tôi xem và lấy một ít đồ, tôi bèn lấy một số thứ này nọ. Chẳng phải dạo trước cháu gái tôi lục lọi đồ đạc của tôi đã tìm thấy đó à?"

Trong lòng mẹ Tưởng chùng xuống.

Nhìn dáng vẻ khoái chí và chắc như đinh đóng cột của chị Vương...

Trong lòng mẹ Tưởng càng thêm thấp thỏm.

Tưởng Diên nhíu mày: "Dì Vương, có chuyện gì thì dì cứ nói thẳng, đừng đứng ngoài đường lôi lôi kéo kéo như vậy."

"Cậu hỏi mẹ cậu xem tôi đã phát hiện ra cái gì." Chị Vương liếc mắt: "Nếu muốn tôi nói thì Tiểu Tưởng à, bà mẹ này của cậu thật sự rất ghê gớm, người bình thường không thể nhìn ra được đâu!"

Mẹ Tưởng ngắt lời bà ta: "Vương Thúy Trân, đừng nói mấy lời vớ vẩn đó với con trai tôi!"

“Bà làm r`ồi còn sợ người ta nói à?” Chị Vương mỉm cười: “Nhưng không hay là, bà chị à, tôi thật sự không muốn ngáng đường chị đâu, nhưng cháu gái của tôi mỗi ngày một lớn, tôi cũng muốn ra ngoài đi làm kiếm thêm ti`ền đ~ đ`ần cho con trai với con dâu của tôi. Thế này đi, một giá một, ba trăm ngàn, ba trăm ngàn đã đủ rẻ r`ồi chứ? Bà đưa cho tôi ba trăm ngàn, tôi tuyệt đối sẽ không đi tìm ông bà chủ.”

Tưởng Diên không nghe nổi nữa, đứng chắn trước mặt mẹ mình: “Dì Vương, tôi tôn trọng dì, nhưng xin dì đừng làm như vậy, dì còn làm vậy nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

Chị Vương cười nhạo: “Thích thì cứ đi báo đi, cậu xem thử mẹ cậu có dám cho cậu đi báo cảnh sát hay không!”

“Tôi thì cá chết không sợ lưới rách.” Chị Vương vỗ ngực một cái: “Cứ để cho mọi người nhìn xem mấy năm nay mẹ cậu toan tính như thế nào...”

Nói đến đây, mẹ Tưởng lạnh lùng cắt ngang: “Đủ r`ồi Vương Thúy Trân!”

Chị Vương cười: “Ba trăm ngàn, một xu cũng không được thiếu, trễ nhất là ngày mai, năm giờ chi`ều mai mà tôi không thấy ti`ền thì tôi sẽ đi tìm bà chủ. Dựa vào tình cảm của tôi với bà chủ, thể nào bà chủ cũng sẽ cho tôi gặp bà ấy một l`ần.”

Mẹ Tưởng nở nụ cười gượng gạo, nói với con trai mình: “A Diên, nghe mẹ nói, con v`êtrước đi, mẹ sẽ giải thích lại với con sau.”

Thật ra mẹ Tưởng cũng đang sợ khiếp h`ồn r`ồi.

Nhi`ều năm như vậy, quả thật bà ấy vẫn đang toan tính, nhưng là người tất nhiên sẽ có sơ hở, đến cả bà ấy cũng không xác định trong tay Vương Thúy Trân có thứ gì, nhưng nhìn dáng vẻ lõi đời và ghê tởm này của Vương Thúy Trân, nói không chừng bà ta thật sự đang giữ bằng chứng gì đó.

Bà ấy nhất định phải kìm hãm kẻ này.

Tưởng Diên cũng không phải trẻ con.

Cái gì toan tính, cái gì rắp tâm hại người, những thứ này anh ta đều nghe thấy, lại nhìn vẻ mặt của mẹ mình vào lúc này, anh ta bèn nói: "Để cho bà ta nói, hành vi như vậy là uy hiếp tống tiền, con có thể báo cảnh sát bất cứ lúc nào. Mẹ, chúng ta đi ngay đứng thẳng..."

Chị Vương che miệng cười: "Còn đi ngay đứng thẳng nữa, cậu cũng không xem thử mấy năm nay mẹ cậu đã làm ra chuyện gì. Bà ta đó, tính toán mưu mô đủ đường, cốt yếu cũng chỉ muốn cho cậu vào làm con rể nhà họ Lâm thôi!"

Nếu như ánh mắt có thể giết người thì chắc chị Vương đã chết vô số lần từ lâu, ánh mắt của mẹ Tưởng vô cùng lạnh lùng: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng nói chuyện thì đừng nói bậy."

Chị Vương cũng không sợ bà ấy: "Nếu không thì tới lúc đó chúng ta đối chất với nhau đi, để xem rốt cuộc tôi có nói bậy hay không?"

Chuyện Lâm Khả Tinh thích Tưởng Diên, tổng cộng cũng chẳng có mấy người biết.

Người như Vương Thúy Trân lại càng không thể biết.

Nhưng lúc này Vương Thúy Trân đã nói ra rồi... Bây giờ mẹ Tưởng đang thấp thỏm không yên, bà ta không xác định được rốt cuộc Vương Thúy Trân đang nắm chứng cứ gì trong tay, mới khiến Vương Thúy Trân to gan như vậy, vừa mở miệng đã đòi thẳng ba trăm ngàn.

Tưởng Diên đau cả đầu.

Anh ta liếc nhìn chị Vương, sau đó lại liếc nhìn mẹ mình đang bày ra vẻ mặt lạnh lùng.

Trong đầu vang vọng những lời hôm đó Nhược Kiều nói.

Cô nói: "Tưởng Diên, tôi đã nói rồi, Lâm Khả Tinh thích anh, hơn nữa mẹ anh chắc chắn cũng biết chuyện này. Anh có từng nghĩ tới hay không, lúc bà ấy kêu anh dẫn Lâm Khả Tinh đi chơi với chúng ta, rốt cuộc bà ấy đang nghĩ cái gì, mà sau khi xảy ra chuyện, bà ấy có thể chạy từ nội thành đến đây để đón Lâm Khả Tinh, vậy bà ấy đang nghĩ cái gì."

Cô nói: "Lúc trước có lẽ anh không hiểu, cũng có thể không nhìn ra được, nhưng về sau anh nên để ý một chút thì tốt hơn, tránh để lần sau gặp phải người phù hợp lại phải chia tay thêm một lần nữa. Hại người hại mình."

Rất nhiều chuyện dần trở nên rõ ràng ở trong đầu anh ta.

Đầu Tưởng Diên đau như muốn nứt ra.

Anh ta không dám tin, nhưng mà...

Mẹ Tưởng vốn cho rằng chuyện này đã đủ phiền phức và khó giải quyết, nhưng bây giờ nhìn biểu hiện của con trai, bà ấy chợt cảm thấy, có lẽ chuyện này còn rắc rối hơn nữa.

Vừa phải áp chế Vương Thúy Trân, còn phải trấn an A Diên!!

Mưu tính của bà ấy suốt bao nhiêu năm qua không thể đổ sông đổ biển được!

Qua nhiều năm như vậy, mắt thấy đã sắp thành công cốc, mẹ Tưởng không tài nào chấp nhận được. Suốt mấy ngày hôm nay, lúc nào bà ấy cũng lo lắng sợ hãi trong lòng, trong lúc nhất thời cũng không chịu nổi nữa, bà ấy chỉ ước gì có thể lao đầu vào đánh nhau với Vương Thúy Trân một trận.

"Thẹn quá hóa giận rồi đúng không?" Vương Thúy Trân cắt ngang mạch suy nghĩ hỗn loạn của mẹ Tưởng, Tưởng Diên ở bên cạnh còn đang ngây ra không dám tin.

Vương Thúy Trân len lén nói nhỏ vào tai mẹ Tưởng: “Bà chủ bảo tôi nói với bà một câu, có nằm mơ cũng phải biết tự lượng sức mình.”

Mẹ Tưởng vốn đang ước gì có thể cá chết lưới rách với người đàn bà này.

Nhưng vừa nghe xong những lời kia, bà ấy như bị ai đó thi triển bùa phép gì, đứng sững ra như bị sét đánh.

Mẹ Tưởng đờ đẫn nhìn về phía đứa con trai đứng bên cạnh.

Đối với mẹ Tưởng, mất đi sự giúp đỡ của nhà họ Lâm là chuyện vô cùng khó chấp nhận, cũng không thể là chịu đựng được, tâm huyết của bà ấy suốt bao nhiêu năm đã đổ sông đổ biển trong phút chốc.

Nhưng nếu như đánh mất niềm tin của con trai...

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

“A Diên,” mẹ Tưởng cố gắng để mình bình tĩnh lại, bà ấy nở nụ cười vô cùng từ ái với Tưởng Diên: “Con hãy nghe mẹ nói...”

Tưởng Diên nhìn về phía mẹ mình.

Giờ phút này, anh ta chợt cảm thấy mẹ mình sao mà quá đỗi xa lạ.

Chuyện đã phát triển đến nước này, còn cái gì mà không hiểu nữa? Anh ta cười khổ, nhưng lại không thể nặn ra được nụ cười, thì ra Nhược Kiều đã nhìn thấu mọi chuyện từ lâu, hoặc là bạn bè của anh ta cũng đã nhìn thấu, chỉ có mình anh ta...

Lúc này thứ đang hiện lên trong tâm trí anh ta là mỗi một chuyện trong quá khứ, thứ vang lên bên tai chính là mỗi một câu gặng hỏi của Nhược Kiều, anh ta trừng muốn rách cả mí mắt, ngỡ ngàng nhìn về phía mẹ mình.

Giữa người với người chính là như vậy, một khi trong lòng đã gieo xuống hạt giống nghi ngờ, những chuyện tưởng thật mà giả trong quá khứ

chính là nước và chất dinh dưỡng, để hạt giống này từ từ nảy mầm, lớn lên thành cái cây lớn che cả bầu trời.

Mẹ Tưởng vô cùng căm giận.

Chương 79:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bà ấy đã biết mục đích của bà Lâm, bà ấy không biết bà Lâm biết được từ đâu, nhưng bây giờ Vương Thúy Trân chẳng qua là làm theo lệnh của bà Lâm, trong tay Vương Thúy Trân căn bản không có chứng cứ gì, chẳng qua bà ta chỉ đang lừa bà ấy. Mà bà ấy, từ lúc nhìn thấy Vương Thúy Trân đến đây thì đã thấp thỏm rồi, sau khi nghe lời Vương Thúy Trân nói lại lập tức cho rằng bà ta có chứng cứ gì đó, mà sự hoảng loạn của mẹ Tưởng, sự thất thố của bà ấy, sự bộp chộp của bà ấy, tất cả đều bị con trai nhìn thấy.

Lòng dạ bà Lâm quá ác độc!

Không những khiến kế hoạch bà ấy đã tính toán nhiều năm trở thành công cốc, còn muốn khiến đứa con trai duy nhất của bà ấy căm hận bà ấy.

Vào lúc này, đầu óc của mẹ Tưởng xoay chuyển rất nhanh, bà ấy đang nghĩ làm sao để cứu vãn tình hình. Mất đi sự giúp đỡ của nhà họ Lâm, chắc chắn là đã mất đi một nguồn lực vững chắc để giúp con trai bà ấy sau này gây dựng lại sự nghiệp, tuy rằng rất tàn khốc, nhưng con trai vẫn là của bà ấy! Chỉ cần con trai vẫn còn thì sau này bà ấy vẫn có thể trở mình, nhưng nếu con trai không còn tin tưởng bà ấy nữa... Lúc này mẹ Tưởng chợt cảm thấy sợ hãi.

"A Diên, chẳng lẽ con không tin mẹ sao?" Mẹ Tưởng đã kết luận trong tay Vương Thúy Trân không có bất cứ chứng cứ gì, vẻ mặt bà ấy càng lúc càng bình thản: "Mẹ có hại ai cũng sẽ không hãm hại con, hơn nữa người duy nhất trên đời này hy vọng con có cuộc sống tốt chính là mẹ! A Diên, sao con có thể nghi ngờ mẹ chỉ vì mấy câu nói của người ngoài?"

Vương Thúy Trân bật cười ra tiếng: "Đúng vậy đúng vậy, người duy nhất trên đời này hy vọng cậu sống tốt chính là mẹ cậu, bà ta hy vọng cậu và cô chủ Khả Tinh ở bên nhau, hy vọng cậu trở thành con rể nhà họ Lâm,

dựa vào tài nguyên của nhà họ Lâm để trở thành người trong giới thượng lưu."

Mẹ Tưởng hít sâu một hơi.

Vào những lúc như thế này, càng không thể để bị chọc giận.

Bà ấy quay sang nói với Vương Thúy Trân: "Chị Vương, tôi với bà có thù oán gì? Cho dù năm đó tôi đến nhà họ Lâm giành mất công việc của bà, khiến tiền lương của bà bị giảm xuống nhiều thì bà cũng đâu cần phải làm như vậy."

Vương Thúy Trân cũng không dính chiêu của bà ấy, bà ta chỉ nhìn Tưởng Diên, nói: "Tưởng Diên, cô chủ Khả Tinh thích cậu, nếu như cậu không tin, bây giờ cậu có thể tự đến trường hỏi cô chủ Khả Tinh. Tôi nghĩ cậu cũng biết suy nghĩ, mẹ cậu chăm sóc cô chủ Khả Tinh nhiều năm như vậy, cô chủ Khả Tinh lại thích cậu, cậu nói xem bà ta có biết hay không?"

Giờ phút này, tất cả mọi chuyện càng lúc càng rõ ràng.112

Tưởng Diên nghĩ đến sự im lặng của Lâm Khả Tinh lúc trước.

Nghĩ đến tối hôm đó Lâm Khả Tinh đi vào phòng của anh ta, lại nghĩ đến tất cả những chi tiết nhỏ ngày hôm đó, Lâm Khả Tinh không ngăn cản anh ta, trước khi anh ta hôn cô ta có nói qua mấy câu, anh ta gọi tên Nhược Kiều, Lâm Khả Tinh đã bật khóc nhưng cũng không nói gì.

Bây giờ còn điều gì không hiểu nữa chứ?

Có lẽ sâu trong lòng anh ta đã hiểu rõ tất cả những chuyện này từ lâu rồi, nhưng tại sao anh ta lại chậm chạp như vậy, mãi đến khi bị người khác vạch trần hết lần này đến lần khác mới hoàn toàn hiểu ra?

Tưởng Diên lùi về sau một bước, trên mặt là sự thất vọng, là bất ngờ, mặt mày cũng tái nhợt như tro tàn.

Anh ta nhìn về phía mẹ mình, chỉ hỏi một câu: "Tại sao mẹ phải làm vậy?"

Mẹ Tưởng giật mình trong lòng, vội vàng bước đến muốn kéo anh ta lại, ngoài miệng còn đang cố gắng giải thích.

Vẻ mặt của Tưởng Diên kìm nén đến cực hạn, biểu cảm của anh ta rất nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Đừng nói nữa!"

Anh ta không chịu nổi.

Không chịu nổi cái tính luồn cúi toan tính của mẹ mình, không chịu được lời biện hộ dối trá của mẹ mình.

Càng không thể chịu nổi... Bản thân anh ta.

Không chịu nổi sự ngu dốt của chính mình, thế mà lại không nhìn ra được một chuyện đơn giản dễ hiểu như vậy. Nếu như lúc đầu anh ta có thể nhận ra, có phải là anh ta và Nhược Kiều sẽ không phải đi tới bước đường như ngày hôm nay không?

Tưởng Diên không thể chịu nổi một bản thân như vậy, anh ta xoay người bước vội đi, giống như đang muốn chạy trốn.

Mẹ Tưởng nhìn tình hình trở thành như vậy, bà ấy cảm giác như toàn bộ thế giới đều trở nên u tối. Cuối cùng bà ấy cũng hiểu rõ, một chuyện đơn giản đến độ có cả trăm ngàn sơ hở như vậy, chính là để nhắm vào bà ấy, mà bà ấy thì lại không có một chút năng lực để phản kháng. Có lẽ đây là điều mà bà Lâm muốn nói với bà ấy: Mặc kệ bà có toan tính đến cỡ nào, có bày ra bao nhiêu chiêu trò, thì tôi chỉ cần dùng một chiêu chẳng lấy làm cao siêu gì mấy cũng có thể khiến cho bà thua trắng tay, bị mọi người ruồng rẫy.

Quá đỗi châm chọc.

Quá đỗi ác độc.

...

Tưởng Diên hồn bay phách lạc, thậm chí anh ta còn rất hoài niệm cái cảm giác vô tri vô thức trước đó, như vậy thì không cần phải suy nghĩ gì cả.

Tiếc là bây giờ anh ta càng nghĩ càng hiểu rõ.

Ngày hôm sau vẫn là ngày nghỉ, rất nhiều sinh viên còn chưa về trường, sân trường lúc nào cũng rộn ràng mấy hôm nay chợt trở nên quạnh quẽ. Tưởng Diên không biết mình phải đi đâu, mẹ Tưởng gọi cho anh ta rất nhiều cuộc điện thoại, anh ta cũng không bắt máy, cứ đi dạo lung tung không có mục đích, cuối cùng đi đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Mấy hôm nay Giang Nhược Kiều cũng rất bận.

Tết Trung thu năm nay diễn ra vào giữa đến cuối tháng Chín, qua thêm một tuần nữa là sẽ chào đón tuần lễ vàng, khắp nơi đều là người, bà chủ của cửa hàng Hán phục dồn hết lịch chụp hình vào mấy ngày hôm nay, Giang Nhược Kiều có thể nói là bận tối mặt tối mày. Hôm nay trời còn chưa sáng cô đã ra khỏi nhà, thay quần áo rồi trang điểm xong cũng chỉ mới hơn bảy giờ... Chụp hình suốt từ bảy giờ đến mười một giờ rưỡi mới xong, ròng rã suốt bốn tiếng đồng hồ, cô cảm thấy gương mặt này không còn là của mình nữa, cơ thể cũng chẳng còn là của mình.

Mệt đến nỗi chỉ muốn về ký túc xá nằm ngủ cho đến khi trời sập mới thôi.

Nhưng tối nay ở công viên nào đó có hội đèn lồng, thành ra hơn bốn giờ chiều cô phải qua đó để chuẩn bị, sau đó chụp thêm ba, bốn tiếng.

Giang Nhược Kiều mệt như chó, uể oải chạy về ký túc xá.

Ai ngờ lại gặp Tưởng Diên ở dưới lầu ký túc xá.

Cô không muốn để ý tới anh ta, chỉ muốn nhanh chóng đi vào.

Nhưng hình như Tưởng Diên không nhìn thấy trên mặt cô chỉ thiếu điều viết mấy chữ "Mệt muốn chết", trái lại còn gọi cô, nói ra một chuyện rất sốc óc, vững vàng ngăn cản bước chân của cô...Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Nhược Kiều, anh xin lỗi, hôm nay anh xin lỗi không phải là vì chuyện lúc trước, mà là vì anh không nhìn rõ lòng người. Những chuyện mẹ anh làm... Anh đã biết hết rồi."

Giang Nhược Kiều quay lưng về phía Tưởng Diên, trên mặt đầy vẻ đau khổ.

Cô rất xoắn xuýt.

Một mặt, cô thật sự rất muốn đi lên lầu nghỉ ngơi, ngủ một giấc ngon lành. Nhưng mặt khác, cô thật sự rất tò mò về chuyện này.

Rõ ràng trước đó còn nói câu chuyện của mình đã rẽ sang hướng khác rồi, không quan tâm nguyên tác phát triển theo hướng nào nữa, nhưng tại sao Tưởng Diên vừa mới tung ra cái mồi câu này, cô đã thấy tò mò rồi?

Suy cho cùng thì cô cũng chẳng quan tâm Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh phát triển như thế nào, nếu ngày mai hai người này kết hôn rồi phát thiệp mời cho cô, tâm trạng của cô cũng chẳng dấy lên một gợn sóng.

Nhưng mà... Cô rất quan tâm đến chuyện mẹ Tưởng bị lật xe.

Chuyện này khiến người ta tò mò cỡ nào chứ, cô đoán bà chắc chắn Lâm sẽ hành động, nhưng không ngờ mẹ Tưởng bị rớt đài nhanh như vậy.

Quả nhiên! Trong xương cốt của cô vẫn thích nghe ngóng mấy chuyện ngã ngựa như thế này.

Ghét ghê, đáng ra cô phải cao quý lạnh lùng hơn một chút. Nhưng làm sao đây, chỉ cần nghĩ đến mẹ Tưởng trong nguyên tác, không những toan tính đủ đường mà còn thành công không bị ai phát hiện, bây giờ lại bị bà Lâm giáng cho một đòn thật mạnh... Cô lại... Cô lại rất muốn cười trên nỗi khổ của bà ấy.

Giang Nhược Kiều không khỏi tự kiểm điểm bản thân: Chẳng trách trong nguyên tác cô lại cầm kịch bản của nữ phụ ác độc.

Với tính cách này của cô, thật sự không thể đảm đương nổi vai nữ chính.

Lúc nghe thấy người ta gặp khó khăn, nữ chính chỉ ước gì có thể vỗ tay khen hay mà được à?

Lúc nhìn thấy nam chính đau khổ như bây giờ, nữ chính lại nói thầm trong bụng là "Nói nhanh lên nói nhanh lên, tôi muốn biết bà ta thê thảm đến cỡ nào", chuyện này có thể sao?

Đương nhiên là không rồi.

Giang Nhược Kiều dừng bước.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Tưởng Diên còn chìm đắm trong thế giới của anh ta, giọng nói trầm thấp mờ mịt: "Anh mới biết được ý định và những tính toán của bà ấy, anh không hiểu, hồi xưa lúc nào bà ất cũng nói với anh nhà họ Lâm có ơn với bọn anh... Tại sao lại thành ra thế này. Anh và Khả Tinh ư? Làm sao có thể chứ. Từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ có suy nghĩ đó, tại sao bà ấy có thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người anh, tùy ý sắp đặt cuộc đời anh như vậy, sau khi khiến cuộc đời anh trở nên thảm hại, bà ấy còn nói là vì muốn tốt cho anh? Anh không thể nào chấp nhận được, không thể chấp nhận được chuyện ngoài mặt thì bà ấy nói như vậy với anh, nhưng sau lưng lại có toan tính khác, rốt cuộc anh có phải là con trai của bà ấy không chứ?"

Suýt chút nữa Giang Nhược Kiều đã không kìm lòng được mà thốt lên.

Cuộc đời của anh trở nên thảm hại á? Cưới được cô chiêu nhà giàu, mở công ty, làm ông chủ, đi lên đỉnh cao của đời người, thỉnh thoảng còn có thể vả mặt bạn gái cũ, cuộc sống như vậy mà kêu thảm hại hả?

Người thật sự thê thảm phải là tôi đây này! Là tôi!

Nhưng cô vẫn nhịn xuống.

Biết mẹ Tưởng bị ngã ngựa, xem ra Tưởng Diên sẽ không nói những chi tiết nhỏ còn lại trong một sớm một chiều. Bây giờ anh ta đang đắm chìm trong đau khổ, chìm đắm trong sự bàng hoàng, cho dù có nói chuyện, thì cũng chỉ kể lể là anh ta ngỡ ngàng đến mức nào, mấy câu này nghe xong chỉ tổ phí thời gian, nghe xong chỉ biết cạn lời. Quả nhiên, không nên đi hóng hớt drama trong lúc đương sự đang bị kích động, trong mười câu thì chắc chỉ có một câu là nghe được.

Ví dụ như hiện tại, cô chỉ chắt lọc ra được đúng một thông tin có ích: Anh ta đã biết hết ý đồ của mẹ Tưởng rồi.

Làm sao biết được, biết bao nhiêu, anh ta nói nhiều như vậy mà cô cũng chẳng nghe ra được một chút manh mối nào.

Tổn thương rồi, tê dại rồi.

Cô không muốn lãng phí thời gian ngủ quý giá của mình.

Sau khi thức dậy còn phải đi làm thêm kiếm tiền nữa...

...

Một bên khác, lúc giữa trưa, sáng sớm hôm nay Lục Dĩ Thành có đến nhà học sinh của anh một chuyến, chủ yếu là đưa tài liệu ôn thi đại học lúc trước của anh cho học sinh.

Mấy cái này anh vẫn chưa vứt đi.

Phụ huynh học sinh rất biết ơn anh, trùng hợp hôm qua là tết Trung thu, bọn họ bèn biếu anh một hộp cua lông chất lượng cao.

Anh không từ chối được, chỉ đành nhận lấy.

Về nhà mở ra xem, cua lông này còn lớn hơn cả loại hôm qua anh mua ở chợ.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Tư Nghiên muốn ăn, thế là Lục Dĩ Thành hấp ba con cho cậu nhóc. Trong hộp quà có tổng cộng sáu, bảy con, anh hấp một nửa, phần còn lại thì cất vào tủ lạnh.

Tất nhiên là bữa cơm này Lục Tư Nghiên vẫn chỉ được ăn có một con cua lông.

Lục Dĩ Thành biết hôm nay Giang Nhược Kiều phải đi chụp hình, bèn đóng gói hai con cua lông đã hấp chín, chuẩn bị ra ngoài đưa cho cô. Anh không xác định được khi nào cô mới về ký túc xá nên định gửi ở chỗ dì quản lý ký túc xá trước, sau đó gửi tin nhắn cho cô, bảo khi nào cô về thì có thể ghé lấy.

Anh xách theo cái hộp.

Ngoại trừ hai con cua, anh còn bỏ một ít trái cây khác.

Còn chưa đến ký túc xá, đi từ xa đã nhìn thấy bóng dáng cô.

Cũng nhìn thấy Tưởng Diên.

Anh chỉ đứng đó nhìn, có lẽ là mặt trời quá chói chang, anh không tự chủ được mà híp mắt lại. Trong vô thức, bàn tay đang xách theo hộp đồ cũng vô thức siết chặt.

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 80:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bây giờ Tưởng Diên không tìm được ai để dốc bầu tâm sự.

Nếu là trước đây, anh ta sẽ tìm đến Lục Dĩ Thành, Lục Dĩ Thành là người bạn đáng tin cậy của anh ta, nhưng bây giờ anh ta và Lục Dĩ Thành đã không thể làm bạn nữa, thậm chí muốn duy trì sự lạnh nhạt ngoài mặt cũng phải tốn rất nhiều nỗ lực. Về phần Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong... Đỗ Vũ thì khỏi phải nói, tính tình cậu ta có chuyện gì cũng bô bô cái mồm nên hoàn toàn không thể đưa ra lời khuyên hữu ích nào cả, Vương Kiếm Phong là người hiền hậu nhưng quan hệ giữa anh ta và Vương Kiếm Phong không được tốt lắm.

Trong lúc vô thức, anh ta đã đi đến dưới lầu ký túc xá nữ.

Ban đầu anh ta chỉ muốn ở lại một lúc rồi rời đi, nhưng không ngờ Nhược Kiều lại trở về.

Anh ta không khỏi nghĩ, nếu như anh ta và Nhược Kiều chưa chia tay thì tốt biết mấy.

Giang Nhược Kiều thấy anh ta còn muốn nói về sự kinh ngạc, về trời đất vỡ vụn của mình, cô không đủ kiên nhẫn để lắng nghe. Theo cô thấy, mẹ Tưởng thực sự rất tệ về mọi mặt, thậm chí có thể nói rằng kết cục của nữ phụ trong nguyên tác đều do một tay mẹ Tưởng thúc đẩy, nhưng cho dù mẹ Tưởng có lên kế hoạch cẩn thận tỉ mỉ đến đâu thì người được lợi cuối cùng vẫn là Tưởng Diên. Có lẽ con người cô quá phàm tục, quá thực tế, nếu một người có nhà lầu xe hơi, trở thành đại gia bằng thủ đoạn không chính đáng của mẹ mình mà người này còn mặt mày đau khổ nói rằng mẹ anh ta đã làm tổn thương anh ta như thế nào... Cô sẽ cảm thấy ứa gan, thực sự ứa gan.

Thế nên cô chia tay với Tưởng Diên là kết cục đã được định sẵn.

Bởi vì bọn họ trông giống như người cùng đường, nhưng thật ra không phải.

Cô không thể đồng cảm với anh ta.

Nỗi khổ của anh ta, sự giãy dụa của anh ta, sự khó chịu của anh ta, cho dù giờ phút này cô vẫn là bạn gái của anh ta thì cũng chỉ giả vờ an ủi anh ta một phen, nhưng trên thực tế cô chỉ thấy vô cảm.

Tưởng Diên được mẹ anh ta bảo vệ quá tốt.

Giang Nhược Kiều cảm thấy cô không thể là sự cứu rỗi của bất kỳ ai, nếu người này cần sự cứu rỗi của cô thì cô sẽ lập tức quay đầu chạy thật xa. Con người sống trên đời vẫn nên tự cứu lấy mình… Cô không cầu Bồ Tát cứu rỗi mình, cũng sẽ không cầu xin sự cứu rỗi của người khác.

"Đủ rồi." Giang Nhược Kiều lên tiếng ngắt lời anh ta: "Tôi không thể an ủi anh, anh cũng không thể nhận được sự an ủi từ tôi."

Tưởng Diên: "Anh... không phải anh muốn cầu xin em an ủi."

Giang Nhược Kiều quay người lại nhìn anh ta với vẻ mặt vô cảm: "Anh có nhìn thấy bây giờ tôi đang rất mệt mỏi không? Tôi chỉ muốn nhanh chóng được nằm nghỉ ngơi thôi."

Sáng nay chưa đến năm giờ cô đã dậy.

Tối qua cô bận dịch tài liệu đến gần mười hai giờ đêm. Tổng cộng cô cũng chỉ ngủ được hơn bốn tiếng đồng hồ.

Sau đó mới sáng tinh mơ đã phải đi chụp hình suốt bốn tiếng đồng hồ, lúc ngồi xe trở vềtrường chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi.

Cô rất bực, chẳng lẽ anh ta không nhìn thấy cô đang rất mệt à?

Tưởng Diên lập tức bối rối: "Nhược Kiều..."

Giang Nhược Kiều làm ra dấu dừng lại: "Được rồi, chúng ta cũng không phải bạn bè nên đừng nói thêm gì nữa, tôi lên đây."

Cũng không thể hoàn toàn trách Tưởng Diên.

Nếu phải trách thì chỉ có thể trách anh ta không nói ra đúng trọng tâm.

Và vẫn phải trách con người cô quá nhiều chuyện.

Cô nói xong liền bỏ đi, Tưởng Diên ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn theo.

Giang Nhược Kiều vừa mới vào ký túc xá, còn chưa kịp rót cho mình một ly nước thì đã nhận được một cuộc gọi từ Lục Tư Nghiên. Cậu nhóc rất thích gọi điện thoại, thế nên bây giờ hóa đơn tiền điện thoại hàng tháng đã sắp đuổi kịp cô rồi.

“Mẹ ơi, có phải cua lông rất ngon không ạ?” Thỉnh thoảng Lục Tư Nghiên sẽ mở ngăn giữ tươi của tủ lạnh ra nhìn thử những con cua lông vẫn còn đang sủi bọt: “Cua lông hôm nay ngon hơn hôm qua, nhưng đáng tiếc là ba chỉ cho con ăn một con thôi à."

Cậu nhìn chằm chằm vào con cua lông mà hít hà liên tục, nước bọt chảy ròng ròng.

Khi nào thì những con cua lông này sẽ biết điều hơn chút, chẳng hạn như tự bò ra khỏi tủ lạnh, tự bò vào nồi rồi tự bật bếp ga chứ?

Sau đó ngoan ngoãn ngồi đợi cậu đến ăn?

Giang Nhược Kiều nắm bắt được trọng điểm: “Hôm nay ba con cũng mua cua lông sao?"

"Không phải đâu, là phụ huynh học sinh tặng đấy ạ, còn lớn hơn so với hôm qua nữa!" Lục Tư Nghiên nói: "Ba nói gửi qua cho mẹ hai con, mẹ vẫn chưa nhận được ạ?"

Giang Nhược Kiều: Vẫn chưa...

Cô lại hỏi: "Con có nhớ ba ra ngoài lúc nào không?"

Lục Tư Nghiên chạy lạch bạch đến phòng khách liếc nhìn đồng hồ.

Cậu bé rất cừ, cậu đã học được cách xem đồng hồ từ lâu rồi.

"Con nhớ rồi! Ba ra ngoài lúc mười hai giờ rưỡi!"

Giang Nhược Kiều giơ tay liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã mười hai giờ năm mươi rồi.

Hai mươi phút đã trôi qua.

Với tốc độ của Lục Dĩ Thành, chỉ mất tám phút để đi từ khu dân cư đến trường học thôi.

Không lý nào lại đi chậm như vậy được.

Vốn dĩ Giang Nhược Kiều vẫn còn thắc mắc, nhưng đột nhiên lại nhớ đến Tưởng Diên ở dưới lầu, lúc này cô mới chợt hiểu ra, chẳng lẽ anh nhìn thấy cô nói chuyện với Tưởng Diên nên tự mình rời đi rồi?

Haizz, không biết cô có nên nói là mình xui xẻo hay không, dù sao con cua lông đến miệng rồi còn bay mất.

"Có thể là gặp chút chuyện gì đó nên chậm trễ rồi." Bây giờ, lúc Giang Nhược Kiều đối mặt Tư Nghiên sẽ tự động hóa thành Tiểu Kiều lải nhải: "Ba con không có ở nhà, con không thể tùy tiện mở cửa cho người lạ đâu đấy..."

Lục Tư Nghiên đã thuộc nằm lòng những lời này rồi!

Cậu bé ngón tay nói: "Con biết rồi con biết rồi, không mở cửa cho người lạ, không đi ra ngoài, không nghịch phích cắm, không mở vòi sen nghịch nước, không bật bếp ga, không đến cửa sổ ló đầu ra nhìn!! Mẹ, bây giờ con đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế xô pha không nhúc nhích đây này!"

À quên báo cáo mất tiêu.

Cậu di chuyển chiếc ghế nhỏ ban nãy, lén lút mở cửa tủ lạnh để xem những con cua lông.

Giang Nhược Kiều cười phá lên, sau đó lại giả vờ ấm ức hỏi: "Vậy có phải con chê mẹ lắm chuyện không?"

Lục Tư Nghiên lập tức đáp: "Không phải thế! Con không có!"

Cậu nhóc tự bào chữa: “Chỉ là ba mẹ thường xuyên nói những câu như thế này nên con nhớ hết thôi… Lúc ba mẹ đi vắng, con giống như, giống như,” cậu nghĩ rồi nghĩ, nghĩ đến một ví dụ: "Giống như bị đại hiệp võ công cái thế điểm huyệt vậy! Không thể nhúc nhích nổi, bây giờ chỉ có cái miệng con đang nói thôi, ngay cả con muỗi cắn mà con cũng không đập chết nó được."

Khoảng thời gian này ở chung với Lục Tư Nghiên, Giang Nhược Kiều hoàn toàn cảm nhận được những ví von phong phú của trẻ em, cũng như thế giới lãng mạn của bọn chúng.

Ví dụ như hai đêm trước, khi Lục Tư Nghiên nhìn trăng sáng bên ngoài, cậu nhóc đột nhiên nói với cô rằng, mẹ ơi, mẹ nhìn kìa, trông giống như có một ngọn đèn treo trên bầu trời vậy.

Và ví dụ như, lúc cô cầm ô đi đón cậu, cậu sẽ nói, mẹ cầm ô đi qua như thể đang cầm một bó hoa trên tay vậy.

"Vậy thì bây giờ con có thể cử động rồi đấy." Giang Nhược Kiều nói: "Có thể đi đập nó chết."

Sau khi nói xong, cô bắt đầu ngẫm lại xem mình có máu tanh quá hay không...

Ôi, làm mẹ thật là phiền phức!

Lục Tư Nghiên nghịch ngợm nói: "Vậy thì mẹ đại hiệp, mẹ phải giải huyệt cho con trước đã, nếu không con không thể động đậy được."

Trên mặt Giang Nhược Kiều ngập tràn ý cười: "Ồ, vậy làm thế nào mới giải huyệt được đây?"

Lục Tư Nghiên: "Moa ~ thế này này."

Giang Nhược Kiều bu ồn cười, nhưng vẫn moa ~ vào điện thoại: "Xong r ồi."

Lục Tư Nghiên vẫn diễn rất sâu, cậu thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn mẹ đại hiệp, bây giờ con có thể động đậy r ồi, nhưng con muỗi đã bay đi mất tiêu, có thể nó cảm thấy nếu hôm nay hút thêm một xíu calo nữa thì sẽ vượt chỉ tiêu."

Giang Nhược Kiều: "..."

Lại bị bóng gió.

Nhưng bé con của cô cũng thông minh quá đi mất!! Không ngờ cậu bé còn biết nói câu như thế này nữa, gì mà hút thêm một xíu calo nữa thì hôm nay sẽ vượt quá chỉ tiêu chứ, đáng yêu chết đi được!!

Chỉ có điều bây giờ Tư Nghiên không ở trước mặt cô, nếu không cô nhất định phải hôn cậu mấy phát mới thỏa!

Lời hay ý đẹp của Lục Tư Nghiên như súng liên thanh: "Dù sao mỗi ngày con ăn cũng khá nhi ều, ăn cánh gà, uống sữa và còn ăn rất nhi ều thịt, còn không thích ăn rau, thế nên hẳn là lượng calo trong máu con rất cao."

Giang Nhược Kiều: "Ha ha ha ha cục cưng, con dễ thương quá đi."

Mẹ tuyên bố, con là bé con đáng yêu nhất, có một không hai trên địa c ầu, à không, là đáng yêu nhất trong vũ trụ này~

Tai Lục Tư Nghiên vẫn còn hơi đỏ sau khi nghe thấy tiếng gọi "cục cưng" này: "Tốt nhất là mẹ đừng nói dối, vì con sẽ cho là thật đấy."

Giang Nhược Kiều phì cười: "Có lừa ai cũng không thể lừa con. Được rồi, bây giờ mẹ phải gọi cho ba con, bởi vì anh bé Lục shipper vẫn chưa đến."

Lục Tư Nghiên: "Vâng ạ!"

Cậu thoáng dừng lại rồi nói: "Mặc dù ba shipper đến muộn, nhưng mẹ vẫn phải đánh giá tốt năm sao đấy nhé."

Giang Nhược Kiều: "Ha ha ha, con đừng có ba hoa!"

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt và trên mặt Giang Nhược Kiều vẫn đong đầy ý cười.

Giống như tâm trạng của Lục Dĩ Thành, trước đây Lục Tư Nghiên là một rắc rối đối với cô, là một nhân tố chưa xác định. Nhưng bây giờ, cậu là người không thể thiếu đối với cô.

Giang Nhược Kiều suy nghĩ cẩn thận rồi bấm số của Lục Dĩ Thành.

Phải mất một lúc lâu đầu bên kia mới nhấc máy.

Giang Nhược Kiều thầm nghĩ: Được rồi, có lẽ tên ngốc đã dỗi.

Trước kia khi cô gọi cho anh, chưa bao giờ anh nhấc máy lâu như vậy, hôm nay anh đã phá kỷ lục rồi.

“A lô.” Giọng nói vẫn đều đều và ôn hòa như mọi khi.

Giang Nhược Kiều nói: "Cua lông ở đâu rồi?"

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ thở dài: "Tôi để chỗ dì quản lý ký túc xá rồi."

Quả thật anh đã từng nghĩ đến chuyện đi thẳng luôn.

Nhưng khi sắp đi đến cổng trường, anh nghĩ đến chuyện cô thích ăn món này nên quay người đi về phía ký túc xá. May mà Tưởng Diên đã đi, cô cũng lên lầu nên anh đưa cua lông đã hấp xong cho dì quản lý ký túc xá.

Giang Nhược Kiều cũng thở dài một hơi.

Thực ra con người cô quả thật rất... khó đồng cảm với người khác.

Từ rất lâu trước kia đã như vậy, khi người bạn thân nhất của cô bị thất tình đau khổ đến hao gầy, thế mà cô vẫn không sao hiểu nổi.

Thậm chí ngay cả mẹ ruột của cô rơi nước mắt trước mặt cô khi nói về những khó khăn trong nhiều năm qua, cô cũng tê liệt nhiều hơn là đau lòng.

Con người cô rất ích kỷ, cũng có thể nói là máu lạnh. Nhưng không biết vì sao, rõ ràng cô không làm gì sai nhưng lại luôn có cảm giác mình đang bắt nạt Lục Dĩ Thành.

Quả thật là chuyện vô cùng hiếm hoi, cô nói: "Tệp âm thanh hôm đó tôi gửi cho cậu, cậu đã mở ra nghe chưa?"

Lục Dĩ Thành không ngờ cô lại nhắc đến chuyện này, anh sửng sốt: "... Chưa."

Giang Nhược Kiều cười khẽ: "Cậu không có chút tò mò nào sao?"

“Không phải.” Lục Dĩ Thành thành thật trả lời: “Cậu nói để tôi giữ giùm mà.”

Cậu có nói tôi có thể xem nó đâu.

Giang Nhược Kiều: Đúng là người thành thật mà

Cô ngẫm nghĩ: "Nếu cậu muốn nghe thì có thể nghe thử."

Lục Dĩ Thành trầm mặc vài giây: "... Không cần đâu."

"Sao vậy? Cậu không tò mò à?"

Có vẻ tâm trạng của Lục Dĩ Thành đã tốt hơn, còn nói đùa với cô: “Bởi vì có câu tò mò hại chết mèo.”

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô phục luôn mà!

Mắt cô cong cong: "Được rồi, hôm nay cảm ơn cậu nhé."

Lúc này Lục Dĩ Thành mới nhận ra cô muốn nói gì: "Không có gì, là việc tôi nên làm."

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng Giang Nhược Kiều rất tốt, còn chủ động gửi cho Lục Dĩ Thành một tin nhắn WeChat, cô gửi năm sao qua.

Lục Dĩ Thành: [?]

Giang Nhược Kiều: [Đánh giá tốt năm sao.]

Lục Dĩ Thành nhìn dòng tin nhắn này rồi lại nhìn năm sao cô gửi, rốt cuộc cũng không nhịn được phì cười.

Kỳ thật anh cũng biết, mặc dù thời gian tiếp xúc chân chính với cô không dài nhưng anh vẫn biết cô là một người có ý chí rất kiên định.

Nếu cô đã quyết tâm chia tay thì nhất định sẽ chia tay, sau khi chia tay sẽ không bao giờ quay lại.

Nhưng tại sao anh vẫn có cảm xúc kỳ lạ đó chứ?

Chương 81:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bên nhà họ Lâm, sau tết trung thu lập tức trở lại với sự yên bình vắng vẻ giống như trước đây.

Hai người con trai của ông Lâm cũng đã về, Lâm Khả Tinh được bà Lâm đưa về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày. Ban ngày, chủ nhân của ngôi nhà này chỉ có bà Lâm.

Sau khi bà Lâm tiếp quản hoạt động từ thiện, bà ta có phòng họp và phòng sách của riêng mình ở Danh Môn Hoa Phủ.

Hôm nay, trong phòng sách rộng như vậy chỉ có bà Lâm và mẹ Tưởng.

Hiệu quả cách âm của căn phòng này rất tốt, bà Lâm còn cố ý đóng cửa lại. Bà ta ngồi trên chiếc ghế văn phòng lớn, vô cùng thích thú thưởng thức vẻ mặt của mẹ Tưởng. Đương nhiên bây giờ nhớ lại bà ta vẫn cảm thấy sợ hãi.

Liệu kế hoạch của mẹ Tưởng có khả thi không? Tất nhiên là khả thi rồi.

Xác xuất thành công có cao không? Vô cùng cao.

Bà Lâm cũng không biết có nên cảm ơn Tưởng Diên vì đã không có ham muốn đó với Khả Tinh hay không. Ngẫm kỹ lại, nếu vài năm nữa Khả Tinh và Tưởng Diên ở bên nhau rồi xác định muốn kết hôn, bà ta có ngăn cản được không? Đương nhiên là không ngăn cản được. Đợi khi Lâm Khả Tinh và Tưởng Diên ở bên nhau rồi, liệu người làm mẹ như bà ta có giúp đỡ con rể để con gái có một cuộc sống tốt hơn không? Thế thì chắc chắn là có.

“Còn gì muốn nói không?” Bà Lâm hỏi.

Mẹ Tưởng lắc đầu.

Không có gì để nói, đó chính là thắng làm vua thua làm giặc.

Nhưng bà ấy vẫn muốn biết một chuyện.

Tất cả mọi chuyện gần như có thể nói là không chút sơ hở, đến cả con trai ruột của bà ấy là A Diên cũng không biết suy nghĩ của bà ấy, sao bà Lâm lại biết được?

Lúc ở nhà họ Lâm, bà ấy vô cùng cẩn thận, mỗi một câu khi nói chuyện với Lâm Khả Tinh, cho dù có truyền ra bên ngoài thì người khác cũng không moi ra được sai lầm gì.

Sao bà Lâm lại biết được?

Hôm qua mẹ Tưởng cứ nghĩ mãi về vấn đề này, nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ được gì.

Bà ấy từng nghi ngờ Giang Nhược Kiều, nhưng lại nhanh chóng bác bỏ điều đó. Giang Nhược Kiều chẳng qua chỉ là một sinh viên hai mươi tuổi, cô còn không quen biết bà Lâm, tầng lớp của hai người khác nhau, càng không thể chạm mặt được. Cho nên khả năng cao không phải là Giang Nhược Kiều nói.

Vậy thì là Khả Tinh sao?

Cũng không thể nào, bây giờ cả ngày Khả Tinh chìm đắm trong đau khổ, chỉ mong người ngoài không biết chuyện này, Khả Tinh tuyệt đối sẽ không chủ động đề cập với bà Lâm.

Vậy thì là ai đây?

Cuối cùng mẹ Tưởng hỏi: "Sao bà lại biết được?"

Bà Lâm không trả lời. Sau khi biết được suy nghĩ của mẹ Tưởng, bà ta biết người này như rắn độc vậy. Tuy rằng bà ta không thân không quen với Giang Nhược Kiều, nhưng dù gì Giang Nhược Kiều cũng là một sinh viên, người ta có lòng tốt nói cho bà ta biết, bà ta không cần thiết phải nói Giang

Nhược Kiều ra, điều này không hề có lợi gì cả. Sau khi im lặng một lúc, giờ đây bà Lâm mới nói: "Đúng thật là có người chú ý tới sự bất thường của Khả Tinh, con bé gầy đi rất nhiều, tôi bận bịu công việc không để ý, không có nghĩa người khác cũng không nhìn thấy. Đương nhiên tôi phải quan tâm tới con gái mình, nên đã cho người đi điều tra, mới biết được tối hôm đó Khả Tinh từ Nông gia lạc trở về thành phố nhưng con bé không về nhà, nên tôi mới để ý. Sau đó tôi lại nhớ tới hôm đó bà nói là phải đi chăm sóc cho người bạn bị bệnh…"

Mẹ Tưởng bật cười, hóa ra lại để sót sơ hở ở đây sao?

Bà Lâm khẽ cười nói: "Tôi thế này có được coi là lấy đức báo oán không, hay là…" Bà ta dừng lại: "Nhân từ với kẻ thù?"

"Lấy đức báo oán?" Mẹ Tưởng cảm nhận từ này thật kĩ càng, sau đó ngẩng đầu lên: "Lẽ nào không phải bố thí sao? Mười năm qua vui vẻ lắm đúng không, vui vẻ đến mức có thể thể giẫm tôi dưới chân, nhìn tôi vây quanh bà như một người hầu."

Bà Lâm cũng không nổi giận: "Thật lòng cũng được, bố thí cũng được, dù cho tôi có suy nghĩ gì, nhưng chẳng phải mười năm qua mẹ con bà sống rất thoải mái sao? Thoải mái đến mức có thể tính kế con gái người khác, thèm muốn tài sản của nhà người khác."

Mẹ Tưởng cúi đầu bật cười: "Tính kế con gái bà? Rốt cuộc bà có hiểu con gái mình không vậy, bà có biết con gái mình là người thế nào không? Không lẽ bà tưởng tôi dụ dỗ con gái bà thích A Diên đấy chứ? Tại sao con gái bà lại nói gì nghe nấy với tôi, bà có từng nghĩ rằng, đó là vì tôi biết trong lòng cô ta nghĩ gì, lời tôi nói vừa khéo là điều mà cô ta thích nghe, đêm đó tôi không ở bên cạnh cô ta, không trói chân cô ta, là tự cô ta mò tới phòng A Diên."

Đến lúc này rồi, chẳng qua là tổn thương lẫn nhau thôi.

Mẹ Tưởng đoán trúng được bà Tưởng sẽ không làm ầm chuyện này lên, bà Lâm sợ ông Lâm biết, càng sợ người ngoài biết hơn.

Nếu không sau khi biết chuyện này, cần gì phải nhẫn nhịn tới bây giờ?

Vua thua thằng liều, mẹ Tưởng hiểu rõ đạo lý này.

"Rốt cuộc là tôi dụ dỗ cô ta, hay là tôi nói lời cô ta thích nghe, thuận theo ý cô ta, cô ta nghe xong rồi tự suy nghĩ lung tung, còn chưa đủ rõ ràng sao?" Mẹ Tưởng bật cười: "Đứa con gái này của bà vô dụng thật."

Nếu thực sự muốn bà ấy đánh giá, không nhìn vào gia cảnh, bà ấy cảm thấy cô bạn gái kia của A Diên tốt hơn Lâm Khả Tinh không biết bao nhiêu lần.

Không có người mẹ nào có thể chịu đựng được việc người khác nói con mình như vậy.

Vốn dĩ bà Lâm vẫn còn rất bình tĩnh, chỉ có thể nói là mẹ Tưởng quá hiểu cách chọc giận bà Lâm, cũng quá hiểu cách khiến bà Lâm không vui.

Nhìn sắc mặt bà Lâm tái mét, trong lòng mẹ Tưởng cảm thấy sung sướng: Mười năm rồi! Bà đã nhẫn nhịn mười năm rồi!

"Nếu Văn Viễn vẫn còn, nếu nhà họ Tưởng vẫn còn: "Mẹ Tưởng tiếp tục khiêu khích: "Bà tưởng là tôi sẽ chấp nhận con gái bà làm con dâu sao?"

Sắc mặt bà Lâm tái mét, nhưng ngọn lửa trong lòng lập tức bị dập tắt ngay khi nghe thấy câu nói đáng giận nhất, bà ra ung dung cười: "Bà không nói, tôi cũng quên mất chuyện này đấy. Bà có biết tại sao năm đó tôi lại thu nhận mẹ con bà không? Bà bảo bố thí cũng được, tôi lại càng nghiêng về đồng cảm, thấy đáng thương hơn."

Hai người quen biết gần ba mươi năm rồi.

Còn không rõ nhau thế nào sao?

"Nguyên nhân cái chết năm đó của Tưởng Văn Viễn rất rõ ràng, chết do tai nạn xe." Bà Lâm mỉm cười: "Nhưng có lẽ bà không biết khi đó ông ta

định đi đâu."

Mẹ Tưởng: "Liên quan tới bà à? Văn Viễn chỉ đi mua thuốc cho A Diễn thôi!"

"Bà cũng tin à?" Bà Lâm nói: "Ông ta đưa người tình của mình ra nước ngoài, đang chuẩn bị tới sân bay, có lẽ là ông trời cũng không nhìn nổi nữa, nên mới để không ta bị tông chết. Tôi cũng không biết nên nói ông ta đáng hận, hay nên nói bà đáng thương, bà nghĩ một kẻ nghèo hèn tay trắng như ông ta đột nhiên có một ngày thăng quan tiến chức, ông ta vẫn sẽ một lòng một dạ với bà sao? Nói thật, tôi không biết bà lu ồn cúi tính kế như thế này để làm gì, nếu nói bà vì con trai mình, nhưng đây thực sự là đi ều mà con trai bà muốn sao? Nếu bà vì bản thân mình, nhưng bà có được cái gì?"

Bây giờ bà Lâm cũng không ngừng thở dài: "Bà có còn nhớ nguyện vọng khi đi học không? Chắc là bà đã quên r ồi, nhưng tôi vẫn còn nhớ. Bà nói bà muốn trở thành người nổi tiếng, làm nữ doanh nhân, có được sự nghiệp của riêng mình. Nhưng bây giờ thì sao, bà biến mình thành thế này vì ai vậy? Tôi biết, bà muốn gây dựng lại Tưởng Thị, vậy thì bà phải nghĩ cho kĩ, là Tưởng thị của Tưởng Văn Viễn, hay là Tưởng Thị của Tưởng Diên con trai bà! Cho dù bà muốn mở một công ty của riêng mình, tự làm nữ doanh nhân, tôi đ ều sẽ nói là tài giỏi, chỉ có việc bà vì Tưởng Thị khiến tôi cảm thấy bà thật đáng thương!"

Mẹ Tưởng không muốn tin đi ều này, bà ấy cố gắng bình tĩnh, sau đó cũng mỉm cười: "Bây giờ bà nói những đi ều này chẳng qua là để chọc giận tôi mà thôi. Lời bà nói, một chữ tôi cũng không tin, bớt nói lại đi."

Bà Lâm nhìn bà ấy, như thương tiếc, như bất đắc dĩ: "Bà có thể hỏi con trai bà xem có chuyện này không, bà tưởng con trai bà không biết à? Vậy sao những năm qua nó lại không thèm nhắc tới ba mình, thậm chí chưa bao giờ nhắc tới. Mỗi l ần bà nhắc tới, tâm trạng của nó có tốt không?"

Mẹ Tưởng lắc đ ầu: "Một chữ tôi cũng không tin."

...

Mẹ Tưởng rời khỏi nhà họ Lâm.

Bà Lâm sẽ không bao giờ yên tâm về người này, bà ta cho người theo dõi mẹ Tưởng.

Mẹ Tưởng từng tìm Tưởng Diên, nhưng Tưởng Diên không chịu gặp bà ấy, sau đó bà ấy hoảng hốt quay trở về nhà cũ trước đây. Người hơn bốn mươi tuổi, vừa không cam lòng đi xin công việc bình thường, cũng không có quá nhiều tiền tiết kiệm để duy trì cuộc sống, có thể tưởng tượng được tương lai sẽ khó khăn như thế nào.

Bà Lâm quá hiểu mẹ Tưởng. Mẹ Tưởng vẫn nghe lời bà ta nói, chỉ là lừa mình dối người không chịu tin, đến cả xác nhận cũng không dám.

Bà Lâm cũng biết mẹ Tưởng đang nghĩ gì, bây giờ mẹ Tưởng rời đi, thực ra là đợi có một ngày Tưởng Diên không nhịn được quan tâm mà đi tìm bà ấy. Đợi sau khi anh ta tìm thấy bà ấy, bà ấy có thể thuận thế hỏi anh ta chuyện Tưởng Văn Viễn ngoại tình, khi đó bà ấy sẽ là người mẹ yếu thế đau khổ bị con trai che giấu nhiều năm, con trai cũng sẽ cảm thấy áy náy, mà bà ấy cũng lại được con trai tin tưởng và quan tâm.

Nhiều năm vậy rồi, thời gian khiến con người thay đổi đến khó nhận ra. Năm đó mẹ Tưởng yêu Tưởng Văn Viễn điên cuồng đến mức hận không thể đi theo ông ta, cuối cùng cũng lợi dụng được sự thâm tình này để tính kế con trai ruột của mình.

Yêu Tưởng Văn Viễn ư? Yêu Tưởng Diên ư? Hình như không chắc.

Nhưng nếu nói là yêu bản thân, dường như cũng không phải.

Bà Lâm nhìn ảnh chụp tốt nghiệp năm đó, trong bức ảnh, người con gái từng xinh đẹp nổi bật nhất, vậy mà lại trở nên thế này.

Liệu kế hoạch lấy lùi làm tiến lần này của mẹ Tưởng có thành công hay không?

Không chắc.

Bà Lâm lại nhìn ảnh con gái, không kìm được thở dài một hơi. Con cái rồi sẽ trưởng thành, thứ con người không thể khống chế được ngoài cuộc đời ra, còn có con cái.

Ông Lâm gõ cửa đi vào, hai vợ chồng vẫn tán gẫu như thường, ông Lâm hỏi mẹ Tưởng đi đâu rồi. Dù sao cũng ở cái nhà này mười năm, thường thì ông Lâm đều sẽ nhớ người giúp việc làm việc lâu như thế này, huống hồ mẹ Tưởng còn là bạn học năm đó của bà Lâm.

Bà Lâm mỉm cười trả lời: "Bà ấy nói giờ có lòng nhưng không đủ sức, ở quê cũng có người nhà bị bệnh, cho nên muốn về chăm sóc, nếu sau này không bận sẽ về."

Sẽ không về nữa.

Khả Tinh cũng sẽ quen dần với việc trong cuộc sống không còn người dì giúp việc này nữa.

*

Ông ngoại bà ngoại của Giang Nhược Kiều sắp tới rồi.

Sau khi suy xét, cô không đặt khách sạn, mà đặt một nhà trọ, vừa khéo có hai phòng ngủ và một phòng khách. Hẳn là ông bà sẽ sợ ở một mình trong khách sạn, nhà trọ như thế này lại tốt, cô có thể ở cùng với bọn họ, nếu có việc gì cũng sẽ phát hiện được ngay. Nhà dân mà cô đặt trùng hợp nằm ở khu dân cư bên cạnh nhà Lục Dĩ Thành thuê, chỉ cần đi bộ vài phút, môi trường khu nhà trọ cũng rất tốt, chủ yếu là gần trường học của cô, giao thông cũng rất thuận tiện.

Ngày mai ông bà ngoại sẽ tới, Giang Nhược Kiều đến nhà trọ trước, xem có đồ dùng sinh hoạt gì cần bổ sung không.

Lúc chạng vạng, giáo viên hướng dẫn của Lục Dĩ Thành tìm anh có việc, Giang Nhược Kiều bèn dẫn Lục Tư Nghiên tới nhà trọ chơi, cũng đã hẹn trước với Lục Dĩ Thành, anh sẽ tới thẳng bên này đón Lục Tư Nghiên.

Giang Nhược Kiều hứng khởi sắp xếp.

Tuy mới ở vài ngày, nhưng cô vẫn mua một cái bình ủ sữa, nhà trọ có phòng bếp, cũng có gia vị, ông bà ngoại đều quen tự nấu mì buổi sáng, cô cũng sợ bọn họ ăn không quen đồ ăn vặt nơi đây. Nghĩ đến việc ông bà ngoại sắp tới rồi, Giang Nhược Kiều vừa lo lắng lại vừa hưng phấn, lo rằng cơ thể bà ngoại thực sự có vấn đề, hưng phấn vì có thể dẫn hai ông bà đi chơi đó đây ~

Lục Tư Nghiên cũng rất tò mò: "Ông bà ngoài của mẹ, tuổi tác rất cao sao ạ?"

Giang Nhược Kiều cười nói: "Thực ra vẫn ổn, năm nay ông ngoại mẹ bảy mươi hai tuổi, bà ngoài bảy mươi ba tuổi."

Lục Tư Nghiên bấm đầu ngón tay tính, à bảy hai bảy ba hả! Năm nay cậu nhóc mới năm tuổi, thế thì tuổi tác lớn lắm luôn này!

"Có phải tóc của họ bạc hết rồi không?" Lục Tư Nghiên ngâm nga bài hát: "Ông cụ chăn vịt, có bộ râu trắng~"

Giang Nhược Kiều: "... Chưa bạc hết, hơn nữa ông bà ngoại của mẹ rất thích chưng diện, lần nào tới tết cũng phải đi nhuộm tóc. Năm đó bọn họ đều là trai xinh gái đẹp trong vùng đấy, con nhìn là là biết ngay, mẹ rất giống bà ngoại lúc còn trẻ."

Lục Tư Nghiên có rất nhiều câu hỏi, mới đầu Giang Nhược Kiều vẫn sẽ trả lời, trả lời mãi thì thấy là lạ, cô đặt máy tạo độ ẩm trong tay xuống, nghĩ đến một khả năng nào đó, sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Tư Nghiên... hỏi như vậy, là vì tương lai chưa từng gặp ông bà ngoại của cô sao?

Giang Nhược Kiều ngồi xuống bên cạnh Lục Tư Nghiên, hỏi bằng chất giọng tắt nghẹn, vô cùng gian nan: "Tư Nghiên, mẹ hỏi con một câu, con từng gặp cụ ông, cụ bà chưa?"

Trí nhớ của Lục Tư Nghiên rất tốt, cậu nhóc suy nghĩ rồi lắc đầu: "Chưa từng gặp ạ."

Giang Nhược Kiều chợt khựng lại.

Cổ họng cô khô khóc, vành mắt bắt đầu chua xót.

Không, không thể nào.

Sức khỏe của ông bà ngoại tốt như vậy. Có lẽ Tư Nghiên từng gặp, nhưng thằng bé không nhớ thôi...

Nhưng cô biết rằng, với tình yêu thương mà ông bà ngoại dành cho cô, chắc chắn sẽ thường xuyên muốn gặp Tư Nghiên, cho dù không gặp được cũng sẽ gọi video.

Trí nhớ của Tư Nghiên không tệ, vậy chỉ có nghĩa rằng... trong kí ức của thằng bé là chưa từng gặp.

Nhưng mới được bao nhiêu năm chứ!

Giang Nhược Kiều mất khống chế, sau khi cô đứng dậy nói đi rửa tay liền đi vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa lại, mở vòi nước.

Thực ra từ khi còn rất nhỏ, cô đã biết cái chết có nghĩa là gì.

Cô từng thấy ba được đắp vải trắng.

Cô cũng biết ông bà ngoại bảy mươi hai tuổi rồi, lúc cô sinh Tư Nghiên là hai mươi bảy tuổi, cách bây giờ vẫn còn bảy năm.

Sau khi con người đến tuổi, sinh lão bệnh tử chẳng còn là chuyện xa vời.

Cô biết, cô biết hết! Nhưng cô không chấp nhận nổi.

...

Lục Dĩ Thành gõ cửa đi vào.

Lục Tư Nghiên mở cửa. Lục Dĩ Thành thay giày xong nhìn thấy Lục Tư Nghiên đứng ở cửa nhà vệ sinh với vẻ mặt lo lắng, anh thấy hơi tò mò, đi tới hỏi khẽ: "Sao thế, mẹ con ở bên trong à?"

Lục Tư Nghiên gật đầu, vẻ mặt nặng nề.

"Hình như con làm sai chuyện gì rồi." Lục Tư Nghiên rất hối hận: "Lần đầu tiên con thấy mẹ có biểu hiện như vậy!"

Lục Dĩ Thành đứng ở đây, chỉ có thể nghe thấy được tiếng nước truyền ra từ bên trong.

Anh nghĩ rồi kéo Lục Tư Nghiên tới ban công, lúc này mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Tư Nghiên nói rõ ràng: "Hẹ hỏi con có từng gặp ông bà cụ ngoại không, con bảo không, mẹ liền đi vào nhà vệ sinh."

Hóa ra là vậy.

Lục Dĩ Thành im lặng, ngoài ban công cũng có ghế, anh ngồi xuống, vô thức lấy điện thoại ra khỏi túi, ngón tay khẽ run nhấp vào ảnh trong điện thoại.

Lúc đầu kho ảnh của anh rất ít ảnh, sau khi Tư Nghiên tới, ảnh mới càng ngày càng nhiều lên.

Trong kho ảnh có vài bức, hình ảnh vô cùng vô cùng mơ hồ.

Trong bức ảnh là một cụ già mái tóc bạc phơ, da dẻ đầy nếp nhăn.

Có cụ già ngồi trên ghế, câu nệ nhìn vào camera, có cụ già ngồi trên sofa xem TV rồi ngủ mất, cũng có cụ già... nằm ngủ trên giường bệnh.

Là bà nội đã sống nương tựa với anh nhiều năm.

Thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối, tiếc nuối vì mình trưởng thành quá chậm không cho bà hưởng được một ngày hạnh phúc nhàn rỗi,

cũng sẽ thấy tiếc nuối nếu Tư Nghiên tới sớm hơn một chút thì tốt rồi.

Bà nội gặp được Tư Nghiên, chắc chắn sẽ rất vui, cũng sẽ thích thằng bé vô cùng.

Thực sự... tiếc nuối lắm.

Chương 82:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trước đó Giang Nhược Kiều có mua một khóa học trải nghiệm trượt patin cho Lục Tư Nghiên.

Vốn dĩ tối nay là Giang Nhược Kiều đưa Lục Tư Nghiên đi học, nhưng đúng lúc Lục Dĩ Thành cũng đang rảnh nên ba người cùng đi. Bây giờ mấy lớp học năng khiếu mọc lên như nấm, như thể bạn nhỏ nào mà không có chút tài năng trong người là thiếu cái gì đó. Giang Nhược Kiều tự nhận mình cũng là một người trưởng thành, bắt cô cắm đầu vào học thì được, nhưng không cần ép trẻ con như thế... Tuy nhiên, cô vẫn mua một khóa trải nghiệm...

Giang Nhược Kiều phiền muộn nói: "Cậu không biết đâu, mẹ của Trương Vũ Thần biết cách nói chuyện quá trời, tôi còn chưa kịp phản ứng là ngón tay của tôi đã giúp tôi chốt đơn rồi."

Mẹ Trương Vũ Thần là bạn thân trên tài khoản WeChat của cô.

Người này đúng là thiên tài.

Theo như Giang Nhược Kiều thấy thì mẹ của Trương Vũ Thần hẳn là nên đi làm nhân viên tiêu thụ, chắc chắn có thể đi con đường này một cách rất thuận lợi. Mẹ Trương Vũ Thần cũng có suy nghĩ như vậy, dưới mấy lần khen ngợi của Giang Nhược Kiều, cô ấy đã hạ quyết tâm, sau tuần lễ vàng cô ấy sẽ bắt đầu đi tìm việc làm, tìm một công việc liên quan mảng sales!

Hiếm khi Lục Dĩ Thành thấy được vẻ mặt như vậy của cô, anh mỉm cười, lúc Giang Nhược Kiều nhìn qua thì anh lại vội vàng thu lại ý cười trên mặt: "Có phải mẹ của Trương Vũ Thần để tóc ngắn hay không?"

Giang Nhược Kiều gật đầu.

"Lúc đi đón Tư Nghiên tôi cũng có gặp hai lần." Lục Dĩ Thành nói: "Đúng thật là cô ấy rất biết cách giao tiếp với người khác."

"Phải nói là rất biết luôn mới đúng." Giang Nhược Kiều cảm khái: "Nhưng mà con người cô ấy rất tốt, đôi khi hỏi cô ấy chuyện gì đó thì cô ấy luôn rất kiên nhẫn trả lời tôi. Giống như khóa học trượt patin này vậy, tôi mua khoá trải nghiệm là cô ấy liền nói tôi cho tôi biết những việc cần phải chú ý, còn đặc biệt gọi điện thoại tới. Cô ấy là một người rất nhiệt tình."

Cái gì gọi là Hội chứng hướng ngoại, cứ nhìn mẹ Trương Vũ Thần là biết liền.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô tin rằng mẹ của Trương Vũ Thần chắc chắn có thể trở thành quán quân trong việc đẩy mạnh tiêu thụ.

Đi vào trung tâm trượt patin, trước đó Giang Nhược Kiều đã kết bạn WeChat với huấn luyện viên và hẹn trước thời gian, huấn luyện viên tiếp đãi bọn họ rất nhiệt tình. Trong sân có vài bạn nhỏ đang làm nóng người, rõ ràng Lục Tư Nghiên cũng rất hưng phấn. Một tiết học là một giờ, huấn luyện viên dẫn Lục Tư Nghiên đi thay đổi trang bị, đội mũ bảo hiểm lên rồi mang giày trượt vào, ngay đầu gối và khuỷu tay cũng được mang đai bảo hộ.

Phụ huynh chỉ cần đứng bên ngoài xem là được.

Khi đi học Lục Tư Nghiên rất nghiêm túc, huấn luyện viên cho cậu bé học nhấc chân đi trên thảm trước khi vào sân trượt trước.

Sau khi học xong một tiết, Lục Tư Nghiên còn chưa đã ghiền.

Thấy cậu bé rất thích học trượt patin nên Giang Nhược Kiều cũng không đắn đo nữa, ép hay không ép cái gì, cũng đâu phải là học thêm ngoài

giờ, chỉ cần Tư Nghiên thích thì không tính là bị ép ~

Lúc ba người ra khỏi trung tâm trượt patin thì trời đã hoàn toàn tối đen.

Tuần lễ vàng sắp đến nên có thể nhìn thấy quốc kỳ xinh đẹp ở khắp nơi.

Lục Tư Nghiên cũng mắc Hội chứng hướng ngoại nên đang chơi cùng với những bạn nhỏ khác trên quảng trường. Cho dù là Lục Dĩ Thành hay là Giang Nhược Kiều thì trong lòng đều hy vọng cậu bé có thể chơi với các bạn nhỏ bằng tuổi nhiều hơn, bây giờ cũng không cần phải vội về nhà nên tìm một chỗ ngồi xuống, rồi nhìn Lục Tư Nghiên chơi với mấy bạn nhỏ vừa quen vô cùng khí thế.

Sau khi ngồi xuống, Lục Dĩ Thành nói: "Tôi đi mua chai nước cho Tư Nghiên."

Lúc đi ra hơi vội, nước mang theo đều bị Tư Nghiên uống hết rồi.

Giang Nhược Kiều gật đầu.

Nhưng không ngờ lúc Lục Dĩ Thành trở về, ngoài mua hai chai nước khoáng, anh còn cầm thêm một hộp kem ốc quế.

Kem ốc quế này giống như kem của cửa hàng Ý nhà làm mà đợt trước cô dẫn Tư Nghiên đi ăn.

Phần kem tạo thành hình một đóa hoa, từ màu sắc là có thể nhận ra được hẳn là vị vani.

Giang Nhược Kiều nhìn anh.

Lục Dĩ Thành đưa kem cho cô.

Giang Nhược Kiều: "Mua cho tôi à?"

Lục Dĩ Thành "Ừ" một tiếng: “Vốn là định mua cho Tư Nghiên, nhưng thấy thằng bé chơi vui như vậy nên thôi."

Thời tiết bây giờ cũng không tính là quá nóng, nhưng cầm kem trong tay một thời gian dài thì vẫn sẽ chảy nước, cho nên anh chỉ mua một hộp.

Giang Nhược Kiều nhận lấy: "Cảm ơn."

Đương nhiên cô vẫn sẽ cảm thấy hiếm lạ, tiệm kem như vậy ở khu vực này sẽ không rẻ như chỗ gần Đại học A.

Ít nhất cũng phải hơn ba mươi tệ.

Ừm, tự dưng có cảm giác "Thứ cô ăn không phải kem mà là mồ hôi xương máu của Lục Dĩ Thành" vậy nhỉ.

Cô chần chừ không ăn. Lục Dĩ Thành ngồi bên cạnh cô, thấy trên mặt cô lộ vẻ do dự liền nói: “Yên tâm, tôi không mua với giá gốc."

Giang Nhược Kiều nhìn về phía anh: "Sao cơ?"

Lục Dĩ Thành lấy điện thoại ra, nhấn vào bảng tin cho cô xem: "Tôi thấy có hoạt động khai trương cửa hàng, ghi là nếu chia sẻ bài này lên và nhận được 38 lượt like thì sẽ có thể mua kem với nửa giá gốc."

Giang Nhược Kiều liếc mắt nhìn .

Nào ngờ trùng hợp nhìn thấy bình luận dưới bài đăng:

[Anh Lục? Có phải anh bị trộm tài khoản hay không?]

[Lạ ghê, lần đầu tiên thấy Sếp Lục đăng bài như vậy, ha ha ha ha.]

[Mọi người đoán thử xem Sếp Lục mua kem cho ai thế, nhìn tên cửa tiệm kìa, gì mà "Ngọt ngào hơn mối tình đầu". Ha ha ha ha]

[Còn phải đoán nữa à? Chắc chắn là mua cho Giang Nhược Kiều (Sếp Lục, có phải anh thiếu tiến sinh hoạt hay không, anh cứ nói thẳng ra đi, với tình cảm "vào sinh ra tử" này giữa chúng ta thì anh em sẽ góp tiền giúp anh theo đuổi nữ thần!]

Giang Nhược Kiều: "..."

Lúc này, Lục Dĩ Thành mới nhận ra dưới bài đăng có bình luận, anh vội rụt tay lại như bị điện giật, chỉ là vẫn hơi mất tự nhiên: “Không đắt lắm đâu, chưa tới hai mươi tệ.”

Giá tiền này thì còn hợp lý.

Thật ra thì Lục Dĩ Thành cũng không muốn chỉ mua một hộp kem mà cũng đăng bài lên tin, còn cần người khác vào nhấn like nữa. Chỉ là khi nhìn thấy bảng giá, anh lại nghĩ hình như cô rất để ý đến vấn đề này, không thì cứ đăng một bài lên, như vậy có ổn hơn chút không?

Giang Nhược Kiều ăn một miếng kem: "Ngon lắm."

Lục Dĩ Thành, cậu thực sự rất tuyệt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Vốn dĩ là cô không cảm thấy bối rối như thế, nhưng giờ thì chỉ số bối rối đang tăng cao với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Lục Dĩ Thành: “Lần sau tôi sẽ không đăng bài để tích lượt like nữa."

Giang Nhược Kiều cảm thấy điểm cười của mình bị kéo xuống hơi nhiều, anh nói thế cô lại nghe ra sự ấm ức trong câu nói đó, cô bật cười: "Không sao mà."

"Chỉ cần cậu đừng bảo tôi ấn like cho cậu.” Giang Nhược Kiều suy nghĩ một chút: "Với lại cũng đừng bảo tôi chém cậu một đao là được rồi.”

Có ai hiểu cảm giác này không nhỉ?

Tất nhiên là Lục Dĩ Thành hiểu điều này: "Không đâu, cậu yên tâm."

Hôm nay có lẽ là... một ví dụ về mặt trái khi suy nghĩ quá nhiều rồi tự cho là mình làm rất tốt của anh.

Hai người tiện thể trò chuyện với nhau, đây chính là trạng thái mối quan hệ của họ hiện tại, nếu nói là rất thân thì chắc chắn là không đến mức, nhưng quả thật là có thể trò chuyện một vài việc linh tinh với nhau. Lục Dĩ Thành nghĩ đến chuyện chiều hôm nay, giọng nói của anh dịu dàng mà bình tĩnh: “Chẳng phải trước đây tôi đã từng nói là hộ khẩu của tôi vốn chỉ có mình tôi sao?”

Giang Nhược Kiều đang ăn hộp kem ngọt lịm, nghe anh nói vậy thì quay đầu nhìn anh.

Hôm nay anh mặc một cái áo thun màu xám, cùng với chiếc quần dài đen ngàn năm không đổi.

Thật ra thì ngũ quan của anh cực kỳ hoàn hảo, chỉ là khí chất ôn hòa khiêm tốn của anh đã dung hòa đường nét sắc bén đó.

Xét về vẻ ngoài, nếu quá dịu dàng thì đôi khi sẽ làm sự đẹp trai giảm đi một chút.

Nhưng đây đồng thời cũng là một chuyện tốt, ít nhất thì cho dù có là ai đi chăng nữa, khi nhìn anh lần đầu tiên cũng sẽ có ấn tượng tốt với anh.

"Từ lúc tôi còn rất nhỏ thì bố mẹ đã không còn nữa, bà nội đã nuôi dưỡng tôi suốt bao nhiêu năm qua.” Lục Dĩ Thành nói: "Bà là một người phụ nữ số khổ, chồng mất từ khi còn rất trẻ, sau đó vì con cái nên cũng không đi thêm bước nữa mà cực khổ làm việc. Sau đó con trai kết hôn, con gái cũng lập gia đình, rốt cuộc bà cũng được sống những ngày tháng tốt đẹp hơn một chút, nhưng con trai và con dâu cũng qua đời. Mãi đến tận bây giờ, tôi vẫn luôn cảm thấy là tôi liên luỵ đến bà, tôi không thể làm gì khác hơn ngoài việc học, chỉ có học, học và tiếp tục học để tạo ra một con đường mới, như vậy mới có thể cho bà hưởng phúc."

“Đối với một người bình thường như tôi thì đi học là con đường tốt nhất. Học càng giỏi thì càng có thể giảm bớt gánh nặng cho bà, đầu tiên là

được miễn giảm tiền học phí, rồi mỗi tháng sẽ nhận được thêm tiền hỗ trợ, thi tốt còn có thể nhận được học bổng.” Lục Dĩ Thành cười tự giễu một tiếng: "Nói thật với cậu chứ, không phải tôi thích học nên đi học đâu, mà tôi học là vì để kiếm tiền và cũng vẫn là vì kiếm tiền trong tương lai."

Giang Nhược Kiều yên lặng lắng nghe.

Cô rất đồng cảm với Lục Dĩ Thành về việc này.

Anh nói rất đúng, người giống như bọn họ, con đường tốt nhất mà bây giờ họ có thể nghĩ tới chỉ có học.

“Cuộc đời luôn có những tiếc nuối, giống như tôi vậy, đến nay mỗi khi nhớ lại, thì tôi vẫn vô cùng hận bản thân mình, hận tại sao mình không nhận ra bà nội bị bệnh sớm hơn, đợi đến khi phát hiện thì đã là giai đoạn cuối rồi. Nói tới nói lui vẫn là do tôi chưa đủ chu đáo. Có một khoảng thời gian tôi cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả, cho dù là kiếm được bao nhiêu tiền, đổi được căn nhà lớn như thế nào thì bà cũng sẽ không bao giờ thấy được.” Lục Dĩ Thành đan hai tay vào nhau, ánh mắt anh u buồn nhìn Lục Tư Nghiên đang vui đùa trên quảng trường: "Nhiều khi tôi lại nghĩ, nếu Tư Nghiên xuất hiện sớm hơn một chút thì chắc là trước khi mất bà cũng sẽ hạnh phúc và vui vẻ." Nói đến đây, giọng anh trở nên tắt nghẹn: "Bà rất không yên lòng về tôi…”

Bỗng dưng Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy buồn theo.

Hoàn cảnh của cô và theo Lục Dĩ Thành rất giống nhau. Cô lớn lên bên cạnh ông bà ngoại, còn anh thì hẳn là sống cùng bà nội.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chỉ có điều, cô may mắn hơn anh một chút, ông bà ngoại của cô vẫn còn mạnh khỏe.

"Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình trong đời, chỉ có thể cố gắng hết sức để tương lai mình không cảm thấy quá ân hận, cũng để cho họ hạnh phúc hơn một chút là được rồi." Lục Dĩ Thành nói: "Đều là người phàm, đối mặt với sinh lão bệnh tử thì cũng chỉ đành bất lực."

Giang Nhược Kiều im lặng vài giây, sau đó cũng nương theo ánh mắt của Lục Dĩ Thành nhìn về phía Lục Tư Nghiên đang chơi đùa cực kỳ vui vẻ trên quảng trường.

Cậu bé đang ở độ tuổi dư thừa năng lượng nhất.

Không sợ nóng, cũng không sợ lạnh.

Chơi đến nỗi cả người nhễ nhại mồ hôi cũng không có cảm giác gì.

Cu cậu cũng rất cẩn thận, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại nhìn bọn họ, sau đó vẫy tay thật mạnh rồi lại tiếp tục chơi đùa ầm ĩ với nhóm bạn nhỏ.

"Thực ra trong kế hoạch của tôi, tôi cũng không định nói chuyện xảy ra trong hai năm qua cho ông bà biết." Giang Nhược Kiều nói thật lòng: "Tôi ước gì cả thế giới chỉ có tôi và cậu biết chuyện này, không còn ai khác, không cần phải nói với ông bà ngoại, không cần phải kể cho nhóm bạn thân biết. Nói ra thì sợ họ không chấp nhận nỗi, cứ như đang tự lừa mình dối người, nói trắng ra là do tôi lo cuộc sống của tôi sẽ bị xáo trộn nên mới muốn cố gắng hết sức để che giấu sự yên bình giả tạo."

Lục Dĩ Thành mỉm cười.

Giờ phút này, có lẽ cả thế giới cũng chỉ có hai người bọn họ mới có thể đồng cảm sâu sắc với nhau đến thế.

"Giờ nghĩ lại, có lẽ sau khi ông bà ngoại mới biết chuyện sẽ rất kinh ngạc, giống như tôi lúc đầu ấy, nhưng tôi tin là ông bà cũng sẽ thích Tư Nghiên, có ai mà lại không thích Tư Nghiên chứ?" Giang Nhược Kiều vừa bu ồn bã vừa mất mát: "Tôi thật sự rất sợ, cũng không dám nghĩ tới, tương lai mà Tư Nghiên nói kia... Có thể bọn họ còn chưa từng gặp mặt Tư

Nghiên, tôi không dám nghĩ, cũng không thể chấp nhận nổi, bởi vì đây chắc chắn là sự tiếc nuối rất lớn đối với tôi."

Vẻ mặt Giang Nhược Kiều dần trở nên kiên định: "Tôi quyết định rồi, chờ sau khi ông bà tới đây, tôi sẽ để họ tiếp xúc với Tư Nghiên trước một chút, sau đó mới nói cho họ biết sự thật, để bọn họ biết Tư Nghiên là con của tôi."

"Cảm ơn cậu." Giang Nhược Kiều nói.

Lục Dĩ Thành cười một tiếng: "Nên làm mà."

Anh chỉ hy vọng cô sẽ không phải hối tiếc giống như anh.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 83:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trưa hôm sau, Giang Nhược Kiều ngồi tàu điện ngầm tới ga tàu cao tốc.

Ông bà ngoại lớn tuổi rồi, Giang Nhược Kiều gọi vô số cuộc từ lúc bọn họ lên xe tới lúc xuống xe. Đến khi nhìn thấy ông bà ngoại xách túi lớn túi nhỏ gian nan kiểm tra vé ra khỏi ga từ trong đám người, trái tim Giang Nhược Kiều như bị ai đó bóp chặt.

Đây là lần đầu tiên hai cụ tới Bắc Kinh, lại là tới thăm cháu gái ngoại nên chuẩn bị rất nhiều đồ.

Rõ ràng ở đây đều mua được cả, nhưng bọn họ vẫn xách tới.

Giang Nhược Kiều nhịn chiếc mũi chua xót, lẩm bẩm một câu: "Ở đây mua được hết mà ạ."

Bà ngoại lườm cô: "Giống nhau được à? Con thích ăn táo nhất, táo này chú Vương con tự trồng trong vườn đấy, vừa giòn vừa ngọt, không ô nhiễm không độc hại, còn cả óc chó này nữa, đều là ông ngoại con nhờ người mua dưới quê đấy. Hai hôm nay bà với ông ngoại con vừa xem TV vừa bóc cho con, yên tâm đi, đều là hạt óc chó đã bóc sẵn, mỗi ngày ăn một ít."

Ông ngoại cũng phụ họa theo: "Còn mang trứng gà ta cho con nữa, cũng nhờ người mua đấy, kí túc xá của các con có thể đun nước là được, chắc luộc quả trứng cũng không sao đâu, con nhìn trông con gầy chưa này! Gió thổi cái là bay luôn!"

Giang Nhược Kiều tự đặt xe qua mạng.

Thấy vẻ mặt không tán thành của ông bà ngoại, cô lấy điện thoại ra cho bọn họ xem ngay: "Không đắt thật mà, bây giờ rẻ lắm ạ. Ông bà nhìn nè,

tới nơi ba người chúng ta ở cũng chỉ hơn hai mươi tệ thôi, nếu đi tàu điện ngầm thì phải chuyển mấy trạm lận."

Lúc này bà ngoại mới cười: "Hơn hai mươi tệ à? Thế thì không đắt thật."

Bà ấy ra hiệu cho ông ngoại.

Ông ngoại muốn móc tiền ra, người già ra ngoài đều vô cùng cẩn thận, trước khi ra khỏi cửa, bà ngoại còn nhét một cái thẻ vào túi quần của ông ngoại.

Nếu ông ngoại không chê cấn, bà ngoại không chê chân ông ngoại thối thì thực ra bỏ trong giày bọn họ sẽ yên tâm nhất.

"Kiều Kiều, bây giờ con sống ở ngoài chẳng dễ dàng gì, cứ nghĩ đến việc cho ông bà tiền làm gì chứ." Bà ngoại nói: "Tiền trước đây con đưa ông bà cất hết rồi, hai ông bà tiêu được gì đây, bà và ông ngoại con đều có lương hưu, tuy không nhiều nhưng sinh hoạt mỗi tháng đều không thành vấn đề. Con còn trẻ, đi học ở bên ngoài chơi với bạn bè phải chịu chi cho bản thân chút, tiền cho con này, con tự tiêu nhé, ngoan."

Đương nhiên Giang Nhược Kiều không chịu lấy, thế là hai bên lại đùn đẩy qua lại.

Ông ngoại nghĩ rồi lại đút thẻ về túi: "Được rồi, ông bà giữ cho con, sau này đút thêm cho con một chút nữa, đợi sau này con mua nhà thì lại đưa con."

Vừa xót lòng vừa bất lực, Giang Nhược Kiều dẫn ông bà ngoại về căn hộ mà cô đã đặt trước.

Giống như cô nghĩ, ông bà ngoại rất thích nơi này, nói rằng như ở nhà vậy.

Vào buổi chiều, sau khi ông bà ngoại nghỉ ngơi đủ, Giang Nhược Kiều dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm. Cũng trùng hợp, vừa mới ra khỏi khu chung

cư thì bắt gặp Lục Dĩ Thành đón Lục Tư Nghiên về.

Vốn dĩ Giang Nhược Kiều hy vọng ông bà ngoại có thể tiếp xúc với Tư Nghiên nhiều một chút nên lúc này cũng không tránh né gì, chủ động gọi Lục Tư Nghiên tới sờ đầu cậu nhóc.

Lục Tư Nghiên cũng đã quen với việc không gọi mẹ trước mặt người ngoài, gọi với chất giọng giòn tan: "Tiểu Kiều!"

Lúc này Lục Tư Nghiên mới vừa tò mò vừa mong đợi nhìn hai cụ già.

Đây chính là ông bà ngoại của mẹ sao? Là bà cụ và ông cụ của cậu nhóc...

Bà cố ngoại ông cố ngoại trông như thế này à!

Giang Nhược Kiều dắt tay Lục Tư Nghiên, giới thiệu với ông bà ngoại: "Đây là Lục Tư Nghiên." Cô dừng lại một chút: "Là một đứa trẻ rất đáng yêu."

"Trông lanh lợi thật đấy." Bà ngoại rất thích trẻ con, tay bà ấy còn đang cầm chuối Giang Nhược Kiều đưa bèn đưa chuối cho Lục Tư Nghiên luôn, hiền từ nói rằng: "Bạn nhỏ, ăn chuối không?"

Lục Tư Nghiên nhận lấy, giọng vang dội: "Cảm ơn ạ..." Cảm ơn gì nhỉ, nên xưng hô thế nào đây, cậu nhóc nhìn sang Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều cũng khó xử. Cũng không thể gọi bà cố ngoại được? Bây giờ cô còn chưa thú nhận để được khoan hồng nữa!

Rõ ràng là bà ngoại không để ý tới việc Lục Tư Nghiên không có xưng hô.

Lúc này Lục Dĩ Thành mới đi tới, anh cũng khó xử.

Anh nên xưng hô với ông bà ngoại của Giang Nhược Kiều thế nào đây? Gọi ông ngoại bà ngoại như cô thì không thích hợp, hai người bọn họ còn chưa có quan hệ gì nữa.

Gọi ông bà? Hình như cũng không đúng lắm.

Sau khi so sánh hai bên, Lục Dĩ Thành cất lời đầy trịnh trọng: "Chào ông bà ạ."

Giang Nhược Kiều: "?"

Được rồi gọi thế này cũng được, nếu bây giờ anh gọi là ông ngoại bà ngoại thì chắc hai cụ chẳng đói cũng chẳng buồn ngủ nữa mất.

Cuối cùng ông bà ngoại mới chú ý rằng ở đây có một chàng trai đẹp trai.

Hai cụ đều hơi nghi hoặc.

Giang Nhược Kiều giới thiệu: "Đây là Lục Dĩ Thành, là bạn học cùng trường với con, cũng học đại học năm ba ạ."

"Hóa ra là bạn học à!" Bà ngoại hoàn toàn không buồn ngủ nữa, đi tới đánh giá Lục Dĩ Thành: "Khéo quá nhỉ, thằng bé này là em trai con đúng không, hai anh em trông giống nhau thật đấy."

Lục Dĩ Thành: "..."

Lục Tư Nghiên phản bác trong lòng: Con giống mẹ hơn mà!

Giang Nhược Kiều: "???"

Ơ chuyện này.

Không thể nói bà ngoại nhìn nhầm được... dù là ai cũng sẽ không cho rằng một sinh viên trẻ măng như Lục Dĩ Thành là ba của một đứa trẻ năm tuổi được.

Lục Dĩ Thành mỉm cười, không gật đầu cũng không lắc đầu.

"Đã ăn cơm chưa?" Ông ngoại xem đồng hồ "Là bạn học của Kiều Kiều à, rảnh thì cùng ăn bữa cơm nhé, bọn ông mời."

Ông bà ngoại mời vô cùng nhiệt tình.

Có một lần cô nói bừa rằng đám Vân Giao thích ăn đu đủ bào sợi ngâm ở nhà, một tuần sau bà ngoại gửi bốn bình lớn tới, cho mỗi người trong kí túc một bình.

Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên không hẹn cùng nhìn sang Giang Nhược Kiều.

Không nghi ngờ gì nữa, họ đang xem thái độ của cô, cô cho bọn họ đi thì họ đi, không cho họ đi thì bọn họ không đi.

Giang Nhược Kiều: "..."

Hai anh Lục ơi, biểu cảm và ánh mắt đừng lộ liễu như vậy chứ!

May mà ông bà ngoại không chú ý, cô khẽ gật đầu.

Lục Tư Nghiên cười hạnh phúc: yohoo~~

Lục Dĩ Thành cũng thở phào một hơi, gật đầu nói: "Đúng lúc đang rảnh, cảm ơn..." Anh khựng lại, gian nan nói: "Cảm ơn ông bà ạ."

Bà ngoại vung tay lên: "Gọi ông bà gì chứ, gọi ông bà ngoại giống đám bạn của Kiều Kiều đi, như vậy thân thiết biết bao!"

Lục Dĩ Thành hoàn toàn thả lỏng nhưng vẫn vô thức nhìn Giang Nhược Kiều.

Lúc này Giang Nhược Kiều học theo dáng vẻ khi nãy của anh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Lục Dĩ Thành im lặng vài giây: "Cảm ơn ông bà ngoại ạ."

Lục Tư Nghiên là trẻ con nói không lựa lời, nói leo rằng: "Vậy có phải em cũng phải gọi là ông bà ngoại không ạ."

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành nói cùng một lúc: “Đương nhiên là không được rồi!!”

Lục Tư Nghiên: ...Ò.

Ông ngoại cười híp mắt bảo: “Gọi cũng được, dù sao thì con và Tiểu Lục cũng là hai anh em mà, thế thì cũng cùng thế hệ với đám Kiều Kiều, gọi được gọi được.”

Mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên cũng chẳng dám hỗn láo: “Cháu không dám.”

...

Năm người tới một quán gần đó.

Suy xét tới khẩu vị của người già, Giang Nhược Kiều đều gọi những món khá thanh đạm.

Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, Lục Dĩ Thành đã rất tự giác tráng bát đũa cho tất cả những người ngồi ở đây.

Lục Tư Nghiên ngồi bên cạnh bà ngoại, bà ngoại nhìn tóc xoăn của cậu nhóc với vẻ kinh ngạc: “Đây là uốn à?”

Trẻ con bây giờ biết chưng diện thật.

Lục Tư Nghiên ngại ngùng nói: “Mọi người đều bảo là uốn nhưng không phải uốn đâu ạ, của cháu là xoăn tự nhiên.”

Ông ngoại ngạc nhiên thốt: “Xoăn tự nhiên à, thế thì có duyên thật đấy.”

“Chứ sao!” Bà ngoại tự hào sờ mái tóc vừa nhuộm đen hôm qua của mình: “Của bà cũng là xoăn tự nhiên, Kiều Kiều cũng xoăn tự nhiên, có duyên thật.”

Lục Tư Nghiên muốn nói với bà cụ ngoại rằng đây không phải duyên phận, là di truyền.

Giang Nhược Kiều thấy Lục Tư Nghiên mới ở cùng ông bà ngoại được một lúc đã rất thân thiết với họ, không kìm được nghĩ rằng lẽ nào đây là do máu mủ ruột rà sao? Cả quá trình Lục Dĩ Thành không nói gì nhưng vẫn lặng lẽ chăm sóc những người trên bàn, bà ngoại muốn uống nước thì anh đứng dậy rót cho bà, ông ngoại ăn hết việt quất khoai mỡ anh cũng là người đầu tiên chú ý, kêu phục vụ cho thêm một đĩa. Giang Nhược Kiều chê điều hòa trong phòng không đủ lạnh, Lục Dĩ Thành lại đi tìm phục vụ lấy điều khiển, vừa điều chỉnh nhiệt độ vừa hỏi cô đã được chưa.

Lục Tư Nghiên muốn ăn tôm, Lục Dĩ Thành cũng bóc sẵn cho cậu nhóc.

Trong phòng riêng, Lục Dĩ Thành chính là một chú ong chăm chỉ, bận tới bận lui, tuy không nhiều lời nhưng cảm giác tồn tại rất rõ ràng.

Giữa lúc đó, bà ngoại muốn đi nhà vệ sinh, Giang Nhược Kiều vội vàng đi cùng.

Hai bà cháu khoác tay nhau vô cùng thân thiết, tới nhà vệ sinh rồi, bà ngoại thấy ở đây không có người, mới nhỏ giọng nói: "Kiều Kiều, lát nữa con đi hỏi phục vụ xem có bao lì xì không nhé. Bà thích thằng bé kia lắm, muốn cho nó bao lì xì, coi như tấm lòng của bà và ông ngoại con."

Giang Nhược Kiều cũng sững sờ: "Không cần đâu, không cần lì xì đâu ạ."

"Cần chứ." Bà ngoại nói: "Đây là tấm lòng của bà thôi, không cho nhiều quá đâu, theo tập tục bên chỗ chúng ta thôi, bà chỉ cho hai trăm tệ thôi."

Bên thành phố Khê có tập tục, lần đầu tiên người lớn gặp người nhỏ hơn đều sẽ cho một phong bao lì xì.

Thường thì trưởng bối thân thiết cho hai trăm tệ đã là rất tốt rồi.

Giang Nhược Kiều im lặng.

Bà ngoại lại nói: "Thằng bé kia ngoan lắm, gia đình dạy dỗ cũng tốt, bà thích lắm, hai trăm tệ cũng không nhiều, là tấm lòng của bà thôi."

Giang Nhược Kiều chỉ đành gật đầu. Thái độ của nhân viên phục vụ nhà hàng này rất tốt, phục vụ đem một bao lì xì tới, bà ngoại đút hai trăm tệ đang cầm trong tay vào phong bao lì xì.

Nhìn bàn tay già nua của bà ngoại đóng bao lì xì lại cẩn thận, Giang Nhược Kiều nghiêng đầu đi. Cô mới hai mươi tuổi, trước khi Tư Nghiên tới, cô chưa từng nghĩ tới sẽ kết hôn sinh con với ai, kết hôn đã xa vời như vậy chứ đừng nói là sinh con. Nhưng bây giờ, thấy ông bà ngoại trêu ghẹo Tư Nghiên, nhìn bà ngoại đóng bao lì lì với ánh mắt hiền từ, cảm giác trong lòng cô thật khó để diễn tả thành lời.

Trong phòng riêng, ông ngoại nhìn Lục Dĩ Thành múc trứng hấp sữa cho mình, cười hì hì hỏi: "Chàng trai, cháu thích Kiều Kiều nhà ông à?"

Vốn dĩ Lục Dĩ Thành vẫn đang múc trứng hấp sữa một cách bình tĩnh, vững vàng, vừa nghe thấy lời này thì tay nghiêng đi, suýt nữa thì muôi trứng hấp sữa kia rơi xuống bàn.

Tròng mắt Lục Tư Nghiên xoay chuyển, anh ra sức nịnh hót ông ngoại: "Sao ông nhận ra được vậy ạ? Có phải ông giống TềThiên Đại Thánh không ạ?" Cậu nhóc đặt bàn tay nhỏ lên lông mày ăn không nói có nhìn một vòng: "Có hỏa nhãn kim tinh! Nếu không thì sao ông nhận ra được chứ!"

Ông ngoại bật cười haha: "Người từng trải đều có hỏa nhãn kim tinh đấy. Có phải không, chàng trai."

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh cũng không biết nên nói gì.

Ông ngoại sờ cằm: "Biết sao ông nhìn ra được không? Con nhìn con xem, cả chuyến này chẳng dừng lại chút nào, vừa bưng cơm rót nước cho

bà ngoại Kiều Kiều, lại làm này làm nọ cho ông. Người không biết còn tưởng con là cháu rể của ông đấy, thế là ông nhìn ra được thôi!"

Lục Dĩ Thành dứt khoát không lên tiếng nữa.

Chỉ là bị ông ngoại chọc ghẹo một trận như vậy, vành tai anh cũng đỏ ửng.

Lẽ nào anh thực sự vô thức ân cần quá sao?

Chương 84:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau bữa ăn, ngoài Lục Dĩ Thành cảm thấy xấu hổ ngại ngùng ra, mọi người đều rất vui vẻ.

Bà ngoại đưa bì lì xì cho Lục Tư Nghiên, sau khi thấy Giang Nhược Kiều gật đầu, Lục Tư Nghiên cũng vui mừng nhận lấy. Cậu nhóc thích nhất là nhận lì xì đó! Hơn nữa đây là còn là lì xì bà cụ ngoại cho nữa, ý nghĩa hoàn toàn khác nha!

Giang Nhược Kiều dẫn ông bà ngoại về căn hộ.

Gần đây cô rất bận, bận bịu xong việc quay chụp lại nhận nhiệm vụ dịch văn bản của công ty. Cô thích dịch miệng hơn là biên dịch văn bản, nhất là khi tài liệu công ty gửi đến liên quan tới kinh doanh. Các ngành nghề đều có thuật ngữ riêng, không phải cứ sinh viên chuyên ngành tiếng Anh đều tiếp xúc và hiểu được cho nên khi dịch tài liệu văn bản như thế này rất tốn sức, hơn nữa giá cả cũng không cao lắm, tính theo số chữ, một ngàn chữ vài trăm tệ.

Thù lao này nhìn thì có vẻ không tệ nhưng cũng không quá cao.

Quản lý đã nói với Giang Nhược Kiều, giờ có rất nhiều tiền bối trong công ty không chịu nhận công việc này.

Nhận dịch tài liệu như thế này, có thể cô sẽ nhận được vài nghìn tệ nhưng vài nghìn tệ này cũng không phải kiếm được trong một hai tiếng đồng hồ. Nó rất tốn tế bào não, chỉ một bản tài liệu này thôi đã khiến Giang Nhược Kiều bắt đầu bận rộn từ hôm qua... Sau khi tắm rửa xong, Giang Nhược Kiều mở máy tính lên, mở từ điển ra bắt đầu làm việc, đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa thì vô thức nhìn đồng hồ dưới góc phải máy tính, mới phát hiện đã mười một giờ đêm rồi.

Khỏi phải nói, chắc là bà ngoại nửa đêm tỉnh giấc phát hiện phòng cô còn chưa tắt đèn nên mới tới xem thế nào.

Giang Nhược Kiều đi ra mở cửa, quả nhiên bà ngoại đang đứng ở ngoài.

Bà ngoại đang cầm một bát sứ trên tay còn bốc khói: "Thấy con còn chưa ngủ, nghĩ chắc con vẫn đang bận nên bà nấu trứng gà đường phèn cho con, ăn cái này tốt lắm."

Giang Nhược Kiều dở khóc dở cười: "Trước giờ con có ăn đêm đâu bà ngoại."

"Dùng đầu óc quá mức thì phải ăn vào." Bà ngoại dỗ dành: "Ngoan, bà xem lịch, vài ngày nữa là con đến tháng rồi, ăn cái này tốt lắm, nghe bà ngoại đi, sức khỏe mới là quan trọng nhất."

Điều này gợi Giang Nhược Kiều nhớ tới thời học cấp ba, không nói quá chứ khi đó cô đúng là liều mạng học tập thật.

Từ rất lâu trước đó, cô đã biết nếu mình muốn đời này được sống thật tốt thì phải học, phải thi vào đại học tốt.

Khi đó, mỗi ngày cô tự học buổi tối tới hơn mười giờ, về tới nhà tắm rửa xong cũng sắp mười một giờ rưỡi, nhưng cô vẫn ôn tập thêm một tiếng đồng hồ.

Lúc học lớp mười hai cô thiếu ngủ trầm trọng, nhưng có công mài sắt có ngày nên kim, ít nhất là cô đã thi đỗ vào trường đại học mình thích nhất.

Bà ngoại luôn lo lắng cô không đủ dinh dưỡng, nhiều lần ép cô ăn trứng gà đường phèn lúc học cấp ba.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giang Nhược Kiều cũng không muốn phụ nỗi khổ tâm của bà ngoại bèn nhận lấy bát sứ ăn từng miếng nhỏ.

Bà ngoại cũng thuận thế ngồi xuống cạnh giường, nhìn khuôn mặt cô với vẻ hiền từ cưng chiều: "Kiều Kiều, bà ngoại hỏi con nhé, con và cái cậu Tiểu Lục kia có quan hệ gì vậy, thấy cậu ấy nhiệt tình với con lắm."

Giang Nhược Kiều: "..."

Quả nhiên vẫn là để hóng hớt!

Giang Nhược Kiều cúi đầu: "Chỉ... là bạn cùng trường thôi ạ."

Cô nhanh trí nói một mối quan hệ khác của hai người.

"Bà thấy đâu có giống."

Mỗi một người phụ nữ chỉ cần nghiêm túc sẽ đều là Sherlock Holmes, mà người phụ nữ làm bà ngoại thì càng là Sherlock Holmes của Sherlock Holmes.

"Con coi cậu ấy chăm sóc con nhiều thế nào, chăm sóc ông ngoại con nhiều ra sao kìa." Bà ngoại bảo: "Nhìn thấy cậu ấy là bà lại nhớ tới ba con."

Nét mặt Giang Nhược Kiều hơi khựng lại.

"Ba con còn thân thiết với bà và ông ngoại con hơn cả con trai ruột. Cậu Tiểu Lục này có lòng đấy. Con xem, mấy người ngồi một bàn, cậu ấy có thể chú ý được ông ngoại con thích ăn khoai mỡ gì kia, cũng chú ý thấy bà muốn uống nước. Bà ngoại là người có kinh nghiệm, chàng trai này ấy à, để ý tới người nhà con thì là để ý con rồi, nếu không thì sao cậu ấy phải làm vậy chứ?"

Giang Nhược Kiều không nói gì.

Năm nay cô cũng hai mươi rồi, trải qua ba mối tình, từng được rất nhiều người yêu thích nhiệt tình, Lục Dĩ Thành có ý gì với cô, cô cũng đâu

có mù đâu.

Nhưng dù thế nào cô cũng sẽ không tự làm khó mình bằng chuyện này.

Nếu Lục Dĩ Thành có thể khiến cô thích anh thì cô sẽ xông lên.

Nếu anh không thể khiến cô thích anh thì cho dù có Tư Nghiên, cô vẫn sẽ đứng yên ở đó.

Bây giờ Lục Dĩ Thành có nói gì không? Không.

Anh còn chẳng nói gì, cũng chẳng tỏ tình gì hết, vậy thì không tới lượt cô băn khoăn về chuyện này trước.

Dù gì thì cô cũng đang ở đây, dù gì thì cô vẫn độc thân, dù gì thì bạn trai cuối cùng của cô cũng sẽ là người mà cô thích.

Còn lại phải là người thích cô, muốn ở bên cô vướng bận chứ.

Nói trắng ra, chuyện tình cảm vô cùng đơn giản, phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người mà thôi.

*

Sau khi dẫn ông bà ngoại đi chơi một ngày, Giang Nhược Kiều đưa hai cụ tới bệnh viện.

Hai cụ hoàn toàn bị cô lừa gạt tới đây.

Nói là bên cửa hàng Hán phục có khuyến mãi, mỗi năm đều có danh sách khám bệnh, vừa khéo có thêm hai suất nên cô mua bằng giá rất rẻ. Thực ra ông bà ngoại không thích tới bệnh viện vì thấy nơi đó không tốt nhưng lại tin Giang Nhược Kiều sái cổ, vẫn ngoan ngoãn tới đây. Một ngày qua đi, hai cụ đã kiểm tra tổng quát, sức khỏe của ông ngoại vẫn như thế, ngoài cao huyết áp, đái tháo đường, mỡ máu cao ra thì không có vấn đề gì khác, tiếp tục uống thuốc theo chỉ định của bác sĩ là được.

Quả nhiên, bà ngoại gặp vấn đề về sức khỏe y như trong mơ.

Bác sĩ đọc báo cáo kết quả, nhíu mày chỉ vào một chỗ trên ảnh chụp rồi nói: "Có thể bộ phận này có chút vấn đề, cô có thể dẫn cụ đi khám lại."

Bác sĩ này cũng là người thành phố Khê, coi như đồng hương nên tiết lộ vài chuyện với Giang Nhược Kiều, bảo cô dẫn bà ngoại tới thẳng một bệnh viện lớn khác đăng kí, đăng ký khám lại ở một chuyên gia. Chọc hút hay làm phẫu thuật đều có thể làm dưới danh nghĩa của chuyên gia kia, như vậy sẽ không mất thời gian, tránh cho khám lại ở bên này rồi tới hồi vẫn phải tới bệnh viện lớn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

"Bác sĩ Hoàng Hồng Ảnh có thẩm quyền trong mảng này." Bác sĩ nói: "Bà ấy khá chuyên nghiệp, khám ở chỗ bà ấy sẽ được bà ấy đưa ra ý kiến tốt nhất. Nhưng rất khó lấy số bên chỗ bà ấy, cô nghĩ thêm chút cách khác nữa nhé."

Trái tim Giang Nhược Kiều chùng xuống.

Bác sĩ bây giờ toàn phải có kết quả chẩn đoán xác định rồi mới cho một vài hướng dẫn.

Chắc bác sĩ này nể tình là đồng hương nên mới đưa ra lời khuyên thích hợp nhất, bảo cô tới nơi có thẩm quyền vềmảng này... Chân Giang Nhược Kiều hơi nhũn ra, mới đầu đúng thật là cô nghĩ rằng có thể tình hình không tốt lắm, nhưng thực sự tới lúc này cô vẫn hơi sợ hãi.

Bây giờ khám bệnh khó, lấy số cũng khó.

Giang Nhược Kiều quyết định sẽ tới thẳng chỗ giáo sư Hoàng kia lấy số.

Lúc chạng vạng, cô bảo với ông bà ngoại rằng bên kí túc xá kiểm tra nên buổi tối phải vềngủ, ông bà ngoại cũng không nghi ngờ, còn giục cô mau vêtrường. Sau khi ra khỏi căn hộ, cô ngồi tàu điện ngầm tới thẳng

bệnh viện. Ban ngày hôm nay cô cứ lên mạng tìm cách lấy số chỗ giáo sư Hoàng. Giáo sư Hoàng là người có thẩm quyền về mặt này, mỗi ngày đều có người từ khắp mọi miền đất nước tới khám bệnh, đương nhiên cũng có thể mua được từ chỗ cò mồi nhưng người nhà bệnh nhân đều nói là bị lừa. Ở Bắc Kinh qua một ngày là lại mất thêm chi phí, không thể chậm trễ được.

Giang Nhược Kiều không hiểu gì về cò mồi, đương nhiên cũng sẽ không tìm đến họ.

Đúng là cô đang rất cấp bách, nhưng không liên quan tới tiền và chi phí mà là thời gian. Cô thực sự sợ để chậm một ngày sẽ có ảnh hưởng không tốt đến bà ngoại.

Cô quyết định học theo một số người nhà bệnh nhân, bắt đầu xếp hàng đợi lấy số từ buổi tối.

Bây giờ có thể lấy số qua mạng, nhưng số của chuyên gia như thế này trên mạng đã không còn số nữa rồi, chỉ có quầy thủ tục ở bệnh viện mỗi ngày sẽ đặt một vài số thôi.

Sau khi tới bệnh viện, Giang Nhược Kiều gọi điện cho Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành nghe máy rất nhanh: "Alo."

Giọng của Giang Nhược Kiều xem như còn bình tĩnh: "Lục Dĩ Thành, tôi nhờ cậu một chuyện."

Cô không nghĩ ra có thể nhờ ai vào lúc này nữa.

"Ông bà ngoại tôi lớn tuổi rồi, bây giờ hai người họ đang ở căn hộ, tôi ở bên ngoài." Giang Nhược Kiều nói: "tôi nghĩ lại, cậu ở ngay khu chung cư bên cạnh, đi lại khá tiện, nếu có chuyện cần cậu giúp phiền cậu chạy một chuyến nhé, có được không?"

Đương nhiên Lục Dĩ Thành sẽ không từ chối, nhưng anh vẫn không nhịn được hỏi: "Cậu đang ngoài à?"

Giang Nhược Kiều cúi mặt, cũng không giấu anh, nắm chặt điện thoại: "Ừm, tôi ở bệnh viện, muốn lấy số của một chuyên gia, có thể đến sáng mai mới về được."

Lục Dĩ Thành im lặng một lúc, hỏi rằng: "Sức khỏe hai cụ không tốt à?"

"Chắc là vậy, dù sao thì tôi cũng lấy số chuyên gia trước đã."

Lục Dĩ Thành lại hỏi: "Ở bệnh viện nào vậy?"

Sợ Giang Nhược Kiều nghĩ nhiều, anh nói rằng: "Tôi có kinh nghiệm việc lấy số."

Giang Nhược Kiều nói tên bệnh viện.

...

Một tiếng đồng hồ sau, Giang Nhược Kiều buồn chán đứng xếp hàng.

Có lẽ bệnh viện là nơi có thể nhìn thấy đủ loại trạng thái trong cuộc sống hằng ngày.

Nơi đây diễn ra sinh, lão, bệnh, tử hàng ngày.

Cô từng cho rằng việc xếp hàng cả đêm để lấy số chỉ là nói miệng mà thôi, nhưng đến khi cô tới rồi mới phát hiện là thật. Đằng trước cô đã có mấy người xếp hàng đợi, đợi sáng mai sẽ đặt số vào giờ vào làm.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lần lượt có người tới xếp hàng ở đằng sau.

Lúc Lục Dĩ Thành chạy tới nhìn thấy cảnh này. Trong đám đông, Giang Nhược Kiều mang một sắc màu đặc biệt. Cô đứng đó, không nói chuyện như người khác, cũng không chơi điện thoại, cứ ở đó nhìn, cũng chẳng biết

cô đang nhìn gì. Nhìn bóng lưng cô rất cô độc, điều này khiến anh nhớ tới vài năm trước anh cũng như vậy, chẳng qua khi đó là mùa đông, anh xếp hàng lấy số cho bà nội, giành một cơ hội sống cho bà.

Anh nhìn cô từ đằng xa.

Rất khó có thể miêu tả được tâm lý của anh lúc này. Trước giờ anh cảm thấy mình là kẻ cô độc, nhưng bây giờ, anh nghĩ rằng nếu như trên thế giới này có một người từng trải qua những chuyện như anh, gặp phải chuyện giống anh thì có lẽ cũng chỉ có cô thôi.

Đêm hôm đó, anh nhìn cô, như nhìn thấy cảnh tượng ấy...

Mùa đông đó anh xếp hàng đứng đằng sau cô. Cả thế giới đều lu mờ, chỉ có anh và cô.

Anh nhìn thấy mình thời thiếu niên, cũng nhìn thấy cô.

...

Giang Nhược Kiều bị ai đó vỗ một cái mới hoàn hồn dứt khỏi dòng suy nghĩ, cô nghiêng đầu sang nhìn, vậy mà là Lục Dĩ Thành.

Cô hơi kinh ngạc: "Sao cậu lại tới đây?"

Lục Dĩ Thành vẫn khoác chiếc balo màu đen đó, mỉm cười với cô: "Tôi có kinh nghiệm, để tôi xếp hàng giúp cậu."

Phản ứng đầu tiên của Giang Nhược Kiều là uyển chuyển từ chối: "À, thôi không cần đâu, cảm ơn nhé."

"Tôi chuẩn bị khá đầy đủ." Lục Dĩ Thành nói: "Hơn nữa đã nói với Tư Nghiên rồi, Tư Nghiên đang ở nhà đợi cậu tới đón đấy."

Nói rồi anh cởi balo xuống, kéo khóa ra để cô nhìn "chuẩn bị khá đầy đủ" mà anh nói không phải nói dối.

Anh mua một cái ghế gập lại được, có quạt điện cầm tay, có sạc dự phòng, còn có kem đánh răng bàn chải đánh răng, khăn lông cùng nước súc miệng.

Giang Nhược Kiều không nhịn được cười, cả một ngày hôm nay, đây là lần duy nhất cô cười thật lòng: "Còn đem cả kem đánh răng bàn chải đánh răng tới cơ à."

Lục Dĩ Thành mất tự nhiên nói: "Đỡ lại phải mua."

Anh nhìn cô, dịu dàng an ủi: "Đừng lo, về với ông bà ngoại của cậu đi. Tôi thật sự có kinh nghiệm trong chuyện này mà."

Tình huống thế này anh cũng chẳng giúp được gì, những chuyện làm được đương nhiên là phải làm rồi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 85:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hiếm khi Lục Dĩ Thành nói nhiều như vậy.

Nói mãi cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng đi. Trong cảm nhận của Lục Dĩ Thành, chuyện thức đêm như thế này không phù hợp với cô lắm, hơn nữa đêm hôm thế này... vẫn nên để anh xếp hàng thì tốt hơn.

Giang Nhược Kiều đi ra khỏi bệnh viện, vô thức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trung Thu vừa qua nhưng trăng vẫn còn tròn vành vạnh. Cô vẫn chưa hết bất ngờ khi nghĩ về Lục Dĩ Thành đang xếp hàng trong sảnh bệnh viện. Cô và anh ở gần nhau chẳng được bao lâu, nhưng trong khoảng thời gian này, mỗi lần cô thấy yên tâm đều là vì anh. Ông bà ngoại có hai người con gái, một là mẹ cô, một là dì của cô, dì có một cuộc hôn nhân mỹ mãn, gia đình hạnh phúc sum vầy, sau khi ba bất ngờ qua đời, cô được mẹ dẫn về sống với ông bà ngoại, sau đó mẹ cô tái hôn đi nơi khác... Ông bà ngoại thương cô, lo cô không có một mái nhà nên đã báo trước với dì và chú rằng sẽ để lại căn nhà đứng tên hai cụ cho cô.

Dì cũng thương cô, không có ý kiến gì về điều này.

Nhưng tập tục bên thành phố Khê chính là như vậy, anh thừa kế nhà thì anh phải có trách nhiệm chăm sóc người già.

Đối với Giang Nhược Kiều mà nói, cho dù không có nhà thì cô cũng sẽ chăm sóc ông bà ngoại.

Dì út có gia đình riêng, vừa phải quản lý siêu thị cùng với chồng lại vừa phải chăm sóc một đôi trai gái. Giang Nhược Kiều biết dì út có lòng nhưng không thể làm gì được nên sau khi gọi điện cho dì út, cô cũng nói bằng chất giọng nhẹ nhàng lạc quan rằng chương trình học năm ba cô rất nhẹ, để cô lo phần chăm sóc bà ngoại luôn.

Dì út khóc không thành tiếng trong điện thoại, luôn miệng cảm ơn.

Giang Nhược Kiều không nhận nổi lời cảm ơn này. Cô là người lạnh nhạt, nhưng cô cũng biết nếu không có ông bà ngoại thì cuộc sống trước đây của cô sẽ không bình yên như vậy.

Cô có thể vô tình vô nghĩa với tất cả mọi người, ngoại trừ ông bà ngoại.

Nếu không có Lục Dĩ Thành, cô tin rằng mình vẫn có thể xử lý tốt chuyện này, cô sẽ phấn chấn lên, sẽ dẫn bà ngoại đi khám bệnh, cô tin tưởng bản thân mình. Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, bởi vì có anh, bởi vì sự giúp đỡ không đáng kể mà anh nói nên đúng thật là một phút thoáng qua ấy cô đã cảm nhận được cảm giác thở phào nhẹ nhõm là thế nào.

Ra khỏi bệnh viện, Giang Nhược Kiều muốn tới ga tàu điện ngầm nhưng lại dừng chân trước cửa hàng hoa quả.

Nhớ tới gì đó, khóe môi cô hiện ý cười, cô đi vào cửa hàng hoa quả mua quýt và chuối. Ở cửa hàng hoa quả cũng mua được cả đồ ăn vặt, cô mua kẹo ngậm bạc hà cho tỉnh táo, còn mua bánh mì và trứng ngâm tương đóng gói. Sau khi mua xong những thứ này, cô xách túi đi đường cũ quay lại bệnh viện.

Cô đứng ở sảnh nhìn Lục Dĩ Thành.

Anh rất nổi bật, dù gì thì trông anh cũng cao nhất trong hàng.

Anh đang cúi đầu không biết là làm gì.

Giang Nhược Kiều đoán chắc anh đang xem điện thoại, có khi đang học từ vựng.

Thân hình anh cao gầy, nhưng dường như sẽ bộc phát sức mạnh vô hạn vào lúc quan trọng.

Như bạch dương, như cây tùng bách.

Rất kì lạ, cô còn chưa đi tới gần mà hình như anh đã cảm giác được, thế là anh quay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau. Cô đi tới trêu ghẹo một câu: "Tôi còn tưởng phải đi tới trước mặt cậu thì cậu mới nhìn thấy."

Lục Dĩ Thành bật cười.

Anh cũng cảm thấy rất kì lạ, vô cùng kì lạ. Bởi vì hình như bây giờ anh đang có một kĩ năng, cô còn chưa tới gần anh thì anh đã biết là cô rồi.

Là tiếng bước chân sao? Hay là mùi thơm thoang thoảng mà anh không diễn tả được... Tóm lại là rất mờ ảo, rất mơ hồ.

"Sao lại quay lại thế?" Lục Dĩ Thành ngập ngừng: "Cậu không biết lấy số cũng là một môn học sao, tôi có kinh nghiệm mà, để tôi xếp hàng thì tốt hơn đó."

Anh sợ cô lại đổi ý, nhất quyết muốn tự xếp hàng, không làm phiền đến anh.

Giang Nhược Kiều lắc đầu, mắt ánh lên ý cười: "Tôi đột nhiên nhớ ra thực ra cậu chuẩn bị chưa đầy đủ nên tôi tới bổ sung thêm chút."

Lục Dĩ Thành: "?"

Giang Nhược Kiều đưa cái túi trong tay cho anh, anh thuận thế nhận lấy, bên trong có rất nhiều đồ.

Có cả gối hình chữ U...

Giang Nhược Kiều lấy ra, gác lên cổ mình làm mẫu cho anh: "Cứ thế này, nếu cậu buồn ngủ thì có thể dựa vào đó để nghỉ ngơi."

Sau khi làm mẫu xong, Giang Nhược Kiều mới nhận ra hình như mình hơi ngốc thì phải.

Sao anh lại không biết dùng gối chữ U thế nào được!!

Thứ này đầy trên phố mà! Hơn nữa đơn giản đến mức người chưa từng dùng bao giờ cũng biết phải dùng thế nào!

Lục Dĩ Thành nhìn dáng vẻ cô nghiêm túc làm mẫu bằng đôi mắt ngập tràn ý cười, anh thấy cô bây giờ nghiêm túc đến mức... hơi đáng yêu, có vài lúc thần thái của Tư Nghiên cực kì giống cô.

Giang Nhược Kiều xấu hổ lấy gối chữ U xuống đưa cho anh: "Tóm lại là dùng như thế, cho cậu này."

Cô đã cất công chọn một lúc, cảm thấy kiểu gối có đường vân màu xanh lam sẫm này rất hợp với anh.

"Cảm ơn." Lục Dĩ Thành nhận lấy, gác lên cổ mình ngay lập tức.

Anh ngạc nhiên nhìn vào túi.

Hoa quả có quýt chuối, đồ ăn vặt có bánh mì, trứng ngâm tương và cả kẹo ngậm, thậm chí còn có một lon cà phê pha sẵn với nước bạc hà có ga?

Giang Nhược Kiều nói với vẻ mất tự nhiên: "Cà phê pha sẵn hãng này cũng tạm, nếu cậu uống không quen cũng không sao cả, chắc nước có ga này rất hợp khẩu bị của con trai các cậu."

Lục Dĩ Thành không nhịn được bật cười: "Cảm ơn, tôi rất thích."

Chỉ là nhiều đồ quá, anh thực sự không có thói quen ăn đêm.

Hai người im lặng một lúc, Giang Nhược Kiều nói: "Năm tôi mười tuổi, ông bà ngoại dẫn tôi ra ngoài chơi, đi bằng xe lửa màu xanh lá. Khi đó họ mua rất nhiều đồ ăn vặt cho tôi... không ngờ bây giờ vẫn còn được nhìn thấy trứng ngâm tương của hãng này, theo tôi nhớ vị của nó cũng không tệ."

Có thể là cảnh tượng này đã khiến cô xúc động.

Nên cô mới kể chuyện này với anh, điều này... rất trân quý đối với cô, cũng là chuyện rất nhàm chán đối với người nghe.

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Tôi biết trứng ngâm tương hãng này, cũng từng ăn rồi, có một khoảng thời gian cấp hai tôi hơi kén ăn, bà nội tôi tưởng tôi thích ăn những thứ này nên đi mua về bỏ vào trong mì. Thực ra tôi thấy trứng ngâm tương bà nội tôi làm còn ngon hơn cái này nhiều..."

Khi nói đến đây, anh mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng ngẩng đầu nhìn cô giải thích: "Tôi không có ý đó! Cậu yên tâm, tôi sẽ ăn trứng ngâm tương này, thực ra cũng ngon lắm, không phải tôi nói cái này khó ăn đâu!"

Lưỡi anh sắp quíu lại tới nơi rồi.

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Ơ kìa, sao phải căng thẳng vậy, trông tôi giống người sẽ tức giận vì chuyện nhỏ này hả?"

Lục Dĩ Thành không nói nữa.

Giang Nhược Kiều ngán ngẩm thở dài thườn thượt: "Cái thằng nhóc Tư Nghiên này hủy hoại hết danh tiếng của tôi rồi!"

Lục Dĩ Thành bật cười: "Không phải đâu."

Do bản thân anh khá căng thẳng thôi.

Anh lại nói: "Bà nội tôi hay bảo bà ấy chưa từng đi học, không biết dạy dỗ tôi thế nào. Kể từ khi tôi nhớ được mọi thứ, bà ấy đã bảo tôi phải đọc nhiều sách, học thật nhiều vào. Bà ấy nói, ba mẹ tôi không còn, không có ai dạy tôi phải làm người như thế nào nên tôi phải đọc nhiều sách hơn người khác, đạo lý trong sách đều được đúc kết từ những người rất giỏi mà ra. Bà ấy nói, cứ xem những người có học thức uyên bác trong sách kia là thầy của tôi, là ba mẹ của tôi."

Giang Nhược Kiều rất đồng ý với quan điểm này: "Tôi thấy bà nội cậu rất giỏi."

Bởi nhờ có chỉ dẫn của bà cụ, Lục Dĩ Thành mới trở thành người như thế này nhỉ.

Thực ra hai người nói chuyện cũng không nhiều.

Lúc nói chuyện thực sự rất khó có thể mở hết lòng mình. Giữa người với người chính là như vậy, đầu tiên là gõ cửa, đợi chủ nhân mở cửa mới đi vào, vào rồi tán gẫu một lúc mới nói sâu hơn. Bây giờ Lục Dĩ Thành đứng trước cánh cửa trái tim Giang Nhược Kiều nhưng không dám gõ cửa, chỉ dám đứng ở ngoài đợi một ngày nào đó cô mở cửa, chứ anh không dám quấy rầy tới cô một cách tùy tiện như vậy.

Mà Giang Nhược Kiều không biết rằng, cô đã được Lục Dĩ Thành mời vào rồi.

Lục Tư Nghiên vẫn còn đang đợi Giang Nhược Kiều ở nhà. Giang Nhược Kiều không dám chậm trễ hơn, tới nhà Lục Dĩ Thành thuê với tốc độ nhanh nhất để đón Lục Tư Nghiên.

Lúc Giang Nhược Kiều dẫn Lục Tư Nghiên về tới căn hộ, ông bà ngoại đang ngồi trên sô pha xem phim. Hai cụ thấy cháu gái dẫn Tư Nghiên về thì đều kinh ngạc: "Đây là?"

Lục Tư Nghiên không hề coi mình là người ngoài.

Đây là mẹ nhóc mà, đây là ông bà ngoại của mẹ nhóc, vậy thì nhóc chỉ về nhà mình thôi.

Giang Nhược Kiều nói: "Lục Dĩ Thành có chút việc, nhờ con chăm sóc Lục Tư Nghiên một đêm."

Ông bà ngoại: "Ồ?"

Cháu gái và chàng trai kia đã thân đến mức này rồi à? Còn trông trẻ con giúp người ta nữa, đúng là đáo để thật!

Giang Nhược Kiều không nhìn ánh mắt tò mò đánh giá của ông bà ngoại, dặn dò Lục Tư Nghiên xong thì đi vào nhà vệ sinh.

Lúc đầu ông bà ngoại còn ngạc nhiên và tò mò, nhưng vừa thấy Lục Tư Nghiên thì trái tim như tan chảy. Đúng là kì lạ, cứ nhìn thấy thằng nhóc này là lòng rất ấm áp! Buổi tối Lục Tư Nghiên ngủ cùng với Giang Nhược Kiều, ngày mai bạn học Lục Tư Nghiên lớp lá còn phải đi học nữa...

Đêm nay, có thể là do nghĩ ngợi quá nhiều nên Giang Nhược Kiều mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, cô vẫn là người đứng nhìn, không biết xảy ra chuyện gì, "cô" kia mất suất tuyển thẳng nhưng vẫn rất vững tâm, quyết định vừa làm việc vừa thi thạc sĩ. Bà ngoại bỏ lỡ thời gian chữa trị tốt nhất, đến khi phát hiện ra thì tình hình đã trở nên nguy cấp."Cô" đưa bà ngoại tới Bắc Kinh chữa trị, trong lúc gần như kiệt sức thì blog của "cô" bị người khác hack, đủ loại lời lẽ sỉ vả xuất hiện chỉ trong một đêm.

Có người nói "cô" chuyện yêu đương với phú nhị đại để đào mỏ, bởi vì ham hư vinh nên đá bạn trai chung tình đã hết lòng vì mình.

Có người nói "cô" thời đại học xinh đẹp rạng ngời như vậy là vì giao dịch với mấy người không đứng đắn.

Có người nói "cô" không xứng với danh xưng hotgirl đại học A, bên ngoài sáng ngời bên trong thối nát.

Chuyện mà "cô" chưa từng làm trong quý khứ bị người khác thêu dệt một cách sống động, như thể "cô" thực sự từng làm vậy.

Một số việc "cô" từng làm thì bị người khác thêm mắm dặm muối cho khoa trương lên.

Tóm lại, có người rắp tâm bôi nhọ "cô", bẻ cong mọi chuyện về "cô."

Mà người này cũng rất giỏi, vậy mà có bản lĩnh khiến nền tảng xóa sạch tài khoản của "cô", câu trả lời bên nền tảng cho hay là bị báo cáo nhiều lần, mà lí do báo cáo thành công cũng khiến người ta khó mà tin nổi, "cô" cũng biết có người muốn chơi "cô".

“Cô” bất lực, mãi tới lúc này, “cô” mới phát hiện rằng sự nghiệp mà cô tưởng chẳng chịu nổi một đòn.

Tinh thần và sức lực của “cô” đều kiệt quệ.

Qua góc nhìn của cô, bà ngoại “cô” lúc nằm viện cũng nghe thấy có người bàn tán về cháu gái của mình bằng câu từ vô cùng khó nghe. Bà ngoại mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần nhưng không muốn để “cô” lo lắng, chỉ đành giả vờ như không biết gì, vừa chịu sự dày vò của bệnh tật vừa lo lắng, vô cùng thương cháu gái của mình. Bà cụ còn vụng về lén lên mạng tranh luận với những kẻ chửi cháu gái kia, sau khi gõ được vài chữ, còn bị người khác mỉa mai là “học sinh tiểu học à mà gõ sai nhiều chữ vậy, còn chưa biết hết chữ đã đi seeding, người ta cho nhóc bao nhiêu tiền vậy”, bà cụ tức đến mức lồng ngực đau đớn.

Cảnh tượng thay đổi, vào năm “cô” hai mươi ba tuổi, bà ngoại mất vì không cứu chữa được.

“Cô” khóc lóc thảm thiết trong tang lễ, mà bà ngoại trên di ảnh đang cười với “cô”, vẫn hiền từ như trước đây như đang nói: Kiều Kiều đừng khóc.

Lúc Giang Nhược Kiều tỉnh lại, vẻ mặt cô ngây dại.

Cô muốn khóc song lại như có ai bóp lấy cổ họng cô, khiến cô không thể khóc được, nhưng thứ chặn nơi cổ họng là những nỗi niềm đau khổ.

Cô bần thần rời giường đi vệ sinh cá nhân rồi rửa mặt cùng với Lục Tư Nghiên, dẫn cậu nhóc và ông bà ngoại đi ăn sáng xong thì mỉm cười chào tạm biệt ông bà ngoại, dắt cậu nhóc ra khỏi căn hộ, đợi ở điểm xe trường đón, đợi Lục Tư Nghiên lên xe trường rồi cô mới tìm một vị trí gần đó ngồi xuống với đôi mắt vô thần.

Cô không nghĩ được gì nữa, không nghĩ nổi gì cả.

Trong lúc đó nhận được cuộc gọi của Lục Dĩ Thành, giọng anh trong điện thoại rất hân hoan: “Lấy được số rồi, đúng lúc chiều nay giáo sư

Hoàng có ca, bây giờ tôi đem số cho cậu ngay!"

Giang Nhược Kiều nhếch khóe miệng: "Ừm, cảm ơn cậu."

Hai người hẹn gặp nhau ở cổng, Giang Nhược Kiều đứng dậy đi ra ngoài. Có người lái xe điện tới, đã ấn còi nhưng Giang Nhược Kiều đang chìm trong suy nghĩ của mình nên hiếm thấy trở nên chậm chạp không nghe thấy, hoặc là nghe thấy rồi nhưng cơ thể không kịp phản ứng. Cô bị quệt một cái, ngã ra đất. Người lái xe điện chửi vài câu, đôi mắt vô hồn của Giang Nhược Kiều dần trở nên tỉnh táo, cô nói với chủ xe: "Không sao, anh đi đi, do tôi không cẩn thận."

Chủ xe thấy cô dễ nói chuyện như vậy thành ra lại thấy ngại ngùng: "Vậy... tôi đi trước đây, tôi ở khu chung cư này, nếu có chuyện gì cô có thể tìm tôi, nhà tôi ở tòa 12."

Có lúc chính là như vậy, đụng phải kẻ muốn ăn vạ thì chắc chắn mọi người đừng mong được yên, gặp phải người dễ nói chuyện thế này thì sẽ cảm thấy mình nên bình tĩnh lại.

Giang Nhược Kiều: "Ừm."

Sau khi chủ xe đi rồi, thoáng chốc Giang Nhược Kiều vẫn chưa đứng dậy. Cô cúi đầu nhìn đầu gối, đầu gối và lòng bàn tay đều bị trầy da, cô ấn ấn đầu gối.

Cơn đau lan ra khắp cơ thể, dường như đến tận bây giờ cô mới cảm nhận được, nước mắt chảy xuống từng giọt.

Lục Dĩ Thành đứng ở cổng đợi mãi không thấy cô bèn đi vào khu chung cư, nhìn thấy cô ngồi bên bồn hoa ở đằng xa, hình như đang khóc.

Anh đi tới gần thêm, chú ý thấy đầu gối cô bị thương.

Cũng đúng thật là cô đang khóc.

Trong thời gian quen biết nhau tới nay, anh từng thấy rất nhiều vẻ mặt của cô, có nhíu mày, có khó chịu, có vui vẻ, có cố tỏ ra vui vẻ, chỉ chưa từng thấy cô khóc.

Không biết tại sao, anh có một suy nghĩ rằng cô không khóc vì bị ngã trầy đầu gối mà là cuối cùng cũng tìm được một lý do để khóc.

Anh rất hiểu cô, tuy không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô nhưng anh cũng từng như vậy. Là khi anh còn rất nhỏ, rõ ràng người khác nói anh không có ba mẹ, là trẻ mồ côi nhưng anh không khóc, đến khi về nhà bị đạp hụt ngã cầu thang thì cuối cùng mới òa khóc.

Nhưng anh khóc không phải vì bị ngã.

Anh nhìn cô rồi đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Lúc Giang Nhược Kiều khóc, cô không phát ra chút âm thanh nào, chỉ khóc trong im lặng.

Nhưng Lục Dĩ Thành nghe ra được, sự im lặng của cô rất chói tai.

Anh vươn tay ra, chần chừ vài giây, tiếp đó vỗ vai cô một cách nhẹ nhàng, kiên định.

Chương 86:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành đưa Giang Nhược Kiều quay về căn nhà mình thuê.

Với tình trạng hiện giờ của cô, nếu quay về homestay mà bị ông bà ngoại nhìn thấy chắc chắn sẽ không hay. Trên đường Lục Dĩ Thành đưa cô về, lúc đi ngang qua nhà thuốc anh có mua I-ốt và kem bôi. Lục Tư Nghiên đã đi nhà trẻ nên trong phòng rất yên tĩnh. Giang Nhược Kiều ngồi trên ghế ở bên cạnh, Lục Dĩ Thành vốn định đưa I-ốt cho cô để cô tự làm, nhưng nhìn trạng thái đờ đẫn của cô đành thở dài một tiếng, anh ngồi xổm trước mặt cô rồi khẽ nói: "Tôi làm sạch cát trên vết thương cho cậu đã, có lẽ sẽ khá đau đấy."

Giang Nhược Kiều nhìn đỉnh đầu anh, khẽ ừ một tiếng.

Lục Dĩ Thành lấy tăm bông thấm I-ốt, cẩn thận xử lý vết thương giúp cô.

Làn da cô vốn rất trắng, thế nên vết thương trên đầu gối trông có vẻ đáng sợ. Thế mà cả quá trình, cô không hề chau mày lấy một cái, cứ như không thấy đau đớn gì cả, biểu cảm có thể nói là rất bình tĩnh, nhưng nói cô đã tê dại thì sẽ chính xác hơn.

Thật ra, Giang Nhược Kiều là người có thể chịu đau rất tốt.

Cô chịu đựng rất tốt, có thể kìm được niềm vui hân hoan, cũng có thể nén nhịn đau khổ buồn bã.

Lục Dĩ Thành vừa lấy I-ốt lau, vừa chú ý đến biểu cảm của cô, khi anh phát hiện ra cô chẳng chau mày lấy một cái, anh chỉ im lặng cụp mắt.

"Được rồi." Lục Dĩ Thành nói: "Tốt nhất là không được chạm vào nước, mỗi ngày thay thuốc một lần."

Nhớ đến tính cách thích làm đẹp của cô ấy, anh lại bổ sung thêm một câu: "Nếu không sẽ để lại sẹo đấy."

"Ừ, cảm ơn nhé." Giang Nhược Kiều nói: "Tôi muốn tới nhà vệ sinh rửa tay."

Lục Dĩ Thành đứng dậy, vứt tăm bông đã sử dụng vào thùng rác rồi nói: "Ừ, cậu đã ăn sáng chưa thế?"

Giang Nhược Kiều nhìn anh.

Đến cả anh cũng đã nhận ra, lúc này Giang Nhược Kiều phản ứng chậm mất nửa nhịp.

"Được rồi, tôi hiểu rồi." Lục Dĩ Thành không tới nhà vệ sinh mà đi đến nhà bếp để rửa tay. Lúc anh đang bận rộn thì Giang Nhược Kiều đi vào nhà vệ sinh rồi khóa trái cửa lại. Nhiệt độ hôm nay không cao lắm, mặc áo cộc tay sẽ thấy hơi se lạnh, cô chỉ muốn bình tĩnh trở lại.

Chẳng phải cô đã khóc một lần rồi đấy thôi?

Cô mở vòi nước ra, hứng lấy một vốc nước lạnh rửa mặt. Cô ngẩng đầu lên nhìn vào trong gương, không nhìn ra trên mặt là nước hay nước mắt nữa.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lục Dĩ Thành chuyên chú làm bữa sáng ở trong bếp.

Thức ăn còn thừa trong tủ lạnh cũng không nhiều, anh mở một hộp thịt hộp ra, cắt thành từng lát dày để sẵn sang bên cạnh. Bếp ga có hai bên, một bên đang đun nóng sữa trong nồi, một bên anh dùng chảo chiên trứng rồi rán thịt hộp. Anh nấu mì, trên mì Long Tu là trứng ốp lết được rán rất khéo cùng mấy miếng thịt hộp, khá đơn giản nhưng cũng hấp dẫn.

Anh cũng chưa kịp ăn sáng nên bưng bát đặt lên bàn ăn. Anh hơi lưỡng lự không biết có nên gọi cô không thì giây tiếp theo, cánh cửa nhà vệ sinh đã mở ra. Giang Nhược Kiều đã điều chỉnh lại tâm trạng cũng như biểu cảm của mình. Cô là người rất có chính kiến, cô tức giận, đau lòng và bi thương tuyệt vọng bởi giấc mơ đó. Nhưng cô hiểu rằng mình càng phải nắm chắc hiện tại, bây giờ cô đã đưa bà ngoại đi khám bệnh trước đó hơn một năm, cô cũng sẽ cố hết sức để tránh xảy ra những chuyện giống như trong mơ ấy…

Nếu như nước mắt có tác dụng thì cô nguyện sẽ khóc mỗi ngày.

Nhưng mà hiện tại ông bà ngoại cần có chỗ dựa tinh thần, cô phải phấn chấn lên. 'Không sao hết, Giang Nhược Kiều, mọi chuyện sẽ không xảy ra y như giấc mơ đó.

Lục Dĩ Thành vẫn đang đeo tạp dềtrên người.

Anh tháo tạp dềra, mở một nụ cười ấm áp với cô: "Ăn chút mì nhé."

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng, ngồi xuống đối diện với anh. Hai người họ mỗi người một bát mì, dĩ nhiên cũng có sự khác biệt, chẳng hạn như trong bát của Giang Nhược Kiều thì có thịt hộp và trứng gà, còn trong bát của Lục Dĩ Thành thì chỉ có trứng mà thôi.

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều không hềđộng đũa bèn hỏi: "Cậu không thích ăn cái này à?"

Anh ấy lại nói: "Hay là tôi làm sandwich cho cậu nhé?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu, cô đã lấy lại được tinh thần như trước đây: "Mì ngon mà, không sao đâu, chỉ là nhiều quá thôi."

Rõ ràng là Lục Dĩ Thành đã hiểu nhầm vềsức ăn của cô.

Cái bát to như thế, làm sao cô ăn hết được?

Lục Dĩ Thành ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy, nói: "Cậu đợi một lát."

Anh đi vào trong bếp, tìm được một đôi đũa dùng một lần ở trong chạn, trước khi động đũa anh lại hỏi cô một lần: "Thế tôi gắp ra một chút nhé."

Giang Nhược Kiều sốt sắng gật đầu: "Cậu gắp nhiều một chút."

Lục Dĩ Thành dùng đũa dùng một lần gắp mấy đũa mì ra khỏi bát của cô, anh còn không quên hỏi cô: "Thế có đủ ăn không?"

"Cậu gắp thêm tí nữa đi."

"… Ờ!"

"Cậu cũng gắp mấy miếng thịt hộp đi." Giang Nhược Kiều nói.

Lục Dĩ Thành khựng lại: "Cậu không thích ăn à? Hình như cái này cũng khá ngon đấy."

Tư Nghiên rất thích ăn món này.

Giang Nhược Kiều: "Tôi ăn không hết, nhiều quá."

"Ừ."

Đến cuối cùng, bát mì của Lục Dĩ Thành đã sắp chất thành một ngọn núi nhỏ, Giang Nhược Kiều nhìn mà bật cười: "Chủ yếu là do cậu nấu quá nhiều."

Lục Dĩ Thành nhún vai, thành thật thừa nhận: "Cậu có biết không, mỗi lần nấu mì đúng là tôi không biết nắm bắt thế nào cho vừa. Tôi thấy mình bỏ quá ít, thế là lại thêm vào một ít, đến cuối cùng lại thành một nồi to."

Giang Nhược Kiều cũng có cùng cảm nhận về vấn đề này: "Đúng thế, tôi sợ nhất là phải nấu mì."

Bầu không khí giữa hai người họ trở lại như ngày thường.

Tuy nhiên bởi vì sự việc lần này, trong lòng Giang Nhược Kiều cảm thấy dường như khoảng cách giữa cô và Lục Dĩ Thành đã được kéo lại gần

hơn.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ rọi vào trong phòng, hai người họ ngồi đối diện với nhau, cùng ăn bát mì thanh đạm, Giang Nhược Kiều cảm giác như có đôi bàn tay an ủi cơn phẫn nộ của cô. Cô vẫn còn rất nhiều, rất nhiều việc cần phải làm. Ăn mì xong, Giang Nhược Kiều rất tự giác đứng dậy thu dọn bát đũa, Lục Dĩ Thành vội ngăn cô lại: "Không cần đâu, cũng chỉ có hai cái bát thôi mà, dù sao tay tôi cũng đã dính dầu rồi, cậu đừng làm bẩn tay mình nữa."

Trong túi của Giang Nhược Kiều vẫn còn giữ số mà Lục Dĩ Thành phải xếp hàng suốt đêm mới lấy được, cô thật lòng rất biết ơn anh.

Có nhiều lúc, cô luôn giữ thái độ coi đó là điều hiển nhiên đối với sự theo đuổi và lấy lòng của người khác phái với mình. Loại chuyện này thấy nhiều thành quen, từ nhỏ đến lớn cô đã quen với việc được người khác tỏ ra ân cần, săn sóc.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng khi đối diện với Lục Dĩ Thành, cô luôn cảm thấy thái độ hiển nhiên này rất đáng ghét.

Không nên thấy anh tốt mà bắt nạt anh.

Nhưng mà phải cảm ơn anh như thế nào đây? Tạm thời cô cũng không nghĩ ra, cô chỉ đành ghi vào quyển sổ nhỏ trong lòng mình. Đợi giải quyết xong chuyện của bà ngoại, cô sẽ nghĩ cách trịnh trọng cảm ơn anh.

"Bây giờ tôi phải vềđây, phải đi nói thật với ông bà ngoại của tôi." Giang Nhược Kiều nói: "Buổi chiều phải đưa bà đi kiểm tra, chắc chắn không thể giấu được nữa. Người già khá nhạy cảm, nếu chỉ kiểm tra một lần thì bà sẽ không để ý, nhưng lại kiểm tra thêm một lần nữa thì trong lòng bà nhất định sẽ hiểu ra. Thế nên tôi muốn di dời sự chú ý của bà bằng một việc lớn hơn, để bà cảm thấy bị bệnh phải điều trị cũng không phải là

chuyện gì to tát, chỉ cần trong lòng bà thoải mái thì đây cũng không còn là chuyện lớn gì nữa."

Lục Dĩ Thành có thể hiểu được, anh gật đầu: "Thế cũng được."

Nghĩ cũng phải thôi, đột nhiên cháu ngoại lại có một đứa con trai năm tuổi… Chắc chắn ông bà cụ sẽ cảm thấy chuyện này càng quan trọng hơn.

Giang Nhược Kiều rũ mi: "Thế nên có lẽ sắp tới tôi sẽ phải làm phiền cậu đấy."

Với tính cách của ông bà ngoại thì sau khi cô thừa nhận Tư Nghiên là con trai mình, họ nhất định sẽ nghĩ, tại sao thằng bé lại sống ở chỗ của Lục Dĩ Thành.

Chắc chắn là không thể lừa gạt cho qua về mối quan hệ này được.

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành rất thoải mái: "Có gì phiền phức chứ, nên làm mà."

Dạo này câu mà anh thường hay nói nhất chính là "nên làm mà".

Nhưng chẳng có gì là nên làm cả.

Anh cũng không hề nợ cô, kể cả là giữa hai người có một đứa con đi chăng nữa, nhưng Tư Nghiên cũng không phải do cô của hiện tại sinh ra.

Giang Nhược Kiều trở lại homestay.

Bà ngoại đang đứng ở ban công chăm sóc mấy cây cối mà chủ nhà để lại, ông ngoại thì đang xem phim truyền hình. Giang Nhược Kiều đứng ở cửa, nhìn bóng dáng của bà ngoại cô lại thấy mũi mình cay cay. Cô lắc đầu, cố gắng đè nén tất cả những cảm xúc tiêu cực lại. Cô thay dép xong rồi ngồi lên sofa xem TV như không có chuyện gì. Ông ngoại chú ý đến cô bèn thuận miệng hỏi: "Sao con không đến trường thế?"

Giang Nhược Kiều nói: "Sắp đến kỳ nghỉ dài rồi ạ, con không có tiết, chương trình học của sinh viên năm ba bọn con rất ít, nhiều môn đều đang

chuẩn bị thi, những bằng có thi thì con đều thi xong rồi."

"Ồ ồ." Ông ngoại gật đầu.

Giang Nhược Kiều chuẩn bị tâm lý rất lâu rồi đột nhiên nói: "Bà ngoại, bà dừng lại một lát, ông ngoại, ông cũng tạm tắt TV một lúc, con có chuyện rất quan trọng cần nói…"

Bà ngoại không còn đi chăm đống cây cối nữa, đứng thẳng người dậy nhìn cô.

Ông ngoại cũng tiếc nuối bấm nút tạm dừng TV.

Giang Nhược Kiều cố gắng khuấy động bầu không khí lên: "Có một tin không được vui cho lắm và một tin vui, ông ngoại, bà ngoại, hai người muốn nghe tin nào trước?"

Theo như truyền thống của gia đình họ…

Ông ngoại, bà ngoại hai miệng một lời nói: "Tin vui để nghe sau đi, nói cái tin không được vui cho lắm trước xem nào!"

Giang Nhược Kiều biết ngay họ sẽ lựa chọn như thế, trong lòng đắn đo mấy bận rồi mới dè dặt lên tiếng: "Báo cáo kiểm tra sức khỏe của bà ngoại có chút vấn đề nên cần phải kiểm tra lại. Ngày hôm qua bác sĩ đề nghị nên lấy số đăng ký khám của giáo sư Hoàng, con đã lấy số rồi, chiều nay ba giờ là có thể qua đó.., Hôm qua bác sĩ đó nói, phải nghe theo lời đề nghị của giáo sư Hoàng, xem đến lúc đó là trích hay là trực tiếp mổ luôn."

Trước đây thường hay thấy tình tiết như này trên phim truyền hình, có người bị bệnh rất nghiêm trọng còn người trong nhà đều muốn giấu.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Nhưng trong xã hội hiện đại, muốn giấu tì thật sự rất, rất khó.

Thật ra, các cụ già ở độ tuổi của bà ngoại rất sợ phải vào bệnh viện, hôm nay nếu như cô lại đưa bà ấy đến bệnh viện lớn khác để kiểm tra lại, nhất định bà ngoại sẽ thấy rất lo lắng, chắc chắn sẽ nghĩ mãi về chuyện này. Thay vì để bà ấy nghĩ ngợi lung tung thì thà rằng cứ nói thẳng sự thật cho bà ấy biết.

Bà ngoại sững sờ, còn ông ngoại tỏ ra không biết phải làm sao.

Giọng nói của ông ngoại đã run rẩy: "Kiều, Kiều Kiều, bà ngoại con bị sao thế hả? Chẳng phải bà ấy vẫn khỏe mạnh đấy thôi?"

Sao lại nói trích với mỡ gì chứ?

Giang Nhược Kiều gật đầu nói: "Bác sĩ cũng chỉ đề nghị làm kiểm tra kỹ càng hơn. Ông ngoại, không sao đâu ạ, y học ngày nay rất phát triển, hơn nữa giáo sư Hoàng là một chuyên gia uy tín về phương diện này ở trong nước đấy ạ."

Dù cho Giang Nhược Kiều nói thế nào đi nữa, bầu không khí vẫn trở nên nặng nề.

Cô đã đoán được chuyện này từ trước, cô trầm ngâm một lát rồi lấy lại tinh thần, cất giọng tràn đầy sức sống: "À, còn có một tin vui nữa ạ! Có một tin vui mà nhất định ông bà không thể đoán ra được đâu!"

Bà ngoại mỉm cười gượng gạo: "Là tin vui gì thế?"

Ông ngoại nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ: "Không phải là định nói mấy lời lúc nãy chỉ đùa chúng ta thôi đấy chứ?"

Bà ngoại trợn mắt lườm ông ấy: "Kiều Kiều là đứa không hiểu chuyện như thế sao, con bé sẽ lấy mấy chuyện kiểu này ra đùa à? Ông đúng là óc heo mà!"

Giang Nhược Kiều biết ông bà ngoại cũng chỉ muốn khuấy động bầu không khí mà thôi, cô cúi đầu xuống, lúc ngẩng đầu lên đã mặt mày rạng rỡ: "Ông bà cảm thấy Tư Nghiên giống ai nào?"

Hiển nhiên là ông bà ngoại vẫn chưa kịp phản ứng lại, tại sao đang yên đang lành lại đi nhắc đến con nhà người khác làm gì thế?

"Giống ai?" Ông bà ngoại nghi ngờ hỏi.

"Ten ten ten tèn…" Giang Nhược Kiều lôi một bức ảnh hồi nhỏ của mình từ trong album điện thoại ra: "Giống con đấy!"

Cô cố gắng điều tiết bầu không khí, khiến bản thân mình trông có vẻ thoải mái, chỉ cần cô tỏ ra "phẫu thuật gì đó đều không phải là chuyện gì to tát" thì ông bà ngoại mới có thể yên lòng: "Ông bà không cảm thấy thằng bé rất giống con à?"

Bà ngoại: "…"

Đây mà là tin vui gì chứ?

Tuy nghĩ như thế, nhưng bà ấy vẫn rất phối hợp với cháu gái, bà ngoại cầm kính lão của mình ở trên bàn uống nước lên mang vào, ngắm nghía bức ảnh, lại nhớ tới dáng vẻ của đứa trẻ ngày hôm qua: "… Thật sự có hơi giống, nhưng chuyện này thì có liên quan gì chứ?"

"Đợi đã." Giang Nhược Kiều đứng dậy, lấy một tờ giấy từ trong ngăn kéo của túi xách ra đưa cho bọn họ: "Đây là báo cáo xét nghiệm ADN của con và Tư Nghiên. Con không hề đùa đâu ạ, quả thật thằng bé chính là con trai của con. Nhưng là con trai đến từ tương lai của con, Tư Nghiên không phải là người của hiện tại, thằng bé là từ…" Cô tính một chút: "Là từ mười hai năm sau xuyên không đến đây."

Ông ngoại: "…"

Bà ngoại: "…"

Giang Nhược Kiều đi đến bên cạnh, ôm lấy cánh tay của bà ngoại, thừa dịp đối phương vẫn còn đang sửng sốt, cô nói với giọng điệu nhung nhớ: "Thế nên bà ngoại ơi, con thấy rất sợ hãi, bà toàn nói con vẫn còn trẻ con. Con không biết phải làm thế nào để nuôi dạy một đứa trẻ cả, bà và ông ngoại giúp con đi, dạy con phải làm thế nào có được không? Con thật sự thấy rất sợ hãi."Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Con rất cần hai người, rất, rất cần!

Chương 87:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hiển nhiên, ông bà ngoại còn chưa kịp phản ứng.

Cái gì vậy?

Lục Tư Nghiên là con trai của cháu gái họ à? Sao có thể như thế được? Tính tuổi cũng không đúng… Chờ đã, cái gì mà du hành thời gian, xuyên cái gì? Vượt qua cái gì?

Giang Nhược Kiều không bất ngờ lắm với phản ứng của họ, huống chi ông bà ngoại của cô đã ngoài bảy mươi tuổi, ngay cả những người bạn cùng phòng quanh năm đọc tiểu thuyết trên mạng của cô nếu phát hiện ra cũng sẽ có phản ứng như vậy.

Sau khi im lặng một lúc lâu, ông ngoại là người đầu tiên phản ứng lại, ngập ngừng hỏi: "Ngày hôm qua, lần đầu tiên nhìn thấy thằng bé, ông tự hỏi sao đứa trẻ nhìn quen như vậy? Hình như đã thấy nó ở đâu…"

Bà ngoại còn đang nghiên cứu báo cáo kết quả giám định ADN mà Giang Nhược Kiều đưa, bà ấy không dám tin tháo kính lão ra: "Cái gì? Đến từ tương lai à?"

Giang Nhược Kiều phải cảm ơn những bộ phim xuyên không trong thời gian vừa qua.

Bà ngoại đã theo dõi phim rất lâu, vô số lần theo dõi nữ chính bằng tình cảm chân thành và thương cảm.

Đến ông ngoại cũng bị ép phải xem những bộ phim xuyên không này cùng bà ấy.

Hai ông bà cụ biết xuyên không có nghĩa là gì…

“Là thật đấy ạ!” Giang Nhược Kiều bất đắc dĩ nói: “Con chưa bao giờ nói dối bà, bà ngoại, bà thử nghĩ xem, Tư Nghiên có mái tóc xoăn tự nhiên, hơn nữa thằng bé cũng được thừa hưởng má lúm đồng tiền từ gen di truyền của nhà chúng ta. Chuyện này con thực sự không nói đùa, cũng không lừa gạt bà.”

Ông bà ngoại vẫn: “...”

Giang Nhược Kiều thực sự hy vọng họ sẽ tin điều này càng sớm càng tốt, nhưng cô cũng biết chuyện này không thể vội được, vì vậy cô đã sửa lại cách nói của mình: “Con ra ngoài một lát, hai người cứ ở nhà từ từ suy ngẫm, buổi trưa con sẽ về đón ông bà ra ngoài ăn cơm, buổi chiều đến bệnh viện được không?”

Đương nhiên là đồng ý rồi!

Đúng vậy, cô không thể quá gấp gáp, nếu không họ sẽ không tin, còn cô chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông.

Giang Nhược Kiều ra ngoài. Cô cũng không biết nên đi đâu nữa đành loanh quanh trong tiểu khu. Cô kéo váy lên, nhìn đầu gối dính đầy thuốc I-ốt sát trùng không khỏi cười khổ, may mà hôm nay cô mặc váy dài nên ông bà ngoại mới không phát hiện.

Cô ngồi bên bồn hoa, dạo này thời tiết rất đẹp, không quá nóng cũng không quá lạnh, đầu gối thỉnh thoảng lại đau, kiểu đau này rất dễ khiến cô nhớ đến cảnh Lục Dĩ Thành bôi thuốc cho mình.

Dường như cô hiểu tại sao “cô ấy” đó thích Lục Dĩ Thành và kết hôn với Lục Dĩ Thành.

Trong nhà trọ, ông bà ngoại đang ngồi nghiêm chỉnh.

Đột nhiên bà ngoại lên tiếng: “Hôm qua ông có chụp hình đứa bé lại không? Lấy ra cho tôi xem nào.”

Bà ấy sợ mình nhớ nhầm hình dáng của đứa bé.

Ông ngoại chợt nhớ ra, vội vàng lấy điện thoại trong túi quần ra, ngón tay run run mở khóa, càng những lúc quan trọng điện thoại lại càng khó mở, bà ngoại mắng: "Kiều Kiều mua điện thoại mới cho ông thì ông không chịu xài, nhất định phải đợi đến Tết mới lấy ra khoe! Điện thoại này bị hỏng rồi nhanh đổi cái mới đi!"

Ông ngoại lẩm bẩm: "... Còn dùng được."

Cuối cùng cũng mở được khóa, ông cụ mở album ảnh trong điện thoại, có khoảng mười bức ảnh của Lục Tư Nghiên.

Bà ngoại phóng to lên xem đi xem lại, nghi ngờ nói: "Hình như là giống Kiều Kiều nhà chúng ta khi còn bé như đúc, như tạc ra cùng một khuôn.

Ông ngoại đăm chiêu: "Cũng khá giống."

Hai ông bà cũng là người đã trải qua sóng gió, càng suy nghĩ càng cảm thấy 'nhãi con, thật đúng là có chuyện như vậy!'.

Nhưng xuyên không từ tương lai có vẻ hơi thái quá.

"Ông véo tôi cái coi." Bà ngoại nói: "Tôi muốn xem tôi có nằm mơ hay không?"

Ông ngoại vặn cổ tay: "Vậy tôi không khách khí nhé!"

Nói thì nói vậy, tuy ông ngoại không dám dùng sức nhưng bà ngoại vẫn đau đến muốn đánh người: "Ông muốn véo chết tôi à!"

"Vậy là không phải nằm mơ." Ông ngoại bấm ngón tay tính toán: "Mười hai năm sau xuyên không tới đây, khi đó Kiều Kiều ba mươi hai tuổi, đứa bé năm tuổi, vậy khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi Kiều Kiều sinh con à? Đợi đã." Ông ngoại đột nhiên phát hiện ra điểm bất thường: "Kiều Kiều không nói ba của đứa bé là ai sao?"

Bà ngoại ngẫm nghĩ: "Cái này còn cần phải hỏi à, ông thử nghĩ xem hiện tại đứa trẻ đang ở với ai?"

Ông ngoại: "... Tiểu Lục."

Phải công nhận rằng, cách làm này của Giang Nhược Kiều rất khả thi.

Nhưng điều khiến người ta không tưởng tượng nổi là bất kể ông ngoại hay bà ngoại, dường như họ đã không còn lo lắng lắm với chuyện khám bệnh nữa rồi.

Đến độ tuổi này của họ thường sợ bệnh viện hay cái chết, nhưng ngược lại, họ cũng xem nhẹ sự sống và cái chết.

Nhất là ông ngoại của Giang Nhược Kiều, có thể nói họ đã dành cả cuộc đời cho con cháu của mình. Giờ phút này, sự sống chết của chính họ đã không còn quá quan trọng, điều họ quan tâm hơn cả là đứa cháu gái mới hai mươi tuổi của họ đã trải qua những gì.

Giả dụ như giờ phút này, ông bà ngoại đã tiếp nhận chuyện đó, ông ngoại nhớ tới buổi chiều còn phải đi bệnh viện, do dự nói: "Vậy bệnh của bà…"

Bà ngoại vỗ ngực nói: "Thân thể của tôi tôi hiểu, có bệnh phải trị! Nghe lời bác sĩ, bác sĩ nói gì thì làm đó, tôi cố gắng sống thêm vài năm nữa. Dù sao tôi cũng phải giúp Kiều Kiều trông con, con bé còn trẻ, vẫn là sinh viên, sau này còn phải đi làm, bận rộn biết bao!"

Giang Nhược Kiều không ngờ rằng ông bà ngoại có thể chấp nhận dễ dàng như thế.

Cô nghĩ lại hình như bản thân mình lúc đó cũng vậy, cô tiếp nhận chuyện này rất nhanh… Phẩm chất tâm lý này chắc chắn là được di truyền rồi!

Chỉ có điều…

Nghe điện thoại, bà ngoại tức giận nói: "Ăn cơm cũng được, gọi Tiểu Lục đến nữa!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Bà ngoại nói: "Nói cậu ấy đến, bà phải hỏi cậu ấy việc này."

Giang Nhược Kiều: "Để con hỏi xem cậu ấy có rảnh không đã."

Sau khi nói chuyện điện thoại với bà ngoại xong, Giang Nhược Kiều gọi cho Lục Dĩ Thành, lúng túng giải thích: "Hình như ông bà ngoại đã chấp nhận chuyện này."

Lục Dĩ Thành hơi ngạc nhiên: "Nhanh thế cơ à?"

Anh còn tưởng phải mất ít nhất hai ba ngày mới có thể bình tĩnh lại, nhưng hình như chưa đến hai ba tiếng đồng hồ thì phải?

Tuy nhiên, anh cũng nghĩ đến ngày đó, Giang Nhược Kiều cũng rất bình tĩnh và nhanh chóng chấp nhận sự tồn tại của Tư Nghiên, sau đó vội vàng đi giám định ADN.

Anh hiểu, đây là phản ứng nhanh nhẹn gia truyền.

"Bà ngoại hỏi anh có thời gian không, nếu rảnh thì cùng nhau ăn cơm." Giang Nhược Kiều nói: "Nếu cậu không có thời gian, tôi sẽ giải thích với họ… Xin lỗi, khi tôi nói với họ về điều đó, chỉ nghĩ đến việc đánh lạc hướng bà ngoại."

Đây là một vấn đề rắc rối.

Cho nên lúc đầu bọn họ ngầm quyết định không nói cho bên ngoài biết, chính là không muốn mọi chuyện diễn ra thế này. Nhưng hiện tại, cô đã phá vỡ ước định này trước. Mặc dù anh bày tỏ mình đã dự đoán được nhưng Giang Nhược Kiều vẫn cảm thấy có lỗi.

Lục Dĩ Thành cười nói: "Tôi rảnh."

Dường như cảm nhận được tâm trạng của Giang Nhược Kiều, anh nói: "Tôi có thể hiểu, nếu bà tôi còn sống, tôi cũng sẽ thú nhận với bà. Tôi nghĩ nếu tôi gặp tình huống tương tự, cậu cũng sẽ không từ chối đúng không?"

Mặc dù, thời gian chung đụng với cô không dài, nhưng anh luôn cảm thấy cô là một cô gái rất khác.

Có vẻ như cô muốn thoát khỏi mọi rắc rối, nhưng cô cũng thật mềm lòng, nếu không ngay từ đầu cô đã có thể từ chối trách nhiệm chăm sóc Tư Nghiên.

Anh nghĩ, nếu hôm nay anh không muốn bản thân phải hối hận điều gì, giả dụ anh muốn nói chuyện này cho bà nội đang bị bệnh biết thì bà nhất định sẽ đồng ý và hiểu cho.

Đó chẳng phải là cách người ta ở với nhau, tôn trọng và thấu hiểu nhau sao.

Giang Nhược Kiều cũng nghiêm túc suy nghĩ về tình huống mà anh giả định, cô đáp 'ừm': "Có lẽ tôi sẽ không từ chối."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Cho nên, bây giờ tôi cũng sẽ không từ chối."

Anh muốn gọi cô, cái tên đã nằm ngay bên môi anh, nhưng anh lại không biết gọi cô như thế nào.

Anh vừa gọi cô bằng tên? Hay là…

Không, không thích hợp lắm.

Anh chỉ đơn giản là không muốn làm khó mình.

"Đứa bé cũng không phải của mình tôi, cậu có quyền nói với gia đình mình nên cậu không cần phải suy nghĩ nhiều, hiện tại quan trọng nhất vẫn là sức khỏe của bà ngoại cậu."

Giang Nhược Kiều nắm chặt điện thoại, nghe thấy giọng nói của anh, khóe môi hơi nhếch lên: "Lục Dĩ Thành, cảm ơn cậu."

Cô dừng lại một chút rồi cười tự giễu: "Tôi cảm thấy những lời cảm ơn tôi đã nói trong mấy ngày qua gần như bắt kịp những gì tôi đã nói trong hai mươi năm trước đó."

Tiếng cười của Lục Dĩ Thành truyền đến màng nhĩ cô từ đầu bên kia điện thoại.

"Vậy tôi nên cảm thấy vinh hạnh." Lục Dĩ Thành nói.

Sau khi nói xong, anh nhận ra: Anh chợt thấy hình như mình đã từng nghe điều này ở đâu rồi thì phải?

Trong thoáng chốc không thể nhớ ra.

Sau khi hẹn địa điểm gặp mặt, Giang Nhược Kiều cúp máy, còn khoảng bốn mươi phút nữa mới đến giờ hẹn. Lục Dĩ Thành đột nhiên nghĩ đến buổi sáng anh chiên trứng và thịt, nếu để cô ngửi thấy mùi dầu mỡ trên người thì không hay… Anh ôm suy nghĩ này rồi đi tắm, sau khi tắm xong, anh mặc một bộ đồngủ, vừa lau tóc vừa loay hoay trước tủ quần áo.

Lục Dĩ Thành có rất ít quần áo.

Anh luôn cho rằng chỉ cần mấy bộ quần áo đủ mặc là được rồi, mỗi quý chỉ cần ba bộ để thay đổi là được.

Mặc áo thun và quần tây giản dị cũng được…

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành thay một chiếc áo sơ mi trắng và quần tây đen mà anh mặc đến buổi họp lớp mẫu giáo.

Khi Giang Nhược Kiều nhìn thấy Lục Dĩ Thành, điều đầu tiên cô chú ý là cách ăn mặc của anh, cô cảm thấy kỳ lạ, có phải quá trang trọng rồi không? Ngược lại, Lục Dĩ Thành hơi mất tự nhiên, né tránh ánh mắt của cô. Giờ phút này, ánh mắt ông bà ngoại có thể sánh ngang tia X quang, họ đánh giá từ trên xuống, chỉ ước gì nghe thấy rõ tiếng lòng của anh.

Lục Dĩ Thành đối mặt với hai tia X quang kia, có thể tưởng tượng được anh áp lực lớn đến mức nào.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, bốn người bước vào phòng riêng.

Vừa ngồi xuống bà ngoại đã đi thẳng vào vấn đề chính: "Tiểu Lục, ngày hôm qua bà chưa chào hỏi, xém chút đã quên hỏi, con…"

Lục Dĩ Thành chuẩn bị sẵn tâm lý.

Trên đường đến đây, anh cũng đã tìm kiếm các bài đăng hot trên internet.

Những người lớn tuổi thường quan tâm trong nhà có bao nhiêu người, ba mẹ đã nghỉ hưu hay còn sống, họ sống ở đâu, tương lai dự định như thế nào…

Anh nín thở, nghĩ lại trong đầu, lên sẵn kế hoạch và chuẩn bị trả lời những câu hỏi này.

Anh ngồi rất ngay ngắn, như thể người trước mặt không phải là ông bà ngoại của Giang Nhược Kiều mà là giám khảo.

Bà ngoại dừng lại một chút, vui vẻ nói: "Con cao bao nhiêu? Có đến một mét tám không?" Lục Dĩ Thành kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Giang Nhược Kiều cũng kìm lòng không đậu bật cười.

Ông ngoại thẹn quá hóa giận: "Cái gì mà cao một mét tám với chả mét tám, bà hỏi cái này làm gì, chiều cao có quan trọng không?"

Bà ngoại trừng mắt với ông ấy.

Giang Nhược Kiều không biết phải giải thích như thế nào với Lục Dĩ Thành… Tại sao bà ngoại lại ám ảnh với chiều cao như vậy.

Nghe nói, năm đó khi bà ngoại gặp ông ngoại, ông ấy đã lót đồ bên trong giày để trông mình như thanh niên cao mét tám.

Còn chiều cao thực tế của ông ngoại chỉ khoảng một mét bảy lăm thôi.

Lục Dĩ Thành sững sờ một lúc, sau đó thành thật trả lời: "Bài kiểm tra năm ngoái, chiều cao thực của con là một mét tám mươi tư."

Vẻ mặt bà ngoại vui mừng: “Bà biết ngay mà, vừa rồi nhìn cháu rất cao!”

“Bà yên tâm rồi.” Bà nội nói: “Vậy sau này Tư Nghiên nhà chúng ta chắc chắn sẽ cao hơn một mét tám!”

Chương 88:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Phải công nhận rằng bởi vì vấn đề chiều cao, bầu không khí trong phòng riêng trở nên sôi nổi hẳn, thần kinh đang căng thẳng của Lục Dĩ Thành cũng tạm thời được thả lòng.

Đó là vì Lục Dĩ Thành quá căng thẳng, chỉ cần anh loại bỏ suy nghĩ này thì đó sẽ là một vấn đề đơn giản. Với sự cẩn thận của Giang Nhược Kiều, cô có nghĩ cũng không thể tưởng tượng được điều đó sẽ xảy ra khi họ ăn cùng nhau? Đừng nói bây giờ Lục Dĩ Thành không có quan hệ gì với cô, cho dù có cô cũng sẽ không làm anh khó xử. Đôi khi nghĩ lại, giữa họ cũng rất có duyên, duyên phận này không phải là Tư Nghiên, mà là môi trường phát triển của bọn họ.

Nhưng cô hạnh phúc hơn anh rất nhiều, ông bà ngoại vẫn còn sống, cũng rất yêu thương cô, có thể nói ngoài phương diện tình cảm ra khiến cô cảm thấy cô đơn thì về đời sống vật chất, ông bà ngoại chưa bao giờ đối xử tệ bạc với cô. Thời thơ ấu, cô cũng không phải chịu áp lực cuộc sống.

Nhưng dù vậy, sâu thẳm trong trái tim, cô luôn từ chối việc gặp ba mẹ của bạn trai.

May mắn thay, năm nay cô chỉ mới hai mươi tuổi, ba người bạn trai mà cô từng hẹn hò trạc tuổi. Ở độ tuổi đó, họ chắc chắn chưa bao giờ nghĩ đến việc gặp mặt ba mẹ để bàn tính chuyện kết hôn. Cho nên họ đã chia tay trước khi chính thức bước vào mối quan hệ ra mắt người lớn trong nhà.

Nhưng cô vẫn sợ.

Thỉnh thoảng cô tự trò chuyện với chính mình, Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy buồn cười, cô sợ một điều gì đó.

Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi là cô đã thấy tê cả da đầu.

Chẳng hạn như ba mẹ của người kia hỏi: “Ba mẹ cháu làm nghề gì?”

“Ba mẹ đã nghỉ hưu chưa? Bây giờ cháu đang sống ở đâu?”

Những câu hỏi kiểu này… Có lẽ những người được sống trong một gia đình vui vẻ, ấm áp không thể cảm nhận được sự chua chát này.

Cô ủng hộ mẹ cô tìm kiếm hạnh phúc mới sau khi ba cô qua đời, cô không mong cuộc sống của mẹ cô sẽ bị trói buộc bởi cô.

Tuy nhiên, cái chết của ba cô là một vết thương trong lòng cô, sẽ đau đớn khi bị chạm vào.

Cô không muốn nói với mọi người rằng ba cô đã qua đời.

Không muốn người khác hỏi ông ấy chết như thế nào, càng không muốn nhìn thấy sự thương hại trong mắt người khác và sự đau buồn mà cô chưa kịp che giấu.

Ngần ấy năm trôi qua, cô vẫn không thể bình tĩnh nói ra câu ‘ba tôi đã qua đời’ kia.

Cô hiểu rõ về hoàn cảnh gia đình và quá trình trưởng thành của Lục Dĩ Thành. Vì vậy, cô cũng không muốn anh mang tâm tình này. Trên đường đến đây, cô đã nói trước với ông bà ngoại về hoàn cảnh gia đình anh và nói với họ đừng hỏi anh bất kỳ điều gì có liên quan.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Lúc đó, bà ngoại chỉ thở dài: “Cậu ấy cũng rất có năng lực.”

Trong phòng Vip, bà ngoại nhìn thấy Lục Dĩ Thành ngồi ngay ngắn đến mức có thể lên tivi, lập tức không nhịn được cười: “Cậu ấy cao ráo, đẹp trai như vậy, tôi có thể yên tâm rồi, không cần lo lắng nữa. Tương lai Tư Nghiên nhà chúng ta cũng sẽ là một chàng trai cao ráo, đẹp trai!”

Ông ngoại không hài lòng nói: “Thô tục, chiều cao quan trọng thế cơ à? Ngoại hình quan trọng lắm sao?”

Bà ngoại gật đầu: “Rất quan trọng.”

Ông ngoại: “...”

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành cũng thoải mái hơn.

Bà ngoại nói vào chủ đềchính: “Bà nghe Kiều Kiều nói con là thủ khoa của một cấp hả?” Bà ngoại liếc nhìn ông ngoại: “Chuyện này có quan trọng không?”

Lục Dĩ Thành trả lời: “Dạ vâng, con học hơi lệch, khoa học là thế mạnh của con.”

Giang Nhược Kiều chọc cười anh: “Cậu còn học lệch á? Quá khiêm tốn rồi?”

Lục Dĩ Thành không biết mình nên bày ra biểu cảm gì, nếu ông bà ngoại không có ở đây, nhất định anh sẽ mỉm cười.

Ông ngoại lập tức nói: “Kiều Kiều của chúng tôi cũng rất giỏi, Tiểu Lục, nếu Kiều Kiều của chúng tôi thi đại học ở đây, không chừng cũng sẽ thủ khoa!”

Giang Nhược Kiều: “...”

Không cần thiết, thực sự không cần đâu.

Lục Dĩ Thành gật đầu tán thành: “Con cũng đã nghe qua. Năm lớp mười, giáo viên của bọn con có nói bài kiểm tra do thành phố Khê ra đềrất khó.”

Hầu hết sinh viên thi đậu vào đại học A đều đã trải qua quá trình học tập như quân đội.

“Tiểu Lục và Kiều Kiều học cùng trường đại học.” Bà ngoại rất hài lòng với điều này: “Vậy thì Tư Nghiên của chúng ta cũng là thành viên của gia đình trí thức.”

Nói thế nào nhỉ?

Bà ngoại nói không sai, nhưng những gì bà cụ nói đã xa lắc xa lơ.

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều nghe xong rất có cảm giác thời đại.

Ông ngoại thì thầm: “Bây giờ tôi ném vỏ dưa ra đường, người vô tình vấp phải đều là sinh viên đại học đấy.”

Bà ngoại trợn mắt: “Tôi đang nói chuyện ông đừng có ngắt lời được không?”

“Cái này là chuyện tốt ông biết không!” Bà ngoại tức giận: “Điều này chứng tỏ bây giờ mọi người đều được đi học. Đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, cả ngày không cãi nhau với tôi ông không chịu được à?”

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Hai ông bà cụ cãi nhau xong, bà ngoại lại dịu giọng, nhìn Lục Dĩ Thành nói với vẻ mặt ôn hòa: “Tiểu Lục, con có muốn học cao học không?”

“Dạ.” Lục Dĩ Thành gật đầu: “Khả năng cao là con sẽ học lên cao học.”

Tỷ lệ nghiên cứu sinh của đại học A vốn đã cao, huống chi thủ khoa như Lục Dĩ Thành thì càng không cần phải nói.

Bà ngoại hài lòng: “Vậy một mình con chăm sóc thằng bé có bận lắm không?”

Lục Dĩ Thành bất giác nhìn sang Giang Nhược Kiều: “Cũng không phải một mình con chăm sóc mà bọn con cùng nhau chăm sóc nên vẫn ổn.”

Thật ra trong bữa cơm, bà ngoại cũng không hỏi gì, bà cụ chỉ hỏi chiều cao, tuổi tác và kế hoạch học tập trong tương lai của Lục Dĩ Thành. Điều này khiến Lục Dĩ Thành thấy vô cùng thoải mái.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Giữa chừng, Giang Nhược Kiều và bà ngoại đi vệ sinh, chính là lối đi ngày hôm qua, bà ngoại vỗ vỗ mu bàn tay Giang Nhược Kiều, thì thầm nói: "Yên tâm đi, bà và ông ngoại của con không phải vì hai đứa có con mà bắt hai đứa ở chung với nhau đâu, hỏi những điều này chủ yếu là quan tâm đến tính tình của ba đứa trẻ như thế nào. Bởi vì đứa trẻ không phải của một mình con, ba mẹ đều có ảnh hưởng sâu sắc đến đứa trẻ, người làm ba sẽ ảnh hưởng đến con cái, còn con cái sẽ ảnh hưởng đến người mẹ. Nếu cậu ấy không đáng tin cậy, suốt ngày nói cái này cái nọ trước mặt đứa trẻ, đó sẽ là một tấm gương xấu, dù sao thì thằng bé cũng còn nhỏ."

Giang Nhược Kiều trả lời: "Cậu ấy rất tốt."

"Vậy thì tốt." Bà ngoại nói: "Bà thấy Tiểu Lục là người đàng hoàng."

Buổi chiều, bà ngoại và Giang Nhược Kiều đến bệnh viện đăng ký.

Còn Lục Dĩ Thành đi cùng ông ngoại, hôm nay ông ngoại muốn đến trường đón Lục Tư Nghiên tan học.

Giáo sư Hoàng Hồng Ảnh trông đã có tuổi, người cũng rất tốt tính, sau khi bảo bà ngoại đi chụp phim thì bảo Giang Nhược Kiều thêm tài khoản Wechat trợ lý của ông ấy vào, coi như xếp hàng chờ có người ra viện, nếu có người xuất viện thì họ sẽ nhập viện luôn cho bà ngoại. Trước khi đi, bà ngoại còn nhỏ giọng hỏi giáo sư Hoàng: "Giáo sư Hoàng, bệnh của tôi có nghiêm trọng không? Cháu gái tôi còn nhỏ, nhất định phải có người ở bên cạnh."

Giang Nhược Kiều cúi đầu, cố nén sự đau lòng.

Giáo sư Hoàng cười nói: "Bà à, bà thật may mắn, có được một cô cháu gái hiếu thuận như vậy, quan trọng là phát hiện bệnh sớm!"

Giáo sư Hoàng cũng nói với Giang Nhược Kiều, cũng may cô cẩn thận, đưa người già đi kiểm tra sức khỏe, nếu trễ một hai năm, việc điều trị sẽ phức tạp hơn.

Có lời nói của giáo sư, trong lòng bà ngoại cũng nhẹ nhõm hơn.

Giang Nhược Kiều dẫn bà ngoại về homestay.

Lục Tư Nghiên cũng ở đó, cậu nhóc đang chơi vui vẻ với ông ngoại, bà ngoại nói thẳng ông ngoại tâm cơ lợi dụng lúc bà ấy vắng nhà bày mưu tính kế nên cũng không chịu nhường nhịn. Bà ấy không để ý tới báo cáo kiểm tra sức khỏe không tốt, bước tới chơi đùa với Lục Tư Nghiên cùng ông ngoại.

Lục Tư Nghiên là đứa trẻ hoạt bát.

Cậu nhóc rất vui vẻ, dù sao trước đây cậu cũng chưa từng gặp ông bà ngoại của mình! Trẻ con lại có một loại năng lực là chúng có thể cảm nhận được ai thích mình hay ai giả vờ thích chúng, ông bà đối xử với cậu tốt thật sự. Giang Nhược Kiều đứng một bên nhìn, mây đen trong lòng cũng từ từ tan biến. Trước kia cô đã nghe nói về 'tình thân cách thế hệ', quả thật ông bà ngoại rất thương yêu cô, nhưng bây giờ nhìn hai ông bà yêu thương Tư Nghiên…

Giang Nhược Kiều: Ông bà ngoại nhìn con nè!

Vào ngày quốc khánh, Giang Nhược Kiều đưa bà ngoại đi làm thủ tục nhập viện.

Ông ngoại đã lớn tuổi, huyết áp cao, hiển nhiên không thích hợp chăm sóc người bệnh. Cũng may trong khoảng thời gian này cô được nghỉ, Giang Nhược Kiều cũng không muốn nhờ vả người khác, vì vậy quyết định tự mình đi với bà ngoại. Dựa theo đề nghị của Lục Dĩ Thành, Giang Nhược Kiều ở lại homestay, còn ông ngoại thì chuyển đến ở nhà thuê của Lục Dĩ

Thành, anh nói: “Thực ra là nhờ ông ngoại trông hộ thằng bé, trong lòng tôi cũng rất áy náy.”

Giang Nhược Kiều biết anh nói như vậy, chẳng qua là muốn cô cảm thấy lòng thoải mái hơn.

Ban đầu cô không muốn, nhưng cô thực sự lo lắng buổi tối ông ấy phải ở homestay một mình. Buổi tối, bắt buộc phải có người ở bên cạnh các cụ.

Sau khi hoàn tất thủ tục nhập viện, Giang Nhược Kiều đưa Lục Dĩ Thành rời bệnh viện. Gần bệnh viện có rất nhiều người qua lại, cô tìm thấy một quán cà phê nhưng quán khá nhỏ và rất đông người ngồi. Cô vẫn gọi cho mình một ly cà phê Americano như thường lệ, sau đó quay sang hỏi Lục Dĩ Thành: “Cậu uống gì?”

Lục Dĩ Thành nhìn thực đơn theo bản năng, muốn gọi món rẻ nhất.

Ánh mắt anh vừa di chuyển, cô đã biết anh đang nghĩ gì bèn đưa tay che thực đơn lại: “Gọi món cậu thích uống đi.”

Đừng nhìn vào giá!

Trong mắt cô mơ hồ toát lên vẻ cảnh cáo.

Lục Dĩ Thành cúi đầu, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, giọng nói cũng mang theo ý cười: “Được, thế thì… Americano nhé?”

“Ừ.” Giang Nhược Kiều nhìn người phục vụ: “Hai ly cà phê Americano, cảm ơn.”

Cô nhanh chóng mở mã QR trên điện thoại và thanh toán.

Nhân viên phục vụ rất nhanh nhẹn, chỉ một lát sau đã bưng ra hai ly cà phê Americano.

Khi họ vừa nhận ly cà phê, ngoài trời đã bắt đầu mưa lất phất.

Dù sao cũng không vội, những lúc hoang mang căng thẳng như thế này, có thể đứng dưới mái hiên vừa uống cà phê vừa ngắm mưa cũng khá thú vị.

Hai người cùng đứng dưới mái hiên.

Mưa thực sự không lớn, thời tiết tháng mười không lạnh, người đi bộ trên đường cũng không thấy phiền hà chút nào.

Để tiện cho việc chăm sóc bà ngoại, hôm nay Giang Nhược Kiều mặc áo sơ mi và quần jean, vạt áo sơ mi buộc hờ hững, mái tóc dài hơi xoăn cũng được buộc thành đuôi ngựa cao, toát ra vẻ trẻ trung tươi tắn.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô cầm ly cà phê, ngửa đầu uống một ngụm, khóe môi cong lên.

Lục Dĩ Thành mặc áo thun trắng quần tây đen, hôm nay anh không mang ba lô, hai người đứng dưới mái hiên, khiến người qua lại không khỏi liếc nhìn.

Thực sự rất đẹp đôi.

Hai người đều hai mươi tuổi, ngoại hình và khí chất đều xuất sắc như nhau, lúc này thực sự cho người ta cảm giác "hai người này đang chụp ảnh tạp chí".

"Mở chắc tốn rất nhiều tiền nhỉ?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Giang Nhược Kiều sửng sốt một lúc rồi trả lời: "Tôi đã được tư vấn qua, vì phát hiện tương đối sớm nên không sao."

Ông bà ngoại có một số tiền tiết kiệm, nhưng cô không muốn động đến, số tiền này là để lại cho hai ông bà dưỡng già.

Cũng may, cô có tiền tiết kiệm, đến lúc đó nếu thiếu thì dì út có thể bù thêm.

"Bây giờ, bảo hiểm y tế ở những nơi khác cũng có thể hoàn trả." Giang Nhược Kiều nói.

"Ừ." Lục Dĩ Thành gật đầu, nhấp một ngụm cà phê: "Nếu cần tôi giúp gì, cậu cứ nói."

Giang Nhược Kiều cười thành tiếng, quay đầu nhìn anh: "Ừ… Thế lãi suất tính thế nào?"

Lục Dĩ Thành ngẩng ra: "Lãi suất?"

Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Đến khi nhìn thấy cô mỉm cười, anh mới nhận ra cô đang trêu mình, anh biết trong khoảng thời gian này cô đã phải chịu rất nhiều áp lực tâm lý, để vơi bớt sự lo lắng của cô, anh chỉ có thể giả vờ nghe theo lời cô nói: "Không biết, cậu thấy sao?"

Giang Nhược Kiều thực sự nghiện diễn xuất, cô lấy điện thoại di động trong túi ra: "Để tôi xem hiện tại lãi suất ngân hàng là bao nhiêu, không, thế thì chẳng phải cậu sẽ bị lỗ? Tôi nghe nói lãi suất cho vay online bây giờ rất cao."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Dù sao tôi cũng không phải là một tổ chức chính quy, nên không cần cao như vậy."

Giang Nhược Kiều bật cười.

Lục Dĩ Thành cũng cười thành tiếng.

Giang Nhược Kiều đưa tay ra, làm động tác OK với anh: "Ây da, tạm thời vẫn chưa đến lúc vay tiền."

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng.

Nếu cô đã nói không cần thì chắc là thật sự không cần.

Dù sao họ cũng đã quen biết được một thời gian, anh biết cô sẽ không cố chấp trong những chuyện như thế này.

Giang Nhược Kiều nhìn anh nhấp một ngụm cà phê, cô nhíu mày, cười nói: "Hơi đắng phải không?"

Lục Dĩ Thành thật thà gật đầu: "Có chút."

"Uống quen rồi thì không sao."

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 89:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Rất khó để ngủ ngon trong bệnh viện.

Giường trong bệnh viện rất chật chội, trong phòng bệnh của bà ngoại có sáu bệnh nhân, mỗi bệnh nhân có một người chăm sóc, mười hai người ở trong một phòng bệnh, thói quen làm việc và nghỉ ngơi của mọi người khác nhau… Cũng may Giang Nhược Kiều còn trẻ nên cô có thể chịu đựng được. Bà ngoại có mối quan hệ thân thiết với những bệnh nhân khác, thậm chí còn thêm Wechat và tạo một nhóm bạn bè bệnh nhân.

Giang Nhược Kiều cầm lấy bình nước, chuẩn bị đi lấy nước nóng.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, đi trên hành lang dài, ở đó cũng có giường bệnh.

Bệnh viện là nơi nhộn nhịp và bận rộn nhất. Giang Nhược Kiều không ngờ tới có thể tình cờ gặp Lâm Khả Tinh trong khoa điều trị nội trú ở bệnh viện này.

Cô không nghĩ tới có thể gặp lại Lâm Khả Tinh, cô cho rằng cả đời này hai người họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Hiển nhiên là Lâm Khả Tinh cũng rất ngạc nhiên.

Dù hai người đã gặp mặt, nói chuyện nhưng cả hai đều không có ý định bước tới chào hỏi. Giữa họ đã từng có mối quan hệ nào đó bởi vì Tưởng Diên, nhưng bây giờ Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên đã chia tay, vì vậy khi gặp nhau cũng không cần phải chào hỏi. Giang Nhược Kiều thản nhiên đưa mắt sang chỗ khác, không nhìn Lâm Khả Tinh nữa mà lướt qua cô ta, đi về phòng nước nóng.

Lâm Khả Tinh sững sờ đứng tại chỗ.

Chỉ đến khi các bạn cùng lớp gọi cô ta, cô ta mới phản ứng lại, ngạc nhiên hỏi các bạn cùng lớp: "Tất cả những người ở đây là bệnh nhân như thế nào?"

Bạn cùng lớp thở dài nói: "Không phải là bị u à, cô Tạ cũng thế."

Hôm nay, Lâm Khả Tinh và các bạn cùng lớp đến thăm giáo viên, mặc dù mới nhập học chưa lâu, nhưng mọi người nghe nói giáo viên bị bệnh nằm viện, một số học sinh nhiệt tình tổ chức, ai cũng kéo đến thăm hỏi giáo viên.

Lâm Khả Tinh ngẩng người. Về khối u sao? Vậy… là người nhà Giang Nhược Kiều bị bệnh nằm viện?

Tưởng Diên có biết không?

Giang Nhược Kiều đeo khẩu trang, mở nước, cô phải xếp hàng lấy nước nóng. Bên cửa sổ có mấy học sinh trẻ tuổi đang tán gẫu, lúc đầu cô không chú ý, cho đến khi một cái tên lọt vào tai cô.

"Các cậu không cảm thấy Lâm Khả Tinh đang giả vờ à?" Một học sinh lẩm bẩm: "Như hôm qua chúng ta nói đến thăm cô Tạ, cô ta hỏi có nên để tài xế đến đón chúng ta cùng đi không. Sao chứ, cố ý khoe khoang nhà mình có tài xế và cô ta là công chúa à?"

"Tớ nghĩ thế này cũng tốt, vừa rồi thực sự làm người ta rất xấu hổ, mọi người đã thống nhất rõ ràng, bỏ ra chút tiền mua trái cây và sữa cho cô Tạ, cuối cùng cô ta lại mang đông trùng hạ thảo, khiến cho chúng ta giống như cái gì vậy." Một học sinh khác cũng không hài lòng, phàn nàn: "Nếu muốn tặng, chúng ta cũng không nói gì, nhưng ít nhất phải nói cho chúng ta biết trước, hiện tại thì hay rồi, thật là làm cho người ta cạn lời."

"... Có lẽ nó không là gì với cô ta. Tớ nghe nói nhà cô ta rất giàu, có khi tiện tay cầm cũng nên."

Một cô gái đeo kính khác nói: "Chúng ta cũng không thể trách cô ta được, Lâm Khả Tinh nói muốn tài xế đến đón chúng ta cũng là có ý tốt. Cô

ta muốn mua cho cô Tạ cái gì thì mua cái đó, khó nói lắm, quên đi."

"Tớ bức xúc nhất chính là cái này! Làm như tất cả mọi thứ cô ta làm đều đúng, sau đó chúng ta thầm có ý kiến lại thành ra chúng ta sai, thật khó chịu! Chẳng trách mới khai giảng chưa bao lâu đã đổi ký túc xá, nghe nói mấy người ở ký túc xá cũ cũng không qua lại với cô ta. Rõ ràng lúc mới báo danh, mối quan hệ giữa bốn người họ khá tốt…"

Giang Nhược Kiều bình tĩnh lắng nghe.

Hình như trong nguyên tác cũng như vậy, nửa đầu nguyên tác, nữ chính sống rất vất vả, một mặt phải chịu nỗi đau yêu đơn phương, một mặt nhìn người mình thích yêu người khác, mặt khác, ở ký túc xá nữ chính cũng bị xa lánh. Trong nguyên tác, bạn cùng phòng của nữ chính có vấn đề rất lớn. Theo quan điểm của người đọc, họ rất ghen tị với Lâm Khả Tinh, về sau, bạn cùng phòng đanh đá và chua ngoa nhất cũng không có kết cục tốt đẹp.

Giang Nhược Kiều lấy nước xong thì rời đi.

Không thể tin tưởng hết nguyên tác được. Đây là tiểu thuyết, từ góc nhìn của người khác thì những người ở phe đối lập với cô ta/anh ta đều "đáng đời". Cô không thể kiểm soát kết cục của người khác, chỉ có thể cố gắng thay đổi bản thân càng nhiều càng tốt.

Không phải Lâm Khả Tinh không cảm nhận được sự ghen tị của bạn học khác đối với cô ta, một mặt muốn nịnh bợ cô ta, một mặt lại muốn tránh xa.

Cô ta không phải là người đần độn, cô ta biết họ không thực sự thích mình, nhưng điều đó không quan trọng, dù sao họ cũng không phải là người quan trọng.

Cô ta chỉ quan tâm đến những người cô ta quan tâm.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Lâm Khả Tinh do dự một lúc, cuối cùng gọi số điện thoại cô ta luôn muốn gọi.

Một lúc lâu sau, khi Lâm Khả Tinh nghĩ rằng không có ai bắt máy thì một giọng nam trầm ấm từ đầu bên kia truyền đến: "Alo."

Rõ ràng chỉ là một chữ, nhưng đôi mắt của Lâm Khả Tinh đã đỏ hoe.

Lâu lắm rồi, cảm giác đã lâu không gặp, không nghe thấy giọng nói của anh ta.

Cô ta không biết chuyện gì đã xảy ra, dì đột ngột rời đi, điện thoại cũng không liên lạc được. Cô ta hỏi mẹ mình, thì mẹ chỉ nói dì có việc gia đình nên xin từ chức rồi.

Dì đi rồi, cô ta không thể liên lạc được, trong khoảng thời gian này cô ta rất buồn.

Mà Tưởng Diên cũng không chịu quay lại…

"Anh Tưởng Diên." Lâm Khả Tinh nghẹn ngào nói: "Em có chuyện muốn nói với anh, liên quan đến chị Giang."

Tưởng Diên không cúp điện thoại.

Lý do anh ta nhận cuộc điện thoại này cũng là để xin lỗi cô ta, bất kể lúc đó cô ta đối với anh ta thế nào, anh ta cũng không nên như vậy.

Sau khi xin lỗi, Tưởng Diên sẽ nói rõ ràng với cô ta, sau này anh ta sẽ không liên lạc nữa.

Tưởng Diên vừa nghe thấy lời này, trong lòng chùng xuống nhưng anh ta vẫn rất tò mò: "Chuyện gì?"

Lâm Khả Tinh không trả lời anh ta, mà hỏi ngược lại: "Dì đã đi đâu thế? Tại sao đột nhiên dì lại rời đi, thậm chí em còn không thể liên lạc được với dì."

Tưởng Diên cũng đoán ra, chắc là bà Lâm đã biết.

Anh ta không còn mặt mũi nào đối diện với bà Lâm, vì bà Lâm không muốn Lâm Khả Tinh biết nên tốt hơn hết anh ta cũng không nói gì mà trả lời: "Về quê có chút việc."

Rõ ràng anh ta không muốn nói nhiều.

Lâm Khả Tinh lại lo sợ bất an. Cô ta không hiểu vì sao đột nhiên dì rời đi, thậm chí cô còn nghĩ, không biết dì có biết tâm tư của mình không. Có phải dì biết anh Tưởng Diên vì cô ta mà chia tay Giang Nhược Kiều, nên mới bỏ đi không nói một lời.

Vậy có phải chỉ cần anh Tưởng Diên quay lại với Giang Nhược Kiều thì mọi thứ sẽ ổn.

Lòng cô ta rối bời, dì không ở bên cạnh nên cô ta không biết phải tâm sự với ai, cứ như con gà mất đầu.

Tưởng Diên hỏi: "Có chuyện gì liên quan đến Nhược Kiều vậy?"

Lâm Khả Tinh định thần lại, sau một lúc buồn bã, nói: "Em thấy chị ấy ở khoa nội trú của bệnh viện, chắc là chăm sóc bệnh nhân, nghe nói khu này toàn bệnh nhân ung thư."

Tưởng Diên lắp bắp kinh hãi: "Bệnh viện nào?"

Sau khi kiên nhẫn hỏi rõ ràng, anh ta vừa định cúp điện thoại.

Lâm Khả Tinh còn muốn nói thêm với anh ta vài câu, nhưng anh ta đã cúp điện thoại, nghe thấy tiếng bíp bíp của đầu bên kia điện thoại, cô ta cụp mắt xuống, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Giang Nhược Kiều là người chăm bệnh, Lục Dĩ Thành cũng muốn san sẻ với cô nhiều hơn.

Vừa hay thứ hai anh rảnh, mới sáng sớm anh đã đi chợ mua đủ nguyên liệu nấu ăn mấy ngày. Sau khi về đến nhà làm bữa ăn sáng cho ông ngoại và Lục Tư Nghiên. Thực ra anh nói không sai, có ông ngoại bên cạnh Lục

Tư Nghiên, anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Vừa làm bữa sáng cho hai người, anh vừa chuẩn bị nấu canh, hôm nay thời tiết không nóng lắm, anh cảm thấy ăn canh tương đối tốt, để bà ngoại uống cũng yên tâm hơn.

Món hầm là canh sườn ngô cà rốt mà Giang Nhược Kiều rất thích trước đây.

Canh rất ngọt.

Sau khi hầm khoảng hai tiếng đồng hồ, Lục Dĩ Thành cho canh vào bình giữ nhiệt, trước khi ra khỏi nhà anh còn không quên dặn dò ông ngoại: "Ông ngoại, trong nồi điện vẫn còn canh, nếu ông và Tư Nghiên đói bụng có thể ăn canh trước, đưa canh xong con sẽ về ngay."

Ông ngoại cười tủm tỉm phất tay: "Đi đi."

Chờ sau khi Lục Dĩ Thành ra khỏi cửa, ông ấy lấy một cuốn sổ ghi chép trong túi ra, đeo kính lão rồi lấy thêm một cây bút, viết từng chữ một: [Ngày hai tháng mười, trời nắng. Hôm nay, Lục Dĩ Thành ra ngoài lúc sáu giờ sáng, đi chợ mua nguyên liệu nấu canh sườn ngô cà rốt, khi đi ra ngoài còn mang theo cam (chắc là biết Kiều Kiều thích)].

Lục Tư Nghiên tiến lại gần, cậu nhóc biết không nhiều chữ, trong dòng chữ này cậu chỉ biết tên ba, hai tay chống cằm tò mò hỏi: "Ông cố, ông viết cái gì vậy, hình như liên quan đến ba cháu."

Ông ngoại đóng sổ lại, nghiêm mặt nói: "Một số lưu ý tham khảo viết cho mẹ cháu."

Ánh mắt Lục Tư Nghiên đảo quanh: "Tài liệu tham khảo? Mẹ cháu giỏi như vậy, còn cần cái này à?"

"Đương nhiên, cháu xem thường ông cố à?" Ông ngoại nói: "Mẹ cháu không nói với cháu, ông cố của cháu là học sinh cấp ba thời đó."

"Không phải sinh viên đại học ạ?" Lục Tư Nghiên nói.

Ông ngoại nghiêm túc nói: "Ông năm nay đã bảy mươi hai tuổi, thời đại của ông học sinh cấp ba là lợi hại lắm rồi."

"Lợi hại đến mức nào?" Lục Tư Nghiên hỏi: "So với ba mẹ cháu thì thế nào?"

Ông ngoại quyết định bảo vệ tôn nghiêm của một ông cố, mặt không chút thay đổi nói: "Nhất định là lợi hại hơn bọn họ."

Lục Tư Nghiên phát ra tiếng ngưỡng mộ "wow": "Ông cố, ông lợi hại quá!"

Sự phù phiếm của ông ngoại đã được thỏa mãn.

Lục Tư Nghiên là vua cổ vũ nhỏ, tâng bốc ông ngoại đến mặt mày hớn hở.

Tâng bốc một lúc lâu, Lục Tư Nghiên mới đáng thương ôm bụng: "Ông cố, cháu đói bụng. Nhưng cháu muốn ăn gà KFC…"

Ông ngoại đã vui vẻ như trên mây, khoát tay nói: "Đi, ông cố dẫn cháu đi ăn, cháu muốn ăn cái gì thì mua cái đó!"

Lục Tư Nghiên chớp mắt: "Nhưng ba mẹ cháu không thích cháu ăn những thứ này."

Ông ngoại chần chừ một lúc, cuối cùng vẫn nói: "Cũng không phải ăn mỗi ngày, hai chúng ta cùng đi nhé, không nói bọn họ sẽ không biết."

Lục Tư Nghiên nghi ngờ lập tức nói: "Vậy chúng ta móc ngoéo, không ai được nói!"

Dù sao thì cậu cũng sẽ không nói.

"Được."

Lúc mười một giờ ba mươi Lục Dĩ Thành cầm bình giữ nhiệt xuất phát từ khu nhà đến bệnh viện.

Thời điểm này trong phòng bệnh rất náo nhiệt, có người gọi đồ ăn, có người đến thăm bệnh.

Sau khi Lục Dĩ Thành đến nơi, anh cũng không nhàn rỗi, giúp bà ngoại rót nước, thu dọn đồ đạc trên bàn, còn chú ý thuốc treo trong bình. Anh mang theo hai cái chén, cẩn thận múc cho bà ngoại một chén, một chén khác múc cho Giang Nhược Kiều. Anh biết cô thích ăn cà rốt hầm canh nên múc thêm cho cô một ít.

Anh nói Giang Nhược Kiều uống canh, còn anh đỡ bà ngoại ngồi dậy kê một cái gối sau lưng bà ngoại, chú ý kim trên mu bàn tay bà cụ có bị rò rỉ hay không, vô cùng tỉ mỉ.

Cụ già ở giường bên cạnh trêu chọc nói: "Cháu trai hay cháu rể của bà đấy?"

Bà ngoại cười ha ha: "Bà chị nói thử xem là cái nào?"

"Tôi đoán là cháu rể!" Các ông già, bà già khác trong phòng bệnh đều cười.

"Cháu trai không bằng cháu rể!"

Vẻ mặt Giang Nhược Kiều rất bình tĩnh, từ tối hôm qua, mấy ông bà cụ này đã hỏi cô về bạn trai, nên bây giờ cô đã bình tĩnh và thong dong hơn.

Họ là những người buôn chuyện nhiều nhất thế giới!

Lục Dĩ Thành thì không bình tĩnh như Giang Nhược Kiều được.

Anh bị trêu đến mức hai vành tai đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại đang nhìn Giang Nhược Kiều uống canh, nhíu mày, cũng không nghĩ nhiều rút tờ khăn giấy trên bàn đưa cho cô.

Bên ngoài phòng bệnh, Tưởng Diên xách giỏ trái cây đứng ở cửa, đập vào mắt chính là cảnh tượng này.

Chương 90:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi Giang Nhược Kiều và bà ngoại uống canh xong, Lục Dĩ Thành đi ra khỏi phòng rửa chén.

Giang Nhược Kiều cũng thu dọn rác, chuẩn bị ra ngoài vứt.

Bà ngoại là người sạch sẽ nên cô hy vọng bà sẽ cảm thấy thoải mái nhất trong thời gian ở bệnh viện. Sau khi vứt rác xong, cô đang định về phòng, vừa xoay người thì đã trông thấy Tưởng Diên, anh ta đang đứng dựa vào tường, có thể là đang đợi cô.

Lúc đầu, Giang Nhược Kiều hơi khó hiểu nhưng khi cô nghĩ đến việc hôm nay mình gặp Lâm Khả Tinh thì cũng thấy bình thường lại.

Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên đã cắt đứt tình bạn, với tính cách của Lục Dĩ Thành, anh không thể nào nói với người khác biết việc bà cô nhập viện.

Như vậy chỉ có thể là Lâm Khả Tinh.

Cô rất khó hiểu, rốt cuộc Lâm Khả Tinh muốn làm gì?

Không phải Lâm Khả Tinh thích Tưởng Diên sao? Hiện tại, Tưởng Diên đã độc thân, thích thì cứ tiến lên, sao bây giờ Lâm Khả Tinh lại có ý muốn tái hợp cô với anh ta? Thật kỳ lạ! Cô hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Tưởng Diên lười biếng dựa vào tường, khi nhìn thấy cô đi tới, anh ta lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

Anh ta đi đến trước mặt cô, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi anh đi một vòng thì thấy em, bà ngoại em bị bệnh phải không?" Anh ta dừng lại một chút, bất giác giải thích: "Lúc trước em có đăng ảnh chụp chung với ông bà ngoại trên dòng thời gian nên anh vẫn nhớ."

Trên mặt Giang Nhược Kiều cũng không có biểu cảm gì.

Tưởng Diên nói: "Anh có mua một giỏ trái cây gửi ở bàn y tá, y tá sẽ gửi lại sau." Nếu không phải ở trong bệnh viện, nếu là ở một nơi khác, nếu không phải bà ngoại ở trong phòng bệnh cách đây không xa, chắc chắn Giang Nhược Kiều sẽ bảo Tưởng Diên cút xa nhất có thể. Thật khó để cô không nghĩ tới việc liệu những chuyện xảy ra trong mơ có liên quan đến anh ta hay không. Chắc hẳn những chuyện này có liên quan với nhau, dù sao đó cũng là thế giới tiểu thuyết. Mà anh ta và Lâm Khả Tinh chính là nam nữ chính.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Cô quá mệt mỏi, lúc nào cơ thể và tinh thần cũng căng thẳng.

Tưởng Diên mím môi, anh ta không thể chịu nổi vẻ mặt và ánh mắt của cô khi nhìn mình.

Rõ ràng, lúc trước anh ta là người mà cô dựa dẫm nhiều nhất. Rõ ràng, khi chuyện đó xảy ra, anh ta nên là người ở bên cạnh cô.

Tưởng Diên suy nghĩ một lúc, sau đó từ trong túi lấy ra một tấm thẻ đưa cho cô: "Đây là tiền tiết kiệm của anh cũng không nhiều lắm, em cầm trước đi, còn lại anh sẽ nghĩ cách, mật khẩu là sinh nhật của em."

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào anh ta.

Cô không nhìn vào tấm thẻ.

Tưởng Diên thấy cô không nhận, vẻ mặt căng thẳng, suýt chút nữa anh ta đã thốt lên: "Tại sao em không nhận?"

"Đó là tấm lòng của anh." Tưởng Diên nói: "Em nhận đi, bà ngoại của em nhất định phải phẫu thuật sẽ rất tốn kém, anh biết số tiền này không nhiều, để anh nghĩ cách khác…"

Giang Nhược Kiều nghe không nổi nữa: “Tôi có quan hệ gì với anh hả? Sao phải nhận tiền của anh? Tưởng Diên chúng ta đã chia tay rồi. Anh có biết chia tay nghĩa là gì không?”

Có nghĩa là trong cuộc sống này không có bất kỳ quan hệ gì nữa, là trong tương lai khi cả hai gặp lại nhau trên đường cũng sẽ coi đối phương không tồn tại.

Tại sao anh ta vẫn quấy rầy cô hết lần này đến lần khác?

Tưởng Diên sững sờ, anh ta không biết mình có nói gì sai không. Nhưng anh ta có lòng tốt, bình thường tình huống thế này không phải sẽ cần tiền ư? Chẳng lẽ nhận tiền của anh ta khó chịu thế cơ à? Giang Nhược Kiều có sự hiểu biết sâu sắc hơn, cho dù khi không có Tư Nghiên, hay mẹ Tưởng Diên không có tâm tư này, kể cả không có Lâm Khả Tinh, cô và anh ta đã định sẵn chỉ có một đoạn tình cảm, mà kết cục của mối tình này là chia tay.

Cô rất nhạy cảm, những cảm xúc nhạy cảm đó được bao bọc rất kỹ. Cô không khao khát ai đó có thể hiểu mình và ôm mình, nhưng nếu một ngày nào đó có một người như vậy, cô hy vọng người đó sẽ hiểu cô.

“Ai nói cho anh bà ngoại tôi ở đây?” Giang Nhược Kiều lớn giọng: “Có phải Lâm Khả Tinh không? Các người làm ơn đừng có để ý đến tôi, hai người luôn tự cho là đúng, sự chú ý này khiến tôi rất khó chịu! Tưởng Diên, anh đừng khiến tôi cảm thấy điều xui xẻo nhất trong cuộc đời tôi là quen biết anh được không?” Cô hít sâu một hơi, xoay người lại, nhìn thấy cách đó không xa, Lục Dĩ Thành xách bình giữ nhiệt đứng một bên.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Dĩ Thành bước tới đến bên cạnh cô, dịu dàng nói: “Tôi về trước đây.”

Giang Nhược Kiều gật đầu: “Ừ.”

Cô muốn nhắc đến ông ngoại và Tư Nghiên, nhưng nghĩ đến Tưởng Diên đang đứng bên cạnh, đành ngậm ngùi im lặng.

Nhưng Lục Dĩ Thành hiểu ý cô, nói: "Đừng lo lắng, mọi thứ đều ổn."

Giang Nhược Kiều đi về phía phòng bệnh.

Lục Dĩ Thành chỉ hời hợt liếc nhìn Tưởng Diên, hiện tại hai người họ đã không còn là bạn bè nữa, thậm chí có thể nói là kẻ thù, không cần phải chào hỏi nên anh đi về phía thang máy.

Tưởng Diên nghiến răng, cũng đi theo.

Mỗi ngày trong thang máy của bệnh viện đều có rất nhiều người, sau khi ra khỏi thang máy, Lục Dĩ Thành đi thẳng ra cửa bệnh viện, Tưởng Diên không nhịn được đuổi theo gọi anh lại: "Lục Dĩ Thành!"

Bước chân Lục Dĩ Thành chậm hơn, nhưng anh không dừng lại.

Cho đến khi Tưởng Diên nói vọng sau lưng anh: "Lục Dĩ Thành, tôi vẫn chưa thua đâu."

Lục Dĩ Thành dừng bước, trầm giọng nói: "Đây không phải là một trận đấu."

Không có người thua cũng không có người thắng.

Mặt Tưởng Diên vô cảm nói: "Mặc kệ cậu nói gì, hay là chúng ta cá cược đi, năm năm sau sẽ là cậu kết hôn với cô ấy hay là tôi kết hôn với cô ấy."

Lục Dĩ Thằng siết chặt tay cầm bình giữ nhiệt, khớp ngón tay trắng bệch: "Tôi sẽ không cá cược chuyện này, cậu tìm nhầm người rồi."

"Cậu đừng tưởng rằng tôi không nhìn thấy." Trong giọng nói của Tưởng Diên mang theo ý cười mỉa mai, châm chọc: "Cậu sợ hãi, hay nói đúng hơn là ghen tị. Cậu ghen tị vì tôi từng ở bên cô ấy đúng không?"

Giọng nói Lục Dĩ Thành rất kiên định: "Hôm nay cậu rất muốn đánh nhau à?"

“Phải!” Tưởng Diên lớn giọng nói: “Mẹ kiếp, từ lâu tôi đã thấy cậu chướng mắt rồi!”

Trong một tháng qua, không ai biết Tưởng Diên đã phải chịu đựng sự tra tấn như thế nào.

Đầu tiên là chia tay Nhược Kiều, sau đó anh ta biết được bạn tốt của mình cũng thích và theo đuổi cô. Tiếp đến anh ta nghe nói mẹ anh ta có tâm tư riêng, âm mưu với nhà họ Lâm, tính kế anh ta, thậm chí việc anh ta chia tay với Giang Nhược Kiều cũng là do mẹ anh ta gây ra! Anh ta không có chỗ nào để trút giận, hôm nay vội vã chạy đến bệnh viện lại nhìn thấy Lục Dĩ Thành quan tâm chăm sóc cô chu đáo. Cảnh tượng hai người họ vui vẻ hòa thuận đó khiến anh nhức mắt.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

“Được thôi.” Lục Dĩ Thành nói: “Tìm chỗ đi.”

Hai chàng trai cộng lại cũng chỉ mới bốn mươi tuổi, mất nửa tiếng đồng hồ để tìm một nơi yên tĩnh.

Nhưng nửa giờ này cũng không dập tắt được lửa giận của họ.

Đúng, tức giận.

Tưởng Diên công khai, Lục Dĩ Thành ngấm ngầm vì lời nói của Tưởng Diên.

Lục Dĩ Thành cảm thấy chuyện này có thể ghi vào lịch sử, dĩ nhiên tốt nhất không nên để người thứ ba biết, quá ấu trĩ và nhàm chán nhưng không thể tránh khỏi. Sớm muộn gì giữa anh và Tưởng Diên cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hai người không ai nhường ai, Tưởng Diên đã luyện tập từ trước, mặc dù Lục Dĩ Thành chưa luyện qua nhưng họ có sức mạnh to lớn, lực cánh tay kinh người.

Điều này đã được Giang Nhược Kiều đóng dấu chứng thực, nếu thực sự đánh nhau, Tưởng Diên sẽ không thể chiếm ưu thế, cuối cùng cả hai đều bị đánh bại. Tưởng Diên có vẻ nghiêm trọng hơn, trên mặt Lục Dĩ Thành cũng có vết thương. Tưởng Diên là đang trút giận, cũng muốn chọc tức Lục Dĩ Thành. Anh ta ngồi trên mặt đất, liếm khóe miệng bị rách, cười khinh bỉ nói: "Cậu nghĩ cậu là chính nhân quân tử sao? Cuối cùng cậu cũng để tâm, cậu tốt hơn tôi bao nhiêu chứ? Cậu thấy đấy, cậu vẫn còn để ý, cậu nắm tay cô ấy chưa? Chưa chứ gì, cậu đã bao giờ ôm cô ấy chưa? Chưa…"

Lục Dĩ Thành bạnh quai hàm, khi anh nghe thấy những điều này, bàn tay siết lại thành nắm đấm, lần đầu tiên biểu cảm đáng sợ xuất hiện trên khuôn mặt dịu dàng vô hại thường ngày của anh.

Tưởng Diên còn chưa dứt lời, Lục Dĩ Thành đã hung hăng đấm anh ta một cái thật mạnh.

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành tràn đầy tức giận.

Giờ phút này, anh không còn che giấu cảm xúc chân thật của mình nữa.

"Tôi chỉ phiền khi cậu mang chuyện này ra khoe." Lục Dĩ Thành lạnh lùng nhìn anh ta: "Thật là tệ hại, cậu làm tôi cảm thấy cậu cũng chỉ có thế mà thôi."

Tưởng Diên hung dữ nhìn anh chằm chằm.

Hai người đã không còn là bạn, lúc này, bọn họ giống như kẻ thù anh sống tôi chết.

"Cậu thích cô ấy, chỉ có thế." Lục Dĩ Thành nói.

Nếu thật sự thích một người, những kỷ niệm đó giống như báu vật, anh ta sẽ không dùng những lời lẽ và giọng điệu đó để đi khoe khoang với người khác, ngay cả khi người đó là tình địch.

Lục Dĩ Thành đứng dậy.

Thật vô vị! Lúc đầu, anh muốn đánh một trận với Tưởng Diên, hoặc để Tưởng Diên tự nguyện đánh anh. Dù sao anh cũng đã có những suy nghĩ xấu mà không thể thốt được thành lời.

Nhưng sau khi nghe Tưởng Diên nói ra những lời này, anh không muốn nhẫn nhịn nữa, anh không muốn nhường nữa.

Thậm chí, Lục Dĩ Thành còn có cảm giác người này không phải là Tưởng Diên anh quen trước kia.

Cảm xúc phức tạp lúc trước khi bắt gặp anh ta và Giang Nhược Kiều nói chuyện ở tầng một trong ký túc xá, sự ghen tị dâng trào khi bắt gặp anh ta ở trong hành lang bệnh viện vừa rồi, dường như hết thảy mọi chuyện rất nực cười. Nếu tình yêu thật sự là một cuộc chiến, nếu thực sự có cái gọi là kẻ thắng người thua, thế thì khi Tưởng Diên kể lại những kỉ niệm với Giang Nhược Kiều bằng giọng điệu đó, anh ta đã là một kẻ hoàn toàn thua cuộc.

Dường như, Tưởng Diên cũng ý thức được những lời mình nói không thích hợp.

Chờ sau khi Lục Dĩ Thành rời đi, Tưởng Diên mới thấp giọng nói: "Ý tôi không phải như vậy."

Đáng tiếc đã không còn ai nghe thấy.

Anh ta trân trọng Giang Nhược Kiều bao nhiêu thì anh ta càng quan tâm cô bấy nhiêu…

Tưởng Diên chỉ là không chịu đựng được người ở bên cạnh cô hiện tại không phải là mình, người cô dựa vào bây giờ cũng không phải là anh ta. Chẳng qua anh ta quá tức giận mà thôi.Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin vềpage LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Mặc dù, Lục Dĩ Thành muốn che giấu, nhưng vết thương trên mặt anh là thật.

Anh muốn đeo khẩu trang, nhưng như vậy nhìn càng kỳ hơn… Điều đó càng thu hút sự chú ý nhiều hơn…

Anh cúi đầu bước vào, thấp giọng chào hỏi.

Tuy nhiên, điều này vẫn bị Lục Tư Nghiên phát hiện ra, cậu nhóc có lợi thế về chiều cao, cho dù Lục Dĩ Thành cúi đầu thì thằng bé vẫn có thể trông thấy rõ, cậu ngạc nhiên kêu lên: "Ba, mặt ba bị sao thế?"

Lục Dĩ Thành không còn cách nào khác, đành phải nói dối: "Không cẩn thận bị người khác đụng phải."

Nói xong, anh vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Sợ ông ngoại chú ý tới, cũng sợ ông ấy truy hỏi.

Lục Tư Nghiên lo lắng muốn đuổi theo nhưng lại bị ông ngoại ngăn lại: "Tư Nghiên, lại đây."

Lục Tư Nghiên hỏi: "Ba cháu bị sao vậy?"

Vẻ mặt ông ngoại bình tĩnh: "Cái này không phải rõ ràng quá à, là đánh nhau với người khác, thanh niên, tuổi trẻ khí phách, bình thường thôi!"

"Ông cố, sao ông lại biết?" Lục Tư Nghiên vô cùng kinh ngạc, sao có thể nhìn ra được là đánh nhau với người khác.

Sao ba cậu lại đánh nhau với người khác nhỉ?

Ba luôn dặn cậu rằng không được đánh nhau với người khác!

Ông ngoại chỉ vào đôi mắt đã lão hóa của mình: "Không phải cháu nói ông cố có hỏa nhãn kim tinh à? Cho nên ông liếc mắt một cái là nhận ra ngay, ba cháu đánh nhau với người ta, ông còn biết đánh nhau là vì Kiều Kiều nữa cơ."

Điều này khiến cho Lục Tư Nghiên vô cùng phấn khích.

Cậu nhóc vội vàng chạy tới, đứng bên cạnh ông ngoại, hỏi: "Thế, thế ông cố nhìn ra bằng cách nào vậy?"

Ông ngoại bình tĩnh nói: "Trước kia ông rất mệt mỏi khi nghe nói có nhiều người đánh nhau vì mẹ cháu."

Lục Tư Nghiên: "Wow~"

Cậu lại hỏi: "Vậy ông có muốn nói cho mẹ cháu biết không?"

Ông ngoại trả lời một cách khó hiểu: "Để xem tình hình đã."

"Xem tình hình gì?" Lục Tư Nghiên hỏi.

Ông ngoại nói: "Cháu nói xem?"

Lục Tư Nghiên cười khúc khích: "Nếu hôm nay ba mua Lego cho cháu, chúng ta sẽ không nói. Nếu hôm nay ba không mua Lego cho cháu, chúng ta sẽ nói."

Ông ngoại vuốt ve mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên: "Cháu trai, cháu đúng là con ruột của cậu ấy nhưng như vậy không được, ý tưởng này quá ấu trĩ."

Lục Tư Nghiên: "?"

Ông ngoại hạ thấp giọng, bí ẩn nói: "Lát nữa xem ba cháu đi ra bằng chân trái trước hay chân phải trước, chân phải đi ra trước, chúng ta sẽ nói."

Lục Tư Nghiên: "???"

Không phải… ý tưởng này quá đỗi trẻ con à?

Bản chuyển ngữ được thực hiện bởi team Luvevaland.Bee, nếu bạn có đọc bản chuyển ngữ này ở trang khác xong cũng nhớ qua trang LuvEvaland.co để ủng hộ nhóm dịch có thêm view cũng như có thêm động

lực để hoàn thêm nhiều bộ khác nữa nhé. Mọi thắc mắc xin gửi tin về page LuvEva land hoặc Sắc - Cấm Thành.

Chương 91:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Kể cả một cậu nhóc con năm tuổi như Lục Tư Nghiên cũng phải hô lớn một tiếng ấu trĩ. Nhưng khi ông ngoại và Lục Tư Nghiên nghe thấy tiếng chuyển động của nắm tay cầm nhà vệ sinh, hai người vẫn không kìm được mà nín thở nghe ngóng, nhìn chằm chằm về phía cửa không chớp lấy một lần. Lục Dĩ Thành chỉ muốn vào nhà vệ sinh rửa cái tay một cái, tiện thể nhìn xem vết thương trên mặt mình có đáng sợ lắm không… Anh trốn trong nhà vệ sinh một lát thì thấy có trốn cũng không trốn nổi chuyện này, đành phải đi ra.

Trong miệng Lục Tư Nghiên vẫn còn nhắc mãi: "Chân phải, chân phải, xin nhờ đó ạ, nhất định phải là chân phải bước ra trước!"

Ông ngoại nghiêng đầu liếc cậu nhóc: "Đừng lải nhải mãi nữa."

Ngộ nhỡ hai cha con bọn họ tâm linh tương thông thì sao?

Lục Dĩ Thành mở cửa nhà vệ sinh ra, mới vừa nhấc chân ra được nửa đường thì nghe thấy Lục Tư Nghiên lớn tiếng reo hò. Cậu nhóc vô cùng hớn hở, nhảy tới nhảy lui trên ghế sô pha: "Cháu thắng, cháu thắng, là chân phải, là chân phải!"

Thật ra, với Lục Tư Nghiên mà nói, có nói cho mẹ nghe hay không hình như cũng không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, cậu đoán đúng rồi! Thực sự là chân phải bước ra trước!

Đôi mắt ông ngoại chứa chan ý cười rõ mồn một, ngoài miệng thì vẫn nói đầy tiếc nuối: "Giời ạ, chuyện oái oăm gì đây!"

Lục Dĩ Thành: "?"

Anh khó hiểu nhìn bọn họ, hỏi: "Sao thế ạ?"

Lục Tư Nghiên lập tức che miệng lại, không muốn nói ra cá cược giữa cậu nhóc với ông ngoại.

Ba đã nói rồi, bé con không được phép đánh cược, đặt bài.

Ông ngoại nhún vai: "Ông với thằng bé chán quá nên cược vui với nhau chút thôi, xem con bước chân phải hay chân trái ra trước."

Lục Dĩ Thành: "…"

Lúc Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên đánh nhau, không ai nhường người kia chút nào. Sau một buổi tối, vết thương trên mặt Lục Dĩ Thành nhìn còn ghê hơn cả ngày hôm qua. Anh do dự không biết có nên đưa cơm tới bệnh viện nữa không. Cuối cùng vẫn phải đến lượt ông ngoại bình tĩnh thong dong đi vào nhà bếp, nói: "Hôm nay để ông đi đưa cơm cho, đúng lúc ông muốn hỏi tình hình bà ngoại Kiều Kiều dạo này thế nào rồi."

Đến đây xem như ông ấy đã giúp Lục Dĩ Thành giải quyết tình trạng nước sôi lửa bỏng.

Ngày hôm qua đã nấu món xương sườn hầm bắp, canh cà rốt.

Hôm nay là chè, chè này là ông ngoại nấu, nói là chè nấm tuyết tuyết lê mà bà ngoại thích nhất.

Lục Dĩ Thành lại nấu mấy món ăn thanh đạm đơn giản, đóng gói cẩn thận rồi tiễn ông ngoại lên xe đã đặt qua mạng từ trước. Anh đứng nhìn chiếc xe khuất bóng đi xa rồi mới trở lại khu chung cư. Xe đặt trên mạng là anh gọi, cả quãng đường cứ thẳng hướng về nhà mà đi, suốt dọc đường Lục Dĩ Thành thường lấy di động ra xem xe đã đi tới đâu. Hành động này hoàn toàn vượt khỏi nguyên tắc thép "Đi đường tuyệt đối không xem di động" trước giờ của anh.

Sau khi ông ngoại tới bệnh viện, ông ấy thoăn thoắt đi tới khu điều trị nội trú.

Giang Nhược Kiều có chút kinh ngạc, sao hôm nay ông ngoại lại tới đưa cơm thế này, cô hỏi ngay: "Lục Dĩ Thành đâu ạ?"

Ông ngoại cười tủm tỉm nhìn cô, vừa chậm rãi lấy đồ ăn từ trong cặp lồng ra vừa nói: "Người ta không thân chẳng quen gì với chúng ta, sao có thể không biết xấu hổ mà để thằng nhóc suốt ngày làm đầu bếp kiêm chạy việc vặt được chứ."

Giang Nhược Kiều cứ cảm thấy câu này của ông có ẩn ý gì đó, im lặng không nói.

Ông ngoại tiếp lời: "Người ta trai tráng trẻ trung, mới hai mươi tuổi, vất vả lắm mới có được kỳ nghỉ dài, còn chưa hẹn được con gái nhà người ta ra ngoài ăn bữa cơm, xem bộ phim mà lại chạy tới làm đầu bếp cho nhà ta, ngày ngày trời mới tờ mờ sáng đã phải đi chợ mua đồ ăn, phục vụ một nhà già trẻ lớn bé, còn tới bệnh viện đưa cơm nữa." Ông ngoại lê giọng rõ dài: "Đến con cháu ruột trong nhà cũng không làm được như vậy nữa là."

Giang Nhược Kiều: "…"

Được rồi, ông ngoại nói một hồi vong vo tam quốc kỳ quặc như thế đã thành công chỉ điểm cho cô tỉnh táo.

Đúng thật nhỉ.

Từ lúc xếp hàng đăng ký lấy số đến bây giờ, Lục Dĩ Thành đã bỏ ra không ít công sức…

Ngay từ đầu, đúng thật là tâm lý cô còn hơi ngại ngùng, cứ cảm thấy làm phiền anh mãi thì không nên. Bây giờ mới vài ngày ngắn ngủi trôi qua thế mà cô đã thấy quen rồi. Thậm chí lúc cô không nhìn thấy anh đâu còn hỏi một câu, sao hôm nay không phải là anh tới đưa cơm.

Anh nợ cô à?

Đương nhiên là không nợ.

Giang Nhược Kiều im lặng không nói gì.

Ông ngoại thì lại chắc chắn trong lòng cô đều hiểu rõ cả. Dù sao cũng là cháu gái lớn lên bên cạnh mình từ nhỏ, người khác không hiểu cô, ông còn không hiểu cháu gái ông à? Nếu không phải có tâm tư kia thì Kiều Kiều chắc chắn sẽ không cho phép một người con trai nào bước vào cuộc sống của cô như thế, dù cho người đó là ba của Tư Nghiên.

Nhắc tới chỗ cần là đủ rồi, ông ngoại lại đổi đề tài, nói sang chuyện khác: "Cũng không phải là thấy ngại ngùng gì, ông nổi tiếng là mặt dày khắp xóm mà, nhưng mà để thằng nhỏ tới thì không ổn lắm đâu con."

Giang Nhược Kiều ngạc nhiên nhìn lại: "Cậu ấy sao thế ạ?"

Ông ngoại khó xử nói: "Biết phải nói thế nào giờ, dù sao nó cũng bị thương, không ra ngoài được."

Sắc mặt Giang Nhược Kiều tái nhợt hẳn đi: "Sao lại thế được ạ!"

Ông ngoại lắc đầu: "Nào ai biết chuyện này đâu, hỏi nó, nó cũng không nói gì. Dù sao thì tình hình cũng không được tốt lắm. Sáng nay nó còn nằm trên ghế sô pha nữa kìa, ông thấy nó không đi được nên mới tự đi ấy chứ."

Hôm qua Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên có đụng mặt nhau ở bệnh viện.

Lẽ nào có liên quan tới Tưởng Diên à?

Giang Nhược Kiều vừa trầm tư vừa san chè ra. Bởi vì cô quá mức lơ đễnh nên san có hơi nhiều, tí nữa thì tràn hết ra ngoài.

Ông ngoại và bà ngoại trộm liếc nhau, hai ông bà già đều cười trộm.

Sau khi cơm nước xong, ông ngoại kéo Giang Nhược Kiều sang một bên dặn dò: "Hôm nay không cần con trực ở đây nữa, con về với Tư Nghiên đi. Tối nay ông trông cho."

Giang Nhược Kiều muốn nói gì đó nhưng bà ngoại cũng phụ họa theo: "Phải đó, để ông ngoại con trông một tối cũng có sao. Bao năm như vậy

rồi, cũng tới lúc bà được sai sử ông ấy chứ."

Ông ngoại trừng bà: "Có lúc nào mà bà không sai sử tôi hả?"

Ông ấy lại nhìn về phía Giang Nhược Kiều: "Cứ như vậy đi, chỉ một buổi tối thôi mà. Chỗ này nhiều người như thế, còn có bác sĩ y tá nữa. Ông thấy giờ bà ngoại con còn đánh chết được cả hổ nên con không cần lo lắng đâu. Vất vả lắm mới được nghỉ phép bảy ngày, con nên mang Tư Nghiên ra ngoài đi dạo nhiều chút. Thằng bé nhớ con đó."

Giang Nhược Kiều không lay chuyển được hai ông bà, đành phải đi khỏi bệnh viện.

Vào giờ này, cổng bệnh viện xe đậu nườm nượp, còn xếp hàng đỗ tới tận bến xe buýt gần khu đó.

Giờ mà đặt xe qua mạng thì không khả thi lắm, cô chỉ đành đội nắng đi hơn mười phút mới tới trạm tàu điện ngầm.

Trong toa tàu điện ngầm, biểu cảm của cô thật nghiêm túc, nắm chắc tay vịn.

Lục Dĩ Thành bị sao thế?

Đánh nhau với Tưởng Diên sao? Lẽ nào là Tưởng Diên ra tay quá nặng, bằng không sao ông ngoại lại nói anh không ra ngoài được. Rồi sáng gì mà còn phải nằm trên ghế sô pha, chẳng lẽ chân bị thương rồi?

Cái người này cũng thật là.

Bị thương nghiêm trọng như thế sao không chịu đi bệnh viện khám? Sao lại không nói tiếng nào thế chứ?

Cô vội vội vàng vàng chạy thẳng một mạch tới phòng cho thuê, gõ cửa.

Lục Dĩ Thành tưởng là ông ngoại đã quay về nên không nhìn mắt mèo, mà có lẽ nhà cũ của anh không có mắt màu cũng nên. Anh cũng không có thói quen này, cứ thế mở cửa luôn. Lúc nhìn thấy người đứng ngoài cửa là

Giang Nhược Kiều, anh cũng ngây ngẩn cả người. Tới lúc hoàn hồn thì anh muốn quay đầu đi để che lại khóe miệng đang bị thương.

Chỉ tiếc rằng Giang Nhược Kiều đã nhìn thấy hết.

Cô nhíu chặt mày, muốn mắng một tiếng xúi quẩy.

Đương nhiên, tiếng xúi quẩy này là mắng Tưởng Diên.

Xét thấy tình hình hiện tại, Lục Dĩ Thành được xem như nửa người nhà. Còn Tưởng Diên thì sao, đó là người ngoài của người ngoài. Giang Nhược Kiều vốn là người bênh người nhà, giờ phút này, khi còn chưa biết rõ ngọn ngành sự tình thế nào cô cũng đã đơn phương định tội cho Tưởng Diên. Với một người vốn dĩ ôn hòa như Lục Dĩ Thành, nếu không phải là Tưởng Diên chủ động, nếu không phải Tưởng Diên quá mức quá đáng thì chắc chắn Lục Dĩ Thành sẽ không đánh nhau với Tưởng Diên.

Lục Tư Nghiên nghe được tiếng động bèn chạy ra khỏi phòng. Cậu nhóc nhìn thấy Giang Nhược Kiều đứng ngoài cửa thì kinh ngạc kêu lên một tiếng đầy sung sướng, chạy qua giống như chim cánh cụt nhỏ.

Giang Nhược Kiều chỉ đành nhận lấy trọng trách đỡ lấy này.

Hai mẹ con cũng đã mấy ngày không gặp nhau.

Người gia thường sẽ hay kiêng kị điểm này, cho nên mấy ngày nằm viện mọi người đều không cho bọn họ đưa Lục Tư Nghiên qua đó, cảm thấy trẻ con mà tới đó thì không tốt lành gì.

Giang Nhược Kiều cũng nhớ Lục Tư Nghiên, hai mẹ con ôm ghì lấy nhau.

Lục Dĩ Thành nghiêng người nhường đường, Giang Nhược Kiều liếc anh một cái rồi mới vào phòng. Đương nhiên, cô cũng thay sang đôi dép lê màu đỏ tươi kia.

Ngược lại Lục Dĩ Thành lại thấy căng thẳng.

Cô thông minh như vậy, hẳn là đã đoán ra được anh với Tưởng Diên đánh nhau rồi… Có phải cô cảm thấy rất bối rối không, dù sao thì Tưởng Diên cũng là bạn trai cũ của cô mà. Cô cũng đã quyết tâm vạch rõ giới hạn với anh ta rồi, vậy mà anh còn đi đánh nhau với Tưởng Diên.

Có phải cô… giận rồi không?

Hiếm khi Lục Dĩ Thành thấp thỏm bất an, muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Những lời mà Tưởng Diên nói đó, anh nghe xong rồi đến bản thân mình cũng muốn quên quách nó đi, sao có thể kể lại cho người khác nghe được, lại càng không muốn để cô nghe thấy.

Lục Tư Nghiên dán lên người Giang Nhược Kiều: "Mẹ ơi, sao mẹ lại về thế?"

Giang Nhược Kiều cũng không nhìn Lục Dĩ Thành, nhẹ nhàng nhéo mặt Lục Tư Nghiên: "Lúc trước mẹ đã nói sẽ đưa con đi xem phim mà."

Đó là chuyện của nửa tháng trước.

Có một bộ phim hoạt hình phát hành vào kỳ lễ Quốc khánh, lúc đó cô dẫn Tư Nghiên tới trung tâm thương mại, nhìn thấy poster quảng bá, Lục Tư Nghiên nói muốn đi xem, cô đã hứa với cậu nhóc rồi. Cô bảo đợi lễ Quốc Khánh sẽ dẫn cậu nhóc đi xem phim, nào ngờ chuyện của bà ngoại lại làm cô trở tay không kịp.

Nếu không ông bà ngoại không bảo cô dẫn Tư Nghiên đi chơi, đúng thật là cô… đã hoàn toàn vứt lời hứa của mình với bạn nhỏ này ra sau đầu rồi.

Lục Tư Nghiên vui mừng thấy rõ nhưng vẫn hỏi lại: "Vậy… bà cố ngoại thì sao ạ?"

Giang Nhược Kiều cười nói: "Hôm nay ông cố ngoại chăm sóc bà cố ngoại rồi nên mẹ có thể dẫn con đi xem phim."

Cô tạm dừng lại một chút, chân thành xin lỗi cậu nhóc: "Xin lỗi con nhé, tí nữa thì mẹ đã quên mất tiêu, thất hẹn với con."

Có vẻ như cô rất bất đắc dĩ.

Khi còn nhỏ, cô vô cùng chán ghét mẹ mình cứ luôn thất hứa, rõ ràng đã đồng ý rồi nhưng cuối cùng vẫn đổi ý, nhất định sẽ thất hẹn.

Sau này lớn lên rồi, cô cũng không còn mong chờ bất kể lời hứa hẹn nào nữa vì cuối cùng những gì cô nhận lại đều là thất vọng.

Giờ cô cũng làm mẹ rồi… có vẻ như cô cũng không làm tròn trọng trách của một người lớn lắm, hình như cũng không tốt hơn mẹ cô được bao nhiêu.

Lục Tư Nghiên dụi đầu vào ngực cô, cố ý chọc cho cô cười: "Không có mà!"

Nhóc con nói: "Ở chỗ con đã thiết lập sẵn số lần cho mẹ thất hứa rồi!"

Giang Nhược Kiều ngẩn ra, hỏi: "Gì cơ? Bao nhiêu lần?"

Chương 92:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Tư Nghiên dựng thẳng một ngón tay: "Mười ngàn lần, ở chỗ con, mẹ có thể thất hứa mười ngàn lần, mẹ chỉ cần nhớ là được rồi, chỉ cần không vượt qua mười ngàn lần thì con sẽ không giận đâu."

Giang Nhược Kiều không thể nào không xúc động được.

Cô ngẩn ngơ hỏi: "Vậy mẹ thất hứa bao nhiêu lần rồi?"

Hiển nhiên là Lục Tư Nghiên vô cũng buồn rầu, vắt hết óc cũng không nghĩ ra đáp án, đành lắc lắc đầu nói: "Không nhớ rõ nữa ạ, xem như bằng không đi!"

Giang Nhược Kiều quay đầu đi, cổ họng khô khốc. Hình như gần đây cô dễ mủi lòng quá, dễ dàng bị cảm xúc chi phối, có đôi khi mũi còn cay cay, có lúc lại đau lòng rồi còn cảm động.

Cảm xúc và tình cảm đều quá dư thừa.

Quá nhiều hơn cả cách đây hai mươi năm về trước.

"Ồ, thế sao?" Cô chỉ có thể trả lời cậu nhóc như vậy.

Cô không dám nói nhiều thêm một chữ, sợ sẽ không kìm được bật khóc nức nở, thế thì mất mặt lắm.

Lục Tư Nghiên gật đầu, chớp mắt, lộ ra má lúm đồng tiền nhợt nhạt: "Cái này con học từ ba đó."

Lục Dĩ Thành đột nhiên bị nhắc tới: "Tôi không có!"

Anh… đâu có nói như thế đâu.

Đôi khi anh cũng ngạc nhiên vì sao thằng nhóc này lại có cái miệng ngọt như vậy, nó học cách ăn nói hùng h`ồn ấy từ ai đây?

Bây giờ thằng nhóc còn nói thẳng ra là học từ anh?

Sao có thể!

Lục Tư Nghiên tròn mắt: "Con học từ ba ra đấy!"

Nói xong, cậu nhóc còn bắt chước giọng điệu của anh nói một tràng dài.

"Vợ à, anh không tức giận. Công việc quan trọng hơn, em bận việc em đi, anh sẽ chăm sóc tốt cho Tư Nghiên. Để l`ần sau đi du lịch cũng được, sau này còn nhi`ều thời gian mà."

"Không tức thật mà, thất hẹn hả? Không phải, không phải, sao cứ phải nói thế làm gì chứ, ở chỗ anh, em có thất hứa mười ngàn l`ần cũng được."

"Bao nhiêu l`ần? Anh không nhớ nữa, xem như không có đi."

Trí nhớ của Lục Tư Nghiên vô cùng tốt.

Chỉ là vào lúc cậu nhóc thuật lại câu nói mà Lục Dĩ Thành nói trong thế giới tương lai, cả Lục Dĩ Thành lẫn Giang Nhược Ki`ều đ`ều vô thức nhìn v`ề phía đối phương.

Không hiểu sao tai Lục Dĩ Thành lại nóng bừng lên khi nghe được câu "Vợ à" kia.

Lòng bàn tay cũng toát m`ồ hôi từ lúc nào không hay.

Giang Nhược Ki`ều thì lại nhớ tới giấc mộng kia.

Từ những mô tả ngẫu nhiên của Tư Nghiên, cô có thể nhìn ra được trong tương lai đó "cô" và "anh" đ`ều vô cùng hạnh phúc. Ít nhất trong mắt đứa bé, ba mẹ vô cùng mặn n`ồng với nhau.

Trước kia lúc nghe Tư Nghiên nói những lời này, cô còn không muốn nghe, còn thấy khó chịu nữa là đằng khác.

Nhưng mà bây giờ, lúc nghe được đoạn ngắn đó, tận đáy lòng cô lại cảm thấy được an ủi, an ủi vì "cô" đang khóc thút thít bàng hoàng trong làn mưa tầm tã kia sau này sẽ có cuộc sống không quá tệ.

Thậm chí, cô còn nghĩ tới một câu nói rất quê mùa… sau cơn mưa, trời lại sáng.

……

Giang Nhược Kiều muốn dẫn Lục Tư Nghiên ra ngoài ăn cơm xem phim, có điều đó là chuyện buổi chiều.

Lục Tư Nghiên có thói quen ngủ trưa, chờ cho cậu nhóc ngủ rồi, Giang Nhược Kiều mới có không gian tiếp xúc riêng với Lục Dĩ Thành.

Lúc cô nhìn qua, Lục Dĩ Thành trông như phải đối mặt với giáo viên chủ nhiệm vô cùng nghiêm khắc. Anh ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng, chờ đợi cô "phán quyết".

Giang Nhược Kiều nói: "Đã bôi thuốc chưa?"

Lục Dĩ Thành sửng sốt, sau khi hoàn hồn thì gật đầu lia lịa: "Bôi rồi, thật ra… cũng không có gì cả."

"Thế mà nói là không có gì?" Trong giọng nói của Giang Nhược Kiều có chút tức giận: "Việc này đã qua bao lâu rồi, sao anh ta lại còn như thế. Người gì thế không biết!"

Trong mắt cô, cô và Tưởng Diên đã chia tay rồi, có nguyên nhân ngoài sáng cũng có cả lý do trong tối, mà cũng có tư tâm của cô nữa. Nhưng những lý do đó đều không có liên quan gì tới Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành thấy cô cau mày, cáu giận với Tưởng Diên thì trố mắt nhìn một lát, trong lòng trào lên một cảm giác mà bản thân anh cũng khó

mà diễn tả thành lời.

Nếu giáo viên ngữ văn cứ bắt anh phải viết một bài văn miêu tả, vắt hết óc, đào bới tất cả những biện pháp tu từ so sánh học được từ nhỏ tới lớn để làm văn, anh sẽ viết như thế này: Giống như đặt mình vào một làn gió, giống như bánh trứng gà ngọt ngào mới ra lò thời thơ ấu, cũng giống như kẹo đường mạch nha thơm nồng.

Lục Dĩ Thành phát hiện ra, bản thân mình cũng có một mặt dối trá giả nhân giả nghĩa. Ví dụ như giờ phút này, rõ ràng trong lòng anh đang thầm phấn khởi nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Cậu ấy khó chịu trong lòng, nhắm vào tôi cũng là chuyện dễ hiểu."

Lời kia vừa thốt ra, tư tưởng khắc vào cốt tủy anh trong nhiều năm qua làm bản thân anh thấy hổ thẹn.

Bởi vì anh nghĩ tới một câu thành ngữ —— ra vẻ đạo mạo.

Giang Nhược Kiều thở dài thườn thượt.

Đúng là một món nợ rối nùi mà.

Nếu có thể phân biệt được ai đúng ai sai, ai chiếm phần sai nhiều hơn còn chưa xét đến, quan trọng là, trong chuyện tình cảm không thể dùng đúng sai để cân đo đong đếm được.

Đứng dưới góc độ của người ngoài cuộc, có lẽ mọi người đều thấy Tưởng Diên đánh Lục Dĩ Thành một trận cũng dễ hiểu, điều đương nhiên thế. Cho dù là ai gặp phải chuyện như thế này cũng không chấp nhận được.

Cô chỉ đành lặng thinh không nói thêm gì.

*

Lúc Lục Tư Nghiên tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Một khi cậu nhóc này được nghỉ lễ, giờ giấc của nó sẽ bị đảo lộn. Ngủ trưa một giấc thôi cũng rất dài, một hai giờ chiều bắt đầu ngủ mà tới ba

bốn giờ mới chịu dậy.

Lục Dĩ Thành cũng cùng ra ngoài ăn cơm xem phim với bọn họ. Đây là yêu cầu của Lục Tư Nghiên, Giang Nhược Kiều cũng không từ chối. Thật sự là cô đã rất mệt, mình cô không trông nổi Lục Tư Nghiên. Lục Tư Nghiên hiểu chuyện hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi nhưng cậu nhóc vẫn còn là đứa bé, còn là một đứa bé tràn trề năng lượng. Có đôi khi Giang Nhược Kiều dẫn nhóc ra ngoài ăn một bữa cơm thôi mà tối về còn có cảm giác "Oải hơn cả tăng ca một buổi tối". Rõ ràng là chẳng phải làm gì, chỉ dạo phố ăn một bữa cơm thôi nhưng mà vẫn mệt, rất mệt…

Chăm con nít đúng là mất sức quá thể.

Lục Tư Nghiên vui như trẩy hội.

Phim hoạt hình không có quá nhiều lựa chọn khung giờ, những rạp phim gần đó cũng không có suất chiếu buổi tối, Giang Nhược Kiều đành phải mua suất lúc bốn giờ chiều.

Sau khi vào rạp chiếu phim, Lục Tư Nghiên không chịu ngồi giữa, lý do của cậu nhóc cũng đầy đủ rõ ràng: "Con không muốn làm nhân bánh quy đâu nhé."

Giang Nhược Kiều: "…"

Được thôi, chả có gì, cứ ngồi thôi.

Vì thế, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều ngồi cùng nhau, Lục Tư Nghiên ngồi cạnh Giang Nhược Kiều.

Người ở giữa biến thành cô.

Giang Nhược Kiều đã đánh giá mình quá cao, buổi tối hai ngày nay gần như cô không được ngon giấc.

Một phòng bệnh sáu người, bệnh nhân rồi thêm người chăm sóc, tổng cộng mười hai người, nơi này còn có người ngáy, nghiến răng lúc ngủ.

Đến khi cô khó khăn lắm mới đi vào giấc ngủ thì chưa được bao lâu đã bị tiếng động người ta đi toilet đánh thức.

Vừa mới ngồi xuống ghế, cô chẳng có chút hứng thú nào với phim hoạt hình đang được chiếu. Lúc mới đầu cô còn cố xốc lại tinh thần xem một lát, nhưng sau hơn mười phút cô không chống nổi nữa, cô quá mệt rồi, cứ thế nghiêng đầu ngủ mất.

Giang Nhược Kiều càng ngủ càng sâu.

Ngày hôm nay đúng là phải cảm tạ trời đất, bởi vì trong rạp chiếu phim không có âm thanh ầm ĩ của mấy đứa nhóc, cũng không có bé nào quấy khóc gì.

Trong phim hoạt hình thường có nhạc nền, đúng là một khúc hát ru không thể nào hợp hơn được nữa.

Ban đầu Lục Dĩ Thành còn chưa nhận ra, mãi tới khi một bên vai chùng xuống, anh nghiêng đầu qua nhìn mới phát hiện không biết Giang Nhược Kiều đã ngủ say từ khi nào, còn dựa vào vai anh ngủ say không tỉnh.

Ngoài ánh sáng từ màn hình lớn ra, xung quanh là một mảnh tối om.

Điều này làm cho khứu giác và thính giác càng thêm nhanh nhạy.

Một làn hương ngọt thanh quanh quẩn chóp mũi, thậm chí anh còn nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt đều đều của cô.

Anh không khỏi nín thở, không dám động đậy vì sợ sẽ đánh thức cô. Anh cũng đoán được hai ngày này cô đã quá mệt mỏi, nếu không thì đã chẳng ngủ nhanh như vậy, còn ngủ sâu thế nữa. Anh cũng từng chăm người bệnh trong bệnh viện rồi, biết điều kiện ngủ ở phòng bệnh như thế nào.

Ngủ đi.

Ngủ một giấc thật ngon đi.

Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua thôi.

Nhìn anh có vẻ như đang nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình lớn, thực tế thì chẳng xem được gì lọt mắt.

Anh cầm lòng không đậu cúi đầu nhìn lại, ở khoảng cách gần như vậy, ánh sáng trên màn hình lớn đủ sáng để anh nhìn thấy rõ hàng mi cong vút và gương mặt trắng nõn của cô.

Sống mũi thẳng tắp, tóc đen thả bên sườn mặt, nhìn thì an tĩnh mà lại sinh động tới vậy.

Thậm chí anh còn tưởng tượng ra, lúc cô mở mắt sẽ có biểu cảm như thế nào.

Anh không dám nhìn thêm nữa.

Lúc này, dường như nhìn cô thêm một giây thôi cũng thấy đường đột.

Anh giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Tất cả mọi người trong rạp chiếu phim đều không biết rằng có lẽ bảy mươi phút này sẽ là thời khắc khó quên nhất đối với anh.

Chương 93:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hết phim, Giang Nhược Kiều cũng thức giấc, tất nhiên cô cũng biết mình đang tựa lên bả vai của Lục Dĩ Thành. Sau một hồi lúng túng, cô lại giả vờ thản nhiên hỏi anh: "Tôi tựa vào người cậu ngủ rất lâu rồi phải không?"

Lục Dĩ Thành quả quyết lắc đầu: "Không có, chỉ mới mấy phút thôi."

Giang Nhược Kiều bán tín bán nghi với câu trả lời này của anh.

Bầu không khí này, nói là lúng túng cũng không hẳn là lúng túng, nói không lúng túng… cũng vẫn có đôi chút lúng túng.

Cũng may lúc rời khỏi rạp chiếu phim, do đông người quá nê Giang Nhược Kiều đã nắm tay Lục Tư Nghiên đi ra ngoài, vấn đề này cũng tạm thời được gác lại. Lúc thức dậy cô thật sự rất bình tĩnh, nếu như cô tỉnh táo thì chắc chắn cô sẽ rất lúng túng, nhưng quan trọng là cô ngủ say rồi… nên chắc không sao đâu nhỉ?

Một bộ phim không tới chín mươi phút.

Lúc ra khỏi rạp chiếu phim mới có sáu giờ, nhưng xét thấy giờ đang trong lễ Quốc khánh chỗ nào cũng đông như trẩy hội, Giang Nhược Kiều suy nghĩ một lát, cô quyết định không đi dạo phố nữa mà đưa Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên lên tầng năm. Đây là tòa cao ốc bách hóa, có cửa hàng chuyên bán đồ dưỡng da, đồ trang điểm, cũng có cả cửa hàng bán quần áo, có cả phòng game và rạp chiếu phim, cũng có rất nhiều nhà hàng. Bây giờ mới có sáu giờ, vừa hay là giờ ăn, gần như trước cửa nhà hàng nào cũng có người đang xếp hàng.

Giang Nhược Kiều đã mua vé xem phim rồi, vậy thì bữa cơm này sẽ do Lục Dĩ Thành thanh toán.

Đây là yêu cầu Lục Dĩ Thành khăng khăng đưa ra.

Lục Dĩ Thành hiền thì thật sự rất hiền nhưng lúc cố chấp thì rất cứng đầu. Hiển nhiên Giang Nhược Kiều không nói lại anh nên chỉ đành để anh dùng điện thoại quét mã gọi đồ, thanh toán.

Dù gì Lục Dĩ Thành cũng đã ngồi im không nhúc nhích, làm gối tựa cho cô suốt một tiếng đồng hồ, vai anh cũng hơi mỏi.

Lúc cô cúi đầu xem điện thoại, anh lại vội vàng cử động vai, lúc cô ngẩng đầu lên anh lại ngồi ngay ngắn, là bởi không muốn để cô nhìn ra dấu vết.

Hôm nay mọi người ra ngoài ăn cơm rất đông.

Thức ăn cũng được mang lên khá chậm, cũng may giờ này ba người bọn họ vẫn chưa đói, Lục Tư Nghiên còn đang đắm chìm trong nội dung của bộ phim, cậu bé rất muốn thảo luận với ba mẹ mình, thế là cậu bé kéo tay áo của Giang Nhược Kiều rồi kích động nói: "Mẹ ơi, mẹ thích Khải Địch hay là thích Hỏa Lôi ạ?"

Giang Nhược Kiều: "..."

Khải Địch là ai? Mà Hỏa Lôi lại là ai?

Cô chỉ đành thành thật nhận lỗi: "Xin lỗi con, mẹ ngủ quên nên không để ý đến…"

Lục Tư Nghiên quan sát kỹ gương mặt của Giang Nhược Kiều: "Mấy hôm nay mẹ không ngủ ngon sao?"

Giang Nhược Kiều đang định trả lời nhưng sau đó lại lập tức hoảng sợ hỏi: "Có phải là có quầng thâm không?"

Cô mở điện thoại, muốn bật máy ảnh lên nhìn mình hiện giờ trông ra sao.

Khát vọng sống của Lục Tư Nghiên rất mạnh, cậu bé lắc đầu nguầy nguậy: "Không đâu không đâu, con có quầng thâm, mẹ không có."

Giang Nhược Kiều nhìn kỹ lại mặt mình, cô bất giác thở dài: "Cảm thấy sắp có đến nơi rồi."

Nhưng cũng đành chịu thôi.

Đừng có mà mơ một người một phòng bệnh, có được giường bệnh trong bệnh viện top ba nổi tiếng trong nước như bệnh viện này cũng phải cảm ơn trời đất rồi. Chưa thấy giường bệnh đặt trên hành lang bao giờ phải không? Giang Nhược Kiều nghe những bệnh nhân khác trong phòng bệnh chia sẻ vềkinh nghiệm chạy chữa bệnh của mình, bà ngoại cô đã được coi như là rất may mắn rồi, vừa hay có được giường bệnh, có bệnh nhân còn phải xếp hàng mấy tháng trời mới đến lượt nằm viện làm phẫu thuật ấy chứ.

Ở nơi đông người thì đừng mong có thể ngủ ngon giống như ở nhà của mình.

Đến người có tính gắt ngủ như Giang Nhược Kiều hai hôm nay cũng rất an phận.

Có rất nhiều người đến xin chạy chữa, cũng có rất nhiều người chịu đủ mọi giày vò của bệnh tật.

Lục Dĩ Thành biết chăm sóc người bệnh vất vả cỡ nào.

Có rất nhiều người nhà bệnh nhân không có thời gian thì sẽ mời hộ lý, ở thủ đô có rất nhiều hộ lý nhưng giá cả lại không hềrẻ.

Lục Tư Nghiên an ủi Giang Nhược Kim một lúc thì suy nghĩ lại trở vềvới bộ phim kia, cậu nhóc vừa gặm cánh gà vừa hỏi Lục Dĩ Thành: "Ba ơi, cảnh cuối cùng con không hiểu, tại sao Hỏa Lôi lại phải nói câu đó ạ?"

Có thể thấy đúng là Lục Tư Nghiên rất phiền não vì vấn đềnày.

Cậu nhóc chau mày, đang cố gắng suy nghĩ.

Lần này đến lượt Lục Dĩ Thành bối rối.

Anh phải nói thế nào đây, thú thật anh cũng không để ý bộ phim này đang chiếu những gì.

Hỏa Lôi nói gì anh cũng không biết.

Anh chỉ biết, đúng là trong phim có một người như thế thật.

Tâm tư của anh vốn không đặt ở bộ phim.

Lục Dĩ Thành không biết nói dối nên anh chỉ đành im lặng, anh uống nước để giấu đi sự lúng túng và xấu hổ của mình.

Lục Tư Nghiên ngạc nhiên nhìn Lục Dĩ Thành, cậu nhóc chau mày: "Mẹ ngủ thì thôi, nhưng ba ơi, chẳng phải ba vẫn luôn xem phim sao? Ba xem mà không hiểu sao? Nhưng chẳng phải ba là sinh viên giỏi rất thông minh sao?"

Lần đầu tiên Lục Dĩ Thành cầu nguyện trong lòng: Đừng nói nữa, đừng nói nữa.

Anh rất mong mình và Lục Tư Nghiên có được tâm linh tương thông giữa ba và con trai.

Nhưng tiếc là Lục Tư Nghiên không bắt được tín hiệu từ anh, cậu bé vẫn còn lẩm bẩm: "Lẽ nào ba không xem sao? Vậy ba làm gì? Mẹ đang ngủ, ba làm gì, ba cũng đang ngủ sao?"

Lục Dĩ Thành: …Đừng nói nữa.

Mới đầu Giang Nhược Kiều cũng không để ý Lục Tư Nghiên đang nói cái gì.

Cho đến khi cô nhìn thấy gương mặt như đang đứng đống lửa như ngồi đống than, dáng vẻ nhìn thế nào cũng thấy bất thường của Lục Dĩ Thành

phía đối diện, bấy giờ cô mới nghiêm túc nghe những lời Lục Tư Nghiên nói, nghe xong cô cũng thấy hơi lúng túng.

Đều là người lớn, cũng là nam nữ hai mươi tuổi rồi, không cần nghiêm túc suy nghĩ Giang Nhược Kiều cũng đoán được lý do tại sao Lục Dĩ Thành lại bất thường.

Sau đó cô cũng trở nên kỳ lạ.

Cô cầm cốc nước bên cạnh lên rồi uống mấy ngụm.

Lục Dĩ Thành cũng đang uống nước.

Hai người như đang uống rượu tiên nước thánh gì vậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Giang Nhược Kiều ngập ngừng chuyển đề tài: "Tư Nghiên, con muốn ăn pizza vị gì?"

Giang Tư Nghiên nghiêng đầu nhìn Giang Nhược Kiều: "Mẹ ơi, chẳng phải mẹ đã gọi pizza thịt bò rồi sao… mẹ còn muốn gọi thêm ạ?"

Giang Nhược Kiều: …Đừng nói nữa.

Lục Dĩ Thành còn đang cầm cốc nước trong tay, anh hơi cúi đầu lấy cốc nước chắn trước mặt mình, khóe miệng thoáng hiện ý cười.

Đúng lúc bị Giang Nhược Kiều nhìn thấy, cô không kìm được mà tức giận nhìn anh: "Con hỏi ba của con ấy, có thể ba con ăn không đủ no mà!"

Anh cười cái gì chứ.

Vì anh nên cô mới chuyển đề tài đấy?

Nụ cười bên môi Lục Dĩ Thành cứng đờ: "Khụ, đủ ăn rồi, đủ ăn rồi."

Lục Tư Nghiên nhún vai: "Người lớn thật kỳ lạ."

Chẳng biết họ đang nói năng linh tinh gì nữa.

Giang Nhược Kiều khẽ hừ một tiếng, Lục Dĩ Thành lại lẳng lặng đặt thêm thức ăn trên điện thoại.

Thêm một phần kem vani.

Lúc kem được đưa lên, Lục Tư Nghiên rất ngạc nhiên: "Sao lại có kem, là ba gọi ạ, hay là mẹ thế?"

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành thản nhiên nói: "Có thể là được tặng."

Lục Tư Nghiên yeah một tiếng, cậu nhóc muốn ăn kem nhưng lại bị Lục Dĩ Thành ngăn lại: "Tiết trời tháng mười không còn nóng nữa, trưa nay con đã ăn một cây kem rồi, bây giờ không được ăn nữa."

Có một bà lão sống cùng khu chung cư lúc thấy Lục Tư Nghiên ăn kem ốc quế đã nhiệt tình khuyên bảo Lục Dĩ Thành, bây giờ không còn như tiết trời mùa hè nóng nực, nhiệt độ cũng dần lạnh đi rồi, tốt nhất đừng nên cho trẻ con ăn quá nhiều đồ lạnh.

Tất nhiên Lục Dĩ Thành đã nghe lọt tai.

Lục Tư Nghiên: "..."

Thế là cuối cùng chiếc kem vani ấy đã bị Giang Nhược Kiều ăn sạch sành sanh.

Thú thật, những món ăn khác trong nhà hàng này đều rất bình thường, không có gì nổi trội, chứ đừng nói đến việc ăn xong phải thốt lên khen nức nở.

Nhưng kem vani thật sự rất ngon.

Còn ngon hơn cả kem trong cửa hàng kem thủ công Ý kia nữa.

…

Ông ngoại thay ca, Lục Dĩ Thành cũng biết cô không được nghỉ ngơi hẳn hoi nên sau khi ăn cơm xong thì chuẩn bị về nhà.

Ba người tạm biệt nhau ở cửa tàu điện ngầm, Lục Dĩ Thành nắm tay Lục Tư Nghiên đi về phía chung cư, còn Giang Nhược Kiều thì trở về ký túc xá. Tuần lễ vàng, tòa ký túc xá đều rất vắng, Vân Giai và ba mẹ cô ấy đã đi du lịch, hai người còn lại thì đều đã về nhà, chỉ còn lại một mình Giang Nhược Kiều. Nhưng một người cũng có cái hay của một người, sau khi vui vẻ gội đầu tắm rửa rồi lại dưỡng da xong, cô chìm vào giấc ngủ, ngủ say hơn cả trước đây bởi vì cô đã quá mệt rồi.

Những lúc càng mệt mỏi người ta lại càng dễ nằm mơ.

Giang Nhược Kiều lại bắt đầu nằm mơ.

Trong giấc mơ, góc nhìn của cô vẫn là góc nhìn của người quan sát, cô nhìn thấy người khác, nhưng người khác trong giấc mơ lại không nhìn thấy cô.

Lần này người cô mơ thấy không phải là mình mà là… Lâm Khả Tinh.

Trông Lâm Khả Tinh có vẻ chín chắn hơn so với hiện tại, cô ta trong giấc mơ có mái tóc dài hơn xoăn, mặc một bộ váy liền dài đơn giản nhưng rất thoải mái, rõ ràng xinh đẹp như thế nhưng cô ta đang ở trong một căn phòng tối, đang đau khổ gọi điện thoại trút bầu tâm sự với người khác.

“Em không hiểu tại sao, rốt cuộc là em không đủ tốt ở điểm nào? Anh ấy vừa đi nước ngoài em lập tức nói với mẹ mình muốn đi du học, lâu như thế, em thật sự cho rằng anh ấy đã quên chị ấy rồi, rõ ràng hai ngày trước anh ấy còn đi xem concert với em mà. Anh biết không, trên đường trở về có một đoạn đường bị ngập nước, anh ấy còn cõng em đi qua đó, em thật sự cho rằng anh ấy đã buông được rồi, anh ấy đã nhìn thấy em rồi. Em rất vui, anh có biết không, tối hôm đó em đã không ngủ được, em còn tưởng anh ấy…”

“Nhưng ban nãy lúc em đến căn hộ của anh ấy, em phát hiện ra anh ấy lại uống rượu, em đã xem trộm lịch sử trong điện thoại của anh ấy, em nhận ra anh ấy vẫn đang âm thầm quan tâm chị ấy, anh ấy xem vlog của chị ấy, gần như ngày nào cũng xem. Anh biết không, lúc em thấy được lịch sử điện thoại của anh ấy em cũng sắp sụp đổ rồi.”

“Thậm chí… thậm chí em còn có một cảm giác, em có cảm giác cả đời này anh ấy cũng không thể buông được chị ấy!”

“Tại sao chứ? Rốt cuộc em có điểm nào không bằng chị ấy chứ, chị ấy chê anh ấy không có tiền bèn vứt bỏ anh ấy, còn em đã ở bên anh ấy từ lúc anh ấy mười tuổi, suốt nhiều năm như thế, suốt nhiều năm như thế, tại sao anh ấy lại không để ý đến em chứ? Anh ấy thà nhìn người phụ nữ ấy cũng không muốn nhìn thấy những gì em đã bỏ ra…”

Lâm Khả Tinh với mái tóc dài hơi xoăn ngồi sụp xuống, cô ta ôm đầu gối, đau khổ cất tiếng: “Em chỉ mong, chỉ mong anh ấy đừng quan tâm đến chị ấy nữa, như thế khó lắm à?”

Chương 94:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Hiện tại Giang Nhược Kiều đã không cho rằng đó chỉ đơn giản là giấc mơ nữa rồi.

Thậm chí cô còn cảm thấy những thứ cô mơ thấy chính là những chuyện đã từng xảy ra hay từng diễn ra trong nguyên tác.

Sau khi thức dậy, cô cũng không vội vàng đi ra ngoài, mà là lấy một tờ giấy và một cây viết, cố gắng nối liền những tình tiết trong mơ của mình thành một tuyến thời gian hoàn chỉnh.

Đúng vậy.

Tuyến thời gian.

Chuyện bà ngoại mắc bệnh rồi qua đời diễn ra sau thời điểm tài khoản của cô bị vô hiệu hóa.

Trong giấc mơ lần này, Lâm Khả Tinh nói rất rõ trong điện thoại rằng "Anh ấy vẫn luôn theo dõi chị ấy, đang xem vlog của chị ấy", câu nói này rất quan trọng. Không còn gì để nghi ngờ, người có thể khiến cho Lâm Khả Tinh đau khổ như vậy cũng chỉ có mình Tưởng Diên mà thôi, mà người Tưởng Diên quan tâm ắt hẳn là cô. Câu sau của Lâm Khả Tinh nói "Chị ấy chê anh ấy không có tiền nên vứt bỏ anh ấy" có thể chứng minh được điều này. Như vậy, có thể hiểu là như thế này, tuyến thời gian của giấc mơ này diễn ra vào trước khi tài khoản của cô bị người ta hack rồi vô hiệu hóa đúng không?

Chắc là như vậy.

Như vậy thì có vấn đề rồi đây, rốt cuộc Lâm Khả Tinh đang gọi điện thoại cho ai?

Người này có phải là kẻ tiếp tay khiến tài khoản của cô bị vô hiệu hóa rồi bị hack hay không?

Trước đó Giang Nhược Kiều đã ghi chép hết lại tất cả những nội dung quan trọng, còn cả nhân vật trong nguyên tác, cô chỉ sợ một ngày nào đó mình sẽ quên mất.

"Sủng em thành hôn" vốn là một miếng bánh ngọt nhỏ kể về chuyện yêu đơn phương đến khi thành đôi, nội dung câu chuyện cũng không quá phức tạp, vì vậy những nhân vật xuất hiện cũng không nhiều. Cho dù có nhân vật phản diện thì cũng là kiểu nhanh chóng bị đánh bại sau đó bay màu.

Trực giác nói với Giang Nhược Kiều, người trực tiếp gây tổn thương nữ phụ, chính là người đang nói chuyện điện thoại với Lâm Khả Tinh.

Sẽ là ai đây?

Mẹ Tưởng à? Ban đầu Giang Nhược Kiều gạch một nét trên mặt của nhân vật này. Trên thực tế, mẹ Tưởng còn là người đầu tiên bị loại trừ.

Mẹ Tưởng lợi dụng một sự sai lệch thông tin để nữ phụ chia tay với nam chính, đồng thời để nam chính hiểu lầm nữ phụ.

Vì vậy, chắc chắn mẹ Tưởng rất lo lắng chuyện của nữ phụ lại xảy ra biến số gì đó.

Mẹ Tưởng hoàn toàn cũng không cần phải bôi nhọ nữ phụ, chẳng lẽ bà ấy không sợ nữ phụ bị chơi xỏ đến thê thảm, trong lúc nóng giận sẽ đi tìm nam chính, sơ ý nói lộ những chi tiết nhỏ lúc trước hay sao?

Quan trọng hơn là mẹ Tưởng không có năng lực này.

Có thể vô hiệu hóa một tài khoản Weibo có số lượng người theo dõi không nhỏ, nếu như mẹ Tưởng làm như vậy, tất nhiên sẽ làm một số người chú ý, ví dụ như bà Lâm, ví dụ như Tưởng Diên. Bất kể là ai biết được đi chăng nữa thì chuyện này cũng sẽ để lại tì vết lớn trong thiết lập nhân vật

chú trọng đạo đức như bà ấy. Dù gì đi nữa, nào có một người mẹ thật sự trong sạch thánh thiện lại dùng mưu mẹo như vậy để chỉnh bạn gái cũ của con trai mình cơ chứ? Như vậy rất bất hợp lý, xác suất thất bại có thể nói là một trăm phần trăm.

Có khi nào là bà Lâm không? Giang Nhược Kiều lắc đầu, chần chừ vẽ một gạch đằng sau nhân vật này.

Tuy rằng cô chỉ từng gặp bà Lâm có một lần, nhưng cô luôn cảm thấy, bà Lâm không thể nào làm ra chuyện như vậy cho lắm. Hơn nữa trên tuyến thời gian này thì Lâm Khả Tinh và Tưởng Diên vẫn chưa ở bên nhau, bà Lâm còn chưa biết suy nghĩ của con gái. Vì vậy, người nói chuyện với Lâm Khả Tinh ở đầu dây bên kia điện thoại cũng không thể là bà Lâm được.

Rốt cuộc là nhân vật đã từng xuất hiện trong nguyên tác, hay là nhân vật chưa xuất hiện?

Giang Nhược Kiều đột nhiên nghĩ đến một người.

Người này vừa có năng lực vừa có lý do.

Đó chính là nam phụ Trần Uyên.

Ở trong sách, Trần Uyên là bạn thuở nhỏ của Lâm Khả Tinh, sau đó anh ta được người lớn trong nhà dẫn ra nước ngoài định cư, rất nhiều năm sau, Lâm Khả Tinh và Trần Uyên gặp lại nhau. Trần Uyên lịch sự nhã nhặn, tuổi trẻ tài cao, quãng thời gian từ khi còn bé cho đến lúc anh ta gặp lại Lâm Khả Tinh, anh ta luôn quan tâm săn sóc cô ta. Trong cốt truyện, anh ta là kiểu nam phụ điển hình, yêu nữ chính sâu đậm da diết, chỉ tiếc nữ chính đã có người yêu khác. Anh ta chỉ đành làm bạn bè, im lặng đối xử tốt với cô ta mà thôi.

Trong truyện, lần duy nhất nam chính ghen tuông cũng chính là vì người này.

Bởi vì Trần Uyên tặng Lâm Khả Tinh một cây đèn thủy tinh, tên là thần đèn Aladdin.

Tác giả cũng không tốn quá nhiều bút mực để miêu tả nhân vật này, Trần Uyên chính là kiểu nam phụ điển hình trong truyện. Thậm chí có thể nói, trong nguyên tác anh ta chính là một công cụ hình người. Giống như tác giả viết được giữa chừng thì đột nhiên phát hiện, trong một quyển tiểu thuyết đã có nam chính, nữ chính, còn có nữ phụ... Thế thì phải cho thêm một nam phụ vậy.

Giang Nhược Kiều nghĩ ngợi một chút, Trần Uyên có năng lực làm như vậy, dù sao có thể làm bạn thân thuở nhỏ với cô chủ của Lâm Thị, cũng đồng nghĩa với việc gia cảnh của anh ta không hề tầm thường.

Trần Uyên cũng có lý do hoặc có thể nói là động cơ.

Thần đèn Aladdin.

Tại sao nhất định phải là thần đèn Aladdin.

Thần đèn Aladdin có khả năng thực hiện ước nguyện cho người khác.

Giang Nhược Kiều vẽ một gạch đỏ thật đậm dưới cái tên Trần Uyên này.

Kể ra cũng khéo, vào cái đêm Giang Nhược Kiều mơ thấy giấc mơ đó.

Bà Lâm muốn di dời sư chú ý của Lâm Khả Tinh nên khoảng thời gian này thường xuyên dẫn cô ta đến đủ mọi chỗ xã giao. Lúc trước Lâm Khả Tinh vô cùng kháng cự mấy buổi xã giao và tụ tập kiểu này, cô ta cảm thấy rất buồn chán, hơn nữa những người trong các buổi tiệc đó đều quá mức dối trá. Lúc đó bà Lâm cũng không ép Lâm Khả Tinh tiếp nhận những chuyện này, nhưng mà khi đó con gái vẫn còn nhỏ, bây giờ bà ta không muốn nuông chiều cô ta nữa.

Ý định ban đầu của bà Lâm là muốn để cho Lâm Khả Tinh nhìn thấy các quý bà và quý cô nhà giàu kia xã giao như thế nào.

Làm thế nào để tỏ vẻ hào phóng tự nhiên, hay bắt chuyện làm thân một cách bình thản nhẹ nhàng trong lúc nói cười vui vẻ.

Đáng tiếc tâm tư của Lâm Khả Tinh không ở nơi này.

Thậm chí cô ta còn định bỏ trốn, nhân lúc mẹ mình không chú ý tới, cô ta nhanh chóng chạy ra ngoài, đi tới vườn hoa của chủ nhân ngôi nhà này. Vốn dĩ cô ta chỉ muốn giải sầu, ai ngờ lại đụng phải "người đồng đạo" trong khu vườn này, thế mà cũng có người ghét những buổi xã giao kia, lén chạy ra đây.

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Lâm Khả Tinh phát hiện gương mặt của người đó hơi quen quen, bèn chần chừ nói: "Hình như em gặp anh ở đâu rồi."

Người kia nở nụ cười bất đắc dĩ: "Đồ không có lương tâm, em quên anh rồi à?"

Anh ta hắng giọng: "Thần đèn Aladin."

Ký ức của Lâm Khả Tinh chợt ùa về, thoạt đầu cô ta còn hơi mờ mịt, sau đó cuối cùng cũng nhớ ra được khoảng thời gian đó từ trong trí nhớ phủ đầy bụi kia, cô ta vô cùng vui vẻ nói: "Là anh sao?"

Thật ra, nếu nói hai người là bạn thân thì cũng hơi phóng đại.

Dù sao năm đó khi quen biết nhau, Trần Uyên tám tuổi, Lâm Khả Tinh sáu tuổi, hai người vẫn là trẻ con.

Lúc Trần Uyên tám tuổi, mẹ anh ta bị bệnh rồi qua đời, nằm triền miên một thời gian dài trên giường bệnh. Một tháng sau khi mẹ của Trần Uyên mất, ba của Trần Uyên lập tức đón vợ bé ở ngoài về nhà, vợ bé của ba Trần cũng là người tình đầu tiên của ông ta. Năm xưa hai người chia tay, sau đó ba Trần quen với người vợ chính thức của mình, cũng chính là mẹ của Trần Uyên, hai người cùng nhau đồng cam cộng khổ, cuối cùng cũng có được tài sản và sự nghiệp của bản thân. Cũng vì năm đó làm việc quá vất vả nên mẹ của Trần Uyên mới mắc bệnh trong người, lúc sinh con suýt bước chân vào Quỷ Môn Quan, sau đó sức khỏe vẫn không khá lên được.

Chuyện làm ăn của ba Trần càng lúc càng phát triển, lúc này lại tình cờ gặp lại tình nhân cũ, sau đó chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Vợ lớn mới vừa qua đời được một tháng, ông ta đã không thể chờ nổi nữa, không muốn để cục cưng yêu dấu của mình phải chịu thiệt thòi.

Trần Uyên có một đứa em trai cùng cha khác mẹ, chỉ là cậu em này đã mắc bệnh bẩm sinh ngay từ khi mới sinh ra. Sau đó, thậm chí ba Trần còn nảy ra ý định muốn để cho Trần Uyên hiến tim cho cậu con trai út. Khi đó, anh ta chỉ mới tám tuổi vô cùng lo sợ thấp thỏm, cực kỳ hoảng loạn, bấy giờ, Lâm Khả Tinh sáu tuổi len lén nói nhỏ với Trần Uyên: "Em là thần đèn Aladdin, anh yên tâm đi, anh sẽ khỏe lên thôi! Trái tim của anh sẽ không bị đánh tráo đâu!"

Mấy ngày sau, đứa em trai đó tái phát bệnh tim phải đi cấp cứu, không cứu được rồi qua đời.

Tình nhân cũ của ba Trần suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, ba Trần không muốn để em yêu của ông ta tức cảnh sinh tình, bèn đưa Trần Uyên ra nước ngoài.

Lần nữa gặp lại, cuối cùng trên mặt Lâm Khả Tinh cũng nở nụ cười.

Họ tâm sự một lúc, Trần Uyên thân thiết hỏi: "Anh thấy hình như em không được vui cho lắm? Sao thế?"

Đối với Lâm Khả Tinh mà nói thì Trần Uyên chỉ là bạn hồi nhỏ, cô ta cũng không muốn nhắc đến chuyện của Tưởng Diên. Đó là bí mật nằm sâu nhất trong lòng cô ta, chỉ muốn nói với người mình tin tưởng, bèn lắc đầu: "Không có gì."

Trước khi bà ngoại làm phẫu thuật, tất cả những chỉ tiêu đều đạt tiêu chuẩn.

Giáo sư Hoàng lập tức sắp xếp lịch phẫu thuật, hiện tại dù chỉ là một cuộc tiểu phẫu nhỏ nhưng trước khi mổ đều phải ký giấy đồng ý phẫu

thuật. Lúc Giang Nhược Kiều ký tên, tay cũng run lên. Cũng may ông ngoại ở đây, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên cũng đều ở đây.

Mặc dù Lục Tư Nghiên mới năm tuổi nhưng lại rất hiểu chuyện, trước đó lúc bà ngoài nằm viện cậu nhóc không được tới thăm. Hôm qua nghe ba gọi điện thoại nói về chuyện làm phẫu thuật, nói cái gì mà ai cũng phải đến để tiếp sức cho bà ngoại thân yêu.

Ngòi bút thoáng ngừng lại.

Nhìn những dòng chữ trên giấy đồng ý, Giang Nhược Kiều thật sự không ký tên được.

Trong mắt cô còn thấp thoáng nước mắt, cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ phải ký tên vào tờ giấy này.

Lục Dĩ Thành đứng bên cạnh nhìn, dường như trong một thoáng, anh đã quay về lại buổi chiều hôm ấy, anh cũng ký tên của mình vào giấy thỏa thuận. Sau khi ký xong, anh thật sự không chịu nổi nữa, chạy đến lối thoát hiểm âm thầm khóc một lúc lâu.

Anh lo lắng nhìn về phía cô.

Chính vì thế mà tất cả mọi phản ứng của Giang Nhược Kiều, cho dù là lông mi chỉ thoáng run lên, anh cũng đều nhìn thấy rõ mồn một.

Chỉ thấy Giang Nhược Kiều nhắm mắt lại, siết chặt bàn tay đang cầm bút, nơi khớp xương trở nên trắng bệch nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, nhanh đến nỗi mọi người đều sẽ bỏ qua phản ứng như vậy... Cô mở mắt ra, vẻ mặt trở nên kiên quyết ung dung, ký xuống ba chữ một cách nhanh chóng mà kiên định: Giang Nhược Kiều.

Trước khi gây mê, Giang Nhược Kiều đi tới bên cạnh bà ngoại.

Bà ngoại mỉm cười, vẫy tay, ra dấu kêu cô đến gần.

Sau đó bà ngoại nhỏ giọng nói: "Kiều Kiều, bà có một quyển sổ tiết kiệm để ở tầng dưới cùng của hộp bánh quy trong tủ sách của con, cũng không có bao nhiêu tiền, Ông ngoại con cũng không biết tới số tiền này, mật mã là ngày sinh nhật của con."

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều cũng bật khóc.

Nước mắt thấm ướt một góc chăn này.

Cuối cùng bà ngoại cũng bị đẩy vào, Giang Nhược Kiều quay mặt vào tường, không muốn để cho người khác nhìn thấy cô đang khóc, cô tì trán vào tường, không nói một lời.

Cuộc phẫu thuật kéo dài mấy tiếng đồng hồ.

Lục Dĩ Thành ôm Lục Tư Nghiên ngồi ở bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ nhìn Giang Nhược Kiều một chút.

Cũng may cuối cùng phẫu thuật rất thành công.

Giáo sư nói, sau này chỉ cần đi kiểm tra định kỳ là tốt rồi, phải giữ tâm trạng vui vẻ.

Giang Nhược Kiều vừa muốn khóc vừa muốn cười, thật ra trong lúc phẫu thuật, cô vẫn luôn có một suy nghĩ: Chỉ cần ông ngoại và bà ngoại bình an khỏe mạnh là tốt rồi, cho dù bắt cô phải chịu đựng những chuyện trong nguyên tác thì cũng không sao cả!

Chỉ cần thay đổi được kết cục của ông bà ngoại là tốt rồi.

Giang Nhược Kiều quá mức kích động, sau khi ôm ông ngoại, cô lại ngồi xổm xuống ôm Lục Tư Nghiên, Cậu nhóc ôm lấy cô thật chặt, thì thầm nói vào tai cô: "Tiểu Kiều đừng sợ, Tiểu Kiều đừng khóc! Con sẽ luôn ở đây!"

Trước đây ba nói, mẹ là người kiên cường nhất trên đời này.

Cậu nhóc nhìn người mẹ trẻ tuổi của mình, có lúc lại nghĩ, hình như mẹ cũng không kiên cường mấy.

Mẹ cũng sẽ khóc nhè.

Nhưng mà...

Nhóc con lại nghĩ ngợi thêm một lát, mẹ vẫn đừng nên kiên cường thì tốt hơn! Mẹ muốn khóc thì cứ khóc cho đã đi!

Giang Nhược Kiều buông Lục Tư Nghiên ra, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lục Dĩ Thành, viền mắt đỏ hoe. Bởi vì vừa khóc xong nên đôi mắt cô vô cùng trong trẻo sáng ngời, mũi cũng hơi ửng đỏ.

Thật ra, anh rất muốn ôm một cái.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không ôm.

Cô nín khóc và mỉm cười.

Lục Dĩ Thành cũng nhìn cô cười.

Hai người cứ thế tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi. Cuối cùng, Giang Nhược Kiều nói: "Lục Dĩ Thành, cảm ơn cậu nhé!"

Sau đó Giang Nhược Kiều bị gọi đến văn phòng của bác sĩ.

Trên hành lang, Lục Tư Nghiên kéo Lục Dĩ Thành còn đang đứng dõi theo phương hướng Giang Nhược Kiều rời đi.

Cuối cùng Lục Dĩ Thành cũng lấy lại tinh thần, anh cúi đầu nhìn Lục Tư Nghiên: "Sao thế?"

Lục Tư Nghiên nói: "Chẳng phải ba rất muốn ôm mẹ à?"

"?" Ánh mắt Lục Dĩ Thành né tránh: "Ba không có, đừng nói lung tung."

Thằng bé cái gì cũng tốt, chỉ là cái miệng nhỏ cứ hay thích nói những lời làm người khác ngại ngùng.

Lục Tư Nghiên kéo dài giọng: "Người nào nói dối mũi sẽ dài ra đó."

Lục Dĩ Thành sờ lên mũi của mình theo bản năng. Động tác này của anh làm đứa nhỏ cười to: "Woa ha ha ha ha ha!"

Ba hồi trẻ có đôi khi ngốc quá đi mất! Hèn gì mẹ lại nói ba là tên ngốc.

Lục Dĩ Thành bối rối.

Lục Tư Nghiên ra hiệu cho anh ngồi xổm xuống: "Ba ơi, mau ngồi xổm xuống đi."

Lục Dĩ Thành bó tay, chỉ đành ngồi xổm xuống, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh định nói gì đó nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Tư Nghiên đột nhiên ôm chầm lấy anh, Lục Dĩ Thành ngơ ngác, làm gì thế?

"Vừa nãy mẹ ôm con, bây giờ con ôm ba, cũng xem như là ôm rồi!"

Lục Dĩ Thành: "..."

Chương 95:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sau khi thuốc gây mê hết tác dụng, bà ngoại mở mắt ra trong tiếng gọi của mọi người.

Trợ lý của giáo sư Hoàng từng căn dặn bọn họ, sau khi bà ấy tỉnh lại, tối thiểu là hai tiếng đồng hồ sau không được để bà cụ ngủ tiếp nữa. Nhưng bà ngoại rất muốn ngủ, mỗi khi bà ấy nhắm mắt lại định ngủ là ông ngoại lại lo lắng ngồi trên đầu giường, không ngừng gọi tên của bà: "Phượng Lan, Phượng Lan, bác sĩ đã nói là bà không được ngủ, mau thức dậy đi, đừng ngủ, đừng ngủ."

Bà ngoại bực bội mở mắt ra, sau khi phẫu thuật, vì tác dụng của thuốc gây mê còn sót lại, trông bà ấy có vẻ rất yếu.

Thật sự rất buồn ngủ, buồn ngủ đến cùng cực là sẽ như vậy.

Lỗ tai của ông ngoại cũng không thính cho lắm, lúc này sợ bà ngoại ngủ thiếp đi, thế là không ngừng lớn tiếng nói vào tai bà ấy.

Ai cũng nói càng lớn tuổi lại càng giống trẻ con, câu này cũng có cái lý của nó. Bà ngoại vô cùng tủi thân, giọng nói khàn khàn muốn mắng ông ngoại, quanh hốc mắt của bà ấy đã rưng rưng nước mắt: "Ông già, ông còn không cho tôi ngủ? Ông nhẫn tâm quá đi mất!"

Bà ấy cứ thích ngủ, cứ thích ngủ đó, trời sập xuống cũng phải ngủ!

Mặt mo của ông ngoại đỏ lên: "Bác sĩ đã nói rồi, không được ngủ, Phượng Lan, bà ráng chịu đi, ráng chịu chút thôi ha ha."

Bà ngoại rất tức giận, trừng mắt nhìn ông ngoại, ông ngoại lại cúi người khom lưng nói biết bao lời ngon ngọt bên tai bà ấy.

Chẳng hạn như, ông ấy hứa hẹn sau này bớt hút thuốc lại.

Lại như, sau này không ra ngoài câu cá nữa, sẽ ở trong nhà xem tivi với bà ấy.

Bà ngoại nghe ông ngoại nói xong, ghét bỏ nói: "Tốt nhất là ông đừng quay về thì hơn, ai thèm xem tivi với ông cơ chứ?"

Lục Dĩ Thành ở bên cạnh vừa nghe vừa nhìn, trong mắt toát lên ý cười.

Không biết tại sao anh cứ cảm thấy, Giang Nhược Kiều và bà ngoại cô thật sự rất giống nhau, nhất là ở phương diện tính cách.

Bây giờ nhìn bà ngoại của Giang Nhược Kiều, thậm chí anh còn nghĩ rằng, đợi khi cô già rồi chắc cũng sẽ như vậy.

Thật ra như vậy cũng tốt mà.

Anh chỉ lo cười, bất cẩn bắt gặp ánh mắt của Giang Nhược Kiều ở đối diện, chợt cảm thấy cả người như bị bấm nút tạm dừng, nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ, cũng không dám nhúc nhích.

Giang Nhược Kiều nhẹ nhàng liếc anh một cái.

Cười cái gì, buồn cười lắm à? Là chàng trai thích cười gì đó hả?

Lục Dĩ Thành thấy cô không nhìn mình nữa, lúc này mới cúi đầu xuống.

Lục Tư Nghiên đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì nhếch miệng cười.

Cuộc phẫu thuật của bà ngoại rất thành công, tốc độ khôi phục sau khi phẫu thuật cũng rất tốt. Giáo sư Hoàng nói phải quan sát thêm mấy hôm nữa, nếu không có vấn đề gì xảy ra thì có thể xuất viện luôn. Bệnh viện cao cấp chính là như vậy, rất thiếu giường bệnh, bên ngoài còn có rất nhiều người xếp hàng chờ đi vào làm phẫu thuật. Sau khi phẫu thuật xong, Giang Nhược Kiều đã hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, hiện tại đã sớm hơn

ít nhất một năm so với tuyến thời gian trong mơ, chắc sẽ không có chuyện gì nhỉ?

Ngày cuối cùng của Tuần lễ vàng là sinh nhật của Đỗ Vũ.

Lục Dĩ Thành vốn không muốn đi, nhưng Đỗ Vũ gọi tới mấy cuộc, đối với Đỗ Vũ mà nói thật sự là một ngày sinh nhật tuổi hai mươi vô cùng quan trọng.

Quan hệ của Lục Dĩ Thành với Đỗ Vũ thật sự không tệ, không có lý nào lại lại từ chối không đi. Lục Tư Nghiên cũng có ông ngoại của Giang Nhược Kiều trông rồi, cuối cùng anh vẫn phải đến dự tiệc sinh nhật của Đỗ Vũ. Trông anh ta có vẻ không được hào hứng cho lắm, Đỗ Vũ thấy Lục Dĩ Thành đến, cuối cùng trên mặt của anh ta cũng nở nụ cười chân thành hơn một chút. Anh ta khoác một tay lên vai Lục Dĩ Thành, kéo anh sang một bên rồi nói nhỏ: "Sếp Lục, cậu bật mí cho tôi biết đi, cậu đã cua được Giang Nhược Kiều chưa?"

Lục Dĩ Thành: "..."

Sao cậu biết thế?

Thấy Lục Dĩ Thành im lặng, Đỗ Vũ cũng thở dài một hơi: "Giang Nhược Kiều thật sự khó theo đuổi lắm."

Đỗ Vũ giống như đã học một khóa đổi mặt chuyên nghiệp, một giây trước mới vừa than ngắn thở dài, một giây sau đã nạp đầy máu hồi sinh: "Nhưng mà, sếp Lục à, tôi tin tưởng vào thực lực của cậu, người giống như cậu, thắp đèn lồng cũng khó mà tìm ra. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu, cậu mà theo đuổi được Giang Nhược Kiều rồi thì chưa biết chừng đời tôi sẽ nghênh đón ánh rạng đông."

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành cũng nghe ra được suy nghĩ thật trong lòng của Đỗ Vũ: "Cậu và Vân Giai có chuyện gì thế?"

Đỗ Vũ cụp mắt, lắc đầu: "Cô ấy chẳng thèm để ý đến tôi."

Vân Giai thật sự có chút tình cảm với Đỗ Vũ.

Nhưng mà một chút tình cảm đó thì đã tính là gì chứ? Rất mơ hồ! Đối với Đỗ Vũ, thậm chí Vân Giai còn chưa quan tâm anh ta đến mức chần chừ không biết có nên chấp nhận hay không. Vì thế, sau đợt đến Nông Gia Lạc, tất nhiên là vẫn còn giữ khoảng cách để Đỗ Vũ trở lại vạch xuất phát...

"Kế hoạch A của đường cong cứu nước đã hoàn toàn thất bại." Đỗ Vũ nói bóng nói gió, muốn ám chỉ đến Tưởng Diên.

Đỗ Vũ còn nói: "Nhưng mà bây giờ vẫn chưa khởi động kế hoạch B của đường cong cứu nước, sếp Lục, anh Lục, hạnh phúc của tôi nhờ cả vào cậu đó!"

Lục Dĩ Thành nhìn Đỗ Vũ, anh không có kinh nghiệm yêu đương với ai, nhưng anh nghĩ chắc Đỗ Vũ đã hiểu lầm rồi, bèn chần chừ nói: "Không cần dồn hết hy vọng lên người khác đâu. Nếu như cô ấy muốn ở bên cậu, vậy cũng chỉ là vì cậu."

Đỗ Vũ cũng là dân FA.

Về mặt này, anh ta chỉ biết chút chút chứ chưa hoàn toàn được khai sáng.

Có lẽ Lục Dĩ Thành thông minh hơn Đỗ Vũ một chút, anh cảm thấy việc này ấy mà vốn là chuyện của hai người, không liên quan đến Tưởng Diên, cũng không liên quan gì đến Giang Nhược Kiều và anh... Đây là chuyện giữa Đỗ Vũ và Vân Giai, có thành hay không thì cũng phải xem bọn họ, không nên lúc nào cũng nghĩ đến đường cong cứu nước gì gì đó.

Đỗ Vũ thở dài.

Tưởng Diên cũng đến tham gia sinh nhật của anh ta, hiện tại Lục Dĩ Thành không trọ ở trường, Tưởng Diên và Đỗ Vũ vẫn sống chung ký túc xá, buổi tiệc sinh nhật như thế này, Đỗ Vũ không thể bỏ qua người này. Tưởng Diên và Lục Dĩ Thành xuất hiện rất đột ngột, tất cả mọi người đều

chú ý đến vết thương của bọn họ. Lục Dĩ Thành thì khỏe hơn một chút, vết thương bên môi sắp khỏi rồi, nhưng Tưởng Diên thì trông có vẻ nghiêm trọng hơn. Một người xuất hiện ở đây thì không ai chú ý tới nhưng nếu hai người cùng xuất hiện, còn đồng thời đều bị thương, vậy thì không khỏi khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Ngoài mặt thì mọi người đều bình tĩnh nhưng trong lòng đang hò hét inh ỏi: !!! Đã xảy ra chuyện gì mà quần chúng hóng hớt như chúng tôi không biết thế?

Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên không ngồi chung một chỗ.

Cũng chẳng ai bắt chuyện với ai.

Bầu không khí có chút vi diệu, tất nhiên cũng rất kích thích, có bạn nam đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, thậm chí còn quan sát hoàn cảnh xung quanh, đã tưởng tượng ra đủ loại trường hợp ở trong đầu. Nếu như Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên đánh nhau thì ngồi vị trí nào hóng hớt ngon hơn, hay ngồi xem trò hay nhưng không bị dính đạn?

Điện thoại di động của Lục Dĩ Thành để trong túi rung lên một cái, anh lấy ra mở khóa.

Điện thoại di động để dưới gầm bàn, anh cúi đầu nhìn sơ qua, là tin nhắn Wechat của Giang Nhược Kiều gửi đến.

Giang Nhược Kiều: [Nhớ nhắc ông ngoại của tôi uống thuốc đó nha~]

Trong mắt của Lục Dĩ Thành toát lên ý cười, anh cúi đầu xuống, ngón tay thon dài gõ chữ trên màn hình: [Có dán giấy note rồi, Tư Nghiên cũng sẽ nhắc nhở, đợi một lát nữa tôi sẽ gọi về. Phải rồi, quên nói nữa, hôm nay tôi ra ngoài, hôm nay là sinh nhật của Đỗ Vũ.]

Giang Nhược Kiều: [Ờ ờ.]

Chương 96:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều: [Vậy cậu đi chơi cho vui vẻ nhé, không cần gọi điện về đâu, tôi sẽ tự gọi điện nhắc nhở ông ngoại tôi.]

Lục Dĩ Thành cúi đầu gửi tin nhắn Wechat cho người khác.

Dĩ nhiên hình ảnh này rơi vào trong mắt của Tưởng Diên ngồi ở chếch đối diện.

Tưởng Diên hờ hững nhìn, cả người đều tỏa ra luồng khí áp thấp kiểu "người sống chớ đến gần". Anh ta thờ ơ mở nắp lon bia.

Lúc bữa tiệc sắp kết thúc, điện thoại di động của Lục Dĩ Thành reo lên, là Lục Tư Nghiên gọi điện thoại đến.

Các bạn học ở trên bàn đều trò chuyện rôm rả, hiển nhiên chỗ này không phải là môi trường thích hợp để nghe điện thoại. Anh dứt khoát đứng dậy, một tay cầm điện thoại di động ra khỏi phòng VIP. Ai dè, anh vừa rời khỏi phòng không được bao lâu thì Tưởng Diên cũng kiếm cớ rời khỏi đó. Ở ngã rẽ, Tưởng Diên lạnh lùng nghe Lục Dĩ Thành gọi điện thoại.

Giọng nói của Lục Dĩ Thành rất dịu dàng, có cảm giác cưng chiều mơ hồ "Sắp về rồi, con muốn ăn cái gì, ba mua cho con."

Lục Tư Nghiên nói: "Ông cố ngoại nói ông muốn uống trà sữa."

Lục Dĩ Thành không tin cho lắm, tuy nhiên anh nghĩ lại thì ông ngoại của Giang Nhược Kiều thật sự rất thích đồ ngọt nhưng vẫn luôn bị cô kiểm soát.

Ông cụ mắc tam cao*, thật sự phải ăn ít đồ ngọt lại.

*"Tam cao" là tổ hợp bệnh thường mắc phải ở những người bước vào độ tuổi trung niên, gồm ba loại bệnh là huyết áp cao, đường huyết cao và mỡ máu cao.

Nhưng nếu anh từ chối ngay, liệu ông ngoại có tức giận không nhỉ?

Lục Dĩ Thành chần chừ hỏi: "Ông muốn uống trà sữa gì?"

Lục Tư Nghiên nói: "Kem phô mai nho."

Lục Dĩ Thành muốn đỡ trán: Rốt cuộc là ông ngoại muốn uống hay là Tư Nghiên muốn uống thế?

Nhưng mà cuối cùng anh vẫn đồng ý: "Được, kem phô mai nho, ít đường."

Lý trí nói với Tưởng Diên rằng người ở đầu dây bên kia điện thoại không phải là Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều vốn không thích uống trà sữa.

Nhưng nếu con người luôn giữ được lý trí thì tốt rồi, Tưởng Diên lại không nhịn được mà nghĩ: Nếu là cô ấy thì sao? Nếu như quan hệ giữa bọn họ đã thân mật đến mức này thì sao?

Suy đoán này làm Tưởng Diên sắp phát điên.

Anh ta quay về phòng VIP tiếp tục uống rượu, trong khoảng thời gian gần đây, số lần anh ta uống rượu đã tăng vọt. Buổi tiệc còn chưa kết thúc, anh ta đã về trước. Ra khỏi quán ăn, anh ta cũng không biết mình có thể đi đâu, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, anh ta cảm thấy mình đã đánh mất tất cả. Thậm chí, anh ta cũng không biết bây giờ mình còn có thể đi đâu.

Cuối cùng, anh ta đi về phía trường học.

Dưới lầu ký túc xá, anh ta nhìn thấy một người.

Hôm nay Lâm Khả Tinh phải lấy hết can đảm để đến tìm Tưởng Diên, cô ta rất muốn gặp anh ta, cô ta cũng rất muốn biết tình hình của dì Tưởng bây giờ ra sao. Hiện tại cuộc sống của cô ta vô cùng tồi tệ, dì Tưởng không có ở đây, cô ta gần như không còn người thân cận nào nữa, hơn nữa anh ta còn không chịu về nhà. Lâm Khả Tinh có thể chịu đựng đến hôm nay mới đi tìm Tưởng Diên, đã là kết quả sau khi cô ta kiềm chế hết lần này đến lần khác.

Vừa nhìn thấy Tưởng Diên, sống mũi của Lâm Khả Tinh đã ê ẩm.

Cô ta từng nghĩ đến chuyện Tưởng Diên sống không được tốt, nhưng không ngờ anh ta lại sa sút đến mức này.

"Anh Tưởng Diên." Lâm Khả Tinh đi tới phía trước, gọi anh ta một tiếng.

Tháng mười trời tối sớm, lúc này đèn đường dưới ký túc xá đều sáng lên.

Tưởng Diên bình tĩnh nhìn Lâm Khả Tinh, chỉ là bàn tay bỏ trong túi tiền đã siết chặt lại.

Khóe mắt Lâm Khả Tinh đỏ ửng, trong mắt toàn là hình bóng của anh ta: "Anh Tưởng Diên, hôm nay em đến tìm anh là vì..."

Tưởng Diên nhìn Lâm Khả Tinh như vậy, không nhịn được mà nghĩ, rốt cuộc trước đó anh ta chậm tiêu đến cỡ nào.

Nhớ đến những lời Nhược Kiều nói ở công viên Hồ Tâm, anh ta bật cười tự giễu, hèn gì Nhược Kiều nói Lâm Khả Tinh thích anh ta.

Có lẽ điều Nhược Kiều để ý không phải là buổi tối ngày hôm đó, cái cô để ý là bên cạnh anh ta có một người "em gái" như vậy.

Vì vừa uống rượu, hơn nữa Lục Dĩ Thành làm anh ta kích thích, làm cho anh ta giờ đây nói năng cũng không lựa lời: "Em đừng đến gần anh."

Giây phút này, cuối cùng Tưởng Diên cũng nghĩ ra, buổi tối ngày hôm đó Lâm Khả Tinh không hề lên tiếng, cũng không đẩy anh ta ra.

Đầu anh ta đau muốn nứt ra.

Mãi đến khi trong đầu anh ta nảy ra một suy nghĩ thế này: Nếu như, nếu như không có buổi tối ngày hôm đó, hiện tại có phải anh ta và Nhược Kiều vẫn tốt đẹp hay không?

Lâm Khả Tinh ngỡ ngàng nhìn Tưởng Diên: "Anh Tưởng Diên..."

Tưởng Diên sớm đã như một dây cung bị kéo rất căng, căng đến cực hạn, hôm đó đánh nhau với Lục Dĩ Thành cũng không giảm bớt được. Có lẽ bản tính của con người chính là như vậy, biết người này thích mình, thế là không kiêng dè gì mà bày ra mặt xấu nhất của mình cho người này xem: "Tại sao em lại đến tìm anh? Còn đến tìm anh làm gì nữa?"

Rõ ràng anh ta biết tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ mẹ mình, bởi vì sự tham lam của mẹ.

Nhưng mẹ đã đi rồi.

Tưởng Diên vốn định một mình tiêu hóa, nhưng Lâm Khả Tinh lại đến anh ta, điều này khiến anh ta vô cùng đau khổ: "Tại sao phải thích anh? Tại sao?"

Anh cực kỳ khó chịu: "Khó khăn lắm anh mới vui vẻ lên được một chút, không dễ gì anh mới có thể ở bên cạnh Nhược Kiều. Tại sao mọi người nhất định phải làm như vậy, có phải là phá bĩnh anh thì mọi người mới thấy vui vẻ đúng không?"

Lâm Khả Tinh ngỡ ngàng nhìn anh ta.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mi.

Lâm Khả Tinh hối hận rồi, hôm nay cô ta không nên đến đây tìm Tưởng Diên, không đến tìm anh ta thì sẽ không nghe thấy những lời như

vậy.

Điều đau khổ nhất không phải là yêu đơn phương, mà cảm xúc hèn mọn ấy lại bị người kia căm hận và ghét bỏ, đây mới là điều đau khổ nhất.

Cô ta muốn bịt lỗ tai lại, như vậy thì không cần phải nghe anh ta nói những lời mang theo gai nhọn, sắc bén như dao thế nữa.

Nhưng những câu nói đó vẫn lọt vào lỗ tai của cô ta.

"Xin em hãy về đi, sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa."

Lâm Khả Tinh cảm thấy mình như thể một xác chết biết đi đã bị rút cạn linh hồn.

Cô ta đi trong sân trường, ra khỏi Đại học A, đứng trước cửa trường học, cảm thấy mờ mịt, nước mắt đã chảy cạn từ lâu.

Cô ta không biết bây giờ mình có thể đi tìm ai.

Tìm ba mẹ sao? Không được.

Dì thì sao, nhưng dì đã đi đâu rồi? Làm cách nào cũng không tìm được dì, Lâm Khả Tinh vô cùng nhớ nhung sự ôm ấp và vòng tay của mẹ Tưởng... Vào giờ phút này, cô ta phát hiện ra mình lại chẳng tìm được một ai để có thể trút bầu tâm sự. Viền mắt khô khốc, cô ta lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho người chị em thân thiết của mình: [Có đó không? Tôi khó chịu quá...]

Cảm thấy sắp chết đến nơi.

Qua một lúc lâu sau chị em mới trả lời tin nhắn: [Lại là chuyện của cậu với anh Tưởng đó à? Thôi đừng nói nữa, tôi không muốn nghe tiết mục tám giờ mắc ói giữa hai người nữa đâu! Xùy xùy, tôi sắp đi tham gia party rồi~]

Không có một ai để tâm sự.

Lâm Khả Tinh mờ mịt ngơ ngác đứng ở ngã tư. Không biết mình có thể đi đâu, cũng không biết mình có thể tìm ai.

Mãi đến khi điện thoại di động của cô ta reo lên.

Là Trần Uyên gọi điện tới.

Từ lúc mơ thấy Lâm Khả Tnh gọi điện thoại tâm sự với người ta, Giang Nhược Kiều đã suy nghĩ đến chuyện làm một video.

Mấy hôm nay ở bệnh viện cô cũng không rảnh rỗi, dùng video trước đó đã quay làm tư liệu, chỉ cắt nối rồi biên tập cũng sắp tốn hết ba ngày, cuối cùng cũng đăng được video lên trang cá nhân.

Trước đó thật ra đã có fan hỏi Giang Nhược Kiều, quay video không nhận quảng cáo có kiếm được tiền hay không.

Cũng có rất nhiều fans đều là học sinh rất quan tâm đến chuyện này.

Trước đó Giang Nhược Kiều không muốn nói, là bởi vì xây dựng cho mình một thiết lập tiên nữ học sinh xuất sắc. Cô cũng có một chút cảm giác hư vinh, vì vậy vẫn luôn không nhắc đến hoàn cảnh gia đình của mình, cũng không nhắc đến chuyện mình kiếm tiền mệt gần chết. Dù sao thời buổi này mà, cô chiêu nhà giàu gì đó thật sự hay khơi gợi lòng hiếu kỳ của mọi người. Cô cũng xem như đã rất kiềm chế, biết tự lượng sức mình, cũng không dám nhận vơ cái thân phận cô chiêu lá ngọc cành vàng này... Nhưng mà, mấy món mỹ phẩm với đồ dưỡng da thỉnh thoảng lọt vào khung hình video thật sự vượt qua khả năng chi tiêu của rất nhiều sinh viên bình thường.

Cái video này đã vạch rõ mọi chuyện.

Thật ra vẫn còn rất nhiều fans lầm tưởng rằng cô là cô chiêu nhà giàu...

Nội dung chủ yếu trong video là tường thuật lại làm thế nào cô tự kiếm tiền trong thời gian đi học.

Có hôm trời vừa sáng cô đã thức dậy đi chụp hình, trải qua sự đồng ý của bà chủ, bà chủ cũng xuất hiện trong video.

Trong video, cô đùa vui rằng kim chủ ba ba của mình chính là bà chủ.

Trong video, cũng có một số đoạn ghi lại cảnh buổi tối cô không ngủ mà chăm chỉ dịch bài.

Cô thản nhiên thừa nhận bản thân thích mua đồ này nọ. Có điều ở đoạn cuối, nhằm đề cao giá trị quan tích cực, cô xem như động viên các fans hâm mộ tốt nhất là đừng vung tay quá trán, phải giữ lý trí. Hồi cấp ba cô cũng nghe rất nhiều trường hợp cho vay qua mang, nên sau khi lên Đại học cô không muốn tạo thêm áp lực cho gia đình, vì vậy mới quyết định cố gắng làm việc để thỏa mãn sở thích của bản thân.

Trong video, giọng nói của Giang Nhược Kiều vang lên: "Thật ra dạo này tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện ghi nợ, mọi người có app ghi nợ nào tốt tốt thì đề cử cho tôi với nhé."

Bởi vì video với chủ đề "Hoài niệm" có lượt xem rất cao, cũng mang lại sự nổi tiếng cho cô, cho nên video này vừa mới đăng lên thì đã có rất nhiều người vào bình luận...

"Tiểu Kiều chăm chỉ quá đi! Trước đó cứ nghĩ Tiểu Kiều là cô chiêu nhà giàu không đấy. Tiểu Kiều, chị giỏi quá, em lại thích chị hơn nữa rồi!"

"Ha ha ha ha tôi cũng vậy nè, trước đó thấy mỹ phẩm dưỡng da của Tiểu Kiều đều là hàng đắt tiền... Thì ra là tự đi làm rồi kiếm tiền mua! Bà xã nghe lời anh, nhận quảng cáo đi, trước đó em không nhận quảng cáo nên anh cứ nghĩ em không thiếu tiền đó chứ..."

"Người qua đường, rất chăm chỉ, tam quan cũng rất đứng đắn! Bản thân có nhu cầu mua sắm thì tự thỏa mãn bản thân, như vậy mới đúng chứ!"

Lục Dĩ Thành mới bước ra khỏi phòng rửa tay, ngồi trên ghế sô pha, vừa lấy khăn lông lau khô tóc vừa xem video của cô.

Không biết tại sao khi nghe cô nói "Bị người khác ảnh hưởng nên dạo này muốn ghi chép tiền bạc lại", anh giống như bị người ta đánh một cái.

Lại không nhịn được mà suy nghĩ: Là vì trước đó cô nhìn thấy sổ sách ghi chép tiền bạc của anh ư?

Ánh đèn trên đầu mờ tối, anh khựng lại một chút, cuối cùng nhấn like dưới video của cô.

Chương 97:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc tinh thần sa sút nhất, Giang Nhược Kiều cũng từng nghĩ không quan tâm đến tài khoản kia, nói không chừng ngày nào đó cũng bị người ta khóa mà thôi.

Nhưng đến cuối cùng, cô vẫn không đành lòng.

Tuy ngay từ đầu khi mở tài khoản này, cô vốn có lòng riêng, thậm chí cả bình luận với fan cũng vậy, cô phải suy đi nghĩ lại, xác định không có vấn đề gì thì mới dám trả lời. Nhưng dù gì cũng gắn bó hai năm trời, cô cũng có tình cảm với tài khoản này. Dù gì nó cũng từng là tâm huyết của cô, cho dù nó là lâu đài trên không, cho dù đối với một số người, chỉ cần một câu nói cũng có thể làm nó biến mất.

Mấy tháng gần đây, lượng fan hâm mộ trên tài khoản cá nhân của Giang Nhược Kiều tăng đột ngột, số người tìm cô hợp tác quảng cáo ngày càng nhiều, trong đó có cả mấy nhãn hiệu lớn. Nhưng Giang Nhược Kiều không còn hăng hái nữa, thật sự chẳng khơi dậy nổi hứng thú. Cô là kiểu người cẩn thận, tỉ mỉ thái quá trong rất nhiều chuyện. Nếu cô muốn nhận quảng cáo, trước tiên cô phải điều tra một lượt xem bên thương hiệu, thậm chí là người phát ngôn có lịch sử đen tối hay không, có từng vô tình đưa ra quan điểm khiến người khác khó chịu không. Sau đó, cô còn phải đích thân dùng thử một khoảng thời gian, cô không muốn bị người khác nói là kẻ hám tiền. Dù gì hầu hết các fan của mình đều là sinh viên, chính cô cũng là sinh viên, biết được phần lớn ví tiền của mọi đều rỗng tuếch, cho nên đợi đến khi cô làm xong mấy việc kể trên thì mọi chuyện đã muộn màng...

Gần đây cô còn bận hơn cả chó, không có thời gian để nghiên cứu những thứ đó, thế là không khỏi cảm khái: Giang Nhược Kiều ơi Giang Nhược Kiều, cả đời này mày cũng đừng mong phát tài!

Giang Nhược Kiều, người chẳng mong tới việc phát tài trong kiếp này vẫn đang sống rất nỗ lực và nghiêm túc.

Cô vẫn quyết định đưa ông bà ngoại về thành phố Khê.

Khí hậu của thành phố Khê và Bắc Kinh hoàn toàn khác nhau. Hai ông bà đều quen sống với cuộc sống tại quê nhà, vì lo nghĩ cho sức khỏe của bà ngoại, Giang Nhược Kiều đặt vé trở về. Tuy ông bà ngoại cũng càm ràm vài câu nhưng vẫn đồng ý, ra ngoài lâu như thế, ai cũng đều nhớ nhà cả thôi. Có câu ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó của mình. Hơn nữa, Bắc Kinh tấc đất tấc vàng, nhà rộng một chút thì rất đắt, nhà rẻ hơn thì lại rất hẹp, ở đâu cũng không thoải mái như nhà mình.

Giang Nhược Kiều xin nhà trường nghỉ hai ngày.

Sau khi trở về, cô quét dọn trong ngoài xong đâu vào đấy, rồi mới tới mộ của ba.

Ba của Giang Nhược Kiều đã hy sinh trong khi đang làm công vụ.

Ngay chính bản thân cô cũng không hiểu cho lắm. Rõ ràng hôm trước ba còn nói muốn đưa cô đến công viên giải trí, tại sao hôm sau ông ấy lại được đắp một tấm vải trắng. Lúc ba qua đời, cô còn rất nhỏ. Nếu không chụp ảnh thường xuyên, cô cũng sắp không nhớ ra dáng vẻ của ông ấy như thế nào. Trong trí nhớ của Giang Nhược Kiều, ba mẹ cô rất yêu thương nhau, cũng có lúc cãi nhau, đa phần là vì công việc của ba. Sau khi ba qua đời, mẹ cô gầy đi rất nhiều. Người lớn thường nói nếu không có cô, mẹ cô cũng đi theo ba luôn rồi.

Giang Nhược Kiều cũng từng trách cứ mẹ của mình.

Nhưng bây giờ, cô đã nghĩ thông suốt. Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.

Đúng như bà ngoại nói, duyên phận vợ chồng của mẹ và ba chỉ dài đến thế, đến cùng duyên cũng đã tận. Rốt cuộc tình cảm hai mẹ con cô cũng

nhạt nhòa như thế, không cưỡng cầu được. Chỉ cần sau này hay mẹ con đều sống tốt, thế là đủ rồi.

Giang Nhược Kiều phủi tro trên bia mộ.

Trong bức ảnh, ba cô đang mặc đồng phục.

Cô không quen nói thành lời nên chỉ thầm nhủ trong lòng: "Ba ơi, Tết này con sẽ dẫn con của con tới đây để ba nhìn thử, cực kỳ giống con lúc nhỏ."

…

Giang Nhược Kiều còn phải đến trường, vì vậy chưa về nhà được bao lâu thì đã mua vé trở về.

Lục Tư Nghiên biết được, cứ bám riết Lục Dĩ Thành đòi anh đưa ra trạm xe đón mẹ.

Chính Lục Dĩ Thành cũng có lòng riêng, giả bộ làm dáng, mặc cho Lục Tư Nghiên vô cớ gây rối một lúc, cuối cùng anh mới chịu gật đầu.

Hôm nay nhiệt độ giảm đột ngột, hôm qua còn mặc áo mỏng, hôm nay phải mặc áo khoác. Lúc ra ngoài, Lục Dĩ Thành đưa điện thoại cho Lục Tư Nghiên để hai mẹ con gọi video. Anh để ý thấy cô vẫn mặc áo sơ mi. Lục Dĩ Thành nhớ lại, hai ngày trước khi anh đưa cô tới trạm xe, hình như Giang Nhược Kiều cũng không mang theo quá nhiều hành lý…

Lục Tư Nghiên kinh ngạc hỏi: "Mẹ, mẹ không lạnh ạ?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Mẹ vẫn ổn, sao vậy, bên Bắc Kinh lạnh lắm hả?"

Cậu nhóc kéo dây áo hoodie có nón: "Mẹ nhìn này, hôm nay con phải mặc đồ dày thế đấy, bên ngoài gió lớn lắm!"

Giang Nhược Kiều: "Chết rồi, mẹ ra ngoài mà quên xem dự báo thời tiết ở Bắc Kinh."

“Vậy không phải mẹ sẽ bị cóng hay sao?” Lục Tư Nghiên hơi sốt ruột hỏi.

“Ổn mà, phòng ngủ của mẹ vẫn còn quần áo, cùng lắm chỉ cóng trong vài tiếng thôi. Mẹ có thể chịu được.” Giang Nhược Kiều quả thật có thể chịu được, dù gì khi chụp ảnh Hán phục phong cách mùa xuân đều chụp lúc tiết trời giá lạnh. Các mùa luôn trái ngược, mùa xuân chụp kiểu mùa hè, mùa hè chụp kiểu mùa thu…

Lục Dĩ Thành nghe hết cuộc đối thoại này.

Gần trạm xe cũng rất náo nhiệt, tranh thủ lúc còn sớm, anh dẫn Lục Tư Nghiên tới một trung tâm mua sắm gần đó.

Cậu bé hơi bối rối: “Không phải chúng ta tới đón mẹ à ba, sao lại tới đây dạo phố?”

Lục Dĩ Thành nhẹ nhàng thở dài: “Ba đã kiểm tra rồi, còn nửa tiếng nữa tàu mới tới trạm nên ba qua đây mua chút đồ.”

“À, được thôi!” Lục Tư Nghiên cố tình nhắc nhở một câu: “Chỉ cần đừng tới trễ là được.”

Lục Dĩ Thành đưa cậu bé tới cửa hàng đồ nữ và đi loanh quanh một chút. Giá trị nhan sắc của hai ba con đều xuất sắc như nhau nên thu hút ánh nhìn của nhân viên bán hàng. Cô ta cười híp mắt, nói: “Anh đẹp trai, có phải anh muốn mua quần áo cho bạn gái không? Xin mời vào, toàn là kiểu mới ra mắt, mua ba món sẽ được giảm mười phần trăm đấy.”

Ba món được giảm mười phần trăm.

Lục Dĩ Thành nhìn sơ qua cửa hàng.

Chần chừ một lúc, anh vẫn dắt Lục Tư Nghiên đi vào. Cậu ngạc nhiên thốt lên: “Mua đồ cho Tiểu Kiều sao?”

Về mặt xưng hô, Lục Tư Nghiên rất thuận miệng, hễ có mặt người ngoài hay người khác để ý đến thì cậu nhóc đều không gọi ba mẹ.

Lục Dĩ Thành không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, anh chỉ nói: "Con cũng chọn giúp đi."

Nhân viên bán hàng nhiệt tình tiến lên: "Anh đẹp trai, anh muốn mua kiểu đồ nào cho bạn gái thế? Mua váy, quần hay áo khoác?"

Lục Dĩ Thành nghĩ ngợi: "Áo khoác."

"Nào, mời sang bên này, trong đây là kiểu mới của mùa thu, mới ra mắt." Nhân viên bán hàng giới thiệu.

Đồ trong cửa hàng quần áo nữ rất nhiều, đúng là rối mắt. Từ miệng của cô nhân viên, cô ta hận không thể nói mỗi mẫu đều là kiểu mới, thật là làm khó Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên. Cậu bé mới năm tuổi, ngay cả đồ cho mình cũng không biết chọn, chứ đừng nói chi chọn đồ cho mẹ. Còn Lục Dĩ Thành, ngoài việc mua cho bà nội quần bông và ủng bông ra thì chưa từng mua đồ cho người khác giới, kinh nghiệm trong lĩnh vực này cũng là con số không.

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành rất nghiêm túc lướt xem vòng bạn bè của Giang Nhược Kiều và mở tài khoản khác của cô.

Sau khi xác nhận phong cách, sở thích của cô, cuối cùng đã chọn được một chiếc áo khoác len dệt kim.

Là màu trắng hồng, hồng xen trắng, trắng xen hồng.

Tóm lại, Lục Tư Nghiên đã nói rồi, Lục Dĩ Thành cũng cảm thấy được.

Nhân viên bán hàng rất thực tế, khéo léo nhắc nhở: "Thật ra, màu kiểu này rất kén người, người có làn da trắng muốt mặc lên trông mới đẹp.

Lục Dĩ Thành vô thức trả lời: "Cô ấy rất trắng."

Quả thật rất trắng.

Mặt mày của cô nhân viên bán hàng rạng rỡ: "Thế à, bạn gái của anh đẹp trai chắc chắn là đại mỹ nữ rồi."

Lục Dĩ Thành vừa định nói: Không phải bạn gái…

Cô ta cũng không nhẫn nại nghe lời đính chính, quay người cầm chiếc áo lên rồi vui mừng hớn hở, hân hoan đi tới quầy hàng, cất cao giọng: "Anh đẹp trai, anh trả tiền mặt hay quét mã?"

Lục Dĩ Thành: "Quét mã."

"Anh đẹp trai, không cân nhắc mua thêm hai món nữa sao? Ba món được giảm mười phần trăm đó." Nhân viên bán hàng nói.

Lục Dĩ Thành: "Không cần."

Không có chương trình giảm giá gì, dù gì đây cũng là kiểu mới.

Bốn trăm năm mươi tám tệ.

Anh cũng không biết rốt cuộc giá của đồ cho nữ này là rẻ hay đắc.

Hoàn toàn không hiểu.

Anh xách túi, dẫn Lục Tư Nghiên đến trạm xe.

Cách hai con đường chính, hai người đi hơn hai mươi phút mới tới.

Giang Nhược Kiều mặc áo sơ mi, kéo vali theo một nhóm đông người đi tới lối ra. Lục Dĩ Thành khá cao nên có ưu thế, vừa nhìn đã thấy cô và vẫy tay với cô. Giang Nhược Kiều thấy anh thì khựng lại, sau đó giương môi cười, bước nhanh đến bên này.

Thật ra cũng chỉ có vài hôm chưa gặp, nhưng cô rất nhớ Lục Tư Nghiên. Giang Nhược Kiều ôm lấy cậu, hôn vào cái rồi mới thả ra

Lục Tư Nghiên tỏ ra háo hức, kích động và kéo tay của Giang Nhược Kiều: "Tiểu Kiều, ba mua đồ cho mẹ nè."

Giang Nhược Kiều nhìn qua Lục Dĩ Thành, xách túi giấy trong tay lên, logo trên túi chắc là nhãn hiệu đồ nữ.

“Mua quần áo?” Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm: ‘Cũng chưa bị hố, đến cái túi cô cũng biết là quần áo, có nghĩa cô biết nhãn hiệu này… Ừm, không bị hố.’

Anh đưa túi giấy cho cô và không nói gì thêm.

Giang Nhược Kiều lấy quần áo ra, có vẻ nghi ngờ nhìn anh: “Cậu mua cho tớ thật à?”

Lục Tư Nghiên ôm eo của Giang Nhược Kiều: “Đúng vậy. Hôm nay gió to, Tiểu Kiều đừng để bị cảm.”

Phản ứng đầu tiên của Giang Nhược Kiều chính là tới nhãn hiệu trên quần áo.

Lục Dĩ Thành: “…”

Thật ra anh muốn cắt tag đi, nhưng lại lo cô mặc quá khổ hoặc quá nhỏ, nếu cắt bỏ tag thì không cách nào đổi lại được.

Giang Nhược Kiều vừa xem giá vừa hỏi :”Bao nhiêu tiền?”

Lục Dĩ Thành sờ mũi, mở to hai mắt nói bừa: “Tám mươi lăm tệ.’’

Cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng thấy giá tiền, cô ngẩng đầu lên: “Lục Dĩ Thành.”

Cô gọi anh.

“Trông tôi giống kẻ ngốc lắm hả?”

Lục Dĩ Thành: “... Không phải.”

Giang Nhược Kiều trừng mắt: "Còn tám mươi lăm tệ, bây giờ tôi cho cậu thêm tám mươi lăm tệ nữa, cậu đi mua thêm một cái đi."

Nói nhăng nói cuội, rõ ràng chính là khinh thường IQ của cô mà.

Đây là mẫu mã mới ra mắt, từ kiểu dáng tới cảm giác "chạm vào", chắc chắn là mua với giá đúng trên tag.

Cho dù anh bịa thêm hai trăm ba trăm thì cô cũng tin. Tên này ngon, nói thẳng tám mươi lăm tệ, không phải coi thường IQ của cô thì là gì nữa?

Còn tám mươi lăm tệ, vậy cô cho thêm tám mươi lăm tệ nữa, đi mua thêm một cái đi.

Lục Dĩ Thành nhìn cô, giọng điệu chân thành: "Được."

Mua thêm một cái.

Giang Nhược Kiều: "?"

Chương 98:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều cạn lời.

Cô cũng bất lực, cứ cảm giác Lục Dĩ Thành là người do ông trời cử xuống để trị mình, nếu không thì tại sao rất nhiều lần cô bị anh chặn họng, chẳng thốt nên được lời móc mỉa nào nhưng lại không thấy tức giận… Hai người nhìn nhau, vẫn là Lục Dĩ Thành phản ứng trước, cô bất chợt cảm thấy ảo não trong lòng: Là anh đã nghe nhầm, cô không định mua thêm cái khác.

Giang Nhược Kiều bất lực, sao Lục Dĩ Thành không bất lực được chứ.

Anh cũng thường cảm thấy mỗi lần ở trước mặt cô, phản ứng của anh lại không nhanh nhạy, mạch não cũng chẳng còn minh mẫn được mấy. Cả người dường như chậm chạp đi nhiều.

"Tôi xin lỗi." Lục Dĩ Thành nhận lỗi trước theo thói quen.

Giang Nhược Kiều muốn thở dài, cuối cùng phát hiện không còn hơi để thở dài. Người này đúng là tới để trị cô mà. Cô giật mạnh thẻ tag trên chiếc áo một cách bạo lực.

Lục Tư Nghiên: "Wow!"

Khi mẹ mở bưu kiện cũng mạnh mẽ, gãy gọn như thế.

Giang Nhược Kiều mặc chiếc áo khoác màu trắng hồng lên. Quả thật cô rất hợp với màu này, số đo cũng phù hợp với cô, không lớn cũng không nhỏ, tay áo cũng vừa vặn. Sau khi mặc áo khoác vào, cô cảm thấy toàn thân ấm áp hơn nhiều, nét mặt của cô giãn ra. Giang Nhược Kiều nhìn qua Lục Dĩ Thành, muốn chuyển khoản cho anh.

Hình như anh biết cô định nói như thế nên đã lắc đầu: "Không cần trả cho tôi đâu."

Bộ quần áo này là anh mua cho cô, cô cũng đâu biết.

Anh không có lý do để nhận khoản tiền ấy.

Giang Nhược Kiều: "…"

Khi tên ngốc này bướng lên thì đúng là rất cứng đầu. Có thể đoán ra, cho dù cô chuyển khoản Wechat cho anh, Lục Dĩ Thành cũng không thèm nhận lấy. Vì số tiền hơn bốn trăm tệ này quả thật cũng chẳng cần thiết, cô nhìn anh, quan sát từ đầu tới chân.

Lục Dĩ Thành chợt đứng thẳng người, dây thần kinh trở nên căng thẳng.

Hôm nay anh mặc chiếc áo hoodie màu xám đậm, phối với quần âu và giày thể thao.

Đồ của anh gần như chỉ có ba màu đen, trắng, xám này.

Phải nói chất lượng áo của anh rất tốt là lời nói trái lương tâm, cô nghi ngờ anh không biết cách phối đồ, chỉ cảm thấy mặc thoải mái thì mặc thôi. Cũng may nhan sắc và vóc người cao ráo của anh vẫn còn bày ra đó, dù phối đồ gì cũng thấy hợp, đủ khiến người khác nhìn vui tai vui mắt.

Lục Dĩ Thành biết cô đang đánh giá mình.

Anh thậm chí muốn cúi đầu xem thử hôm nay có phải mình ăn mặc dị hợm lắm không? Là đồ dơ hay giày bẩn?

Giang Nhược Kiều thầm nảy lên một ý nghĩ trong lòng: "Vậy được, có qua có lại mới toại lòng nhau. Cậu mua cho tôi cái áo bốn trăm năm mươi tám tệ, tôi cũng mua cho cậu cái áo bốn trăm năm mươi tám tệ. Có vẻ như gần đây có trung tâm mua sắm, đúng lúc đi dạo phố sẵn mua cho cậu một bộ luôn rồi hẵng đi ăn."

Hoàn hảo!

Lục Dĩ Thành ngạc nhiên, sau khi phản ứng lại thì lắc đầu nguầy nguậy: "Không cần, không cần, tôi có nhiều đồ lắm rồi."

Giang Nhược Kiều: "Nhiều lắm ư?"

Nhiều chỗ nào chứ? Cô cũng sắp không biết cái chữ "nhiều lắm" này có nghĩa là gì…

Thấy Lục Dĩ Thành một mực từ chối, cô lên tiếng nói thẳng: "Dù gì, hoặc là tôi chuyển khoản cho cậu, hoặc là tôi đi mua đồ cho cậu, tự cậu chọn đi. Chọn một trong hai, bắt buộc phải chọn."

Cần tiền hay cần quần áo?

Lục Dĩ Thành còn chưa trả lời, Lục Tư Nghiên kéo anh rồi trả lời thay: "Mua quần áo cho ba đi ạ!"

Giang Nhược Kiều híp mắt: "Vậy được thôi."

Lục Dĩ Thành: "…"

Anh thật sự đã có đồ mặc, nhưng lời vừa đến miệng thì đã bị nuốt trở vào. Lục Dĩ Thành không cần tiền, cũng không muốn để cô mua quần áo cho mình, quá tốn kém. Thấy cô và Tư Nghiên đều rất hào hứng, anh cũng không đành lòng nói ra những lời mất hứng.

Nói là đi mua quần áo cho Lục Dĩ Thành, nhưng Giang Nhược Kiều vẫn đi thẳng lên lầu ba.

Đây không phải lỗi của mình, cô lẩm bẩm: "Trung tâm mua sắm đều bày trí như vậy. Lầu hai và lầu ba là đồ dành cho nữ, lầu bốn là đồ dành cho nam. Lên lầu bốn thì phải đi qua lầu ba."

Lục Tư Nghiên nói: "Mẹ không cần giải thích mấy thứ này, con đã quen rồi."

Thằng nhóc quay đầu liếc ba mình đang vịn tay thang lầu một: "Ba cũng sẽ quen thôi."

Lục Dĩ Thành: "…"

Giang Nhược Kiều xoa mái tóc xoăn của Lục Tư Nghiên, sẵng giọng: "Con đúng là hiểu mẹ thật đấy. Nhưng con yên tâm, mẹ chỉ đi dạo một vòng thôi, không lâu lắm đâu."

Cậu nhóc lại quay đầu sang nói với Lục Dĩ Thành: "Không lâu lắm đâu, cơ bản là khoảng một tiếng đồng hồ, ba phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Giang Nhược Kiều cười: "Con đáng ghét quá đi mất!"

Thật ra cô cũng không muốn mua gì cả, nhưng dạo này rất nhiều mẫu mới được tung ra thị trường, cô chỉ ngắm tí thôi, giúp cửa hàng người ta tăng thêm nhân khí cũng đã công đức vô lượng.

Tuy ngoài miệng thì nói 'Tôi sẽ không mua gì hết', trên thực tế, Giang Nhược Kiều đã mua một cây lược đệm hơi, nến thơm hương hoa cỏ và một đôi dép lông nhung, cuối cùng bắt đầu chọn một chiếc mũ. Cô đứng trước kệ, lại thấy khó xử, không biết nên chọn cái nào, Giang Nhược Kiều quay sang nhìn hai anh chàng họ Lục.

Cô cầm một cái đội lên: "Đẹp không?"

Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên: "Đẹp."

Cái từ "đẹp" hôm nay nói muốn mỏi cả miệng nhưng hiển nhiên vẫn phải nói rất nhiều lần.

Giang Nhược Kiều gật đầu, lại thay một cái khác rồi đội lên: "Cái này thì sao? Có đẹp không?"

"Đẹp."

Cô lại không muốn mua hai cái nên hỏi lại: "Cái nào đội đẹp hơn?"

Lục Tư Nghiên: "…"

Cậu nhóc thà trở về làm bài tập do giáo viên giao thì hơn!

Lục Dĩ Thành: "…"

Đúng là làm khó người khác mà, cứ phải kêu họ nói ra, hai ba con đều có chung một cảm giác… Hình như hai cái này đều giống y hệt nhau, cơ bản không có điểm khác biệt, làm sao trả lời câu hỏi này đây!

Giang Nhược Kiều lườm họ một cái: "Ngốc chết được."

Câu hỏi đơn giản như thế, họ lại tỏ ra như có chuyện liên quan đến sống chết không bằng.

Không thú vị, mất hứng.

Lúc này, có một cô gái xinh đẹp tóc xoăn đi ngang, nói với Giang Nhược Kiều: "Tôi cảm thấy cái này đẹp hơn, cảm giác hợp với tạo hình cho tóc và gương mặt. Cô có mặt trứng ngỗng, đội cái gì cũng ưa nhìn. Nhưng cái này hợp hơn, cũng ăn khớp với màu tóc của cô. Hơn nữa, mẫu này cùng khá hợp với mùa thu đông."

Hai mắt của Giang Nhược Kiều sáng rỡ: "Đúng thật, cảm ơn cô nhé."

Cô gái tóc xoăn nhoẻn miệng cười: "Những gì tôi nói cũng là lời thật lòng."

Giang Nhược Kiều thích chí đi thanh toán.

Lục Dĩ Thành: "…"

Cuối cùng cô cũng hài lòng rời khỏi lầu ba, dẫn Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên lên lầu bốn.

Lầu ba và lầu bốn hình thành hai phía đối lập rõ rệt. Khu vực đồ nữ thì rất nhộn nhịp, cũng có rất nhiều người dạo phố. Khách hàng bên khu vực đồ nam tương đối ít hơn.

Đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Thành đến cửa hàng kiểu này để mua quần áo.

Giang Nhược Kiều cũng không rành về đồ nam giới, lúc nãy cô tuỳ tiện tra trên mạng, đưa Lục Dĩ Thành tới một cửa hàng phù hợp với giới trẻ hơn, nhãn hiệu này có giá nhỉnh hơn các nhãn hiệu khác rất nhiều. Rõ ràng Lục Dĩ Thành hơi mất tự nhiên, Lục Tư Nghiên ngây ngô không biết gì, Giang Nhược Kiều trở thành người dẫn đầu. Cô đi vào cửa hàng mà không cần nhân viên bán hàng, đi thẳng tới một nơi. Đèn trong cửa hàng quần áo rất sáng, cô đứng tại đó chọn quần áo, còn Lục Tư Nghiên ngồi trên sô pha. Cậu bé đã mệt lả người nên muốn ngồi nghỉ ngơi một lát.

Lục Dĩ Thành đứng cách đó không xa, nhìn Giang Nhược Kiều nghiêm túc chọn quần áo giúp anh.

Nên hình dung cảm nhận ngay lúc này thế nào đây.

Anh không nói ra được.

Anh… cảm nhận được hạnh phúc.

Trên thực tế, đã rất lâu rất lâu rồi anh chưa từng cảm thấy hạnh phúc như thế, cứ cảm giác hạnh phúc thế này quá xa xỉ. Tuy nhiên, mỗi phút mỗi giây hiện giờ, từ xuất hiện đầu tiên trong đầu anh chính là từ này.

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều chọn cho Lục Dĩ Thành hai bộ rồi nhét cho anh: "Cậu đi thử xem."

Lục Dĩ Thành còn chưa kịp phản ứng lại.

Giang Nhược Kiều nghĩ anh chê bộ đồ đắt tiền, nhân viên bán hàng đứng bên cạnh, nên cô đành hạ giọng nói: "Thử đồ cũng không mất tiền, cậu thử trước đi ạ."

Lục Dĩ Thành: "Ừ."

Vài phút sau, anh bước ra, Giang Nhược Kiều chọn cho anh một chiếc áo len có thể mặc bên ngoài.

Dưới ánh đèn, vóc người anh cao ráo, cô thấy chiếc áo len này đúng là rất hợp với anh.

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Tôi chọn chiếc áo gió này cho cậu, cậu có thể mặc luôn vào xem thử hiệu quả thế nào."

"Được." Lục Dĩ Thành đi thay chiếc áo gió.

Nếu không phải tự bảo bản thân phải kiềm chế lại, Giang Nhược Kiều ước gì có thể huýt sáo một cái nữa kìa.

Cái gì mà con người dựa vào ăn mặc, hôm nay cô đúng là được mở rộng tầm mắt.

Mặc chiếc áo len này rồi khoác thêm chiếc áo gió này lên, giá trị nhan sắc của Lục Dĩ Thành tăng vọt. Ngay cả nhân viên bán hàng bên cạnh cũng điên cuồng tâng bốc mà chẳng thấy ngượng miệng: "Anh đẹp trai mặc cái này vào nhìn điển trai quá đi, còn đẹp hơn người phát ngôn của chúng tôi nữa. Đúng là giá treo quần áo trời sinh mà!"

Giang Nhược Kiều cũng cảm thấy như vậy.

Anh đúng là giá treo quần áo!

Còn đẹp hơn cả người phát ngôn đứng ngoài cửa nữa.

Dáng người của Lục Dĩ Thành cao ráo, đang ở độ tuổi hai mươi, chưa kể anh cũng có diện mạo nghiêm chỉnh. Hôm nay anh mặc áo len phối với áo gió, đó là kiểu đi trên phố sẽ được các tay săn ngôi sao đến bắt chuyện, khi tới trung tâm cũng sẽ bị người chụp rồi đăng video

Lục Dĩ Thành lại trở vào phòng thử đồ, thay bộ đồ ra. Anh vừa bước ra thì đã nghe nhân viên bán hàng đang chào hàng với Giang Nhược Kiều: "Anh đẹp trai mặc bộ này trông rất hợp, hôm nay có sự kiện đặc biệt, nếu mua hai cái, có thể được tặng một đôi tất đấy."

"Được, tôi mua!" Giang Nhược Kiều nói.

Lục Dĩ Thành muốn nói lại thôi.

Lúc nãy trong phòng thử đồ, anh còn lén nhìn giá trên tag, áo gió hơn tám trăm tệ, áo len hơn ba trăm tệ.

Tổng cộng phải hơn một ngàn hai trăm tệ.

Không cần thiết, thật sự không cần thiết.

Anh muốn nói "Không cần đâu", nhưng khi nhìn sang ánh mắt của Giang Nhược Kiều, anh lại nuốt mấy chữ này vào. Lục Dĩ Thành gật đầu "Được thôi".

Khi Giang Nhược Kiều định cầm bộ đồ tới quầy thanh toán, cô chợt nhớ ra điều gì đó bèn gọi anh: "Khoan đã, cậu đi thử cái quần này nữa đi."

Lục Dĩ Thành: Thật à… Không cần đâu…

Anh có quần, có rất nhiều quần, không có thiếu.

Giang Nhược Kiều: "Cậu thử đi mà."

Lục Dĩ Thành nhìn cô một cái, vẫn gật đầu đồng ý: "Được."

Anh vừa cầm cái quần kia đi vào phòng thử đồ, cô đã nhanh tay lẹ mắt nói với nhân viên bán hàng: "Mau. Thanh toán áo len và áo gió này, mau lên!"

Nhanh nhanh, dùng hết tốc độ chuyên nghiệp của mấy cô đi.

Nhân viên bán hàng ngầm hiểu trong lòng, nhanh chóng nói với thu ngân tại quầy một tiếng.

Đây là lần đầu tiên em gái thu ngân nhanh tay như vậy, Giang Nhược Kiều quét mã thanh toán xong, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng thời gian này, cô thật sự rất cảm ơn Lục Dĩ Thành.

Anh đúng là đã giúp cô rất nhiều khi bà ngoại nhập viện.

Về tình về lý, cô cũng không nên thờ ơ, quần áo cũng là tâm ý của cô mà.

Đợi Lục Dĩ Thành thay xong quần rồi đi ra, anh thấy Giang Nhược Kiều xách theo túi, anh còn gì không hiểu nữa sao?

Đây là kế điệu hổ ly sơn?

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ nhìn cô.

Giang Nhược Kiều.

Anh rất muốn gọi cô một tiếng.

Giang Nhược Kiều, cậu đừng làm vậy.

Rõ ràng, vẻ mặt bất đắc dĩ của anh chọc cười Giang Nhược Kiều. Cô giống như tác chiến thành công, ngây thơ nghiêng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Thành rồi giơ ngón tay hình chữ V vô cùng hiếm thấy, rồi "Yeah~" với anh.

Cô đã thành công ~

Dù sao cô cũng đã thanh toán rồi~

Chương 99:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ngoài Lục Tư Nghiên ra thì cả Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều gặt hái được thành quả.

Cậu nhóc bĩu môi. Giang Nhược Kiều mới lên chức làm mẹ nên rất say sưa với việc cho con ăn diện. Cô và Lục Dĩ Thành ngầm hiểu rằng, Lục Dĩ Thành phụ trách việc ăn uống hằng ngày, còn Giang Nhược Kiều thì phụ trách ăn mặc của Lục Tư Nghiên. Có thể nói, hai người phân công công việc rất rõ ràng. Giang Nhược Kiều không dám để Lục Dĩ Thành đến chợ nông sản bán sỉ mua áo quần cho con trai mình. Lâu dần anh cũng hoàn toàn thôi có ý muốn đó nữa. Vì lần trước anh mua cho Lục Tư Nghiên một đôi tất đã bị Giang Nhược Kiều chê lên chê xuống.

Giang Nhược Kiều nhẹ nhàng vuốt má của Lục Tư Nghiên: "Đừng buồn. Mẹ đã mua cho con rất nhiều áo quần mùa thu, vẫn đang ship tới đây. Đảm bảo con sẽ là cậu bé dễ thương nhất trường mầm non."

Lục Dĩ Thành không hiểu tâm ý lắm, anh nhắc nhở: "Thầy Hùng đã thống kê số đo ở trong nhóm, chắc sẽ thống nhất đặt mua đồng phục mùa thu. Ước chừng là gần như cả tuần đều phải mặc đồng phục."

Trường mầm non Chong Chóng Lớn là vậy đấy.

Một năm thống nhất đặt đồng phục hai lần

Lần này đã đặt sẵn, đến mùa xuân là có thể mặc, mùa thu cũng mặc được, đến mùa đông thì thêm một chiếc áo như áo khoác gió ở bên ngoài.

Giang Nhược Kiều đã thấy qua ở trong nhóm, nhưng không đưa ra lời bình luận nào cả.

Trước kia, cô luôn cảm thấy ở trên đời này, không có bộ quần áo nào xấu hơn bộ đồng phục cấp một của mình. Mãi cho đến lần này, khi cô nhìn

thấy bức ảnh mà thầy Hùng gửi vào trong nhóm phụ huynh lớp Lá ba.

Giang Nhược Kiều trừng mắt với Lục Dĩ Thành.

Quả nhiên, Lục Tư Nghiên bĩu môi.

Ý định ban đầu của Lục Dĩ Thành là muốn nhắc nhở Giang Nhược Kiều rằng, không nhất thiết phải mua áo quần cho Lục Tư Nghiên nhiều như thế.

Trẻ con lớn rất nhanh, áo quần mua năm nay thì năm sau đã ngắn hết cả.

Đáng tiếc là Giang Nhược Kiều tỏ ra 'nước đổ lá khoai'.

Thấy Giang Nhược Kiều đã mệt nhừ khi ngồi xe trở về, nên sau khi ăn cơm xong, Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên đi, Giang Nhược Kiều cũng quay về ký túc xá. Lần này về, cô cảm thấy toàn thân đã nhẹ nhàng hơn. Về đến ký túc xá, cô nghêu ngao hát cả lúc đánh răng rửa mặt, gội đầu tắm rửa. Vân Giai thì lắng nghe chăm chú: Trời đất quỷ thần hột vịt lộn ơi! Hoa khôi phòng ký túc xá của họ đang hát "Mẹ tuyệt vời của con" cơ đấy!

Giang Nhược Kiều: "Mẹ tuyệt vời của con, tan ca trở về nhà, lao động vất vả cả ngày trời."

"Mẹ ơi, mẹ ơi nhanh ngồi xuống, mẹ ơi, mẹ ơi nhanh ngồi xuống."

"Để con hôn mẹ nhé, để con hôn mẹ nhé."

Vân Giai: "…"

Cứu mạng!

Tại sao Giang Nhược Kiều lại đột nhiên ngâm nga bài hát này thế? Có phải dạo này đã chịu cú sốc nào không?

Trong một diễn biến khác, Lục Dĩ Thành cũng thật sự không bình thường hơn là mấy.

khi Lục Tư Nghiên đang đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh. Anh đi vào phòng ngủ, rón rén nhìn chiếc túi bị quăng trên ghế sô pha rồi đi đến đó, treo cả áo len lẫn áo gió lên như một bảo vật trân quý. Chưa kịp biểu lộ ra tâm trạng hài lòng thì sực nhớ ra gì đó, anh chau mày bước ra khỏi phòng, đi tìm khăn và lau sạch sẽ tấm ván ở dưới tủ quần áo, để bảo đảm vạt áo ở bên dưới của chiếc áo khoác gió không dính chút bụi bẩn nào.

Lục Tư Nghiên có thói quen đọc sách.

Trước khi ngủ, luôn chơi máy tính bảng Thiên Tài một lúc. Giang Nhược Kiều mua chiếc máy này về, Lục Dĩ Thành đã cài đặt để mỗi ngày chỉ chơi đúng mười lăm phút. Sau mười lăm phút, Lục Tư Nghiên sẽ ngoan ngoãn mở sách tranh ra. Tóm lại, thức trước khi đi ngủ, có rất nhiều thủ tục.

Nhưng hôm nay, bạn nhỏ Lục Tư Nghiên phát hiện ba mình hơi phân tâm.

Rõ ràng cậu bé hỏi một câu hỏi mà ba cậu lại không nghiêm túc lắng nghe, thực sự khiến người ta rất cáu.

Cuối cùng thì Lục Tư Nghiên cáu gắt cũng chìm vào giấc ngủ. Lục Dĩ Thành thở phào. Anh muốn trở dậy nhưng sợ làm con trai tỉnh giấc, nên sau khi nằm cứng đờ trên giường như vậy mười phút thì anh cũng thức dậy. Anh không đến phòng làm việc mở máy tính, cũng không đi ra bên ngoài uống nước, mà mở tủ quần áo ra, nhìn áo len và áo gió được treo ở bên trong thì vẻ mặt nghiêm túc trở nên trầm lắng.

Thời thơ ấu, vì hoàn cảnh nghèo khó, Lục Dĩ Thành sống nương tựa vào bà nội, nên anh luôn mặc áo quần cũ của bà con hoặc của mấy đứa trẻ hàng xóm.

Bà nội rất xem trọng ngày Tết Nguyên Đán. Vào mùng mười tháng chạp âm lịch, sẽ đưa anh ra chợ, ngoài việc mua nguyên liệu thực phẩm, bà sẽ mua cho anh một chiếc áo bông và quần bông mới sạp quần áo.

Bà nội sẽ treo áo quần mới mua của anh vào tủ quần áo, bảo với anh rằng, đêm giao thừa sẽ được mặc áo quần mới.

Suốt từ hôm mua quần áo mới đến đêm giao thừa, ngày nào anh cũng lặng lẽ mở tủ áo quần ra ngắm mấy bận.

Bây giờ anh đã có khả năng tự nuôi sống bản thân, cũng có thể cho mình một cuộc sống tốt, nhưng hôm nay đột nhiên nhớ đến tâm trạng khi đó.

Hình như vẫn giống vậy, mà hình như lại vui hơn lúc đó rất nhiều.

Cuối tháng mười, cuộc sống thanh bình và yên ổn

Cho đến một buổi sáng, Giang Nhược Kiều thức giấc và lướt qua giao diện theo thói quen, nhưng lại nhận được một tin tức chính thức. Thì ra, có người báo cáo cô và báo cáo đã được xác nhận. Tiếp theo, cô sẽ bị cấm trong vòng một tuần, vừa không thể bình luận vừa không thể đăng trạng thái, huống chi là đăng tải video. Lý do báo cáo rất nực cười và cũng rất mơ hồ. Giang Nhược Kiều liên hệ với chăm sóc khách hàng. Bộ phận chăm sóc khách hàng nói sẽ trả lời sau bảy mươi hai giờ, mà bảy mươi hai giờ tức là ba ngày.

Ba ngày đủ để phát sinh rất nhiều chuyện.

Thật khó để Giang Nhược Kiều không nghi ngờ rằng, có người gây ra chuyện này.

Cô nghĩ, có lẽ người đó còn có hậu thuẫn, chỉ không biết lần này sẽ lấy tư cách gì bôi nhọ cô. Cô và Tưởng Diên đã chia tay, không phải vì tham phú phụ bần. Cô đã giải thích rõ ràng trong video trước, về công việc gì đã hỗ trợ bản thân có mức chi tiêu cao. Còn thế nào nữa? Giang Nhược Kiều suy đi nghĩ lại cũng chỉ có hai chuyện này. Đầu tiên là Tư Nghiên, nhưng cô tin có lẽ chuyện này khó mà moi ra được. Tuy nhiên, không thể không phòng bị. Chuyện thứ hai là quan hệ của cô và Lục Dĩ Thành.

Đúng như dự đoán. Buổi trưa, có blogger đăng bài nặc danh trên mạng. Người đó cũng có sức ảnh hưởng nhất định, chỉ qua hai giờ đồng hồ mà lượt chia sẻ và bình luận đã lên đến mười nghìn.

Người đăng bài nặc danh này nói rằng, có một cô gái nào đó được xưng danh là hoa khôi đại học, có số lượng người hâm mộ rất đông, chưa biết chừng trong tương lai sẽ bước chân vào giới giải trí. Tuy nhiên, đời sống riêng tư của cô gái này lại một lời khó nói hết. Điều khiến người ta khó chấp nhận nhất chính là trong chuyện tình cảm thì cô ta là người bắt cá hai tay, bỡn cợt cả hai người đàn ông. Hai người đàn ông kia vốn có quan hệ anh em thân thiết. Hiện giờ, cả hai đều bị cô ta khuấy đảo đến mức tuyệt giao. Đúng là hồng nhan họa thủy. Cô ta hiện giờ vừa tận hưởng việc bạn trai cũ theo đuổi mãnh liệt, vừa không từ chối cũng không đón nhận anh bạn thân của bạn trai cũ. Cặn bã đến mức khiến người ngoài cuộc cũng không chấp nhận được, thế nên mới có bài đăng này.

Giang Nhược Kiều: "…"

Tuy bài đăng được mã hóa, nhưng chẳng mấy chốc đã có người đoán ra là Giang Nhược Kiều

Có thể là dạo gần đây, giới giải trí quá yên ổn không có drama nào tử tế, đám đông hóng chuyện cũng quá nhàm chán, nên một chuyện không liên quan gì đến giới giải trí cũng thu hút sự chú ý và gây chấn động trong phạm vi nhỏ.

Giang Nhược Kiều: "Chết tiệt"

Thật ra trên diễn đàn của đại học A, đám sinh viên đang xem cũng rất kinh ngạc: Gì vậy trời? Đây là trò lên bài mãi mà không có ai đẩy lên xu hướng cũ rích còn gì? Giang cư mận thiếu drama để hóng à?

Có sinh viên ở đại học A đã bình luận trên Weibo: "Chúng tôi chưa bao giờ nói hoa khôi của trường bắt cá hai tay. Chắc chắn người đăng bài không phải là sinh viên trường chúng tôi. Chúng tôi buôn nát vụ dưa này rồi, được chưa? Tôn trọng chúng tôi một chút đi. Làm ơn khi bóc phốt hóng chuyện, có thể cẩn thận hơn được không?"

Giang Nhược Kiều luôn chú ý đến chuyện này, thực sự cũng dở khóc dở cười.

Chiêu này có tác dụng sao?

Dĩ nhiên là có tác dụng. Thời buổi này, người ta thích đăng bài sỉ vả lắm.

Cô rất muốn nói rằng cho dù cô bắt cá hai tay thì sao nào? Kể cả cô quyến rũ Lục Dĩ Thành thì sao nào?

Chuyện có lớn đến đâu cũng đáng để làm ầm lên thế không?

Còn nữa, trong các bình luận cũng nói cô đã yêu đương rất nhiều lần. Thì sao? Cô cản trở ai à? Pháp luật có văn bản quy định mỗi người chỉ có thể yêu đương một lần thôi không? Quá mức thì sẽ bị kết án phạt tiền ư?

Càng tỉnh táo như thế này, Giang Nhược Kiều càng cảm thấy châm biếm.

Nhìn đi, thực ra những chuyện này đều không có gì to tát, còn không được cho là một câu chuyện, nhưng nếu như tư bản muốn chỉnh đốn cô thì có thể dùng lý do buồn cười như vậy để vùi dập cô thành cát bụi.

Người ta không cần phải dùng đến thủ đoạn cao cấp nào cả.

Buổi chiều, Lục Dĩ Thành cũng nghe được chuyện này, nên vô cùng lo lắng gọi điện cho Giang Nhược Kiều.

Anh ngập ngừng trong điện thoại, nói mười câu mà vẫn chưa vào thẳng vấn đề chính. Vẫn là Giang Nhược Kiều nghe thấy phiền quá, mới nói: "Lục Dĩ Thành, rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì? Cậu không biết là tôi có bắt cá hai tay hay không à?"

Lục Dĩ Thành: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi không có ý đó."

Giang Nhược Kiều cười bất đắc dĩ: "Thế lúc thì cậu nói về thời tiết, lúc lại nói cái này, nói cái kia… Tóm lại là cậu muốn hỏi gì?"

Lục Dĩ Thành lại thở dài: "Tôi muốn hỏi, hiện giờ cậu có ổn không?"

Giang Nhược Kiều ngơ ngác, nắm chặt điện thoại. Sau vài giây im lặng hiếm hoi, cô mới nói: "Cậu muốn nói đến chuyện ở trên Weibo à? Tôi vẫn ổn, cùng lắm thì không cần tài khoản đó nữa. Sống ở trên đời khó tránh khỏi bị người khác hiểu lầm. Điều đáng tiếc duy nhất là có thể sẽ không được bình chọn làm sinh viên ưu tú vì chuyện này."

Thứ cô hiện đang có không gì ngoài ý chí càng kiên định hơn mà thôi.

Có tệ lắm thì cũng giống như nguyên tác. Nhưng cô tin, cuối cùng bản thân trong nguyên tác cũng đứng lên được thì hiện giờ, sẽ không thể tồi tệ hơn được.

Vì biết trước tương lai, cô đã để bà ngoại phát hiện ra bệnh tình sớm hơn một năm so với nguyên tác. Ca phẫu thuật của bà ngoại cũng rất thành công. Cô đã rất mãn nguyện rồi, những chuyện còn lại…

Binh đến thì tướng chặn, nước đến thì đất ngăn thôi.

Huống hồ, đâu phải cô không hề chuẩn bị. Không biết những người cao ngạo, thích thao túng dư luận như bọn họ đã từng nghĩ đến một ngày nào đó sẽ bị nghiệp quật chưa? Giang Nhược Kiều nóng lòng muốn nhìn thấy bộ dạng sứt đầu mẻ trán của bọn họ. Chắc hẳn, họ cũng không ngờ, người mà theo họ thấy không hề có sức phản đòn, cũng có quân bài trong tay để quyết thắng thua với họ.

Nghe xong, Lục Dĩ Thành cũng trầm mặc.

Giữa đông đảo chúng sinh, anh hay cô đều quá nhỏ bé.

Cúp máy xong, Lục Dĩ Thành đến phòng làm việc, không phải làm việc, cũng không phải đọc sách mà là nghiêm túc xem từng video trên tài khoản của cô. Xem từ đầu đến cuối hết hai giờ đồng hồ. Màn đêm dần buông xuống, anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ. Bên ngoài là màn đêm đen kịt một màu.

Video của cô rất tâm huyết.

Người xem có thể nhận ra điều đó. Không hề cẩu thả mà mỗi một chi tiết đều có tâm.

Thực sự không cần tài khoản này nữa sao?

Tại sao vậy?

Cô đã làm điều gì sai ư?

Từ đầu đến cuối, cô chẳng làm gì sai cả. Vậy thì tại sao ân oán giữa ba người mà cuối cùng chỉ có mình cô đối diện với những chuyện không hay này?

Lục Dĩ Thành đã quyết định. Anh mở máy tính lên và đăng nhập vào diễn đàn, tự lập ra một topic:

[Xin chào, tôi là Lục Dĩ Thành.

Bạn học nào thấy chuyện bất bình, có Weibo với lượng người hâm mộ nhất định thì có thể giúp tôi chia sẻ bình luận vào bài đăng Weibo đó được không?

Rất xin lỗi. Tôi nghĩ rằng diễn đàn nên là nơi để mọi người dùng để thảo luận về cuộc sống học tập. Tôi chỉ không muốn người khác bị chỉ trích vì chuyện tình cảm cá nhân của tôi. Vì vậy, tôi xin chiếm dụng một chút thời gian và không gian của mọi người, cũng mong được thứ lỗi.

Vào học kỳ đầu của năm hai, bạn học Giang đã làm MC dẫn chương trình chào đón tân sinh viên, tôi được bạn bè kéo đến tham gia góp vui. Tại buổi tiệc chào mừng tân sinh viên là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy.

Có lẽ tất cả bạn học từng xem buổi tiệc hôm đó đều sẽ nhớ tài hoa của bạn học Giang.

Tôi cũng vậy, hâm mộ và quý mến bạn học Giang.

Bạn học Giang là một người rất ưu tú, bất kể cuộc sống hay học tập đều rất nỗ lực và nghiêm túc. Nếu như vì tình cảm cá nhân của tôi mà gây ra phiền phức cho cô ấy, khiến những người không biết sự sau khi nghe được những tin đồn bịa đặt mà cố tình hiểu lầm cô ấy, tôi thật sự vô cùng xấu hổ. Nếu như nói ai là người cần bị phê phán, bị lên án vậy người đó nên là tôi.

Hy vọng mọi người đừng hiểu sai về cô ấy.

Chẳng qua tình yêu của tôi dành cho cô ấy quá đường đột. Có gì mọi người cứ trách tôi đây. Xin cảm ơn!]

Các bạn học vẫn còn ở trên diễn đàn đã bị sốc.

Phải biết rằng, trước đó Lục Dĩ Thành chỉ mang bữa sáng đến. Còn lần này, anh thẳng thắn công khai thừa nhận rằng anh thích Giang Nhược Kiều.

Hơn nữa, đã thích rất lâu rất lâu trước đó rồi. Chỉ cần tính thời gian sẽ biết, trước khi Giang Nhược Kiều quen Tưởng Diên thì Lục Dĩ Thành đã thích cô rồi.

Thì ra anh thích cô đến thế à?

Chương 100:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Mọi người cực kỳ ngạc nhiên!

Không ai nghĩ tới Lục Dĩ Thành sẽ nói như thế. Phải biết rằng thường với những lời đồn đại kiểu này, đàn ông đều kín miệng như bưng, chẳng bao giờ lên tiếng, phần lớn đều do nhà gái hay bạn bè bên kia giải thích, gần như nhà trai chỉ bo bo giữ mình. Nhưng Lục Dĩ Thành lại lên tiếng, anh thừa nhận rằng mình đã thích Giang Nhược Kiều từ lâu, cũng thừa nhận việc mình theo đuổi cô sau khi cô và Tưởng Diên chia tay rất đường đột.

Thỉnh thoảng bài post này sẽ được đẩy lên trên đầu diễn đàn…

[Móa! Đàn ông! Trước kia tôi vẫn không phục vì danh hiệu hotboy học đường được trao cho cậu ấy. Từ hôm nay trở đi, tôi tuyên bố, tôi phục rồi!]

[Tôi cho rằng cậu ấy chỉ làm một việc mà đàn ông nên làm, mọi người đừng phóng đại quá trớn. Sở dĩ mọi người cảm thấy cậu ấy menly hoàn toàn là nhờ những người đàn ông nhát gan lại vô dụng khác làm bật lên thôi. Lại nói tôi thật sự cạn lời vì chuyện lần này, là do Lục Dĩ Thành theo đuổi Giang Nhược Kiều mà cô ấy cũng đã chia tay với Tưởng Diên rồi, tại sao cô ấy lại bị người ta nói thành kẻ bắt cá hai tay? (Rất ghét khi có một số việc, đàn ông cứ nói như thể mình vô tội lắm ấy.)]

[Đúng đó, tôi cũng rất khó hiểu. Tôi đọc mãi chả hiểu hướng bình luận trong Weibo là gì, chỉ biết lẳng lặng nói một câu rằng nếu không phải Giang Nhược Kiều là gái thẳng, mà tôi cũng thế thì tôi cũng sẽ thích cô ấy! Đừng giở mấy trò nhục mạ như vậy, tại sao chuyện đúng sai của ba người họ nhưng cuối cùng người bị chê trách lại là đàng gái chứ? Chẳng lẽ Giang Nhược Kiều cầm đao gác trên cổ hai bạn nam kia, ép họ phải theo đuổi cô ấy, ép họ trở mặt thành thù à? Nực cười quá đi mất!]

[Các bạn khoa ngoại ngữ ơi! Hãy nghe tôi nói này! Đây là chuyện riêng của khoa chúng tôi, không cần biết Giang Nhược Kiều thế nào, không cần biết bạn thích hay ghét cô ấy, hiện giờ cô ấy đang bị người ngoài nhắm vào, chúng ta cần phải đoàn kết lại không để người của khoa chúng ta bị bắt nạt, mọi người hiểu không? Không thì mấy người đó lại tưởng rằng khoa Ngoại ngữ của chúng ta không có ai hết.]

[Tôi lên Weibo trước, các chiến hữu nhớ lên sớm nhé, hiểu chưa?]

Tối hôm đó đã được định trước sẽ không yên bình.

Bạn bè của Giang Nhược Kiều đang ăn dưa ở tuyến đầu nên tất nhiên cũng phát hiện bài viết của Lục Dĩ Thành trước tiên. Sau khi kinh ngạc qua đi, mọi người không quên nhắn tin, gọi điện cho cô. Giang Nhược Kiều chật vật mãi mới vào được diễn đàn. Sau khi thấy bài post đó, ánh mắt cô dừng lại, thấy được một câu "tôi vừa thưởng thức vừa hâm mộ bạn học Giang" trong bài post của người đăng, sống mũi cô bất giác cay cay. Thật ra cô định im lặng trong sự việc lần này, nghĩ đến kết quả xấu nhất là tài khoản bị khóa, không được bầu làm sinh viên ưu tú… Có điều cô không ngờ Lục Dĩ Thành sẽ post bài như thế lên mạng, còn để mọi người chỉ trích mình một cách ngu ngốc.

Đồngốc!

Anh chàng ngốc nghếch nhất trên đời!

Cô không biết dư luận sẽ phát triển theo chiều hướng nào, mà cô cũng không quản nổi.

Cô muốn gọi điện cho Lục Dĩ Thành, nhưng vừa nối máy, cô đã luống cuống ngắt máy mà không hiểu vì sao.

Cô có thể nói gì với anh đây?

Hỏi tại sao anh lại đăng bài post đó ư?

Chẳng phải đáp án đã rành rành ra đó, anh chỉ không muốn mọi người hiểu lầm cô nên đã cố hết khả năng nhỏ bé của mình.

Nhưng anh nào biết chút khả năng nhỏ bé đó lại vô cùng mạnh mẽ đối với cô.

Giang Nhược Kiều gửi Wechat cho anh: [.]

Chỉ là một dấu chấm câu.

Dường như Lục Dĩ Thành luôn chực chờ trong Wechat, anh trả lời ngay sau một giây: "Xin lỗi."

Giang Nhược Kiều: "?"

Xin lỗi là câu cửa miệng của anh à?

Lục Dĩ Thành: "Đáng lẽ lúc đó tôi nên tỉnh táo và cẩn thận hơn, không nên tùy tiện mang bữa sáng cho cậu, làm cho cậu bị mọi người hiểu lầm."

Mặc dù đó là biện pháp tốt nhất khi ấy, nhưng giờ đây nhớ lại vẫn khiến anh hối hận khôn nguôi, hối hận vì mình đã quá xúc động nên mới lưu lại hệ quả xấu như thế này.

Bên này, Giang Nhược Kiều mím môi bật cười.

Trong mắt tràn ngập ý cười chân thật.

Rốt cuộc Lục Dĩ Thành là người thế nào, hình như mỗi lần xảy ra chuyện, lúc nào anh cũng sẽ tự kiểm điểm, nhận lỗi theo thói quen.

Rõ ràng anh chẳng làm gì sai cả, không phải à? Nếu lúc đó anh chưa từng mang bữa sáng đến cho cô, e rằng mấy người kia sẽ chỉ đồn thổi càng khó nghe hơn.

Ít nhất anh đã đứng ra, thái độ kiên định từ đầu đến cuối, chưa từng nghĩ sẽ im lặng hay trốn tránh.

Giang Nhược Kiều: “Không có gì. Tôi còn phải cảm ơn cậu.”

Lục Dĩ Thành: “Tôi chỉ làm chuyện nên làm thôi.”

Anh không nhận nổi câu cảm ơn này.

Anh chỉ cảm thấy đó là chuyện mình nên làm mà thôi.

Thật ra bầu không khí giữa hai người khá kỳ lạ, đến cả Giang Nhược Kiều ở đầu dây bên này cũng phải nín thở tập trung. Thời điểm này… thật sự rất rất thích hợp để tỏ tình.

Lục Dĩ Thành sẽ làm không?

Không đâu.

Lục Dĩ Thành quả là nghĩ thế. Dù anh muốn nói gì cũng không phải lúc này, bởi vì nói lúc này chẳng khác nào lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Những gì anh nói cũng là những suy nghĩ tận đáy lòng anh, anh chỉ làm chuyện phải làm, không nhận nổi lời cảm ơn của cô, anh cũng không thấy bản thân giỏi giang cỡ nào. Nếu lúc này anh tỏ tình với cô, anh sẽ cảm thấy bản thân rất đê tiện.

Nếu phải nói điều gì đó, anh hy vọng đó là khi tất cả mọi người đều hạnh phúc và cuộc sống yên bình.

Có thể là một ngày nắng, cũng có thể là một ngày mưa.

Anh chờ câu trả lời của cô, dù cô đồng ý hay không thì đều phải xuất phát từ đáy lòng mình, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ chuyện gì.

Giang Nhược Kiều đợi khoảng vài phút, sau khi phản ứng lại, cô bèn che nửa mặt và cười không ngớt.

Hiện giờ cô cũng là kẻ ngốc.

Đây là lúc thích hợp để tán tỉnh nhau sao? Tất nhiên không phải!

`

Giang Nhược Kiều trả lời: [Ư.]

Thật ra chuyện lần này đã tốt hơn trong nguyên tác rất nhiều.

Trong nguyên tác mới là giội nước bẩn thật sự, ác độc thật sự.

Còn hiện giờ chẳng là gì hết, chỉ là một cơn mưa phùn thoáng qua, không đáng sợ mấy.

Cô không nhịn được nhắn thêm một tin: [Cậu có tin không, tôi sẽ không như ý muốn của họ.]

Liệu anh có tin không?

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, bên trên hiển thị "Đối phương đang soạn tin nhắn" cả một lúc lâu, lâu đến mức khiến cô còn tưởng rằng anh muốn gửi một đoạn văn ngắn cho cô thì lúc này anh nhắn về ba chữ: [Tôi tin cậu.]

Dĩ nhiên anh tin cô rồi.

Một người rõ ràng là lúc Tư Nghiên xuất hiện nên hốt hoảng không biết phải làm sao, lại có thể tiếp nhận và gánh vác trách nhiệm bằng tốc độ nhanh nhất.

Một người đang khóc tức tưởi lại có thể lau khóe mắt bình tĩnh trở lại sau một giây, sắp xếp người thân nằm viện tiến hành phẫu thuật đâu vào đấy.

Một người dù run rẩy cả tay nhưng vẫn ký tên mình vào giấy cam kết chịu rủi ro.

Sao anh không tin cho được?

Anh tin dù ở trong tình huống nào, cô cũng sẽ vực dậy.

Anh cũng tin cô thật sự chẳng cần ai đỡ đần hay giúp đỡ cả, nhưng anh vẫn mong rằng mình có thể đứng bên cạnh cô, nói một câu "anh tin em" ở

những thời điểm thế này.

Tối hôm đó, hơn phân nửa mọi người đều đang bàn tán về bài post của Lục Dĩ Thành.

Tất nhiên sinh viên đại học A nói chung và sinh viên khoa Ngoại ngữ nói riêng đều tự giác đứng ra làm sáng tỏ cho Giang Nhược Kiều ở dưới bài đăng Weibo đó, các cô ấy nhanh chóng thay đổi hướng gió của dư luận. Giang Nhược Kiều có quen biết mấy người, mặc dù người nọ ẩn danh để đăng bài, nhưng trong thời đại khoa học công nghệ tiên tiến này, không ai có thể thật sự ẩn thân dưới Internet cả. Cô chỉ muốn chứng thực một việc, rốt cuộc ai mới là kẻ đầu sỏ hãm hại cô ở trong nguyên tác.

Dĩ nhiên Lâm Khả Tinh cũng biết chuyện này.

Cô ta hơi bất ngờ, không nghĩ tới lại có người ẩn danh đăng bài bóc phốt Giang Nhược Kiều.

Thật ra gần đây cô ta cũng chịu tổn thương vì chuyện của Tưởng Diên, một mặt vì lời của anh ta, mặt khác không kìm được chú ý Giang Nhược Kiều xem thử họ có quay lại với nhau hay không. Cô ta biết mình như thế là không đúng, rất muốn ngừng để ý đến Giang Nhược Kiều, nhưng cô ta vẫn kìm lòng không đậu oán thán đôi câu với Trần Uyên, nói mình không muốn theo dõi tài khoản của cô nữa. Ai dè chỉ mấy ngày sau, Giang Nhược Kiều lại xảy ra chuyện này.

Cô ta đọc những bình luận mắng chửi Giang Nhược Kiều.

Trong lòng ngoài ngạc nhiên ra, cô ta còn có một loại cảm giác vui sướng khó diễn tả thành lời.

Do Giang Nhược Kiều là người Tưởng Diên thích, còn Lâm Khả Tinh lại thích anh ta. Vì vậy cô ta luôn cảm thấy mình thua kém Giang Nhược Kiều, nếu không tại sao Tưởng Diên không chú ý đến cô ta chứ?

Sự khoan khoái xen lẫn cảm giác tội lỗi khiến cô ta thấy chột dạ.

Cô ta cho rằng mình không nên như thế.

Rõ ràng Giang Nhược Kiều chẳng làm gì sai hết.

Lúc chuyện này bị đẩy đến đỉnh điểm, sau khi Lục Dĩ Thành đăng bài post, ba tiếng sau Tưởng Diên cũng đăng một bài viết ngay trong đêm…

[Chào mọi người, tôi là Tưởng Diên.

Tôi là một trong những nhân vật chính trong sự việc lần này. Lúc đầu tôi không định nói gì hết, nhưng thấy mọi người cứ chất vấn bạn học Giang mãi, tôi cho rằng mình cần phải ra mặt thanh minh cho cô ấy.

Tôi thật sự xin lỗi, hẹn hò với nhau suốt mấy tháng nhưng tôi chẳng làm được gì cho cô ấy cả, ngược lại còn khiến cô ấy gặp rắc rối vì mối tình này.

Nhược Kiều, anh xin lỗi em, thật sự xin lỗi.

Có một việc mà Nhược Kiều đã giấu giúp tôi, đến cả bạn bè cũng không nói ra, chính bản thân tôi cũng ích kỷ giấu nhẹm đi, nhưng hiện giờ tôi muốn nói ra.

Tôi và Nhược Kiều chia tay là vì nguyên nhân khác.

Do tôi không có giới hạn, không giữ khoảng cách an toàn với cô gái khác khi đang hẹn hò, cuối cùng mới gây ra sai lầm to lớn.

Từ đầu tới cuối, là tôi có lỗi với cô ấy. Bây giờ nếu mọi người muốn chỉ trích thì cứ đến tìm tôi, cô ấy chẳng làm gì sai cả.

Thật sự xin lỗi]

Những việc Lục Dĩ Thành biết, Tưởng Diên cũng biết.

Anh ta biết Giang Nhược Kiều đang cạnh tranh danh hiệu sinh viên ưu tú.

Nếu nghĩ kỹ lại, anh ta chưa từng làm gì cho cô khi hẹn hò với cô. Bây giờ Lục Dĩ Thành đã ra mặt, nếu anh ta cứ mãi rụt đầu, vậy anh ta là thứ gì?

Tưởng Diên chỉ muốn cô cảm thấy anh ta không có kém cỏi đến thế.

Chương 101:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bài viết của Tưởng Diên vừa xuất hiện, lúc mới đầu không có người nào bình luận, tất cả mọi người vẫn đang hoàn hồn…

Chờ sau khi phục hồi tinh thần, bài viết này trong nháy mắt được đẩy lên thành bài viết hot…

[Không phải chứ? Không phải chứ? Không phải chứ. Vậy là anh bắt cá hai tay? Mẹ kiếp, thế mà trước đây tôi còn tặng nước lúc anh ta chơi bóng nữa! Rác rưởi!]

[Câu hỏi đặt ra là, từ khi hai người chia tay cho đến bây giờ, chắc chắn cũng đã một khoảng thời gian dài. Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng cũng sẽ có tin đồn nói Giang Nhược Kiều bắt cá hai tay, anh đều nhìn thấy phải không? Vậy thì tại sao anh không đứng ra thanh minh cho cô ấy? Người bắt cá hai tay là anh! Ghê tởm! Thực sự ghê tởm! Ban đầu còn mặt dày mày dạn núp ở phía sau, khiến cho tất cả chúng tôi nghĩ rằng anh chia tay vì mục tiêu tương lai không giống nhau.]

[Rón rén nói một câu, lúc ấy tôi cũng rất nghi ngờ ạ. Mục tiêu tương lai không giống nhau nên chia tay... Mọi người thật sự tin cái lý do đấy à? Mấu chốt là bây giờ cũng không phải năm cuối đại học, chỉ mới năm thứ ba thôi. Ngay lúc ấy, tôi đã cảm thấy có vấn đề.. Bây giờ xem ra, Giang Nhược Kiều thực sự đã giữ lại sĩ diện cho anh ta. Muốn nhờ tổng đài phát tặng anh ta bài 'Đàn ông gì thế' quá!]

[... Cũng không thể nói như vậy được. Ít nhất thì bây giờ anh ta đã đứng ra giải thích rồi, đúng không?]

[Ha! Haha! Lẽ nào không phải do Lục Dĩ Thành đăng bài trước à? Đánh cược đi. Nếu như Lục Dĩ Thành không đăng bài, Tưởng Diên sẽ im hơi lặng tiếng, không hé răng nói một lời cho mà xem. Được lắm, vừa để

người khác phỉ báng bạn gái cũ của mình, vừa trơ mặt chó đến cầu xin bạn gái cũ quay lại! Tôi cũng phục cái da mặt dày hơn tường thành này rồi đó, phục hẳn rồi.]

Hướng gió đã hoàn toàn thay đổi.

Sau đó còn có người tiết lộ ra ngoài, nói sở dĩ Giang Nhược Kiều chia tay Tưởng Diên là bởi vì Tưởng Diên có một cô "em gái" không có quan hệ huyết thống.

Hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, quan hệ rất thân thiết, không chỉ dẫn theo "em gái" leo rank, thậm chí ngay cả hoạt động của hai ký túc xá cũng đưa theo "em gái", khiến cho người khác không biết phải nói gì, sau đó Giang Nhược Kiều lại bắt gặp cảnh tượng hai người thân mật nên đề nghị chia tay.

Biết chi tiết như vậy ngoại trừ bạn cùng phòng của Tưởng Diên ra thì còn có ba người bạn cùng phòng của Giang Nhược Kiều.

Vốn dĩ, chuyện này cứ như vậy trôi qua. Giang Nhược Kiều không muốn để nhóm Vân Giai nói ra, nhóm Vân Giai cũng đồng ý. Chỉ là cũng không có ai ngờ được, bây giờ hết xô nước bẩn này đến xô nước bẩn khác đều hắt về phía Giang Nhược Kiều, lúc này nếu như không phản kích, thật đúng là khiến người ta nghĩ rằng bản thân bị bắt nạt cũng không biết đánh trả lại sao?

Sáng sớm, điện thoại di động của Giang Nhược Kiều vang lên, là cuộc gọi đến từ số lạ.

Hai ngày nay, tất cả các cuộc gọi đến từ số lạ cô sẽ không trả lời.

Sau khi cúp máy, số điện thoại này gửi đến một tin nhắn: [Nhược Kiều, là anh. Anh xin lỗi.]

Hóa ra là Tưởng Diên.

Bài đăng của Tưởng Diên khiến Giang Nhược Kiều vô cùng bất ngờ.

Cô thực sự không nghĩ rằng anh ta sẽ chủ động ra mặt để làm rõ vấn đề này. Dù sao trong nguyên tác, nữ phụ bị người ta hắt nước bẩn như vậy, nam chính cũng không hề hé răng, không nói hộ một câu nào cho nữ phụ. Cô cho rằng, trong chuyện lần này, hơn phân nửa là anh ta cũng sẽ ở trong trạng thái tàng hình.

"Ai gọi điện tới thế?" Vân Giai từ ngoài ban công cất quần áo đi vào, thuận miệng hỏi một câu.

Giang Nhược Kiều đáp lại: "Tưởng Diên."

Vân Giai tỏ vẻ phức tạp: "Có đôi khi nghĩ lại, hoặc là anh ta dứt khoát không làm người nữa thì như thế tớ mắng anh ta cũng có thể mắng thoải mái. Chỉ sợ anh ta nửa nạc nửa mỡ, nói anh ta là người thì anh ta cũng không phải, nói anh ta không phải người thì lúc này anh ta lại thực sự đứng ra thanh minh. Cảm xúc thật là phức tạp mà!"

Cao Tĩnh Tĩnh ngồi trước bàn làm việc đang chăm sóc da, nghe vậy quay đầu lại, cười nói: "Đúng đấy. Đều nói 'không thể trông mặt mà bắt hình dong', nhưng mà suy nghĩ của Tưởng Diên là gì, ai mà chẳng biết chứ. Chắc là anh ta muốn khiến Nhược Kiều cảm động, muốn Nhược Kiều cảm thấy con người mình cũng không tệ lắm, rồi anh ta lại theo đuổi cô một lần nữa, nhưng mà suy đến cùng, anh ta cũng đã làm một việc nên làm... Không thể nói anh ta là người kém cỏi, chỉ là đối thủ của anh ta là Lục Dĩ Thành thôi, đặt hai người cùng một chỗ để so sánh thì đúng là vô cùng thảm thiết."

"Đúng vậy." Lạc Văn cũng phụ họa nói: "Nhược Kiều từng yêu đương với anh ta, lúc trước Nhược Kiều là giữ lại mặt mũi cho anh ta mới không nói những chuyện kia ra, hiện giờ Nhược Kiều bị người ta hiểu lầm bị người ta hắt nước bẩn, rõ ràng người đứng ra trước nhất nên là anh ta."

Giang Nhược Kiều mỉm cười xóa tin nhắn kia, cho số này vào danh sách đen.

Nhìn xem, hậu quả khi yêu đương với Tưởng Diên thật sự quá nhiều.

Nếu như có thể trở lại mấy tháng trước, dù nói thế nào cô cũng sẽ không yêu đương với con người này, tốt nhất là cũng không nên dính líu chút nào.

Trên Weibo, các cuộc thảo luận về vấn đề này trở nên nóng hơn.

Đương nhiên, đã không còn là chuyện Giang Nhược Kiều bị nghi ngờ bắt cá hai tay nữa.

Chủ yếu vẫn là do Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên nối đuôi nhau lên tiếng. Lý lịch cá nhân và ảnh chụp của Lục Dĩ Thành cũng được một số người đăng lên, cư dân mạng tưởng tượng ra câu chuyện ngược luyến tình thâm "Hotboy trường lần đầu tiên nhìn thấy hoa khôi trường đã có tâm tư, ai biết lần thứ hai gặp mặt đối phương đã trở thành bạn gái của bạn thân mình", càng có cảm giác chính là, sau khi hoa khôi trường chia tay, cuối cùng hotboy trường đã lựa chọn tình yêu mà từ bỏ tình bạn, dũng cảm theo đuổi hoa khôi của trường, trở mặt thành thù với người đã từng là bạn...

Cư dân mạng: Ồ quao… Phê! Tuyệt vời! Thêm nữa thêm nữa!

Ngay sau đó, Tưởng Diên lên tiếng cùng với những tin tức tiếp theo, càng khiến cho nhiều người thảo luận hơn nữa.

Chuyện này rốt cục cũng có đảo ngược, tiếng nói "chỉ trích" Giang Nhược Kiều cũng càng ngày càng ít, rất nhiều người đều thống nhất, chỉ có một suy nghĩ trong lòng: Đừng thông cảm với đàn ông, nếu không sẽ trở nên bất hạnh .jpg

Trong khi đó, tại ký túc xá nữ của trường đại học nào đó, cũng có người không hay biết gì vẫn đang thản nhiên ăn dưa hấu.

Cô gái nọ nằm trên giường nhìn thấy một bức ảnh, nhíu chặt đầu mày.

Bức ảnh trên màn hình điện thoại rất mơ hồ.

Có rất nhiều người ở trong ống kính.

Bức ảnh này là do bạn từ bé học ở đại học A gửi, cô ấy đã khoanh tròn một người trong bức ảnh: [Đây chính là bạn trai cũ của nữ chính trong bài đăng nặc danh kia, ngoại hình cũng được. Lát nữa để tớ tìm kiếm xem có ảnh của hotboy trường hay không, hotboy trường còn đẹp trai hơn!]

Cô gái bình tĩnh nhìn bức ảnh mơ hồ kia, thế nhưng sự tập trung lại rơi lên người một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi: [Dì này là ai, tớ cứ cảm thấy nhìn trông rất quen thuộc, giáo viên trường học của các cậu à?]

Người bạn từ nhỏ gửi tin nhắn: [Không phải, chắc là ba mẹ của ai đó trong mấy nam sinh này thôi ấy mà.]

Cô gái cảm thấy mình đã từng gặp người dì này, thế nhưng không sao nhớ ra được, dứt khoát xuống giường đi rửa mặt. Lúc đánh răng, trong đầu chợt lóe lên ánh sáng, cuối cùng cũng nhớ ra người này là ai.

Không phải người dì tiễn Lâm Khả Tinh lúc khai giảng đấy à?

Lúc ấy, mọi người trong ký túc xá đều cho rằng đó là mẹ của Lâm Khả Tinh, sau đó mẹ Lâm Khả Tinh tới, bọn họ mới biết đó là dì giúp việc của nhà Lâm Khả Tinh. Khi ấy bọn họ còn đang cảm khái, trong nhà Lâm Khả Tinh thật đúng là có tiền, dì giúp việc cũng thanh nhã như vậy. Mỗi một cô gái đều có thể là Sherlock Holmes, lần này, trong đầu cô gái mơ hồ có một suy đoán táo bạo: Chưa biết chừng có dưa của Lâm Khả Tinh! Dù sao trong bức ảnh kia, cô ấy nhìn thế nào cũng cảm thấy bạn trai cũ của nữ chính trong bài viết nặc danh và người dì kia có nét rất giống nhau, rất có thể là mẹ con... Như vậy, vấn đề được đặt ra, trong thông tin được tiết lộ, vậy em gái mưa của tên đàn ông khốn nạn kia là ai?

Cô gái càng nghĩ càng kích động, gửi cho bạn trai một tin nhắn wechat: [Chồng ơi, em nghĩ ra cách kiếm được nhiều tiền rồi!]

Sau giờ học buổi chiều, Giang Nhược Kiều được giáo viên gọi đến văn phòng.

Giang Nhược Kiều phỏng đoán, chắc hẳn là chỉ tiêu học sinh ưu tú của cô đã đi tong. Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao thì chuyện này cũng

ồn ào xôn xao ở trong trường, mà học sinh xuất sắc trong trường này cũng quá nhiều. Ngay từ khi tài khoản bị niêm phong, khi bài viết nặc danh nói bậy xuất hiện dày đặc trên Weibo thì cô đã chuẩn bị xong tâm lý rồi.

Giáo viên cũng không hỏi cô về chuyện trên diễn đàn, lấy một chai nước trái cây từ trong tủ đưa cho cô tủm tỉm cười nói: "Thầy đã đọc tư liệu của em rồi, không có vấn đề gì, hôm nay thầy sẽ đưa danh sách lên trên, tiến hành sàng lọc vòng đầu tiên, chậm nhất thì cuối tháng này hoặc đầu tháng sau sẽ có thông báo cụ thể. Em có thể làm công tác chuẩn bị trước, viết một bản thảo để chuẩn bị cho các trường hợp khẩn cấp, để tránh thời gian quá vội vàng, mọi thứ chồng chất lên nhau rồi lại luống cuống tay chân."

Giang Nhược Kiều khó nén được kinh ngạc, ngẩn ra nhìn giáo viên, chờ phản ứng lại không thể tin nổi hỏi: “Thầy Vu, em không bị đánh rớt ạ?”

Thầy Vu bật cười: "Đương nhiên không, nói thật, hôm qua thầy cũng thấp thỏm lo sợ, hôm nay chủ nhiệm khoa có nói với thầy, danh sách vẫn gửi đi như cũ."

Thầy Vu ôn hòa nói: "Thầy dạy em lâu như vậy, tính tình em như nào thầy còn không rõ sao? Yên tâm đi, chuyện kia vốn không phải lỗi của em. Thế nhưng thầy vẫn tiết lộ với em, chủ nhiệm khoa bên kia nói với thầy là có người cầm thành tích và lý lịch của em đến tìm thầy ấy, đã nói rõ chân tướng với thầy ấy."

Giang Nhược Kiều ngơ ngác nói: "Ai vậy ạ?"

Thầy Vu bí ẩn nói: "Là một học sinh giỏi khiến chủ nhiệm khoa khác sẽ ấn tượng tốt với cậu ấy."

Nói đến đây, Giang Nhược Kiều còn có điều gì không rõ nữa đây?

Người có thể làm việc này cho cô, có một vài người, bạn bè của cô và… Lục Dĩ Thành.

Chỉ dẫn của thầy Vu lại rõ ràng như vậy.

Người này chính là Lục Dĩ Thành.

Người làm việc này đúng là Lục Dĩ Thành, đêm qua hầu như anh không ngủ được, anh cũng có bạn bè ở khoa Ngoại ngữ, lấy được thành tích hai năm qua của Giang Nhược Kiều cũng không phải là chuyện khó khăn. Sáng sớm sau khi đưa Lục Tư Nghiên đi nhà trẻ, anh vội sửa sang lại tư liệu rồi gõ cửa phòng làm việc của chủ nhiệm khoa.

Anh không biết tại sao anh lại làm thế.

Nhưng mà từ đầu đến cuối anh cảm thấy nếu như Giang Nhược Kiều có thể được chọn là học sinh ưu tú, vậy thì cô không nên bị chuyện không cần thiết này ảnh hưởng, như thế đối với cô rất không công bằng.

Hôm nay, cho dù người gặp phải chuyện như thế này không phải là cô, chỉ cần anh gặp phải, chỉ cần người ấy cần thì anh sẽ vươn tay ra giúp đỡ.

Nếu như cuối cùng Giang Nhược Kiều bị đánh rớt, vậy nhất định là có người thích hợp hơn cô, chứ không phải vì cô được hai người đường đột thích và theo đuổi.

Lục Dĩ Thành mang theo tài liệu thành tích của Giang Nhược Kiều, giải thích rõ ràng toàn bộ sự việc với chủ nhiệm khoa, anh nói, nếu như loại chuyện này là điều kiện bình chọn, như vậy người bị đánh rớt chắc chắn là anh, chứ không phải cô, là anh thích cô, là anh theo đuổi cô, sai cũng là anh sai, không phải là cô. Nếu như nhà trường cân nhắc tình cảm cá nhân của học sinh, vậy hoàn toàn có thể nói rõ ràng trong tài liệu, một khi dung túng cách này, sau này khi hoạt động bình chọn có phải ai cũng có thể dùng loại chuyện này để công kích đối thủ hay không?

Dù sao, muốn đổ tội cho người khác thì không lo thiếu chứng cứ.

Chủ nhiệm khoa cho biết sẽ xử lý chuyện này một cách công bằng nghiêm túc.

Sáng nay, chủ nhiệm khoa cũng nghiêm túc xem thành tích hai năm qua của Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều từ văn phòng của giáo viên đi ra.

Bầu trời âm u liên tiếp mấy ngày, hôm nay cuối cùng mới có chút ánh nắng mặt trời, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu đến.

Sau khi cô đi được một đoạn, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số của Lục Dĩ Thành.

Đầu kia rất nhanh đã bắt máy, truyền đến màng nhĩ vẫn là giọng nói dịu dàng nhưng kiên định kia: "Vẫn ổn chứ?"

Giang Nhược Kiều không nghĩ tới câu đầu tiên anh hỏi lại là câu này, cười nói: "Cũng không tệ lắm. Nhân tiện, chiều nay cậu rảnh không? Tôi mời cậu ăn sủi cảo, là nhà hàng lần trước đi ăn ấy."

Chương 102:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ba người lại đến tiệm sủi cảo trước đó.

Bà chủ đang nấu sủi cảo, ông chủ thì đang gói bánh, động tác của hai vợ chồng đều rất nhanh, cửa tiệm làm ăn cũng phát đạt. Vẫn như lần trước đến, Lục Dĩ Thành dùng khăn giấy cẩn thận lau qua một lần cả bàn và ghế rồi mới ra hiệu cho Giang Nhược Kiều ngồi xuống.

Thật ra thời gian họ xa cách lần này cũng không quá lâu, nhưng cảm nhận lần này tuyệt nhiên không giống lần trước.

Trong chuyện ăn uống, khẩu vị ba người đều rất ổn định, cũng rất chung thủy.

Lục Tư Nghiên chọn sủi cảo nhân thịt heo, ngô và nấm hương.

Lục Dĩ Thành là nhân thịt heo, cải trắng.

Giang Nhược Kiều vẫn gọi nhân chay ba loại rau.

"Mẹ, mẹ có muốn thử sủi cảo của con không? Ăn ngon lắm!" Lục Tư Nghiên nhiệt tình mời Giang Nhược Kiều nếm thử.

Giang Nhược Kiều gắp một cái từ trong đĩa của cậu nhóc.

"Để con ăn thử của ba, rồi lại ăn thử của mẹ!" Lục Tư Nghiên mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng: "Lần trước ba gói sủi cảo, nói hôm sau sẽ rán cho con ăn, con lại chẳng được ăn. Không biết sủi cảo của mẹ có mùi vị thế nào nữa!"

Giang Nhược Kiều cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành giải thích: "Con quên rồi à? Tối hôm đó con và mẹ con ở khách sạn."

Nhưng Lục Tư Nghiên không định dễ dàng bỏ qua chuyện này: "Vậy... ba ăn mất sủi cảo rồi ạ?"

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô siết đôi đũa, vội vã cúi đầu, che đi ý cười trong mắt.

Cô cũng cảm thấy thật quái dị đó! Chuyện này có gì đáng cười đâu? Ngưỡng cười của cô trở nên thấp như vậy từ khi nào thế? Vì sao cô lại muốn cười?

Lục Dĩ Thành: "..."

Ở tuổi này, sự tò mò của mấy đứa nhóc là cực kỳ lớn.

Chuyện gì cũng muốn hỏi rõ ràng, hỏi đến khi người lớn á khẩu không trả lời được mới thôi.

Bây giờ anh mà không trả lời, ai biết thằng nhóc này còn thốt lên lời gì nữa? Không còn cách nào khác, anh đành ấp úng đáp lại: "Ừm."

"Con không ở nhà, cũng không thể lãng phí sủi cảo." Lục Dĩ Thành lại nói: "Lãng phí thức ăn là không đúng."

Một tay Lục Tư Nghiên chống lên cằm: "Vậy là, cuối cùng ba vẫn ăn phần thừa của mẹ."

Lục Dĩ Thành: "Có muốn ăn giấm không? Tôi đi lấy chút giấm đến."

Giang Nhược Kiều vội vã đáp: "Muốn, muốn, cậu lấy thêm ít dầu ớt nữa, món đó thơm lắm!"

Lục Dĩ Thành cũng đứng dậy như chạy trốn, chạy đến trước quầy của chủ tiệm, cầm giấm chua lẫn dầu ớt. Anh cố ý thả chậm động tác. Vốn dĩ, với đôi chân dài của anh, sải hai, ba bước là có thể quay lại vị trí cũ, nhưng

lúc này anh lại đi một cách từ từ... Đợi đến khi ng ồi xuống r ồi, anh phát hiện ra Lục Tư Nghiên đã không quấn lấy chuyện sủi cảo hôm đó không bỏ nữa, mà đang kể cho Giang Nhược Ki ều về chuyện xảy ra tại nhà trẻ hôm nay, lúc này Lục Dĩ Thành mới thở phào nhẹ nhõm.

Xác định là Lục Tư Nghiên sẽ không bao giờ nhớ đến món sủi cảo hôm đó nữa, bấy giờ Giang Nhược Ki ều mới nhìn v ề phía Lục Dĩ Thành, hỏi: "Hôm nay anh đến gặp chủ nhiệm khoa chúng ta?"

Dù cô đang hỏi anh, nhưng giọng điệu là khẳng định.

Người có thể làm đến mức này vì cô, Lục Dĩ Thành cũng coi như một trong đó.

Lục Dĩ Thành đang rót giấm ra, nghe vậy thì hơi khựng lại, lập tức rũ mắt, nói với giọng bình thản: "Tiện đường đi một chuyến thôi."

Giang Nhược Ki ều tin là nếu không phải mình hỏi đến, với tính cách của anh, chắc chắn anh sẽ không nói cô hay, có thể cả đời cũng không.

Cái con người này...

"Làm chuyện tốt hẳn nên lưu tên tuổi." Giang Nhược Ki ều nói.

Lục Dĩ Thành bật cười: "Cũng không thể tính là chuyện tốt."

Giang Nhược Ki ều tiếp lời, cười nhìn anh: "Có phải cậu thấy đó là chuyện phải làm không?"

Lục Dĩ Thành ngẩn ra, vì ý cười trong đôi mắt cô. Anh lắc đ ầu: "Không phải."

Nói một cách chính xác hơn thì đây là chuyện anh muốn làm.

Giang Nhược Ki ều thấy hơi hứng thú mà truy hỏi: "Vậy thì đó là gì?"

Không còn cách nào, Lục Dĩ Thành đành nói: "Chẳng qua là tôi thấy nếu cậu không được chọn thì khá là đáng tiếc. Nếu có người thích hợp hơn

cậu thì được thôi, nhưng nếu vì tôi và Tưởng Diên mà khiến cậu bị loại, thì tôi cảm thấy rất không công bằng."

Giang Nhược Kiều cũng chống một tay lên cằm, ngón tay thon dài điểm từng cái lên khuôn mặt: "Lục Dĩ Thành, hôm nay tôi muốn làm giáo viên, để dạy dỗ cậu một chút, được không?"

Lục Dĩ Thành sửng sốt. Thấy dáng vẻ này của cô, trong mắt anh cũng hiện ý cười: "Tất nhiên là được. Cô giáo Giang, mời nói ạ."

"Cậu làm chuyện gì cho ai đó thì nhất định phải để cho người ta biết." Giang Nhược Kiều nói: "Vì khoa học kỹ thuật vẫn chưa phát triển đến mức đó đâu, cậu không nói sao người ta biết được. Cậu biết không, hồi còn bé, có lần nọ, lúc tôi xem phim truyền hình đã bị chọc cho giận sôi lên. Nhân vật nữ chính làm một việc cho nhân vật nam chính, nhưng cô ấy không nói ra, nhân vật nam chính bèn tưởng là một nhân vật nữ phụ làm, tôi đã giận đến mức bực bội cả ngày hôm đó!"

Lục Dĩ Thành bị chọc cười.

Tiếng cười của anh nghe có phần trầm thấp, nhưng dáng vẻ cười lên lại rất phóng khoáng, rất nổi bật, toát ra hình ảnh đẹp nhất của một sinh viên đang độ hai mươi.

Đôi mắt trong veo, sống mũi cao thẳng, hàm răng trắng tinh, nụ cười cũng tỏa nắng.

Giang Nhược Kiều: "Đừng có cười, đây là chuyện rất nghiêm túc! Sau này..." Cô hơi khựng lại: "Sau này nếu như cậu lại làm chuyện gì cho người khác như vậy, thì nhớ phải nói cho người ta biết."

Lục Dĩ Thành bèn vô thức mà thu lại nụ cười trên mặt: "Người khác?"

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng.

"Tôi không biết nữa." Lục Dĩ Thành nói: "Không tưởng tượng được. Nếu như, nếu như sau này tôi làm chuyện gì cho cậu thì phải nói cho cậu

biết. Ý cậu là thế đúng không?"

Giang Nhược Kiều sửng sốt.

Anh chàng này bị làm sao vậy?

Sao cứ phải thẳng thừng như thế?

Tuy cô thấy rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn gật đầu đáp: "Đúng rồi, nói thẳng cho tôi biết. Nếu nhỡ ai đó mạo danh nhận mất công lao của cậu thì phải làm sao?"

Lục Dĩ Thành: "?"

Anh lắc đầu, ánh mắt ôn hòa: "Cũng không quan trọng."

Giang Nhược Kiều nhẹ nhàng buông đôi đũa xuống.

Cái radar Lục Tư Nghiên vốn đang tập trung ăn sủi cảo bắt đầu vang lên cảnh báo nguy hiểm.

Cậu nhóc hết nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, hai mắt mơ màng. Có chuyện gì vậy?

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Dĩ Thành: "Có quan trọng đấy, rất là quan trọng với tôi."

Ánh mắt của Lục Dĩ Thành và cô chạm nhau. Ánh mắt anh từ từ trầm tĩnh lại, cuối cùng lại hiếm thấy mà gật đầu, nhưng vẫn bổ sung một câu: "Nhưng sẽ hơi xấu hổ."

Thật ra cũng không phải làm chuyện gì xuất sắc lắm, lẽ nào anh làm chút chuyện nhỏ, nhỏ đến mức không đáng kể, cũng phải nói cô nghe à?

Giang Nhược Kiều chỉ vào Lục Tư Nghiên một cái: "Đây không phải là cái loa à? Cậu nói cho thằng bé biết, con sẽ nói cho tôi biết."

Lục Tư Nghiên lanh trí đáp: "Vậy thì con phải thu phí, nếu không... sẽ hết điện đó! Hết điện thì không còn hoạt động được nữa! Giống như cái máy ở trường mẫu giáo của con vậy, không sạc điện là sẽ tắt máy. Con cũng sẽ sập nguồn!"

Giang Nhược Kiều: "?"

Biểu cảm của Lục Dĩ Thành đã không còn vẻ bứt rứt như ban nãy: "Được thôi, trừ dần vào một trăm tệ con mượn."

Giang Nhược Kiều hỏi: "Một trăm tệ gì?"

Lục Tư Nghiên bèn giải thích: "Kẹp tóc của mẹ!"

Hôm nay Giang Nhược Kiều cũng đang kẹp cái kẹp anh đào kia.

"Con nói cái này à?" Giang Nhược Kiều đưa tay lên chạm vào quả anh đào nhỏ trông rất thật trên kẹp tóc.

"Phải ạ, con mượn tiền của ba mua đó! Con còn viết giấy nợ!" Lục Tư Nghiên tội nghiệp trả lời: "Ba khăng khăng bắt con trả!"

Giang Nhược Kiều chưa ăn hết sủi cảo, phần cô còn lại hơn một nửa.

Trong phòng ký túc không có lò vi sóng, Giang Nhược Kiều cũng không to gan đến mức dùng điện công suất lớn trong ký túc xá. Lúc này, biểu cảm của Lục Dĩ Thành lại cực kỳ thản nhiên, anh lấy hộp mang về ra, đặt hết sủi cảo còn thừa trong đĩa của cô vào. Mùa hè đã hoàn toàn đi xa, trời thu đến, ba người đi trên đường về nhà. Tay trái của Lục Tư Nghiên nắm lấy tay Giang Nhược Kiều, tay phải lại nắm tay Lục Dĩ Thành, vô cùng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng đang treo giữa trời, ồ lên một tiếng: "Trăng hôm nay đẹp quá!"

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều ngẩng lên nhìn về phía vầng trăng.

Giờ phút này, bỗng Giang Nhược Kiều nhớ đến một câu: Trăng đêm nay thật đẹp.*

Đây là một kiểu tỏ tình của Nhật Bản, có thể hiểu gián tiếp thành anh/em yêu anh/em.

Cô bất giác nhìn lên gò má của Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành cũng cảm nhận được, anh quay đầu sang, bốn mắt đối diện nhau.

Hai người đều dời ánh mắt đi, tay nắm lấy tay Lục Tư Nghiên hơi đổ mồ hôi.

Trên đường về, họ đi ngang qua một tiệm văn phòng phẩm. Giáo viên ở nhà trẻ có giao bài tập giờ thủ công về nhà, ba người bèn đi vào trong tiệm. Lục Tư Nghiên đứng yên ở kệ bày thẻ bài trước quầy thu ngân, không nhúc nhích. Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều thì lo chia việc rõ ràng.

Giang Nhược Kiều mở ghi chép trong nhóm lớp ra, ghi nhớ từ vật dụng một: "Cần giấy màu, khổ cỡ như A4."

Lục Dĩ Thành cúi đầu tìm.

"Cần thêm keo dạng rắn, đất sét và cọ màu nữa."

Giang Nhược Kiều luôn cảm thấy mấy bài tập thủ công ở nhà trẻ không phải dành cho trẻ con, mà là cho người lớn.

Sau khi tìm được giấy màu, Giang Nhược Kiều lại hơi kinh ngạc: "Màu của giấy này nhìn đẹp thật!"

Cô chỉ vào một tờ trong đó: "Màu của bánh đậu hoa hồng, tuyệt đấy!"

Lục Dĩ Thành thấy cô thích lại lấy thêm một xấp giấy màu này nữa.

Đợi đến khi tính tiền, Lục Tư Nghiên lại kéo lấy áo Lục Dĩ Thành, nhỏ giọng nói: "Ba ơi, mua cho con mấy tấm thẻ đi, không phải dạo này biểu

hiện của con rất tốt à? Con đã không vẽ rùa đen nhỏ lên tường một tuần rồi!"

Giang Nhược Kiều nhịn cười.

Cô thật sự không hiểu sở thích của mấy đứa con nít này.

Mấy cái thẻ bài này... có tác dụng gì đâu?

Vì sao chúng lại thích sưu tập thế? Chưa kể mấy tấm thẻ này không hề rẻ chút nào!

Lục Dĩ Thành: "..."

Tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng anh vẫn mua thẻ bài cho Lục Tư Nghiên.

Vì có thẻ bài mới, Lục Tư Nghiên hoàn toàn không quan tâm đến bài tập thủ công ngày hôm nay, Lục Dĩ Thành chỉ đành tự cầm kéo lên, dựa theo giáo trình mà hoàn thành bài tập thủ công. Đối với việc làm bài tập thủ công này, đôi khi là Giang Nhược Kiều làm, đôi khi lại là Lục Dĩ Thành làm. Vậy nên, bây giờ khi nhìn thấy giáo viên giao bài tập trong nhóm phụ huynh, phản ứng đầu tiên của hai người chính là: Não tôi thật là đau.jpg!

Giang Nhược Kiều thà đi dịch tài liệu còn hơn.

Lục Dĩ Thành cũng thà đi đọc sách chuyên ngành.

Đợi sau khi Lục Dĩ Thành làm xong bài tập thủ công, cuối cùng Lục Tư Nghiên cũng lưu luyến mà đặt thẻ bài trong tay xuống, ánh mắt dời lên chỗ giấy màu được Giang Nhược Kiều chứng thực là có màu của món bánh đậu hoa hồng: "Ba ơi, ba gấp một đóa hoa đi, hoa hồng ấy!"

Chuyện này cũng làm khó Lục Dĩ Thành quá rồi.

Hoa hồng có độ khó cao như vậy, sao mà anh gấp được? Thằng nhóc này đề cao kỹ năng thủ công của anh quá rồi!

Lục Dĩ Thành trả lời rất thật thà: "Ba không biết gấp."

Anh không h`ê biết gấp mấy thứ này. Trước khi biết đến tiết học thủ công ở nhà trẻ, anh chỉ biết gấp mỗi máy bay giấy, còn là cái loại máy bay giấy không bay được.

Lục Tư Nghiên lại cực kỳ kinh ngạc: "Rõ là ba biết mà!"

Lục Dĩ Thành: "... Ba không biết thật đấy."

"Sao có thể chứ?" Lục Tư Nghiên giang hai tay ra: "Trong nhà chúng ta có một bó hoa h`ồng vừa to vừa đẹp như thế này này, trong đó toàn là hoa h`ồng giấy, mẹ nói là ba gấp hết mà!"

Lục Dĩ Thành kinh ngạc nhìn Lục Tư Nghiên, anh thật sự không biết gấp hoa h`ồng.

Lục Tư Nghiên vẫn nói tiếp: "Mẹ nói có chín trăm chín mươi chín đóa, đ`âu do ba gấp cả. Mẹ nói, mỗi ngày ba gấp một đóa, gấp xong chín trăm chín mươi chín đóa mới đưa cho mẹ, cũng vì thế nên mẹ mới đ`ồng ý kết hôn!"

Cậu nhóc không h`ê nói dối.

Ở nhà thật sự có một bó hoa vừa to vừa đẹp, bên trong toàn là hoa h`ồng giấy.

Ở nhà, cậu nhóc có thể phá phách thế nào cũng được, chỉ không dám đụng đến bó hoa này, mẹ nói đây là hoa trước đây ba gấp.

Mẹ nói, nếu như cậu làm hỏng, thì phải thường xuyên nếm mùi vị của món măng xào thịt.

Mẹ cực kỳ quý trọng những đóa h`ồng này. Người ta có thể làm hỏng son môi của mẹ, có thể đổ hết nước hoa của mẹ, nhưng không thể đụng đến những đóa h`ồng của bà!

Nên cậu bé nào dám đụng đến, nào dám làm hư!

Lục Dĩ Thành im lặng.

Ở tương lai kia, anh thật sự gấp nhiều hoa hồng như vậy để tặng cô à?

Tiếc là phải khiến Lục Tư Nghiên thất vọng rồi, vì bây giờ ba vẫn chưa biết gấp hoa hồng!

Đợi sau khi Lục Tư Nghiên ngủ rồi, Lục Dĩ Thành nằm trên giường, vẫn chưa chợp mắt. Cuối cùng anh nhẹ nhàng rời khỏi giường, đi đến phòng khách, lướt tìm cách gấp hoa hồng trên điện thoại di động, cầm một tờ giấy màu lên, nghiêm túc nhìn cách gấp mà làm theo. Những ngón tay thon dài, sạch sẽ chuyển động, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng trên tay anh cũng có một bông hoa hồng.

Lục Dĩ Thành ngẩn ra nhìn.

Hình như anh đã hơi hiểu tâm tình của mình ở tương lai kia rồi.

Mỗi ngày gấp một đóa à?

Anh cầm đóa hồng giấy kia vào thư phòng, vô cùng quý trọng mà đặt nó vào ngăn kéo.

Thật ra chín trăm chín mươi chín ngày cũng không quá dài.

Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng cũng không quá nhiều.

Hôm nay sẽ là đóa đầu tiên.

Chương 103:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Bảy mươi hai tiếng đồng hồ. Cuối cùng, tài khoản của Giang Nhược Kiều đã có thể cập nhật.

Trong vòng ba ngày, nhiệt độ thảo luận của chuyện này đã thấp xuống rất nhiều. Dù sao những tin tức lớn chấn động giới giải trí cũng chỉ mất mấy ngày là sẽ bị người ta quên đi. Chứ đừng nói đến chuyện cô, Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên chỉ là người bình thường, dù có câu chuyện máu chó nhưng cư dân mạng cũng chỉ đọc bình luận rồi quên đi mất.

Dù sao Giang Nhược Kiều cũng vận hành tài khoản này hai năm rồi, tuy cô không ký hợp đồng với công ty, nhưng mấy năm nay cũng quen biết được một số blogger hợp tính.

Những blogger đó cũng đều là những người rất có bản lĩnh, Giang Nhược Kiều phải làm phiền một người trong số đó, để cô ấy hỗ trợ điều tra xem là ai ngấm ngầm muốn cho cô một bài học.

Giang Nhược Kiều đã có đối tượng nghi ngờ trong lòng rồi.

Tuy nhiên vẫn còn thiếu chứng thực cuối cùng.

Bây giờ là thời đại số.

Thế nên chỉ qua một ngày, bên kia đã có thông tin, cô nàng blogger đó thầm nhắn cho Giang Nhược Kiều: [Tiểu Kiều, có phải cậu đắc tội với ai hay không?]

Giang Nhược Kiều: [Sao cơ?]

Blogger: [Tớ bảo bạn mình điều tra một chút, lúc đó chẳng phải có mấy blogger chia sẻ về với thái độ quái gở móc mỉa mới khiến nhiều người chú ý đến việc này sao? Trong đó có một blogger mập mờ nói là do nhận tiền

thật, hình như là một cậu ấm nhà giàu trở về từ nước ngoài. Tiểu Kiều, cậu có quen biết ai như vậy không?]

Trong tác phẩm gốc, hai người gặp lại nhau ở nước ngoài. Nhưng bây giờ, khi tuyến thời gian đó đã trôi qua rất lâu, Trần Uyên đã về nước gặp lại Lâm Khả Tinh rồi.

Giang Nhược Kiều: [Không biết có phải người đó hay không, về sau tớ sẽ cẩn thận hơn một chút. Đúng rồi, cảm ơn cậu, lần sau khi cậu đến Bắc Kinh tớ sẽ đãi cậu một bữa thịnh soạn.]

Blogger: [Ha ha ha cậu khách sáo quá, chuyện nhỏ tiện tay làm mà thôi. Cậu còn nhớ Tiểu U chứ nhỉ, năm trước cậu ấy rất nổi tiếng, có tên cậu ấm theo đuổi cậu ấy nhưng cậu ấy không đồng ý. Người kia cho cậu ấy một bài học, tài khoản của cậu ấy coi như bỏ. Không thể đi lên trang đầu, không có kênh để thu hút sự chú ý, không có lưu lượng, cuối cùng cô ấy phải đổi nghề. Người không có quan hệ không có chỗ dựa lưng, ngày nào đó khi thật sự bị người ta ngáng chân thì không biết chết như thế nào đâu.]

Giang Nhược Kiều vô cùng đồng cảm với chuyện đó, thế nên từ lúc bắt đầu, cô đã không định phát triển hướng theo phương diện đó.

Trưa hôm đó, trong giới du học có người đưa tin nóng, cậu ấm họ Trần nào đó ở nước ngoài có bạn gái, ở trong nước lại theo đuổi một thiên kim của nhãn hiệu châu báu nào đó, đúng là một thằng đàn ông đểu cáng nhất từ lúc khai thiên lập địa cho đến nay.

Trên tin nóng, cậu ấm họ Trần này bị ba mình tống đi nước ngoài định cư từ hồi còn rất nhỏ, do diện mạo, khí chất và gia thế nên cũng được coi là hotboy trong trường. Dựa vào danh tiếng khá ổn, cậu ấm họ Trần đã yêu đương với một cô chiêu lá ngọc cành vàng khác đang đi du học. Người lớn hai nhà cũng đã gặp mặt, hơn nữa cũng có dự án hợp tác ở trong nước. Ai ngờ tên đàn ông đểu cáng này mới về nước một chuyến đã phản bội bạn gái mà theo đuổi một thiên kim tiểu thư khác.

Trên topic còn đính kèm ảnh chụp, trong ảnh là một đôi nam nữ rất đẹp đôi, khiến người ta cảm thấy vui tai vui mắt. Nhà trai bung dù cho nhà gái,

dù đều ngả về phía cô nàng, trong khi bả vai mình ướt hơn nửa. Hai người đang đùa giỡn, ảnh được chụp rất đẹp và cũng rất duy mỹ.

Vị hôn thê của nhà trai cũng được coi như nổi tiếng trong giới du học sinh. Tin nóng này vừa được tải lên, bạn bè của nhà gái lập tức bật hết hỏa lực và nhắm vào tên đàn ông đểu cáng. Đương nhiên họ cũng không buông tha cho vị thiên kim tiểu thư hư hư thực thực bị trở thành người thứ ba này.

Tin sốt dẻo này còn lớn hơn cả tin của Giang Nhược Kiều, Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên, cũng nóng hổi hơn rất nhiều.

Dù sao ba người Giang Nhược Kiều cùng lắm cũng chỉ có thể coi là sinh viên bình thường với diện mạo khá ổn, làm sao có thể bùng nổ sốt dẻo quá mức được cơ chứ?

Đám cư dân mạng có hứng thú với tin tức của giới thượng lưu hơn nhiều.

Chuyện của Giang Nhược Kiều đã bị người ta vứt lên chín tầng mây từ lâu rồi.

Cũng coi như là ứng nghiệm câu nói kia, những người mong thao túng được dư luận thì sẽ phải gánh chịu hậu quả bị cắn ngược lại.

Bạn gái ở nước ngoài của Trần Uyên là con gái duy nhất trong nhà, người trong nhà không thể chịu đựng được việc Trần Uyên đã làm nên đương nhiên sẽ không nén cơn giận này lại. Mà khi dự án của ba Trần kẹt tại giai đoạn mấu chốt nhất, gia tộc nhà gái rút vốn về, thể hiện rõ thái độ dù tự tổn hại tám trăm cũng muốn làm kẻ địch bị thương một nghìn. Ba Trần tức muốn hộc máu nên đã mắng Trần Uyên xối xả, ra lệnh ép anh ta lừa nhà gái trở về. Trần Uyên vốn đã chán cảnh yêu đương với mục đích liên hôn này rồi nên không chịu, quan hệ của hai ba con lại lâm vào bế tắc một lần nữa, chưa kể đến bên cạnh còn có một bà mẹ kế châm ngòi thổi gió.

Tuy hiện tại không còn tìm thấy bức ảnh kia trên Weibo nữa dưới quan hệ xã hội của nhà họ Trần và nhà họ Lâm, nhưng vẫn có không ít người lưu

ảnh Trần Uyên và Lâm Khả Tinh lại.

Tâm trạng của bạn học và thậm chí đến cả bạn bè của Lâm Khả Tinh Lâm đều có chút vi diệu: Hóng chuyện mà hóng luôn được chuyện của người bên cạnh, vụ này cũng kỳ quái quá đi!

Mọi người đều đang ngầm phân tích cùng một việc, đó chính là đến tột cùng Lâm Khả Tinh có biết Trần Uyên có bạn gái rồi hay không?

Nếu không biết thì còn đỡ, nếu biết…

Trong khoảng thời gian ngắn, những bạn học có qua lại thân thiết với Lâm Khả Tinh đều bắt đầu vô thức xa lánh cô ta.

Chuyện này tạm thời kết thúc.

Cuộc sống của Giang Nhược Kiều cũng không chịu ảnh hưởng gì, đến cả Tưởng Diên cũng đột nhiên yên phận và không đến dây dưa lằng nhằng với cô mỗi ngày nữa.

Bên phía công ty phiên dịch giao mấy đơn hàng, cô đều hoàn thành vô cùng xuất sắc, khách hàng cũng đều đánh giá rất cao. Quản lý cũng sẽ giao một ít dự án luyện tập cho cô, ví dụ như lúc này đây, cô sắp đi cùng với hai vị phiên dịch viên đồng thời tham gia một hội nghị thương vụ. Cô chủ yếu sẽ phụ trách một số việc nhỏ, đây cũng là lần đầu tiên cô tiếp xúc với phiên dịch viên đồng thời thực thụ. Ngành này coi cảnh giới cao nhất của phiên dịch là phiên dịch đồng thời, cũng có danh hiệu là "Đỉnh cao của ngôn ngữ".

Chỉ là nhân tài trong nước trên phương diện này khá thưa thớt, ví dụ như hai vị lần này Giang Nhược Kiều đi cùng đều là những người xuất chúng trong ngành.

Mỗi vị giỏi giang nhất trong đó thậm chí còn từng tham gia hội nghị quan trọng quốc tế.

Ngành này mang tính học thuật và chuyên nghiệp rất cao, thế nên bậc cửa rất cao và cũng có yêu cầu rất cao về các phương diện tố chất.

Hiện tại, gần như hội nghị quốc tế cấp cao đều dùng phương thức dịch đồng thời, cho nên thu nhập của phiên dịch viên đồng thời rất cao. Nếu nói mỗi ngày đều hốt bạc cũng không ngoa chút nào, ngành này không tính bằng lương tháng. Ví dụ như có một vị trong hai vị lần này, thu nhập của chị ấy tính theo "giờ" và "phút". Sau khi giao lưu đơn giản, Giang Nhược Kiều mới biết chị ấy cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học A, năm nay đã gần bốn mươi rồi, gọi một tiếng đàn chị cũng khiến quan hệ hai bên gần nhau hơn chút.

Chị gái họ Sầm này cực kỳ giỏi giang, bởi vì liên quan đến công việc nên chị ấy quen rất nhiều người trong các ngành các nghề. Chị ấy có chất lượng chuyên môn rất cao, tính cách cũng thân thiện hòa đồng, chị ấy còn thân thiết gọi Giang Nhược Kiều là đàn em khóa dưới nữa. Chị Sầm hiện đã thành công trong sự nghiệp, chị ấy có phòng làm việc riêng và nhà riêng của mình ở cả Bắc Kinh và Thân Thành. Giang Nhược Kiều nhìn chị Sầm, nghĩ thầm, không biết lúc cô bốn mươi tuổi thì liệu có thể đạt tới trình độ như chị ấy được không nhỉ?

Trong hai ngày một đêm ngắn ngủn, nhờ được đi theo hai người họ mà Giang Nhược Kiều đã học được rất nhiều điều mới.

Cô cũng nhận ra rằng trước đây mình chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng cả. Trước kia cô nghĩ rằng việc phiên dịch cho người bạn nước ngoài như Mai Lê hoặc biên dịch một số tài liệu đều là những việc rất giỏi giang, mãi đến khi cô có cơ hội chứng kiến tài năng của hai đàn chị, cô mới nhận ra mình còn quá nhiều điều phải học hỏi. Ví dụ như với năng lực hiện tại của cô thì còn lâu mới chạm được vào mép của cái nghề phiên dịch viên, đồng thời, cô vẫn còn kém quá xa. Sau khi trở về, cô không có hơi sức đâu để nói đùa chọc cười với đám bạn cùng phòng cũng không liên lạc với Lục Tư Nghiên, mà cô ngồi một mình trước bàn học và suy nghĩ rất lâu.

Trước kia, cô không biết mình sẽ đi con đường nào, cũng không biết tương lai mình sẽ làm gì.

Hiện giờ có vẻ như cô đã có một mục tiêu chính xác rồi.

Cô gửi email cho giáo viên của mình, muốn tìm một số sách tham khảo và tài liệu trong lĩnh vực này. Cô vẫn còn cách chị Sầm rất rất xa, nhưng cô còn trẻ, hiện tại cô mới đang học năm ba, tương lai còn sẽ học lên nghiên cứu sinh nữa, tương lai của cô có vô hạn khả năng có thể sẽ xảy ra. Có lẽ hai mươi năm sau, cô cũng sẽ trở thành chị Giang trong miệng người khác ấy chứ?

Giang Nhược Kiều vô cùng kích động.

Đó là lần đầu tiên cô vén những đám mây ra, nhìn thấy một khung cảnh bao la hùng vĩ khiến người ta cảm thấy sững sờ.

Cô đã suy nghĩ rất nhiều và rất nhiều, như thể lại quay về với cảm xúc hồi học cấp ba. Khi đó không một ai hay bất cứ điều gì có thể làm lòng cô gợn sóng, lúc ấy trong lòng cô chỉ có một ý tưởng, đó chính là muốn thi đậu đại học, trừ cái đó ra thì tất cả những chuyện khác đều không quan trọng.

Cùng lúc đó, trong đêm khuya tĩnh lặng, Lục Dĩ Thành vẫn đang bận rộn trong phòng sách.

Gần đây anh thực sự rất bận rộn nên anh đang cân nhắc xem có nên kết thúc công việc gia sư của mình hay không.

Cạnh tay anh có một chiếc cốc sứ. Trong cốc là hương vị mà Giang Nhược Kiều thích nhất. Hiện tại, anh cũng đã quen với vị đắng này và cực kỳ yêu thích. Mỗi tối muộn khi phải tăng ca, đều là một cốc cà phê như thế này "thức" cùng anh.

Khi những ngón tay thon dài mảnh khảnh của Lục Dĩ Thành gõ bàn phím, cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng chìm vào mộng đẹp.

Cô lại bắt đầu nằm mơ.

Trong mơ, cô nhìn từ góc độ của thượng đế, giống như một khán giả ngồi trước TV, theo dõi từng hành động của những người trong phim, vui buồn rồi lại hợp tan.

Bà ngoại của "cô" đã qua đời. Sau khi trải qua cảm xúc bi thương tột độ, "cô" vẫn phải vực tinh thần dậy để tiếp tục tiến về phía trước. Gió thu hiu quạnh, trên con đường "cô" trở về nhà, "cô" gặp được một người ở trước cửa chung cư hơi cũ nát.

Người này đứng dưới tàng cây, nhưng tấm lưng lại thẳng hơn cả cái cây kia nữa.

Anh nhìn sang, bấy giờ cô mới nhìn thấy rõ, anh chính là Lục Dĩ Thành!

Lại là Lục Dĩ Thành!

"Cô" nhìn thẳng vào anh một lúc, anh chủ động bước lên trước, dịu giọng nói: "Xe lăn nặng lắm, đoán là cậu không dọn được nên tôi mới tới."

"Cô" rũ đầu, giọng nói rất bình thản, gần như không hiện lên chút cảm xúc nào: "Ừ, cảm ơn cậu. Hai ngày trước tôi cũng định trả lại xe lăn cho cậu rồi, cảm ơn cậu."

"Không cần cảm ơn." Anh nói: "Vốn dĩ cũng là xe tôi thuê cho ông ngoại cậu mà."

"Cô" lại nói tiếp: "Tôi vẫn phải cảm ơn cậu."

Thời gian cuối bà ngoại cần phải dùng xe lăn, nhưng một chiếc xe lăn lại quá đắt, mà rẻ thì lại không bền. Lúc cô khẽ cắn môi quyết định đi mua thì ông ngoại lại nói mình đã gặp được một chàng trai trẻ ở trong bệnh viện, trong nhà chàng trai đó có xe lăn nên đã cho ông thuê.

"Cô" không ngờ rằng chàng trai trẻ trong miệng ông nội lại là Lục Dĩ Thành.

Sau khi biết chuyện, bà ngoại "cô" cũng đã qua đời vì không thể cứu chữa được nữa.

Trước đây "cô" từng nghe kể, anh là một người rất rất tốt, chắc là mấy tháng trước anh tình cờ gặp được "cô" trong bệnh viện, thấy được hoàn cảnh hiện tại của "cô" nên mới quyết định ra tay giúp đỡ.

Hai người đi vào chung cư, bước lên cầu thang với vách tường loang lổ bong tróc.

Đây là căn nhà mà "cô" đã thuê, rất nhỏ và hơi hẻo lánh, nhưng cũng may giá thuê không đắt.

Trong ánh chiều chạng vạng, một chiếc xe ô tô từ từ lái vào trong khu chung cư.

Cửa kính xe hạ xuống, có một người đàn ông trẻ tuổi đúng lúc bắt gặp bóng lưng của một nam một nữ, nhìn hai người bọn họ bước lên cầu thang bộ.

Lục Dĩ Thành rất lịch thiệp, anh không theo "cô" vào trong nhà mà chỉ đứng ngoài cửa.

Thấy "cô" cố hết sức di chuyển xe lăn, anh mới tiến lên một bước nhận lấy, anh định nói gì đó với "cô" nhưng lại phát hiện mặt mũi "cô" đỏ bừng.

"Trông sắc mặt của cậu không tốt lắm, sao vậy, bệnh à?" Anh hỏi.

"Có hơi sốt, nhưng không sao, tôi mua thuốc hạ sốt rồi, uống một viên rồi ngủ một giấc là sẽ khỏi ngay."

"Cô" quá mệt mỏi, cơ thể và tinh thần sắp vượt mốc giới hạn chịu đựng của cô rồi.

Cơ thể phản đối đầu tiên, lúc tan làm "cô" đã cảm thấy nhiệt độ cơ thể của mình hơi cao rồi, nhưng không tới bệnh viện mà chỉ tới hiệu thuốc mua thuốc hạ sốt.

"Hay là tôi đưa cậu đến bệnh viện khám nhé?" Anh ngập ngừng mở miệng.

"Không cần, cậu về trước đi."

Anh và "cô" vốn cũng chẳng thân thiết gì nên anh cũng ngại nói thêm, đành phải gật đầu nhưng lại bổ sung một câu: "Nếu cậu có việc gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi."

"Cô" đứng trước cửa, giương cặp mắt trong trẻo sâu thẳm về phía anh. Cô trầm mặc vài giây, nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, rồi lại khách sáo nói lời cảm ơn.

Sau khi "cô" đóng cửa, anh bước xuống vài bậc thang rồi lại dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía đó một cách lo lắng. Cánh cửa ấy đã được đóng chặt lại rồi.

Trong lòng anh lại lo cho "cô".

Cuối cùng sau khi do dự hồi lâu trong bóng tối, anh rối rắm một lúc, tìm một bậc thang rồi ngồi xuống.

Anh lo cho cơ thể của "cô", nếu "cô" thật sự xảy ra chuyện gì mà muốn gọi điện thoại cho anh, anh cũng không thể chạy tới nhanh được, khoảng cách quá xa.

Chẳng bằng ngồi đợi ở đây cho đến hừng đông.

Anh ngồi trên cầu thang cả một buổi tối, cũng canh giữ cả một buổi tối.

Xe ô tô ở dưới tầng cũng đỗ lại một đêm, vẻ mặt của người đàn ông trẻ tuổi vô cùng căng thẳng, hai mắt đen xì, anh ta nghiến chặt răng nói với tài xế: "Đi, đến sân bay."

Người đàn ông trẻ tuổi lại rời đi.

Trên sân bay, cô gái trẻ đến đón anh ta nhìn thấy anh ta quay trở về, dở khóc dở cười.

Mà trong cầu thang cũ nát, "cô" mở cửa ra nhìn thấy người nào đó canh giữ cầu thang suốt cả một đêm, sửng sốt hồi lâu.

Giọng điệu của người này vẫn dịu dàng như trước, hỏi cô: "Cậu hết sốt chưa?"

Chương 104:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đương nhiên, sự việc được lan truyền trong giới du học là do Giang Nhược Kiều thúc đẩy.

Buổi sáng vừa ngủ dậy, Giang Nhược Kiều còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ giấc mơ thì người cô tìm lúc trước đã gửi tin nhắn tới.

Đầu năm nay, những ngành nghề kiếm tiền xuất hiện ngày càng nhiều, rất nhiều người thu thập một vài thông tin nhất định để bán lấy tiền, chẳng hạn như thám tử tư, hoặc là paparazzi. Cũng có một số người chỉ đứng sau hậu trường, nhưng hầu hết những bài đăng hot thu hút sự chú ý của các blogger đều đến từ những người này. Thân phận cậu ấm nhà giàu của Trần Uyên đúng là một ưu thế trời cho. Nhưng Giang Nhược Kiều tự mình vận hành nên có được lượng fan như ngày hôm nay là, thế nên cô hiểu biết hơn Trần Uyên ở mọi khía cạnh.

Trước khi xác định được ai là người bôi đen mình trong nguyên tác, cô đã cho người đi thăm dò rõ ràng chuyện của Trần Uyên.

Trong đó có bạn gái của Trần Uyên.

Sau khi Giang Nhược Kiều biết Trần Uyên về nước, cô phát hiện dòng thời gian bị xáo trộn nên thuê người theo dõi Trần Uyên, quả nhiên chụp được rất nhiều ảnh của anh ta và Lâm Khả Tinh. Giang Nhược Kiều tin chắc Lâm Khả Tinh không biết Trần Uyên có bạn gái, hay đúng hơn là cô ta hoàn toàn không quan tâm đến chuyện của người khác. Cô ta chỉ quan tâm đến chuyện của Tưởng Diên, mà hiển nhiên bà Lâm cũng không muốn Lâm Khả Tinh biết chuyện của mẹ Tưởng, còn Tưởng Diên lại đang xa lánh cô ta. Thế nên hiện giờ Lâm Khả Tinh vô cùng cô đơn, Trần Uyên xuất hiện giống như một tia sáng chiếu vào cuộc đời của cô ta vậy.

Còn cô ta không quan tâm tia sáng này có phải của người khác hay không.

Có những bức ảnh này, chỉ cần tìm một người tung lên đúng lúc, sau đó lại tìm thêm một người dẫn dắt dư luận...

Trong nguyên tác, Trần Uyên đã làm chuyện này với nữ phụ, chẳng qua anh ta lại làm thêm một lần nữa ở ngoài đời mà thôi.

Quả nhiên, hành động của Trần Uyên đã truyền đến tai người ba cặn bã và mẹ kế của anh ta. Ba Trần cũng không có cảm giác gì, dù sao hầu hết đàn ông đều rất đồng tình với hành vi bắt cá hai tay. Nhưng mẹ kế của Trần Uyên lại không nghĩ như vậy, bà ta cho rằng Trần Uyên muốn thuận lợi mọi bề, tìm bạch phú mỹ* ở nước ngoài chưa đủ, còn muốn về nước tìm cô chủ của Lâm Thị. Rốt cuộc là muốn làm gì đây?

*Bạch phú mỹ: là những cô gái trẻ trung, xinh đẹp lại giàu có và tài giỏi.

Ý định ban đầu của Trần Uyên chỉ là quan tâm ân cần, nhưng mẹ kế lại quy tất cả những điều này thành một âm mưu.

Nói trắng ra thì giới quyền quý chính là một cuộc tranh đấu.

Không phải gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông... Tóm lại, cuộc sống sau này của Trần Uyên sẽ không còn nhàn rỗi đến mức có thể quan tâm tới chuyện của người khác.

Còn về Lâm Khả Tinh...

Hiện giờ người xung quanh luôn nhìn cô ta bằng ánh mắt dè chừng. Khi đi học, các bạn cùng lớp cũng nhìn cô ta rồi khẽ xì xào bàn tán khiến cô ta luôn cảm thấy mình bị bọn họ chửi rủa và khinh thường.

Ngoài ra, thường xuyên có người dùng những từ ngữ bẩn thỉu để chửi cô ta trên tài khoản mạng xã hội.

Lâm Khả Tinh không thể chịu đựng được nữa.

Giang Nhược Kiều vừa đánh răng vừa xem tin tức mới nhất trên điện thoại.

Cô không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn vì mình đã mơ thấy những giấc mộng kia. Nếu không phải biết trước còn có một Trần Uyên, e là cô cũng khó mà đề phòng, chắc chắn sẽ bị cuốn vào vòng xoáy kia.

May là cô đã hoàn toàn thoát khỏi mấy chuyện đúng sai của những người này.

Giang Nhược Kiều rửa mặt rồi đi xuống lầu như mọi ngày. Lục Dĩ Thành đã mang bữa sáng đứng chờ dưới lầu ký túc xá. Hiện giờ quần chúng ăn dưa đã không còn kinh ngạc khi nhìn thấy Lục Dĩ Thành nữa, nếu hôm nào người này không tới mới có thể khiến bọn họ chú ý.

"Tư Nghiên đi nhà trẻ rồi à?" Sở dĩ Giang Nhược Kiều hỏi như vậy là vì Lục Dĩ Thành tới muộn hơn nửa tiếng so với bình thường.

Trước kia Lục Dĩ Thành luôn tới đưa bữa sáng cho cô trước, sau đó mới vội vàng quay về khu nhà đưa Lục Tư Nghiên đi học.

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ lắc đầu: “Thằng bé không chịu dậy. Bây giờ vẫn đang nằm trên giường.”

Giang Nhược Kiều kinh ngạc.

Lục Dĩ Thành nói: “Hôm nay đột nhiên nằm ì trên giường, còn cáu kỉnh với tôi, nói không muốn đi nhà trẻ. Tôi khuyên thằng bé mãi, thậm chí còn lôi cả chuyện trước kia ông nội mạo hiểm gió tuyết mà băng qua mấy dặm đường núi để tới trường ra nói, nhưng thằng bé vẫn không nghe, còn lừa tôi là bị đau bụng nên không đi được.”

Giang Nhược Kiều không nén được cười: “Nhưng hôm nay đúng là hơi lạnh thật.”

Đừng nói là Lục Tư Nghiên, ngay cả cô cũng không muốn dậy sớm để lấy bữa sáng.

Lục Dĩ Thành thở dài một hơi, vẻ mặt hơi chán nản: “Thế nên tôi đành thỏa hiệp, xin thầy Hùng nghỉ một ngày rồi.”

Giang Nhược Kiều: "..."

Lúc này cô thật sự ngạc nhiên: “Tôi nghĩ người làm chuyện này sẽ là tôi cơ đấy.”

Cô hoàn toàn không ngờ lại là Lục Dĩ Thành!

Cô luôn cảm thấy Lục Dĩ Thành sẽ là một người ba nghiêm khắc với những vấn đề có tính nguyên tắc nhất định như thế này.

Bây giờ Lục Dĩ Thành nhớ lại là cảm thấy hối hận: “Tôi không nên thỏa hiệp.”

Quả nhiên ý chí của anh vẫn không đủ kiên định. Sao anh có thể đồng ý cho thằng bé nghỉ học cơ chứ?

Giang Nhược Kiều cũng hơi lo lắng: “Có khi nào ngày mai thằng bé cũng không muốn đi học không?”

Lục Dĩ Thành nặng nề gật đầu: “Rất có thể.”

Giang Nhược Kiều suy nghĩ một chút: “Sáng nay tôi không có tiết, còn cậu thì sao?”

Lục Dĩ Thành: “Tôi cũng không, nhưng tôi định đến thư viện ôn tập.”

Giang Nhược Kiều ừ một tiếng: “Cậu gọi điện thoại cho thầy Hùng, nói chúng ta chỉ xin nghỉ một tiếng, lát nữa sẽ tự đưa Tư Nghiên tới nhà trẻ.” Cô dừng lại một chút: “Chuyện này không thể dung túng.”

Lục Dĩ Thành đồng cảm sâu sắc: “... Được!”

“Cậu chờ một lát, tôi lên đưa bữa sáng cho ba cô nàng kia rồi đi gọi thằng bé dậy với cậu.”

Sau khi Giang Nhược Kiều dùng tốc độ nhanh nhất đi đưa bữa sáng rồi xuống lầu, cô đi theo Lục Dĩ Thành ra khỏi trường học. Sắc mặt hai người đều nghiêm túc như nhau, các bạn học có ý định trêu chọc bọn họ cũng tự giác tránh đường, không gọi bọn họ lại. Dù sao hai người này mang lại cho họ cảm giác nghiêm trang như thể muốn đi cứu vớt thế giới vậy.

Lúc hai người đến nhà trọ, Lục Tư Nghiên mặc đồ ngủ đang ôm chăn ngồi xem TV trên ghế sô pha.

Thằng nhóc này rất biết hưởng thụ, trên bàn trà có sữa, tay ôm hộp bánh ăn bánh quy, trên TV đang chiếu phim hoạt hình.

Lục Tư Nghiên thấy ba mẹ đều tới, cậu bé quả quyết đậy nắp hộp bánh quy lại, sau đó ôm bụng rồi bắt đầu rên rỉ.

Tiếp đó, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều thay phiên nhau ra trận, hết đe dọa lại dụ dỗ, nói đến khô cả miệng. Cuối cùng Giang Nhược Kiều mất kiên nhẫn trước, nghiêm mặt gọi tên cậu nhóc: "Lục Tư Nghiên!"

Lục Tư Nghiên thấy mẹ có dấu hiệu tức giận thì bụng cũng không đau nữa, lập tức nói: "Con đi, con đi được chưa?"'

Cậu nhóc vừa nhanh nhẹn đứng dậy đi thay quần áo, vừa tủi thân nói: "Ba cũng thật là, sao lại đi tìm mẹ chứ..."

Loại chuyện này có đến mức phải quấy rầy đến mẹ không?

Ba cũng vậy, chẳng biết châm chước gì hết, nghỉ học một ngày thì có làm sao! Buổi tối còn không cần phải làm bài thủ công!

Lục Tư Nghiên nhỏ giọng khinh bỉ Lục Dĩ Thành: "Ba là đồ mách lẻo!"

Lục Dĩ Thành: "?"

Lục Tư Nghiên nói: "Ba phản bội con một lần, sau này con cũng sẽ phản bội ba một lần. Sau này có dì xinh đẹp xin ba số Wechat, con nhất định sẽ nói cho mẹ biết!"

"..."

"Con còn muốn nói cho mẹ biết, chị gái xinh đẹp trên lầu bắt chuyện với ba trong thang máy, còn cả bà Vương cho con ăn bánh bao thịt cũng nói muốn giới thiệu bạn gái cho ba. Con sẽ nói ra hết những chuyện này, dù hôm nay không nói thì ngày mai cũng sẽ nói thôi."

Lục Dĩ Thành: "Sau khi tan học, ba dẫn con đi ăn KFC."

Ngón tay bụ bẫm của Lục Tư Nghiên làm động tác kéo khóa ở bên miệng: "Ok, thành giao, tạm thời con không nói nữa."

Cuối cùng, trong cơn gió lạnh, cậu nhóc Lục Tư Nghiên đeo cặp sách nhỏ, lưu luyến vẫy tay chào tạm biệt Giang Nhược Kiều trước cửa nhà trẻ rồi cúi đầu đi vào.

Cuối cùng Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đi về phía đường lớn. Lúc này ở cổng trường không có nhiều xe như ngày thường, trên con đường nhỏ phủ đầy lá phong và lá cây bạch quả, trông rất thơ mộng. Giang Nhược Kiều chợt nhớ tới giấc mơ kia, bèn dùng giọng điệu tùy ý hỏi: "Lục Dĩ Thành, có phải trong nhà cậu có xe lăn không?"

Lục Dĩ Thành nghi hoặc nhìn cô, lắc đầu: "Không có. Sao vậy? Trong nhà cậu có người cần xe lăn à?"

Giang Nhược Kiều bật cười.

Tiếng cười trong trẻo của cô truyền vào màng nhĩ của anh.

Lục Dĩ Thành vừa kinh ngạc, vừa có chút ngại ngùng.

Anh không biết tại sao cô lại cười thoải mái như vậy. Dường như mỗi khi đối mặt với cô, anh luôn cực kỳ chậm chạp.

Không rõ cô cười cái gì, nhưng sẽ cười theo cô.

“Giang...” Cuối cùng anh cũng mở miệng: “Giang Nhược Kiều, cậu cười cái gì?”

"Không cười gì hết." Giang Nhược Kiều vẫn cong mày: “Chỉ là nghĩ tới một chuyện rất tốt.”

Lục Dĩ Thành cũng không hỏi cô là chuyện gì.

Đương nhiên anh sẽ không biết, lúc này trái tim của Giang Nhược Kiều giống như một chiếc bình chứa đầy nước ấm.

Thậm chí cô còn hơi hâm mộ với "cô" trong giấc mơ.

Chỉ là lòng thầm nảy sinh đôi chút hâm mộ, cô lại nghiêng đầu nhìn về phía Lục Dĩ Thành.

Ừ, cũng không hâm mộ lắm. “Cô” kia có một "Lục Dĩ Thành", mà hiện giờ bên cạnh cô, cũng có một Lục Dĩ Thành.

Tính cách Lục Dĩ Thành rất nghiêm cẩn, anh chờ cô cười đủ rồi lại nói tiếp: “Là ai cần xe lăn à?”

Anh ngừng lại một chút: “Là bà ngoại à? Lúc trước bà nội tôi bị bệnh, tôi có tham gia vào nhóm bệnh nhân cùng phòng. Trong đó có mấy người đã mua xe lăn, hay là tôi hỏi bọn họ một chút xem loại xe lăn nào tốt nhé?”

Giang Nhược Kiều không trả lời câu hỏi này ngay mà nói: “Lục Dĩ Thành, cậu là một người tốt.”

Anh là một người siêu siêu tốt.

Chỉ cần có ai thấy được và hiểu được cái tốt của anh, chắc chắn người đó sẽ không muốn bỏ lỡ anh.

Lục Dĩ Thành sửng sốt, chờ đợi câu tiếp theo của cô, nhưng cô lại không nói thêm gì nữa.

Tại sao đột nhiên cô lại nói anh là người tốt nhỉ?

Mang theo nghi vấn này, lúc ngồi trong thư viện, Lục Dĩ Thành không tài nào tiếp thu được những nội dung trong sách.

Anh không hiểu Giang Nhược Kiều có ý gì. Anh cứ nghĩ đi nghĩ lại, vấn đề này luẩn quẩn trong lòng khiến anh không thể tĩnh tâm học tập được.

Cuối cùng anh đành phải lấy điện thoại ra, do dự một lúc lâu rồi hỏi bạn bè: [Đột nhiên có người nói cậu là một người tốt, điều này có nghĩa là gì?]

Bạn bè trả lời tin nhắn: [Tít, phát thẻ người tốt.]

Lục Dĩ Thành: [?]

Bạn bè: [Anh rất tốt nhưng em rất tiếc, chúng ta không thích hợp / nhưng em đã có người thích rồi, xin lỗi.]

Lục Dĩ Thành khóa màn hình điện thoại.

Anh cảm thấy không phải ý này.

Chắc là không phải ý này đâu.

Nhất định không phải ý này!

Anh vô thức viết một chữ Giang lên giấy nháp.

Do ảnh hưởng của khí lạnh, năm nay trận tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh đến sớm hơn năm ngoái một chút.

Thường thì trận tuyết đầu mùa luôn là lúc Giang Nhược Kiều bận rộn nhất.

Bắc Kinh có rất nhiều nhà cửa kiểu cũ, sau khi tuyết rơi mới thật sự là một vẻ đẹp không sao tả xiết, che lấp tất cả những dấu viết của hiện đại hóa. Mỗi năm vào thời điểm này, người trong vườn rất đông, mà nhiệm vụ quay phim của Giang Nhược Kiều cũng rất nặng nề. Thế nên khi tuyết rơi, mọi người trong vòng bạn bè đều ngạc nhiên vui mừng, chỉ có Giang

Nhược Kiều rời giường với sắc mặt nặng nề như sắp phải ra chiến trường. Ngày tuyết rất dễ chụp được ảnh thoát vòng*, nhưng thật sự... Rất lạnh và mệt!

(*)Ý là trở nên nổi tiếng, thu hút sự chú ý của người khác.

Cũng may đây là lần quay chụp cuối cùng.

Hợp đồng đã sắp hết hạn.

Sau khi Giang Nhược Kiều vào vườn, cô bày kiểu chụp một tấm ảnh tự sướng rồi đăng lên vòng bạn bè, hơn nữa còn kèm định vị...

[Đã sắp kết thúc một cuộc hành trình rồi, nhưng cũng là khởi đầu cho một cuộc hành trình mới.]

Giang Nhược Kiều sắp bị lạnh cóng.

Anh Phòng nhiếp ảnh gia vẫn chưa hài lòng lắm. Dù sao mọi người đều biết đây là lần quay chụp cuối cùng của Giang Nhược Kiều, thế nên ai cũng hy vọng có thể chụp được một bộ ảnh khiến nhiều người chú ý.

Cùng lúc đó, Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên ra ngoài mua thức ăn.

Vừa lúc đi ngang qua chỗ này, anh nghĩ một chút rồi dẫn Lục Tư Nghiên xuống xe. Ở Bắc Kinh nhiều năm, nhưng không phải điểm tham quan nào Lục Dĩ Thành cũng từng đi qua. Anh không có nhiều thời gian rảnh như vậy. Thế mà hôm nay lại rất có hứng thú dẫn Lục Tư Nghiên đi dạo vườn. Tuyết vẫn đang rơi, người trên đường cũng không ít, có rất nhiều người đang di chuyển về phía vườn.

Trẻ em giống như không biết lạnh và nóng vậy.

Thỉnh thoảng Lục Tư Nghiên còn ngồi xổm xuống nặn cầu tuyết để ném Lục Dĩ Thành.

Bàn tay bụ bẫm lạnh đến đỏ bừng cũng không kêu lạnh.

Trong vườn có rất nhiều khách du lịch, hơn nữa rất nhiều người còn mặc Hán phục. Trong nháy mắt, Lục Dĩ Thành cho rằng mình đã quay về thời cổ đại. Trong bầu không khí rộn ràng tấp nập, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Giang Nhược Kiều trên một cây cầu.

Nơi đó không có ai, Giang Nhược Kiều khoác áo choàng đỏ.

Trời đất là một khoảng tuyết trắng mênh mông, mà áo choàng trên người cô lại là màu đỏ rực rỡ nên cực kỳ dễ thấy.

Tuyết vẫn còn rơi, cô ngửa đầu, có bông tuyết đậu xuống khuôn mặt trắng nõn của cô.

Lục Dĩ Thành nhìn tới ngẩn ngơ, hoàn toàn quên mất Lục Tư Nghiên bên cạnh, cũng quên luôn tất cả mọi người trong vườn.

Dường như Giang Nhược Kiều cảm nhận được gì đó nên lơ đãng nhìn về phía anh, hai người cách trời tuyết mà nhìn nhau từ xa.

Lục Dĩ Thành không chắc Giang Nhược Kiều có nhìn thấy mình không.

Giang Nhược Kiều cũng thế, không chắc Lục Dĩ Thành đã nhìn thấy cô.

Mặc dù vậy, cô vẫn kìm lòng không đậu mà mỉm cười với anh.

Anh Phòng bấm chụp liên tục vài tấm ảnh, tốc độ điều chỉnh độ sáng càng nhanh hơn, bắt được ý cười và vui mừng trong mắt Giang Nhược Kiều.

Anh Phòng cúi đầu nhìn ảnh trong camera, vừa nhìn vừa kêu rên: "Mẹ nó! Đẹp ngây người!"

Cuối cùng anh ta cũng chụp được tấm đẹp nhất hôm nay.

Anh ta dám lấy số tóc ít ỏi trên đầu mình ra cam đoan, bức ảnh này sẽ là dấu chấm hoàn mỹ nhất trong sự nghiệp ngắn ngủi của Tiểu Kiều.

Chương 105:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sự xuất hiện của Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên như thể đả thông hai mạch nhâm đốc của Giang Nhược Kiều.

Lúc nghỉ ngơi giữa giờ, Lục Dĩ Thành nhìn Giang Nhược Kiều bước nhanh về phía mình, thế mà anh lại có cảm giác không dám nhìn thẳng vào cô.

Thật ra trong vô số khoảnh khắc trước đó, anh đã nhìn thấy dáng vẻ rực rỡ của cô.

Nhìn càng nhiều, trong lòng tự nhiên sẽ sinh ra một cảm xúc xấu hổ.

Nhiều khi anh tò mò muốn biết rốt cuộc mình đã làm thế nào để giành được sự yêu thích và tình yêu của cô trong tương lai đó. Anh muốn hỏi Lục Tư Nghiên, muốn biết rõ ràng từng chi tiết giống như thí sinh biết có đáp án ở trên bàn trước khi thi vậy. Loại cảm giác nôn nóng khó kìm này khiến anh cảm thấy hổ thẹn. Thế nên mỗi lần định hỏi ra, anh đều lập tức kiểm điểm lại bản thân, điều này là không đúng.

Trong thời gian này, anh cũng đọc một ít sách và một vài bài đăng được chia sẻ trên mạng. Có người nói rằng, con đường tình cảm là con đường không có lối tắt để đi.

Anh đồng cảm một cách sâu sắc.

Không có lối tắt để đi, từ đầu đến cuối chỉ có thể dùng sự chân thành để giành lấy thắng lợi.

Giờ phút này, Giang Nhược Kiều hoàn toàn không biết hoạt động tâm lý của Lục Dĩ Thành. Cô khom người, lấy tay bụm mặt Lục Tư Nghiên: "Nhìn mặt con lạnh cóng rồi kìa. Sao lại ra cửa đúng lúc trời lạnh như thế hả?"

Câu sau là nói với Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành tỉnh táo lại, vội vàng kéo mở áo khoác lông.

Giang Nhược Kiều: "?"

Anh định làm gì thế?

Bên trong áo lông của Lục Dĩ Thành có túi, anh lấy ra một củ khoai lang nướng được bọc kĩ rồi đưa cho cô: "Mua trên đường tới đây đấy, vẫn còn nóng hổi."

Lục Tư Nghiên giương mắt mong chờ: "Ba không mua cho con, chỉ mua cho mẹ thôi."

Giang Nhược Kiều nhìn về phía Lục Dĩ Thành.

Lúc này Lục Dĩ Thành mới xấu hổ giải thích: "Không phải không mua cho thằng bé, là do có quá nhiều người mua, mà vừa khéo chỉ còn một củ chín, nếu muốn mua thêm thì phải chờ một lúc nữa."

Lục Dĩ Thành lại cúi đầu nhìn Lục Tư Nghiên: "Lát nữa về sẽ mua cho con, được không?"

Giang Nhược Kiều bật cười: "Không sao, một mình tôi cũng không ăn hết, vừa vặn ăn chung với Tư Nghiên luôn."

Ăn gà rán chân gà vào ngày tuyết gì đó không phải phong cách của Giang Nhược Kiều, cũng không phù hợp với khẩu vị của cô.

Cô thích uống canh bốc khói nghi ngút, lại càng thích khoai lang nướng ngọt ngào nóng hổi này hơn.

Hai mẹ con rúc vào trong góc rồi mẹ một miếng con một miếng thưởng thức củ khoai.

Chẳng mấy chốc, họ đã ăn hết một củ khoai lang nướng.

Lúc này Giang Nhược Kiều mới cảm thấy như sống lại, một trợ lý quay phim khác cũng đưa cho cô một chiếc bình giữ nhiệt.

Đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Thành thấy cô làm việc, lúc này anh mới thật sự ý thức được rằng cô kiếm tiền cũng không hề dễ dàng.

Mũi đỏ ửng vì rét.

Có rất nhiều người không muốn ra ngoài trong thời tiết như này, nhưng cô lại phải thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng, sau đó quay chụp suốt mấy tiếng đồng hồ giữa trời tuyết giá lạnh.

"Được rồi, tôi đi làm việc tiếp đây." Giang Nhược Kiều lưu luyến trả lại túi chườm nóng cho trợ lý quay phim rồi báo một tiếng với hai anh chàng họ Lục.

Đương nhiên cô còn dặn dò Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên về sớm một chút.

Hôm nay trời quá lạnh, để trẻ con ở bên ngoài lâu cũng không tốt, không khéo sẽ bị cảm lạnh.

Cô tiến vào trạng thái quay phim, còn Lục Tư Nghiên thì chơi tuyết ở bên cạnh. Lục Dĩ Thành nhìn cô, cuối cùng kìm lòng không đậu lấy điện thoại trong túi ra, chụp lại cảnh tuyết đẹp không sao tả xiết này.

Dĩ nhiên trong bức ảnh, Giang Nhược Kiều mặc áo choàng cũng lọt vào ống kính.

Lục Dĩ Thành cúi đầu nhìn.

Rõ ràng trời lạnh như vậy, nhưng lòng bàn tay lại nóng lên.

Ảnh chụp trong điện thoại của anh không nhiều, có khi là chụp phong cảnh, có khi là chụp đồ ăn, nhưng hơn phân nửa là ghi lại khoảnh khắc trưởng thành của Lục Tư Nghiên. Đây là lần đầu tiên anh chụp Giang Nhược Kiều.

Trợ lý quay phim đi tới, nhỏ giọng nhắc nhở: “Không được cho người khác xem tấm ảnh này. Đây là mẫu mới của chúng tôi.”

Lục Dĩ Thành muốn xóa, nhưng làm sao cũng không ấn được phím xóa.

Trợ lý quay phim cười nói: “Không sao đâu, đừng để người ngoài thấy là được. Một mình anh xem thôi.”

Lúc này Lục Dĩ Thành mới gật đầu: “Sẽ không cho người khác xem.”

Trợ lý quay phim ra vẻ giống như đang thảo luận về thời tiết mà dò hỏi: "Anh là bạn trai của Tiểu Kiều nhà chúng tôi à?”

Lục Dĩ Thành vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải.”

"Vậy anh đang theo đuổi Tiểu Kiều của chúng tôi đúng không?"

Lục Dĩ Thành không phủ nhận… câu hỏi này.

Trợ lý quay phim cười vui vẻ: “Nhìn qua thôi là đã biết rồi. Anh đẹp trai, anh cố gắng lên nhé. Tiểu Kiều nhà chúng tôi có nhiều người theo đuổi lắm. Anh thấy cậu chàng mặc đồ cổ trang màu xanh kia không? Cậu ấy là người mẫu của một cửa tiệm khác, nghe nói là sinh viên Học viện Điện ảnh, gần đây đang tán Tiểu Kiều của chúng tôi đấy, theo đuổi rất mãnh liệt luôn.”

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh không muốn xem nhưng vẫn nhìn về phía bên kia, tìm kiếm nam sinh mặc đồ cổ trang màu xanh.

Quả thực có rất nhiều người theo đuổi Giang Nhược Kiều.

Ngay cả khi Giang Nhược Kiều và Tưởng Diên chưa chia tay, Lục Dĩ Thành cũng thường xuyên nghe thấy Tưởng Duyên chửi mấy người đó ở ký túc xá.

Lúc ấy hình như Vương Kiếm Phong có nói một câu.

“Cậu thích cô ấy, đương nhiên người khác cũng thích cô ấy. Lúc yêu đương bị theo đuổi còn đỡ, sau này cô ấy kết hôn cũng sẽ có người tán tỉnh cơ. Bây giờ đã là gì đâu, hẹn hò với người đẹp thì phải có chuẩn bị tâm lý này.”

Khi ấy anh là người ngoài cuộc, cảm thấy lời của Vương Kiếm Phong nói rất có lý.

Bây giờ...

Vẫn thấy rất có lý.

Anh có thể nhìn thấy sự tốt đẹp và rực rỡ của cô, đương nhiên những người khác cũng có thể nhìn thấy.

Lục Dĩ Thành để Lục Tư Nghiên ở lại một lát rồi lập tức rời đi, giữa ấn đường toát lên chút nặng nề không thể nói rõ.

Lục Tư Nghiên kéo tay Lục Dĩ Thành: “Ba, hôm nay gặp mẹ, ba không vui ạ?”

"Không có."

Lục Tư Nghiên: “Con nghe thấy hết rồi, dì kia nói có người đang đuổi theo mẹ.”

Sau đó Lục Tư Nghiên dùng giọng điệu ‘Ba là người lớn, ba phải rộng lượng’, nói: “Chuyện này rất bình thường, có người buổi tối gọi điện thoại cho ba, cũng có người tặng hoa tới văn phòng của mẹ. Dì nói ba rất đẹp trai, mẹ cũng rất đẹp gái, đều được rất nhiều người thích.”

Lục Dĩ Thành: "..."

"Lúc thì mẹ ghen, lúc thì ba ghen. Thế nên dì nói giấm trong nhà chúng ta không bao giờ dùng hết.”

Lục Dĩ Thành thở dài một hơi: “Sai rồi, hiện giờ ba không có tư cách để ghen.”

Lục Tư Nghiên nhíu chặt lông mày, gật đầu: “Nói cũng đúng.”

“Vậy mẹ có tư cách ghen không ạ?” Lục Tư Nghiên tò mò hỏi.

Lục Dĩ Thành: "..."

Có.

Nhưng cô sẽ không ghen.

Không, cũng không đúng. Lục Dĩ Thành lắc đầu, nhắc nhở Lục Tư Nghiên: “Đừng nói với mẹ con mấy chuyện vớ vẩn này.”

Đôi mắt Lục Tư Nghiên tròn xoe: “Cái gì là vớ vẩn, còn cái gì thì không phải ạ? Con không hiểu.”

"Con hiểu." Lục Dĩ Thành nói: “Không được thuật lại mấy lời của bà Vương.”

"Mấy lời giới thiệu bạn gái cho ba ạ?"

Lục Dĩ Thành nhẫn nại: “Đúng vậy.”

Lục Tư Nghiên dào dạt đắc ý: “Trước đó ba cũng bị dọa sợ đúng không! Yên tâm đi, con không nói đâu. Con nói sẽ khiến mẹ tức giận, mà mẹ tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng.”

"Thế nên con lừa ba một bữa KFC?" Lục Dĩ Thành bật cười.

Lục Tư Nghiên: "Bà Vương nói cháu gái bà ấy học ở nước ngoài, nói cháu gái bà ấy rất xinh đẹp..."

Lục Dĩ Thành làm động tác ngừng: “Bơn bớt chút đi.”

Lục Tư Nghiễm cười ha ha, lại tò mò hỏi: “Vậy ba ơi, có phải ba sẽ không thích người khác, chỉ thích mẹ thôi đúng không?”

"..." Lục Dĩ Thành không trả lời, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Buổi chiều, Giang Nhược Kiều kết thúc quay chụp.

Lục Dĩ Thành muốn đến công ty nên Giang Nhược Kiều tới chăm sóc Lục Tư Nghiên ăn cơm ngủ nghỉ. Trong khoảng thời gian này, hai người vẫn chưa tìm được bảo mẫu thích hợp... May là tuy bọn họ rất bận rộn, nhưng đều đã thích ứng với thời gian biểu của nhau. Lúc Lục Dĩ Thành bận rộn, Giang Nhược Kiều sẽ đảm nhận chăm sóc. Khi cô bận rộn, anh cũng sẽ không để Lục Tư Nghiên tới quấy rầy cô. Giang Nhược Kiều mệt mỏi cả ngày, mà cô cũng chẳng có tài năng nấu nướng gì, thế nên càng đừng nhắc đến chuyện xuống bếp trong tình huống như hôm nay. Giang Nhược Kiều gọi luôn đồ ăn bên ngoài, Lục Tư Nghiên cũng ăn rất vui vẻ.

Cả người Giang Nhược Kiều nặng nề choáng váng, ngay cả món cà chua yêu thích được cô chủ quán tặng cũng không thể khơi dậy được khẩu vị của cô.

Người lớn đều có hiểu biết cơ bản về tình trạng cơ thể của mình. Giang Nhược Kiều biết, có lẽ cô bị cảm rồi.

Lúc chụp hình có tuyết rơi, quần áo của cô cũng không dày lắm, hơn nữa hai ngày trước phải đuổi kịp tiến độ phiên dịch nên không được ngủ ngon, thế nên thân thể đã bắt đầu kháng nghị rồi. Lục Tư Nghiên thấy cô uể oải, lại còn ho khan nên bèn đi tới bên cạnh cô, sau đó vươn tay sờ lên trán cô, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Mẹ, có phải mẹ bị ốm rồi không?"

Giang Nhược Kiều gật đầu, tránh cậu bé rồi ho một tiếng: "Chắc là bị cảm. Mẹ uống thêm chút nước nóng, lát nữa về ký túc xá pha một gói thuốc cảm, hai ngày nữa là sẽ khỏe lại thôi."

Lục Tư Nghiên do dự nói: "Hay là mẹ về nghỉ ngơi trước đi. Con có thể ở nhà một mình."

Giang Nhược Kiều vươn tay xoa mái tóc xoăn của cậu bé: "Thôi, mùa đông mẹ không yên tâm để con ở nhà một mình. Không sao đâu."

Quả thực cảm cúm không phải vấn đề gì lớn.

Chỉ là hơi chóng mặt, cổ họng hơi ngứa.

Hầu như năm nào cô cũng bị một lần, đã thành thói quen rồi.

Lục Tư Nghiên biết lời của mình cũng không có tác dụng quyết định, đành phải cúi đầu đi toilet. Giang Nhược Kiều vừa ôm gối ôm, vừa gắng sức rót nước nóng.

Lục Tư Nghiên dùng đồng hồ thông minh của mình bấm số của Lục Dĩ Thành.

Đầu bên kia nhanh chóng nhấc máy, Lục Tư Nghiên cố ý hạ thấp giọng: "Ba, hình như mẹ bị ốm rồi, trông không ổn lắm. Khi nào ba về vậy? Ba về nhanh lên nhé, để mẹ còn về nghỉ ngơi sớm nữa."

Trong văn phòng, Lục Dĩ Thành cầm điện thoại trong tay, ấn loa ngoài.

Ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, ngón tay thon dài gõ lên bàn phím.

Nhưng sau khi nghe thấy những lời này, ngón tay anh khựng lại, ánh mắt do dự vài giây, sau đó anh lập tức áp điện thoại bên tai, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Mẹ nói mẹ bị cảm!"

Lục Dĩ Thành nghĩ đến hôm nay có tuyết rơi, nghĩ đến cô phải quay chụp liên tục mấy tiếng đồng hồ, anh thở dài một hơi, nhíu chặt mày: "Được, ba về ngay đây. Con đừng làm phiền mẹ, cũng đừng gây ồn ào. Còn bài thủ công thì chờ ba về rồi làm."

Sau khi cúp điện thoại, Lục Dĩ Thành lưu lại tiến độ công việc rồi gọi điện cho anh Lễ để giải thích tình huống, sau đó mới rời khỏi công ty.

Lục Dĩ Thành đón gió tuyết, bước lên con đường về nhà. Bởi vì tuyết rơi dày đặc nên xung quanh đều yên ắng, tay chân anh đã lạnh buốt đến mức không còn cảm giác, nhưng anh vẫn đi đến hiệu thuốc.

Nhân viên cửa hàng lấy thuốc cảm cho anh. Ngay khi ngón tay cứng đờ chuẩn bị quét mã QR, anh chợt nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng, bèn hỏi: "Thuốc này có đắng lắm không?"

Nhân viên cửa hàng à một tiếng: "Có chút, anh mua thuốc cho trẻ con à?"

Lục Dĩ Thành xấu hổ nói: "Không phải."

Nhân viên cửa hàng mỉm cười: "Vậy thì không sao đâu, người lớn có thể chịu được chút đắng này."

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng rồi cầm thuốc đi ra khỏi hiệu thuốc. Anh hơi do dự một chút, sau đó bất chấp giá lạnh mà bước nhanh sang bên đường đối diện. Lúc đi tới cửa hàng tiện lợi, mặt anh đã bị gió lạnh thổi cho tê cóng. Anh mua một gói kẹo cầu vồng và viên ngậm trà mật ong để nhuận họng, sau đó bỏ hết vào túi thuốc.

Giang Nhược Kiều không ngờ Lục Dĩ Thành lại về nhanh như vậy.

Cô uống vài ly nước ấm, lại ra chút mồ hôi, cơ thể đã thoải mái hơn rất nhiều.

Bởi vì bị cảm lạnh nên lúc cô nói chuyện mang theo giọng mũi, thế mà lại có cảm giác như đang làm nũng: "Sao cậu về sớm vậy?"

Lục Dĩ Thành sửng sốt, bắt gặp đôi mắt ướt ấm của cô, anh cúi đầu: "Tư Nghiên nói cậu bị cảm."

Giang Nhược Kiều bật cười: "Này, cảm cúm có gì nghiêm trọng đâu chứ. Nhìn tư thế này, tôi còn tưởng mình bị bệnh nặng gì đấy."

Lục Dĩ Thành bỗng trở nên nghiêm túc: "Đừng nói lung tung."

Giang Nhược Kiều nhìn anh, mặt mày cong lên: "Ồ xin lỗi, tôi nói sai rồi."

Trong lòng Lục Dĩ Thành cảm thấy ngứa ngáy như có lông vũ lướt qua.

"Tôi đưa cậu về ký túc xá trước." Lục Dĩ Thành im lặng vài giây rồi mở miệng nói.

Giang Nhược Kiều định nói không cần, nhưng giờ phút này rõ ràng là người vẫn luôn ôn hòa như Lục Dĩ Thành không phải đang trưng cầu ý kiến của cô. Anh cũng không đợi cô trả lời, sau khi quan sát quần áo trên người cô, anh đi vào phòng, lấy ra một chiếc khăn quàng cổ trong tủ quần áo rồi đưa cho cô.

Là một chiếc khăn màu xám khói, vừa nhìn đã biết là của anh.

Giang Nhược Kiều ngước mắt nhìn anh.

Anh giải thích: “Giặt rồi, năm nay tôi chưa dùng tới nên vẫn còn sạch, không có mùi gì đâu.”

Thật ra chỉ có vài giây, nhưng lại giống như một thế kỷ dài đằng đẵng vậy. Dưới ánh mắt chăm chú của Lục Dĩ Thành, Giang Nhược Kiều nghiêm túc nhận lấy khăn quàng cổ.

Giống như nhận một bó hoa hồng.

Cô cúi đầu quàng khăn lên cổ, cằm và môi cũng cọ sát vào khăn.

Lục Dĩ Thành ngơ ngác nhìn cô.

Vừa rồi anh thật sự không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy đêm lạnh như vậy, mà cô lại đang bị cảm, thế nên hiện giờ ra ngoài nhất định phải chú ý giữ ấm.

Nhìn cần cổ mảnh khảnh của cô, anh chợt nhớ ra mình chỉ có một chiếc khăn quàng cổ.

Sau khi chiếc khăn này được cô quấn quanh cổ, thế mà anh lại nghĩ tới giờ này năm ngoái, chiếc khăn này đang quấn trên cổ anh.

Dưới ánh đèn, vành tai và hai bên gò má của Lục Dĩ Thành nóng lên khiến anh không dám nhìn cô nữa.

Giang Nhược Kiều cúi đầu. Khăn quàng cổ vốn che khuất cằm, cô cúi đầu như vậy làm chóp mũi cọ vào khăn. Giang Nhược Kiều bất giác ngửi một chút, quả thực không có mùi gì kì lạ.

Ngược lại có mùi bột giặt rất nhạt.

Cô che giấu nụ cười trên mặt.

Anh chàng này chưa suy xét kỹ đã dám đưa khăn quàng cổ của mình cho cô dùng.

Bây giờ mới phản ứng lại nhỉ?

Chương 106:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dù lòng bàn tay Lục Dĩ Thành nóng bừng nhưng lúc này anh cũng không thể bảo Giang Nhược Kiều tháo khăn quàng xuống.

So với những tâm tư này của anh thì việc cô cảm thấy ấm áp mới là quan trọng nhất.

Hai người dặn đi dặn lại Lục Tư Nguyên.

Rõ ràng áo ngủ của cậu nhóc nhỏ hơn nửa size, đây là áo mà Giang Nhược Kiều mua trên mạng cực kỳ đáng yêu. Lục Tư Nguyên thò tay ra, chiếc áo ngủ cuốn lên lộ ra chiếc bụng nhỏ tròn trịa và rốn: "Con biết rồi, con biết rồi! Ba Đường Tăng, mẹ Đường Tăng."

Đương nhiên Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều biết có một số lời sẽ khiến trẻ con cảm thấy phiền chán.

Nhưng chẳng có cách nào, việc cần nói thì ngày nào cũng phải nói, như vậy mới có thể làm thằng bé nhớ lâu được.

Trước khi đi, Giang Nhược Kiều cố ý kéo khăn quàng cổ, hoàn toàn che khuất miệng mũi của mình rồi mới ngồi xổm xuống, kéo một lọn tóc xoăn của cậu nhóc: "Con trai Bát Giới, mẹ đi đây."

Lục Tư Nghiên: "?"

"Con là Hầu Ca, Hầu Ca đấy!"

Sau khi cửa đóng lại, họ vẫn nghe thấy tiếng Lục Tư Nguyên đang gào thét biện minh cho mình.

Hành lang khá hẹp, Lục Dĩ Thành để Giang Nhược Kiều đi đằng trước, anh đi ở phía sau. Hai người một trước một sau ra khỏi tòa nhà, bên ngoài

trắng xóa một màu, tuyết vẫn bay trên bầu trời, chỉ cần mở miệng là phả ra khói.

Nếu như một mình Lục Dĩ Thành thì anh sẽ chẳng mang ô vào trời tuyết rơi ít như thế này. Nhưng hôm nay, anh lại cực kỳ chu đáo mang một chiếc ô kẻ caro và mở ra. Anh vốn muốn đưa luôn cho cô nhưng lại phát hiện để tay ở bên ngoài sẽ rất lạnh nên dứt khoát cầm ô.

Dưới chiếc ô kẻ caro nhỏ, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều sánh vai đi bên nhau.

Trên mặt đường tích một lớp tuyết, giẫm lên sẽ phát ra những tiếng kin kít.

Gần như một nửa khuôn mặt của Giang Nhược Kiều vùi hẳn vào trong khăn quàng cổ, chỉ để lộ ra một đôi mắt long lanh, sáng ngời.

Tầm mắt của cô dừng lại trên cánh tay đang giơ ô của Lục Dĩ thành.

Cánh tay rắn rỏi, có lực.

Trong ấn tượng của Giang Nhược Kiều thì tay anh rất khỏe, cũng rất sạch sẽ, gõ ra từng chuỗi code trên bàn phím, biết chặt xương sườn thành từng khúc vừa ăn, cũng sẽ che ô cho cô như lúc này.

Cảm giác của cô đối với Lục Dĩ Thành hoàn toàn khác với ba người bạn trai cũ.

Dòng cảm xúc kia chậm rãi nhưng lại không ngừng chảy.

Lời căn dặn dịu dàng của Lục Dĩ Thành vẫn văng vẳng bên tai: “Tôi không biết ký túc xá của cậu có thuốc không nên đã mua thuốc cho cậu, trước khi đi ngủ uống một viên. Tôi đã hỏi người bán thuốc rồi, họ nói là ngày ba lần, mỗi lần một viên, tốt nhất dùng trước bữa ăn. Mấy ngày này nên ăn thanh đạm một chút, tuy nhiên vẫn phải chú ý đến dinh dưỡng.”

Bởi bị khăn quàng cổ che lấp nên Lục Dĩ Thành không trông thấy được ý cười trên mặt Giang Nhược Kiều.

"Ừ, tôi biết rồi." Giang Nhược Kiều trả lời như vậy.

Lục Dĩ Thành lại tiếp tục nói: "Tôi tra ở trên mạng rồi, viên thuốc hơi to nên khi nuốt sẽ hơi khó khăn. Vì thế rất nhiều người nói trên đó nói mới đầu thì không đắng nhưng về sau không nuốt xuống được sẽ lại thấy đắng… Tuy vậy, hiệu quả của loại thuốc này cũng không tệ, nếu cậu cảm thấy đắng thì có thể ăn kẹo nhuận họng làm từ sơn tra mật ong ở trong túi."

"Biết rồi ba Đường Tăng ạ." Giang Nhược Kiều trêu ghẹo một câu.

Lục Dĩ Thành dừng lại, không nén được cười: "Xin lỗi."

Con người anh… Quả thực hơi dông dài.

Tư Nghiên cũng đã phê bình nhiều lần.

Chỉ có điều, anh vẫn không nhịn được căn dặn, anh thật sự cảm thấy cô không giống với một người biết cách chăm sóc bản thân.

Giang Nhược Kiều: "Ha ha ha ha."

Cô cũng không biết vì sao mình lại muốn cười.

Lục Dĩ Thành cũng nở nụ cười.

Trên đường phố rất yên tĩnh, mặc dù bây giờ cũng không muộn lắm nhưng vì tuyết rơi nên các quán nhỏ náo nhiệt thường ngày đều đã dọn quán từ lâu. Đám học sinh càng chỉ muốn làm ổ trong ký túc xá.

"Hôm nay tôi mới biết chụp ảnh là như thế này đấy." Lục Dĩ Thành cảm khái nói: "Ngành nào cũng không dễ dàng."

Giang Nhược Kiều cười một tiếng: "Cũng tàm tạm! Sau khi thi đại học, tôi muốn mua máy tính và điện thoại nên đã tìm một công việc phụ đạo cho học sinh cấp hai. Hơn một tháng đó là quãng thời gian khó khăn nhất trong

cuộc đời tôi. Kể từ lúc ấy, nghề giáo viên đã bị gạch bỏ trong mục tiêu cuộc sống của tôi."

Lục Dĩ Thành cười: "Khổ thế cơ à?"

Anh nhớ lại kiếp sống dạy kèm của mình: "Thật ra cũng ổn mà."

"Thật sự vô cùng đau khổ." Giang Nhược Kiều nói: "Đâu phải ai cũng có thể kiên nhẫn như cậu! Tôi nhớ lúc đấy mình dạy học sinh làm bài, thằng bé nói rằng bản thân biết làm rồi. Kết quả, ngày hôm sau học sinh của tôi vẫn mắc phải lỗi sai y như vậy. Vì thế đã định sẵn tôi không thể kiếm cơm bằng nghề này rồi. Tôi thà làm việc mấy tiếng trong trời đông giá rét còn hơn đi dạy thêm cho người ta."

Chuyện này rất mới mẻ.

Giang Nhược Kiều chưa từng kể với ai về công việc của mình.

Suốt dọc đường này, cả hai cùng chia sẻ những việc phiền lòng mà mình gặp phải và chuyện thú vị khi đi làm thêm, hóa ra cũng khá lý thú.

Đến khi Giang Nhược Kiều nhìn thấy phong cảnh của nơi nào đó, cô dừng lại rồi cúi đầu lấy điện thoại di động trong túi ra, mở khóa màn hình và đưa cho anh: "Lục Dĩ thành, cậu chụp mấy tấm cho tôi đi, chỗ này đẹp quá!"

Trên mặt tuyết ở nơi này không hề có dấu chân, trên cây còn treo những dây đèn nhỏ, đúng là thánh địa để chụp ảnh.

Lục Dĩ Thành đột nhiên thấy mờ mịt: "…"

Anh còn chưa kịp tỉnh táo lại thì Giang Nhược Kiều đã đứng dưới tàng cây.

Giang Nhược Kiều là một blogger nổi tiếng trên mạng nhưng lại không chịu thừa nhận. Cô rất am hiểu về việc tạo dáng chụp hình, ở góc độ nào

trông chân của mình sẽ càng dài, ở góc nào mặt sẽ nhỏ hơn một chút. Cô nắm rõ như lòng bàn tay.

Giang Nhược Kiều hỏi: "Chụp xong chưa?"

Lúc này, Lục Dĩ Thành mới phản ứng lại, tay chân luống ca luống cuống, giọng nói cũng trở nên hơi bối rối: "Vẫn chưa, vẫn chưa!"

Điện thoại di động trong tay anh là của cô.

Điện thoại của Giang Nhược Kiều là màu đỏ, phía sau có hai chữ "phất nhanh" cực kỳ bắt mắt.

Anh nhìn cô ở trong khung ảnh, khóe miệng nở một nụ cười khó mà phát hiện, sau đó ấn nút chụp nhanh: "Chụp xong rồi."

Giang Nhược Kiều phủi những bông tuyết trên quần áo đi, trông cô chẳng có vẻ gì của người bị cảm lạnh. Cô hào hứng đi tới, lấy điện thoại từ trong tay anh rồi mở mấy tấm ảnh vừa chụp ra. Biểu cảm trên mặt Giang Nhược Kiều dần cứng ngắc, cô ngước mắt nhìn anh: "Lục Dĩ Thành, cuối cùng hôm nay tôi cũng phát hiện ra cậu không hề toàn năng."

Lục Dĩ Thành thấp thỏm: "Tôi chụp không đẹp à?"

"Nào chỉ có không chụp đẹp!" Giang Nhược Kiều cạn lời, kéo anh qua và bắt đầu bổ sung kiến thức về kỹ năng chụp ảnh: "Phải chỉnh ánh sáng một chút, tốt nhất là chân của tôi đặt ở chỗ này, như vậy trông chân sẽ dài hơn một chút. Hơn nữa còn cần chụp từ góc này thì mới tự nhiên, cái bóng đèn nhỏ kia vừa khéo chiếu vào mặt tôi, đây là tấm phản quang tự nhiên…"

Hai người đứng khá sát nhau.

Gần tới mức lúc đầu Lục Dĩ Thành còn khiêm tốn học hỏi, sau đó anh bắt đầu bị phân tâm.

Chỉ vì bông tuyết rơi lên hàng mi cô rồi hóa thành giọt nước.

Tim anh đập nhanh hơn, rất muốn tập trung sự chú ý nhưng tâm tư lại bị giọt nước kia bắt mất.

"Đã hiểu chưa?"

Sau đó, cô nói gì nhưng anh nghe lại chẳng hiểu gì cả.

Lục Dĩ Thành thật thà trả lời: "Không hiểu."

Giang Nhược Kiều bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía anh: "Bây giờ, cậu đã biết vì sao tôi nói rằng hơn một tháng làm gia sư ở nhà kia là quãng thời gian đau khổ nhất của tôi rồi chưa."

Lục Dĩ Thành trả lời theo thói quen: "Xin lỗi."

"Thôi quên đi! Ai giỏi nghề nấy mà!"

Hai người tiếp tục đi về phía trường học, câu được câu không tiếp tục nói chuyện. Đối với Giang Nhược Kiều mà nói thì đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Quãng đường này vốn không dài, chẳng mấy chốc đã tới phía dưới ký túc xá nữ. Giang Nhược Kiều nhìn khớp xương trên bàn tay cầm ô của Lục Dĩ Thành đã đỏ bừng vì lạnh, cuối cùng lương tâm trỗi trỗi dậy, đau lòng nói: "Cậu ở đấy chờ tôi một chút, tôi sẽ xuống nhanh thôi."

Nói xong, cô không đợi Lục Dĩ Thành phản ứng lại đã chạy luôn vào trong ký túc xá.

Lục Dĩ Thành nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống của Giang Nhược Kiều, nghĩ thầm chắc không có vấn đề gì lớn.

Anh không biết cô muốn làm gì nên vẫn đứng che ô ở bên ngoài.

Cũng may các nữ sinh trong ký túc xá đều chỉ ước gì đóng chặt cửa sổ lại nên chẳng ai lượn lờ khắp nơi trong thời tiết này cả. Nếu không dáng vẻ không oán không hối chờ trong đêm tuyết này của Lục Dĩ Thành sẽ bị người ta não bổ biến tấu thành vở kịch ngược tâm của năm nay.

Giang Nhược Kiều thở hổn hển chạy về ký túc xá.

Cô lấy túi chườm nóng trên bàn học rồi sạc điện.

Nhưng chỉ mới mười mấy giây trôi qua, cô đã bắt đầu mất kiên nhẫn và oán trách: "Sao cái túi chườm nóng này lại vào điện chậm thế chứ!"

Mười giây rồi mà chưa sạc xong, không phải hàng nhái thì là cái gì!

Chủ hãng không thể cải tiến một chút à?

Vừa khéo Vân Giai ôm túi chườm nóng tới, nghe thấy Giang Nhược Kiều nói như vậy còn tưởng rằng cô đang đợi dùng nên đưa túi chườm trong tay mình cho cô: "Này, tớ cho cậu mượn."

Giang Nhược Kiều nhìn thoáng qua túi chườm nóng của Vân Giai.

Đây là chiếc túi bằng nhung hình con chó nhỏ vô cùng đáng yêu, cực kỳ mềm mại.

Giang Nhược Kiều chỉ nhìn thoáng qua rồi quả quyết nói: "Không cần, không được."

Vân Giai: "?"

Giang Nhược Kiều tiếp tục chờ túi chườm nóng sạc đầy, thật ra thời gian cũng không lâu lắm nhưng cô lại cảm giác như mình đã đợi cả thế kỷ, chắc Lục Dĩ Thành ở dưới tầng cũng đợi hai thế kỷ rồi.

Đợi đèn màu đỏ báo nạp điện trên túi chườm nóng tắt, Giang Nhược Kiều thở dài một hơi, ôm túi chườm nóng đi ra khỏi phòng ngủ.

Vân Giai: "Cậu ấy có chuyện gì thế?"

Lạc Văn: "… Có trời mới biết!"

Cao Tĩnh Tĩnh đẩy gọng kính trên sống mũi lên: "Tớ cực kỳ nghi ngờ cậu ấy 'đi đưa ấm áp'* cho người ta."

*Ý chỉ quan tâm săn sóc, ân cần.

Đúng là Giang Nhược Kiều đã đi đưa ấm áp cho Lục Dĩ Thành.

Cô cẩn thận đưa túi chườm nóng cho anh.

Một đống âm ấm đột nhiên được đặt vào lòng Lục Dĩ Thành, anh cúi đầu nhìn thoáng qua túi chườm nóng màu xám nhạt kia rồi lại ngẩng đầu nhìn cô với vẻ mờ mịt.

"Cho cậu túi chườm nóng này đấy." Giang Nhược Kiều ngượng ngùng chỉ vào tay anh: "Tay cậu cóng hết cả rồi đúng không?"

Giang Nhược Kiều kéo chiếc khăn quàng trên cổ, mắt cong cong nói: "Có qua có lại."

Lục Dĩ Thành: "Cảm ơn."

"Cậu mau về đi, nói không chừng tuyết càng rơi càng lớn đấy." Lục Dĩ Thành che ô rời đi trong tiếng thúc giục của Giang Nhược kiều. Ma xui quỷ khiến, cô lấy điện thoại ra chụp lại cảnh này.

Mặt đất trắng xóa vì tuyết, cây cối ven đường đều bị tuyết trắng bao phủ.

Đèn đường mờ ảo.

Một chàng trai mặc áo phao đen cầm một chiếc ô kẻ caro, dáng người anh thẳng tắp.

Giang Nhược Kiều chụp xong, quay người đi vào, vừa đi vừa xem ảnh trong album, cô cảm khái: 'Giang Nhược Kiều à Giang Nhược Kiều, với kỹ thuật chụp ảnh này thì tương lai mày sẽ không chết đói được đâu!'

Cô chụp tấm ảnh này rất đẹp.

Bức ảnh thể hiện được ý cảnh một cách rõ nét.

Lục Dĩ Thành trong đêm tuyết rơi.

Chụp được bóng lưng của anh trong màn tuyết trắng mịt mùng.

Rốt cuộc, cô đang chụp đêm tuyết này hay chụp Lục Dĩ Thành nhỉ?

Trong đêm tuyết, sau khi Lục Dĩ Thành trở về, anh ngẩn người nhìn túi chườm nóng trên bàn trà đã nguội lạnh từ lâu.

Sau đó, Lục Dĩ Thành đứng dậy đi tới trước bệ cửa sổ ngắm tuyết ở bên ngoài. Anh lấy một tờ giấy màu trong ngăn kéo của phòng sách ra, thuần thục gấp một bông hoa hồng.

Mỗi ngày một bông hồng.

Người ta nói làm việc gì đó hai mươi mốt ngày sẽ thành thói quen, bây giờ anh đã có thói quen gấp hoa hồng.

Trong ký túc xá nữ rất náo nhiệt, Giang Nhược Kiều rửa mặt xong, ngây ngẩn nhìn chiếc khăn quàng cổ bị cô đặt trên bàn học.

Phải trả lại chiếc khăn quàng cổ này cho anh.

Ngày mai hoặc ngày kia gặp thì trả.

Nhưng mà…

Ánh mắt Giang Nhược Kiều lại đặt trên mấy chai nước hoa để trong tủ đồ trang điểm. Cô lén lút lấy chúng ra như một tên ăn trộm, sau đó lấy cả mấy chai mà mình đã lãng quên từ trong ngăn kéo ra.

Cô đeo chiếc khăn quàng kia lâu như vậy, có nên dính chút mùi của bản thân lên đó không nhỉ?

Chai nước hoa nào thơm hơn nhỉ?

Giang Nhược Kiều nghiêm túc thử từng mùi một, vẫn không có kết quả. Cuối cùng, cô quay đầu nhìn về phía ba người chị em kia, vội vàng giấu

khăn quàng cổ vào tủ quần áo ở bên cạnh bàn học, lúc này mới ho nhẹ một tiếng: "Mấy người đẹp có rảnh không? Tới chọn giúp tớ một mùi nước hoa đi!"

Ngay sau đó, ba cô gái kia đều xúm lại, cùng nhìn về phía những chai nước hoa mà Giang Nhược Kiều bày thành một hàng trên bàn học.

Vân Giai là người đầu tiên đặt ra câu hỏi: "Trịnh trọng thế cơ à?"

Giang Nhược Kiều đã hối hận vì một phút tâm huyết dâng trào.

"Chọn nước hoa gì?" Lạc Văn cầm một chai lên hít hà: "Dùng trong trường hợp nào?"

Vân Giai liếc Giang Nhược Kiều một cái: "Nhìn dáng vẻ này của cậu ấy đi, cô gái nhỏ vừa xấu hổ vừa rụt rè…"

Giang Nhược Kiều: "?"

'Tớ không hề nhá!'

"Chắc chắn là muốn dùng mùi hương hấp dẫn đàn ông lúc hẹn hò chứ sao!"

"Hấp dẫn ai?" Lạc Văn cực kỳ phối hợp với Vân Giai, cố ý giả vờ hỏi.

Vân Giai sờ cằm: "Nói thừa! Sáng nay cậu ăn bữa sáng ai mua hả?"

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều thẹn quá hóa giận: "Thôi, thôi, thôi! Cái gì mà hấp dẫn đàn ông chứ? Có quê không chứ!"

Chương 107:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Từ sau vụ việc của Trần Uyên, bà Lâm kêu Lâm Khả Tinh về nhà ở, mỗi ngày đều nhờ tài xế tới đưa đón cô ta. Nếu không có lời khuyên của các chuyên gia, thậm chí bà Lâm còn muốn làm thủ tục thôi học cho Lâm Khả Tinh. Bà ta cảm thấy đau đầu với cô con gái này của mình. Bà Lâm cũng không hiểu tại sao dù có xảy ra chuyện gì, con gái cũng không nói với người nhà. Chẳng hạn chuyện qua lại thân thiết với Trần Uyên… Nếu ngay từ đầu con gái đã nói với bà ta hoặc chồng bà ta, thậm chí là hai đứa con riêng kia thì họ cũng sẽ nghĩ cách đi nghe ngóng chuyện của Trần Uyên. Như thế, sao sẽ khiến mình vướng vào những phong ba không cần thiết kia chứ?

Lâm Khả Tinh vẫn đi học mỗi ngày, nhưng cũng không trò chuyện gì với các bạn học.

Bà Lâm cũng biết môi trường này cũng không giúp ích được gì cho tương lai của con gái mình. Bà ta định năm sau, tự mình đưa con gái ra nước ngoài du học. Khi nào nó hoàn toàn phấn chấn trở lại thì lúc đó bà ta sẽ về nước. Buổi tối, bà ta đã nêu chuyện này ra với chồng mình. Ông Lâm hoàn toàn không biết chuyện xảy ra giữa con gái và Tưởng Diên nên hơi khó hiểu: “Có lẽ chỉ là lời đồn, Khả Tinh cũng nói rồi, con bé và Trần Uyên chỉ là bạn bè mà thôi, chuyện này đã ngã ngũ… Được, năm sau đưa Khả Tinh ra nước ngoài cũng được, bà có cần thiết phải đi cùng không? Con bé đã mười tám tuổi chứ có phải tám tuổi đâu. Năm sau đã sang mười chín, hoàn toàn có thể tự lập rồi.”

Bà Lâm có tâm tư riêng nên không nói ra chuyện liên quan đến mẹ Tưởng.

Bà Lâm khổ sở trong lòng nhưng vẫn rất kiên trì: “Con bé có trưởng thành đi nữa thì cũng là con tôi, dù sao tôi muốn ra nước ngoài cùng với Khả Tinh, để con bé ở nước ngoài một mình, tôi không yên tâm cho lắm.”

Ông Lâm cũng rất cạn lời: "Lúc trước bà nói muốn đưa đi, tôi đã đồng ý. Sau đó bà lại thay đổi ý định để Khả Tinh học khoa chính quy trong nước, tôi cũng đồng ý. Bây giờ con bé mới năm nhất, bà lại muốn đưa nó ra nước ngoài, còn muốn đi chung với con bé. Sao thế? Bà không lo công việc trong tay mình nữa à?"

Đối với bà Lâm mà nói, sự nghiệp thật sự rất quan trọng.

Nhưng mấy câu nói của mẹ Tưởng cũng đã thức tỉnh bà ta ở một mức độ nào đó.

Đúng vậy. Mấy chục năm nay, bà ta nỗ lực như vậy, đến con gái mình cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ lo chuyện nhà ai chứ? Vì Đá quý Lâm Thị, sau Đá quý Lâm Thị thì là ai đây? Sẽ không phải là của con gái bà ta, mà là của hai đứa con riêng kia.

Lẽ nào bà ta muốn vì cái gọi là sự nghiệp nhà họ Lâm, mà gác chuyện cả đời của con gái mình sang một bên ư?

Thái độ của bà Lâm vô cùng kiên quyết, ông Lâm cũng có lập trường của mình nên hai vợ chồng cãi nhau. Lâm Khả Tinh ở trong nhà cũng nghe thấy và cảm nhận được, vì thế lại càng tự trách hơn. Trong lúc cô ta vô cùng đau khổ tự trách bản thân, một người bạn học cùng khoa không cùng lớp lén lút đến tìm cô ta: "Hoa khôi đại học A và bạn trai cũ chia tay là tại cậu đúng không? Cậu đừng phủ nhận, khoảng thời gian này tôi đã tra rõ rồi, chính là cậu, Lâm Khả Tinh, cậu thật sự khiến tôi mở mang tầm mắt đấy. Đầu tiên là chen chân vào mối quan hệ giữa cậu ấm nhà giàu người nước ngoài bạn gái anh ta, bây giờ lại là hoa khôi đại học A và bạn trai cũ của cô ấy…"

Lâm Khả Tinh co rúm, giả bộ điềm tĩnh đáp lại: "Tôi không biết cậu đang nói gì."

"Cậu biết, đừng có mà nói nhảm nhiều thế, trong trường ai không biết nhà cậu giàu có. Cậu cho tôi một trăm ngàn, đối với cậu mà nói, số tiền này chỉ là mắt muỗi đúng không? Nghe nói tiền tiêu vặt một tháng của cậu cũng không chỉ có nhiêu đây. Cậu cho tôi một trăm ngàn, tôi bảo đảm sẽ

không nói ra một chữ nào với ai hết." Cô gái kia lại nói: "Nếu không, tôi sẽ nói cho người trong toàn trường biết, Lâm Khả Tinh cô chính là con giáp thứ ba."

Khoảng thời gian này, vẫn có người bình luận dưới tài khoản mạng xã hội của Lâm Khả Tinh bằng những từ ngữ rất khó nghe.

Cô ta cũng không hiểu mình đã làm gì sai? Tại sao những người này lại có ác cảm lớn với mình như thế?

Cô ta và Trần Uyên chỉ là bạn tốt mà thôi. Hơn nữa, cô ta hoàn toàn không biết anh ta đã có bạn gái.

"Tại sao mấy người phải đối xử với tôi như thế?" Vành mắt Lâm Khả Tinh đỏ hoe: "Mấy người đều không biết chuyện gì cả."

Cái gì cũng không biết, chỉ dựa vào suy nghĩ chủ quan là có thể làm tổn thương người khác như vậy ư?

Chuyện gì cũng không biết thì có thể tùy tiện chửi rủa người ta à?

Cô ta thật sự rất sợ hãi.

Sợ những câu chữ kia, cho dù miễn cưỡng ép mình không xem nữa, cũng biết sợ trông thấy ánh mắt của người khác, lại không kiềm được mà suy đoán, có phải anh ta hoặc cô ta cũng đang thầm mắng mình hay không.

Cuối cùng, Lâm Khả Tinh đưa một trăm ngàn tệ cho người bạn học này.

Trận tuyết đầu mùa đã tới, cũng có nghĩa kỳ thi cuối kỳ không còn bao xa.

Buổi sáng, Lục Dĩ Thành đưa bữa sáng tới cho Giang Nhược Kiều, cô hỏi: "Buổi chiều cậu có tiết không?"

Anh lắc đầu: "Không có tiết, định tới thư viện để tự học."

Dạo này Giang Nhược Kiều cũng bận. Trước kỳ thi cuối kỳ, ai cũng bận rộn và cô cũng thế. Ngoài ra, cô còn công việc hiện tại, ở ký túc xá thật sự không có bầu không khí như vậy, cô suy đi nghĩ lại rồi nói: "Thế cậu đi một mình hả?"

Lục Dĩ Thành hiểu ý cô, nhưng vẫn chưa chắc chắn nên hỏi lại: "Tôi đi một mình, cậu có cần tôi giữ chỗ giùm không?"

Bề ngoài, Giang Nhược Kiều cố tỏ ra điềm tĩnh cỡ nào, nhưng dù sao cô cũng chỉ mới hai mươi nên trong lòng hơi căng thẳng, cô nói với ngữ khí không thay đổi: "Được đó. Yên tâm, tôi hiểu quy tắc nên sẽ không tới trễ đâu."

Mỗi năm tới giờ này chính là nhiều người ít việc.

Người khác có thể làm ra loại chuyện giữ chỗ trong thư viện, nhưng có lẽ Lục Dĩ Thành sẽ không vượt được ải này.

Giang Nhược Kiều chỉ muốn ôn tập chung với anh. Dù gì ba cô nàng kia trong ký túc cũng không có kế hoạch tới thư viện.

Lục Dĩ Thành gật đầu đồng ý.

Anh quay người rời đi, nhưng mới đi được vài bước, anh cảm thấy chưa chắc chắn lắm nên vòng trở lại gọi Giang Nhược Kiều.

Cô đứng trên bậc thang, quay đầu nhìn anh.

Lúc này Lục Dĩ Thành mới hỏi: "Ý tôi là, chiều nay cậu muốn tới thư viện tự học chung với tôi ấy hả?"

Anh không chắc lắm, cũng không dám tin.

Giang Nhược Kiều cố nén cười: "Ờ, cậu không rảnh hay là không muốn thế?"

Lục Dĩ Thành sững sờ giây lát, sau khi tỉnh táo lại anh vội lắc đầu: "Không phải, không phải, tôi rảnh, tôi bằng lòng."

Nói đến đây, anh lại phát hiện mình trả lời quá vội và nhanh, mang đến cho người ta cảm giác sốt sắng: "…"

Anh hít sâu một hơi, ngước mắt lên nhìn cô và nói chân thành: "Tôi chỉ là bất ngờ thôi."

Hay nói chính xác hơn nên là vừa mừng vừa ngạc nhiên.

"Bất ngờ?" Giang Nhược Kiều nghi ngẫm từ này, cô phải thừa nhận rằng anh đã làm cô vui nên tâm trạng rất tốt: "Được rồi. Tôi sẽ tới đúng giờ. Cùng ôn tập với trò giỏi như cậu đây, chưa biết chừng lúc thi cử thật sự sẽ được thần linh phù hộ."

Rõ ràng chỉ là cùng nhau tới thư viện ôn tập thôi mà.

Buổi sáng Lục Dĩ Thành rơi vào trạng thái vừa hồi hộp vừa mong chờ. Rõ ràng là cụm từ 'mong chờ' này không thể biểu đạt được chính xác tâm trạng hiện giờ của anh, có lẽ là… phấn khởi.

Thật là khó hiểu, ngay cả lúc ăn trưa tại nhà ăn, cả người anh đều nhộn nhạo, thỉnh thoảng lại liếc nhìn thời gian.

Đến giờ hẹn, Lục Dĩ Thành tới thư viện trước. Giờ này người trong thư viện không đông nhưng cũng không tính là ít. Anh nhìn quanh một vòng, cuối cùng tìm được một vị trí mà anh cho rằng không tệ. Bên cạnh còn chỗ trống, anh lại đảo mắt nhìn quanh lần nữa, cũng đầy chỗ trống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Anh đặt balo trên vai mình xuống vị trí bên cạnh coi như giữ chỗ.

Đây là lần đầu tiên anh làm chuyện này.

Nếu chỗ này ít người lui tới, chắc chắn anh sẽ không làm như thế.

Anh đã nghĩ kỹ rồi. Nếu Giang Nhược Kiều tới trễ cũng không sao hết, cùng lắm thì nhường hai vị trí này cho các bạn học khác, anh có thể đưa cô đến nơi khác ôn tập. Chẳng hạn như quán cà phê gần trường, nghe nói môi trường bên đó cũng rất tuyệt.

Ngay lúc Lục Dĩ Thành đang chờ Giang Nhược Kiều tới, đột nhiên một bàn tay gác lên vai anh, Lục Dĩ Thành vô thức quay đầu sang.

Ồ, là một người bạn.

Người bạn này hạ thấp giọng: "Biết ngay buổi chiều không có tiết thì cậu sẽ ở thư viện mà. Được rồi, tôi và cậu ôn tập chung đi. Lát nữa đi ăn, mấy người chúng ta đã lâu chưa tụ tập rồi."

Đây là bạn chung lớp cấp ba của Lục Dĩ Thành.

Bây giờ hai người là bạn chung khoa nhưng khác lớp.

Mắt thấy cậu bạn kia định lấy balo của anh lên và ngồi xuống, Lục Dĩ Thành bối rối một hồi, vẫn ngăn anh ta lại: "Đừng, chỗ này có người rồi."

Cậu bạn kia ngạc nhiên nhìn anh: "?"

Nơi này có người hả?

Lục Dĩ Thành nói xong, thật ra cũng thấy hơi ngại,nhưng vẫn kiên trì: "Thật sự có người, sắp tới đây rồi."

"Ai thế?" Cậu bạn kia hỏi.

Lục Dĩ Thành vẫn chần chừ xem có cần phải trả lời không, lúc băn khoăn phải trả lời thế nào thì cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng tới. Con người cô giống như đi tới đâu cũng dễ thu hút sự chú ý của người khác. Chung quanh có nhiều bạn học vừa ngồi xuống, còn chưa kịp vào trạng thái cũng để ý tới cô.

Cậu bạn kia cả kinh nhìn Giang Nhược Kiều rồi lại nhìn Lục Dĩ Thành. Vậy là, nơi này thật sự có người, còn là Giang Nhược Kiều đấy?

Lục Dĩ Thành nói với cậu bạn đó: "Cô ấy tới rồi."

Lúc anh nói ra mấy chữ này bỗng có một cảm giác khó diễn tả.

Đúng vậy, cô tới rồi.

Cậu bạn kia: "?"

Khâm phục!

Bạn của Lục Dĩ Thành hiển nhiên rất thức thời, chỉ cười với Giang Nhược Kiều một cái, cũng không chào hỏi mà nhanh chóng ôm sách vở chuồn mất. Lúc này, cô mới tới ngồi xuống vị trí bên cạnh anh. Giang Nhược Kiều chuẩn bị khá đầy đủ, lấy vài quyển sách và laptop trong balo ra, cuối cùng là cái ly giữ nhiệt màu hồng.

Lúc này, Lục Dĩ Thành càng thêm căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh ngồi ôn tập cùng một cô gái trong thư viện.

Giang Nhược Kiều có vẻ như thật sự chỉ đến ôn tập.

Bắc Kinh bước vào ngày đông, chẳng mấy chốc trong thư viện đã chật kín. Quả thật có người chú ý đến việc Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành ngồi chung, nhưng mọi người cũng chỉ hóng hớt một lúc rồi mạnh ai làm việc nấy. Dưa của người khác có ngọt đi nữa cũng không đáng sợ như tuần thi sắp tới.

Lục Dĩ Thành cũng chỉ hồi hộp một lúc, quen việc có Giang Nhược Kiều bên cạnh, cũng bắt đầu thả lỏng, mở sách ra, anh mở ipad mang theo bên mình.

Hai người chuyên tâm vào việc ôn tập và đọc sách.

Chẳng qua, thỉnh thoảng cũng sẽ ngây ngốc một hồi ở trạng thái này.

Cảm nhận bên cạnh có thêm một người, Giang Nhược Kiều để ý tư thế cầm bút của Lục Dĩ Thành, chú ý tới cây bút máy của anh rồi lơ đễnh nhìn sang ghi chép trên sách của anh.

Chữ của anh rất đẹp.

Chữ như người vậy.

Xét từ độ dày của quyển sổ ghi chép kia, chắc ở trên lớp anh cực kỳ nghiêm túc, cho nên danh xưng học thần này đâu phải tùy tiện mà có.

Anh thật sự rất cố gắng, cũng rất nghiêm túc đọc sách.

Dĩ nhiên Lục Dĩ Thành cũng sẽ chú ý tới ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Giang Nhược Kiều đang gõ bàn phím, trên cổ tay trắng nõn kia có đeo một chiếc lắc tay.

Tạo hình của chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay phải cực kỳ độc đáo.

Ngoài ra, điểm thu hút người khác nhất chính là móng tay.

Lúc trước anh cũng từng nghe người khác tán gẫu, đây hình như… có lẽ là móng giả.

Quả thật còn khá đẹp.

Khi Lục Dĩ Thành đang thất thần, điện thoại anh để trong túi rung lên.

Anh lặng lẽ lấy ra xem một chút, là người bạn kia nhắn tin Wechat. Anh nhìn thoáng qua Giang Nhược Kiều, phát hiện đối phương đang nghiêm túc nhìn máy tính, lúc này mới mở khoá màn hình, đi đến giao diện Wechat.

Người bạn: [Chiều nay không gọi cậu ăn cơm nữa, hẹn hò quan trọng nhất!]

Lục Dĩ Thành: [?]

Lục Dĩ Thành: [Không, không phải hẹn hò, chúng tôi đang ôn tập.]

Người bạn: [Cách nói của cậu khá mới mẻ và độc đáo đấy. Ha ha ha, đây còn không phải hẹn hò thì cái gì mới gọi là hẹn hò?]

Lục Dĩ Thành im lặng.

Thật sự… là hẹn hò à?

Thật vậy chăng?

Giang Nhược Kiều mở trang web Wechat lên, cô cũng nhận được tin nhắn do bạn mình gửi tới.

Cô tin Lục Dĩ Thành chắc chắn sẽ không nhìn thấy nội dung trên màn hình máy tính của mình. Giang Nhược Kiều mở ra xem, quả nhiên nội dung cực sốc, không thích hợp cho anh xem.

Bạn: [À há, nghe nói cậu và Lục Dĩ Thành đã cùng nhau tới thư viện, cậu ấy theo đuổi cậu phải không?]

Tay Giang Nhược Kiều dừng lại trên bàn phím, im lặng vài giây rồi nhắn tin trả lời: [Tớ không biết.]

Chương 108:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Câu trả lời của Giang Nhược Kiều cũng là sự thật.

Làm thế nào mới theo đuổi được? Nếu đôi bên có cùng một suy nghĩ thì là theo đuổi được, vậy chắc hẳn anh đã theo đuổi được cô rồi.

Nhưng theo mọi người hiểu, theo đuổi được chắc cũng là xác định quan hệ giữa hai người... nhưng bây giờ anh không chủ động nói gì cả, giữa hai người cách một tấm màn che.

Thực ra cô rất hưởng thụ trạng thái này. Cứ cảm thấy gặp được người như Lục Dĩ Thành, tiết tấu sẽ không kìm được mà chậm đi rất nhiều, có lẽ anh cũng cảm thấy thoải mái. Về kinh nghiệm yêu đương, chắc chắn cô phong phú hơn anh một chút, chắc anh thấy trạng thái thuận theo tự nhiên tốt hơn, vốn dĩ anh là người nghiêm túc tinh tế lại có trách nhiệm, cho nên, cô bằng lòng đi theo tiết tấu của anh.

Giang Nhược Kiều biết với cách làm người của anh, tuyệt đối sẽ không nhìn màn hình máy tính của cô, nhưng cô vẫn thoát khỏi wechat bản web như có tật giật mình.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua hơn một tiếng từ khi nào. Đến khi cầm cái bình giữ nhiệt bên tay lên theo thói quen, Giang Nhược Kiều mới phát hiện đã uống hết nước trong cốc.

Mùa đông trong phòng tương đối khô, ngày nào Giang Nhược Kiều cũng phải uống mấy cốc nước.

Cô hơi băn khoăn, không biết có nên đi lấy nước nóng không.

Thư viện cũng cung cấp nước nóng, đến tầm này, gần như ngày nào thư viện cũng chật ních, hiển nhiên muốn đi lấy nước nóng là phải xếp hàng.

Khi cô đang do dự, Lục Dĩ Thành đột nhiên nén giọng hỏi khẽ: "Muốn đi lấy nước nóng à?"

Giang Nhược Kiều cũng sợ làm phiền mọi người xung quanh tự học, nên tới sát gần anh nói rằng: "Uống hết nước rồi. Tôi vừa muốn đi lại vừa không muốn."

Lục Dĩ Thành khẽ cười thành tiếng.

Hai người dựa gần như vậy, gần đến mức có thể nghe được hơi thở trên người nhau.

Lục Dĩ Thành vươn tay ra cầm lấy bình giữ nhiệt của cô: "Tôi đi lấy nước nóng cho cậu."

Như thể sợ Giang Nhược Kiều từ chối, anh lại khẽ giải thích một câu: "Nước nóng đều là 100 độ, sợ cậu bị bỏng."

Nếu là trước đây, chắc chắn Giang Nhược Kiều sẽ không nói câu vừa nãy với Lục Dĩ Thành, nhưng bây giờ....

Bản thân cô đã nhận sự chăm sóc của anh như lẽ đương nhiên rồi.

Cô để Lục Dĩ Thành cầm bình giữ nhiệt của mình đi, dõi mắt nhìn bóng lưng anh đi tới chỗ lấy nước, chống cằm bằng một tay nhìn anh chăm chú. Đúng thật là, sao trước đây cô không phát hiện ra Lục Dĩ Thành quyến rũ vậy nhỉ?

Lục Dĩ Thành đi đến chỗ lấy nước.

Quả nhiên đang có mấy người đều đang đợi lấy.

Sự xuất hiện của anh đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của người khác, mọi người nhìn anh, tầm mắt dần chuyển xuống dưới, chuyển tới cái bình giữ nhiệt trong tay anh, mấy người hiểu ngay: Hotboy trường đi lấy nước cho hotgirl trường này.

Huhuhu đây là tình yêu tuyệt đẹp gì vậy!

Lục Dĩ Thành như không nhận ra tầm mắt của mất người này, đứng rất ngay thẳng.

Bây giờ mọi người trong trường đều đã quen với chuyện Lục Dĩ Thành theo đuổi Giang Nhược Kiều.

Lúc đang lấy nước, đột nhiên có người gọi Lục Dĩ Thành: "Đàn anh Lục."

Lục Dĩ Thành quay đầu sang, mới phát hiện ra là một đàn em năm hai cùng khoa.

Hẳn Lục Dĩ Thành cũng được coi là người nổi tiếng trong khoa, thường thì các đàn em đều không lạ gì anh, dù gì thì anh cũng là học sinh mà mấy giáo viên đắc ý, nhất suốt ngày đem đi khoe khoang. Lục Dĩ Thành lại càng là nam thần trong mắt càng đàn em nữ cùng khoa, một nam sinh như thế này, thành tích học tập xuất sắc, ngoại hình đẹp trai nổi bật, nhân phẩm càng khỏi phải nói, người như thế này, cho dù là ngoài xã hội hay trong trường đều được yêu thích.

Có rất nhiều người theo đuổi Giang Nhược Kiều, người thích Lục Dĩ Thành cũng không ít.

Chính bởi vậy, tổ hợp hai người bọn họ mới gây ra chấn động lớn đến như vậy trong trường.

Đàn em này cũng lặng lẽ thích Lục Dĩ Thành một thời gian rất dài rồi, cô ấy cũng tới lấy nước nóng, nhận ra Lục Dĩ Thành từ bóng lưng anh, kích động gọi anh theo thói quen.

Sắc mặt Lục Dĩ Thành bình tĩnh, gật đầu với vẻ ôn hòa: "Chào em."

Đàn em còn định nói gì đó, đột nhiên cũng chú ý thấy một chuyện, đó chính là bình giữ nhiệt trong tay Lục Dĩ Thành.

Bình giữ nhiệt này có màu hồng.

Đàn anh Lục không hề dùng bình giữ nhiệt, trước đây cũng chưa bao giờ thấy anh mang theo bình giữ nhiệt màu hồng.

Vào lúc này, phản ứng và đầu óc cô ấy đều vô cùng nhanh nhạy, đây chắc chắn là của đàn chị Giang!

Suýt chút nữa thì cô ấy không nhận ra, ban nãy có học sinh đăng trong nhóm ảnh đàn anh Lục và đàn chị Giang cùng tới thư viện tự học! Cô ấy thì đang bơi trong biển đề, trí nhớ càng ngày càng kém. Lúc nhìn thấy đàn anh Lục thì chỉ nghĩ tới chào hỏi, hoàn toàn không nhớ ra chuyện này, cái bình giữ nhiệt này đã nhắc nhở cô ấy...

Đàn anh Lục không còn là đàn anh Lục trước đây nữa rồi.

Đàn anh Lục trước đây không bén mảng tới tình yêu, chỉ một lòng quan tâm tới học tập.

Đàn anh Lục bây giờ như cây sắt nở hoa, tình đầu chớm nở, ngoài học ra, còn có một cô gái chiếm rất nhiều suy nghĩ của anh.

Đàn em lập tức thu lại nụ cười xán lạn trên mặt: "Chào đàn anh ạ."

Sau đó không định nói thêm gì nữa, tuy nhân duyên của Lục Dĩ Thành tốt, nhưng cũng không giỏi trò chuyện người khác giới, đối phương không có ý nói chuyện, đương nhiên anh sẽ không chủ động nói chuyện với người ta, thế là cuộc đối thoại này dừng ở đây.

Nước nóng cũng lấy rồi, Lục Dĩ Thành lấy đầy một bình cho Giang Nhược Kiều xong thì rời đi, trước khi rời đi còn mỉm cười lịch sự với đàn em, coi như tỏ ý chào tạm biệt.

Đợi sau khi Lục Dĩ Thành đi rồi, đàn em lập tức móc điện thoại trong túi áo ra, gửi tin nhắn vào nhóm bạn thân của mình: [Tim tôi nát luôn rồi! Nãy tôi gặp đàn anh Lục ở thư viện! Hôm nay tôi mới phát hiện ra bình giữ nhiệt có tác dụng y như nhẫn kim cương đó!]

Đám bạn tốt cùng gửi dấu hỏi chấm.

Đàn em: [Tôi gọi anh ấy, anh ấy quay người lại, tôi mới thấy tay anh ấy cầm một cái bình giữ nhiệt màu hồng, mấy cậu hiểu hông! Lúc đó tôi có ảo giác như mình nói chuyện với đàn ông đã kết hôn vậy, thậm chí tôi còn cảm thấy tội lỗi khi bản thân có ý với anh ấy! Tim nát luôn rồi!]

Chúng bạn: [Ha ha ha ha ha ha!]

Bạn thân : [Đã bảo cậu rồi, nam thần cấp bậc như thế này, nếu anh ấy không yêu đương nhiều năm, một khi rung động anh ấy sẽ sa vào, làm gì còn để ý tới người con gái khác nữa, cậu quay đầu là bờ sớm đi~]

Đàn em: [Yên tâm, cái bình giữ nhiệt này khiến tôi hoàn toàn từ bỏ ý định rồi, bây giờ trong lòng tôi, anh ấy chính là một người đàn ông đã kết hôn...]

Người đàn ông đã kết hôn Lục Dĩ Thành cầm bình giữ nhiệt quay về chỗ ngồi.

Giang Nhược Kiều nhận lấy bình giữ nhiệt, cảm khái một câu trong lòng: Thơm quá đi!

Gần đây Lục Dĩ Thành còn bận hơn cả chó.

Tuần thi sắp đến phải ôn tập thì không nói, bên công ty làm thêm cũng có nhiều việc cần anh xử lý. Lúc đầu khi Lục Dĩ Thành tới công ty này, có mấy tiền bối không phục lắm, cứ cảm thấy chẳng lẽ một sinh viên còn chưa tốt nghiệp lẽ nào còn chuyên nghiệp hơn giỏi giang hơn bọn họ sao? Nhưng chỉ hơn một tháng ngắn ngủi, bọn họ đã phục rồi. Cho nên, việc giao cho Lục Dĩ Thành cũng nhiều hơn trước.

Khoảng bốn giờ chiều, sau khi ra khỏi thư viện, Lục Dĩ Thành mang theo máy tính ngồi tàu điện ngầm tới thẳng công ty.

Giang Nhược Kiều cũng mang máy tính tới nhà Lục Dĩ Thành thuê.

Lục Dĩ Thành không ở đây, nên là cô chăm sóc cho Lục Tư Nghiên.

Trường mẫu giáo không bao bữa tối, hôm nay tâm trạng của Giang Nhược Kiều rất tốt, cô quyết định tự mình xuống bếp nấu một bữa tối cho con trai. Lục Tư Nghiên vừa tan học đứng ở cửa phòng bếp với vẻ mặt lo lắng: "Mẹ à, hai là... chúng ta gọi ship về đi!"

Giang Nhược Kiều nhíu mày: "Nhưng lần nào mẹ chăm con cũng gọi ship, như vậy không tốt đâu."

Lục Tư Nghiên điên cuồng lắc đầu: "Không không không, như vậy rất tốt! Con cảm thấy đồ ăn ngoài rất ngon!"

"Nhưng mẹ thấy không tốt." Giang Nhược Kiều nói chắc nịch: "Hôm nay để mẹ thử xem sao."

Lục Tư Nghiên nhăn hết mặt mày.

Giang Nhược Kiều vừa tức vừa buồn cười: "Cứ yên tâm đi, khoảnh khắc mẹ vui đến mức muốn tự mình xuống bếp đối mặt với sự tàn phá của khói dầu ít đến không thể ít hơn, có thể một năm cũng chẳng được mấy lần đâu! Không phải ngày nào cũng vậy, con còn không trân trọng?"

Lục Tư Nghiên lẩm bẩm: "Con không muốn trân trọng."

Giang Nhược Kiều: "Lục Tư Nghiên!"

Lục Tư Nghiên lập tức nói: "Mẹ ơi, mẹ có biết đường với muối khác nhau không ạ?"

Giang Nhược Kiều nổi giận, đeo tạp dề vào, cầm muôi lên: "Mẹ con, hai mươi tuổi rồi!" Chứ đâu phải hai tuổi!

Lục Tư Nghiên: "..."

Trong lúc nổi giận, Giang Nhược Kiều đuổi Lục Tư Nghiên ra ngoài phòng khách, còn ra lệnh cho cậu nhóc kể từ bây giờ không được tới phòng bếp nhìn trộm.

Lục Tư Nghiên giãy dụa lần cuối cùng: “Mẹ à, thực ra, con cảm thấy mì gói cũng là mỹ vị nhân gian đó.”

Nếu không gọi ship, ăn mì gói thì cậu nhóc cũng đồng ý hai tay hai chân luôn!

Cho thêm xúc xích vào mì gói, cậu nhóc càng thích hơn!

Giang Nhược Kiều: “Con không cần nói nữa, mẹ đã quyết định rồi.”

Lục Tư Nghiên: “Haiz~~”

Giang Nhược Kiều quay lại phòng bếp, sau khi trịnh trọng tuyên bố với Lục Dĩ Thành việc tối nay cô sẽ xuống bếp qua wechat xong, Lục Dĩ Thành cũng nghiêm túc gọi video tới.

Sau khi kết nối, Giang Nhược Kiều phát hiện Lục Dĩ Thành vẫn đang trong tàu điện ngầm.

Cô nhìn Lục Dĩ Thành trên màn hình, lại nhìn mình trong cái khung nho nhỏ kia, lập tức cảm thấy mất tự nhiên, nói chuyện rất gượng gạo: “Trong nhà có nguyên liệu gì để tôi phát huy không?”

Lục Dĩ Thành cười khẽ thành tiếng: “Cậu có thể xem thử xem, tôi cũng không rõ lắm, dạo này bận quá.”

Hai người ăn ý không tắt video.

Giang Nhược Kiều cầm điện thoại tìm nguyên liệu.

Lục Dĩ Thành đứng trong khoang tàu điện ngầm, cảm nhận được tiếng tàu điện ngầm chạy qua ầm ầm, trong tai nghe là tiếng thì thầm của cô: “Có khoai tây, Tư Nghiên rất thích khoai tây bào sợi.”

Anh vội vàng nói: “Hôm qua thằng bé ăn rồi, khoai tây cắt sợi phiền phức lắm, dễ cắt vào tay.”

Giang Nhược Kiều tưởng tượng một chút.

Khoai tây cắt thành sợi rất nhỏ, hình như độ khó rất cao, nếu cắt vào ngón tay...

Ấy! Máu me quá.

Cô lắc đầu, đặt khoai tây về chỗ cũ: "Được, tôi không làm khoai tây sợi nữa."

Lục Dĩ Thành thở phào một hơi.

"Trong tủ lạnh có sườn với cánh gà, Tư Nghiên cũng rất thích ăn sườn xào chua ngọt với cả cánh gà coca nữa nhỉ." Giang Nhược Kiều cũng không biết mình có phải đang tự lẩm bẩm một mình không nữa.

"Đừng." Lục Dĩ Thành nghe rất kĩ: "Sườn và cánh gà đều phải rán lên mới ngon, cậu là người mới, rất dễ bị dầu bắn, có lần tôi không để ý, cổ tay trái bị bỏng nổi bọng nước, còn để lại sẹo nữa."

Giang Nhược Kiều vừa nghe nói để lại sẹo thì buông tay ngay: "Thế thôi thế thôi, nghĩ cũng phải, nguyên liệu thế này hơi khó với tôi thật."

Thực ra nói mãi nói mãi, cô không nhịn được bật cười.

Lục Dĩ Thành hơi nghi hoặc: "Sao vậy?"

Giang Nhược Kiều không trả lời, cô thấy buồn cười thôi, cứ cảm thấy ở tương lai nơi Tư Nghiên sống, "cô" nấu nướng không ngon, phần lớn nguyên nhân là do Lục Dĩ Thành.

Trong tương lai, chắc chắn Lục Dĩ Thành kia cũng sẽ lảm nhảm nhiều thế này.

Khoai tây sợi, không cho thái, dễ thái vào tay.

Sườn và cánh gà, không cho nấu, dễ bị dầu bắn.

"Tôi cảm thấy." Giang Nhược Kiều dừng lại một chút: "Có lẽ cả đời này tay nghề nấu nướng của tôi cũng chẳng tốt lên được."

Tác giả có lời muốn nói:

Đàn em: Đàn anh Lục là đàn ông đã kết hôn.

Lục Dĩ Thành: ?

Chương 109:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành cũng là một người thông minh, nghe Giang Nhược Kiều nói vậy, ban đầu anh còn chưa kịp phản ứng lại, sau đó nhận ra lại bắt đầu ngại ngùng.

Anh quá dài dòng rồi à?

Nhưng nghe cô bảo làm khoai tây sợi, anh lại vô thức căng thẳng, vì trước đây lúc thái sợi khoai tây, anh cũng suýt thì cắt vào tay.

Cô gần như chẳng có kinh nghiệm gì trong chuyện bếp núc, thái sợi khoai tây quá khó.

Sau đó lại thấy cô bảo sườn với coca, anh lập tức nghĩ đến vết sẹo trên cổ tay trái mình, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra, nhưng anh vẫn nhớ kỹ cơn đau vì dầu nóng bắn lên tay khi đó.

Anh chỉ là, không muốn cô cũng phải trải qua những chuyện như vậy.

"Đúng là tôi rất dài dòng." Lục Dĩ Thành sâu sắc tự kiểm điểm: "Tôi cũng không hiểu sao, hình như từ sau khi Lục Tư Nghiên đến là bắt đầu như vậy."

Giang Nhược Kiều bật cười: "Tôi có bảo cậu không tốt đâu. Tôi chỉ thấy, cậu thế này sẽ rất vất vả đó."

Giờ cô vẫn có thể nhẹ nhàng như trước, hoàn toàn là nhờ Lục Dĩ Thành đã gánh vác phần lớn trách nhiệm.

Lục Dĩ Thành nghe cũng hiểu lời cô nói, anh cầm lấy di động, nói rất nghiêm túc: "Tôi không thấy vất vả."

"Hử?"

“Tôi không hề thấy vất vả.” Lục Dĩ Thành nói: “Trong lòng tôi tình nguyện mà.”

Giang Nhược Kiều cụp mắt: “Thế tôi nhớ rồi đấy nhé.”

Chính anh nói, anh tình nguyện mà.

Cuối cùng Giang Nhược Kiều không làm khoai tây sợi, cũng không làm sườn và cánh gà, cô làm một món nghe nói khó thất bại nhất là cà chua xào trứng. Cô nghiêm túc làm theo từng bước trên mạng, không dám làm bừa bước nào, cuối cùng xào ra một đĩa cà chua xào trứng, thế mà ăn cũng không tệ!

Giang Nhược Kiều vô cùng đắc ý nói: “Sự thật chứng minh, tôi cũng có chút tài nấu nướng trong người.”

Cô chỉ làm mỗi món cà chua xào trứng.

Rồi nướng xúc xích bằng nồi chiên không dầu cô mới mua không lâu.

Lục Tư Nghiên đã thèm sắp khóc rồi.

Đúng là cậu bé rất bất ngờ, thế mà món cà chua xào trứng mẹ làm lại không hề tệ. Sau bữa cơm, Giang Nhược Kiều lại vui vẻ cọ nồi rửa bát. Rửa một lúc cô mới nhận ra, trong tương lai ấy, “cô” nấu cơm khó ăn, quá nửa là vì Lục Dĩ Thành dung túng, nửa còn lại chắc là vì cô lười. Cô chỉ xào một món mà đã thấy trên người mình có mùi dầu khói mãi không tan.

Trên tóc cũng có.

Lát nữa về ký túc xá chắc chắn phải tắm gội một phen, nếu không cứ thấy trên người có mùi.

Ăn no uống đủ xong, Giang Nhược Kiều lại làm bài tập môn thủ công với Lục Tư Nghiên một lát. Tiết thủ công ở trường mẫu giáo rất nhiều, sắp sang năm mới rồi, thầy Hùng chủ nhiệm lớp nhắn tin trong nhóm phụ huynh, bảo phụ huynh làm đồ trang trí năm mới với các con, sau đó sẽ bày

mấy thứ này trong lớp học. Đến khi làm được một nửa, đất sét không đủ dùng nữa, Lục Tư Nghiên lập tức nói: "Trong thư phòng của ba còn gói mới, con đi lấy!"

Giang Nhược Kiều còn chưa kịp nói gì, cậu bé đã chạy nhanh như chớp vào thư phòng Lục Dĩ Thành.

Ngoài lần đó ra, Giang Nhược Kiều chưa từng vào thư phòng Lục Dĩ Thành.

Cô cứ nghĩ thư phòng cũng là không gian riêng tư, mà cô từng thấy anh bảo, giờ anh luôn làm việc trong thư phòng.

Khi Giang Nhược Kiều đang cảm thán từ giờ có thể xem sau này Lục Dĩ Thành làm việc bận rộn đến nhường nào, trong thư phòng bỗng vang lên tiếng kêu của Lục Tư Nghiên: "Wow!"

Giang Nhược Kiều bị cậu nhóc dọa giật mình, vội đứng dậy chạy nhanh vào thư phòng.

Cũng không có chuyện gì, Lục Tư Nghiên chỉ kéo ngăn kéo ra, nhìn vào bên trong.

"Làm sao thế?" Giang Nhược Kiều đứng ở cửa hỏi.

Lục Tư Nghiên vẫy vẫy tay, khuôn mặt cậu bé tràn đầy hứng thú: "Mẹ ơi mau xem nè, mau đến đây xem!"

Giang Nhược Kiều chần chờ bước lên trước, lơ đãng nhìn lướt qua bên trong ngăn kéo. Cô lập tức ngây người, trong ngăn kéo chất đầy hoa hồng giấy.

Cô còn đang kinh ngạc, chưa kịp phản ứng lại.

Lục Tư Nghiên muốn chạm vào nhưng lại không dám, nói bằng giọng như muốn tranh công: "Quả nhiên ba đã tiếp thu lời con nói! Ba vẫn tin lời con nói đó!"

“Con bảo ba cái gì?” Giang Nhược Kiều hỏi.

Nhưng ngăn kéo đầy hoa hồng giấy ấy vẫn hấp dẫn cô, ánh mắt cô hoàn toàn không thể rời khỏi hoa hồng giấy.

Lục Tư Nghiên nói: “Con nói trong nhà mình có một bó hoa hồng rất rất to, đều là ba gấp cho mẹ, chín trăm chín mươi chín bông, mỗi ngày gấp một bông. Đó là món quà mẹ quý trọng nhất, chính nhờ bằng đó hoa hồng mà mẹ mới kết hôn với ba!”

Giang Nhược Kiều ngẩn ngơ.

Cô biết, Lục Tư Nghiên nói chính là chuyện trong tương lai đó.

Ở tương lai đó, Lục Dĩ Thành kia đã gấp cho Giang Nhược Kiều kia chín trăm chín mươi chín bông hoa hồng giấy.

Mỗi ngày gấp một bông? Cuối cùng dùng bó hoa hồng đó cầu hôn?

Cô không cố ý hỏi Tư Nghiên những chuyện tương lai. Nhưng trong nhiều khoảnh khắc, cô rất ngưỡng mộ “cô”, cô từng được rất nhiều người yêu mến, cũng từng nhận rất nhiều bông hồng, từng thấy rất nhiều món quà, nên thật ra rất khó thấy rung động. Nhưng lúc này đây, nghe thấy mỗi ngày Lục Dĩ Thành đều gấp một bông hồng, cuối cùng gom được chín trăm chín mươi chín bông để cầu hôn, trái tim cô đã thật sự đã rung động.

Chín trăm chín mươi chín bông hồng, chín trăm chín mươi chín đêm dài.

Trái tim chân thành như vậy quá là đáng quý.

Thế là, Lục Dĩ Thành nghe Lục Tư Nghiên nói vậy xong, cũng bắt đầu gấp hoa hồng sao? Cũng muốn noi theo bản thân của tương lai, gấp chín trăm chín mươi chín bông hồng?

Ở tương lai ấy, Lục Dĩ Thành là muốn cầu hôn.

Vậy bây giờ, anh gấp hoa hồng để làm gì đây?

Giang Nhược Kiều nhoẻn miệng cười, nhẹ giọng nói: "Tư Nghiên, mẹ muốn kiểm tra con, con đếm xem trong này có bao nhiêu bông hoa hồng rồi."

Lục Tư Nghiên cũng rất hiếu thắng.

Giờ cậu bé đếm số rất giỏi, cũng đếm rất nhanh.

Mới được một lát đã đếm xong, cậu bé trả lời giòn tan: "Bốn mươi hai bông rồi!"

Có nghĩa là đã bốn mươi hai ngày rồi.

Giang Nhược Kiều tính toán, cô hiểu Lục Dĩ Thành, rất có thể chàng ngốc này sẽ gấp chín trăm chín mươi chín bông thật, chín trăm chín mươi chín bông cũng có nghĩa là hơn hai năm, gần ba năm nữa.

Anh… Chắc không định thuận theo tự nhiên đến gần ba năm sau mới tỏ tình với cô đâu nhỉ?

Nếu thế thì "tự nhiên" quá.

Tốc độ này cũng chậm quá thể.

Gần ba năm lận, lúc đấy Tư Nghiên cũng vào tiểu học rồi.

Đến lúc ấy cô cũng hai mươi ba tuổi rồi.

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Đừng có làm tận chín trăm chín mươi chín bông nhé!

Có thể bớt đi một chút, ví dụ như chín mươi chín bông.

Chín mươi chín bông, có nghĩa là chỉ còn khoảng hơn năm mươi ngày nữa, không đến hai tháng… Cũng không phải không được!

Giang Nhược Kiều tính ngày xong, lấy điện thoại ra đánh dấu lên lịch, khoanh vào ngày đó, ngày Lục Dĩ Thành gấp xong chín mươi chín bông

hồng.

Nhưng đây vẫn là một bí mật!

Giang Nhược Kiều đóng ngăn tủ lại, kéo Lục Tư Nghiên về phòng khách, do dự hồi lâu rồi mới giả bộ không thèm để ý, nói: "Thật ra, chuyện mẹ con mình làm hôm nay không đúng đâu."

Lục Tư Nghiên đang cắt giấy, nghe vậy thì ngẩng đầu lên: "Sao thế ạ?"

"Mẹ bảo, mẹ con mình chưa được ba đồng ý mà đã vào thư phòng của ba, còn mở ngăn kéo của ba, mẹ thấy làm vậy không hay lắm."

Lục Tư Nghiên vô cùng nghi hoặc: "Nhưng ba cũng đâu có bảo không được vào."

"Ba không nói, không có nghĩa là làm vậy là đúng." Giang Nhược Kiều tự nhắc nhở mình: "Mẹ không nên vào đó, làm vậy là không đúng, nên lát nữa về ký túc, mẹ sẽ viết bản kiểm điểm."

Lục Tư Nghiên: "?"

"Không cần đâu mà…" Sao mà còn phải viết cả bản kiểm điểm vậy.

Giang Nhược Kiều: "Cần chứ. Chỉ là bản kiểm điểm này, tạm thời không đưa cho ba con được."

Lục Tư Nghiên hỏi tiếp theo lời cô: "Vậy bao giờ mới đưa cho ba?"

Giang Nhược Kiều xoa xoa cằm: "Năm năm nữa đi, ngày này năm năm nữa."

Lục Tư Nghiên kinh ngạc: "Năm năm, lâu vậy cơ ạ? Tại sao?"

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Vì mẹ con dễ ngại, không được để ba con biết ngay bây giờ, mẹ con đã đang trông ngóng chờ nhận hoa hồng rồi.

Năm năm… Bằng này thời gian chắc là đủ rồi!

Giang Nhược Kiều nghiêm túc nói nhảm: "Vì năm năm sau, mẹ và ba con đã bắt đầu đi làm, trở thành nô lệ của tư bản rồi."

Sự chú ý của Lục Tư Nghiên lại bị dời đi: "Nô lệ của tư bản là gì ạ?"

Giang Nhược Kiều phổ cập giáo dục một phen, quả nhiên đã dời được sự chú ý của Lục Tư Nghiên khỏi bản kiểm điểm, giờ cô mới nói: "Thế nên, tạm thời chúng ta không thể cho ba con biết chuyện hôm nay chúng ta vào phòng làm việc của ba, nhìn thấy hoa hồng ba gấp."

Lục Tư Nghiên gật đầu: "Vậy con không nói là được."

Lúc này Giang Nhược Kiều mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nghi ngờ: "Con không nói thật chứ?"

Lục Tư Nghiên: "Cũng chưa chắc."

Giang Nhược Kiều: "?"

Lục Tư Nghiên cười tinh nghịch: "Miệng con bảo, phải ăn ba cặp cánh gà rán KFC, một cái bánh pizza 30cm của Pizza Hut, năm cái bánh trứng mới nướng và hai cốc nước nho kem cheese… Thế con mới không nói."

Giang Nhược Kiều: "?"

Ai nói cho cô biết, tại sao trẻ con bây giờ lại khó dỗ đến vậy được không, thằng nhóc này còn biết ra điều kiện ngược lại cô?!

Lục Tư Nghiên chớp chớp mắt, "Mẹ, mẹ nói xem có được không?"

Giang Nhược Kiều chỉ đành nhẫn nhịn đáp: "...Được."

Cô khổ quá đi mất.

Lục Tư Nghiên nói: "Nếu thêm ba bữa gà nướng, năm cây kem ốc quế sôcôla, ba phần thạch quýt siêu to, một gói kẹo béo khổng lồ, thì dù mẹ không viết bản kiểm điểm, con cũng không nói đâu."

Giang Nhược Kiều: “Không.”

Cô tỏ ra chính trực: “Mẹ phải viết, hôm nay mẹ về phòng là viết luôn, mẹ còn phải viết hai nghìn chữ. Chuyện vừa nãy thật sự không đúng, nên chắc chắn mẹ sẽ viết bản kiểm điểm, cũng nhất định sẽ đưa cho ba con xem, nhưng không phải bây giờ.”

Cô phải lấy mình làm gương.

Bản kiểm điểm hai nghìn chữ thôi mà… Chuyện nhỏ.

Sau khi Lục Dĩ Thành về nhà, Giang Nhược Kiều lập tức chạy vội về ký túc xá viết bản kiểm điểm.

Những ngày đi học, tối đến Lục Tư Nghiên đều đi ngủ khá sớm. Sau khi Lục Dĩ Thành ra khỏi phòng ngủ, nghĩ đến chuyện hôm nay Giang Nhược Kiều nấu ăn, anh bèn đi vào bếp, lại nhận ra ở đây không có đất cho anh dụng võ, bàn bếp sạch bong, bồn rửa bát rỗng tuếch, nồi chống dính cũng rất sạch sẽ.

Lúc anh đang định ra khỏi bếp thì lại vô tình nhìn thấy tờ giấy note dán trên cửa tủ lạnh.

Anh đi đến trước tủ lạnh, giật tờ giấy nhớ ấy xuống…

[Trong nồi cơm điện có đồ ăn được giữ ấm, tôi nghĩ rồi, tài nấu nướng của tôi không thể để mình Lục Tư Nghiên thưởng thức được, nhớ thử nhé.]

Quả nhiên nồi cơm điện đang để nấc giữ ấm.

Anh mở ra, hương đồ ăn xộc vào mũi.

Nhìn kỹ mới thấy là một cái đĩa, có cơm trắng, còn có cà chua xào trứng và xúc xích được cắt thành từng miếng.

Vẫn còn nóng.

Anh cẩn thận nhấc cái đĩa ra, cầm một đôi đũa ngồi vào bàn ăn, đôi môi anh nở một nụ cười, vô cùng trân trọng nếm một miếng.

Vị cũng khá được, không đến nỗi khó ăn.

Thật ra anh cũng không đói nhưng vẫn ăn sạch đĩa cơm, chỉ là đến khi ăn gần xong anh mới nhớ ra thế mà mình lại không chụp ảnh lưu niệm, anh không khỏi có chút hối hận.

Anh vừa thở dài, vừa nhắn tin cho Giang Nhược Kiều, tin nhắn đầu tiên là năm ngôi sao.

Tin nhắn thứ hai là: [Đánh giá tay nghề nấu nướng năm sao.]

Chương 110:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lúc nhận được tin nhắn Wechat, Giang Nhược Kiều vừa mới đến dưới ký túc xá nữ.

Đang giữa đông lạnh, tay cô có đút vào túi áo cũng không ấm lên được. Nhưng chắc là vì có tâm linh tương thông, cô không cần nhìn cũng biết là tin nhắn Lục Dĩ Thành gửi tới. Vào tòa ký túc, không khí đã ấm hơn nhiều, cô vừa lên tầng vừa rút điện thoại ra khỏi túi, bật màn hình mở khóa, quả nhiên là tin nhắn của Lục Dĩ Thành.

Học theo cô lần trước, cũng gửi năm ngôi sao.

Giang Nhược Kiều không nhịn được bật cười.

Cô suýt thì trượt chân ngã xuống cầu thang, tự dưng tỉnh táo lại mới nhận ra lần này mình hơi ngốc.

Trước đây lúc nghe bạn thân chia sẻ chuyện yêu đương ngọt ngào, ví dụ như đi tắm phải đem điện thoại vào nhà tắm, sợ bỏ lỡ tin nhắn của bạn trai, tin nhắn vừa đến sẽ tắt vòi hoa sen, tiện tay lau tay một cái rồi tranh thủ nhắn lại một tin.

Lúc ấy vẻ mặt Giang Nhược Kiều còn kiểu: Tuy không hiểu gì nhưng tôi vô cùng bất ngờ.jpg

Dù đang trong thời gian yêu đương, Giang Nhược Kiều cũng theo thói quen mà đặt chuyện của mình lên đầu, cái kiểu lúc đi tắm còn trả lời tin nhắn của đối phương, cô thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng hôm nay, thế mà cô đang lên cầu thang cũng không quên đọc tin nhắn của anh…

Giang Nhược Kiều lắc đầu.

Cất lại điện thoại vào túi, cô chuyên tâm nhìn đường lên lầu, đến khi về phòng ký túc xá mới vừa cởi áo lông vừa trả lời tin nhắn của anh. Tay cô vẫn đông cứng, tốc độ gõ chữ rõ ràng chậm hơn nhiều: [Cảm ơn cậu đã đánh giá tốt ~ Với cả, tôi về ký túc rồi nhé.]

Lục Dĩ Thành còn đang ảo não vì mình vội vàng, thế mà lại quên mất không chụp ảnh thì nhìn thấy tin nhắn, anh bật cười: [Thế thì tốt.]

Anh muốn đưa cô về trường nhưng cô lại từ chối. Thái độ của cô rất kiên quyết, anh cũng không muốn quá cố chấp.

Nhưng anh hiểu suy nghĩ của cô, chắc là thấy anh tăng ca vất vả đã lâu, mong anh được nghỉ ngơi sớm một chút.

Hai người lại nói mấy chuyện xàm xí.

Gần đây, số lần và nội dung cuộc trò chuyện của hai người, nhiều lên trông thấy.

Giang Nhược Kiều tắm xong quay lại trước bàn học, vô cùng nghiêm túc rút từ ngăn bàn ra một quyển sổ, rồi lại chọn chiếc bút máy cô thích nhất trong ống bút rồi mới bắt đầu viết bản kiểm điểm.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô viết bản kiểm điểm.

Nên viết như nào đây? Chẳng có kinh nghiệm gì cả.

Giang Nhược Kiều do dự hồi lâu, cuối cùng viết một dòng chữ lên giấy…

[Gửi bạn Lục Dĩ Thành của năm năm sau.]

Năm năm sau Lục Dĩ Thành mới được xem bản kiểm điểm này cơ.

Giang Nhược Kiều một tay chống cằm, trên bàn để một cái đèn nhỏ cô kiếm được trên mạng, ánh đèn ấm áp chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô, dù vào ngày đông cũng thấy vô cùng ấm áp.

Năm năm sau sẽ như nào nhỉ?

Cô rất ít khi nghĩ đến những chuyện xa vời như vậy, nhưng tối nay, cô bắt đầu suy nghĩ.

Năm năm sau, cô cũng hai mươi lăm tuổi rồi.

Lúc ấy chắc cô cũng đã tốt nghiệp, chính thức bước vào xã hội, trở thành nô lệ của tư bản. Cô có rất nhiều mơ mộng cho tương lai, nhưng mọi thứ đều xoay quanh sự nghiệp của cô, hoặc những vấn đề khá thực tế như nhà ở và tiền tiết kiệm… Vậy cô và Lục Dĩ Thành thì sao? Lúc ấy, Lục Dĩ Thành có còn ở bên cô không? Tình cảm của họ sẽ như nào đây?

[Bạn Lục Dĩ Thành của năm năm sau, cậu có còn ở bên tôi không?

Nếu vẫn ở bên tôi, lúc nhìn thấy bản kiểm điểm này, mong cậu đừng tức giận vì tôi chưa được cậu cho phép mà đã nhìn thấy hoa hồng cậu gấp rồi.

Thế nên, để thể hiện sự hối lỗi của mình, lúc cậu gấp được chín mươi chín bông hồng, tôi sẽ tặng cậu một điều bất ngờ.]

Sắp đến tuần thi, không chỉ có nghĩa là học kỳ một sắp kết thúc, mà còn có nghĩa là…

Trường mẫu giáo cũng sắp cho nghỉ đông rồi.

Đúng là một tin tức khiến các bậc phụ huynh không phản ứng kịp, cũng buồn bực không thôi.

Trước đây không có sự so sánh, nhưng từ khi Lục Tư Nghiên đi học mẫu giáo, Giang Nhược Kiều với Lục Dĩ Thành mới thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn biết bao. Ít nhất trong khoảng thời gian từ tám giờ sáng đến bốn giờ chiều họ được tự do, họ có thể làm việc riêng của mình… Sao trường mẫu giáo lại… Lại cho nghỉ đông cơ chứ?!

Mẹ Trương Vũ Thần kêu ca với Giang Nhược Kiều: [Cứ nghĩ đến chuyện cả một tháng tới nó ở nhà cả ngày là tôi đã đau đầu đến buồn nôn, cả người rơi vào trạng thái cảnh giác…]

Ba mẹ tập sự cũng có cảm giác y như vậy.

Trường học chẳng bao giờ cho nghỉ thì tốt rồi. Nhưng suy nghĩ này không thể để lộ cho Lục Tư Nghiên biết. Thằng nhóc này mong kỳ nghỉ đông đến mòn con mắt, động lực rời giường mỗi ngày của thằng bé là kỳ nghỉ đông sắp tới.

Sau tuần thi, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng được nghỉ đông, nhưng không có nghĩa là họ muốn chăm sóc Lục Tư Nghiên.

Hợp đồng giữa Giang Nhược Kiều và tiệm Hán Phục đã đến thời hạn, thu nhập nháy mắt mất đi một nửa, nếu muốn duy trì mức sống như bây giờ, cô sẽ phải bận rộn hơn trước, nghỉ đông hiển nhiên là thời cơ để kiếm tiền. Cô cũng đã nói trước với quản lý, trừ bảy ngày ăn tết theo luật, những ngày còn lại cô đều rảnh, cứ xếp việc cho cô.

Còn Lục Dĩ Thành, gần đây anh Lễ nhận một dự án, ngày nào anh cũng tăng ca đến mười một mười hai giờ đêm, nghỉ đông chắc chắn vẫn sẽ đi làm trong công ty.

Hai người đều khá sốt ruột, cuối cùng vẫn là ông bà ngoại Giang Nhược Kiều gọi điện tới, giải quyết hết mọi vấn đề của họ.

Ông bà ngoại biết hai người đều bận nên gọi điện tới bắt họ đưa Lục Tư Nghiên về thành phố Khê ăn tết. Hai ông bà rất nhớ Tư Nghiên, ngày nào cũng gọi video, nhưng video dù sao vẫn không bằng được gặp mặt trực tiếp.

Chuyện này khiến Lục Dĩ Thành nhận thức được rằng, tạm thời mình vẫn chưa có năng lực gì.

Mới một kỳ nghỉ đông đã khiến anh sứt đầu mẻ trán, sau này còn có nhiều kỳ nghỉ đông nghỉ hè khác nữa.

Không phải không có giúp việc nào phù hợp, nhưng mấy người giúp việc tay nghề tốt thì đều đòi lương cao, anh thật sự không trả nổi.

Sau này phải nỗ lực hơn nữa, nếu không chuyện như này chỉ nhiều lên chứ không ít đi.

Gần đây Giang Nhược Kiều cũng không nhàn rỗi.

Ngày thứ ba sau khi một bạn nữ lớp Lâm Khả Tinh to gan đi chơi với bạn trai ngay trước kỳ thi, Giang Nhược Kiều mới nghe nói chuyện này. Cô không yên tâm về Lâm Khả Tinh, vừa hay cô có một người bạn cấp ba học cùng trường đại học với Lâm Khả Tinh, cô cũng nói chuyện của Lâm Khả Tinh cho người này, bạn ấy rất giận, bảo rằng mình sẽ giúp cô coi chừng Lâm Khả Tinh.

Tình yêu thời đại học là chuyện rất bình thường, hẹn hò đi du lịch cũng không hiếm thấy.

Nhưng Giang Nhược Kiều là kiểu người cẩn thận thái quá, sau khi gặp lại những chuyện phiền lòng, cô chỉ đành cẩn thận hơn nữa. Cô tiện tay lật lật cốt truyện lúc đó mình ghi lại, rất trùng hợp, cô bạn này cũng từng xuất hiện trong truyện gốc, kết cục không hề tốt đẹp. Sau khi Lâm Khả Tinh ra nước ngoài, cô ta còn loan tin đồn, sau đó nghe tin cô ta "tự làm tự chịu" bị cho thôi học.

Giang Nhược Kiều lần về nguồn gốc, tìm được Weibo của cô bạn này.

Thật kỳ lạ. Rõ ràng lúc khai giảng, cô ta còn đăng Weibo bực bội, nói bố mẹ cho quá ít sinh hoạt phí, cuối tháng nào cũng như phải đi xin ăn. Sau đó gần đây, đột nhiên cô ta bắt đầu khoe khoang đồ dưỡng da, khoe đồ ăn ngon, còn mua một cái túi quai xích mấy nghìn tệ. Điều này không hề tương xứng với tình huống của cô ta, nội món đồ dưỡng da kia đã khoảng ba bốn nghìn, bài đăng khoe đồ ăn cũng có vị trí nhà hàng, Giang Nhược Kiều đi tra tên nhà hàng đó, một bữa cũng phải một, hai nghìn một người. Những khoản này, cô ta hoàn toàn không thể chi trả được.

Dưới bình luận có người hỏi, gần đây cậu phát tài à?

Cô bạn này trả lời, hahaha, đúng là có nhận được một khoản tiền nhỏ.

Mỗi người đều có thói quen dùng từ, thậm chí là dùng dấu câu của riêng mình, Lạc Văn từng phát hiện ra bạn trai ngoại tình nhờ việc này. Giang Nhược Kiều xem hết tất cả các bài đăng trên Weibo của bạn nữ này, nhưng không biết có phải vì bị tâm lý ảnh hưởng hay không, cô cứ thấy, mấy bài đăng hôm kia và hôm qua không hề giống giọng văn của cô ta.

Ví dụ như, cô ta có thói quen dùng biểu tượng cảm xúc đeo balo trên Weibo.

Số lần dùng vô cùng thường xuyên, nhưng bài đăng hai ngày nay, không bài nào có biểu tượng này.

Càng lạ hơn nữa là, bài đăng hai hôm nay thế mà lại không hề có ảnh selfie.

Trước đây bạn nữ này cũng từng đi du lịch, trên Weibo toàn đăng ảnh tự chụp, nhưng giờ chỉ còn vị trí check in, chỉ còn ảnh chụp khách sạn…

Giang Nhược Kiều không biết có phải mình nhạy cảm quá không, nhưng giác quan thứ sáu bảo cô, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Sự nghi ngờ của Giang Nhược Kiều đã thành khẳng định khi nhìn thấy Lâm Khả Tinh hoảng hốt rối bời trong trường.

Hôm sau, cô và Lục Dĩ Thành vừa hay cùng nhau đi thư viện.

Trên đường đi thì gặp Lâm Khả Tinh.

Khung cảnh này rất kịch, cũng rất buồn cười, cô với Lục Dĩ Thành đang sánh vai đi cùng nhau, đến tận khi ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Khả Tinh, họ mới phản ứng lại.

Lục Dĩ Thành: "..."

Anh vẫn có chút ấn tượng với người đã gặp qua vài lần, nhất là khi đây còn là cô em gái kia của Tưởng Diên.

Anh vô thức nhìn Giang Nhược Kiều, sợ cô liên tưởng đến những chuyện không tốt đẹp.

Cảm nhận của cô vềLâm Khả Tinh, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi, bảo là rất chán ghét thì không đến mức đó, nhưng chắc chắn là không thích. Chỉ có thể nói là, dù trong tác phẩm gốc hay ở hiện thực, mọi chuyện đều liên kết với nhau. Bởi vì nam chính nhớ mãi không quên nữ phụ, khiến nữ chính như bị nghẹn ở cổ họng, nữ chính đau buồn, lại không nỡ chất vấn nam chính… Thế là nữ phụ phải chịu đựng mọi cảm xúc tiêu cực của nữ chính.

Chắc đây là chuyện tác giả không nhắc đến trong tác phẩm gốc.

Tâm tư của Lâm Khả Tinh thật ra rất dễ đoán, Giang Nhược Kiều vừa nhìn đã thấy được sự hoảng loạn, sợ hãi và bối rối của cô ta. Điều này chỉ có thể chứng minh rằng Lâm Khả Tinh đã biết chuyện gì đó, cô ta đến đại học A, đơn giản là tìm Tưởng Diên. Người khiến Lâm Khả Tinh thật sự để ý và tin tưởng, chắc chỉ có mẹ Tưởng và Tưởng Diên, nên lúc cô ta gặp chuyện lớn, suy nghĩ đầu tiên là tìm họ giúp đỡ.

Là chuyện lớn gì đây?

Chuyện đầu tiên Giang Nhược Kiều nghĩ đến là việc bạn cùng lớp Lâm Khả Tinh và bạn trai cô ta.

Lâm Khả Tinh thật sự không ngờ sẽ chạm mặt Giang Nhược Kiều, đối với Giang Nhược Kiều, cảm xúc của Lâm Khả Tinh rất phức tạp, vừa thấy ghen ghét, vừa giấu không nổi sự tự ti. Lúc thấy Giang Nhược Kiều, cô ta sẽ nghĩ tới khung cảnh ở nông gia lạc lúc trước… Đó là thời khắc xấu hổ nhất trong đời cô ta. Lâm Khả Tinh vô thức lùi một bước, đây là tư thế trốn tránh, cũng là tư thế phòng bị.

Giang Nhược Kiều còn chưa phản ứng lại, Lục Dĩ Thành đã che chắn cho cô.

Như thế Lâm Khả Tinh là phần tử nguy hiểm sẽ làm Giang Nhược Kiều tổn thương.

Giang Nhược Kiều ngước mắt, cô đã được Lục Dĩ Thành che chắn chặt chẽ, cô cũng không nhìn thấy Lâm Khả Tinh.

Biểu cảm của Lâm Khả Tinh thoáng thay đổi, sau đó cúi đầu bước nhanh về hướng khác.

Đến khi không còn nhìn thấy Lâm Khả Tinh nữa, Lục Dĩ Thành mới thở phào một hơi, quay người lại, đối diện với đôi mắt tràn ngập ý cười của Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều trêu anh: "Lục Dĩ Thành, cậu chẳng ga lăng gì hết."

Lục Dĩ Thành ngẩn ra, cũng thấy mình phản ứng hơi quá, anh thấp giọng nói: "Tôi chỉ là… Thấy cô ta hơi nguy hiểm."

Giang Nhược Kiều bật cười vì câu trả lời này: "Lúc tôi ở cùng một chỗ với cô ta, cảm giác tất cả mọi người đều nghĩ cô ta là bên bị bắt nạt, mà tôi mới là phần tử nguy hiểm."

Cô nghĩ vậy là vì, trông Lâm Khả Tinh có vẻ nhỏ bé hơn cô, và cũng đúng là yếu đuối hơn cô. Có lúc đối mặt với Lâm Khả Tinh, biểu cảm cẩn thận từng chút trên mặt đối phương có thể khiến người khác nghĩ cô bắt nạt Lâm Khả Tinh.

Hai người tiếp tục đi về phía thư viện.

Lục Dĩ Thành bật cười, nói: "Tất cả mọi người chắc là không bao gồm tôi."

Giang Nhược Kiều: "Thế à?"

"Lúc nào tôi cũng thấy" Lục Dĩ Thành dừng lại một lát: "Cậu mới là người bị bắt nạt."

Từ trước đến nay, anh cũng được coi như một nửa khán giả.

Rốt cuộc ai mới là người bị bắt nạt, anh đều thấy cả.

Đứa trẻ biết khóc sẽ có kẹo ăn, câu này Lục Dĩ Thành đã nghe rất nhiều lần, anh luôn nghĩ, nếu trong tay anh có kẹo, anh sẽ cho Giang Nhược Kiều hết.

Chương 111:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều vẫn để chuyện gặp gỡ Lâm Khả Tinh trong lòng, nghĩ bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, cô tìm người từng chụp được ảnh, bảo tiếp tục theo dõi Trần Uyên. Vì gặp Giang Nhược Kiều, Lâm Khả Tinh cảm thấy bực bội một cách khó hiểu, còn chưa tìm được Tưởng Diên đã vội vã rời khỏi đại học A. Hồi trước vì bị bạn cùng lớp xảo trá tống tiền, cô ta vừa phiền lòng vừa sợ hãi, cũng không biết phải tìm ai. Khi người bạn cùng lớp lòng tham không đáy kia lại đòi tiền cô ta thêm lần nữa, cô ta thật sự không chịu nổi, tức giận gọi cho Trần Uyên, kể hết mọi chuyện cho anh ta. Khi đó anh ta an ủi Lâm Khả Tinh, bảo cô ta đừng buồn bực vì mấy chuyện này, anh ta sẽ nghĩ cách nhanh chóng xử lý.

Kết quả là hai hôm sau, bạn học đó không thấy đi học nữa, nghe nói là đi du lịch với bạn trai rồi.

Nếu là hồi trước, chắc chắn Lâm Khả Tinh sẽ không quan tâm chuyện của bạn học, nhưng cô ta nhớ đến lời Trần Uyên nói, nhất thời, rất nhiều suy đoán hiện lên trong đầu cô ta. Cô ta rất muốn hỏi Trần Uyên, có phải anh ta lại gây chuyện xấu gì rồi không, nhưng mỗi lần điện thoại được kết nối, cô ta lại dập ngay lập tức.

Cô ta hơi sợ Trần Uyên.

Thậm chí cô ta còn đang nghĩ, có phải chuyện bôi đen Giang Nhược Kiều lần đó cũng là do anh ta làm không…

Lâm Khả Tinh muốn kể cho mẹ nghe, nhưng gần đây bà ta cũng sứt đầu mẻ trán vì chuyện đi du học của cô ta.

Ba và hai anh trai còn ra lệnh cho cô không được qua lại với Trần Uyên thêm một lần nào nữa.

Lúc này, Lâm Khả Tinh chỉ nghĩ đến việc ỷ lại Tưởng Diên. Anh Tưởng Diên thông minh như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết hay! Cô ta thật sự rất ghét cô bạn không ngừng giở trò kia, nhưng Lâm Khả Tinh chỉ mong người kia sẽ không tới làm phiền mình nữa, không uy hiếp mình nữa, chứ chưa từng mong người đó bị tổn thương.

Lúc họ ra khỏi thư viện, vừa hay đã đến giờ cơm. Giang Nhược Kiều đã hẹn đi ăn ở căn tin với các bạn cùng phòng ký túc, Lục Dĩ Thành cũng đã hẹn với Vương Kiếm Phong. Hai người tách nhau ra ở cửa thư viện, không ngờ hai mươi phút sau lại đụng mặt ở căn tin.

Thật ra lần nào gặp Giang Nhược Kiều đi cùng các bạn cùng ký túc, Lục Dĩ Thành cũng hơi ngượng ngùng.

Chủ yếu là vì bạn cùng phòng cô… cứ luôn đánh giá anh bằng ánh mắt khiến người ta rất ngại, nhìn từ đầu đến chân. Anh thấy ánh mắt họ như tia X quang vậy.

"Ngại rồi kìa ngại rồi kìa." Vân Giai nhìn bóng lưng chạy trối chết của Lục Dĩ Thành, còn đang trêu chọc: "Làm sao thế nhỉ, sao hotboy trường mình lại dễ ngại thế nhỉ? Cũng không biết đường qua chào hỏi bọn mình."

Giang Nhược Kiều nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn cô ấy: "Ai bảo các cậu cứ nhìn anh ấy bằng ánh mắt như mẹ vợ nhìn con rể cơ."

Cao Tĩnh Tĩnh ho nhẹ một tiếng: "Đúng là bọn mình nên tém tém lại, ai không biết còn tưởng phòng ký túc bọn mình là một đám lưu manh, nhìn đến mức hotboy trường…"

"Lưu manh cái gì." Lạc Văn sửa lại: "Bọn mình là động bàn tơ, ô kê!"

Bốn cô gái tụm vào với nhau là sẽ tíu tít không ngừng.

Lục Dĩ Thành ngồi xuống, nhìn thấy người đối diện là Vương Kiếm Phong, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Vương Kiếm Phong trêu ghẹo: “Ai khiến cậu lộ ra vẻ mặt như chết đi sống lại thế này? Là ai?”

Lục Dĩ Thành: “...”

Anh bất lực nói: “Không có ai cả.”

Vương Kiếm Phong lập tức đứng dậy, anh ta nhìn một vòng quanh căn tin, tự nhiên nhìn thấy Giang Nhược Kiều và mấy cô bạn cùng phòng ký túc đang bàn xem ăn gì. Anh ta lập tức bừng tỉnh: “Thì ra là thế, tôi hiểu rồi.”

Anh ta chế nhạo: “Lão Lục, cậu phải quen đi, họ đều là nhà ngoại của Giang Nhược Kiều, là phù dâu trong đám cưới của cô ấy, cậu hiểu chưa.”

Lục Dĩ Thành ngăn anh ta lại: “Đám cưới cái gì, phù dâu cái gì, đừng có nói linh tinh, toàn chuyện gì đâu.”

Vương Kiếm Phong cười haha, nghĩ đến điều gì lại đẩy Lục Dĩ Thành một cái: “Sao còn ngây ra đấy, mau qua đó đi. Đưa thẻ cơm của cậu cho Giang Nhược Kiều, để cô ấy tự quẹt, để cô ấy mời bạn cùng phòng một bữa.”

Lục Dĩ Thành: “Tôi không đi.”

Anh sợ ánh mắt của họ.

Vương Kiếm Phong nhìn anh bằng vẻ mặt bất lực: “Cậu thế này là sẽ bị trừ điểm đấy, họ sẽ nghĩ cậu không biết ý gì cả. Mau qua đó đi, tôi hỏi cậu, cậu có muốn theo đuổi được Giang Nhược Kiều không?”

Lục Dĩ Thành không nói gì.

“Nếu muốn thì mau đi đi.” Vương Kiếm Phong vẫn luôn để ý chỗ mấy cô: “Đợi họ chọn món muốn ăn xong là cậu bỏ lỡ một cơ hội rồi đó, tận dụng thời cơ đi.”

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành vẫn đứng dậy, cầm thẻ cơm của mình, chạy chậm về phía Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều: "?"

Ba cô bạn cùng phòng: "Hehehe."

Lục Dĩ Thành hít sâu một hơi, đưa thẻ cơm của mình cho cô.

Giang Nhược Kiều mỉm cười nhìn anh: "Làm gì thế?"

Lục Dĩ Thành: "Có thể quẹt thẻ cơm của tôi, muốn ăn gì thì mua nấy."

Câu này được.

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Người nào hiểu thì biết đây là thẻ cơm, không hiểu chắc nghĩ anh đang đưa thẻ đen đấy.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Giang Nhược Kiều vẫn nhận tấm thẻ cơm kia, không cần nghĩ đã biết chắc chắn là ý của người khác. Lục Dĩ Thành thở phào một hơi, không nhìn sang đám Vân Giai mà lại quay người chạy mất. Dường như anh đến đây, thật sự chỉ để đưa một tấm thẻ cơm. Vân Giai chen đến bên cạnh Giang Nhược Kiều, nói bằng giọng điệu rất khoa trương: "Thế mà lại là thẻ cơm của Lục Dĩ Thành, thế mà tớ lại thấy được thẻ cơm của cậu ấy, cậu ấy muốn mời bọn mình ăn cơm đúng không?"

"Hôm nay tớ phải ăn món đắt nhất!" Vân Giai nói.

Giang Nhược Kiều vội đút thẻ vào túi áo khoác, ra vẻ ngay thẳng nói: "Vừa rồi cậu chả bảo ăn mì cắt nấu niêu đất còn gì? Đi, đi mua."

"Ủa ủa." Vân Giai và Lạc Văn liếc mắt ra hiệu, hai người mỗi người ngồi một bên, giữ chặt cô: "Mì cắt nấu niêu đất có đáng nhiêu tiền đâu, vừa nãy Lục Dĩ Thành nói gì ấy nhỉ?"

Lạc Văn nói tiếp: "Cậu ấy bảo, muốn ăn gì thì mua nấy!"

Ba người quấn lấy Giang Nhược Kiều, đòi bằng được phải mua món đắt nhất.

Quen nhau đã lâu, còn ở với nhau hơn hai năm, mọi người cũng hiểu nhau rồi. Nếu Giang Nhược Kiều không có ý đó với Lục Dĩ Thành, cô sẽ không đi thư viện ôn bài với anh, càng không nhận thẻ cơm của anh. Nếu Lục Dĩ Thành trở thành bạn trai của người đẹp trong ký túc xá họ, thì họ cần gì phải khách sáo với anh nữa? Còn cần tiết kiệm tiền cho anh à? Đương nhiên là không rồi.

Ở một bên khác, Lục Dĩ Thành vừa về chỗ, Vương Kiếm Phong đã truy hỏi: "Sao rồi sao rồi, cô ấy nhận thẻ cơm chưa?"

Lục Dĩ Thành ngồi xuống, nghi ngờ liếc mắt nhìn Vương Kiếm Phong: "Sao cậu kích động thế?"

Vương Kiếm Phong để bụng chuyện này hơi thái quá.

Vương Kiếm Phong sửng sốt, rồi mới phản ứng lại, chửi một tiếng: "Chẳng nhẽ cậu tưởng tôi với Giang Nhược Kiều…?"

Lục Dĩ Thành bật cười, không nói gì.

Vương Kiếm Phong cạn lời: "Tuy ký túc xá chúng ta có cậu là tiền lệ, nhưng," Anh ta nhấn mạnh một câu:"Nhưng tôi đây rất biết thân biết phận, người như Giang Nhược Kiều vừa nhìn đã thấy cả đời này sẽ chẳng liên quan mẹ gì đến tôi. Với người như vậy, đừng nói là theo đuổi, đến nghĩ tôi còn không dám nghĩ. Tôi ghét nhất là làm chuyện vô ích."

Hẳn là hai người rất thân, nếu không sẽ chẳng ai đem cái chuyện "Thích cô gái bạn thân mình thích" ra trêu Lục Dĩ Thành.

Tuy vậy, Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên đã rất quyết liệt.

"Biết rồi." Lục Dĩ Thành đáp.

Vương Kiếm Phong hê một tiếng: "Suýt nữa thì bị cậu chuyển chủ đề, cô ấy đã nhận thẻ cơm chưa?"

Lục Dĩ Thành gật đầu.

Vương Kiếm Phong cười: "Hay lắm."

"Sao cơ?"

"Giang Nhược Kiều cũng có ý với cậu." Vương Kiếm Phong nói.

Lục Dĩ Thành nói theo thói quen: "Đừng nói linh tinh."

Một tấm thẻ cơm thôi mà.

Vương Kiếm Phong hỏi ngược lại: "Thế sao cô ấy lại nhận thẻ cơm của cậu mà không nhận của tôi?"

Đây cũng chỉ là câu nói đùa, Vương Kiếm Phong thật sự rất mừng cho anh em, ai ngờ vừa nói xong, Vương Kiếm Phong ngây người, Lục Dĩ Thành cũng ngây người, chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

"Ý gì đây?"

Vương Kiếm Phong tỏ vẻ cạn lời: "Tôi không có ý gì hết, thật sự không có, không có gì thật!"

Lục Dĩ Thành: "Cậu từng đưa thẻ cơm cho cô ấy à?"

Vương Kiếm Phong: "..."

Sao anh ta lại cảm nhận được ánh nhìn chăm chú đầy chết chóc đến từ lão Lục thế này.

Không khoa học, không bình thường.

Rõ ràng lão Lục là người ôn hòa nhất.

Cuối cùng Vương Kiếm Phong nói khô hết cả mồm mới giải thích rõ được chuyện này. Anh ta với Giang Nhược Kiều đều là người của hội học sinh, có một lần Giang Nhược Kiều giúp anh ta một việc nhỏ, lúc đó vào đúng giờ cơm, anh ta không rảnh nên đưa thẻ cơm cho cô và một đàn em khác, coi như mời hai cô một bữa cơm nhưng họ lại không nhận.

Anh ta chỉ thuận miệng nói một câu, chỉ định thể hiện rằng việc Giang Nhược Kiều nhận thẻ cơm có ý nghĩa như thế nào, nhưng không ngờ lại kéo mình xuống hố.

Cuối cùng Vương Kiếm Phong cảm thán: "Lão Lục, cậu xong đời rồi, vừa nãy tôi tưởng cậu định đánh tôi."

"Cậu biết thế có nghĩa là gì không?" Vương Kiếm Phong lên án: "Có nghĩa là, trong lòng cậu, anh em, bạn bè gì đó, đều không quan trọng bằng Giang Nhược Kiều."

Khi tất cả học sinh đều đang tranh thủ thời gian ôn tập, thể hiện một màn nước đến chân mới nhảy, thì bỗng xuất hiện một tin tức oanh tạc.

Nghe nói một đôi tình nhân của trường nào đó bị người ta bắt cóc, bạn học tưởng họ đi du lịch với nhau, nhưng cảnh sát lại nhận được tin báo nguy nặc danh, chạy vội đến mới cứu được bọn họ.

Lâm Khả Tinh lo sợ bất an mất vài ngày, đang định lấy hết dũng khí liên lạc với Trần Uyên để ngăn anh ta lại thì trong lớp đã bắt đầu bàn tán sôi nổi…

[Các cậu nghe nói gì chưa? Cái vụ bắt cóc mà mọi người đều đang quan tâm ấy, nghe nói chính là Tào Phỉ và bạn trai cô ấy bị bắt cóc, đáng sợ ghê, nhưng hôm qua Tào Phỉ còn đăng weibo nói là đang đi du lịch mà? Sao lại bị bắt cóc rồi.]

[Ừ đấy, cả câu chuyện càng nghĩ càng thấy kinh dị, tôi cứ tưởng Tào Phỉ đi du lịch rồi, không ngờ cô ấy lại bị bắt cóc. Tin hành lang bảo, người ta muốn dạy dỗ cô ấy với bạn trai, mấy ngày nay hai người đó thảm lắm.]

[Ư, tôi cũng nghe nói vậy, nghe nói bọn họ còn bị chụp không ít ảnh "ấy"… Cảm giác sợ quá nhỉ, không biết rốt cuộc là ai làm.]

Lâm Khả Tinh cầm điện thoại mà tay run lẩy bẩy.

Cô thật sự không ngờ Trần Uyên sẽ làm vậy!

[Không biết, dù sao nghe nói cũng đang bị tạm giam rồi, không biết chính phủ có ra thông báo không, nhưng tôi cứ nghĩ đây là Bắc Kinh mà, to gan quá trời vậy. Mà cũng không hiểu sao Tào Phỉ với bạn trai lại đụng phải loại người này? Bình thường cô ấy đắc tội ai rồi?]

Lâm Khả Tinh sợ hết hồn.

Cô ta đột nhiên ý thức được rằng, Trần Uyên nhất định sẽ bị người ta bán đứng, không, lần này Trần Uyên đã bị tạm giam rồi.

Rất nhanh, họ sẽ tra ra cô ta.

Nhưng cô ta phải giải thích thế nào, cô ta thật sự không bảo Trần Uyên làm vậy, là Trần Uyên tự làm mà! Cô ta thật sự không biết gì hết!

Sáng sớm, Giang Nhược Kiều vừa tỉnh giấc đã nghe bọn Vân Giai bàn luận chuyện này.

Vân Giai vẫn đang lướt điện thoại, lại đột nhiên cảm thán: "Hình như là một đứa nhà giàu trả thù, sau tôi cứ thấy chuyện này có chỗ nào kỳ lạ ấy nhỉ? Mấy tên nhà giàu đời hai đúng là vô pháp vô thiên! Thế kỷ nào rồi, xã hội nào rồi, đáng sợ thật."

Giang Nhược Kiều trèo từ giường xuống, bình tĩnh chải đầu, nghe vậy thì đáp một câu: "Đúng vậy, đúng là vô pháp vô thiên."

Bọn họ được hưởng tài nguyên giáo dục tốt nhất.

Bọn họ vừa sinh ra đã ở Roma, sẽ chẳng bao giờ biết thế nào là thất bại, cũng chẳng bao giờ biết người bình thường sống vất vả đến đâu.

Bọn họ sống trong thế giới của mình, coi mình là ông hoàng bà chúa, người không vừa mắt họ đều bị coi như con kiến.

Nhưng bọn họ không biết, trên thế giới này có câu chuyện voi và kiến.

Chương 112:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Sức mạnh của cư dân mạng vô cùng mạnh mẽ.

Chuyện của Lâm Khả Tinh và Trần Uyên hồi trước thật sự đã bị người ta chú ý, nhưng lúc đó, sự chú ý của mọi người đều dồn vào chuyện trai đểu ngoại tình, đúng là có người mắng Lâm Khả Tinh nhưng cũng có rất nhiều fans lý trí kêu gọi mọi người đừng quan tâm nhầm chỗ, vì rất có thể Lâm Khả Tinh cũng bị lừa làm kẻ thứ ba, cô ta vô tội, thêm cả sự khống chế của Đá quý Lâm Thị, trong chuyện này, Lâm Khả Tinh bị ảnh hưởng rất ít.

Lần trước là chuyện tranh giành tình cảm, lần này đụng vào điểm mấu chốt của vụ án, nhiều người chú ý hơn, dù đá quý Lâm Thị và nhà họ Trần muốn che đậy thì cư dân mạng cũng rất tích cực. Chưa tới giờ cơm trưa, gần như tất cả mọi chuyện đều đã bị đào ra, phơi dưới ánh mặt trời.

Thì ra, sở dĩ đôi tình nhân kia bị Trần Uyên bắt cóc là vì họ từng có hành vi ngầm lừa đảo tống tiền Lâm Khả Tinh.

Trần Uyên là vì trút giận hộ Lâm Khả Tinh.

Vậy tại sao lại lừa đảo tống tiền? Thế mà lại vì bạn nữ kia biết một bí mật của Lâm Khả Tinh. Thì ra, Lâm Khả Tinh cũng từng xen vào tình cảm của người khác, là câu chuyện từng được nhiều người chú ý của hotgirl trường đại học A Giang Nhược Kiều và bạn trai cũ của cô. Đương nhiên, lúc ấy bạn trai cũ đã đăng bài, thừa nhận lý do chia tay là vì anh ta đã không giữ được khoảng cách với người khác phái.

Trong nháy mắt, trên mạng bàn luận sôi nổi…

[Gì nhỉ, tôi là bạn cấp hai của cô Lâm, trước đây lúc hóng hớt đã thấy rất quen, tôi cũng từng gặp bạn trai cũ của hotgirl trường đại học A, nhưng đã nhiều năm rồi không gặp, ban đầu còn không nhận ra cơ! Hồi đó bọn

tôi đều biết, Lâm Khả Tinh rất thân với anh trai ở cùng nhà cô ta này. Ư thì… Nói sao nhỉ, cũng không bất ngờ.]

[Thật ra tôi không quan tâm đến chuyện có phải kẻ thứ ba không, tôi chỉ quan tâm chuyện lần trước hotgirl trường đại học A bị bôi đen, còn suýt bị báo cáo bay nick, là ai đứng đằng sau chuyện này? Càng nghĩ càng thấy đáng sợ luôn mọi người ơi!]

[Tôi là fan cũ của Tiểu Kiều, lần đó thật sự rất kỳ lạ, rất bất ngờ, bọn tôi còn thảo luận trong nhóm fans xem có phải Tiểu Kiều đắc tội ai không. Hôm nay thấy tin tức này, đù, tôi lau mồhôi thay Tiểu Kiều luôn! Đọc với tôi nào, đồtư bản độc ác!]

[Nếu xâu chuỗi hai chuyện này với nhau… Vậy liệu có phải là, đối với đám nhà giàu đời thứ hai như bọn họ, nhìn ai không vừa mắt là có thể tận dụng tài nguyên đi bôi nhọ, thậm chí là lật đổ tâm huyết của người ta, nhìn ai không vừa mắt là có thể dùng tư hình? Hai người kia tống tiền là sai, là phạm pháp, nhưng họ hoàn toàn có thể báo cảnh sát, chuyện báo thù riêng tư như này… Rốt cuộc tôi có đang sống ở thời hiện đại không?]

[Đả đảo chủ nghĩa tư bản!! Chuyện này thật sự rất đáng giận!!]

Giang Nhược Kiều hoàn toàn không bất ngờ khi mọi chuyện đi đến nước này.

Chuyện này đã lộ ra ngoài, nhưng còn bao nhiêu chuyện chưa nhìn thấy ánh sáng?

Trang Weibo chính thức của đá quý Lâm Thị bỗng có lượt bình luận và chia sẻ vượt mười nghìn trong nháy mắt, toàn bộ đều là lời lên án công khai, hơn nữa, có người còn đòi điều tra chuyện nộp thuế của đá quý Lâm Thị.

Đến cả Trần Uyên, cũng có luật sư chuyên nghiệp nhảy ra phổ cập, tội bắt cóc sẽ bị phạt ít nhất năm năm, nhưng bên nhà Trần Uyên chắc chắn sẽ cho luật sư tới biện hộ. Có người phân tích, luật sư biện hộ của Trần Uyên có thể sẽ ra tay từ bên Lâm Khả Tinh, nhưng chắc chắn đá quý Lâm Thị

không muốn bị cuốn vào chuyện này, tất nhiên sẽ chối bỏ kịch liệt. Đừng nói đến chuyện liên hôn, sau vụ cãi cọ này, hai nhà chắc chắn sẽ kết thù.

Giang Nhược Kiều sao có thể không biết mình đang đi trên dây thép.

Nhưng bước qua đoạn dây thép này, mới có thể bước trên đất bằng.

Vì từ khi yêu đương với người kia, cuộc đời cô đã định sẵn là phải bước qua một đoạn nguy hiểm trùng trùng.

May mà cô đã làm được.

Chuyện này cũng được lan truyền sôi nổi ở đại học A.

Chủ yếu là vì chuyện này liên quan đến Giang Nhược Kiều, là học sinh trong trường, không ít người mở thread trên diễn đàn trường, chia sẻ những tin tức nóng hổi. Rất nhiều người đều nói trong thread rằng Tưởng Diên là ôn thần, sau này còn ai dám yêu đương với anh ta nữa? Yêu đương với anh ta sẽ phải chấp nhận chuyện anh ta không có giới hạn, còn phải chịu bị người thích anh ta báo thù… Thôi bỏ bỏ.

Trong phòng ký túc của Giang Nhược Kiều, bọn Vân Giai cố ý chuẩn bị một đạo cụ, nhất định bắt Giang Nhược Kiều phải nhảy qua chậu than, đốt vía.

Đương nhiên Lục Dĩ Thành cũng đã nghe đến chuyện này.

Thật sự ban đầu anh tưởng Giang Nhược Kiều bị bôi đen là vì hành vi đường đột của anh và Tưởng Diên. Không ngờ phía sau còn có nhiều chuyện như vậy, mọi người đều lau mồ hôi thay Giang Nhược Kiều, trong lòng Lục Dĩ Thành còn run sợ hơn thế. Anh không dám tưởng tượng, nếu Giang Nhược Kiều bị kẻ điên kia bắt cóc thì sao. Anh đã trải qua cảm giác khủng hoảng và sợ hãi, cũng không rảnh lo những chuyện khác, gọi điện cho Giang Nhược Kiều xong, anh vẫn không yên tâm mà vội vàng chạy đến phòng học cô đang ở.

Còn chưa nói được mấy câu, chuông vào lớp đã vang lên.

Giang Nhược Kiều bật cười thành tiếng.

Lục Dĩ Thành tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng đành hứng chịu ánh nhìn đánh giá của tất cả mọi người trong phòng học, bám theo sau Giang Nhược Kiều đi vào lớp, ngồi xuống chỗ bên cạnh cô.

Bây giờ Lục Dĩ Thành mới thấy ngại ngùng.

Tiết này Giang Nhược Kiều không học môn tự chọn, mà là môn chuyên ngành, cả phòng đều là bạn học cô, anh không cùng ngành với cô mà lại đột ngột xuất hiện ở đây, là một chuyện vô cùng kì lạ. Đương nhiên, trong suốt hai mươi năm cuộc đời Lục Dĩ Thành, đây là lần đầu tiên đi học cùng một người con gái.

Giang Nhược Kiều thấy Lục Dĩ Thành luống cuống tay chân thì bị chọc cười.

Nên nói anh biết chọn thời điểm hay nói anh không biết chọn thời điểm đây?

[Bình tĩnh.] Giang Nhược Kiều lấy một quyển vở ra khỏi cặp sách, viết hai chữ vào trong vở rồi nhìn lên bục giảng như đang nghiêm túc, nhưng lại đẩy vở sang phía anh.

Lục Dĩ Thành lấy mấy cuốn sách ra khỏi cặp, giả vờ diễn.

Nhìn thấy hai chữ đó, tâm trạng anh thoải mái hơn nhiều. Anh lấy một cây bút bi viết: [Không bình tĩnh nổi. Xin lỗi. Giáo viên của cậu có hay gọi người lên trả lời câu hỏi không?]

Hai thánh học cứ truyền giấy cho nhau trong lớp như vậy.

Giang Nhược Kiều không nghĩ đến chuyện gửi tin nhắn Wechat, đương nhiên Lục Dĩ Thành cũng không nghĩ đến. Thế là hai người dùng hình thức trò chuyện vừa trẻ con vừa cổ điển, cũng có một cảm giác khác lạ.

Vì đối với hai người họ, đây coi như lần đầu tiên, là một trải nghiệm vô cùng mới lạ.

Hồi tiểu học, cấp hai, thậm chí là cấp ba, có rất nhiều người thích truyền giấy cho Giang Nhược Kiều trong lớp.

Bình thường cô đều không đọc, không muốn người khác quấy rầy cô đi học nghe giảng.

Lục Dĩ Thành là một thánh học, cũng không thích truyền giấy với người khác trong giờ.

Đại học ấy à… Đúng là có thể tạm thời thả lỏng một chút!

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Dù sao giáo viên cũng chỉ giúp chúng mình ôn tập, mình học bài hết rồi, lơ là một lát… Chắc cũng không sao đâu nhỉ?

Cô đáp lại bằng một tờ giấy: [Yên tâm. Bình thường giáo viên bọn tôi rất nhớ mặt.]

Lục Dĩ Thành bật cười: [Được. Đúng rồi, những chuyện mọi người bàn tán có phải thật không?]

Tâm trạng Giang Nhược Kiều không tồi, chủ yếu là vì đã giải quyết được nỗi phiền toái lớn nhất, lúc này cô cũng có tâm tình đi trêu chọc anh: [Cậu nói chuyện gì cơ?]

Lục Dĩ Thành: [Chuyện tài khoản của cậu suýt thì bị khóa có liên quan đến cô gái họ Lâm kia.]

Giang Nhược Kiều: [Tên người ta là Lâm Khả Tinh, chẳng lẽ cậu quên rồi à?]

Tưởng bảo trí nhớ rất tốt? Sao lại không nhớ người ta tên là gì rồi.

Lục Dĩ Thành vô cùng cẩn thận đáp: [Tôi xin lỗi.]

Giang Nhược Kiều: [Không phải cô ta làm, nhưng đúng là có kiên quan đến cô ta. Tôi xui xẻo quá đúng không?]

Lục Dĩ Thành nhìn dòng này, rơi vào trầm tư.

Anh không khỏi tự trách.

So với những sinh viên đại học khác, Lục Dĩ Thành vốn là một người có cuộc sống không quá phong phú, thậm chí trong điện thoại anh còn không có app Weibo, không có nick Weibo, cũng hoàn toàn không lên Weibo hóng hớt. Những chuyện liên quan đến lướt web, Lục Dĩ Thành luôn đi sau, tin tức cũng lạc hậu. Nên ban đầu lúc chuyện xảy ra, anh không hềnghĩ liệu có phải Giang Nhược Kiều trêu chọc ai đó bị người ta chỉnh đốn không.

Trong suy nghĩ của anh, anh là sinh viên, Tưởng Diên là sinh viên, Giang Nhược Kiều cũng vậy.

Sinh viên thì đắc tội được ai? Dù giữa bạn bè với nhau có cãi vã, thì cũng chỉ trong phạm vi nhỏ bé như diễn đàn trường.

Thế giới bên ngoài trường học cách bọn họ quá xa.

Nói theo cách khác, có phải anh quá ngây thơ không?

Giang Nhược Kiều thấy Lục Dĩ Thành mãi không trả lời thì nghiêng đầu qua nhìn anh, cũng không không khỏi ngẩn người.

Anh như đang suy nghĩ một câu hỏi lớn gì đấy, đôi mày nhíu lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào nơi vô định.

Cô giơ tay ra, tranh thủ lúc giáo viên không để ý, khẽ đẩy anh một cái. Làm sao vậy, chẳng cử động gì như bị ai điểm huyệt vậy.

Lục Dĩ Thành giật mình tỉnh lại, nhìn cô.

Không hiểu sao Giang Nhược Kiều cứ thấy như cảm nhận được sự thương xót, sự trầm lắng trong đôi mắt anh.

?

Làm sao thế.

Lục Dĩ Thành cầm bút lên, vô cùng gian nan nhưng vẫn viết từng nét lên giấy: [Tôi xin lỗi, tại tôi quá ngu ngốc. Nhưng tôi đã từng nghĩ liệu mình có nhận ra thì làm được gì. Hình như tôi chẳng làm được gì cả.]

Người bình phàm như anh mới nuôi một đứa trẻ mà đã thấy không gồng gánh nổi.

Nếu cô thật sự gặp chuyện bị bắt cóc thì anh làm được gì cho cô đây?

Giang Nhược Kiều thấy chữ anh viết, nụ cười trên mặt dần tắt. Thật ra câu hỏi này cũng căn nguyên của sự bất lực từ khi cô biết mình là nữ phụ trong một cuốn sách.

Vì chuyện này, nên ngay cả chuyện chia tay cô cũng rất cẩn thận, đều căn chuẩn thời cơ.

Vì chuyện này, nên khi đối mặt với những khó khăn tiềm tàng, trừ phòng bị, cô cũng chẳng thể quang minh chính đại xả giận cho bản thân.

Giang Nhược Kiều cũng đặt bút viết: [Cậu không cần phải vậy. Nếu sinh ra là kiến, cũng phải làm một con kiến thắng được voi.]

Mặc dù trong truyện gốc "cô" đã trải qua tất cả những chuyện gay go, cuối cùng cô vẫn tồn tại, tồn tại một cách có ý nghĩa.

Lục Dĩ Thành: [Cũng đúng, tôi vẫn tin thế giới này có công lý, tà không thắng được chính.]

Giang Nhược Kiều: [Từ từ, tuy giờ đang trong giờ học nhưng bọn mình đâu có học lớp tư tưởng đạo đức đâu.]

Không cần tôi múc cho cậu một bát súp gà, cậu múc lại cho tôi một bát đâu.

Lục Dĩ Thành cũng bật cười.

Chuông tan học vang lên.

Hai người bước ra khỏi phòng học trong cái nhìn chăm chú của các bạn học, không ngờ còn chưa ra khỏi tòa nhà dạy học, đã đụng phải Tưởng Diên đang vội vội vàng vàng ở ngay cửa.

Trong nháy mắt, trên hành lang và cầu thang đang náo nhiệt, mấy sinh viên đều vô thức hành động chậm lại.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều nhìn thấy Tưởng Diên.

Tưởng Diên cũng nhìn thấy họ.

Giang Nhược Kiều không hiểu ý Tưởng Diên, ai đúng ai sai chẳng còn ý nghĩa gì khi đã tạo thành thương tổn. Thật ra từ lúc cô chia tay Tưởng Diên, hai người đã chẳng liên quan gì đến nhau nữa, sau đó có gặp cũng chẳng cần chào hỏi. Cô bình tĩnh xuống lầu, Lục Dĩ Thành cũng đi theo, hai người thong dong bước ngang qua Tưởng Diên.

Tưởng Diên ngây người một lát, đợi họ đi ngang qua người mình, anh ta mới lộ vẻ chua xót.

Bỗng dưng anh ta hiểu ra một điều.

Một điều anh ta rất muốn phủ nhận.

Đã từ rất lâu rồi, dù là anh ta với Giang Nhược Kiều, hay anh ta với Lục Dĩ Thành, họ đều đã trở thành người xa lạ.

Chương 113:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Từ sau vụ mở thread trên diễn đàn đó, Tưởng Diên không đến quấy rầy Giang Nhược Kiều nữa.

Gần đây anh ta cũng rất mơ màng hồ đồ, được chăng hay chớ, đến tận hôm nay được người ta nhắc lên diễn đàn xem, anh ta mới biết chuyện Giang Nhược Kiều bị người ta bôi nhọ không phải là ngẫu nhiên. Anh ta rất bất ngờ, đương nhiên cũng nhìn thấy bình luận của mọi người, về cơ bản đều là bất bình thay Nhược Kiều, trong đó cũng có người nói, chuyện xui xẻo nhất Giang Nhược Kiều từng dính là gặp phải anh ta, yêu đương với anh ta một thời gian. Anh ta bỗng nhớ đến những lời cô nói hôm đó, lúc ở bệnh viện, cô cũng nói câu này, cô nói, Tưởng Diên, anh đừng để tôi nghĩ gặp anh là chuyện xui xẻo nhất trên đời.

Anh ta muốn phủ nhận, nhưng lại nhận ra chẳng có lý do gì để phủ nhận.

Đúng vậy, ở bên anh ta cô có nhận được điều gì không?

Gần như là không có.

Mẹ anh ta luôn mang lòng tính kế, người anh ta từng coi là em gái cũng có tâm tư bất thiện với anh ta. Mà cô nhìn thấu hết điều đó, người bên cạnh cũng nhiều lần nhắc nhở, nhưng Tưởng Diên không nghe, đến tận khi chân chính đánh mất cô, anh ta vẫn chưa làm gì. Đến bây giờ, cô còn vì anh ta mà gặp phải những chỉ trích khó hiểu, đến cái nick từng tỉ mỉ xây dựng cũng suýt thì bị khóa mất. Anh ta đã đem lại cho cô những gì?

Tưởng Diên bỗng hiểu ra.

Dưới ánh mắt vi diệu và tiếng trò chuyện khe khẽ của các bạn học, Tưởng Diên đờ đẫn đi ra khỏi khu dạy học, đi về phía cổng trường. Trong dòng xe cộ, anh ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xám xịt, cuối cùng hạ quyết

tâm. Tưởng Diên vẫy một chiếc taxi, ngồi lên xe rồi nói với tài xế: "Phiền anh đi đến Danh Môn Hoa Phủ."

Nếu mọi chuyện đều xảy ra vì mình, Tưởng Diên cũng mong chúng sẽ kết thúc vì mình.

Từ đầu tới giờ, mơ hồ lâu như vậy rồi, cũng đến lúc… Phải làm chuyện gì nên hồn một chút.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều không để ý đến Tưởng Diên.

Sau vụ đánh nhau hôm đó, trong lòng Lục Dĩ Thành cũng thoải mái hơn nhiều, anh thấy Tưởng Diên rất xa lạ, thậm chí không còn giống người bạn hồi trước anh từng quen nữa. Thật sự anh cũng không cần phải chú ý đến một người xa lạ.

Giang Nhược Kiều cũng không quá quan tâm đến những lời đàm tiếu trên mạng.

Vì trong đời cô còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ví dụ như… mua vé.

Giang Nhược Kiều ngồi trên sofa xem vé tàu, Lục Tư Nghiên ngồi bên cô xem phim hoạt hình, Lục Dĩ Thành thì đang bận rộn trong bếp.

Đại học và trường mẫu giáo đều sắp nghỉ đông rồi, trước đây họ cũng hứa với ông bà ngoại là sẽ đưa Lục Tư Nghiên về đó.

Bây giờ đã đến lúc phải mua vé rồi.

Trong lúc cô do dự, Lục Dĩ Thành đã nấu xong, vừa lau tay vừa gọi bọn họ: "Rửa tay ăn cơm được rồi đấy."

Giang Nhược Kiều cất điện thoại, dắt Lục Tư Nghiên vào nhà vệ sinh, một lớn một nhỏ rửa tay một cách vô cùng nghiêm túc và tỉ mỉ.

Quay lại phòng ăn, căn nhà họ thuê thật sự rất nhỏ, phòng ăn cũng chỉ đủ để một cái bàn nhỏ. Trên bàn chỉ có hai món đơn giản, một chay một canh.

Sau khi ngồi xuống, Giang Nhược Kiều chần chờ nói: "Tôi định đặt vé về thành phố Khê ngày ba mươi."

Lục Dĩ Thành ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Được, hôm đó tôi rảnh, có thể đưa hai người đến ga tàu."

"Nếu đi tàu cao tốc thì phải ngồi đến bốn năm tiếng." Giang Nhược Kiều nhìn Lục Tư Nghiên: "Tôi rất sợ một mình tôi không trông nổi nó."

Lục Tư Nghiên tự dưng trúng đạn, đương nhiên phải tự biện hộ: "Hôm qua mẹ còn bảo con là bé con ngoan nhất trên đời, con có bao giờ nghịch ngợm đâu mà… Con hoàn toàn không la lối om sòm, sẽ ngoan ngoãn ngồi yên mà. Đương nhiên, nếu bố mẹ chuẩn bị thêm một chút đồ ăn vặt, con sẽ ngoan hơn nữa."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Không được ăn quá nhiều đồ ăn vặt, nhưng con yên tâm, ba sẽ chuẩn bị."

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô nghĩ một lát rồi nói: "Hôm qua trên mạng còn đề xuất cho tôi xem chuyện bọn buôn người lừa bán trẻ con. Hồi trước lúc tôi mua đồ online, chủ shop còn để mấy tờ giấy trong bưu kiện, trên tờ giấy có tin tức của mấy đứa bé đi lạc, thật sự rất đáng sợ. Bọn buôn người đúng là đồ đáng chết, nghe nói hồi trước cũng có chuyện tương tự xảy ra trên tàu hỏa, không biết có phải thật không."

Sau khi làm mẹ, cô thật sự không đọc nổi mấy chuyện này, đọc lần nào lo lần đó.

Lục Tư Nghiên xúc một thìa cơm, hàm hồ nói: "Con cũng biết đấy, bây giờ mua vé soát vé đều phải trình căn cước mà! Mẹ, con sẽ đi theo mẹ không rời một bước, nếu người lạ nói chuyện với con, con sẽ không thèm

để ý, nếu có người muốn đưa con đi, con sẽ gào cho tất cả mọi người đều biết!

Giang Nhược Kiều: "..."

Cô buồn bực: "Rồi rồi rồi!"

Lục Dĩ Thành không nghe Lục Tư Nghiên, nhưng lại rất nghiêm túc lắng nghe nỗi băn khoăn của Giang Nhược Kiều.

Không thể không nói, lo lắng của cô không hề sai.

Năm sáu tiếng đồng hồ, một mình cô không chịu nổi, tuy Lục Tư Nghiên rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, không thể ngoan ngoãn suốt năm sáu tiếng được.

Lục Dĩ Thành thầm lướt qua một lượt những việc mình cần làm, mở miệng nói: "Nếu cậu không để ý, hay là tôi về thành phố Khê với hai người."

Như sợ Giang Nhược Kiều hiểu lầm, anh lập tức bổ sung thêm một câu: "Yên tâm, vừa đến thành phố Khê, tôi sẽ tự mua vé quay lại ngay."

Chỉ đi cùng hai mẹ con một hành trình năm sáu tiếng thôi, như vậy cô sẽ thoải mái hơn, cũng an tâm hơn một chút.

Lục Tư Nghiên bỗng dưng nhanh trí lạ thường, bừng tỉnh nhận ra: "Thì ra mẹ muốn ba đi cùng."

Giang Nhược Kiều tức giận bịt miệng cậu nhóc lại: "Không để cánh gà lại cho con nữa, mẹ ăn hết luôn."

Cô đâu có ý đó!

Cũng chẳng bảo cần Lục Dĩ Thành đi cùng, cô chỉ sợ một mình không quản lý nổi thôi. Chẳng hiểu sao đến mồm thằng con lại thành như cô nói nhiều như vậy chỉ vì muốn Lục Dĩ Thành đi theo hỗ trợ, cô là người như thế à?

“Được không?” Lục Dĩ Thành dịu dàng hỏi.

Biểu cảm Giang Nhược Kiều vô cùng xấu hổ và ngại ngùng, muốn nói “Không cần, tự tôi làm được” nhưng lời nói đến miệng lại nuốt lại, nói nhỏ một câu: “Tôi cũng đâu có đuổi cậu, cậu đến nhà tôi rồi, không mời cậu ăn một bữa cơm, ông bà ngoại sẽ lải nhải tôi chết mất.”

Đôi mắt Lục Dĩ Thành tràn ngập ý cười, “Vậy thì được, chỉ cần ông bà ngoại không thấy phiền là được.”

Sau phút giây ngại ngùng, Giang Nhược Kiều cũng trở lại bình thường, vô cùng hưng phấn mà thảo luận chuyện mua vé tàu với Lục Dĩ Thành: “Chín giờ sáng có sớm quá không? Tuy ba bốn giờ chiều là đến nơi rồi, nhưng tôi sợ Tư Nghiên không dậy nổi.”

Lục Dĩ Thành nói: “Chín giờ được, dậy sớm một ngày thôi mà, chắc Tư Nghiên không dính giường đâu nhỉ?”

Câu cuối cùng là nói với Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên lắc lắc mái đầu xoăn tít: “Không đâu, chắc chắn hôm đó con sẽ dậy sớm hơn cả gà trống!”

Có phải đi học đâu, ba mẹ chẳng hiểu trẻ con mấy nhóc gì cả.

Nếu phải đi học, ở trên giường được thêm phút nào là hời phút ấy.

Nếu là ngày nghỉ đi chơi, ở trên giường thêm phút nào là thiệt phút ấy.

“Mong con nói được làm được.” Lục Dĩ Thành lại nhìn Giang Nhược Kiều: “Đặt vé lúc chín giờ đi, để tôi đặt cho.”

Giang Nhược Kiều: “Là nhà tôi, sao lại để cậu đặt được.”

Cuối cùng vẫn là Giang Nhược Kiều đặt vé, cô nhìn một lượt, vừa hay có ba vé liền nhau đều cùng một hàng. Cô không khỏi thở phào một hơi.

Nhưng đặt vé xong tự dưng trong đầu cô lại nảy ra một suy nghĩ: Này có tính là cả nhà dắt díu nhau về quê không?

Không!

Sao vậy trời! Giang Nhược Kiều bỗng bừng tỉnh, sao mọi chuyện lại phát triển đến nước này rồi, sao Lục Dĩ Thành lại theo hai mẹ con cô về thành phố Khê rồi? Sao còn mời Lục Dĩ Thành về nhà cô ăn bữa cơm? Như kiểu đưa bạn trai về gặp người lớn vậy.

Không, không đúng, Lục Dĩ Thành đã gặp ông bà ngoại cô từ lâu rồi mà, ông ngoại còn ở chỗ anh một thời gian dài.

Sao tự dưng cô có cảm giác "tuy không yêu đương nhưng đã làm hết những chuyện sau khi kết hôn" thế nhỉ?

Là sao thế hả ông trời?

Ở nơi khác, Tưởng Diên đến Danh Môn Hoa Phủ, thấy cảnh còn người mất, rất lâu rồi anh ta không đến đây. Trước đây sao anh ta lại nghĩ nhà họ Lâm là một bến đỗ nhỉ?

Anh ta ấn chuông cửa, quản gia thấy anh ta đến thì không mở cửa ngay mà báo một tiếng, ông Lâm gật đầu mới đi mở cửa.

Bây giờ nhà họ Lâm còn náo nhiệt hơn năm mới, chuyện trước giờ bà Lâm vẫn luôn cố gắng che giấu, không giấu thêm được nữa rồi. Giờ ông Lâm mới biết, trong lúc ông ta không không nhìn thấy, không để ý, đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Ví dụ như, con gái ông ta thích Tưởng Diên, ví dụ như mẹ Tưởng trăm phương tính kế, lại ví dụ như, vợ ông ta luôn giấu giấu diếm diếm để dẹp yên mọi chuyện.

Khi Tưởng Diên đến, còn chưa gặp bà Lâm và Lâm Khả Tinh, anh ta đã được quản gia đưa vào thư phòng ông Lâm.

Không ai biết họ nói chuyện gì trong đó, nửa tiếng sau, lúc Tưởng Diên đi ra, trên mặt anh ta có một vết thương rất rõ, là bị đánh.

Tưởng Diên chấp nhận mọi chuyện.

Anh ta đưa ra một yêu cầu, anh ta muốn gặp Lâm Khả Tinh một lần.

Ông Lâm cũng biết con gái mình ngu ngốc đến mê muội, tuy lửa giận bừng bừng nhưng vẫn đồng ý. Mấy ngày nay tinh thần Lâm Khả Tinh đã đến bên bờ sụp đổ, may mà trước đây bà Lâm đã mời bác sĩ tâm lý, nhà họ Lâm cũng cắt đứt mọi phương thức liên lạc giữa cô ta và thế giới bên ngoài. Nhưng dù vậy, cứ nghĩ đến những người trên mạng sẽ bàn luận những gì về mình, Lâm Khả Tinh lại sợ đến mức không dám ngủ một mình.

Trong vườn hoa ở Danh Môn Hoa Phủ, Lâm Khả Tinh được bà Lâm đưa đến gặp Tưởng Diên.

Tâm trạng bà Lâm rất phức tạp, cũng rất hối hận, buộc mình không nghĩ đến những chuyện đó rồi mới mang theo đôi mắt ửng đỏ rời khỏi vườn hoa, lưu lại không gian cho Tưởng Diên và con gái. Bà tin, lần này con gái bà chắc chắn sẽ buông bỏ, buông bỏ Tưởng Diên.

Lâm Khả Tinh gặp Tưởng Diên, nhìn thấy vết thương trên mặt anh ta, cô ta đã hiểu hết mọi chuyện. Cô ta nức nở một tiếng, không ngừng nói xin lỗi, xin lỗi.

Tưởng Diên chết lặng.

"Em không làm những chuyện đó." Lâm Khả Tinh nức nở nói: "Không phải em làm thật mà, anh cũng không tin em rồi à? Anh Tưởng Diên."

Tưởng Diên không gật đầu, cũng không lắc đầu, anh ta chỉ nhìn Lâm Khả Tinh.

Những năm tháng ở bên nhau là thật lòng, tình nghĩa cũng là thật, nhưng đến cuối mọi chuyện đều đã thay đổi hoàn toàn.

Anh ta bình tĩnh nói: "Thế em nói xem, tại sao anh ta lại bôi nhọ Nhược Kiều, anh ta đâu có quen Nhược Kiều, sao anh ta phải làm vậy?"

Lâm Khả Tinh ngơ ngẩn nhìn anh ta, nước mắt lăn dài từ mặt xuống cằm, cô ta thấp giọng nói: "Em… không biết."

"Em biết." Tưởng Diên nói: "Em biết tại sao anh ta lại bôi nhọ Nhược Kiều, em cũng biết tại sao anh ta bắt cóc bạn học em. Khả Tinh, chúng ta chưa từng là người chung chí hướng. Mong em nhớ kỹ, dù là anh hay bạn học kia của em, bọn anh đều là người bình thường, nên lời nói của bọn anh không quan trọng. Nhưng em thì khác, mỗi câu nói của em, mỗi lời oán giận của em, rất có thể sẽ hủy diệt sinh mạng của người khác. Sau này, thật sự, đừng như vậy nữa."

"Đương nhiên anh cũng rất tệ." Tưởng Diên nói: "Nếu anh nhìn thấu mọi chuyện sớm hơn, em sẽ không trở thành em của ngày hôm nay, Nhược Kiều cũng sẽ không gặp nhiều phiền phức như vậy vì anh, mọi chuyện đều bắt đầu từ sự mù quáng của anh. Giờ anh sẽ kết thúc mọi chuyện, mong sau này em sẽ không tổn thương bất cứ ai vì anh nữa. Anh sẽ thấy mình là ôn thần trong miệng người khác, chẳng làm được gì ngoài đem lại phiền toái và tai nạn cho người ta."

Mọi chuyện đều là lỗi của anh ta.

Nếu không phải vì anh ta, rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra.

Lâm Khả Tinh liều mạng lắc đầu: "Không phải, không phải đâu!"

"Anh thấy phải." Tưởng Diên ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm: "Khả Tinh, kiếp này mình đừng gặp nhau nữa, dù sau này có vô tình gặp nhau trên đường, cũng coi nhau như người lạ đi."

Nói rồi, anh ta quay người rời đi, bóng lưng cô độc.

Lâm Khả Tinh chỉ thấy trái tim mình như bị ai đó đào rỗng.

Cô ta muốn nói cô ta sai rồi, sai thật rồi.

Cô ta khản giọng kêu một tiếng: "Tưởng Diên!"

Bóng dáng Tưởng Diên hơi ngừng lại, nhưng anh ta không quay đầu mà tiếp tục bước về phía trước, không hề do dự.

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Lâm Khả Tinh chân chính mặc kệ tất cả mà khóc thành tiếng.

Mối tình đơn phương cô ta giấu diếm bao nhiêu năm, cuối cùng, cuối cùng cũng không cần giấu nữa, mà kết thúc bằng cách này.

Trong vườn hoa nhà họ Lâm, tràn ngập tiếng khóc của cô ta.

Chương 114:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Tuần kiểm tra chính thức bắt đầu.

Đa số sinh viên đều thấy vừa căng thẳng vừa hưng phấn, dù sao kỳ thi kết thúc cũng là lúc kỳ nghỉ đông bắt đầu. Khoảng thời gian này, Giang Nhược Kiều vừa ôn thi vừa phải tìm nhà cho thuê ngắn hạn phù hợp. Những đợt nghỉ hè, nghỉ đông trước đây, cô đều ở tạm trong căn hộ của bà chủ cửa hàng Hán phục nhưng năm nay thì không thể, dù bà chủ đã nhắn tin trước thì cô cũng không định ở nữa. Bởi ngày trước còn có hợp đồng, cũng chỉ bận chụp quảng cáo, bây giờ hợp đồng đã hết hạn, cô cũng ngại chiếm nhà người ta.

Chưa tới hai mươi tuổi, Giang Nhược Kiều đã hạ quyết tâm, cô phải nỗ lực làm việc gấp bội, tranh thủ sớm mua được căn nhà của riêng mình ở đây, nhỏ một chút cũng được. Thuê nhà thế này khiến tinh thần và thể xác cô cực kỳ mệt mỏi.

Tìm được một nơi ở phù hợp rất khó, những căn tốt được săn đón thì bên môi giới và chủ nhà ghi rõ phải ở ít nhất nửa năm.

Cô chỉ thuê nhiều nhất là một tháng, những căn homestay khác cũng mấy trăm tệ một ngày, ở một tháng… cô đúng là làm công cho chủ nhà.

Buổi tối, Giang Nhược Kiều ngồi trên sofa lướt danh sách phòng ở, cau mày.

Lục Tư Nghiên chạy tới, tựa lên bả vai cô nũng nịu: "Mẹ đang xem gì vậy ạ?"

Giang Nhược Kiều đáp: "Xem nhà."

Gần đây, cả hai người đều bận rộn.

Lục Dĩ Thành cũng vừa về, bên ngoài trời đang mưa, Giang Nhược Kiều định đợi mưa tạnh mới về ký túc xá, giờ vẫn còn sớm, hình như còn chưa đến tám giờ.

Từ nhà vệ sinh bước ra, Lục Dĩ Thành nghe được câu trả lời của cô, thuận miệng hỏi lại: "Loại cho thuê ngắn hạn à?"

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Ừ, khá là khó tìm đấy."

Lục Tư Nghiên biết ba mẹ sẽ gửi nhóc đến chỗ ông bà ngoại, sau đó hai người sẽ quay lại đây làm việc kiếm tiền.

Nhóc cũng không nghĩ nhiều, buột miệng nói: "Dù sao con cũng không ở đây, mẹ có thể đến đây sống."

Ngón tay đang lướt điện thoại của Giang Nhược Kiều chợt dừng lại: "??"

Lục Dĩ Thành đang lau nước mưa dính trên áo khoác bằng khăn cũng cứng cả người: "??"

Không thể phủ nhận, đây quả là một đề nghị rất hay.

Giải quyết được vấn đề khiến Giang Nhược Kiều mệt mỏi nhất hiện nay, mặc dù chỗ này hơi nhỏ nhưng cũng có hai gian phòng, sắp xếp gọn gàng lại thì chắc chắn sẽ có chỗ cho Giang Nhược Kiều.

Quan trọng nhất là tiền thuê căn phòng này, Giang Nhược Kiều cũng có gánh vác một phần…Nếu như ở đây, cô không cần phải trả thêm tiền thuê nhà.

Cách này đúng là vừa nhanh gọn vừa tiết kiệm!

Nhưng mà…

Giang Nhược Kiều không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp lại: "Không được!"

Nếu cô không định yêu đương với Lục Dĩ Thành thì cách này đúng là không tồi.

Nhưng bây giờ, cô thật sự đã coi Lục Dĩ Thành là bạn trai mình, như vậy thì không được.

Hai người có thể bỏ qua yêu đương, kết hôn mà có luôn một đứa con, cũng có thể đến thành phố Khê gặp người lớn trong nhà nhưng không thể lập tức dọn về ở chung, thế thì còn gì vui nữa? Cô không muốn Lục Dĩ Thành bắt gặp cô mặc đồ ngủ mỗi sáng, càng không muốn chen chúc đánh răng cùng anh trong nhà vệ sinh.

Lục Dĩ Thành cũng định thần lại, gật đầu nói: "Cách này đúng là không thích hợp."

Mặc dù anh cũng cảm thấy biện pháp này rất tiện lợi, còn tiết kiệm được một khoản chi tiêu nhưng với quan hệ giữa hai người bây giờ, ở cùng một nhà không tốt cho cô, truyền ra ngoài cũng không hay.

Lục Tư Nghiên nhún vai: "Con nói thế thôi mà, sao ba mẹ kích động quá vậy."

Giang Nhược Kiều nghiến răng: "…"

Bây giờ, cô đã hiểu lời mẹ Trương Vũ Thần nói, thỉnh thoảng sẽ bị mấy đứa trẻ chọc giận đến bốc khói.

Cuối cùng, vấn đề thuê phòng này đã được Lục Dĩ Thành hỗ trợ xử lý, nhiều khi

anh thật sự rất toàn năng. Nhân duyên của Lục Dĩ Thành rất tốt, đi đến đâu cũng khiến người khác yêu thích, đặc biệt là người lớn tuổi. Anh chỉ đi đổ rác thì tình cờ gặp một dì cùng tầng, thuận miệng nói muốn tìm một phòng thuê ngắn hạn, chưa đến hai ngày, dì ấy đã mang đến tin tức tốt.

Tầng trên có một phòng, có một cặp tình nhân đang thuê, hai ngày trước, bọn họ cãi nhau rồi chia tay. Phòng còn nửa năm mới đến hạn, cô

gái đang muốn tìm người ở ghép nhưng vẫn chưa tìm được. Có thể là vì chỉ còn mấy ngày nữa là đến tết, lúc này cũng ít ai tìm phòng. Cô gái đồng ý cho Giang Nhược Kiều thuê phòng nhỏ hơn một tháng, một tháng sau, cô ấy sẽ đăng bài tìm bạn ở ghép thích hợp khác trên mạng.

Giá thuê cũng rất hợp lý, trong phạm vi Giang Nhược Kiều có thể chấp nhận.

Trước khi kỳ nghỉ đông bắt đầu, Giang Nhược Kiều đã dọn hành lý vào ở.

Giang Nhược Kiều sống ở tầng trên, Lục Dĩ Thành ở tầng dưới. Hai người rõ ràng không sống chung nhưng cứ có cảm giác rất vi diệu. Khi Giang Nhược Kiều tắm xong đi ra, cô sẽ vô thức dừng lại ngẫm nghĩ, phía dưới này có lẽ là thư phòng của Lục Dĩ Thành… Anh đang làm gì nhỉ?

Những phỏng đoán như vậy, cảm giác như vậy, vô cùng kỳ diệu.

Trong đêm đông, điều này khiến trái tim Giang Nhược Kiều mềm mại lạ thường, là một trải nghiệm chưa từng có.

Lục Dĩ Thành cũng vậy.

Buổi tối trước khi đi ngủ, rõ ràng không có việc gì làm nhưng anh vẫn xuống giường đến thư phòng, ngồi trên ghế một lúc lâu, không chơi máy tính cũng không đọc sách mà chỉ ngửa đầu ngắm nhìn trần nhà đã hơi bong tróc. Phòng của cô ở ngay trên thư phòng anh… Bây giờ cô đang làm gì nhỉ?

Vào buổi tối trước kỳ nghỉ, Tưởng Diên đột ngột mời mấy anh em trong ký túc xá ăn cơm uống rượu. Anh ta còn đặc biệt nhắc Đỗ Vũ gọi cả Lục Dĩ Thành cùng đi.

Đỗ Vũ vô cùng sợ hãi.

Bây giờ ai cũng sợ để Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên ở ở cùng một chỗ, bầu không khí giữa hai người khiến mọi người cứ nghĩ họ sẽ nhấc ghế đập

nhau ngay bây giờ.

Ánh mắt của Tưởng Diên ảm đạm hơn rất nhiều, sau một học kỳ ngắn ngủi, vẻ hăng hái như khi ở trên sân bóng của anh ta đã không còn, Tưởng Diên vỗ vai Đỗ Vũ, nói: "Chỉ muốn nói mấy câu, sẽ không gây hấn, không đánh nhau đâu."

Đỗ Vũ nhìn Vương Kiếm Phong, thấy Vương Kiếm Phong gật đầu, Đỗ Vũ mới lấy điện thoại gọi cho Lục Dĩ Thành.

Khi biết bữa ăn này do Tưởng Diên mời, Lục Dĩ Thành cũng do dự nhưng cuối cùng, anh vẫn đến.

Vào năm thứ hai đại học, ký túc xá của bọn họ thường xuyên tổ chức tiệc tại quán ăn có tên Tiểu Oản Hương này, đồ ngon giá rẻ, rất đông khách, trên tầng hai còn có phòng riêng. Lúc Lục Dĩ Thành đến, ba người kia đang ngồi thảo luận chuyện kỳ nghỉ đông. Phòng riêng đột nhiên yên tĩnh mấy giây, Vương Kiếm Phong kéo chiếc ghế bên canh, gọi Lục Dĩ Thành: "Nào, sếp Lục, ngồi đây."

Lục Dĩ Thành không nhìn Tưởng Diên, ngồi xuống bên cạnh Vương Kiếm Phong.

Suốt cả một học kỳ, bọn họ chưa có một buổi tụ họp nào như này, Đỗ Vũ không khỏi cảm khái: "Cảm giác buổi tụ họp trước đã là chuyện của kiếp trước."

Tưởng Diên không đáp lại, chỉ thấp giọng gọi phục vụ thêm món, rồi cố ý nói thêm: "Mang thêm một két bia, cảm ơn."

Vương Kiếm Phong đưa một chai bia cho Lục Dĩ Thành, Lục Dĩ Thành khoát tay từ chối: "Hôm nay tôi không uống đâu, ngày mai phải dậy sớm."

Ngày mai, anh phải đi tàu cao tốc đến thành phố Khê, chín giờ tàu khởi hành, phải dậy trước bảy giờ.

Vương Kiếm Phong cũng không ép anh.

Bọn họ giống như chưa từng phát sinh mâu thuẫn, ăn cơm uống bia với nhau. Lục Dĩ Thành vẫn ít nói như mọi khi, chỉ tập trung lắng nghe, Tưởng Diên cũng không nói lời nào. Ăn được một lúc, Tưởng Diên bỗng lên tiếng: "Sếp Lục."

Lục Dĩ Thành ngước mắt.

Đã rất lâu rồi không nghe thấy Tưởng Diên gọi anh như vậy.

Chỉ là dù có hòa bình trong chốc lát, cũng không thể thay đổi được sự thật rằng bọn họ đã sớm trở thành người lạ.

Có lẽ bọn họ có thể bình tĩnh ngồi xuống ăn một bữa cơm, nhưng bọn họ không còn là bạn lâu, đời này cũng không thể trở lại làm bạn nữa.

Tưởng Diên đỏ mắt nhưng vẫn gượng cười: "Trước đây cậu đã từng nói, cậu sẽ không làm những chuyện có lỗi với bạn bè."

Vương Kiếm Phong và Đỗ Vũ cũng buông đũa.

Tưởng Diên nói: "Tôi tin."

"Nhưng Sếp Lục, cậu phải thừa nhận một chuyện." Tưởng Diên giơ một ngón tay ra, lắc lắc: "Cậu thật sự từng chơi tôi một lần, con mẹ nó, tôi vẫn không thể ngờ tới một ngày, tôi và anh em tốt của mình sẽ thích cùng một người. Cậu chơi tôi một vố thì cậu cũng nên bắt đầu lo lắng đi! Bởi vì tôi ở bên cạnh quan sát và chờ đợi, chờ ngày cắn ngược lại cậu." Anh ta trầm mặc, ngập ngừng rồi khó khăn nói: "Tốt nhất cậu đừng cho tôi cơ hội làm vậy!"

Chuyện đến nước này, ngẫm lại những gì đã xảy ra gần đây, anh ta buộc phải thừa nhận Nhược Kiều sẽ không quay lại, cô sẽ không thích anh ta nữa.

Mà anh ta cũng không tinh tế bằng Lục Dĩ Thành, chỉ đành thỏa hiệp.

Anh ta chỉ thấy rất đau khổ, đau vì mất đi cô gái mình thích, cũng mất luôn cả người bạn tốt uống rượu với nhau đến năm năm sáu mươi tuổi.

Lục Dĩ Thành nhìn Tưởng Diên, trước giờ anh vẫn luôn là một người ôn hòa, chưa bao giờ tranh chấp với người khác, lúc này anh lại không cười, chỉ bình thản nói: "Tôi sẽ không cho cậu cơ hội đó đâu."

Tưởng Diên cười, càng cười càng lớn tiếng: "Được, cậu được lắm! Lợi hại, đúng là sếp Lục rất lợi hại!"

Bữa cơm kết thúc.

Bốn người đứng trước cửa quán ăn.

Tưởng Diên uống chút bia, đầu óc choáng váng, anh ta nhớ đến ngày mưa hôm ấy, lúc anh ta vô tình gặp cô ở thư viện. Lúc cô thu dù làm nước mưa bắn lên người anh ta, Tưởng Diên nghĩ, cả cuộc đời này, anh ta sẽ không bao giờ quên khung cảnh ấy.

Thật ra, anh ta rất muốn nói xin lỗi cô.

Nhưng nghĩ lại, thôi vậy, chắc cô ấy cũng không muốn nghe.

Anh ta sẽ không quấy rầy cô nữa, Tưởng Diên chỉ hy vọng, cô sẽ không cảm thấy quen biết anh ta là một chuyện xui xẻo, bởi vì đối với Tưởng Diên, gặp được cô chính là một chuyện may mắn.

"Đi đây."

Tưởng Diên bước vào trong gió, quay lưng về phía họ, thản nhiên vẫy tay.

Bộ dáng lười biếng như vậy, rất giống với Tưởng Diên mà Lục Dĩ Thành lần đầu gặp mặt, nhưng lưng của Tưởng Diên đã không còn thẳng như khi đó, anh ta dường như đã bị thứ gì đó đè nặng trên lưng, trong trời đông giá rét, trông hết sức cô đơn.

Ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành tỉnh dậy lúc sáu giờ, rửa mặt xong thì Lục Tư Nghiên cũng đã dậy. Trong kỳ nghỉ, Lục Tư Nghiên quả nhiên không còn nướng trên giường nữa, còn dậy sớm hơn lúc đi học.

Lục Dĩ Thành làm bữa sáng xong, hai ba con ngồi trên ghế sofa, cùng nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách.

Đã bảy giờ.

Từ đây đến ga đường sắt cao tốc mất khoảng nửa giờ.

Tuy nhiên, ga đường sắt cao tốc rất rộng, còn phải soát vé, cho nên bọn họ cần tới sớm ít nhất hai mươi phút, nghĩa là tám giờ bốn mươi phút họ phải có mặt ở ga tàu, tám giờ phải xuất phát.

Còn một tiếng nữa.

Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm.

Hai người tiếp tục chờ đợi, chờ cô Giang lầu trên tỉnh ngủ.

Bảy giờ ba mươi.

Lục Tư Nghiên cuối cùng cũng lên tiếng: "Ba, ba không đi gọi mẹ à?"

Lục Dĩ Thành chần chờ một chút rồi đáp: "Chờ thêm một tí nữa, bây giờ vẫn còn sớm."

Tính toán một tí, còn có thể chờ cô thêm nửa giờ.

Lục Tư Nghiên than thở: "Có khi nào mẹ quên đặt báo thức không? Ba, ba đi gọi mẹ đi!"

Lục Dĩ Thành nhìn nhóc con: "Con đi đi."

Lục Tư Nghiên: "…Con không dám."

Mẹ gắt ngủ lắm.

Lục Dĩ Thành thầm nghĩ: …Chắc ba dám?

Hai ba con đùn đẩy qua lại, không ai muốn đánh thức người đẹp ngủ trong rừng.

Chớp mắt một cái đã đến bảy giờ bốn mươi lăm.

Lục Tư Nghiên không chờ được nữa, đề nghị: "Dứt khoát dùng kéo, búa, bao phân định, ai thua sẽ phải đi đánh thức mẹ!"

Lục Dĩ Thành: "?"

Anh thở dài một hơi: "Đồng ý."

Hai ba con căng thẳng nhìn nhau, không ai muốn thua, thậm chí Lục Dĩ Thành lấy thái độ như đi thi đại học, huy động hết tất cả các tế bào não của mình để tính xác suất Lục Tư Nghiên sẽ ra kéo, búa hay bao.

Sự thật chứng minh, gừng càng già càng cay.

Lục Tư Nghiên thua.

Lục Tư Nghiên còn chưa kịp đòi chơi là ba ván thắng hai thì đã có người tới gõ cửa.

Lục Dĩ Thành đứng dậy mở cửa, người gõ cửa là Giang Nhược Kiều, cô đã mặc đồ chỉnh tề, kéo theo một chiếc vali.

Trong tay cô cầm một cái ly, là ly cafe lần trước Lục Dĩ Thành tặng cô.

Cô nhíu mày: "Còn tưởng hai người chưa tỉnh, làm tôi chờ trong phòng rõ lâu."

Lục Dĩ Thành: "…"

"Không thấy tin nhắn tôi gửi à?" – Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Dĩ Thành vội vàng lấy điện thoại di động ra.

Giang Nhược Kiều cũng tiện thể xem anh đặt biệt danh gì cho cô trên Wechat.

A Giang Nhược Kiều

Lục Dĩ Thành còn đang tìm hiểu xem Wechat của mình có vấn đề gì: "Tại sao không có thông báo, tôi không thấy tin nhắn."

Giang Nhược Kiều chậm rãi Lục Dĩ Thành, hay thật, tại sao trên Wechat trong điện thoại anh, cô lại giống như một doanh nhân vậy?

"Lục Dĩ Thành, cái này là sao?" – Giang Nhược Kiều chỉ tay lên điện thoại của anh.

Lục Dĩ Thành ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

Anh hơi lúng túng, không biết trả lời vấn đề này như thế nào…Chẳng qua là anh cảm thấy, thêm A trước tên cô như vậy, thì cô sẽ là người đầu tiên xuất hiện trong hộp thoại của anh.

"Thế này thì tìm tên cậu sẽ nhanh hơn." – Anh nói.

Giang Nhược Kiều: "Cậu có biết, Wechat có chức năng ghim không? Để nó luôn xuất hiện đầu tiên trong hộp thoại Wechat của cậu ấy."

Lục Dĩ Thành thật sự không biết…

Anh ít khi nghiên cứu chức năng của Wechat, ngay cả vòng bạn bè cũng chỉ thi thoảng mới lướt xem.

Giang Nhược Kiều xích lại gần anh, đưa tay ra bắt đầu thao tác trên trên màn hình điện thoại, dừng lại ở phía trên phần trò chuyện, sau đó cô mới nhớ ra đây là điện thoại anh, nhìn sang anh nói: "Muốn ghim nick của tôi không?"

Lục Dĩ Thành không thể kiềm nén mà ngắm nhìn lông mi rũ tới chân mày của cô, anh nói: "Muốn."

Giang Nhược Kiều bật cười: “Được rồi, cậu vẫn có thể ghim cả người khác nữa.”

Lục Dĩ Thành: “Không cần.”

Chương 115:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ba người đến ga tàu tốc hành trên cao. Bây giờ vẫn chưa đến cao điểm mọi người đổ dồn về quê ăn Tết nên cũng không đông người lắm. Lục Tư Nghiên phấn khích suốt dọc đường, trẻ con thường sẽ rất mong đợi những chuyến đi chơi xa. Thành phố Khê là một thành phố du lịch, cũng có tuyến cao tốc nối thẳng với Bắc Kinh, vậy nên chuyến tàu này rất đông khách. Giang Nhược Kiều kéo hành lý vào toa xe trước, Lục Dĩ Thành dắt Lục Tư Nghiên theo phía sau, lại gặp phải một đám người chen hàng khiến hai ba con bị tụt lại mấy bước.

Giang Nhược Kiều đặt hành lý gọn sang một bên để không chiếm lối đi.

Trong lúc cô kiểm lại vé, một thanh niên nhiệt tình tiến lại bắt chuyện: "Chị gái đi một mình à? Để tôi xách hành lý giúp chị nhé."

Giang Nhược Kiều đã quá quen với chuyện thế này.

Mỗi lần cô ra ngoài, chưa kịp lên tiếng nhờ vả đã có người chủ động đến xách hành lý giúp cô.

Từ rất lâu trước đây, Giang Nhược Kiều đã cảm nhận được lòng tốt mà xã hội này dành cho cô.

Nhưng mà…

Thanh niên này vừa nắm lấy tay cầm vali lại nghe được một giọng nam trầm thấp từ phía sau truyền đến: "Cảm ơn, tôi có thể tự xách được."

Người thanh niên quay đầu lại, thấy một chàng trai trẻ tuổi đang bước đến, trông như sinh viên vậy.

Chàng trai rất cao, chắc phải một mét tám mươi lăm, mặc chiếc áo khoác lông màu đen, ngoại hình và phong thái không tầm thường.

Đây là…

Giang Nhược Kiều thấy Lục Dĩ Thành đi tới thì hỏi: "Sao cậu chậm thế?"

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ giải thích: "Có người chen hàng nên tôi bị chậm lại."

Lục Dĩ Thành nhìn về phía người thanh niên trẻ tuổi, đối phương vội vàng buông tay khỏi vali, cười gượng: "Tôi cứ tưởng chị đây đi một mình."

Nếu biết người ta đã có bạn trai thì anh ta đã chẳng lân la làm quen, thành ra bây giờ chỉ có bản thân xấu hổ.

"Vẫn phải cảm ơn anh." Lục Dĩ Thành nở nụ cười lịch sự, sau đó hơi dùng sức nhấc vali của Giang Nhược Kiều lên, cất vào chỗ để hành lý.

Toa tàu nhanh chóng kín người.

Ba người nhà họ vừa đủ một dãy.

Đoàn tàu chậm rãi khởi hành.

Giang Nhược Kiều ngồi cạnh cửa sổ, Lục Tư Nghiên ngồi giữa, Lục Dĩ Thành thì ngồi ở vị trí cạnh lối đi.

Cuối cùng sự kiện bình chọn sinh viên ưu tú cũng được thông qua. đây là lần đầu Giang Nhược Kiều tham gia một hoạt động như vậy nên chưa có bất kỳ kinh nghiệm viết bản thảo nào cả. Sau khi lên tàu, cô mở máy tính bảng định chau chuốt lại bài viết, lại bị kẹt ở phần quan trọng nhất. Cô nghiêng đầu qua Lục Tư Nghiên, hỏi Lục Dĩ Thành: "Cậu đã viết xong bản thảo kia chưa?"

Lục Dĩ Thành cũng khom người qua Lục Tư Nghiên, trả lời cô: "Cũng gần xong rồi, sao vậy, cậu gặp vấn đề ở đâu à?"

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Tôi cứ cảm thấy vài chỗ không ổn lắm. Cậu xem giúp tôi với!"

Hai người trao đổi qua lại khiến Lục Tư Nghiên phàn nàn: "Để con đổi chỗ với ba luôn cho rồi!"

Đỡ phải bị ba mẹ kẹp ở chính giữa khiến nhóc cảm thấy bản thân dư thừa.

Giang Nhược Kiều ngẫm nghĩ: "Cũng được."

Lục Dĩ Thành: "Đổi đi."

Lục Tư Nghiên: "?"

Con thuận miệng nói chơi thôi!

Nhưng cuối cùng vẫn đổi chỗ, Lục Tư Nghiên chuyển ra ngồi sát lối đi. Lục Dĩ Thành hết sức chuyên tâm xem Giang Nhược Kiều viết bản thảo, hai người thỉnh thoảng trao đổi vài chỗ. Lục Tư Nhiên rảnh rỗi không biết làm gì, chỉ có thể ngó trái ngó phải, thu hút sự chú ý của đôi tình nhân bên cạnh. Lục Tư Nghiên kết hợp toàn bộ ưu điểm của Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều. Từ lúc sơ sinh đã trắng trẻo xinh xắn như búp bê, bây giờ năm tuổi đã lộ ra nét khôi ngô tuấn tú, lại ăn mặc hết sức thời trang, kết hợp với mái tóc xoăn nhỏ, thật sự rất đáng yêu.

Đôi tình nhân trêu chọc Lục Tư Nghiên: "Anh bạn nhỏ đi du lịch à?"

Ban đầu Lục Tư Nghiên im lặng không đáp.

Sau đó cậu bé nhàm chán quá, lại cảm thấy ba mẹ ngồi ngay bên cạnh nên mới dè dặt gật đầu, suy nghĩ một lát lại bổ sung thêm câu: "Không phải đi du lịch, em về nhà mẹ chơi."

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều cũng chú ý tới Lục Tư Nghiên đang nói chuyện với người lạ.

Hai người nhìn đôi tình nhân kìa.

Trông có vẻ cũng là sinh viên, hơn nữa bây giờ đang ở trên tàu cao tốc, hai người vẫn đang ngồi đây nên yên tâm thu hồi ánh nhìn, tiếp tục thảo luận về bản thảo.

Chỉ là Lục Dĩ Thành vẫn phân ra một phần tinh thần, vừa nhìn Giang Nhược Kiều viết bản thảo, vừa chú ý đến cuộc đối thoại giữa Tư Nghiên với đôi tình nhân kia.

Lục Tư Nghiên vốn là đứa trẻ thông minh, nhiều lúc cả Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều không nói lại được bé con, bé có những phát biểu rất chi là lý sự. Vào lúc này, cậu bé đang trò chuyện với đôi tình nhân trẻ tuổi rất nhiệt tình. Lục Dĩ Thành cũng không quá để tâm đến cuộc hội thoại này cho đến khi cô gái trẻ kia hỏi Lục Tư Nghiên: "Anh bạn nhỏ, quan hệ của nhóc với anh đẹp trai và chị đẹp bên cạnh là gì vậy?"

Cũng khó trách cô gái trẻ này tò mò.

Gia đình ba người bọn họ quá chói mắt, nữ thì xinh xắn như tỏa ánh hào quang, nam thì mảnh khảnh cao lớn. Hai người đứng chung một chỗ cứ như có thể diễn phim thần tượng bất cứ lúc nào. Nhưng vấn đề là họ dẫn theo một đứa bé khôi ngô, đáng yêu… Rốt cuộc ba người này có quan hệ như thế nào? Không chỉ cô gái tò mò, tất cả mọi người trong toa tàu cũng hiếu kỳ.

Lục Tư Nghiên mở to mắt, hỏi ngược lại cô gái: "Chị đoán xem?"

Cô gái trẻ tuổi suy nghĩ một lát. Chắc là mấy người đẹp đều có nét na ná nhau, thành ra trông như một nhà ba người vậy. Nhưng lại cảm thấy không có khả năng ấy. Trông đôi trai gái kia chỉ mới khoảng trên dưới hai mươi, mà cậu nhóc này đã năm, sáu tuổi rồi…

"Chị không đoán ra." Cô gái lắc đầu.

Lục Tư Nghiên ra vẻ thần bí: "Người nam là anh trai em, còn người nữ bên cạnh là…"

Nhóc dừng lại một chút rồi nói: "Là chị dâu em."

Lục Dĩ Thành: "?"

Giang Nhược Kiều: "?"

Chỉ có thể nói rằng chính ông ngoại của Giang Nhược Kiều mang lại linh cảm cho Lục Tư Nghiên.

Ban đầu, khi ông bà ngoại không biết thân phận thật sự của Lục Tư Nghiên thì có nói Lục Tư Nghiên và Lục Dĩ Thành là hai anh em. Sau đó, có một lần Lục Tư Nghiên huyên thuyên với bên ngoài, nói Lục Dĩ Thành là anh nhóc, Giang Nhược Kiều là chị dâu nhóc. Kết quả bị Giang Nhược Kiều biết chuyện, cô lập tức xoa nắn mái tóc xoăn của nhóc con thật mạnh.

Lục Tư Nghiên cũng phản xạ rất nhanh, vô tội nói phim trên tivi đều nói 'anh cả như ba, chị dâu như mẹ'. Nhóc nói Tiểu Kiều là chị dâu thật ra chính là mẹ, nói Lục Dĩ Thành là anh thật ra chính là ba, người ngoài nghe không hiểu thì không liên quan đến nhóc.

Cái quỷ gì vậy? Anh cả như ba, chị dâu như mẹ?

Cậu nhóc lý giải và áp dụng như thế đấy à?

Cô gái trẻ tuổi lập tức hiểu ra: "Thì ra là thế!"

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đưa mắt nhìn nhau:…Đứa nhỏ này lại thèm đòn rồi!

Từ Bắc Kinh đến thành phố Khê tổng cộng năm tiếng hai mươi phút.

Khí hậu giữa Bắc Kinh và thành phố Khê hoàn toàn khác biệt, mùa đông ở thành phố Khê vừa lạnh vừa ẩm ướt. Từ khi bọn họ lên tàu đến khi tới nơi, ông ngoại đã gọi ít nhất mười cuộc điện thoại.

Đây là lần đầu tiên Lục Dĩ Thành đến thành phố Khê, nơi Giang Nhược Kiều sinh ra và lớn lên. Trong lòng anh có cảm giác rất lạ. Nếu nói một thành phố đại diện cho một người, vậy bắt đầu từ khoảnh khắc này, trong

lòng anh, thành phố đẹp như tranh vẽ này sẽ đại diện cho Giang Nhược Kiều.

Cho dù rất nhiều năm sau nữa bọn họ không hề ở bên nhau, anh cảm thấy ngay cả khi tóc mình đã bạc, mắt mờ tai chậm thì ấn tượng đầu tiên hiện lên trong tâm trí khi anh nhớ tới thành phố Khê chính là gương mặt và giọng nói trong trẻo của cô.

"Lục Dĩ Thành."

"Lục Dĩ Thành."

Lúc này Lục Dĩ Thành mới khôi phục tinh thần, vội vàng nhìn về phía Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều đã kéo vali đi trước mấy bước, đang quay đầu lại, cau mày nhìn anh: "Nhanh lên nào!"

Lục Tư Nghiên đứng bên cạnh Lục Dĩ Thành, cực kỳ chướng mắt lắc đầu: "Không biết anh cả lại ngẩn người cái gì!"

Lục Dĩ Thành: "…"

Hai ba con vội vàng tăng tốc đuổi theo mẹ.

Giang Nhược Kiều đã đặt sẵn xe trên app, từ ga tàu đến nhà ông bà ngoại chỉ mất khoảng mười phút. Đây là ngôi nhà cũ ông ngoại được đơn vị công tác phân cho trước kia, cả khu đều là hàng xóm cũ với nhau.

"Hai mẹ con lên trước đi." Khi sắp đến cửa tiểu khu, Lục Dĩ Thành nói.

Giang Nhược Kiều nghi hoặc nhìn anh: "Cậu có chuyện gì à?"

Lục Dĩ Thành xấu hổ: "Không nên để hàng xóm bắt gặp chúng ta đi cùng nhau, cậu dẫn Tư Nghiên lên trước, tôi chờ một lúc rồi lên sau."

Giang Nhược Kiều: "Cậu thật chu đáo."

“Cậu chỉ cần nói cho tôi biết là tòa bao nhiêu, tầng mấy là được rồi.”

Giang Nhược Kiều biết trong lòng anh có gánh nặng, vì vậy cũng không nhì nhằng gì, chỉ gật đầu đáp: “Được.”

Lục Dĩ Thành thấy Giang Nhược Kiều đã dắt Lục Tư Nghiên vào tiểu khu mới thở phào nhẹ nhõm. Việc sợ gây ra phiền toái không cần thiết cho cô chỉ là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác… Anh đâu thể tay không đến nhà cô được, như vậy không lễ phép chút nào. Nhưng anh lại không biết tập tục ở đây…

Giang Nhược Kiều dẫn Lục Tư Nghiên vào cửa, ông bà ngoại còn nghiêng đầu nhìn phía sau hai mẹ con: “Tiểu Lục đâu? Thằng bé không đến à?”

Lục Tư Nghiên lách người vào trong, tự nhiên như đây nhà mình.

Giang Nhược Kiều đổi dép: “Anh ấy có chút việc, lát nữa mới lên ạ.”

Bà ngoại nghĩ ngợi một lát rồi lẩm bẩm: “Có khi nào thằng bé ngốc này lại chạy đi mua quà không?”

Giang Nhược Kiều: “?”

Cô lập tức đứng thẳng người, vỗ trán một cái.

Sao cô không nghĩ tới chuyện này nhỉ?

Dạo này đầu óc chậm chạp bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cuối cùng, bà ngoại lấy điện thoại của Giang Nhược Kiều gọi cho Lục Dĩ Thành nói: “Con đừng mua mấy loại rượu, thuốc lá đắt tiền, mua về cũng mất công ra tiệm đổi lại! Thuốc lá thì mua loại hai trăm tệ một bao, mua hai bao là được. Rượu? Rượu thì đừng mua. Mai ông ngoại dắt con đi mua. Ông ngoại uống rượu nấu. Trái cây thì mua một ít táo và cam, Kiều Kiều rất thích ăn cam, Tư Nghiên thì thích ăn táo. Che gì cơ? Cheri á? Đừng đừng, nhà mình không ai thích cái này cả.”

“Tổ yến? Đó là nước miếng của con chim yến.” Bà ngoại tặc lưỡi: “Đừng có mua, mua về bà đánh con đấy. Mua thêm hai lốc sữa nữa thôi! Bằng ấy là đủ, đủ lắm rồi.”

Giang Nhược Kiều: “?”

Cô cứ tưởng bà ngoại sẽ khách sáo nói với Lục Dĩ Thành không cần mua quà cáp làm gì…

Không ngờ bà ngoại liệt kê mua này mua kia như nói với người trong nhà vậy.

Đây vẫn là bà ngoại mà cô biết sao?

Cho đến khi bà ngoại hài lòng cúp điện thoại, thoáng thấy cô cháu gái đang nhìn mình chằm chằm thì nói: “Con tự mang người ta đến cửa cơ mà!”

Giang Nhược Kiều: ‘Ok ok’.

Hai mươi phút sau, Lục Dĩ Thành gõ cửa nhà họ Kiều.

Giang Nhược Kiểu dựa nghiêng ở cạnh cửa nhìn anh xách túi lớn, túi nhỏ, cười tủm tỉm: “Lục Dĩ Thành, không ngờ luôn đấy.”

Lục Dĩ Thành cúi đầu: “Tới nhà người khác không thể đi tay không.”

Giang Nhược Kiều cố ý làm khó anh: “Cậu đến nhà của Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong cũng thế à?”

Lục Dĩ Thành: “Bọn họ là đàn ông.”

Giang Nhược Kiều phì cười: “À, ý cậu là lần sau đến nhà của cô gái khác thì cậu cũng chuẩn bị quà cáp như hôm nay?”

Lục Dĩ Thành bị hỏi nghẹn họng.

Giang Nhược Kiều xoay người, đá dép lê dưới chân: "Của cậu đấy, đổi đi."

Dường như cô không bận tâm đến vấn đề này lắm.

Lục Dĩ Thành thay giày xong mới bừng tỉnh trong muộn màng.

Anh không nên bị câu hỏi này chặn họng.

Anh vốn có định đến nhà của cô gái nào khác đâu.

Hôm nay căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách hơi nhỏ trở nên náo nhiệt, ông bà ngoài đang bàn xem tối nay ngủ thế nào.

"Bà ngủ với Kiều Kiều ở phòng con bé, ba ông cháu chịu khó chen một tí, ngủ trong phòng lớn."

Lục Dĩ Thành nhìn Giang Nhược Kiều: "Ông ngoại, bà ngoại, không cần phiền phức vậy đâu ạ. Con đã đặt khách sạn rồi, ngay trên con phố bên ngoài."

Ông ngoại trừng mắt nhìn Lục Dĩ Thành: "Lãng phí thế làm gì? Lui phòng đi. Nhà mình thì không ở lại đi thuê khách sạn. Tiểu Lục, sao con lại không biết tiết kiệm như vậy!"

Lục Dĩ Thành lịch sự từ chối.

Hai người nói qua nói lại, cuối cùng Lục Dĩ Thành quả thật không còn cách nào, cũng không nghĩ ra từ gì để chối nữa, bật thốt thành tiếng: "Để lần sau đi ạ!"

Ông bà ngoại sửng sốt, sau đó đồng thanh phì cười. Ông ngoại cũng hùa theo anh: "Được, lần sau. Lần sau tới không được đặt khách sạn nữa đâu đấy."

Bà ngoại cũng nói: "Đúng vậy, lần này thì thôi. Nhưng lần sau đừng lãng phí tiền như vậy, ở nhà vẫn thoải mái hơn!"

Giang Nhược Kiều: "…"

Lúc này Lục Dĩ Thành mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Anh quay sang nhìn Giang Nhược Kiều theo phản xạ: 'Toang rồi, anh lỡ miệng.'

Chương 116:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành muốn tìm cơ hội giải thích với Giang Nhược Kiều, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này càng giải thích chỉ càng thêm lúng túng nên đành phải thôi.

Anh cũng không biết tại sao lúc đó miệng lại nhanh hơn não, vô thức nói 'Để lần sau'.

Ai cho anh dũng khí?

Đúng năm giờ chiều, bữa tối được dọn lên, ông ngoại của Giang Nhược Kiều nấu ăn khá ngon, bà ngoại cũng vậy, lại thêm Lục Dĩ Thành hỗ trợ, ba người nhanh chóng nấu xong một bàn đồ ăn thơm ngon lại còn đẹp mắt. Trên bàn ăn, ông ngoại gắp một miếng cá cho Giang Nhược Kiều rồi hỏi: "Kiều Kiều, con và Tiểu Lục cùng về Bắc Kinh à?"

Giang Nhược Kiều gật đầu: "Chiều mai chúng con ra ga tàu, buổi tối là về đến Bắc Kinh."

"Vội thế à?"

"Vâng, con có việc cần xử lý, anh ấy cũng vậy."

Giang Nhược Kiều thật sự bề bộn nhiều việc. Cô cũng muốn ở nhà nhiều vài ngày, nhưng cân nhắc đến tình hình hiện nay thì chỉ đành trở lại Bắc Kinh sớm.

Lục Dĩ Thành cũng bận, anh vất vả lắm mới thu xếp được một ít thời gian tới đây, buổi tối về đến khách sạn còn phải tăng ca làm thêm giờ.

"Vậy khi nào con về ăn Tết?" Bà ngoại hỏi.

Giang Nhược Kiều tính toán thời gian rồi đáp: “Chắc phải hai bảy, hai tám tháng chạp, có khi còn trễ hơn ạ.”

“Muộn thế à?” Bà ngoại thở dài một hơi: “Còn Tiểu Lục thì sao?”

Lục Dĩ Thành biết hôm nay bản thân đã vạ miệng nhiều lần, vì vậy lúc ăn cơm, anh đặc biệt im lặng, chỉ sợ lại không cẩn thận nói năng lung tung.

Bất ngờ bị bà ngoại chỉ đích danh, phản xạ đầu tiên của anh là nhìn về phía Giang Nhược Kiều.

Ông ngoại trêu ghẹo: “Tiểu Lục sao thế hả? Bà hỏi con, con nhìn Kiều Kiều làm gì?”

Lục Dĩ Thành cũng không hiểu bản thân đang bị làm sao nữa.

Lục Tư Nghiên nói: “Quen là tốt rồi ạ, ba cháu là như vậy đấy!” Nhóc con cố gắng suy nghĩ: “Mọi người thường bảo ba cháu là vợ quản nghiêm đấy. Vợ quản nghiêm là gì vậy ạ? ”

Giang Nhược Kiều bất ngờ không kịp đề phòng, bị những lời của nhóc con làm cho mắc nghẹn, ho sặc sụa.

Ông ngoại cười tủm tỉm giải thích: “Giống ông cố ngoại đây này.”

Bà ngoại khinh thường: “Ông mà cũng xứng là vợ quản nghiêm à? Ông thì vợ quản nghiêm cãi nỗi gì, có mà khí quản viêm thì có!”

“Sao tôi lại không phải?” Ông ngoại kêu oan không ngừng: “Tôi ở với bà bao nhiêu năm, trước giờ nào dám hút thuốc trước mặt bà đâu!”

“Vĩ đại quá nhỉ!” Bà ngoại nói.

“Có phải nên trao tặng cờ thưởng cho ông không? Hứ, nếu thật sự chịu vợ quản nghiêm thì ông nên cai thuốc từ lâu rồi mới phải. Nhìn Tiểu Lục xem, không uống rượu cũng không hút thuốc, thật là một chàng trai tốt.”

Ông ngoại lẩm bẩm: "Đó là còn chưa đến tuổi, chờ đến khi thằng nhóc này ba mươi đi rồi nói."

Lục Tư Nghiên giơ tay phát biểu: "Ba cháu không hút thuốc lá cũng không uống rượu, bởi vì mẹ cháu cực kỳ ghét mùi thuốc lá!"

Ông ngoại: "Ờ thì…"

Tính thử thời gian, vậy chứng tỏ Lục Dĩ Thành ba mươi hai tuổi cũng không hút thuốc.

Ông ngoại dù đuối lý nhưng vẫn còn mạnh miệng, muốn bảo vệ tôn nghiêm của trưởng bối: "Vậy chờ đến khi Tiểu Lục bốn mươi tuổi thì hãy bàn tiếp."

Sau đó ông lại tự nói thầm một câu: "Tiểu Lục bốn mươi tuổi thì mình cũng đã hóa thành tro rồi, thế thì…"

Ông ngoại ngẩng đầu nhìn Lục Dĩ Thành: "Khi con bốn mươi, lúc con với Kiều Kiều đốt tiền vàng cho ông thì nhắn cho ông một câu, xem con bốn mươi tuổi có hút thuốc hay không."

Lục Dĩ Thành nghe ông ngoại nói vậy cũng không biết đáp lại thế nào.

Anh chỉ đành tiếp tục nhìn về phía Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều phản bác: "Lúc anh ấy bốn mươi tuổi thì ông mới chín mươi hai thôi! Ông ngoại của con sẽ sống lâu trăm tuổi!"

"Chín mươi hai tuổi…" Ông ngoại lắc đầu: "Ông thật sự không dám nghĩ đến."

"Ông tự tin lên nào!" Giang Nhược Kiều nói: "Đặt một mục tiêu nhỏ trước, sống đến một trăm tuổi."

"Suýt nữa bị mấy đứa qua mắt…" Bà ngoại nói: "Tiểu Lục, con định đón Tết này thế nào?"

Lục Dĩ Thành thận trọng trả lời: "Ông bà chắc chắn sẽ nhớ Tư Nghiên, để Tư Nghiên đón Tết ở bên này đi ạ. Con ở Bắc Kinh là được rồi."

"Ăn Tết một mình à?"

Lục Dĩ Thành hơi ngây người, sau đó gật đầu.

Thật ra anh cũng quen rồi.

Năm ngoái cũng một mình gói sủi cảo đón giao thừa.

"Hay là năm nay con đến nhà chúng ta đón năm mới đi."

Không phải vì quan hệ với Lục Tư Nghiên nên bà ngoại mới thân thiết với Lục Dĩ Thành đến vậy.

Bà có thể nhìn ra rất nhiều từ trên người cậu trai này.

Mọi phẩm chất tốt đẹp của anh đều là điểm khiến người lớn tuổi quý mến.

Theo quan niệm của các cụ ngày xưa, Tết là một lễ hội cực kỳ quan trọng, nếu phải chào đón dịp như vậy một mình thì thật sự quá cô đơn, lạnh lẽo.

Giang Nhược Kiều trả lời thay cho Lục Dĩ Thành: "Chuyện này nói sau đi ạ! Còn mười mấy ngày nữa mà."

Lục Dĩ Thành thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng nói theo cô: "Xem tình hình lúc ấy ạ."

Lục Dĩ Thành phát hiện lời nói của Giang Nhược Kiều ở nhà rất có sức nặng. Nếu người nói 'để sau' là anh, vậy ông bà ngoại chắc chắn vẫn nhiệt tình mời, nhưng khi Giang Nhược Kiều nói 'để sau', ông bà ngoại lập tức không bàn tới nữa.

Sau khi cơm nước xong, Lục Dĩ Thành rất tự giác đứng lên, giúp đỡ thu dọn bát đũa.

Giang Nhược Kiều cản anh lại, lườm anh một cái: “Cậu là khách, không đến lượt cậu rửa bát đâu.”

Lục Dĩ Thành nào dám nhận mình là khách.

Nhưng Giang Nhược Kiều không chịu, bà ngoại cũng cản anh, anh đành phải từ bỏ. Dù vậy, anh ngồi trên sô pha nhưng vẫn luôn thập thò liếc nhìn phòng bếp.

Trong phòng bếp, Giang Nhược Kiều đang đeo tạp dề để rửa bát.

Bà ngoại còn cao giọng nhắc nhở cô: “Kiều Kiều, nhớ đeo găng tay rửa bát.”

Giang Nhược Kiều dùng tiếng địa phương thành phố Khê trả lời: “Con biết rồi.”

Lục Dĩ Thành không được tự nhiên.

Anh luôn cảm thấy mình ngồi ở trên sô pha xem TV trong khi cô còn đang phải rửa chén trong phòng bếp là một chuyện rất sai trái.

Điều này khiến anh cảm thấy như đang ngồi trên bàn chông.

Bà ngoại nhìn ra anh thấp thỏm, cười khoát tay: “Được rồi, Tiểu Lục đi giúp Kiều Kiều đi, nếu không cho con đi thì chắc sô pha nhà bà bị con ngồi sụp mất.”

Lục Dĩ Thành như được đại xá.

Anh vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho bà ngoại, sau đó bước nhanh vào phòng bếp. Nhà theo phong cách ngày xưa thường như vậy, phòng khách nhỏ hẹp, phòng bếp tương đối lớn hơn một chút. Giang Nhược Kiều đang đổ nước rửa chén lên miếng bọt biển thì Lục Dĩ Thành tiến vào. Cô lườm anh, anh lập tức giải thích: “Bà ngoại bảo tôi vào giúp em.”

Giang Nhược Kiều ‘à’ một tiếng.

Bên ngoài cô ra vẻ chuyên tâm rửa bát, nhưng sao có thể thật sự không nghĩ ngợi gì.

Bên cạnh có một người sống sờ sờ, đã thế người đó còn là Lục Dĩ Thành.

Cô không chú ý ống tay áo đã xắn lên đang tuột xuống.

Tay áo sắp dính nước, Lục Dĩ Thành nhắc nhở: "Cẩn thận ống tay áo."

Giang Nhược Kiều đang đeo găng tay, trên găng đầu là bong bóng xà phòng, không tiện kéo tay áo lên.

Cô rũ mắt, cảm nhận được hơi thở và ánh mắt của Lục Dĩ Thành bên cạnh, ra vẻ bình tĩnh nói: "Kéo tay áo lên giúp tôi đi."

Lục Dĩ Thành chân thành đề nghị: "Không cần phiền toái như vậy, để tôi rửa cho."

Giang Nhược Kiều: "?"

Được thôi.

Hoàng đế không vội… Không, không đúng.

Dù sao anh cũng đâu có vội.

Lục Dĩ Thành hoàn toàn không biết bản thân đã bỏ lỡ điều gì, Giang Nhược Kiều, hãy tha thứ cho anh ấy, anh ấy chính là một tên ngốc.

"Được." Giang Nhược Kiều dứt khoát tháo găng tay ra: "Cậu muốn rửa thì rửa đi."

Lục Dĩ Thành không có thói quen đeo găng tay rửa bát.

Anh đứng trước bồn rửa, thành thạo lại nhanh chóng.

Giang Nhược Kiều không đi ra ngoài mà đứng bên cạnh nhìn anh.

Bà ngoại mua nước rửa chén hương bưởi.

Không biết có phải khứu giác của Giang Nhược Kiều nhầm lẫn hay không, vẫn luôn ngửi được hương bưởi thoang thoảng vấn vương nơi chóp mũi.

Sau khi Lục Dĩ Thành rửa bát xong còn lấy giẻ lau bệ bếp và máy hút mùi một lần. Lúc anh làm việc, vẻ mặt rất tâm trung, nghiêm túc, sẽ không bị những yếu tố bên ngoài ảnh hưởng. Giang Nhược Kiều hơi cúi đầu, chú ý đến vết sẹo dầu bắn trên cổ tay mà anh từng đề cập trước đó, rất nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Thật ra thì, dù là quá khứ hay hiện tại, Lục Dĩ Thành vẫn không phải kiểu người Giang Nhược Kiều sẽ thích.

Anh quá mức ôn hòa lại sống cực kỳ nội tâm. Nếu không hiểu anh thì sẽ thấy anh chẳng khác gì nước ấm cả, không nóng cũng không lạnh.

Thậm chí cô còn cảm thấy, đối với cô, Lục Dĩ Thành chính là ngoài ý muốn.

Ngoại trừ Lục Dĩ Thành, cô sẽ chẳng bao giờ có hảo cảm với kiểu người có tính cách như vậy.

Anh ấy là ngoài ý muốn, cũng là một trường hợp ngoại lệ đặc biệt.

Không, nói một cách chính xác hơn là chỉ có một Lục Dĩ Thành, Lục Dĩ Thành là duy nhất.

Anh quá tốt, tốt đến mức cô sẵn sàng vứt bỏ hết những tính toán, mưu toan của mình mà dẫn anh đến thành phố Khê, dẫn anh đến nhà mình. Cô cảm thấy, đời này sẽ không ai có thể khiến cô dẹp bỏ hết mọi quy tắc của bản thân như vậy ngoài anh.

Cảm xúc này kéo dài cho đến khi tiễn anh ra cửa.

Lục Tư Nghiên ở nhà.

Ông bà ngoại nhất quyết bảo Giang Nhược Kiều đưa Lục Dĩ Thành đến khách sạn.

Mùa đông nên trời rất nhanh đã tối, chưa tới sáu giờ ba mươi mà ánh hoàng hôn đã bao trùm mặt đất. Còn cách khách sạn một đoạn đường, hai người đi ngang qua một trạm xe buýt, Giang Nhược Kiều đột nhiên ngừng lại, Lục Dĩ Thành cũng dừng bước.

Giang Nhược Kiều chỉ vào biển chờ xe buýt, cười nói: "Đây là lần đầu tiên cậu đến thành phố Khê nhỉ. Có muốn đi dạo một vòng không?"

Lục Dĩ Thành cười gật đầu: "Ừ, nếu cậu thấy tiện."

Giang Nhược Kiều nghiêng đầu một chút: "Không có gì bất tiện cả, ừm, đi chỗ nào đây? Hay là, chúng ta cứ lên đại chuyến xe buýt kế tiếp, xem nó sẽ chở chúng ta đến đâu."

Lục Dĩ Thành: "Cũng được, như vậy rất ngẫu nhiên, biết đâu sẽ mang đến niềm vui bất ngờ."

Thành phố Khê không thể so với Bắc Kinh.

Giờ này trạm chờ xe buýt không có mấy người.

Hai người đứng chờ một bên, Giang Nhược Kiều nhớ lại bạn thân từng chia sẻ với cô một câu chuyện ngập tràn cẩu lương.

Bạn thân kể cô ấy và mối tình đầu đã từng đánh cuộc ở trạm xe buýt.

Nếu chiếc xe buýt đang đi tới là tuyến xe hai người đang đợi thì cả hai sẽ bên nhau.

Lúc ấy, Giang Nhược Kiều nghe kể, mặt đầy hoang mang khó hiểu: "Hai người các cậu thật sự là người trái đất sao?"

Sao có thể ngây thơ như vậy? Buồn cười như vậy?

Nhưng bây giờ nhớ lại chuyện ấy, Giang Nhược Kiều cũng ngây thơ thầm nhủ trong lòng: 'Nếu… nếu như bây giờ chiếc xe buýt mà cô mong đợi tới, như vậy…'

Còn chưa nghĩ ra nội dung sau 'như vậy' đã thấy một chiếc xe buýt từ xa tới gần.

Cô nhìn chằm chằm một lát, không ngờ thật sự là chiếc xe cô mong đợi, cô cực kỳ hưng phấn nói với Lục Dĩ Thành: "Đúng là xe này! Thật không ngờ!"

Dáng vẻ mừng rỡ của cô giống như bé con nhận được một món đồ chơi mong đợi đã lâu.

Vui vẻ như vậy, rõ ràng là cô bé con.

Mặc dù Lục Dĩ Thành không hiểu cô vui vẻ, kinh ngạc vì cái gì, nhưng anh vẫn nhẹ nhàng cười nói: "Tốt quá nhỉ!"

Chương 117:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều cũng không biết mình đang vui vì điều gì, nhưng cô không kìm được khóe miệng cong cong.

Cô còn cố tình giải thích với Lục Dĩ Thành: "Chiếc xe này đi đến trường cấp ba của tôi, suốt ba năm cấp ba tôi đã ngồi nó nhiều nhất đấy."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Thì ra là thế."

Hai người kẻ trước người sau bước lên chiếc xe bus.

Bây giờ không phải là giờ đến trường, cũng chưa đến giờ lớp mười một, lớp mười hai tan học tiết tự học buổi tối, hầu như trên xe cũng không có mấy người. Giang Nhược Kiều nhẹ nhàng đi đến hàng ghế sau của chiếc xe bus, cô tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống, sau đó Lục Dĩ Thành ngồi xuống bên cạnh cô, hai người đều rất cẩn thận, huống hồ còn là thời khắc như thế này. Giang Nhược Kiều cảm thấy rất kỳ lạ, cô không ngờ mình lại dẫn theo một chàng trai ngồi xe bus, rồi ngắm nhìn phong cảnh mà cô đã nhìn trong suốt ba năm.

Lục Dĩ Thành nhìn lướt qua vai cô, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Đây là cảnh sắc cô đã ngắm nhìn trong suốt ba năm sao?

"Ngày trước tôi ghét nhất là ngồi xe bus." Giang Nhược Kiều nhỏ giọng càm ràm: "Bây giờ những chiếc xe bus này đều đã được thay mới. Ngày xưa lúc tôi còn đi học, xe cộ rất ít, có rất nhiều học sinh chen chúc nhau trong xe hệt như hộp cá mòi đóng hộp vậy."

Lục Dĩ Thành cũng rất đồng cảm: "Tôi biết, vậy nên sau này tôi đã tự đạp xe đến trường."

“Cháu gái đồng nghiệp cũ của ông ngoại tôi đạp xe đi học bị ngã, cũng may là không xảy ra chuyện gì lớn, sau đó ông bà ngoại cũng không muốn cho tôi đạp xe đi học nữa.”

Không biết có phải do đi đến nơi mình từng sống từ nhỏ đến lớn hay không, anh có thể nhận ra Giang Nhược Kiều đã trò chuyện nhiều hơn rất nhiều.

Tự dưng cô lại có ý muốn giãi bày cùng anh.

Cô nói với Lục Dĩ Thành mùa hè chen chúc nhau trên xe bus đau khổ cỡ nào, còn nói đến mùa đông lúc chen lấn trên xe bus có người ăn trứng gà, cái mũi của cô đã khó chịu ra sao..

Lục Dĩ Thành đều rất kiên nhẫn, nghiêm túc lắng nghe, giống như theo từng lời tâm sự của cô, anh đã chứng kiến được thời cấp ba của cô như thế nào vậy.

Như thể anh cũng có thể hình dung được cảnh tượng này ở trong đầu: Cô ở thành phố Khê vất vả chen chúc trên xe bus, còn anh thì đạp xe đạp trên các con đường.

Thành phố Khê không rộng lớn như thủ đô, từ nhà của ông ngoại Giang Nhược Kiều đến trường cấp ba của cô cũng không mất đến hai mươi phút ngồi xe bus.

Bước xuống xe bus, còn phải đi một đoạn đường nữa mới đến được cổng trường.

Tuổi tác của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng xêm xêm nhau, lúc nói chuyện đến cuộc sống cấp ba hai người cũng có nhiều cái đồng cảm. Thật ra bây giờ nhớ lại, nhiều hơn cả là những buổi tối và buổi sáng đi sớm về khuya, là những điểm tri thức trên tấm bảng đen, là lời nhắc nhở còn bao nhiêu ngày nữa là đến kỳ thi đại học trên tấm bảng. Giang Nhược Kiều biết Lục Dĩ Thành chưa từng yêu đương hẹn hò, nhưng đã nhắc đến thời cấp ba, cô lại không kìm nổi sự tò mò mà hỏi anh: “Kể ra, cậu cũng

sắp hai mươi mốt tuổi rồi, mấy năm này, cậu chưa từng thích người nào hay rung động với một ai à?"

Thú thật là hơi khó tin.

Suốt ba năm cấp ba, cô cũng từng cố gắng vùi đầu học hành, không để ý đến những chuyện bên lề, nhưng trước khi thi đại học cô cũng từng có thiện cảm với một người.

Nhưng đó cũng chỉ là thiện cảm thôi, sẽ không bao giờ quan trọng bằng việc học hành của cô.

Còn Lục Dĩ Thành thì sao?

Trước đây anh có từng thích ai không?

Thật ra Giang Nhược Kiều vốn không mấy quan tâm đến những chuyện trước đây của bạn trai tương lai. Ai chẳng có quá khứ, cô cũng chưa từng chủ động tìm tòi hỏi thăm chuyện gì đó.

Có thể là khoảnh khắc này, đột nhiên cô cảm thấy hứng thú với chuyện này chăng.

Lục Dĩ Thành mặc một chiếc áo khoác màu đen, anh đút hai tay vào trong túi áo, nghe thế anh dừng bước rồi do dự nhìn cô.

Anh phải trả lời câu hỏi này của cô thế nào đây?

Tất nhiên anh cũng có người mình thích.

Có điều cô có chắc muốn anh nói ra vào thời điểm này không?

Giang Nhược Kiều nhìn vẻ mặt của Lục Dĩ Thành, cô ngắc ngứ: "Cho nên trước năm hai mươi tuổi, cậu thật sự đã từng có người mình thích à?"

Lúc này Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm.

Trước năm hai mươi tuổi.

Vấn đề này rất dễ trả lời.

"Không có." Lục Dĩ Thành rất thật thà trả lời, anh mỉm cười tự giễu: "Không có tư cách để rung động, cũng không có điều kiện hay thời gian."

Giang Nhược Kiều nói: "Sao cậu lại nói như thế?"

"Thật ra tôi là một người rất biết cách kiểm soát bản thân." Anh đưa ra nhận xét về mình.

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô nói: "Lục Dĩ Thành, cậu khiêm tốn quá mức rồi đó."

Anh mà không phải là một người rất biết cách tự kiểm soát bản thân, thế thì trên đời này còn có mấy ai dám nói mình tự chủ mạnh nữa đây?

"Tôi nói thật đấy." Lục Dĩ Thành cười nói: "Tôi là kiểu người nếu như rung động với một ai đó, hoặc là thích một ai đó, tôi sẽ dồn hết tâm tư tình cảm của mình lên người cô ấy. Trước đây tôi cũng từng nghe nói đàn anh với đàn chị yêu sớm, không ảnh hưởng đến kết quả học tập, cả hai đều thi đỗ vào trường đại học mình mong muốn, hình như chuyện tốt như thế sẽ không bao giờ xảy ra với tôi."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy." Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ gật đầu, anh tưởng tượng một chút, nếu như anh quen Giang Nhược Kiều vào thời cấp ba và thích cô, anh nghĩ rất có khả năng mình sẽ không thi nổi vào đại học A mất.

"Bởi vì tôi sẽ không cầm lòng được mà quan tâm đến đối phương, người ấy không vui, tôi sẽ nghĩ tại sao cô ấy lại không vui, người ấy ở bên cạnh tôi, tôi cũng không thể chuyên tâm học hành được…" Lục Dĩ Thành ngừng lại một chút mới nói tiếp: "Nếu như cô ấy và một người con trai khác có hành động thân mật, có thể tôi sẽ lo được lo mất, không vui. Cậu thấy nếu như thế thật, cậu còn tâm trạng học hành nữa không?"

Giang Nhược Kiều nghe thấy những lời anh nói, anh nói một câu, trái tim của cô cũng đập nhanh hơn.

Rõ ràng anh cũng không nói những lời gì kỳ lạ nhưng cô vẫn có cảm giác này.

Hơn nữa…

Tưởng tượng theo những gì anh nói, nếu như hồi cấp ba anh thật sự gặp được một cô gái như thế…

Tự dưng Giang Nhược Kiều lại thấy khó chịu trong lòng.

Đợi đã, không phải chứ, lẽ nào cô cũng trở thành kiểu con trai luôn canh cánh về quá khứ của bạn trai cũ của bạn gái tương lai sao?

"Cũng phải." Giang Nhược Kiều trả lời.

Không còn sự nhiệt tình ban nãy nữa, cô thật sự không vui nổi.

Bởi vì cô nhận ra mình có dục vọng chiếm hữu rất mạnh đối với quá khứ của Lục Dĩ Thành, thứ mà trước đây cô xem thường.

Lục Dĩ Thành không nhận ra được sự thay đổi tâm trạng của cô, anh lại cười nói: "Nhưng mà, tôi cũng rất mừng, mừng vì trong giai đoạn học tập quan trọng nhất ấy tôi không gặp được người con gái mình thích."

Giang Nhược Kiều lẩm bẩm một câu: "Là không có người cậu thích hay là cậu ép bản thân mình không được quan tâm, không quan tâm tất nhiên sẽ không thích ai rồi."

Lục Dĩ Thành nói: "Thật sự không có."

Giang Nhược Kiều còn chưa kịp khôi phục lại tâm trạng, Lục Dĩ Thành đã hỏi: "Còn cậu thì sao?"

Giang Nhược Kiều: "?"

Sao tự dưng chủ đề lại chuyển sang cô rồi.

Lục Dĩ Thành cười hỏi: "Cậu thì sao, hồi cấp ba cậu có thích người nào không?"

Đột nhiên Giang Nhược Kiều trở nên nghiêm túc hẳn: "Tôi không nhớ nữa."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Vậy thì là có rồi."

Giang Nhược Kiều cười ha ha: "Ừ có, nghe nói bây giờ cậu ấy đã phát tướng rồi."

Rõ ràng Lục Dĩ Thành đã bị chọc cười.

Bình thường trường cấp ba đều sẽ quản lý rất nghiêm ngặt, chắc chắn sẽ không để cho người khác tùy tiện ra vào trường, cũng may Giang Nhược Kiều đã nói trước với cô giáo tiếng Anh ngày trước của mình. Cô nói mình đến thăm cô ấy nên bảo vệ mới cho bọn họ vào trong. Tốt nghiệp cũng hai năm rưỡi rồi, Giang Nhược Kiều cũng về lại trường cũ vài lần, cô và các bạn học khác về thăm thầy cô giáo cũ. Trước đây toàn tới vào ban ngày, đây vẫn là lần đầu tiên cô đến vào buổi tối, học sinh lớp mười một, mười hai đều đang trong giờ tự học buổi tối nên trên đường rất yên tĩnh.

Giang Nhược Kiều cố tình vòng đến tòa dạy học phía trước.

Cô trông thấy bức ảnh của mình trong tủ, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, cô nói bằng giọng điệu đùa giỡn: "Chủ yếu là muốn khoe với cậu, nếu như trường mà bỏ ảnh của tôi đi thật, tôi sẽ đau lòng đó."

Cô bật đèn pin trên điện thoại lên, nắm góc áo của Lục Dĩ Thành rồi kéo anh sang một bên, sau đó cô chỉ tay vào một góc rồi nói: "Cậu nhìn thấy không, người đó là tôi đấy."

Thật ra lúc cô còn chưa chỉ thì Lục Dĩ Thành đã nhanh chóng nhìn thấy ảnh của cô rồi.

Bên dưới bức ảnh viết bạn học Giang Nhược Kiều lớp 12A5 khóa XX đỗ được vào trường đại học A.

"Đây là bức ảnh chụp hồi cấp ba." Giang Nhược Kiều cười nói: "Khi ấy trông tôi rất ngơ, cũng rất ngốc nghếch."

Lục Dĩ Thành bắt chước giọng điệu của cô rồi nói: "Cậu lại khiêm tốn rồi."

Anh vừa nói vừa chăm chú nhìn Giang Nhược Kiều thời cấp ba trong bức ảnh.

Cô của tuổi mười bảy mười tám, buộc tóc đuôi ngựa, để lộ ra cái trán trơn bóng, mặc đồng phục bình thường nhất, khóe miệng của cô cong cong, hai mắt sáng rực, giống như biết nói vậy.

Lục Dĩ Thành nghĩ thầm trong lòng, cũng may anh không học ở thành phố Khê, cũng may anh không học ở trường trung học phổ thông số Một ở thành phố Khê.

Nếu không, anh thật sự sẽ không có khả năng đỗ vào trường đại học A.

Nhưng mà…

Anh ngẫm nghĩ một lát, cho dù khi đó anh gặp được cô, thích cô, thì khả năng cao cũng chỉ là tình đơn phương.

Giang Nhược Kiều nói: "Cậu đứng ở đây đợi tôi một lát, tôi đi thăm giáo viên trước đây của tôi, văn phòng của cô ấy ở tòa nhà này."

Lục Dĩ Thành: "Được."

Đợi sau khi xác định Giang Nhược Kiều đã đi xa, Lục Dĩ Thành mới giống như kẻ trộm lấy điện thoại từ trong túi áo của mình ra, chụp lại giấy chứng nhận của cô ở trong chiếc tủ. Anh đã chụp rất nhiều bức ảnh nhưng cứ thấy chúng không đủ rõ nét, nên khá phiền não. Cũng may dưới sự cố

gắng không ngừng nghỉ của mình, cuối cùng anh cũng chụp được một bức ảnh khiến anh tạm hài lòng.

Chỉ sợ lần sau khi đến đây, phía trường học đã thay sang ảnh khác xé ảnh của cô xuống rồi.

Lúc Giang Nhược Kiều dẫn Lục Dĩ Thành về thăm thú trường cũ lúc đêm khuya, Lục Tư Nghiên đang bê chiếc ghế nhỏ nằm nhoài ngoài ban công trông ngóng. Cậu nhóc mở to đôi mắt của mình ra nhìn xem trong số người đến người đi có người mẹ yêu dấu của cậu không.

Tuy trên ban công có lắp đặt lưới bảo vệ nhưng ông ngoại vẫn không yên tâm, ông ấy theo sát phía sau Lục Tư Nghiên, hai tay còn đỡ lấy cậu bé, miệng lẩm bẩm: "Cháu làm thế này nguy hiểm lắm đấy, mau xuống dưới đi, mau xuống dưới đi! Bệnh đau tim của ông cũng sắp bị cháu dọa cho tái phát rồi này."

Lục Tư Nghiên cạn lời quay đầu lại: "Ông ơi, nhà ông ở tầng ba, tầng ba mà."

"Tầng ba cũng cao."

"Chỗ này đều đã lắp lưới bảo vệ rồi, sẽ không sao đâu ạ." Cậu bé sẽ không đứng trên bờ vực nguy hiểm rồi điên cuồng thăm dò đâu, cậu nhóc đã khảo sát hết rồi nên mới dám lấy ghế nhỏ đứng lên xem.

Ông ngoại: "Đợi mẹ cháu về, ông phải nói với nó, để nó dạy bảo lại cháu mới được."

Lục Tư Nghiên bĩu môi: "Nhưng mẹ vẫn chưa về nhà! Kỳ lạ thật đấy! Khách sạn của ba cháu nằm ngoài con phố bên kia, cho dù họ có là rùa hay ốc sên thì bây giờ cũng phải về đến nhà rồi chứ!"

Chương 118:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đã đặt vé tàu vào chiều ngày hôm sau.

Ăn trưa xong, Lục Dĩ Thành gọi Lục Tư Nghiên lại, do dự đưa cho cậu nhóc một số tiền. Mặc dù nơi này là nhà của ông bà ngoại Giang Nhược Kiều, Lục Tư Nghiên cũng gọi họ là ông cố bà cố nhưng trong lòng Lục Dĩ Thành vẫn thấy hơi áy náy. Anh từng muốn đưa tiền cho ông bà ngoại nhưng chưa kịp thò tay vào túi là bà ngoại đã nghiêm mặt cản anh lại, giống như thể bà ấy biết anh định làm gì vậy. Không còn cách nào khác, Lục Dĩ Thành đành phải chuyển tầm mắt sang Lục Tư Nghiên.

Chăm sóc Lục Tư Nghiên cả một học kỳ, Lục Dĩ Thành biết rõ cụm từ "thánh đốt tiền của ba mẹ" mà bây giờ người ta hay dùng để miêu tả bọn trẻ con không phải là nói quá.

Kem đánh răng của anh mười hai tệ một tuýp, còn kem đánh răng của Lục Tư Nghiên tận năm mươi mấy tệ.

Đồ ăn vặt mà Lục Tư Nghiên ưa thích cũng không hề rẻ. Phô mai sữa chua có giá gần hai mươi tệ một túi, trong đó có bốn năm cái, Lục Tư Nghiên có thể ăn hết sạch chỉ trong mười phút.

Ngoài ra, lego mà Lục Tư Nghiên thích chơi cũng rất tốn tiền.

Nho Mẫu Đơn mà Lục Tư Nghiên thích ăn cũng đắt nốt.

Một cân nho có giá xấp xỉ bằng bốn ngày tiền sinh hoạt phí của Lục Dĩ Thành.

Lục Tư Nghiên còn rất thích ăn việt quất, cậu nhóc không ăn loại nhỏ mà phải loại to mới chịu, tuy nhiên loại việt quất này lại chẳng rẻ chút nào.

Nhưng Lục Dĩ Thành biết ăn nho tốt cho mắt nên lần nào cũng mua cho Lục Tư Nghiên.

Mình nuôi con mình thì không sao nhưng bây giờ giao nó cho ông bà ngoại của Giang Nhược Kiều, chỉ nghĩ đến các khoản chi tiêu hàng ngày của Lục Tư Nghiên thôi mà Lục Dĩ Thành đã đau cả đầu, vả lại cũng thấy rất khó xử.

Người già thường hay sống tiết kiệm.

Phải làm sao đây?

Lục Tư Nghiên nhìn số tiền ba đưa cho mình, ngạc nhiên hỏi: "Ba cho con tiền tiêu vặt hả?"

Cuối cùng cũng có ngày cậu được cho tiền tiêu vặt rồi ư?

Hơn nữa trông có vẻ không ít, có cả tờ màu đỏ.

Lục Dĩ Thành đắn đo nói: "Nếu con muốn ăn gì thì tự lấy tiền mình mà mua."

Nghe xong câu đó, Lục Tư Nghiên bỗng im lặng, Lục Dĩ Thành cũng im lặng theo.

Lục Tư Nghiên đã năm tuổi nên biết được sự khác nhau giữa mười tệ và một trăm tệ, nhưng nếu bảo cậu tự cầm tiền mà đi mua đồ thì thật sự là một thách thức không nhỏ.

Lục Tư Nghiên đưa tay ra định nhận lấy tiền.

Lục Dĩ Thành bèn vội vàng rụt tay lại.

Lục Tư Nghiên: "?"

"Ba nghĩ lại rồi, cho thế này thì nhiều quá, không an toàn." Lục Dĩ Thành rút từng tờ tiền ra, sau khi rút về khá nhiều tờ một trăm tệ, cuối

cùng trong xấp tiền mỏng không còn tờ nào màu đỏ nữa: "Bấy nhiêu thôi nhé."

Lục Tư Nghiên nhận lấy tiền, đếm đi đếm lại rồi bĩu môi nói: "Còn chẳng đủ một trăm tệ."

Lục Dĩ Thành: "Hồi ba học cấp một cũng không được cho một trăm tệ tiêu vặt đâu."

Lục Tư Nghiên: "Đành vậy."

"Vẫn câu nói đó." Lục Dĩ Thành lại dặn cậu thêm lần nữa: "Nếu con muốn ăn gì thì gọi cho ba, ba mua trên mạng về cho con."

Lục Tư Nghiên: "Con có phải là đứa con nít không hiểu chuyện đâu? Con biết rồi, con biết rồi. Muốn ăn gì, muốn mua gì thì cứ nói với ba mẹ, không nên làm phiền ông cố bà cố!"

Lục Dĩ Thành hài lòng.

"Nếu ông cố bà cố nhất quyết muốn mua cho con thì sao?" Lục Tư Nghiên hỏi.

Lục Dĩ Thành mặt không cảm xúc: "Nếu con không ngầm tỏ ý thì chẳng ai nhất quyết muốn mua cho con cả."

Lục Tư Nghiên: "…"

Buổi chiều, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành lên đường ra ga tàu, hai người cứ chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn lại. Họ rất lo lắng cho Lục Tư Nghiên, nhưng giờ này cậu nhóc đang ngủ trưa ngon lành nên dù họ có quay đầu lại cũng không thấy được cậu.

Đến khi ngồi vào toa tàu cao tốc, Giang Nhược Kiều mới nói với Lục Dĩ Thành: "Tôi có cảm giác chúng ta giống như những ông bố bà mẹ về ăn Tết xong rồi lại đi làm ăn xa, để con cái ở nhà vậy."

Lục Dĩ Thành buồn cười vì cách so sánh này của cô: "Hơi giống thật."

“Chỉ khác ở chỗ là đứa con không khóc lóc chạy theo.” Giang Nhược Kiều thở dài.

Mới xa nhau có một lúc mà đã thấy hơi nhớ rồi.

Lục Dĩ Thành cũng hiểu được tâm trạng của cô lúc này, bèn an ủi: “Rồi sẽ có ngày thằng bé trưởng thành và rời xa chúng ta.”

Lúc hai người “đi làm ăn xa” đến Bắc Kinh thì trời đã tối.

Lục Dĩ Thành đưa Giang Nhược Kiều lên tận cửa, chờ cô vào nhà rồi anh mới đi xuống. Mở cửa ra là một căn phòng tối om, vào giờ phút này anh bỗng có ảo giác, như thể nghe thấy tiếng Lục Tư Nghiên mừng rỡ kêu lên: “Ba về rồi”.

Nhưng đến khi bật đèn, trong căn phòng lại chỉ có mỗi mình anh. Rõ ràng anh đã quen với sự vắng vẻ yên tĩnh, bây giờ lại thấy khó chịu vô cùng. Anh đặt ba lô xuống, bất giác đi vào phòng đọc sách, con trai không có ở đây nên anh có nhiều thời gian hơn, không cần vội vã tắm rửa nữa, có thể ngồi ngẩn ngơ suốt nhiều giờ đồng hồ.

Không biết anh đã ngồi trong phòng đọc sách bao lâu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, là âm thanh phát ra từ tầng trên.

Cùng lúc này, Giang Nhược Kiều mới tắm xong, đang sấy tóc cho khô. Chợt nghĩ đến Lục Dĩ Thành ở tầng dưới, cô bèn nhảy vài cái để trêu đùa anh.

Căn nhà cũ nên cách âm không tốt cho lắm, nếu anh đang ở phòng đọc sách thì hẳn là sẽ nghe thấy tiếng cô chào hỏi nhỉ?

Đúng như dự đoán…

Điện thoại của Giang Nhược Kiều rung lên, là tin nhắn từ Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành: [Sao thế?]

Giang Nhược Kiều vừa sấy tóc vừa trả lời tin nhắn bằng một tay, đây là động tác có độ khó cao.

Cô cũng không ngờ rằng có một ngày mình sẽ thế này.

Trước khi gặp Lục Dĩ Thành, cô thấy mình là một người rất trưởng thành, rất sáng suốt.

Bây giờ cô mới nhận ra mình cũng là một đứa trẻ trâu.

Giang Nhược Kiều: [Cậu muốn tố cáo tôi tội gây rối trật tự công cộng à?]

Giọng điệu rất ngang ngược, lời lẽ rất đắc chí.

Lục Dĩ Thành ngồi trên ghế, khẽ bật cười, sau đó nghiêm túc trả lời tin nhắn của cô: [Không phải, tưởng cậu xảy ra chuyện gì.]

Giang Nhược Kiều: [.]

Lục Dĩ Thành thầm nghĩ trong đầu, lại nói sai rồi.

Anh xem kỹ lại lần nữa, nhận thấy câu vừa rồi của mình đúng là không may mắn cho lắm.

Lục Dĩ Thành vẫn đang nhập tin nhắn.

Giang Nhược Kiều đã gửi tin nhắn mới: [Tôi xin lỗi!]

Giang Nhược Kiều: [Cậu định nói ba chữ này đúng không, tôi nói thay cậu rồi đấy.]

Lục Dĩ Thành:[/ icon nhe răng cười / icon nhe răng cười/]

Bây giờ vẫn còn sớm, Lục Tư Nghiên lấy điện thoại của bà ngoại gửi lời mời gọi video cho hai người họ.

Chẳng mấy chốc, cả gia đình đã tụ họp trong cuộc gọi video.

Giang Nhược Kiều tinh mắt phát hiện ra Lục Tư Nghiên đang mặc áo mới, cô cau mày hỏi: "Lục Tư Nghiên, con đang mặc cái gì thế kia?"

Lục Tư Nghiên cất giọng hỏi: "Bà cố ơi, mẹ con hỏi con đang mặc cái gì kìa?"

Hỏi xong, Lục Tư Nghiên lại quay đầu nói với Giang Nhược Kiều trong video: "Con ngủ dậy là bà cố dẫn con đi mua đó."

Trong video có tiếng bà ngoại nói vọng vào: "Áo yếm dài tay!"

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô còn tưởng là mình nhìn lầm rồi cơ.

Chuyện gì thế không biết, con trai cô đẹp trai, đáng yêu như vậy mà sao chỉ trong mấy tiếng đồng hồ không gặp đã thành ra thế này?

"Bà ngoại!" Giang Nhược Kiều cũng cất cao giọng: "Sao lại để cho Tư Nghiên mặc mấy bộ đồ kiểu này, trông quê mùa quá! Mau cởi ra đi ạ!"

Bà ngoại đi tới, chen vào bên cạnh Lục Tư Nghiên: "Con biết sao không, nó chơi cùng bọn trẻ con trong sân, hết trèo cây rồi chuyển sang nghịch cát, quần áo mua con mua cho nó dễ bẩn lắm, mới mặc một ngày mà đã bẩn kinh khủng, mặc cái kiểu áo yếm này mới hợp! Lại còn ấm nữa!"

Giang Nhược Kiều: "Bẩn thì giặt là được mà."

Bà ngoại hừ một tiếng: "Giặt mà được hả? Giặt sạch được hả? Tiểu Lục, con nhận xét xem nào!"

Bà ngoại nói tiếp: "Con chả biết kỹ năng sống gì cả, Tiểu Lục biết kỹ năng sống, để nó nói coi có nên mặc áo yếm không."

Lục Dĩ Thành đang cười thì bỗng nhiên bị bà ngoại chỉ đích danh, anh lập tức ngừng cười, tự động ngồi thẳng lưng.

Câu hỏi này… Anh không biết nên trả lời thế nào.

Giang Nhược Kiều nói bằng giọng điệu đe dọa: "Lục Dĩ Thành, cậu nói đi, cậu nhìn xem con trai cậu quê mùa như thế nào kìa!"

Lục Dĩ Thành: "… Cũng có quê mùa lắm đâu."

Giang Nhược Kiều: "?"

"Lục Dĩ Thành!"

Bà ngoại thấy mình đã giành phần thắng, vui vẻ nói: "Con ở Bắc Kinh, thằng bé ở chỗ bà, con không can thiệp được đâu. Nhưng con cứ yên tâm, bà trông trẻ đảm bảo giỏi hơn mấy đứa!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Đúng là cô… không can thiệp được thật!

Trừ khi bây giờ cô có thể bay đến thành phố Khê.

"Con còn chê quê mùa nữa hả, hồi nhỏ con cũng sống thế này đấy." Bà ngoại nói: "Hay là lát nữa để bà chụp lại ảnh hồi nhỏ của con rồi gửi vào trong nhóm cho Tiểu Lục xem nhé?"

Giang Nhược Kiều ngay lập tức xuống nước, xin lỗi một cách hết sức thành khẩn: "Con xin lỗi bà, là lỗi của con ạ. Con không nên trách bà mới phải."

Bà ngoại hài lòng: "Yên tâm đi, con cứ sống tốt ở Bắc Kinh, đừng bận lòng về thằng bé. Bà không để cho con con bị đói rét hay đau ốm gì đâu, bà cũng không phải là bà già lạc hậu."

Lục Dĩ Thành cảm thấy tiếc nuối.

Anh rất muốn biết Giang Nhược Kiều hồi nhỏ trông như thế nào.

Bà ngoại đã đi vào phòng bếp.

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Tư Nghiên trong video, cuối cùng cũng hiểu sự khác biệt giữa ba mẹ chăm con và ông bà chăm cháu mà cư dân mạng nói không phải là bịa chuyện.

Cô nói: "Lục Tư Nghiên, con mà mặc cái áo yếm này thì đừng có gọi mẹ là mẹ."

Con trai của cô đáng yêu xinh xẻo, có thể lấn át hết mấy đứa nhóc trên Instagram đó!

Lục Tư Nghiên: "Hiểu rồi ạ, chị dâu."

"Chào anh cả, chào chị dâu." Mặc áo yếm dài tay vào trông Lục Tư Nghiên chân chất, mộc mạc hẳn, cậu vẫy tay tạm biệt trước màn hình: "Bái bai, em đi ngủ đây, anh chị nhớ làm việc chăm chỉ để kiếm tiền mua lego cho em nha."

Sau khi trở lại Bắc Kinh, cả Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều bắt đầu vào guồng quay công việc.

Gần như không có thời gian nghỉ ngơi.

Hai người họ thành công nhân thật rồi.

Hôm nay Giang Nhược Kiều đi theo đàn chị để làm phiên dịch cho một cuộc họp kinh doanh, sau khi kết thúc công việc, bên kia mời họ đi dự tiệc tối.

Đàn chị kia rất thích Giang Nhược Kiều, còn có lòng chọn một chiếc váy dạ hội trong phòng treo đồ mà mình chưa mặc tặng cho cô.

Hai người có vóc dáng xấp xỉ nhau nên Giang Nhược Kiều mặc váy của cô ấy rất vừa vặn.

Bữa tiệc diễn ra ở phòng tiệc trong một khách sạn năm của Bắc Kinh, phòng tiệc này rất lớn, thậm chí Giang Nhược Kiều còn không bằng gà mờ, đành ngoan ngoãn đi theo sau đàn chị.

Buổi chiều lẽ ra Lục Dĩ Thành làm việc ở công ty nhưng cấp trên cũng là đàn anh cùng trường của anh, anh Lễ rủ anh đi làm bạn đồng hành, bảo là phải tham dự một bữa tiệc kinh doanh.

Lục Dĩ Thành không hề có hứng thú với những bữa tiệc kiểu này nên từ chối ngay tắp lự.

Hạ Lễ phải nói đến mỏi miệng: "Hồi đầu đáng ra thằng ba Du sẽ đi cùng anh nhưng cậu ta lại có hẹn với bạn gái nên cho anh leo cây. Lão Lục, em đi cùng anh đi mà, đi cho biết."

Cuối cùng Hạ Lễ cũng rủ rê được Lục Dĩ Thành đi dự tiệc.

"Anh nói em nghe, đến đó không thiệt đâu. Đằng nào thì em cũng đang độc thân, không giống như thằng ba Du phải ở bên bạn gái."

Lục Dĩ Thành: "..."

Trong bữa tiệc có rất nhiều người, sau khi theo Hạ Lễ vào phòng tiệc, Lục Dĩ Thành cảm thấy khát nước, thế là đi thẳng đến khu đồ uống. Vừa cầm lên một ly nước sô đa, còn chưa kịp uống ngụm nào thì anh đã trông thấy Giang Nhược Kiều đứng cách đó không xa.

Giang Nhược Kiều mặc một chiếc váy dạ hội màu trắng sữa, tà váy nhẹ nhàng, thướt tha.

Làn da của cô trắng nõn như thể phát sáng, ở trong đám người, nước da càng trắng trẻo nổi bật.

Giang Nhược Kiều vẫn còn là sinh viên nên kỳ thực không quen với những nơi như vậy.

Đàn chị rất quan tâm đến cô, không để cho cô uống rượu, cũng nhỏ tiếng dặn dò cô chỉ cần uống nước ép là được.

Đúng lúc đang thở phào nhẹ nhõm thì bỗng cảm thấy có ai đó đang nhìn mình chăm chú, cô bèn ngẩng đầu lên. Cách dòng người đi qua đi lại, giữa lúc tiệc tùng náo nhiệt, cô trông thấy Lục Dĩ Thành.

Hai người đồng thời nhìn nhau, Giang Nhược Kiều còn tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Cô nhắm mắt rồi lại mở ra, Lục Dĩ Thành vẫn còn ở đó.

Lục Dĩ Thành cũng rất bất ngờ.

Anh biết tối nay Giang Nhược Kiều sẽ đi dự một bữa tiệc nhưng khi anh Lễ dẫn anh tới đây, anh không thể ngờ rằng lại dự chung tiệc với cô.

Hai người họ đều là sinh viên, là gà mờ trong số gà mờ.

Nói thật họ đều không thấy thoải mái, dẫu sao họ cũng chưa từng tiếp xúc với những sự kiện như thế này, đúng lúc gặp được nhau ở đây, cả hai đều bật cười.

Cô mặc váy dạ hội.

Anh mặc âu phục.

Cứ như thể hai người đang lén đi trải nghiệm cuộc sống bên ngoài xã hội thì bắt gặp người kia vậy.

Thật trùng hợp. Giống như là sự trùng hợp do duyên số sắp đặt.

Cô không bước đến chào hỏi, anh cũng vậy.

Sau khi chào hỏi mọi người xong, Hạ Lễ mới đi tìm Lục Dĩ Thành. Anh ta khoác tay lên vai anh, trông thấy nụ cười chưa kịp che giấu của anh.

Hạ Lễ tò mò hỏi: "Có chuyện gì với em thế? Nhặt được tiền à?"

Lục Dĩ Thành: “Gì cơ?"

"Tự dưng lại cười hớn hở như thế."

Chương 119:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành hiểu ý nhau, đều không tiến đến chào hỏi người kia.

Trong bữa tiệc này, hai người họ đều là nhân vật quần chúng trong số các nhân vật quần chúng. Dù ở trường học họ có thành tích xuất sắc thế nào đi nữa họ vẫn là những sinh viên chưa tốt nghiệp, còn đa số những người có mặt ở đây đều có chỗ đứng nhất định trong một lĩnh vực nào đó, làm gì có ai không từng là nhân vật làm mưa làm gió, được bao người chú ý thời còn đi học chứ? Giang Nhược Kiều rụt rè đi theo sau lưng đàn chị. Cô ấy rất tốt bụng, lớn hơn cô gần mười tuổi, cũng có lòng dìu dắt cô, dẫn cô đi làm quen với một số người trong ngành.

Lục Dĩ Thành không thích và cũng cảm thấy lạ lẫm với những chỗ thế này. Hạ Lễ rất quý Lục Dĩ Thành, hai người quen biết nhau qua diễn đàn. Khi đó Lục Dĩ Thành mới là sinh viên năm nhất, còn Hạ Lễ thì sắp tốt nghiệp, hai người từng tranh luận với nhau về một vấn đề trên diễn đàn, sau đó anh ấy đã chủ động làm quen với Lục Dĩ Thành. Hạ Lễ và Lục Dĩ Thành rất hợp tính nhau, bây giờ anh lại đang làm thêm ở công ty của Hạ Lễ, trong lòng anh ấy cũng muốn nâng đỡ anh. Ngay cả khi Lục Dĩ Thành không mấy hứng thú, Hạ Lễ vẫn kéo anh đi làm quen và bắt chuyện với những ông lớn trong ngành.

Chỉ là nửa tiếng sau.

Giang Nhược Kiều đã thấy mệt, Lục Dĩ Thành cũng vậy.

Đây hoàn toàn không phải là một nơi mà bây giờ họ có thể thích ứng được.

Thỉnh thoảng hai người sẽ nhìn nhau từ xa, cũng xem như là một hình thức động viên cho nhau.

Chí ít...Ở những nơi thế này, có một người mình quen cũng đang ở trong tình huống giống mình thật sự rất an tâm.

Giang Nhược Kiều có cảm giác một người đàn ông trẻ tuổi đang liên tục nhìn về phía mình.

Cô đã dự liệu được từ trước.

Với những trường hợp như thế này, Giang Nhược Kiều không bất ngờ cho lắm. Chỉ có điều ở đây không thể so với trường học, ở trường nếu như có người bắt chuyện với cô, cô sẽ từ chối tùy theo tâm trạng, nhưng ở những nơi thế này thì… Cô cúi đầu suy nghĩ một lát, quyết định nhờ sự trợ giúp tại chỗ. Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra rồi nhắn tin cho Lục Dĩ Thành, sợ anh không nhìn thấy nên lại gọi điện cho anh rồi cúp máy.

Lục Dĩ Thành đang ăn, vội vàng thò tay lấy điện thoại ra xem, nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Giang Nhược Kiều, theo phản xạ anh lần tìm bóng dáng cô trong đám người.

Anh lại cúi đầu nhìn màn hình, trên đó hiển thị tin nhắn Wechat cô gửi đến.

Mở giao diện Wechat lên.

Giang Nhược Kiều: [Xin trợ giúp, nếu lát nữa thấy tôi sờ tai thì cậu gọi cho tôi nhé.]

Lục Dĩ Thành: "?"

Anh vẫn chưa hiểu ý cô, đến khi ngẩng đầu lên thì lập tức trông thấy cô ở đằng xa... đang nói chuyện với một người đàn ông.

Lục Dĩ Thành: "."

Giang Nhược Kiều nở nụ cười lịch sự, thấy người đàn ông đưa danh thiếp cho mình với vẻ mặt kiên định, trong lòng cô thầm thở phào.

May mà trước đó cô đã chuẩn bị kỹ càng.

"Bữa tiệc này là do bác tôi tổ chức." Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Giang Nhược Kiều, tỏ ra quan tâm một cách hết sức lộ liễu: "Nếu có chỗ nào đón tiếp không chú đáo, mong cô bỏ qua cho."

Giang Nhược Kiều mím môi cười: "Vâng, cảm ơn anh."

Anh ta lại hỏi: "Khi nãy đi mời rượu tôi có nghe chị Lưu nói cô vẫn còn là sinh viên?"

"Vâng, tôi đang học năm thứ ba."

"Cứ có cảm giác cô Giang trông rất quen." Anh ta nói: "Chắc không phải là đàn em cùng trường với tôi đâu nhỉ, cô Giang học trường nào thế?"

Giang Nhược Kiều: "Đại học A."

Vẻ thích thú càng hiện rõ trong mắt người đàn ông trẻ tuổi.

Giang Nhược Kiều thầm nghĩ, nếu như mình có khả năng đặc biệt nghe được tiếng lòng của người khác thì những gì lọt vào tai mình lúc này sẽ là: Cô bé này được đấy, là sinh viên giỏi rất hợp ý mình, chưa từng tán tỉnh kiểu này bao giờ, chắc là cũng không khó theo đuổi lắm đâu.

Người đàn ông này ngay từ đầu đã không giấu diếm việc mình là con nhà giàu, có gia cảnh được trời ưu ái.

Trước đây mẫu hình lý tưởng của Giang Nhược Kiều đúng là bao gồm bạn trai có khả năng tài chính nhất định.

Nhưng đồng thời cô cũng biết rõ, không dễ gì mà yêu đương được với con nhà giàu. Vậy nên trong số ba mối tình của cô, ngoại trừ Tưởng Diên ra, tuy hai người còn lại có gia cảnh khấm khá nhưng ở một nơi mà tấc đất tấc vàng như Bắc Kinh thì cũng chưa đến mức được gọi là con nhà giàu.

Có nhiều cậu ấm cô chiêu rất kiêu ngạo. Dĩ nhiên sự tâng bốc của những người xung quanh cộng với xã hội bây giờ cũng là nguyên nhân khiến họ sinh ra ảo tưởng đó.

Hồi trước trong hội sinh viên có một chị là hoa khôi của khóa cô, chị ấy và cô có quan hệ khá tốt. Chị ấy từng tâm sự riêng với cô rằng yêu đương với mấy người nhà giàu kiêu ngạo ấy phải chuẩn bị tâm lý thật vững, là để khi anh ta bảo dừng lại thì sẽ dừng lại được. Nếu như anh ta muốn chia tay thì chỉ cần vài phút là đã biến mất khỏi thế giới của mình, còn nếu mình muốn chia tay mà anh ta không muốn, vậy thì cuộc sống của mình sẽ gói gọn trong chữ "hard"...

Giang Nhược Kiều thầm thở dài trong lòng.

Kể cả không có Lục Dĩ Thành, Giang Nhược Kiều cũng hoàn toàn không muốn tiến triển xa hơn với những kiểu làm quen thế này.

Cô không muốn phát tín hiệu cho người kia hoặc bất kỳ ai khác rằng cô là kiểu người có thể săn được ở những nơi như vậy..

Cô không phải con mồi.

Người kia vẫn rất nhiệt tình: "Cô Giang này, hay là chúng ta kết bạn Wechat nhé? Sau này nếu tôi có nhu cầu về mảng này thì có thể liên hệ trực tiếp với cô."

Giang Nhược Kiều biết, trong những dịp thế này mà thẳng thừng từ chối người ta là hành động rất mất lịch sự, nhưng phải kết bạn Wechat thì...cô lại không muốn.

Cô đưa tay sờ sờ tai mình, mỉm cười nói: "Vâng."

Ngay lập tức tiếng chuông điện thoại vang lên, cô ngước mắt nhìn về phía người kia, bày tỏ xin lỗi: "Xin lỗi anh Trần, tôi xin phép nhận một cuộc gọi quan trọng."

Anh ta mỉm cười gật đầu.

Giang Nhược Kiều nghe máy: "Alo, sếp Lục hả, xin hỏi có chuyện gì không?"

Lục Dĩ Thành đứng cách đó không xa, vẫn luôn nhìn về bên này. Anh hỏi cô: "Anh ta đang làm phiền cậu à?"

"Không hẳn." Giang Nhược Kiều nở nụ cười lịch sự với người kia, sau đó lại nói với anh ở đầu dây bên kia: "Chỉ là… đúng là có hơi rắc rối một chút, nên mới nhờ cậu giúp đỡ đây."

Lục Dĩ Thành đã đoán được rắc rối của cô là gì.

"Vậy chúng ta phải nói chuyện điện thoại trong bao lâu?"

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Càng lâu càng tốt."

Ít nhất là đến khi người kia mất kiên nhẫn mà bỏ đi trước mới được.

Lục Dĩ Thành ừ một tiếng: "Chúng ta nói gì bây giờ."

Giang Nhược Kiều: "Tùy tâm trạng của sếp Lục thôi. Phía tôi thì sao cũng được."

Lục Dĩ Thành bị cô chọc cười, tiếng cười trong trẻo của anh vang lên bên tai cô.

Cô cúi đầu ngại ngùng.

Ở một nơi như thế này, người đi qua kẻ đi lại, tay bắt mặt mừng, bên cạnh còn có một người xa lạ đang đợi kết bạn Wechat với cô, vậy mà bỗng dưng cô lại có một chút cảm giác kích thích.

Chỉ có hai người họ mới hiểu.

"Nghe cậu gọi sếp Lục, tôi cứ thấy là lạ thế nào ấy." Lục Dĩ Thành nói: "Cứ cảm thấy cậu đang chế giễu tôi."

Giang Nhược Kiều bỗng chốc không kìm lòng được, trong mắt tràn ngập ý cười: "Đâu có đâu có, cậu thừa sức làm được."

"Hôm nay đúng là trùng hợp thật." Lục Dĩ Thành nói: "Không nghĩ sẽ gặp nhau ở đây."

Giang Nhược Kiều bật cười: "Tôi cũng thấy thế, nhưng đây là chuyện tốt mà, nếu không thì tôi cũng không biết nhờ ai giúp. Mặc dù đây không phải là lần đầu gặp tình huống như vậy nhưng lúc này tôi phải rất cẩn thận mới được."

Lục Dĩ Thành im lặng.

Anh vẫn cảm thấy mình quá kém cỏi, giống như bây giờ, biết rõ cô đang gặp rắc rối nhưng cũng không thể tiến đến giải quyết được gì cho cô.

Thậm chí mới vừa rồi khi ngẩng đầu nhìn cô và người đàn ông đó nói chuyện với nhau, trong lòng anh chợt có cảm giác khó chịu.

Giang Nhược Kiều ngập ngừng một lát rồi hỏi: "Sếp Lục, bên cậu có gặp phải vấn đề tương tự không? Cậu giải quyết như thế nào?"

Lục Dĩ Thành nghĩ nghĩ rồi đáp: "Không nhớ rõ lắm. Có lúc tôi nói không dùng Wechat, có lúc lại nói không tiện."

"Vậy trong những dịp quan trọng thì sao?"

Lục Dĩ Thành trả lời: "Tạm thời chưa gặp người nào đòi xin Wechat của tôi ở những nơi như thế này."

Anh dừng một chút rồi nói: "Có thể có liên quan đến giới tính."

Giang Nhược Kiều suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng. Ý của Lục Dĩ Thành rất rõ ràng… Phụ nữ sẽ kiềm chế và cân nhắc đến vấn đề liệu mình có bị từ chối hay không, còn nam giới thì dường như không lo ngại mấy chuyện đó, nhất là ở những nơi như vậy. Giống như cái anh Trần đã đợi cô lâu đến nỗi hơi mất kiên nhẫn này, có lẽ là anh ta chưa từng nghĩ đến khả năng cô không muốn kết bạn Wechat với anh ta và có lẽ anh ta cũng tự tin rằng người khác sẽ không bao giờ từ chối anh ta.

"Chắc vậy." Giang Nhược Kiều nói.

Hai người im lặng mất một lúc, Giang Nhược Kiều không lên tiếng nhưng vẫn lắng nghe.

Kể cả khi đầu dây bên kia cũng im lặng.

Lục Dĩ Thành cầm điện thoại, nhìn bóng lưng của cô.

Cuối cùng anh Trần kia cũng là mất sạch kiên nhẫn, nói bằng khẩu hình miệng với Giang Nhược Kiều: "Tôi đi trước đây."

Giang Nhược Kiều che điện thoại, áy náy nói: "Anh Trần, xin lỗi anh nhé."

Anh Trần kia hết cách đành bỏ đi. Anh ta cũng đã nghe được bên kia hẳn là một người rất quan trọng, hai người đang bàn chuyện liên quan đến công việc, không biết sẽ trò chuyện trong bao lâu.

Việc kết bạn Wechat thì tạm thời thôi vậy.

Chờ anh Trần kia đi thật xa, Giang Nhược Kiều mới thở phào nhẹ nhõm: "Sếp Lục, hôm nay đúng là làm phiền cậu rồi."

Lục Dĩ Thành: "Cậu đừng có gọi tôi là sếp Lục nữa."

Giang Nhược Kiều bật cười, lại sợ gây sự chú ý của người khác, bèn vội vàng điều chỉnh biểu cảm: "Vậy tôi nên xưng hô thế nào?"

Lục Dĩ Thành: "Tôi nghĩ cậu cứ gọi tên tôi, tôi sẽ thấy thoải mái hơn đó."

Cô gọi anh là sếp Lục khiến anh rất khó chịu, hơn nữa cũng rất ngượng ngùng, bởi vì anh chỉ là một sinh viên bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

"Được." Giang Nhược Kiều cố gắng hạ thấp giọng nhất có thể, khe khẽ gọi anh: "Lục Dĩ Thành."

Tiếng gọi này chỉ có cô và anh ở bên đầu dây bên kia nghe được.

Vào giây phút này, hai người họ đều có một cảm giác kỳ diệu không nói thành lời.

Sau khi cúp máy, Lục Dĩ Thành cúi đầu nhìn miếng bánh ngọt trong tay mình.

Anh đã quên mất tại sao mình lại cầm cái bánh này rồi.

Bỗng nhiên có ai đó vỗ một cái vào vai anh, là người quen thứ hai của anh ở đây, Hạ Lễ.

Hạ Lễ cũng không thích những bữa xã giao kiểu này cho lắm. Anh ấy cởi cúc áo sơ mi ra, thở dài một hơi rồi lại hỏi: "Em vừa nói chuyện điện thoại với ai thế. Hồi nãy anh định gọi em nhưng thấy em đang nói chuyện điện thoại nên thôi. Cuộc điện thoại đó của em chí ít cũng phải mười mấy phút ấy nhỉ."

Lục Dĩ Thành không lên tiếng, vẫn nhìn quả mứt anh đào trên miếng bánh ngọt.

"Dạo này có phải em đang tìm hiểu ai đó đúng không?" Hạ Lễ tỏ vẻ hóng chuyện: "Chắc chắn rồi, chắc chắn một trăm phần trăm."

Lục Dĩ Thành im lặng không nói gì.

Đôi khi im lặng chính là ngầm thừa nhận.

Hạ Lễ: "Đệt, đang tìm hiểu thật à? Dạo trước nghe nói em đang theo đuổi hoa khôi của trường, anh cũng không có hỏi nhiều. Chẳng lẽ lại là thật, em đang theo đuổi người ta thật hả?"

Lục Dĩ Thành gật đầu một cách lưỡng lự.

Đúng là đang theo đuổi.

Hạ Lễ: "Ghen tị, ghen tị quá đi mất."

Bạn bè xung quanh ai cũng có người yêu, hoặc là đang theo đuổi, chỉ còn mỗi mình anh ấy là cô đơn lẻ loi.

Lục Dĩ Thành không đáp lời anh ấy.

Lúc bữa tiệc gần kết thúc, Lục Dĩ Thành do dự cầm lấy điện thoại, gửi một tin nhắn Wechat cho Giang Nhược Kiều: [Lát nữa cậu có bận gì không?]

Gần như cùng lúc đó, anh cũng nhận được tin nhắn của Giang Nhược Kiều: [Lát nữa cậu có bận gì không?]

Hai người gửi tin nhắn cùng một lúc.

Lục Dĩ Thành sửng sốt mất mấy giây rồi nở nụ cười.

Giang Nhược Kiều lập tức lấy tay che hai bên má.

Cô đang dặm lại lớp trang điểm trong phòng vệ sinh.

Chưa kịp trả lời tin nhắn, Lục Dĩ Thành đã lại gửi tin nhắn mới: [Nếu như lát nữa cậu không bận gì thì chúng ta về cùng nhau nhé, nếu đi taxi thì hai người đi cùng một chuyến sẽ tiết kiệm chi phí hơn.]

Giang Nhược Kiều: "..."

Lâu rồi không nói về việc tiết kiệm chi phí.

Bao lâu rồi Lục Dĩ Thành không nói mấy từ này nhỉ.

Giang Nhược Kiều trêu ghẹo anh: [Được, chúng ta chia đôi.]

Lục Dĩ Thành nhận được tin nhắn xong thì lập tức bối rối và hối hận.

Tại sao anh lại nói cái câu đằng sau kia chứ?

Rõ ràng anh chỉ muốn rủ cô về cùng thôi mà, sao lại khiến cô cảm thấy như anh đang muốn ngồi ghép xe thế hả?

Thật sự không phải là ghép xe đâu mà.

Ở trong phòng vệ sinh, Giang Nhược Kiều không nhịn được cười.

Bởi vì cô nhìn thấy trong giao diện trò chuyện liên tục xuất hiện dòng chữ "Đối phương đang nhập" ...

Nhưng mấy phút trôi qua rồi mà anh vẫn chưa trả lời tin nhắn của cô, có thể thấy rõ tâm trạng của anh lúc này.

Một lúc lâu sau Lục Dĩ Thành mới trả lời tin nhắn: [Tôisẽ không bao giờ nhắc đến bốn chữ tiết kiệm chi phí nữa. Cậu nhớ giám sát tôi đấy.]

Chương 120:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều vừa dặm xong lớp trang điểm, tình cờ chạm mặt với đàn chị.

Đàn chị vô cùng chiếu cố cô, cả ngày nay chẳng cho cô chạm vào giọt rượu nào. Lúc mời rượu, đàn chị nói với người khác rằng cô vẫn còn là sinh viên, không thích hợp uống rượu.

"Tiểu Kiều, em về đâu thế?" Đàn chị thoáng nhìn đồng hồ "Chị đã uống ít rượu nên không thể lái xe, nếu thuê xe thì phải chờ thêm một lúc."

Giang Nhược Kiều vội vàng nói: "Không cần, không cần, hôm nay chị đã vất vả rồi, cứ về thẳng nhà nghỉ ngơi đi ạ."

"Vậy em về bằng cách nào?" Đàn chị nói: "Trạm xe lửa cách nơi này khá xa đấy."

Giang Nhược Kiều mím môi cười: "Có người đến đón em về."

Đàn chị khá bất ngờ, sau đó cười và hỏi: "Là bạn trai của em à?"

Giang Nhược Kiều không gật hay lắc đầu, cô chỉ cười mà thôi. Trong hội trường ấm áp, rõ ràng cô không uống rượu nhưng mặt vẫn ửng hồng, đôi mắt sáng lóng lánh vô cùng rực rỡ, dáng vẻ hạnh phúc, ngọt ngào của người đang đắm chìm trong men say tình yêu.

"Vậy được rồi." Đàn chị nói: "Nếu bạn trai tới đón em thì chị không gượng ép nữa, nhưng về đến nhà an toàn, em vẫn phải nhắn cho chị một tin báo bình an đấy nhé."

Giang Nhược Kiều gật đầu liên tục: "Vâng, vâng ạ!"

Cô cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Vì đã gặp được rất nhiều người tốt.

Bà chủ đối tốt với cô, chị Sầm cũng tốt với cô, trưởng phòng và đàn chị cũng chăm sóc cô tận tình. Rõ ràng chị ấy chỉ mới ngoài ba mươi nhưng luôn xem cô như một cô gái nhỏ mà bảo vệ, săn sóc.

Buổi tiệc kết thúc.

Mọi người lần lượt rời đi, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành gặp nhau ở cửa. Hai người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi rồi cùng nở nụ cười.

Lục Dĩ Thành câu được câu chăng: "Tôi vừa gọi xe, tài xế gọi điện cho tôi và nói chừng mười phút nữa sẽ đến."

"Ừ." Giang Nhược Kiều sáp lại gần: "Tiền xe bao nhiêu thế?"

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ đáp: "Câu vẫn để bụng đúng không? Tôi không có ý đó. Không muốn AA."

Giang Nhược Kiều mặt mày rạng rỡ và nói: "Đâu có đâu, bàn luận so sánh giá cả với cậu là niềm vui của tôi đấy. Nếu sau này cậu không nói nữa, tôi sẽ mất đi rất nhiều niềm vui đó."

Lục Dĩ Thành: "…"

Anh luôn cảm thấy cô đang cười nhạo mình.

Hai người sóng vai ra khỏi khách sạn, bên ngoài khách sạn có đặt đài phun nước, nhưng bây giờ là lúc trời đông khắc nghiệt nhất nên chẳng ai có tâm trạng đi thưởng thức nó.

Đợi chừng mấy phút, tài xế công nghệ đến đúng hẹn.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành ngồi ở ghế sau.

Trong xe rất ấm áp.

Hai người chưa kịp trò chuyện với nhau thì điện thoại của Lục Dĩ Thành đã vang lên, là Lục Tư Nghiên gọi đến.

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô ghen tị quá đi, vậy mà cậu nhóc lại gọi điện cho ba trước chứ không gọi cho người mẹ như cô!

Ghen tị quá!

Lục Dĩ Thành bắt máy, hai người ngồi khá gần nhau, Lục Tư Nghiên lại nói lớn nên Giang Nhược Kiều ngồi bên cạnh có thể nghe hết những gì cậu nhóc nói.

Lục Tư Nghiên la lối trong điện thoại: "Ba ơi! Con muốn nói với ba một chuyện rất quan trọng! Hôm nay có thân thích đến nhà bà ngoại, con nghe họ nói muốn giới thiệu bạn trai cho mẹ đấy ạ!"

Giang Nhược Kiều: "…"

Cô có thể đoán được điều đó.

Hình như bắt đầu từ năm ngoái cô đã trở thành một nhân vật có sức hút nào đấy, dòng họ và hàng xóm đều nóng lòng dắt mối cho cô.

Đương nhiên những đối tượng mà họ giới thiệu đều ít nhiều có liên quan đến họ.

Ví dụ như bà nội Lưu ở tầng trên cứ kiên trì giới thiệu cháu trai đang du học nước ngoài của bà ấy.

Ví như một người chị họ của bà ngoại cô cũng tận tình giới thiệu cháu trai của mình với cô…

Đương nhiên Lục Dĩ Thành không được trải nghiệm những chuyện phiền não này.

Có thể thấy được bảy cô tám bà có sức oanh tạc thế nào.

Lục Dĩ Thành vô thức nhìn sang Giang Nhược Kiều, nuốt câu "mẹ con đang ở bên cạnh ba" vào trong bụng, sau đó bình tĩnh trả lời một câu: "Ừ, ba biết rồi."

Lục Tư Nghiên: "?"

Cậu nhóc càng lớn tiếng hơn: "Ba ơi, chẳng lẽ ba không lo lắng tí nào sao, ba không thấy gấp à? Họ muốn giới thiệu bạn trai cho mẹ đó!"

Lục Dĩ Thành: "…"

Đương nhiên anh lo lắng rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm mấy chuyện này, bởi vì Giang Nhược Kiều đang ở bên cạnh anh.

Trái lại, cảm giác xấu hổ ngày càng mãnh liệt hơn.

Lục Dĩ Thành: "Con có ngoan ngoãn nghe lời ông bà ngoại không đấy?"

Anh định lái sang chuyện khác nhưng chiêu này không có tác dụng với Lục Tư Nghiên, cậu nhóc vẫn khó chấp nhận như cũ: "Họ muốn giới thiệu bạn trai cho mẹ, đó là một chú du học nước ngoài. Họ nói chú đó quen biết nhiều năm với mẹ, một người trong số họ còn nói sang năm sẽ tạo cơ hội cho hai người đi xem phim và ăn cơm cùng nhau!"

Lục Dĩ Thành nhìn sang Giang Nhược Kiều.

Cô tỏ vẻ vô tội, nói bằng khẩu hình với anh: "Tôi không biết."

Lục Dĩ Thành an ủi Lục Tư Nghiên: "Con đừng quan tâm chuyện của người lớn, con ở nhà ngoan ngoãn nghe lời ông bà ngoại là được rồi."

Cậu nhóc nghe ra ba mình đang trả lời qua loa lấy lệ thì hết chỗ nói, cậu lạnh lùng nói: "Ba, con không muốn chơi cùng ba nữa, cũng không muốn làm bạn tốt của ba luôn."

Lục Tư Nghiên cảm thấy chưa đủ, bèn bổ sung một câu: "Không còn ai chơi với ba nữa đâu."

"Sau này nếu con nghe được những chuyện tương tự, con cũng sẽ không kể lại cho ba nữa!" Lục Tư Nghiên nói tiếp.

Lục Dĩ Thành do dự, muốn thuyết phục thằng bé.

Anh vẫn muốn biết ấy chứ.

Bởi vì có một câu 'biết người biết ta, trăm trận trăm thắng'.

Có điều Giang Nhược Kiều đang ở bên cạnh khiến anh không biết phải nói thế nào.

Nếu nói thẳng "Thôi đừng, ba vẫn muốn nghe" thì chẳng phải quá lộ liễu rồi à?

Lục Dĩ Thành chỉ đành im lặng.

Lục Tư Nghiên hừ một tiếng, lạnh lùng, cao quý cúp máy.

Giang Nhược Kiều nín cười.

Cô chưa kịp chọc ghẹo Lục Dĩ Thành thì điện thoại của cô đã reo lên, là Lục Tư Nghiên gọi đến.

Giang Nhược Kiều: Gọi điện cho ba trước rồi mới gọi cho mình… Hay lắm!

Cô bắt máy.

Lục Tư Nghiên như biết thay đổi sắc mặt, rõ ràng một phút trước còn dọa nạt đòi tuyệt giao với Lục Dĩ Thành, nhưng lúc này đang điên cuồng nũng nịu với cô: "Mẹ ơi, mẹ xinh đẹp của con, con nhớ mẹ lắm luôn!"

Giang Nhược Kiều trả lời đầy lạnh lùng và cao ngạo: "Thật không?"

Lục Tư Nghiên: “Thật ạ! Hôm nay con ăn một loại mía rất ngọt thì nghĩ tới mẹ ngay, năm nay mẹ có ăn mía không? Ngọt lắm ạ.”

Dù cô có lòng tỏ vẻ lạnh lùng thì cũng không đỡ nổi sự nhiệt tình của con trai.

Giang Nhược Kiều nhanh chóng trở nên hớn hở: “Mẹ cũng rất nhớ con, nhưng mẹ vẫn phải bận một khoảng thời gian nữa mới quay về được, đến lúc đó mẹ sẽ dẫn con mua sắm quần áo chịu không?”

“Được ạ! Mẹ ơi, con nhớ mẹ!”

Lục Dĩ Thành im lặng ngồi một bên.

Anh cảm nhận sâu sắc rằng đứa trẻ Lục Tư Nghiên này có bản lĩnh trở mặt thật sự.

Với anh thì mặt không đổi sắc, còn muốn tuyệt giao với anh.

Còn với Giang Nhược Kiều thì mẹ ơi con nhớ mẹ, mẹ ơi con yêu mẹ.

Hai mẹ con yêu thương, nhung nhớ nhau trong chốc lát, sau đó Lục Tư Nghiên mới hỏi: “Mẹ ơi, chẳng nhẽ bây giờ mẹ lớn tuổi lắm à?”

Giang Nhược Kiều vẫn nở nụ cười trên môi: “Đâu có! Mẹ mới hai mươi tuổi, còn trẻ lắm mà!”

Bởi vì da mặt cô quá mỏng, bằng không cô cũng muốn nói rằng mình vẫn còn con nít.

Lục Tư Nghiên rầu rĩ đáp: “Thế tại sao mọi người đều muốn tìm đối tượng kết hôn cho mẹ ạ?”

Chẳng phải mẹ vẫn còn đi học đấy à?

Giang Nhược Kiều vỗ về cậu bé: “Mấy thứ này đều là mây bay. Sau này con sẽ hiểu, lúc con đi học, tất cả mọi người nói với con rằng con

không được yêu đương, đợi khi con tốt nghiệp, mọi người lại đến giục con kết hôn. Thông thường đều là một nhóm người."

"Vậy mẹ muốn kết hôn không ạ?" Lục Tư Nghiên hỏi.

Giang Nhược Kiều cho rằng nếu thảo luận chuyện này với con trai mình sẽ rất vi diệu.

Nhưng cô đã lập chí muốn trở thành bậc phụ huynh tiến bộ nhất. Vì những bậc cha mẹ như thế mới có thể thành thật nói cho con cái của mình đến từ đâu, cũng có thể bàn về vấn đề cao siêu như kết hôn.

"Tạm thời thì chưa." Giang Nhược Kiều trả lời: "Mẹ mới đôi mươi mà, còn trẻ chán."

Lục Tư Nghiên hỏi tiếp: "Vậy khi nào mẹ muốn kết hôn thì nói với con một tiếng được không?"

"Bé cưng không cần phải tự ti như thế." Giang Nhược Kiều nói đầy ẩn ý: "Nếu mẹ muốn kết hôn với ai đó, chắc chắn mẹ sẽ cho bé cưng là người quyết định cuối cùng, ý kiến của bé cưng cực kỳ quan trọng với mẹ!"

Lục Tư Nghiên: "Ố yeah!"

Trẻ con là thế, chỉ đơn giản hy vọng ba mẹ quan tâm mình nhiều hơn.

Hai mẹ con thể hiện tình cảm với nhau xong, Lục Tư Nghiên lại bắt đầu than vãn: "Mẹ ơi, gần đây con cảm thấy phiền phức quá. Phiền muốn chết luôn ý."

"Sao thế con?"

"Họ đặt nickname cho con! Làm con tức gần chết!" Lục Tư Nghiên hé miệng nhả chữ không ngừng: "Họ gọi con là bốn mắt! Bởi vì con tên Lục Tư Nghiên nên họ đặt nickname cho con là bốn mắt, đúng là nickname khó nghe mà!"

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô không khỏi bu`ôn cười: "Đáng ghét thật."

"Họ nói bốn mắt nghĩa là đeo kính." Lục Tư Nghiên lo lắng hỏi: "Con sẽ không biến thành bốn mắt thật chứ ạ?"

Trong mắt Lục Dĩ Thành toát lên sự vui vẻ.

Vừa hay anh cũng có thể nghe thấy những gì Lục Tư Nghiên đã nói.

Giang Nhược Ki`âu nghiêm túc suy nghĩ v`êvấn đ`ênày: "Chắc không đâu, mẹ không bị cận thị, còn ba của con…"

Đúng r`ôi, Lục Dĩ Thành có bị cận không nhỉ?

Cô không biết, mặc dù cô đoán được anh chàng ngốc này chắc chắn sẽ không mang kính áp tròng khá thời thượng này, nhưng…

Cô liếc sang Lục Dĩ Thành, tò mò nhìn anh r`ôi giơ ngón tay lên và chỉ vào mắt anh.

Lục Dĩ Thành bật cười, học theo cô dùng khẩu hình trả lời: "Anh không bị cận."

Giang Nhược Ki`âu thở phào một hơi: "Ba của con cũng không có bị cận."

Dường như cô và anh có mấy tài năng bẩm sinh.

Từ lâu cô đã phát hiện thể chất của mình khá đặc biệt. Ví dụ như cô chưa bao giờ nổi mụn, hay dù cường độ và thời gian học tập như nhau nhưng một người bạn của cô đã đeo kính từ lâu, còn thị lực của cô vẫn rất tốt.

Lục Tư Nghiên "Wow" một tiếng: "Vậy có nghĩa là con sẽ không bao giờ biến thành mắt cận đúng không ạ?"

Giang Nhược Ki`âu tr`âm ngâm đáp: "Cũng không hẳn là vậy. Tình huống mỗi người khác nhau, con vẫn nên xem điện thoại, máy tính bảng và

TV ít lại, ăn nhiều cà rốt và việt quất vào."

Lục Tư Nghiên nói bằng giọng điệu kiên định: "Nickname bốn mắt thật sự khó nghe! Vì để tương lai con không còn bị gọi như thế nữa, nhất định con sẽ bảo vệ tốt đôi mắt của mình, bắt đầu từ ngày mai, con sẽ cắt bớt thời gian xem phim hoạt hình lại!"

Chương 121:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Gần Tết, lượng người ở thành phố giảm đi trông thấy.

Trước đây, lúc muốn lên tàu điện ngầm đều phải chen lấn xô đẩy mãi, bây giờ tàu điện thưa hơn nhiều, nhiều công nhân viên cũng đi về quê. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành phải tham gia tiệc Tất niên của công ty mình, tiệc Tất Niên đơn giản chỉ là ăn uống xong rồi chơi bốc thăm trúng thưởng. Từ xưa đến nay Giang Nhược Kiều đều không phải trùm, chuyện bốc thăm trúng thưởng này cũng không được may mắn cho lắm, phòng trọ bốn người đi mua nước uống, trên nắp chai của ba người kia đều viết là "trúng thưởng một chai", chỉ có mỗi mình cô là "chúc mừng may mắn lần sau."

Nên cô cũng chỉ định chạy đến góp vui thôi.

Cho đến khi, cô bốc trúng một chiếc vòng đeo tay thông minh.

Cô cầm cái hộp quay về chỗ ngồi còn cảm thấy choáng váng, tại sao mình có thể bốc trúng được thế chứ? Chỉ là cái vòng đeo tay thông minh này là màu đen... Đối với cô mà nói thì vẻ bề ngoài không quan trọng, so với cái vòng tay thông minh này, cô lại thích vòng đeo tay hơn. Cô nâng cổ tay mình lên nhìn, có thể gu thẩm mỹ của cô có hạn, cô luôn cảm thấy, cái vòng đeo tay thông minh này không phải gu của cô.

Đúng lúc đấy, một đàn chị ngồi bên cạnh nói: "Có phải em không thích cái này đúng không?"

Giang Nhược Kiều còn chưa biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Đàn chị lại cười nói: "Nếu em không thích thì bán lại cho chị đi, em sẽ không bị thiệt đâu, theo như ngoài cửa hàng bán tám trăm, vậy bớt một nửa có được không?"

Cô ấy thở dài: "Chồng chị là lập trình viên, cả ngày chỉ ngồi trước máy tính, còn thường xuyên phải tăng ca làm thêm, nên chị thấy cái này rất hợp với anh ấy."

Giang Nhược Kiều đang định đồng ý.

Đồng nghiệp với nhau vẫn nên duy trì mối quan hệ tốt, cô định bảo bớt 20%, lời vừa đến cửa miệng thì nghe thấy câu nói phía sau của người đồng nghiệp, cô do dự một lúc nói: "Xin lỗi, cái này em cũng cần phải tặng cho người khác."

Tính cách của chị Trình rất tốt, cũng không để bụng, còn xích lại gần trêu ghẹo hỏi: "Tặng cho ba, hay là tặng cho bạn trai thế? Chị đoán là bạn trai, cái này nhìn rất nặng động và trẻ trung."

Giang Nhược Kiều mỉm cười.

Coi như cũng ngầm thừa nhận.

Cùng lúc đấy, vận may của Lục Dĩ Thành cũng tăng cao, trong buổi Tất niên bốc trúng được một cái máy sấy tóc.

Lúc đầu Lục Dĩ Thành còn không hiểu, tại sao các đồng nghiệp đều nhìn anh bằng ánh mắt "bạn là Vua", máy sấy tóc thôi mà, còn không bằng bốc được một ly cà phê.

Có một đồng nghiệp lên tiếng: "Cái máy sấy tóc này cũng phải hơn ba ngàn tệ đấy."

Lục Dĩ Thành vô cùng nghi ngờ: Chỉ là một cái máy sấy tóc thôi mà, sao lại đắt như thế chứ?

Đồng nghiệp nói: "Anh bán cho tôi đi, bạn gái tôi hình như rất thích cái này, yên tâm, không để anh bị thiệt đâu."

Lục Dĩ Thành chỉ ngẩng đầu lên hỏi: "Con gái đều thích cái máy sấy tóc này sao?"

“Dù sao thì bạn gái tôi cũng thích, cũng không nỡ bỏ.”

Lục Dĩ Thành suy nghĩ một lúc, không biết Giang Nhược Kiều có thích máy sấy tóc hay không?

Anh cũng không biết được, dù sao thì cô chưa bao giờ đứng trước mặt anh mà sấy tóc cả.

Đồng nghiệp lại hỏi: “Người anh em có bán không?”

Lục Dĩ Thành lấy lại tinh thần, cẩn thận trả lời: “Ngày mai tôi trả lời anh được không?”

Đồng nghiệp: “?”

“Không phải, có vấn đề gì mà phải để đến ngày mai thế?”

Lục Dĩ Thành là một người tương đối thực tế, nếu như Giang Nhược Kiều không có máy sấy tóc, anh sẽ đưa cho cô, cho nên đương nhiên là không thể bán được, nhưng nếu như cô có rồi thì sao? Đó cũng không phải là thừa thãi, đến lúc đó sẽ bán cái máy sấy tóc này cho đồng nghiệp, bán được tiền có thể mua cho cô những thứ khác.

Lục Dĩ Thành trả lời: “Tôi phải về hỏi đã.”

Đồng nghiệp cười ha ha: “Được rồi, anh cứ về hỏi đi, tôi đợi câu trả lời của anh.”

Ngày thứ hai của bữa tiệc Tất niên là vào thứ bảy.

Đây là ngày nghỉ duy nhất trước khi đến Tết, chủ nhật còn phải làm bù, thứ tư tuần sau là đến giao thừa rồi.

Thứ bảy tuần này, buổi sáng Giang Nhược Kiều còn phải đến công ty, mãi cho đến buổi chiều mới được nghỉ ngơi.

Lục Dĩ Thành suy nghĩ rất vất vả... Lấy hết dũng khí gửi tin nhắn cho Giang Nhược Kiều: [Hôm nay tôi không phải đi làm, cậu có rảnh không?

Nếu rảnh thì chúng ta cùng đi ăn lẩu nhé?]

Sự thật đã chứng minh, đàn ông đều phải tự mày mò mặt này.

Cũng không bao giờ tồn tại kiểu thẳng nam cứng rắn không hiểu phong tình.

Ví dụ như cho đến bây giờ Lục Dĩ Thành không có kinh nghiệm yêu đương, cũng không cần ai chỉ dạy, bản thân anh cũng sẽ chủ động hẹn gặp Giang Nhược Kiều.

Mỗi giây mỗi phút rảnh rỗi, anh đều muốn được gặp cô.

Giang Nhược Kiều vẫn còn ở công ty, liếc nhìn thời gian sau đó trả lời tin nhắn: [Ok, chỉ là chắc tôi sẽ về nhà hơi muộn một chút, bây giờ hơi nhiều việc, nhưng có thể đi ăn tối được.]

Lục Dĩ Thành: [Vậy sao? Nếu vậy, nếu vậy hay tôi nấu lẩu ở nhà được không?] Không phải anh tiếc tiền, chẳng qua bây giờ muốn ăn lẩu ngon thì đều phải xếp hàng, nếu không muốn xếp hàng thì mùi vị có thể không được ngon.

Giang Nhược Kiều nhìn điện thoại di động, suýt nữa đã cười thành tiếng.

Không phải khao khát muốn sống của Lục Dĩ Thành cũng mạnh mẽ quá chứ?

Thật ra thì ăn ở đâu cũng không quan trọng lắm.

Giang Nhược Kiều: [Có thể, ăn ở nhà tiết kiệm hơn nhiều.]

Lục Dĩ Thành: [Tôi không tính toán đến chi phí, cậu đừng hiểu lầm.]

Giang Nhược Kiều: [Ha ha ha, tôi cũng không có ý đó.]

Lục Dĩ Thành: [Vậy tôi đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn. Tôi sẽ không mua đồ rẻ đâu, sẽ mua đồ chất lượng.]

Giang Nhược Kiều: [Đi đi Pikachu.]

Lục Dĩ Thành cầm theo ví và điện thoại di động ra ngoài.

Anh không đi đến chợ nông sản mà anh hay mua, ở đây không có nhiều thức ăn, cũng không được tươi lắm, ngồi ba trạm xe bus đi đến trung tâm thương mại lớn.

Tết Nguyên Đán đang đến gần, siêu thị có lẽ là nơi mang hương vị Tết đậm đà nhất ở thành phố.

Có rất nhiều người, giăng đèn kết hoa khắp mọi nơi, trên đài phát thanh phát liên tục các bài hát lễ hội. Lục Dĩ Thành đẩy xe hàng bắt đầu mua nguyên liệu, thật ra anh không thích đi siêu thị cho lắm, trước đây mỗi lần đến đây anh đều quen với việc mua sắm đánh nhanh thắng nhanh, bởi vì phần lớn thời gian, anh đều chỉ mua đồcho một mình anh. Nhưng bây giờ không giống như trước, anh hy vọng thời gian trôi chậm lại, anh muốn tận hưởng quá trình này, anh cũng muốn trải qua cảm giác hạnh phúc khi chọn những món ăn mà cô thích ăn.

Lục Dĩ Thành mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Ngoài mua những nguyên liệu cho món lẩu ngày hôm nay, anh còn mua cả trái cây mà Giang Nhược Kiều thích ăn.

Một xe đầy ắp đồăn, giống như trong lòng của anh vậy.

Lúc Lục Dĩ Thành mua nguyên liệu nấu ăn vềđến nhà, cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng xong việc.

Ngồi xe điện đi về, trạm xe điện cách khu chung cư này một đoạn đường, không khí hôm nay cũng không được tốt lắm, trời âm u, nhiệt độ cũng xuống thấp, đi trên đường, gió như dao cùn cứa lên da mặt. Trước đây cô không thích mùa động, cô không thích mùa đông ở Bắc Kinh, cũng không thích mùa đông ở thành phố Khê. Nhưng tâm trạng hôm nay rất tốt, bước chân cũng nhanh nhẹn hơn, có lẽ là do có một người đang đợi cô về nhà ăn lẩu?

Đang đi, Giang Nhược Kiều lại vòng lại.

Vào một tiệm bán hoa.

Tự nhiên hôm nay rất muốn mua hoa.

Lúc tâm trạng cô vui vẻ, cô hay có thói quen đi mua một bó hoa đặt trên bàn nhà mình, sẽ có cảm giác cuộc sống bừng sáng hơn.

Mười phút sau, Giang Nhược Kiều ôm bó hoa bước ra ngoài, cô rất thích mùi thơm của hoa hồng.

Nhân viên tiệm hoa bó cho cô rất đẹp, còn cho thêm bách hợp cho đầy.

Đi vào chung cư. Đến cửa, Giang Nhược Kiều gõ cửa. Hiệu quả cách âm không được tốt cho lắm, đứng ở cửa cũng nghe thấy được âm thanh tiếng bước chân vội vã của anh.

Môi cô nhếch lên.

Một giấy sau cánh cửa mở ra, lò sưởi trong phòng tỏa ra hơi ấm đập vào mặt.

Lục Dĩ Thành mặc quần áo ở nhà, đeo tạp dề làm bếp.

Giang Nhược Kiều nhoẻn cười đi vào. Cô thay đôi dép nhung đính lông ra. Trong phòng thoang thoảng mùi lẩu thơm. Cô vốn không đói mà lúc này cũng bị mùi thơm đánh thức cảm giác đói bụng. Lục Dĩ Thành đi sau lưng cô, vẻ mặt do dự.

Trong tay Giang Nhược Quân còn ôm bó hoa hồng, thấy anh nhìn chằm chằm bó hoa, rõ ràng trong lòng thầm cười trộm, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh hỏi: "Tôi tự mua hoa đấy."

Cô còn bổ sung thêm một câu: "Để một mình tôi dùng thì có vẻ hơi nhiều, nhà cậu có bình hoa không, tôi chia cho cậu một nửa."

Lục Dĩ Thành hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Quả thật lúc đầu anh cũng cảm thấy hơi lo lắng và buồn.

Cô có nhiều người thích như vậy, cho nên trong lòng sẽ có cảm giác hơi lo lắng, lo lắng trước khi cô phát hiện ra, thì đã có người đến gõ cửa trái tim cô rồi.

Lo lắng là thật, thỉnh thoảng cũng sẽ buồn bã, nhưng nhiều hơn chính là cảm giác không thể nói ra.

Cô thật chói mắt.

Từ lâu anh đã phát hiện ra suy nghĩ của mình cũng thật hèn hạ, nhưng quả thật anh rất hy vọng, cho dù một ngày nào đó người ở bên cạnh cô không phải là anh, anh cũng hy vọng cô vẫn sẽ vui vẻ như bây giờ.

Nhà Lục Dĩ Thành không có bình hoa.

Cuối cùng anh vẫn phải ra tay, cắt miệng của một chai nhựa, làm thành một chiếc bình hoa đơn giản.

Giang Nhược Kiều ngồi trên sô pha cắt tỉa lại canh lá, sau đó cắm hoa vào bình hoa.

Tâm trạng cô vô cùng tốt, còn ngâm nga hát nữa.

Lục Dĩ Thành bận rộn trong phòng bếp, đương nhiên cũng nghe thấy được tiếng động trong phòng khách, thỉnh thoảng anh sẽ âm thầm liếc trộm ra bên ngoài, thấy cô đang cắm hoa, trong lòng như được ngâm vào nước ấm.

Giang Nhược Kiều trang trí xong cũng đi cất túi xách.

Hai người ngồi xuống chiếc bàn nhỏ, nồi lẩu sôi sùng sục, trên bàn bày đầy những món ăn mặn.

Đây là lần đầu tiên, Giang Nhược Kiều ăn lẩu cùng với con trai ở trong phòng trọ.

Lục Dĩ Thành giúp Giang Nhược Kiều nhúng miếng thịt dê.

Giang Nhược Kiều nhớ đến chiếc vòng đeo tay thông minh, từ hôm qua đến hôm nay, giờ phút này vẫn còn thấy do dự sao?

Cô đặt đũa xuống, lấy chiếc hộp từ trong túi xách ra, cố tỏ ra bình tĩnh đưa cho anh: "Hôm tiệc Tất niên bốc thăm được, cái này tay tôi không đeo được, nếu cậu thích thì tôi tặng anh đó."

Lục Dĩ Thành ngạc nhiên nhìn cô.

Tâm trạng Giang Nhược Kiều chùng xuống: "Sao vậy, không thích sao? Thế..."

Lục Dĩ Thành lắc đầu tươi cười. Anh đứng dậy, đi vào phòng sách mở ngăn kéo ra lấy một hộp to, đi tới nói: "Chậm hơn cậu một bước, đây cũng là bốc thăm trúng thưởng được, một cái máy sấy tóc, cậu có dùng không?"

Giang Nhược Kiều: "Sao cậu may mắn quá vậy?"

Lục Dĩ Thành yên tâm, xem ra cô cũng biết cái máy sấy tóc này.

"Cậu đã có chưa?" Lục Dĩ Thành nói: "Nếu cậu không có thì tặng cậu đó."

Trong lòng Giang Nhược Kiều cảm thấy hơi tiếc: "Tôi có rồi."

Lúc đi học thì mua luôn.

Lục Dĩ Thành cũng cảm thấy có chút tiếc nuối: "Không sao đâu, tôi bán cái này lại cho đồng nghiệp cũng được."

Giang Nhược Kiều: "?"

Lục Dĩ Thành: "Đến lúc đó mua cho cậu một món đồ mà cậu chưa có."

Giang Nhược Kiều: ^_^

Được rồi.

Đồng ý.

“ Vậy thì cậu thử cái vòng tay thông minh này đi.” Giang Nhược Kiều nói: “Tôi cũng không biết cái này có chức năng gì.”

Cô mạnh mẽ mở túi đựng ra, đưa vòng tay cho anh.

Anh cầm lấy đeo vào cổ tay mình.

Giang Nhược Kiều nghiên cứu sách hướng dẫn: “Nghe nói có thể theo dõi nhịp tim, điều hòa máu, có nhiều chức năng quá, cậu nhìn thử xem có đúng không.”

Lục Dĩ Thành ấn nút cài đặt, ngẩng đầu nhìn cô cười: “Hiệu quả lắm.”

Hai người đang nói đến chuyện họp mặt Tất niên hàng năm, tự nhiên bóng đèn trên đầu kêu lách tách lách tách, một giây sau, cả phòng chìm vào bóng tối.

Giang Nhược Kiều: ?

Lục Dĩ Thành nhẹ giọng trấn an nói: “Có thể là bị cắt điện, tôi đi xem thử một chút, cậu đừng cử động.”

Giang Nhược Kiều: “Ừ.”

Mấy phút sau, Lục Dĩ Thành quay lại, nói ra một tin tức xấu, mạch điện ở đây đang xảy ra vấn đề, cả chung cư đều bị cắt điện, phòng vật tư nói đang gọi người sửa chữa khẩn cấp, có thể mất một lúc.

Giang Nhược Kiều mở đèn pin trong điện thoại, nhìn nồi lẩu điện đang bốc khói: “Phải làm sao bây giờ, chúng ta chưa ăn được bao nhiêu.”

Lục Dĩ Thành vô cùng bình tĩnh nói: “Không sao đâu, trong ngăn kéo phòng bếp của tôi có một chiếc bếp lò, cũng có thể dùng được đấy. Tôi đi tìm đã.”

Giang Nhược Kiều cũng đứng dậy theo: “Tôi soi đèn giúp cậu.”

Hai người đi vào phòng bếp, phòng bếp vốn nhỏ hẹp, mất điện càng khiến cho không gian trở nên nhỏ hẹp hơn, nhỏ đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Vóc dáng của Lục Dĩ Thành cao ráo, chỉ cần vươn tay ra, có thể chạm đến được tủ.

Giang Nhược Kiều sợ anh không nhìn thấy, lại nhón chân soi đèn gần hơn.

Lục Dĩ Thành tìm được một cái bếp lò, vừa mới định thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại, Giang Nhược Kiều chưa kịp đứng lùi ra, hai người dựa rất gần vào nhau.

Giang Nhược Kiều ngước mắt nhìn anh

Anh cũng ngạc nhiên cúi đầu nhìn cô

Bóng tối khiến cho tất cả các giác quan đều trở nên nhạy bén hơn.

Vòng tay thông minh trên cô tay Lục Dĩ Thành hiển thị, nhịp tim của anh đang tăng lên.

Chương 122:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dù là người người chưa từng yêu đương như Lục Dĩ Thành cũng cảm nhận được, bầu không khí hiện tại không ổn lắm.

Biết rõ là không đúng, nhưng anh lại không nỡ lui ra.

Bốn mắt nhìn nhau, Giang Nhược Kiều nhìn vào mắt anh, anh cũng nhìn cô.

Lòng bàn tay Lục Dĩ Thành nóng rực, yết hầu cũng khô khốc lạ thường. Giang Nhược Kiều trông khá bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng cũng căng thẳng, có trách thì phải trách do mất điện đột ngột, nên giờ phút này quá ái muội. Hai người đều im lặng không lên tiếng... Tuy rằng Lục Dĩ Thành luôn bị cười nhạo là đồngốc, nhưng anh lúc này chẳng qua cũng chỉ là một chàng trai bình thường đối mặt với người mình thích. Anh cũng sẽ có một mặt quả quyết, yết hầu chuyển động, khi anh vừa định lên tiếng nói gì đó, tiếng gõ cửa vàng lên từ bên ngoài, từng tiếng gõ cửa này khiến hai người giật mình, Giang Nhược Kiều cũng giật nảy, Lục Dĩ Thành sững sờ, mặt thoáng hiện vẻ buồn bực và bất đắc dĩ còn cả nhẹ nhõm.

Giọng nói anh hơi trầm thấp, theo đó là tiếng gõ cửa, anh khẽ an ủi: "Tôi đi mở cửa xem thế nào, cậu cẩn thận chút, kẻo bị vấp ngã."

Nhịp tim của Giang Nhược Kiều cũng rất nhanh, nhưng ngoài mặt chả thể hiện gì, vẫn điềm tĩnh như bình thường: "Ừ."

Nhưng đợi sau khi Lục Dĩ Thành đi ra khỏi phòng bếp, cô cũng thở phào một hơi, lùi vềsau một bước, lựa lên bàn trong phòng bếp.

Cô giơ tay lên thuận khí cho mình.

Không nói rõ được cảm giác.

Thất vọng... chắc chắn là có. Dù sao thì trong bầu không khí như vậy, dù là hay anh là cô, ai cử động, quan hệ của bọn họ sẽ có thay đổi ngay lập tức.

Nam nữ đang trong thời gian mập mờ thường không chịu nổi khi bị tán tỉnh trong bầu không khí như thế này.

Khi nãy cũng không phải cô không nhìn thấy sự chăm chú của Lục Dĩ Thành.

Thậm chí hình như... cô còn có cảm ứng tâm linh với anh, đoán được nếu như anh cất lời thì anh sẽ nói gì.

Khi nãy anh đã định nói rồi.

Nhưng lại bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn.

Lục Dĩ Thành cũng bình tĩnh lại một chút, đi từ phòng bếp tới cửa, đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là khoảng cách vài bước chân, anh đi rất chậm, không ai nhìn được vẻ mặt của anh, không ai nghe thấy nhịp tim của anh trong bóng tối. Anh đứng ở cửa hít sâu một hơi, lúc này mới mở cửa ra.

Ngoài cửa là bà Vương tầng trên, nhìn thấy Lục Dĩ Thành thì mỉm cười: "Tiểu Lục, nhà cháu có nến không?"

Bản thân Lục Dĩ Thành đã choáng váng rồi, không thể suy nghĩ kĩ được chuyện này, bèn lắc đầu: "Không ạ."

Bà Vương thở dài: "Vậy được rồi, bà đi xem cửa hàng bên ngoài có bán không."

Đợi bà Vương đi rồi, Lục Dĩ Thành đóng cửa lại, mãi sau mới nhận ra: Không đúng... trong nhà anh có nến.

Thường thì anh sẽ chuẩn bị một chút vào mùa đông.

Bởi vì nhà anh ở khu dân cư tương đối cũ, mùa đông mất điện không lạ lẫm gì, cho nên anh đã bắt đầu có thói quen này từ rất lâu rồi.

Lục Dĩ Thành muốn mở cửa gọi bà Vương lại, nhưng bà ấy đã đi xa rồi.

Lục Dĩ Thành vỗ trán mình.

Thế này là sao chứ.

Nhớ tới Giang Nhược Kiều trong phòng bếp, anh lại bắt đầu căng thẳng.

Giang Nhược Kiều đã gọi anh rồi: "Lục Dĩ Thành, cậu làm xong chưa?"

Lục Dĩ Thành vội vàng đáp: "Tới đây."

Anh nhanh chân đi vào phòng bếp, Giang Nhược Kiều bật đèn pin điện thoại đang nghiên cứu thật kỹ chiếc bếp ga, dường như cô đã trở lại bình thường: "Sao cậu lại có kiểu bếp này? Tôi chỉ từng thấy trong quán đồ Hàn thôi."

Lục Dĩ Thành trả lời: "Hàng xóm trước đây tặng, bọn họ muốn chuyển nhà mà có nhiều đồ lung tung quá. Cái bếp này là bọn họ cho, tôi từng dùng một lần."

Mấy phút sau, hai người lại ngồi về chiếc bàn cơm nhỏ.

Canh trong nồi sôi ùng ục, cuộn thịt dê và chả thịt bò lăn lộn.

Nhưng bầu không khí đã không còn như trước khi mất điện nữa.

Lúc này cũng coi như bọn họ đang ăn lẩu trong bóng tối, Lục Dĩ Thành thắp nến, ánh nến lập lòe.

Lục Dĩ Thành im lặng nhúng lẩu cho Giang Nhược Kiều.

Đột nhiên anh nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, suýt thì quên mất, tôi mua chanh cũng mua một túi hồng trà rồi."

Giang Nhược Kiều ngẩng đầu lên: "Gì cơ?"

"Trước đây lúc ăn lẩu, thấy cậu quen uống trồng trà chanh." Lục Dĩ Thành dứt khoát đứng dậy: "Tôi đi pha một cốc cho em nhé, chắc không khó đâu."

Hai chữ "không cần" đã tới bên miệng nhưng Giang Nhược Kiều không nói ra được, Lục Dĩ Thành đi vào phòng bếp như chạy trốn.

Cũng may anh đã quen với địa hình trong đây, mới không đến mức bị vấp ngã.

Lục Dĩ Thành nhìn như rất có trật tự.

Anh đang đun nước trên bếp ga.

Lại cầm quả chanh lên, rắc chút muối lên chanh để rửa, mượn chút ánh nến bên ngoài để bắt đầu cắt chanh, Giang Nhược Kiều nghe tiếng đi tới cũng đổ mồhôi thay anh.

Anh không sợ cắt vào tay à? Cô lẳng lặng chuyển nến tới nơi gần phòng bếp hơn, như vậy anh cũng nhìn thấy rõ hơn chút.

Cô nhìn anh qua ánh nến.

Tới tận bây giờ, cô cũng sẽ có tâm trạng như không thể tin nổi.

Nếu là nửa năm trước, có người nói với cô rằng, cô sẽ thích Lục Dĩ Thành, vậy thì cô chắc chắn sẽ cảm thấy người này bị khùng.

Cô luôn biết rằng, cảm động không có nghĩa là có tình cảm.

Cô cũng phân biệt rõ ràng.

Trên thực tế, cô không cảm động bởi Lục Dĩ Thành, mà là rung động trước anh.

Cô lấy điện thoại ra nhìn lịch, trước đây cô có khoanh một ngày, là ngày anh gấp tới chín mươi chín bông hoa hồng.

Còn mười ngày nữa.

Đợi đã...

Hình như hôm nay là tám mươi tám bông nhỉ? Anh có gấp hoa hồng hôm nay không?

Giang Nhược Kiều như đang tìm một lý do cho mình vậy.

Chín mươi chín bông, hay là tám mươi tám bông, đây là một vấn đề rất khó quyết định.

Chín mươi chín, chín trăm chín mươi chín, hai con số này đều không tệ, tượng trưng cho tình yêu bền lâu.

Nhưng tám mươi tám cũng rất tốt.

Giang Nhược Kiều nghĩ thầm: Muốn tình yêu bền lâu, hay là muốn phát tài đây?

Thế thì phát tài giàu có càng hấp dẫn cô hơn. Cô càng mong được phát tài, cho nên chọn tám mươi tám đi!

Cứ vui vẻ quyết định như vậy đi!

Lục Dĩ Thành vẫn còn đang pha hồng trà chanh cho cô. Đối với anh mà nói thì thực sự rất đơn giản, chẳng bao lâu đã pha xong một cốc. Giang Nhược Kiều cũng ăn được kha khá rồi, cắn ống hút nhìn Lục Dĩ Thành nghiêm túc ăn: "Hôm nay cậu mua nhiều đồ ăn quá."

Đúng thật là rất nhiều.

Hai người chẳng thể ăn hết được.

Dù gì Lục Dĩ Thành cũng là con trai hai mươi tuổi, dạ dày cũng không nhỏ, ban nãy đều là nhúng thịt nhúng rau cho Giang Nhược Kiều, lúc này cô buông đũa ăn no rồi, đến lượt anh ăn cho đủ. Anh nhìn thức ăn trên bàn, vô thức nói: "Đống đồ này mai vẫn ăn được."

"Cũng không biết bao giờ thì có điện." Giang Nhược Kiều vắt hết óc tìm chủ đề.

Lục Dĩ Thành cầm điện thoại lên xem nhóm nhà đất xem: "Chắc là sau mười một giờ."

Anh tưởng cô sợ tối, bèn nói: "Chỗ tôi có nến, trong tủ còn có đèn pin, lát nữa tìm cho cậu."

"Bây giờ vẫn còn sớm." Giang Nhược Kiều nói.

Lục Dĩ Thành vô thức gật đầu: "Ừ, chưa tới tám giờ."

Anh nghĩ thầm muốn ở bên cô thêm lúc nữa.

Kế hoạch trước đó cũng là ăn lẩu xong, nếu cô có hứng thì có thể xem một bộ phim.

Nhưng bây giờ mất điện rồi.

"Hay là." Lục Dĩ Thành thử hỏi: "Xem xong chúng ta đi xem phim đi?"

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Còn chưa tới tết Nguyên Đán, thời gian này rất khó, không có phim hay để chọn."

Lục Dĩ Thành ừm một tiếng, đúng là anh không suy nghĩ nhiều như vậy: "Thế thì... đi dạo phố?"

Cô cũng rất thích dạo phố.

Thực ra đối với anh mà nói, làm gì cũng được cả, dù hai người có tự học trong thư viện cũng rất tốt.

Anh chỉ muốn được ở bên cô thêm thôi.

Giang Nhược Kiều: Dạo phố à...

Cũng không phải không được, lâu không đi dạo phố rồi.

Cô cũng muốn mua chút đồ, ngay khi cô đang định gật đầu, liếc thấy hoa hồng bày trên bàn trà, lập tức tỉnh táo lại: Làm sao vậy? Sao cô lại suýt chút nữa gật đầu đồng ý rồi, hôm nay dạo phố được không? Thích hợp đi dạo phố không? Rõ ràng là còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Giang Nhược Kiều lắc đầu một cách quả quyết: "Không, hôm nay tôi không muốn dạo phố."

Lục Dĩ Thành thấy hơi tiếc, hơi mất mát.

Ngoài xem phim dạo phố, đúng là anh không nghĩ ra việc gì tốt hơn.

Nếu bảo anh sắp xếp một buổi hẹn hò, có thể cũng chỉ biết ăn cơm, xem phim, dạo phố.

Có khi nào cô sẽ cảm thấy con người anh rất nhàm chán không?

Đến hoạt động sau khi ăn cũng không sắp xếp ra hồn nữa.

Giang Nhược Kiều đâu biết lúc này Lục Dĩ Thành đang nghĩ lại về việc bản thân quá nhàm chán, một tay cô chống cằm, ngón tay chọt chọt gò má. Dưới ánh nến, mắt cô như có những ngôi sao, cô đang nhìn anh chăm chú, trong mắt cũng có ý cười. Trong bầu không khí này, lời cô nói hình như cũng có ý nghĩa khác, đang mê hoặc tên ngốc đối diện.

"Lục Dĩ Thành, hay là chúng ta chơi một trò chơi đi, hai chúng ta chơi nói thật hay đại mạo hiểm, thế nào?"

Chương 123:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nói thật hay đại mạo hiểm?

Lục Dĩ Thành hơi kinh ngạc, không ngờ cô sẽ đề nghị chơi trò này.

Chủ yếu là vì lần trước chơi trò này ở Nông Gia Lạc suýt nữa anh đã bị ám ảnh tâm lý, cứ cảm thấy không phải chuyện tốt lành gì. Nhưng cô lại nói, chỉ có hai người họ chơi thôi ấy hả?

Giang Nhược Kiều thấy Lục Dĩ Thành không nói gì, lại hỏi rằng: "Sao thế, cậu không muốn chơi à?"

Chắc chắn không phải anh bận, nếu không thì cũng không hẹn cô đi xem phim dạo phố, vậy... là không muốn chơi à?

Lục Dĩ Thành vội vàng lắc đầu: "Không phải, chỉ là." Anh lựa chọn thành thật: "Lần trước chơi trò này cũng chẳng vui vẻ gì."

Giang Nhược Kiều bị anh chọc cười, cầm cốc bật cười ha ha.

"Cậu đang nói cái lần ở Nông Gia Lạc ấy hả?" Cô vui vẻ hỏi.

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ gật đầu: "Tôi cảm thấy cả đời này cũng chẳng thể quên được."

Quá nguy hiểm. Anh sẽ không quên đâu, có lẽ sau này những người chơi kia chắc chắn sẽ nhớ tới lần đó, ấn tượng quá sâu sắc.

Giang Nhược Kiều đột nhiên nổi hứng: "Cho nên, người khác giới cuối cùng mà cậu liên lạc lần đó là tôi à?"

Lục Dĩ Thành nhìn cô rồi gật đầu.

Đương nhiên, nếu là người khác thì anh cần gì phải từ chối trả lời câu hỏi này, cần gì phải uống rượu chứ.

Tâm trạng của Giang Nhược Kiều bỗng trở nên vi diệu. Khác với lúc đó, lúc này cô chỉ cạn lời thôi.

"Cứ yên tâm đi." Giang Nhược Kiều nhìn xung quanh: "Bây giờ không có người khác chỉ có hai chúng ta, không có chuyện không vui đâu, cứ coi như giết thời gian đi."

Những lúc như thế này thực sự rất phù hợp để chơi trò như vậy.

Chỉ xem Lục Dĩ Thành có phối hợp hay không thôi.

Dạo phố... ngày mai hẵng đi dạo cũng được mà.

Lục Dĩ Thành chỉ đành gật đầu: "Cậu đợi tôi một chút, tôi dọn dẹp chỗ này đã."

Giang Nhược Kiều thoải mái đồng ý: "Đi đi Pikachu."

Lục Pikachu đứng dậy, biến thành một chú ong chăm chỉ bắt đầu dọn dẹp bàn ăn. Động tác của anh nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã dọn sạch tất cả bát đĩa. Ngoài việc này ra, Lục Dĩ Thành lại đốt thêm mấy cây nến, còn lấy một quả cam từ trong khay đựng đồ ra, lúc này mới ngồi xuống sô pha cùng với Giang Nhược Kiều, chuẩn bị chơi cái trò khiến nhịp tim tăng tốc này.

Bây giờ Lục Dĩ Thành đã gọt cam rất giỏi rồi.

Đương nhiên hoa quả anh mua nhiều nhất cũng trở thành cam, chỉ vì Giang Nhược Kiều thích ăn.

Nơi này không có chai bia, Lục Dĩ Thành cống hiến cây bút máy của mình, Giang Nhược Kiều hứng thú xoay cây bút máy anh dùng đã mấy năm trên bàn. Ai ngờ rằng đầu bút lại nhắm vào cô.

Giang Nhược Kiều: Sao chổi cũng thế mà thôi nhỉ?

Lục Dĩ Thành khẽ bật cười.

Sợ Giang Nhược Kiều sẽ tức giận, vội vàng kìm lại tiếng cười.

Giang Nhược Kiều: "Đúng là không thân thiện với tôi gì hết, được rồi, tôi chọn nói thật, cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Lục Dĩ Thành thực sự không biết nên hỏi gì.

Điều muốn hỏi nhất thì anh không dám hỏi, cũng không hỏi nổi.

Những điều khác thì anh thấy chỉ cần quan sát nhiều hơn là tìm được đáp án cả thôi.

Giang Nhược Kiều thấy anh vẫn còn đang nghĩ, thở dài một hơi: "Cậu không tò mò chút nào về tôi thật à? Lời thật lòng của tôi mà cậu cũng không hứng thú hả Lục Dĩ Thành?"

Lục Dĩ Thành vội vàng lắc đầu: "Không phải."

Anh rất hứng thú, muốn hiểu tất cả mọi thứ về cô.

Đến tất cả mọi thứ lúc còn nhỏ của cô cũng muốn biết.

"Cậu thích màu gì nhất?" Anh hỏi.

Giang Nhược Kiều: "???"

Cô kinh ngạc nhìn Lục Dĩ Thành, còn tưởng mình nghe nhầm.

Anh hỏi cái gì vậy, cô thích màu gì nhất?

Câu hỏi này có thể xuất hiện trong trò chơi nói thật hay đại mạo hiểm này sao?

Giang Nhược Kiều nhìn xung quanh.

Lục Dĩ Thành hỏi: "Sao thế?" Cậu đang nhìn gì thế?

Giang Nhược Kiều nói với vẻ mặt vô cảm: "Tôi tưởng chủ nhiệm hướng dẫn có mặt ở đây."

Nếu không tại sao anh lại hỏi cái này, lại còn nghiêm chỉnh như thế, như thể bọn họ không phải chơi trò chơi mà là đi học vậy.

Học sinh cấp một chơi trò này cũng đâu hỏi người khác là bạn thích màu gì đâu?

Đương nhiên Lục Dĩ Thành nghe ra được cô đang cười anh, lại trả lời rất nghiêm túc: "Thế nhưng tôi muốn biết thật mà."

Muốn biết tất cả về cô, thích màu gì cũng muốn biết.

Giang Nhược Kiều sững sờ, nhìn vào mắt anh, cũng nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt anh thật.

Anh ấy thực sự muốn biết cái này hả?

Được, cái này rất Lục Dĩ Thành.

"Hình như không có màu thích nhất." Giang Nhược Kiều cũng trả lời anh rất nghiêm túc: "Màu thích mỗi năm cũng khác nhau, nếu là năm nay thì tôi khá thích màu tím, tôi cũng rất thích màu xanh dương. Nhưng năm nay thích không có nghĩa năm sau cũng thích, năm ngoái tôi thích màu xanh lá, năm nay thấy rất bình thường."

Phản ứng đầu tiên của Lục Dĩ Thành là: "Còn như vậy được hả?"

Giang Nhược Kiều liếc anh: "Cậu chưa thấy bao giờ nên mới kinh ngạc thôi, hay có biết mỗi năm đều có một màu hot trend không?"

Lục Dĩ Thành do dự lắc đầu, đúng là không biết thật.

"Mỗi năm đều có một màu hot trend, mỗi năm cũng khác nhau." Giang Nhược Kiều thở dài một hơi: "Được rồi, không biết cũng không sao hết. Tóm lại màu tôi thích mỗi năm cũng khác nhau."

Lục Dĩ Thành: “Biết rồi, tôi nhớ rồi.”

“Được rồi.” Giang Nhược Kiều ra hiệu cho anh xoay bút máy, anh nghiêng người, quay bút máy.

Kết quả lại nhắm vào Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều kêu lên: “Lục Dĩ Thành có phải cậu đang ăn gian không đấy?” Sao chổi cũng không thể như vậy được.

Lục Dĩ Thành cũng rất vô tội: “Không, hay là cậu xoay thêm lần nữa nhé?”

Giang Nhược Kiều xua tay: “Thế thì chán lắm, được rồi, lần này tôi chọn mạo hiểm.”

Lục Dĩ Thành rất ít khi chơi những trò thế này: “...”

Khó quá! Còn khó hơn cả tăng ca nữa.

“Thường sẽ bảo đi tán tỉnh ai đó, cái này là khi chơi ở bên ngoài.” Giang Nhược Kiều giảng giải cho anh: “Hoặc là gọi điện tỏ tình với ai đó, cậu chọn một cái đi.”

Cô đã ám chỉ rất rõ ràng rồi.

Nếu anh bảo cô gọi điện tỏ tình.

Vậy thì, điện thoại của anh sẽ đổ chuông ngay lập tức.

Nhưng mà... người ngồi trước mặt cô không phải ai khác, mà là Lục Dĩ Thành, Anh vô thức lắc đầu: “Không đâu.” Anh không thích yêu cầu người khác như vậy. Tán tỉnh cũng được, tỏ tình cũng thế, anh sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy.

Giang Nhược Kiều: “...”

Lục Dĩ Thành tuyệt đối không biết rằng anh đã bỏ lỡ điều gì.

Anh cũng không biết rằng, từ lúc còn ở trong bụng mẹ, đây là lần đầu tiên cô giúp người con trai khác theo đuổi mình. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trong đời này, sẽ không có người thứ hai nhận được đãi ngộ như vậy nữa.

"Được." Giang Nhược Kiều gật đầu: "Vậy cậu nghĩ đi."

Lục Dĩ Thành suy nghĩ, đúng lúc gọt xong cam: "Hay là cậu thử thách ăn cam đi?"

Giang Nhược Kiều thực sự cạn lời luôn: "Quả cam này của cậu có độc à?"

Còn bảo cô thử thách ăn cam, thế mà anh cũng nghĩ ra được! Cũng chỉ có anh mới nghĩ ra được thôi!

Lục Dĩ Thành còn đưa cam đã gọt xong cho cô.

Chơi thêm hai ván nữa, lần này nhân phẩm của Giang Nhược Kiều bùng nổ, cuối cùng bút máy cũng quay về phía Lục Dĩ Thành, cô xoa xoa bàn tay, cực kì hưng phấn: "Lục Dĩ Thành, bạn học Lục, tự cậu chọn đi, mạo hiểm hay nói thật!"

Lục Dĩ Thành thấy cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ: "Nói thật đi."

Giang Nhược Kiều cười hai tiếng: "Vậy được, tôi ra đòn hiểm đây."

Cô nhìn vào mắt anh, hỏi rằng: "Bây giờ cậu có đang thích ai không?"

Cô biết, mình đang hỏi tào lao, chỉ cần là người có mắt thì đều nhìn ra được. Bản thân cô cũng nhìn ra, nhưng... cô vẫn muốn hỏi.

Cô phá lệ với Lục Dĩ Thành giúp anh theo đuổi mình, là vì cô cảm thấy cô đang làm chuyện đúng đắn, đang làm chuyện cô muốn làm.

Cô biết, cho dù cô đứng bất động tại chỗ, anh vẫn sẽ ra sức đi tới trước mặt cô.

Anh không biết suy nghĩ của cô, cũng không hiểu suy nghĩ của cô nhưng vẫn sẽ đi về phía cô, còn đối xử tốt với cô, sau đó nói một câu, anh chỉ đang làm chuyện anh muốn làm.

Gần đây cô cũng có lương tâm, hoặc là nói chỉ có lương tâm với anh, cô mong rằng anh sẽ cảm nhận được cảm giác hạnh phúc nhất trong truyền thuyết.

Cảm giác hạnh phúc nhất trên đời là gì?

Đó là phát hiện người bạn thích cũng thích bạn.

Cứ cảm thấy người tốt như anh nên được sống vui vẻ một chút.

Lục Dĩ Thành nghe thấy câu hỏi này thì vô thức nhìn cô, rồi lại cụp mắt suy nghĩ vài giây rồi mới trả lời: "Có."

Anh có người mình thích, mỗi ngày đều gấp hoa hồng với tình cảm đong đầy.

Giang Nhược Kiều cũng im lặng.

Cho dù chỉ trả lời một chữ "có", anh cũng rất trang nghiêm rất thành kính. Giang Nhược Kiều, mày không thiệt đâu. Cho nên phá lệ vì một người thế này thì đã sao? Lẽ nào anh ấy không xứng đáng à?

Những câu hỏi mà Lục Dĩ Thành hỏi, người nghe thì thấy nhàm chán.

Lúc thì anh hỏi cô thích mày gì, lúc thì hỏi cô thích thời tiết như nào, toàn là mấy chuyện vặt vãnh. Giang Nhược Kiều không cảm thấy nhàm chán là bởi vì cô cảm nhận được rồi, anh thực sự muốn biết, chẳng ai chống lại được cảm giác được trân trọng này cả.

"Lục Dĩ Thành, chơi xong ván này thì kết thúc thôi." Giang Nhược Kiều nói: "Lần này tôi chọn nói thật, cậu hỏi một câu đi. Cho dù hỏi gì tôi cũng sẽ trả lời."

Lục Dĩ Thành im lặng.

Anh có một điều muốn hỏi nhất.

Cứ bỏ lỡ như vậy sao? Lục Dĩ Thành không muốn. Cuối cùng anh cũng lấy được can đảm, mang tâm trạng được ăn cả ngã về không, cuối cùng, cuối cùng anh cũng hỏi điều này...

"Bây giờ cậu có đang thích ai không?"

Giang Nhược Kiều cũng coi như thở phào một hơi.

Cô biết mà.

Anh đã muốn hỏi như vậy từ lâu rồi.

"Câu hỏi này ấy à..." Giang Nhược Kiều không định trêu anh, dù gì với câu hỏi này, cô có thể trả lời là "có", đây cũng là câu hỏi cuối cùng.

Nhưng như vậy sẽ khiến anh thấy thấp thỏm.

Giang Nhược Kiều à Giang Nhược Kiều, đây chắc chắn là lần duy nhất trong đời mày.

Không thể có lần thứ hai nữa, cũng không thể phá lệ vì người thứ hai nữa.

Cô nhìn anh, nhìn chằm chằm: "Vươn tay ra, ngửa lòng bàn tay lên."

Lục Dĩ Thành thấy khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn vươn tay ra, Giang Nhược Kiều thấy dáng vẻ này của anh, không nhịn được cười nói rằng: "Tôi có ảo giác như tôi là cô giáo của cậu, còn cậu là học sinh bị đánh bằng thước kẻ vậy."

Lục Dĩ Thành: "..."

Bây giờ giáo viên không được đánh học sinh bằng thước kẻ nữa rồi.

Giang Nhược Kiều cũng vươn tay ra, nhịp tim cô cũng đang tăng lên đều đặn. Cô dừng lại trong không trung một lúc, kéo lấy bàn tay anh với

ánh mắt kiên định.

Lục Dĩ Thành như bị giật điện.

Ngón tay bị cô kéo như có dòng điện chạy qua.

Giang Nhược Kiều cụp mắt, viết một chữ từng nét một bằng đầu ngón tay lên lòng bàn tay anh.

Lục.

Trái tim Lục Dĩ Thành đập điên cuồng không thôi, anh tưởng mình cảm nhận nhầm, thậm chí muốn nói với cô rằng "cậu viết lại lần nữa đi", nhưng lại không nói ra mà ngây ngẩn hỏi: "Lục Tư Nghiên?"

Giang Nhược Kiều: "?"

Chịu thôi chịu thôi.

Sao người này lại tụt IQ ngay lúc quan trọng này vậy, dùng IQ lúc làm bài tập thường ngày đi chứ!

Giang Nhược Kiều bu ồn bực muốn chết, vỗ tay vào lòng bàn tay anh, dùng sức một chút.

Lục Dĩ Thành, cậu mau đi đi!

Chương 124:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đây đã là giới hạn những gì Giang Nhược Kiều có thể làm rồi.

Trước ngày hôm nay, cô cũng không ngờ rằng mình còn có một mặt như vậy.

Dù ở tuổi mới biết yêu, dù khi đó cô có thiện cảm với một nam sinh nào đó, nhưng cũng không buông bỏ sự e dè và kiêu ngạo của mình.

Giang Nhược Kiều bực bội đứng lên, hôm nay có thể dừng lại ở đây được rồi, anh chàng ngốc ạ, buổi tối cứ tiếp tục gấp hoa hồng của anh đi, gấp tới chín trăm chín mươi chín bông đi.

Lục Dĩ Thành không hiểu ra làm sao, vẫn chưa hoàn hồn lại, phản ứng đầu tiên là ngăn cô lại lúc cô đứng dậy đi ra cửa: "Cậu đi đâu thế?"

Giang Nhược Kiều mỉm cười, hình như lại quay trở về lúc bọn họ vừa mới quen biết. Dưới ánh nến lập lòe, cô nói rằng: "Về thôi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, tôi muốn về nghỉ sớm chút."

Lúc này Lục Dĩ Thành mới rụt tay về.

Thành thật tiễn cô tới cửa, nhìn một mảnh đen kịt bên ngoài lại không yên tâm nổi: "Cậu đợi tôi chút, tôi đưa cậu lên tầng."

Bây giờ mất điện, thang máy cũng dừng rồi, muốn lên trên chỉ có đi thang bộ thôi.

Giang Nhược Kiều chẳng thèm để ý đến anh, ngoảnh mặt làm ngơ đi ra ngoài.

Lục Dĩ Thành vội vàng lấy chìa khóa trên tủ giày, đi theo cô luôn mà chẳng đổi dép lê.

Anh biết mình làm hỏng chuyện rồi.

Anh vốn không phải kẻ ngốc, chỉ khi gặp Giang Nhược Kiều, cảm quan và phản ứng mới không nhạy bén như bình thường. Giang Nhược Kiều mở đèn pin điện thoại lên soi cầu thang bộ, Lục Dĩ Thành đi sát theo sau, cô không muốn để ý tới anh nhưng anh cũng mở đèn pin điện thoại lên chiếu bậc thang dưới chân cô. Cô dừng lại... nhưng đột nhiên nhớ tới một câu nói, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Có thể Lục Dĩ Thành là do ông trời mang tới dày vò cô. Rõ ràng cô thấy hơi tức giận, nhưng chưa được mấy phút, nỗi tức giận của cô như một quả bóng bị xịt, nháy mắt đã không còn nữa.

Rõ ràng lúc cô yêu đương có phải người dễ tính kiên nhẫn gì đâu.

Nhưng cho dù không còn giận nữa, cũng không thể thể hiện ra được.

Cô tiếp tục đi lên tầng.

Bây giờ cô đang ở thuê cùng người khác, nhưng người thuê chung kia đã về quê đón tết từ hai ngày trước rồi, cả căn nhà chỉ có một mình cô.

Đi tới cửa, cô móc chìa khóa từ trong túi ra.

Lục Dĩ Thành vẫn đứng ngây ngốc sau lưng cô.

Cô mở cửa đi vào bên trong, nhìn Lục Dĩ Thành đứng ngoài cửa, thở dài một tiếng trong lòng: "Lục Dĩ Thành, cậu còn có chuyện gì không?"

Lục Dĩ Thành im lặng vài giây, người tụt IQ ngay lúc quan trọng là anh, bây giờ anh lại nói: "Xin lỗi."

"Biết rồi." Giang Nhược Kiều nhìn anh chằm chằm: "Còn chuyện gì không?"

Cô quyết định cho anh thêm, thêm, thêm, thêm một cơ hội nữa.

Lục Dĩ Thành nhìn cô rồi lắc đầu, đã không còn chuyện gì nữa, cô nói muốn nghỉ ngơi sớm, còn anh thật sự không biết phải nói gì nữa.

Giang Nhược Kiều: “Bye bye nhé~~”

Cửa bị đóng lại ngay sau đó.

Giang Nhược Kiều ở bên trong dựa lên cửa, nhìn căn phòng tối om, rõ ràng cô nên thấy buồn bực nhưng vẫn kìm lòng không đậu thấy buồn cười. Đương nhiên cô cứ cười mãi cười mãi, lại nhớ tới cảnh cô viết chữ “Lục” lên tay anh khi nãy, ý cười trên mặt bỗng cứng đờ.

Cô tự thấy xấu hổ luôn rồi.

Đây có phải lần đầu tiên trong cuộc đời, lần đầu tiên tán tỉnh một người con trai, người con trai này còn khiến cô không nói nên lời.

Xấu! Hổ! Quá!

Lục Dĩ Thành ngoài cửa đứng đó hồi lâu, mấy lần giơ tay lên định gõ cửa, nhưng vẫn rụt tay về.

Anh quay người, đi về phía cầu thang.

Đi một bước, anh nhớ tới lúc nghỉ hè, cô dựa vào cửa khoanh tay trước ngực cười khẩy nói với anh rằng “Con trai các cậu đều thích nhận em gái quá nhỉ”.

Bước tiếp theo, anh lại nhớ tới lúc tìm nhà trẻ cho Tư Nghiên, cô bung dù đi bên cạnh che nắng cho anh.

Thêm bước nữa, ở bên ngoài ga tàu điện ngầm, cô nói với anh bằng vẻ nghiêm túc “Tôi không muốn làm khó cậu, tôi sẽ chia tay với anh ta”.

Lại một bước, cái đêm cô chia tay với Tưởng Diên, cô quay đầu cười với anh trong hành lang.

Cô rất mệt rất buồn ngủ, dựa vào vai anh thiếp đi.

Cô mặc áo choàng, nhìn anh trong màn tuyết bay bay.

Không biết từ bao giờ, anh đã có nhiều hồi ức như vậy. Không biết từ bao giờ, cô đã trở thành một sắc màu sặc sỡ trong cuộc đời anh. Lục Dĩ Thành, mày đang sợ cái gì? Sợ mất cô ấy ư? Nhưng mày đã có được bao giờ đâu.

Lục Dĩ Thành nghĩ thông suốt điều gì đó, quay trở lại nhà mình, đổi sang giày chạy bộ, cầm điện thoại ra khỏi cửa.

Gần như chạy điên cuồng cả một đường.

Gió lạnh căm căm, người đi đường không có ai là không bước đi vội vã. Anh hứng gió lạnh, tâm trạng kích động, anh chạy rất lâu tới từng tiệm hoa, rất nhiều tiệm hoa đã đóng cửa vào giờ này. Anh cũng không biết mình tìm ở bên ngoài bao lâu, cuối cùng, cuối cùng cũng tìm được một tiệm hoa vẫn còn mở. Nhân viên tiệm hoa đã chuẩn bị đóng cửa rồi, khi thấy một chàng trai vừa trẻ vừa đẹp trai đi vào thì thấy hơi kinh ngạc: "Anh đẹp trai, anh muốn mua hoa à?"

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Đúng, tôi muốn mua hoa."

Anh không biết phải tỏ tình thế nào. Chỉ từng nghe nói, nên chuẩn bị một bó hoa.

Một bó hoa và một trái tim chân thành.

Nhân viên sững sờ: "Hoa gì ạ?"

"Hoa hồng."

Khoảng mười phút sau, Lục Dĩ Thành ôm một bó hoa hồng đi ra.

Cùng lúc này, Giang Nhược Kiều đang nhàn rỗi không có việc gì, tâm trạng cũng có mà bình tĩnh được, bèn ngồi trên sô pha tìm cách gấp hoa hồng giấy một cách nhàm chán.

Thực sự rất nhàm chán.

Một video mười phút, vậy mà cô cũng xem hết, xem hết rồi lại không nhịn được buồn cười. Cái này khó thật đấy, Lục Dĩ Thành cảm khái tiết thủ công của nhà trẻ quá khó không chỉ một lần, người như vậy lại gấp hoa hồng mỗi ngày cũng liều thật. Cô vốn cũng định gấp thử, xem video được vài phút bèn quyết định từ bỏ... Loại chuyện thế này vẫn nên giao cho Lục Dĩ Thành làm thôi!

Ngay lúc Giang Nhược Kiều đang đứng dậy định mò mẫm đi tắm thì có người gõ cửa.

Cô khiếp sợ, muộn thế này rồi, là ai thế nhỉ?

Cô đoán là Lục Dĩ Thành nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không chắc lắm, sợ là cái anh chàng ngốc nghếch đó bây giờ còn chưa tỉnh táo lại đâu.

Nếu cô sống một mình ở khu khác, buổi tối mất điện như thế này mà có người tới gõ cửa, chắc chắn cô sẽ suy diễn ra rất nhiều tình tiết của bản tin pháp luật, nhưng chỉ cần nhớ tới Lục Dĩ Thành đang sống ở tầng dưới thì cô chẳng sợ gì hết.

Cô đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, bên ngoài tối om om.

Người bên ngoài cất tiếng: "Là tôi, Lục Dĩ Thành đây."

Giang Nhược Kiều thở phào một hơi.

Cô lại khơi lên tâm lý muốn chọc ghẹo anh: "Cậu nói phải thì là phải à? Thế chúng ta đọc ám hiệu một một đi."

Lục Dĩ Thành ở ngoài cửa thở hổn hển, nghe thấy vậy vẫn cười nhẹ nhàng: "Được, đọc ám hiệu."

Giang Nhược Kiều dựa lưng vào cửa: "Cậu tới tìm ai?"

"Tìm Giang Nhược Kiều."

"Giang Nhược Kiều thích màu gì nhất?"

Lục Dĩ Thành bật cười: "Năm nay thích màu tím với màu xanh dương, năm ngoái thích màu xanh lá. Năm sau còn chưa biết, đến lúc đó anh sẽ hỏi."

"Được rồi. Xác định cậu là Lục Dĩ Thành rồi." Giang Nhược Kiều mở cửa ra, trên mặt vẫn còn ý cười, lại nhìn thấy anh ôm một bó hoa hồng.

Cô có thể cảm nhận được trái tim mình như bị người khác ấn nút tạm dừng.

Cho nên, anh đi mua hoa hả?

Cô sững sờ nhìn anh.

Lục Dĩ Thành chạy một mạch về nhà, lại leo một mạch mấy tầng, có thể là do hơi nóng nên anh mở khóa áo phao, để lộ áo len mặc bên trong, là cái áo mà Giang Nhược Kiều đã mua tặng anh.

"Tôi vừa mới đi mua hoa." Rõ ràng Lục Dĩ Thành hơi hối hận: "Không hỏi cậu thích hoa gì."

Giang Nhược Kiều không hề ngờ tới anh sẽ đi mua một bó hoa, một bó hoa tươi thực sự.

Cô tưởng rằng cho dù anh có tặng hoa, cũng sẽ tặng cô những bông hoa hồng đã gấp kia.

Nhưng suy nghĩ lại, người này vốn chẳng ngây ngốc bình thường. Tư Nghiên nói chín trăm chín mươi chín bông, anh có thể đặt quyết tâm gấp chín trăm chín mươi chín bông thật. Một bông cũng không thiếu được. Được rồi, anh thích gấp thì gấp... cô cũng không thể ngăn anh được.

Cô không nhận bó hoa kia, mà hỏi anh: "Đây là có ý gì?"

Lục Dĩ Thành nhìn vào mắt cô, nói rằng: "Cậu nói cậu không may mắn, ban nãy lúc chơi trò chơi, ngòi bút luôn chỉ vào cậu. Bây giờ, cậu cứ coi như nó chỉ vào tôi đi, cậu hãy chọn nói thật hay mạo hiểm giúp tôi, nói thật

hay mạo hiểm đều được hết. Dù cậu có hỏi gì tôi cũng trả lời, cho dù cậu muốn tôi làm gì, tôi cũng sẽ làm."

"Nói tào lao gì thế?" Giang Nhược Kiều lẩm bẩm: "Bảo cậu hái sao trên trời thì cậu cũng đi à?"

Không đợi Lục Dĩ Thành nói gì, cô lại nhìn anh, hỏi thẳng thắn: "Tôi không hứng thú với mạo hiểm, hỏi cậu sự thật thôi, Lục Dĩ Thành, cậu thích ai?"

Rõ ràng cô đã biết đáp án nhưng vẫn sẽ hồi hộp.

Tục ngữ có câu gần son thì đỏ gần mực thì đen... Lục Dĩ Thành cũng học cái xấu rồi, vậy mà lại học theo giọng điệu trước đó của cô: "Cậu vươn tay ra đi."

Khóe môi Giang Nhược Kiều cong lên, vừa lẩm bẩm "giở trò gì vậy chứ cái đồ bắt chước", vừa vươn tay ra, ngửa lòng bàn tay lên.

Một tay Lục Dĩ Thành ôm bó hoa kia, một tay khác chạm vào lòng bàn tay cô, viết chữ Kiều từng nét một lên lòng bàn tay cô.

Thiên đạo luân hồi, không tin thì ngẩng đầu lên xem!

Coi như Giang Nhược Kiều đã tìm được lại thể diện, chớp mắt hỏi rằng: "Đồng chí Kiều Đức Cương?"

Kiều Đức Cương là tên ông ngoại cô.

Lục Dĩ Thành: "..."

Giang Nhược Kiều bật cười ha hả.

Cô đã báo được thù! Yeah!

"Đúng là anh thích ông ngoại." Lục Dĩ Thành nói như vậy: "Có điều, không phải đáp án câu em hỏi. Giang Nhược Kiều." Anh gọi cô một tiếng: "Anh rất thích em."

Giang Nhược Kiều cúi đầu, suy nghĩ một lúc.

Sau đó đưa tay ra.

Lục Dĩ Thành đưa hoa cho cô, cô ôm lấy: "Hoa chẳng còn tươi nữa rồi. Thế này mà anh cũng không biết chọn nữa."

Đúng vào lúc này, đèn ở cửa vang lên tiếng tách tách, có điện rồi.

Cứ ở trong bóng tối mãi, đột nhiên xuất hiện ánh sáng, mắt Giang Nhược Kiều cũng không chịu nổi mà vô thức nhắm lại, ngay sau đó lại cảm nhận được bàn tay anh che mắt cô lại, chắn ánh sáng giúp cô.

Bàn tay anh ấm nóng.

Cô còn ngửi được mùi bột giặt thoang thoảng ở tay áo anh.

Ánh trăng đêm nay rất đẹp, phải không?

Sau tối hôm nay, Lục Dĩ Thành lại có thêm một thân phận... Bạn trai của Giang Nhược Kiều.

Chiều ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành cứ như ghế làm việc có đinh, đứng ngồi không yên, nghiêng trái ngó phải, nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại.

Đương nhiên hành động này của anh cũng thu hút sự chú ý của người khác.

Hạ Lễ đi tới, ngồi phịch lên bàn làm việc của anh: "Em sao vậy, ghế ngồi không thoải mái à?"

Lục Dĩ Thành không nhúc nhích nữa.

Thực ra anh đang đợi tin nhắn của Giang Nhược Kiều.

Lúc ba giờ, anh gửi một tin nhắn cho cô, nói với cô rằng đã bán máy sấy rồi, tối hay hẹn cô đi ăn cơm dạo phố.

Bây giờ là bốn giờ mười lăm phút, cô vẫn chưa trả lời, chắc vẫn đang bận.

"Không ạ, rất thoải mái." Lục Dĩ Thành trả lời.

Hạ Lễ ồ một tiếng: "Tới tối cùng nhau đi ăn không?"

Lục Dĩ Thành lắc đầu: "Em có việc."

"Em có việc?" Hạ Lễ nghi ngờ nhìn anh: "Một đứa FA như em thì có việc gì chứ?"

Không thể trách Hạ Lễ nghi ngờ như vậy được, thực ra các đồng nghiệp trong công ty đều nghe ngóng, nghe nói anh đang theo đuổi một cô gái. Hạ Lễ còn lén lút xem lý lịch của hotgirl trường đại học A bọn họ.

Ví dụ như học sinh xuất sắc, từng được công ty điện ảnh và đạo diễn móc nối, chỉ cần cô gật đầu có phim đóng ngay. Ví dụ như người ta có bao nhiêu fans trên tài khoản mạng xã hội... Chỉ cần cô muốn, dựa vào lưu lượng này đã kiếm được rất nhiều tiền.

Tóm lại, cô gái này rất khó theo đuổi, Lục Dĩ Thành rất cố chấp.

Biết anh đang theo đuổi là một chuyện, nhưng đều cho rằng anh không thể tán đổ được ngay.

Lục Dĩ Thành nghe thấy lời này thì im lặng.

Vấn đề này...

Sáng sớm hôm nay, Giang Nhược Kiều đăng một bài lên vòng bạn bè, kèm với hai bức ảnh, một bức là bó hoa hồng mà Lục Dĩ Thành tặng, một bức là người đàn ông che ô trong màn tuyết trắng, chỉ có bóng lưng.

[Người trong bức ảnh thứ hai chính là bạn trai vừa mới lên chức. Đoán xem anh ấy là ai nào, đoán sai thì sẽ bị tôi đánh, đoán đúng tôi sẽ gửi lì xì một xu cho cưng~]

Lúc Lục Dĩ Thành nhìn thấy bài đăng vòng bạn bè này thì còn đang uống nước.

Suýt chút nữa thì bị sặc.

Vậy thì, bây giờ anh có thể trả lời vấn đề này rồi.

Lục Dĩ Thành ngước mắt lên nhìn Hạ Lễ, vẻ mặt bình tĩnh, trả lời từng câu từng chữ: "Là anh chứ không phải em. Bây giờ em không phải cún con cô đơn nữa rồi."

Hạ Lễ: "?"

Những đồng nghiệp khác nghe thấy: "?"

Chương 125:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Không ai ngờ tới Lục Dĩ Thành lại âm thầm tung tin sốc như vậy, anh đã tán đổ Giang Nhược Kiều rồi.

Không chỉ công ty của Lục Dĩ Thành rung chuyển.

Mà bắt đầu từ sáng tới tận chiều vòng bạn bè của Giang Nhược Kiều cũng không ngừng lại, liên tục có người nhắn tin hỏi cô thực hư về chuyện này. Giang Nhược Kiều không thường xuyên đăng bài trên vòng bạn bè, đột nhiên cô đăng một bài hot như vậy đã đốt cháy tâm hồn nhiều chuyện của tất cả mọi người...

[OMG!! Là cái người mà tôi nghĩ đấy hả? Tôi từng thấy cái ô kẻ caro này rồi!]

[Tiểu Kiều nhà chúng ta cứ thế bị người ta tán đổ mất rồi hu hu hu, Lục Dĩ Thành, vận may của anh vẫn còn ở đằng sau đấy!]

[Ha ha ha, nhiều lượt comment với like ghê, tôi còn tưởng là bắt gặp minh tinh nào công khai hẹn hò cơ, hot girl trường và hotboy trường đúng là xứng đôi nhất… Có bạn học cùng cấp ba kia siêu xinh luôn mà lại đi kiếm một tên xấu đau xấu đớn làm tôi tan nát cõi lòng. Tiểu Kiều, cô phải chụp ảnh bạn trai cô nhiều vào để cho chúng tôi rửa mắt đó nha!]

Tuy đang nghỉ nhưng trên diễn đàn trường, mọi người vẫn hóng drama rất nhiệt tình nên tất nhiên không thể bỏ qua tin tức quan trọng này rồi.

Mọi người trên diễn đàn trường cũng bàn tán xôn xao: [Lần trước có ai mở cược Lục Dĩ Thành có theo đuổi được Giang Nhược Kiều không đúng không? Bây giờ chúng ta tiếp tục, xem sau này bọn họ có kết hôn không, tôi cược có, giao hẹn đi, sau năm năm mười năm nữa sẽ có kết quả, bạn nào biết thì nhớ đăng bài đấy nhá! Tôi nhất định phải theo bộ phim thần tượng này đến kết, là BE hay HE, chúng ta sẽ rửa mắt mong chờ!]

[...Tôi cũng cảm thấy bọn họ sẽ kết hôn, cảm giác rất khó hiểu… Có thể là do bọn họ rất có tướng phu thê chăng?]

[… Ha ha ha vãi cả tướng phu thê! Khó kết hôn lắm, Giang Nhược Kiều là người thành phố Khê, mấy năm nay thành phố Khê phát triển tốt như vậy, có khi tốt nghiệp xong cô ấy sẽ về quê. Dù sao tôi cũng cảm thấy, để từ đồng phục đến váy cưới được thì khó lắm. Đương nhiên nếu như bọn họ kết hôn, đến lúc đó tôi sẽ gửi tiền mừng! Dù sao cũng được chứng kiến một tình yêu đẹp đẽ như vậy mà~]

[… Khó nói lắm, tôi biết xem tướng một chút, khuôn mặt Lục Dĩ Thành thuộc kiểu thực tế chững chạc, rất trung thành với bạn đời. Trước có nhiều người theo đuổi cậu ấy như vậy mà có thấy cậu ấy rung động đâu, lần này tôi thấy cậu ây đổ trước Giang Nhược Kiều rồi… Hai người này rất hợp nhau, nghe nói còn lên cả kế hoạch học nghiên cứu sinh rồi. Nhưng dù có thế nào thì kết hôn cũng không phải điểm cuối, mọi người cứ hưởng thụ quá trình yêu đương là được rồi!]

Hôm nay Giang Nhược Kiều bận đến bù đầu.

Không chú ý tới diễn đàn trường nói gì, ngay cả điện thoại cũng không xem.

Đợi đến lúc cô rảnh rỗi đã là hơn năm giờ rồi, cầm điện thoại lên xem thì suýt chút nữa bị dọa sợ, mấy trăm tin chưa đọc, có quảng cáo, có tin trong nhóm cũng có cả tin người khác gửi.

Lục Dĩ Thành được cô nâng hot rồi.

Tin đầu tiên cô đọc đúng là tin anh gửi.

Lục Dĩ Thành: [Đã bán máy sấy cho đồng nghiệp rồi, giá cả cũng hợp lý.]

Lục Dĩ Thành: [Tan làm xong có rảnh không? Rảnh thì chúng ta cùng đi ăn rồi dạo phố nhé?]

Giang Nhược Kiều uống một hớp nước, nhớ lại trong đầu một lần. Thật ra vốn dĩ cô vẫn còn việc, khoảng thời gian này bận quá, sắp một tuần cô không đăng video rồi, rất nhiều fans nhắn tin hỏi cô. Theo kế hoạch được lập ra vào mấy ngày hôm trước thì hôm nay được sắp xếp để edit video, nhưng mà…

Phải thả lỏng một chút chứ.

Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên chính thức yêu nhau.

Nếu không thì cứ để tối về tăng ca, đi về xong edit video sau.

Nguyên tắc yêu đương thứ nhất của nhà họ Giang, không thể lạnh nhạt với bạn trai vừa lên chức ngay vào ngày đầu tiên được.

Giang Nhược Kiều vui vẻ rep lại: [Được ạ ~]

Mặc dù biết anh sẽ không như vậy nhưng cô vì trêu anh nên lại bổ sung thêm một câu: [Đừng có chọn nơi nào mà cần chúng ta phải đi bộ một cây số trong gió lạnh để đến ăn đấy.]

Lục Dĩ Thành vẫn còn bị người khác hỏi chi tiết về chuyện hẹn hò.

Điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên rung lên, anh vội vàng cầm điện thoại đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Lục Dĩ Thành không muốn bị bọn họ tiếp tục hỏi có phải anh có bí quyết gì không nữa.

Lục Dĩ Thành đỏ bừng tai đi vào nhà vệ sinh trong tiếng hô hào của mọi người, lúc này mới mở wechat ra, nhất thời không nén được cười.

Anh biết, cô đang nhắc tới lần ăn chung trước đó.

Lục Dĩ Thành: [Cam đoan là không. Thế em muốn ăn gì?]

Giang Nhược Kiều: [Mini Bowl?]

Lục Dĩ Thành: [Tha anh đi.]

Giang Nhược Kiều: [Được rồi, em ăn gì cũng được, anh tự xem rồi chọn đi.]

Lục Dĩ Thành: [Được rồi.]

Anh đứng trước bồn rửa tay, bắt đầu mở các trang web đánh giá lên xem với vẻ mặt nghiêm túc. Anh rất ít khi ăn bên ngoài, cũng không biết nhà hàng nào ngon, đây là lần đầu tiên anh làm việc riêng trong giờ làm việc, cũng may là hết việc bận rồi với có cơ hội và điều kiện để làm việc riêng. Anh bỏ ra hơn nửa tiếng để nghiên cứu những nhà hàng này, cẩn thận đọc bình luận dưới các nhà hàng, cuối cùng quyết định chọn một nhà hàng.

Đúng sáu giờ Lục Dĩ Thành tan làm.

Giang Nhược Kiều bận việc ở công ty đến tận sáu rưỡi mới tan làm. Lúc cô tới, vừa khéo tới lượt thứ nhất xếp hàng lấy số.

Quan hệ của họ đã thay đổi nhưng lại giống như không có gì thay đổi cả, vẫn ở bên nhau giống như trước kia.

Mới xác định quan hệ nên cả hai đều cảm thấy ngọt ngào xen lẫn ngượng ngùng.

Trước đây Lục Dĩ Thành dám nhìn thẳng vào mắt Giang Nhược Kiều nhưng hôm nay anh cố ý né tránh ánh nhìn chăm chú của cô mấy lần liên tiếp.

Hôm nay chủ yếu là dạo phố.

Mặc dù Lục Dĩ Thành nói là đã bán cái máy sấy mua cho cô nhưng lần này ra ngoài anh vẫn mang theo cả thẻ ngân hàng gì đó đi. Thật sự yêu một người chính là như vậy, ý nghĩ đầu tiên chính là tiêu tiền cho cô ấy… Ít nhất giờ khắc này, Lục Dĩ Thành hoàn toàn không thèm để tâm đến bốn

chữ chênh lệch giá cả, cũng không suy nghĩ, anh chỉ muốn mua cho cô một ít đồ cô thích, cho dù là rẻ hay đắt.

"Nhà hàng này thế nào, em thích không?" Lục Dĩ Thành hỏi.

Cái dáng vẻ nghiêm túc kia như là chỉ ước gì cầm bút viết lại vào sổ.

Trong tay Giang Nhược Kiều vẫn còn cầm chén trà, đôi mắt xinh đẹp xoay chuyển, cười nói: "Sao thế này, em lại cảm thấy Mini Bowl lần đó ăn ngon hơn đấy."

Lục Dĩ Thành: "…"

"Thật mà! Em không nói bậy đâu."

Lục Dĩ Thành vô cùng bất đắc dĩ: "Anh sợ bốn chữ chênh lệch giá cả kia lắm rồi, em đừng để sau này anh cũng phải thấy sợ khi nghe hai chữ Mini Bowl."

Giang Nhược Kiều hừ nhẹ: "Đó là vấn đề của anh, anh phải học được cách phân biệt em nói thật hay nói đùa trước đã."

Lục Dĩ Thành chắp hai tay lại đặt lên bàn, thở dài một hơi, nói như thật: "Cảm giác đây sẽ là một môn vô cùng khó."

Phân biệt cô nói thật hay nói đùa.

Chả hiểu sao anh lại có cảm giác còn khó hơn cả thi đại học, khó hơn cả thi đậu thủ khoa.

Cơm nước xong xuôi, cửa hàng mở hệ thống sưởi nên rất ấm, Lục Dĩ Thành rất tự giác cầm áo khoác giúp Giang Nhược Kiều.

Hai người đi dạo trong chốc lát, Giang Nhược Kiều muốn vào nhà vệ sinh dặm lại lớp trang điểm.

Hôm nay trang điểm cả ngày, cô cũng sợ mình bị trôi lớp make up hoặc là lớp make up bị xuống tone. Cuộc hẹn hò đầu tiên sau khi xác định mối

quan hệ, đương nhiên là phải hoàn mỹ một chút.

Nhà vệ sinh trong nhà hàng luôn như vậy, nhà vệ sinh nữ luôn có một đội ngũ xếp thành hàng dài thật dài còn bên nhà vệ sinh nam thì lại không một bóng người.

Giang Nhược Kiều đứng xếp hàng, thở dài một hơi, nhắn tin cho Lục Dĩ Thành: [Em phải xếp hàng, có lẽ phải chờ một lúc, anh tìm chỗ nào ngồi chờ em nhé.]

Lục Dĩ Thành: [Được.]

Anh đang định đi xem thử ở đây có quán kem thủ công nào không.

Anh đi nhầm hướng, vậy mà tới khu vực bán đồ xa xỉ.

Rõ ràng khách hàng ở đây ít hơn rất nhiều, Lục Dĩ Thành đang chuẩn bị quay người đi về phía bên kia thì lại liếc thấy một nhãn hiệu quan thuộc.

Nếu anh nhớ không nhầm thì lúc ấy Tưởng Diên có chụp ảnh gửi vào nhóm kí túc xá, nói anh ta muốn mua cái túi xách kia cho Giang Nhược Kiều.

Lúc ấy anh chỉ nhìn lướt qua rồi tắt đi.

Nhưng trí nhớ anh cũng tốt, qua lâu như vậy rồi mà lại nhớ ra ngay lập tức.

Anh do dự một lúc, vẫn đi vào cửa hàng kia.

Trong cửa hàng không có khách.

Có nhân viên tới chào anh, anh chỉ hỏi sơ qua giá mấy chiếc túi, ước tính trong lòng. Đây không phải thứ anh có thể mua nổi. Anh có tiền tiết kiệm, thật ra mua một cái túi cũng không phải không được, nhưng anh biết Giang Nhược Kiều sẽ không thật sự vui vẻ. Anh cũng cũng chẳng muốn cố đấm ăn xôi, áy náy cười với nhân viên rồi ra ngoài. Cửa hàng này tràn ngập một mùi thơm, khác với siêu thị và chợ nông sản.

Anh cảm thấy mùi như vậy nghĩa là đắt đỏ.

Dường như không hợp với anh.

Lục Dĩ Thành đứng ở một nơi yên tĩnh, tuổi thơ anh gắn liền với nghèo khổ, cho dù sau này tự anh có thể kiếm ra tiền, hơn nữa còn kiếm được rất nhiều nhưng anh vẫn luôn tiết kiệm. Tiêu hơn năm mươi nghìn để đi mua một cái túi, đối với anh thì chẳng thể tưởng tượng nổi, cũng không hiểu được. Thật ra cũng sẽ thoáng thấy buồn bã, tính tình anh nhạt nhẽo nhàm chán, trừ ăn cơm dạo phố xem phim ra thì chẳng thể nghĩ được thêm gì thú vị, cũng không đủ khả năng kinh tế để mua cho cô một món quà đắt giá.

Điện thoại anh rung lên.

Là tin nhắn Giang Nhược Kiều gửi đến.

Giang Nhược Kiều: [Vẫn chưa đến lượt em, nhưng sắp rồi… Anh có thể cho em biết tại sao nhà vệ sinh nam của các anh luôn ít người như vậy không?]

Thậm chí Lục Dĩ Thành còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt bực mình của cô từ trong lời nói của cô giờ phút này, rất sinh động.

Anh nở nụ cười: [Anh cũng không hiểu.]

Cô gửi cho anh cái tin này làm anh không còn buồn bã như vậy nữa.

Bây giờ không mua được không có nghĩa là sau này không mua được.

Anh không thể cứ mãi không mua được như này.

Lục Dĩ Thành đi tới bên kia, không lâu sau Giang Nhược Kiều cũng đi từ nhà vệ sinh bên này ra, cô nhìn xung quanh, nhanh chóng tìm được bóng dáng anh, cô cười xán lạn đi về phía anh.

Cô mặc váy len màu trắng ngọc trai, làm tôn lên làn da trắng như tuyết.

Tóc được làm rất đẹp, khi cô đi về phía anh, dường như cả người cô đang sáng bừng lên.

Giang Nhược Kiều hai mươi tuổi thật sự rất xinh đẹp.

Lục Dĩ Thành thấy cô như vậy lại tự nhủ trong lòng, Lục Dĩ Thành, mày phải vĩnh viễn ghi nhớ tâm trạng của mày vào giây phút này.

Sau này dù có bị bao vây trong chuyện cơm áo gạo tiền.

Dù áp lực cuộc sống có kéo nhau mà đến.

Cũng xin mày hãy giữ lại một chút lãng mạn vì cô ấy.

Anh nhớ tới lời Tư Nghiên từng nói, nói trong cái tương lai đó, mỗi lần Lục Dĩ Thành kia được phát tiền thưởng đều sẽ mua túi cho cô. Khi đó phản ứng đầu tiên của anh là làm sao có thể thế được, chắc chắn anh sẽ không làm như vậy.

Nhưng bây giờ, anh lại khao khát như thế, khao khát mình sẽ trở thành anh trong cái tương lai kia.

Việc bản thân "anh" đã làm được thì anh cũng không thể kém cỏi.

Chương 126:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều bừng bừng hứng thú đi dạo phố, có điều cuối cùng cô cũng chẳng muốn mua gì… Dù sao thì trước đó mới qua ngày 11 tháng 11 và ngày 12 tháng 12, trước nữa lại là mùa sắm tết, cô đã mua rất nhiều mỹ phẩm dưỡng da, cũng đủ để dùng tới cuối năm sau, mua thêm nữa cũng chẳng để làm gì. Đồ trang điểm lại càng không cần mua, màu của mấy hãng son gần đây đều không hợp ý cô lắm, mà cô lại vừa từ bỏ việc trang điểm, thế nên đi dạo một vòng cô cũng chẳng mua gì.

Lục Dĩ Thành đi tới đi lui với cô, thấy cô chốc chốc lại xịt nước hoa lên cổ tay ngửi nhưng không mua.

Dùng tăm bông đánh thử son môi qua tấm gương dạ quang, mím môi thật xinh đẹp nhưng cũng không mua.

Sau đó lại dùng đầu ngón tay tán đều phấn má, nhưng vẫn chẳng mua.

Lục Dĩ Thành: "?"

Anh đã thò tay vào túi lấy điện thoại ra chuẩn bị thanh toán rất nhiều lần nhưng cô lại xoay người đi.

Cứ vài lần như vậy, cuối cùng Lục Dĩ Thành không nén nổi tò mò, hỏi: "Không có thứ em thích à?"

Đi dạo lâu như thế, chẳng lẽ lại không thích gì?

Giang Nhược Kiều lắc đầu: "Chưa ưng cái nào ạ."

Lục Dĩ Thành: "..."

Giang Nhược Kiều liếc nhìn anh: "Anh chê em đi lâu quá đấy à?"

“Không. không. không.” Lục Dĩ Thành cực kỳ biết điều đáp: “Anh chỉ thấy nên mua chút đồ.”

Giang Nhược Kiều: “Đi dạo phố thì dạo là chính. Em thích kiểu đi dạo không có mục đích gì như vậy.”

Chỉ có kiểu đi dạo không có mục đích như vậy mới thật sự nhẹ nhàng thoải mái.

Lục Dĩ Thành cực kỳ tâm đắc: “Đúng là có lý.”

“Giờ vẫn sớm.” Lục Dĩ Thành nhìn đồng hồ: “Em muốn đi xem quần áo hay giày không?”

Giang Nhược Kiều quả quyết từ chối: “Em không.”

Lục Dĩ Thành âu sầu nhìn cô.

“Đi dạo phố với anh không nhận được ý kiến và nhận xét thật sự.” Giang Nhược Kiều liếc anh: “Anh với Tư Nghiên đều như nhau, đi dạo phố với hai người, hai người cứ như một cái máy đọc ý, ngoại trừ ‘đẹp’ ra thì chẳng có từ nào khác.”

Lục Dĩ Thành dừng một lát: “Em có từng nghĩ đó là một nhận xét thật lòng không?”

Anh nói rất nghiêm túc.

Giang Nhược Kiều vốn định kìm nén, nghe vậy lập tức không chịu được nữa, giơ tay đánh anh: “Miệng lưỡi anh trơn tru như vậy từ bao giờ thế?”

Lục Dĩ Thành chẳng hiểu sao lại bị ăn đánh, anh sửng sốt, sau đó sờ mũi: “Anh nói thật mà.”

Sau khi thật sự yêu đương, Giang Nhược Kiều phát hiện những lo lắng trước kia của cô đều thừa thãi.

Cứ tưởng anh sẽ chậm chạp, kiệm lời, nhưng đâu phải.

Ví dụ như lúc này đây…

Giang Nhược Kiều cúi đầu nhìn bàn tay đang được anh nắm lấy, không khỏi nhếch khóe môi.

Quả nhiên anh chàng này không phải tên ngốc.

Sao tên ngốc có thể biết nắm tay cô khi cô không chú ý chứ.

Hay tay đan vào nhau, Lục Dĩ Thành đi phía trước, nắm lấy tay cô.

Thế nên Giang Nhược Kiều không thể nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Lục Dĩ Thành.

Anh cũng chẳng biết mình lấy đâu ra dũng khí, cứ như thể bị thứ gì đó điều khiển, tới khi anh phản ứng lại thì đã nắm lấy tay cô.

Đương nhiên Lục Dĩ Thành đã chuẩn bị tâm lý vô số lần trong lúc Giang Nhược Kiều không thấy.

Nhưng một lần lạ, hai lần quen, ngày đầu tiên yêu nhau đã đạt được thành tựu nắm tay, hơn nữa có thể dự đoán, bắt đầu từ ngày mai động tác này của anh sẽ càng thêm thành thạo.

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều mua một bộ lego cho Lục Tư Nghiên, Lục Dĩ Thành trả tiền.

Lúc Lục Dĩ Thành cầm theo hộp lego ra ngoài còn nói: “Hôm nay đi dạo phố là để mua đồ cho em mà.”

Giang Nhược Kiều: “Chín bỏ làm mười đi, mua cho con trai cũng là mua cho em mà.”

Lục Dĩ Thành bật cười: “Cũng phải.”

“Có phải em là người mẹ tốt không?” Giang Nhược Kiều bị cảm động bởi chính mình, đi dạo lâu như thế, rõ ràng có người muốn vung tiền cho cô mua sắm, thế mà cô lại chẳng mua gì cho mình, chỉ mua đồ chơi cho con trai. Cô phải tự phát cho mình một bài mang tên “Người mẹ tốt của tôi” mới được.

Lục Dĩ Thành nắm chặt tay cô: “Người mẹ tốt 96 điểm.”

Giang Nhược Kiều còn muốn chất vấn anh vì sao lại thiếu bốn điểm thì anh đã bổ sung một câu: “Giang Nhược Kiều một trăm điểm.”

Giang Nhược Kiều sững sờ.

Hình như yêu đương sẽ khiến trái tim con người ta trở nên mềm mại.

Bởi vì trong lòng có một người đúng không? Cô thừa nhận, cô bị những lời này của Lục Dĩ Thành làm cho rung động.

Những lời này êm tai hơn nhiều so với “em đẹp lắm” “anh rất thích em” “em đẹp nhất”.

Là người mẹ 96 điểm.

Nhưng Giang Nhược Kiều thì một trăm điểm.

Cô luôn cảm thấy, có lẽ người hiểu cảm giác của cô nhất trên đời này chính là Lục Dĩ Thành. Bởi vì họ có chung cảnh ngộ, còn cùng nhau trải qua một sự việc mà có khả năng hầu hết mọi người trên thế giới này đều sẽ không trải qua.

Giang Nhược Kiều, cô thật may mắn.

Vậy mà gặp được một người như Lục Dĩ Thành.

Vì nốt nhạc đệm rất nhỏ ấy, Giang Nhược Kiều lại phá lệ vì Lục Dĩ Thành một lần nữa, khi đặt vé xe về thành phố Khê ăn tết, cô đã hỏi ý kiến anh và mua thêm một vé cho anh. Cô cũng không phải là kiểu người lặng lẽ

làm gì đó cho đối phương, cô đã nói rất nhiều lần bên tai Lục Dĩ Thành: "Lục Dĩ Thành, anh chính là bạn trai đầu tiên em đưa về nhà ăn tết đấy."

Tuy không phải người bạn trai đầu tiên của cô, nhưng chắc chắn là người bạn trai được cô phá lệ rất nhiều lần.

Lục Dĩ Thành phối hợp với cô, thành khẩn gật đầu: "Đúng vậy, anh thật sự rất lấy làm vinh hạnh."

Đương nhiên không phải chỉ vì vậy mà cô đưa Lục Dĩ Thành về nhà ăn tết, ông bà ngoại đã nói với cô rất nhiều lần, bảo là vì Tư Nghiên nên đưa Lục Dĩ Thành về nhà ăn tết. Lần nào Giang Nhược Kiều cũng không đáp, ngay cả việc mua vé cho Lục Dĩ Thành cô cũng không nói, chính là muốn lặng lẽ tặng cho họ một niềm vui bất ngờ.

Cũng may có rất nhiều tàu từ Bắc Kinh tới thành phố Khê, dù họ đi trúng đợt cao điểm mùa tết cũng vẫn mua được vé.

Tổng cộng hơn năm giờ ngồi xe.

Sau đó Giang Nhược Kiều trực tiếp dựa vào vai Lục Dĩ Thành, Lục Dĩ Thành cảm giác bả vai trĩu xuống, anh nghiêng đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt cô.

"Sao thế?" Giang Nhược Kiều cố ý kiêu ngạo hỏi: "Không được dựa à?"

Lục Dĩ Thành cười: "Đương nhiên là được."

Anh chỉ là nghĩ tới chuyện ở rạp chiếu phim hôm ấy.

Khi đó là tháng mười, giờ đã là tháng hai.

Chưa tới nửa năm mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ lúc ấy anh không ngờ tới có một ngày cô sẽ tựa vào bờ vai anh trong lúc hoàn toàn tỉnh táo như vậy.

Hiển nhiên, Giang Nhược Kiều cũng nghĩ tới ngày đó, cô gặng hỏi anh: "Rốt cuộc hôm ấy em dựa vào vai anh bao lâu thế?"

"Bảy mươi phút." Lục Dĩ Thành trả lời.

Giang Nhược Kiều kéo dài âm điệu: "Nhớ rõ thế, chắc không phải từ lúc em dựa vào vai anh thì anh đã bắt đầu tính giờ luôn đấy chứ? Phải chăng trong lòng anh nghĩ, Giang Nhược Kiều sao thế nhỉ, sao mãi không dậy…"

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ đáp: "Không đâu."

"Thế anh đang nghĩ gì?" Giang Nhược Kiều hỏi.

"Anh chẳng nghĩ gì cả." Lục Dĩ Thành trả lời.

"Trả lời cho có à!"

Khuôn mặt ôn hòa của Lục Dĩ Thành tràn đầy nụ cười bất đắc dĩ.

Đúng là không nghĩ gì cả, đầu óc trống rỗng. Đó là khoảng thời gian trống rỗng dài nhất kể từ khi ký ức của anh được hình thành, ngoại trừ lúc ngủ.

Khi họ tới thành phố Khê trời đã sẩm tối.

Những người về quê ăn tết ngày một nhiều, qua tình trạng tắc khắp trục đường chính, có thể thấy thành phố Khê náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây.

Từ lúc Giang Nhược Kiều lên xe cho tới khi xuống xe, ông bà ngoại và Tư Nghiên thay phiên nhau gọi tới rất nhiều lần.

Giang Nhược Kiều không cho Lục Dĩ Thành lên tiếng, thế nên ông bà ngoại và Tư Nghiên không biết cô đưa Lục Dĩ Thành về cùng.

Lục Dĩ Thành có chút thấp thỏm: "Em chắc chắn là niềm vui bất ngờ, chứ không phải ngỡ ngàng sợ hãi chứ?"

Giang Nhược Kiều bất mãn: "Đã giấu suốt dọc đường rồi, thêm một lúc nữa thì đã làm sao?"

Một tay Lục Dĩ Thành kéo hành lý của cô, một tay cầm quà tết, Giang Nhược Kiều thì chỉ xách một cái túi. Trong sân còn có mấy đứa trẻ đang nghịch pháo, Lục Dĩ Thành chẳng còn tay nào trống để mà nắm tay Giang Nhược Kiều, thế nên anh chỉ có thể cẩn thận che chở cho cô đi vào tòa chung cư.

Hai người lên lầu.

Đứng trước cửa, Lục Dĩ Thành lại có cảm giác "sợ sệt khi về quê".

Giang Nhược Kiều vừa định vươn tay ra gõ cửa thì anh vội gọi cô lại, đột nhiên thấp giọng nói: "Đừng, đợi đã."

"Đợi cái gì?"

Lục Dĩ Thành hít sâu vài hơi: "Chờ anh bình ổn tâm trạng chút đã, không lâu đâu, nửa phút là xong ngay."

Giang Nhược Kiều ung dung nhìn anh.

Chỉ thấy anh hít sâu một hơi, sau đó lại chầm chậm thở ra.

Giang Nhược Kiều phì cười, làm loạn tiết tấu của Lục Dĩ Thành, anh nhìn về phía cô.

Giang Nhược Kiều cũng thấp giọng nói với anh: "Anh biết em nghĩ tới gì không? Em nghĩ tới phương pháp thở Lamaze."

Lục Dĩ Thành: "Đó là cái gì?"

Giang Nhược Kiều: "Anh tự tra mà xem~"

"Được rồi, được rồi, cũng không phải người ngoài, chẳng có gì phải sợ sất, không cần căng thẳng như vậy." Giang Nhược Kiều nói xong bèn xoay

người gõ cửa, Lục Dĩ Thành muốn ngăn cô nhưng không kịp, vì đứng ở ngoài đã có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập đang đi về phía cửa.

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều nghe ra, đó là Lục Tư Nghiên.

Giang Nhược Kiều dứt khoát đưa chiếc túi trong tay cho Lục Dĩ Thành.

Ngay khi cửa mở ra, một viên đạn pháo nhỏ sà vào lòng Giang Nhược Kiều, cô tiện đà ôm lấy cậu nhóc, hai người quấn quýt ôm hôn.

"Mẹ ơi! Con nhớ mẹ chết mất!"

"Mẹ cũng nhớ con lắm!"

Bà ngoại nghe thấy tiếng bèn đi tới, thấy cháu gái và cả Lục Dĩ Thành.

Vẻ mặt Lục Dĩ Thành xấu hổ: "Bà ngoại, làm phiền bà và ông ngoại rồi ạ, chúc ông bà năm mới vui vẻ ạ."

"Thằng nhóc này, còn chưa tới ba mươi mà!" Bà ngoại mừng rỡ nói.

Lúc này Lục Tư Nghiên mới chú ý tới Lục Dĩ Thành, bất ngờ hô một tiếng: "Ba!"

Cậu nhóc nhào vào lòng Lục Dĩ Thành, anh bế con trai lên ước chừng: "Nặng rồi."

Bà ngoại nhìn Giang Nhược Kiều với ánh mắt sâu xa.

Bấy giờ Giang Nhược Kiều lại hơi ngượng ngùng, nghiêng người đi lấy khăn quàng cổ.

Rõ quá rồi còn gì, bà ngoại đi vào nhà bước vào phòng bếp, nói với ông bạn già đang xào rau: "Ông Kiều, ông mau đi mua ít món hầm về đi, cháu rể quý tới rồi."

Ông ngoại: "???"

Ông ngoại đeo tạp dề, trong tay vẫn cầm nồi, chạy từ trong bếp ra thì thấy Lục Dĩ Thành đang thay dép lê.

Lục Dĩ Thành lập tức đứng thẳng người, cúi người thật sâu: "Con chào ông ngoại, quấy rầy ông bà ăn tết rồi ạ."

Rõ ràng trên mặt ông ngoại có ý cười, nhưng miệng lại lẩm bẩm: "Rể quý cái nỗi gì, rõ ràng là heo tới nhà!"

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành giúp đỡ bưng đồ ăn.

Giang Nhược Kiều thấy trên bàn có món xôi bát bảo mà mình thích, cố ý lấy thìa xúc một miếng, nhìn thoáng qua xung quanh không thấy ai mới vội vàng đưa tới miệng Lục Dĩ Thành: "Nếm thử đi, bà ngoại em nấu xôi bát bảo ngon tuyệt."

Lục Dĩ Thành há miệng.

Còn chưa kịp cảm nhận vị ngọt đã nghe thấy tiếng hét chói tai truyền tới từ cửa nhà vệ sinh.

Lục Tư Nghiên vội vã đi từ nhà vệ sinh ra thì chứng kiến cảnh ấy.

"A! Chuyện gì thế này?" Lục Tư Nghiên còn tưởng mình nhìn nhầm, dùng đôi tay mập mạp dụi mắt: "Mẹ đang bón đồ ăn cho ba!"

Đã xảy ra chuyện gì mà cậu không biết thế?

Chuyện gì thế này?

Không phải trước kia mẹ mới đút cho ba ăn à, sao mẹ lúc trẻ bây giờ cũng đút cho ba ăn thế?

Chương 127:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Những người từng trải như ông bà ngoại nhìn thoáng qua là biết cháu rể tương lai tới rồi, cho nên Giang Nhược Kiều chẳng cần phải cố ý giới thiệu nữa, tất cả diễn ra khi không nói gì, hai ông bà cụ cũng hiểu. Nhưng Lục Tư Nghiên vẫn chỉ là đứa bé năm sáu tuổi, có lẽ cậu nhóc không thể hiểu được những ánh mắt giao nhau trong không khí. Thế nên, mãi cho đến trước giờ cơm tối, nhìn thấy mẹ đút đồ ăn cho ba, cậu nhóc mới khiếp sợ như thế.

Giang Nhược Kiều nhìn Lục Dĩ Thành, ý tứ rất rõ ràng: Chuyện này giao cho anh nhé! Anh nói với con trai anh đi!

Lục Dĩ Thành gật đầu, đi tới kéo tay Lục Tư Nghiên, nói: "Đi thôi, trước khi ăn cơm phải rửa tay."

Vẻ mặt Lục Tư Nghiên hưng phấn: "Con rửa tay rồi!"

Lục Dĩ Thành đành phải dùng giọng điệu không cho phép từ chối: "Rửa lại một lần nữa."

"…"

Thế là hai ba con cùng nhau chen chúc trong nhà vệ sinh chật hẹp, trên mặt Giang Nhược Kiều vẫn còn vương ý cười chưa kịp thu lại. Cô tự xới cho mình một muôi cơm nếp, chính là cái mùi này, ngọt mà lại không ngấy!

Trong nhà vệ sinh, cái miệng nhỏ của Lục Tư Nghiên bô bô không ngừng: "Ba, vừa nãy là sao vậy? Tại sao mẹ lại đút đồ ăn cho ba?"

Tuy cậu nhóc còn nhỏ tuổi, có rất nhiều thứ lơ mơ không hiểu nhưng không có nghĩa là cậu nhóc ngốc.

Mẹ trẻ chưa bao giờ đút đồ ăn cho ba trẻ cả.

Dù sao cậu nhóc cũng chưa từng thấy.

Một việc trước đó chưa từng làm mà bây giờ lại làm, chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Lục Dĩ Thành suy nghĩ một chút: "Con cảm thấy là có chuyện gì?"

Câu hỏi này đã làm khó Lục Tư Nghiên rồi.

Nếu như hai người ôm nhau, hay là hôn nhẹ gì đó bị Lục Tư Nghiên nhìn thấy thì chắc chắn cậu nhóc sẽ biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng lại cứ là đút đồ ăn.

Lục Tư Nghiên nghiêng đầu, có vẻ như đang suy nghĩ: "Con không hiểu. Dù sao trước đây mẹ cũng chỉ đút cho con ăn thôi."

Cậu nhóc rất có thiên phú về phương diện ngôn ngữ, đến thành phố Khê được nửa tháng mà đã bị trẻ con và người lớn ở đây lây nhiễm, nghe hiểu được tiếng địa phương của thành phố Khê, còn biết nói một chút nữa.

Đây vốn là cục diện thẳng thắn nên Lục Dĩ Thành cũng không cần phải lừa gạt cậu nhóc, anh giơ tay lên vuốt tóc Lục Tư Nghiên, nén giọng nói: "Vậy có lẽ sau này con còn phải làm quen với một việc, mẹ sẽ không chỉ đút thức ăn cho con nữa đâu."

Lục Tư Nghiên: "?"

Trong mắt Lục Dĩ Thành đầy ý cười: "Bọn ba ở bên nhau rồi."

Sợ cậu nhóc hiểu lầm, anh lại bổ sung thêm một câu: "Ý là hẹn hò ấy."

Lục Tư Nghiên mừng rỡ không thôi: "Thật thế ạ?"

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Là thật, vốn lần này trở về là để nói cho con biết. Chẳng qua, con có thể gây áp lực cho ba nhưng không được gây áp

lực cho mẹ con, con hiểu ý nghĩa của hẹn hò là gì không?"

"Sao lại không biết chứ?" Lục Tư Nghiên khoa trương nhìn về phía Lục Dĩ Thành: "Ba, ba biết con cũng có thích một bạn mà nhỉ? Sao con không biết hẹn hò là gì được!"

Lục Dĩ Thành: "…"

Lục Dĩ Thành cũng nghe được loáng thoáng về mức độ được hoan nghênh của Lục Tư Nghiên ở nhà trẻ.

"Vậy con nói thử xem hẹn hò là gì nào?"

Lục Tư Nghiên đáp lại: "Sau này hai người sẽ bắt đầu chê con phiền, chê con là bóng đèn."

Lục Dĩ Thành không nén được cười: "Thỉnh thoảng cũng có đấy, đến khi đó mong là con có thể hiểu cho."

"Vậy phải mua đồ chơi cho con. Như thế là con hiểu liền."

"Được. Sau đó thì sao? Con còn biết gì nữa?" Lục Dĩ Thành tiếp tục hỏi.

Lục Tư Nghiên nhìn anh: "Sau đó? Lại còn có sau đó à?"

Chê cậu nhóc phiền còn chưa đủ à, chẳng lẽ còn muốn làm chuyện gì quá đáng hơn nữa chắc?

Lục Dĩ Thành cười gật đầu: "Nhưng không phải chuyện của con. Hẹn hò không có nghĩa là kết hôn, ba cảm thấy nếu như có thể con hãy coi ba như hai người, một người là ba con, một người là bạn trai của mẹ con, hai mối quan hệ này không liên quan trực tiếp gì đến nhau, đừng có lẫn lộn."

"Nghĩa là sao?"

"Chưa chắc ba đã trở thành chồng của mẹ con." Lục Dĩ Thành nói: "Đương nhiên ba sẽ cố gắng nhưng có rất nhiều chuyện không phải cứ cố

gắng là có kết quả, ba với mẹ con không muốn tạo áp lực quá lớn cho đối phương. Con yên tâm, cho dù quan hệ của ba mẹ có thay đổi như thế nào thì có một số việc vĩnh viễn không thay đổi, con vĩnh viễn là con của ba, cũng mãi là con của mẹ. Ba mẹ sẽ luôn yêu con."

Rõ ràng vấn đề này hơi sâu xa đối với Lục Tư Nghiên.

Cậu nhóc lắc cái đầu nhỏ: "Con không hiểu đâu, dù sao bây giờ ba chính là bạn trai của mẹ con, đúng không?"

Lục Dĩ Thành: "…Đúng."

Lục Tư Nghiên phản ứng siêu nhanh: "Vậy ba phải lấy lòng con."

Chủ đề thay đổi quá nhanh, Lục Dĩ Thành vẫn còn chưa kịp load: "Gì cơ?"

Lục Tư Nghiễn phách lối chống nạnh: "Chính là thế đó!"

Trong tình huống này, đương nhiên Lục Tư Nghiên trở thành người đại thắng.

Mãi cho đến lúc ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi xuống bàn ăn, Lục Dĩ Thành vẫn cau mày. Tuy sớm biết con trai mình ranh ma không dễ mua chuộc nhưng không nghĩ tới góc độ suy xét vấn đề của thằng con mình lại xảo trá như vậy. Con đường giáo dục, gánh nặng đường xa, haizz! Con trai rất thông minh, nhưng càng thông minh thì phụ huynh lại càng phải dồn nhiều tâm huyết.

Trên bàn cơm, bà ngoại không ngừng gắp thức ăn cho Lục Dĩ Thành, trêu chọc rằng: "Miệng của Tiểu Lục linh thật đấy, lần trước lúc trở về, chúng ta ở lại nhà con, con nói lần sau, đây không phải là lần sau đấy à, lần này chắc con sẽ ở lại nhà chứ?"

Lục Dĩ Thành vô thức nhìn sang Giang Nhược Kiều.

Giang Nhược Kiều tức giận trừng mắt với anh.

Ông ngoại vung tay lên: "Dịp Tết khách sạn lại đắt, hai đứa nuôi con cũng có dễ dàng gì đâu? Tiết kiệm thêm một chút tiền cho con mua sách, hôm nay Tiểu Lục ngủ với ông!"

Lục Dĩ Thành ngẩng đầu lên.

Ông ngoại nhướng mày: "Sao, con không muốn à?"

"Không phải, không phải, không phải ạ." Lục Dĩ Thành vội vàng nói: "Chỉ là sợ quấy rầy ông thôi ạ."

Bà ngoại lên tiếng rất đúng lúc, cười nói: "Tiểu Lục, không phải con quấy rầy ông ấy đâu, chỉ sợ là ông ấy quấy rầy con thôi, ngáy như sấm ấy."

Ông ngoại cũng giận: "Tôi ngủ ngáy bao giờ!"

Lục Tư Nghiên giơ tay: "Con có thể làm chứng, ông cố ngủ ngáy làm con không ngủ được, nhưng bây giờ con quen rồi!" Cậu nhóc lại nịnh nọt ông ngoại: "Bây giờ không nghe ông cố ngáy là con không ngủ được, he he!"

Ông ngoại cười bóp mặt Lục Tư Nghiên: "Vẫn là Tư Nghiên nghe lời, đợi sau này ông dẫn cháu đi mua pháo!"

Lục Tư Nghiên: Oh yeah ~

Cuối cùng ông bà ngoại thương lượng với nhau một hồi, đơn phương quyết định. Ông ngoại, Lục Dĩ Thành với Lục Tư Nghiên ngủ ở phòng chính, phòng chính có giường một mét tám, hoàn toàn có thể ngủ được. Bà ngoại thì ngủ ở phòng Giang Nhược Kiều. Sau khi cơm nước xong xuôi, Lục Dĩ Thành chần chờ hỏi: "Như vậy có được không?"

Giang Nhược Kiều liếc anh: "Anh vốn đã ngồi tên lửa rồi."

Ngồi tên lửa nên tốc độ mới nhanh như vậy, vừa mới hẹn hò mà cô đã đưa anh về nhà, còn giữ anh ở lại.

“Anh sợ…” Tuy Lục Dĩ Thành chưa nói xong nhưng ý kia đã rất rõ ràng. Anh lo hàng xóm láng giềng nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt tới cô.

Giang Nhược Kiều đeo găng tay cao su: “Ông bà ngoại em cũng hơn bảy mươi tuổi rồi còn tiến bộ hơn anh. Yên tâm đi, ở chỗ em chuyện này rất đỗi bình thường.” Cô dừng một chút, chỉ chỉ lên tầng: “Chị gái trên tầng ngầu lắm đấy, năm nào cũng đưa bạn trai về, mỗi năm một người.”

Anh nào cũng đẹp trai lai láng, gu thời trang siêu đỉnh!

Cô cũng không nghe thấy lời ra tiếng vào gì, chỉ tình cờ nghe mấy cô gái khác hâm mộ khóc lóc nói tin này cho cô.

Cô cũng hâm mộ, nhưng là hâm mộ tính cách cởi mở, thoải mái của chị gái tầng trên.

Lục Dĩ Thành trầm mặc.

Nhưng anh vẫn rất có mắt nhìn như cũ, không để cô rửa bát, tự giác cầm giẻ rửa bát tới rửa bát.

Giang Nhược Kiều cũng không đi ra ngoài mà đứng bên cạnh nói chuyện với anh: “Chị gái tầng trên lớn hơn em mười tuổi, đối xử với em rất tốt, chẳng qua con người em cũng rất có nghĩa khí. Trước đây lúc học tiểu học, lớp chị ấy có một nam sinh chạy qua bên này cho em một trăm tệ để em gọi chị ấy ra, em không thèm để ý tới.”

“Khi đó với học sinh cấp một, một trăm đồng là một số tiền lớn đó.” Giang Nhược Kiều cảm khái: “Sau này em nói với chị ấy, chị ấy nói em khờ, đáng lẽ ra phải nhận một trăm đồng đấy rồi chia đôi...”

Nhớ tới đây, cô cũng không kìm được bật cười thành tiếng.

Thấy Lục Dĩ Thành không đáp mà chăm chủ rửa bát, cô tò mò hỏi: “Anh sao thế, sao không nói gì?”

Lục Dĩ Thành bất đắc dĩ nói: "Không biết phải nói gì."

Anh nghĩ ích kỷ một chút, chân thật hơn một chút, hy vọng năm sau người đi về cùng cô vẫn là anh.

Anh đã thẳng thắn tiếp nhận bản thân thỉnh thoảng là một người rất đê hèn, nhưng vẫn không nên nói ra những lời này.

Giang Nhược Kiều khoanh tay trước ngực, dò xét anh từ đầu đến chân.

Anh đi đôi dép lê bà ngoại mình làm, tất nhiên là không được đẹp bằng bên ngoài. Dép lê bà ngoại làm cả nam lẫn nữ đều đi được, trừ cỡ dép ra hoàn toàn không thể phân biệt được là dép của đàn ông hay dép của phụ nữ.

Chẳng hề thời thượng nhưng lại rất ấm áp.

Đôi dép lê này khiến ánh mắt Giang Nhược Kiều chợt mềm mại hơn rất nhiều.

Đôi dép lê trên chân cô giống của anh.

"Lục Dĩ Thành, anh có biết em có một năng lực đặc biệt siêu đỉnh không?" Giang Nhược Kiều nói: "Em có thể nghe được tiếng lòng của anh. Bây giờ anh đang nói, ôi, năm sau mình cũng phải trở về với Giang Nhược Kiều, đúng không?"

Lục Dĩ Thành: "…"

Trong tay anh đều là bong bóng xà phòng sạch sẽ trắng tinh, nghe cô nói chuyện bằng cái giọng ngây thơ như vậy, cuối cùng anh kìm lòng không đậu nở nụ cười.

"Bị em nói trúng rồi." Giang Nhược Kiều đắc ý nói: "Em cho phép anh có tham vọng này, vậy nên cố gắng lên!"

Yêu đúng người, ai lại không nghĩ tới tương lai chứ.

Cô cũng đang nghĩ, nếu đến tết năm sau, người ở bên cạnh cô vẫn là Lục Dĩ Thành, điều đó thật sự không tồi.

Cố gắng lên!

Cho dù là anh hay là cô, cuối cùng tình yêu vẫn cần cả hai người cùng nhau vun đắp.

Lục Dĩ Thành nói rất chân thành: "Cảm ơn."

Hai người lề mà lề mề trong bếp.

Yêu chính là như vậy, không cần làm gì, chỉ cần ở cùng nhau. Trước đây Lục Dĩ Thành rửa bát chỉ cần khoảng mười phút là xong, lại còn lau sạch sẽ dầu mỡ trên bếp, nhưng bây giờ… Lục Tư Nghiên ngồi bên ngoài nhìn đồng hồ, ba mẹ rửa bát gì mà lâu thế!

Cậu nhóc xem hết mấy tập phim "Những chú chó cứu hộ" luôn rồi!

Lục Tư Nghiên dứt khoát nhảy xuống ghế sô pha chạy vào phòng bếp.

Lục Dĩ Thành rửa bát xong rồi, Giang Nhược Kiều rót hai chén trà, anh một chén, cô một chén, ngồi trong phòng bếp nói chuyện.

Bây giờ trời bên ngoài đang rất lạnh, bọn họ cũng không còn sức đi ra ngoài hẹn hò.

Ngoài phòng khách thì ông ngoại đang xem ti vi với Tư Nghiên, còn trong phòng thì bà ngoại đang tưới nước trồng cây trong điện thoại.

Hai người họ cũng không làm gì, cùng lắm là Lục Dĩ Thành vươn tay giúp cô gạt sợi tóc rũ trên trán.

Chẳng qua dù chỉ như vậy nhưng Lục Tư Nghiên đột nhiên chạy vào vẫn làm cho Lục Dĩ Thành với Giang Nhược Kiều giật nảy mình. Hai người đều hơi mất tự nhiên, kể cả không làm gì quá thân mật…

Mai bên má Giang Nhược Kiều không biết là do khí nóng trong chén bốc lên hay thế nào mà lại hơi đỏ bừng.

Lục Dĩ Thành bảo vệ cô sau lưng, nhìn về phía Lục Tư Nghiên, cũng không được tự nhiên hỏi: "Sao con lại vào đây?"

Lục Tư Nghiên chớp mắt: "Con không nên vào ạ?"

Ngay sau đó cậu nhóc lại vô tội nói: "Mấy hôm trước cụ bà nói đèn trong phòng bếp tối quá, con đang nghĩ cái bóng đèn là con đây cần phải đi vào chiếu cho nó sáng."

Chương 128:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Dưới sự phá rối của chiếc bóng đèn nhỏ là Lục Tư Nghiên, cuối cùng cuộc hẹn hò trong phòng bếp ngắn ngủi của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng phải kết thúc sớm.

Hai người đành phải ngồi trên sô pha xem phim hoạt hình cùng với Lục Tư Nghiên.

Không chỉ có thế, Lục Tư Nghiên còn không cho họ nghịch điện thoại, bởi vì đây là thời gian của ba mẹ và con cái. Tất nhiên Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng rất ít khi cắm đầu vào điện thoại trước mặt Lục Tư Nghiên.

Trong kỳ nghỉ đông, thời gian học tập và nghỉ ngơi của Lục Tư Nghiên hoàn toàn bị xáo trộn.

Mãi đến mười giờ tối cậu bé mới chìm vào giấc ngủ. Ông bà ngoại tuổi đã cao, lúc Lục Tư Nghiên không ở đây, mới chín giờ là hai người già đã đi ngủ rồi. Thế nên đến chín giờ là ông ngoại ngáp lên ngáp xuống, đến mười giờ, trong căn nhà ngoài Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành ra thì những người khác đều đã đi ngủ.

Sau khi ngâm chân xong, Giang Nhược Kiều đi tất bông ra ngoài phòng khách, tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Lục Dĩ Thành đang ngồi trong phòng khách xem chương trình giải trí.

Hai người đều có ý muốn ở cùng nhau thêm một lúc nữa, Lục Dĩ Thành là người mở lời trước: "Nếu như em chưa buồn ngủ thì chúng ta tìm một bộ phim nào đó để xem nhé?"

Giang Nhược Kiều giả bộ ngáp một cái rồi nói: "Cũng không phải là em chưa buồn ngủ, nhưng chẳng mấy khi có ngày nghỉ, em không muốn

ngủ sớm quá."

Thế là hai người họ ngồi trên sô pha bắt đầu lướt tìm phim.

Ông bà ngoại tiếc tiền nên không lắp đặt gói VIP, thành ra không có nhiều phim miễn phí để lựa chọn, cuối cùng họ chọn một bộ phim tình cảm nước ngoài.

Giang Nhược Kiều đã từng xem bộ phim này rồi.

Thành phố Khê không thuộc khu vực lắp hệ thống sưởi nên trước sô pha có đặt một chiếc máy sưởi để đất.

Giang Nhược Kiều cầm chiếc chăn mỏng đắp lên chân, làm ổ trên chiếc sô pha rồi thản nhiên tựa người vào vai Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành thì nắm lấy tay cô.

Cứ như tay của cô là thứ gì đó rất kỳ lạ vậy, lúc thì anh xoa xoa, lúc lại nhìn móng tay của cô, có lúc còn nắm lấy cổ tay cô.

Diễn biến của bộ phim này rất chậm, cộng thêm tiếng nhạc du dương làm Giang Nhược Kiều tựa lên vai của Lục Dĩ Thành rồi ngủ quên mất.

Căn phòng rất ấm áp, vòng tay của anh cũng rất ấm áp, khiến cô uể oải nhắm mắt lại giống như một loài động vật ngủ đông.

Mãi lâu sau Lục Dĩ Thành mới nhận ra cô đã ngủ.

Với anh đây là cảnh tượng mà trước kia dù có ảo tưởng anh cũng không dám.

Bên ngoài căn phòng là trời đông giá rét, anh vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng gió gào thét qua khung cửa sổ.

Đèn trong phòng khách cũng đã tắt, chỉ còn lại ánh sáng trên màn hình tivi, đủ để anh thấy rõ gương mặt của cô.

Cô cứ cuộn mình trong lòng anh như thế.

Vừa giống như lần trước ở rạp chiếu phim nhưng cũng vừa có điểm không giống. Không giống ở chỗ là anh có thể ôm lấy cô, có thể nắm tay cô, không cần lo lắng cô sẽ tỉnh lại, còn giống là ở cảm xúc của anh.

Trong lòng tràn đầy cảm xúc trân trọng, anh dịu dàng hôn lên trán cô.

Yêu đúng là một điều rất đẹp đẽ.

Căn phòng tuy ấm áp nhưng dù sao giờ cũng đang là mùa đông rét buốt, anh sợ cô ngủ như thế này sẽ dễ bị cảm. Đang lúc do dự thì có tiếng mở cửa vọng đến, anh giật mình nhìn qua phía đó, thì ra là bà ngoại dậy đi vệ sinh. Anh không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên xấu hổ đây. Có vẻ như bà ngoại không chú ý đến họ, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, bà ấy mơ mơ màng màng nhìn anh rồi nói: "Tiểu Lục, sao con vẫn chưa đi ngủ vậy?"

Lục Dĩ Thành xấu hổ nói: "Sắp rồi ạ, có phải con xem phim làm ảnh hưởng đến bà không?"

Bà ngoại xua tay nói: "Không có đâu, bà già rồi nên quen đi vệ sinh đêm ấy mà."

Lúc bấy giờ bà ấy mới nhìn thấy cháu ngoại của mình đang giống như con lười làm ổ trong lòng Lục Dĩ Thành: "Kiều Kiều ngủ rồi à?"

"Vâng ạ." Lục Dĩ Thành thấp tha thấp thỏm, giống như yêu sớm bị phát hiện vậy.

"Ngủ như thế không được đâu." Bà ngoại nói: "Hay là gọi nó dậy, bảo nó về giường ngủ đi."

Lục Dĩ Thành thốt lên: "Đừng."

Anh ý thức được phản ứng của mình không lịch sự cho lắm, bèn nhẹ giọng giải thích: "Gần đây cô ấy bận rộn nhiều việc, chắc là mệt thật rồi ạ, gọi cô ấy dậy sợ cô ấy không dễ ngủ lại được."

Bà ngoại gật đầu: "Vậy phải làm sao đây, cũng không thể ngủ cả đêm trên sô pha được."

Giọng của Lục Dĩ Thành càng nhỏ hơn: "Con có cách."

Sau cùng, cách của Lục Dĩ Thành chính là bế Giang Nhược Kiều về phòng.

Bế kiểu công chúa.

Giang Nhược Kiều gầy thì gầy thật nhưng dù gì cô cũng cao hơn một mét sáu, may mà lực cánh tay của Lục Dĩ Thành đã từng được chứng thực. Anh bế cô lên một cách dễ dàng và vững chắc, đi theo bà ngoại vào trong phòng cô. Giường của cô hơi nhỏ nhưng vẫn đủ cho hai người ngủ. Lục Dĩ Thành bế cô, cúi người cẩn thận đặt cô lên trên giường, sau đó vội vàng kéo chăn lên đắp cho cô. Nghĩ đến việc cô còn đang mặc áo bông, anh lại kéo chăn ra một chút rồi nói với bà ngoại: "Vậy… nhờ bà cởi đồ cho cô ấy ạ."

Bà ngoại bật cười: "Tiểu Lục, con nói thế là hơi khách sáo đấy, nó là cháu ngoại của bà mà."

Lục Dĩ Thành đáp lại theo phản xạ: "Con xin lỗi."

Lại nói nhầm nữa rồi.

"Con ra ngoài đây ạ." Hình như anh rất sợ ở lại đây lâu, hai tai đỏ bừng bừng, nhanh chóng ra khỏi phòng, còn chu đáo đóng cửa phòng lại. Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng chỉ còn lại Giang Nhược Kiều đang ngủ say và bà ngoại.

Bấy giờ bà ngoại mới nói: "Đừng có vờ vịt nữa."

Mới vừa rồi còn nằm ngủ say trên giường mà giờ Giang Nhược Kiều đã mở mắt, trở mình rồi cười tủm tỉm vùi đầu vào gối, làm nũng với bà ngoại: "Không gì có thể qua nổi đôi mắt tinh tường của bà."

“Là vì người ta không biết thôi.” Bà ngoại nói: “Di chuyển như thế thì sao mà không tỉnh được, có phải là hôn mê đâu.”

Giang Nhược Kiều đang nhớ đến kiểu bế công chúa ban nãy.

Bà ngoại lại nói: “Theo bà thấy, sau này chắc chắn Tiểu Lục sẽ bị con tóm gọn trong lòng bàn tay.”

Giang Nhược Kiều cười hớn hở hỏi vặn lại: “Như thế không tốt sao ạ? Bà ngoại à, con là do một tay bà nuôi lớn mà, tất cả là được thừa hưởng bà đó.”

“Huyên thuyên!” Bà ngoại mắng yêu, sau đó lại cảm thán nói: “Tiểu Lục là người tốt, không có thói hư tật xấu, vừa thông minh lại có chí tiến thủ, cần cù tiết kiệm, đảm việc nhà, còn một lòng một dạ với con. Nhưng mà giờ nó tốt với con không có nghĩa sau này nó cũng tốt với con như thế. Sống với nhau không ai nói trước được điều gì. Kiều Kiều à, liệu sau này nó đối xử tốt với con giống như bây giờ không, đấy không phải là điều bà lo lắng mà được, cũng không phải là điều bây giờ con lo lắng mà được. Tuy nhiên có điều này con phải nhớ kỹ, sự tốt đẹp của người khác chỉ là thêm hoa trên gấm, có thì càng tốt mà không có cũng chẳng sao, nhưng bản thân con phải tốt trước đã. Bà cũng được nghe nói nhiều, được chứng kiến nhiều rồi, mọi người xung quanh nói con gái nhà ai đó lấy được tấm chồng tốt, bà không bao giờ ngưỡng mộ, nhưng nếu bảo con gái nhà ai đó giỏi giang thì bà lại rất khâm phục. Bà mong cháu gái của bà cũng được như thế.”

Giang Nhược Kiều rất tán thành với suy nghĩ của bà ngoại.

“Bà cứ yên tâm!” Giang Nhược Kiều ngồi dậy, khoác cánh tay của bà ngoại rồi nũng nịu nói: “Bà còn không hiểu tính con à?”

Ngay cả khi đã yêu, kể cả có hẹn hò với Lục Dĩ Thành, cô cũng sẽ không bao giờ trở thành con ếch bị nấu chín đâu.

*Chỉ hội chứng ếch luộc.

Cho dù người ấy là Lục Dĩ Thành đi chăng nữa thì cũng không bao giờ.

Sau khi Lục Dĩ Thành đưa Giang Nhược Kiều về phòng, anh quay vào phòng khách tắt tivi rồi mới rón ra rón rén đi vào trong phòng ngủ chính như một con robot.

Trong phòng vẫn còn một chiếc đèn ngủ thắp sáng.

Chưa đi đến giường, anh đã nghe thấy tiếng nói mớ của Lục Tư Nghiên: "Con muốn đi vệ sinh, con muốn đi vệ sinh."

Có thể là do không có ai trả lời lại nên Lục Tư Nghiên đang nửa tỉnh nửa mê tức giận nói: "Con gọi mấy lần rồi mà sao không ai trả lời thế?"

Ông ngoại nằm bên cạnh đang ngáy như sấm bị đánh thức, lẩm bẩm một câu: "Ông có phải ba cháu đâu, đi tìm ba cháu ấy."

Lục Dĩ Thành bật cười, vội vàng chạy đến, cầm lấy áo ngủ để cuối giường, kéo Lục Tư Nghiên dậy rồi khoác vào cho cậu bé: "Để ba bế con đi."

Lục Tư Nghiên cũng chẳng buồn mở mắt ra: "Ưm."

Trẻ con lớn tầm tuổi như Lục Tư Nghiên đều từng tè dầm, nhưng trong khoảng một học kỳ trở lại đây, cậu bé chỉ tè dầm một vài lần mà thôi. Lục Dĩ Thành thường phải dậy lúc nửa đêm để thay giặt ga giường, qua một học kỳ được cọ sát anh mới trở thành ông bố đảm đang như bây giờ.

Lục Tư Nghiên đã rèn luyện được kỹ năng này rồi.

Dù là đi vệ sinh nhưng cậu nhóc vẫn không mở mắt, đến khi Lục Dĩ Thành bế cậu đặt lên giường, Lục Tư Nghiên lại trở mình rồi lăn ra ngủ ngon lành.

Khiến người ta không thể không nể phục chất lượng giấc ngủ tốt của bọn trẻ con.

Anh vừa mới "hầu hạ" Lục Tư Nghiên xong thì ông ngoại lại lên tiếng: "Ờ… Tiểu Lục, ông khát nước."

Lục Dĩ Thành nhẹ nhàng nói: "Vâng, để con đi rót nước cho ông, ông muốn uống nước nóng hay là nước ấm ạ?"

Ông ngoại mở một mắt ra nhìn anh rồi lẩm bẩm một câu: "Cẩn thận thế cơ à? Nước ấm đi!"

"Vâng ." Lục Dĩ Thành lại đi ra ngoài.

Ông ngoại chớp chớp đôi mắt còn đang lim dim, sau đó ngồi bật dậy, mở ngăn kéo tủ đầu giường rồi lấy một quyển sổ ghi chép từ trong đó ra. Ông ấy lên tinh thần hăng hái như hồi còn làm việc, cầm bút máy viết vào trang sách.

"Ngày mùng tám tháng hai, trời nắng nhưng rất lạnh.

Mười hai giờ bốn mươi lăm phút đêm nay, Tư Nghiên nói muốn đi vệ sinh, Lục Dĩ Thành đã mặc quần áo cho thằng bé rồi bế nó đi đến nhà vệ sinh, rất cẩn thận, còn biết mặc thêm quần áo cho con.

Sau đó Lục Dĩ Thành bế Tư Nghiên về giường, tôi bảo muốn uống nước, Lục Dĩ Thành vui vẻ đi rót cho tôi. Tôi đã quan sát tỉ mỉ rồi, không thấy nó tỏ ra khó chịu chút nào. Nó còn có lòng hỏi tôi muốn uống nước nóng hay là nước ấm (nước trong phích là nước tôi rót trước lúc đi ngủ, vẫn còn rất nóng), nếu như tôi nói muốn uống nước ấm thì nó phải ra ngoài nghĩ cách."

Ông ngoại dừng bút, rồi lại viết thoắng thêm một câu ở phía sau.

"Nhưng vẫn cần quan sát kỹ hơn."

Trên trang bìa trong của cuốn sổ là nét bút dứt khoát của ông ngoại: Sổ tay tham khảo dành cho cháu ngoại Kiều Kiều.

Cuốn sổ này được ông ấy bắt đầu viết từ khi mới gặp Lục Dĩ Thành, đã viết được mười mấy trang rồi. Trong đó ghi chép lại mọi chuyện ông ấy quan sát thấy với vai trò là một người đàn ông, một người lớn trong nhà và cũng là ông ngoại thương yêu Kiều Kiều nhất.

Chương 129:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Ngày Tết là ngày lễ lớn nhất ở trong nước. Một buổi sáng, Giang Nhược Kiều còn chưa thức dậy, ông ngoại và bà ngoại đã dẫn theo Lục Tư Nghiên đi dạo chợ hoa xuân ở vùng này. Bà ngoại thích hoa, cũng thích đi dạo đó đây trong ngày lễ. Hôm nay mặt trời chói chang, Lục Tư Nghiên là kiểu không thích ngồi yên ở nhà, ra ngoài là giống như con ngựa hoang bị mất cương. Lục Dĩ Thành định đi cùng vì anh biết đôi khi Lục Tư Nghiên rất nghịch ngợm, lo cậu bé sẽ gây thêm phiền phức cho hai ông bà cụ, nhưng bà ngoại lại cản anh: "Yên tâm đi, ông bà thường dẫn Tư Nghiên ra ngoài đi dạo mà, con cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, chừng nào Kiều Kiều dậy thì hai đứa tự bàn với nhau xem nên đi xem phim hay là đi dạo phố."

Thế là Lục Dĩ Thành ở nhà.

Anh ngồi trên ghế sô pha, im lặng đợi người đẹp đang say giấc kia thức dậy.

Đối với Giang Nhược Kiều, nơi khiến cô thoải mái nhất trên thế giới này chính là ngôi nhà này cùng với chiếc giường mà cô đã ngủ hơn mười năm qua.

Cô ngủ một giấc đến khi tự thức dậy, mơ màng mò lấy điện thoại di động để trên tủ đầu giường, híp mắt nhìn đồng hồ.

Ồ, đã mười giờ rồi.

Giấc ngủ thật thoải mái, lâu rồi cô không được thư giãn như vậy.

Cô nằm trên giường mất mấy phút, ánh mặt trời chiếu vào chăn làm nhiệt độ tăng lên. Cô bật dậy, khoác thêm một chiếc áo bông, lết đôi dép lê đi ra cửa. Lúc đặt tay lên tay nắm cửa, cô bỗng nhớ ra một chuyện... Lục Dĩ Thành đang ở nhà cô.

!!!

Cô vội vàng lấy điện thoại ra soi lại mình vào lúc này.

Tóc tai rối bời, đến độ chim khách ở ngoài kia cũng có thể làm tổ trên đỉnh đầu mình rồi.

Nói chung là tuyệt đối không thể để anh nhìn thấy cảnh này.

Quan hệ giữa hai người không phải là đôi vợ chồng già, chưa đến mức có thể cho anh xem cuộc sống đời thường thế này.

Nhưng mà...

Giang Nhược Kiều gặp phải một vấn đề, đó là trong phòng cô không có nhà vệ sinh riêng...

Mặt ủ mày chau khoảng mười mấy giây, Giang Nhược Kiều lấy điện thoại di động trong túi ra, thử gửi một tin nhắn cho Lục Dĩ Thành: [.]

Lục Dĩ Thành có một thói quen tốt rất đáng khen.

Chỉ cần đang cầm điện thoại trong tay và có thời gian rảnh là chắc chắn anh sẽ trả lời tin nhắn của cô ngay lập tức: [Dậy rồi à?]

Giang Nhược Kiều: [Anh đang ở nhà hả?]

Sáng sớm cô có mơ màng thức dậy một lần.

Hình như bà ngoại nói với cô rằng muốn đi dạo ở chợ hoa.

Cô lẩm bẩm gì đó rồi lại ngủ tiếp.

Sao Lục Dĩ Thành không đi chung nhỉ?

Lục Dĩ Thành: [Ừ. Ông ngoại với bà ngoại dẫn Tư Nghiên đi dạo chợ hoa rồi.]

Giang Nhược Kiều: [Ờ ờ.]

Lục Dĩ Thành: [Muốn ăn sáng không?]

Anh cảm thấy hơi kỳ cục, rõ ràng họ đang ở chung trong một căn nhà, rõ ràng trong nhà cũng không còn ai khác, tại sao họ phải nói chuyện qua Wechat như vậy chứ?

Giang Nhược Kiều: [Lát nữa rồi ăn, Lục Dĩ Thành, bạn gái anh có thể đưa ra một yêu cầu không mấy quá đáng không?]

Lục Dĩ Thành: [? Em cứ nói thẳng đi.]

Giang Nhược Kiều: [Phiền anh quay vềphòng ngủ chính, đóng cửa lại, đừng đi ra ngoài, đợi khi nào em gửi tin nhắn nói anh có thể đi ra thì anh hẵng đi ra, được không?]

...

Cuối cùng Lục Dĩ Thành cũng ngoan ngoãn quay vềphòng ngủ chính, đóng cửa lại.

Giang Nhược Kiều rất tin tưởng anh, anh không phải là kiểu người sẽ lén mở hé cửa ra để nhìn trộm bộ dạng cô mới ngủ dậy.

Trên đời này ai cũng có thể làm chuyện đó, chỉ có Lục Dĩ Thành là không.

Lục Dĩ Thành: [Anh vào rồi.]

Giang Nhược Kiều nhận được tin nhắn rồi mới yên tâm ra khỏi phòng.

Mặc dù rất tin tưởng Lục Dĩ Thành nhưng cô vẫn nhanh chóng lao vào nhà vệ sinh với tốc độ chạy nước rút một trăm mét giống như đằng sau có ma đuổi, không quên trở tay đóng cửa phòng vệ sinh lại.

Cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu rửa mặt. Nửa tiếng sau, cô bước ra khỏi nhà vệ sinh, lại quay vềlàm một Giang

Nhược Kiều sẵn sàng ra ngoài hẹn hò bất cứ lúc nào.

Mấy phút sau, Lục Dĩ Thành cũng "hết hạn ngồi tù", đi ra khỏi phòng ngủ chính.

Sau khi ra ngoài, anh đi thẳng xuống phòng bếp làm bữa sáng. Giang Nhược Kiều biến thành cái đuôi đi theo đằng sau anh, ríu rít hỏi anh: "Hôm qua ông ngoại em có ngáy ngủ làm phiền đến anh không, anh dậy từ bao giờ thế, sao không theo ông bà đi dạo chợ hoa?"

Bây giờ Lục Dĩ Thành đã trở thành boy tâm cơ.

Anh nói với cô: "Đợi lát nữa anh trả lời em, em đeo tạp dề giúp anh đi."

Giang Nhược Kiều: "..."

Anh hai, nấu bánh trôi với cơm rượu thôi mà cũng cần đeo tạp dề nữa à.

Con người này đúng là được nuông chiều rồi có khác.

Hôm qua Tư Nghiên muốn ăn món sườn xào chua ngọt do anh làm, thế là anh xuống nhà bếp chặt xương sườn, cô cũng đi theo xem thử. Cô lỡ dầu bắn lên quần áo của anh nên kêu anh đeo tạp dề vào, nhưng lúc đó trên tay anh dính mỡ không tiện cho lắm, cô đành phải đeo giúp anh.

"Được rồi." Giang Nhược Kiều cầm tạp dề đứng trước mặt anh: "Cúi xuống."

Lục Dĩ Thành nhếch môi, cúi đầu xuống. Khoảng cách của hai người rất gần nhau.

Giang Nhược Kiều đeo tạp dề cho anh xong thì đi ra đằng sau anh, cẩn thận giúp anh thắt chặt dây.

Trong giây phút đó, cô dường như có thể tưởng tượng ra ở tương lai mà Tư Nghiên nói, họ cũng đã làm như vậy vô số lần.

Anh xuống bếp nấu cơm cho cô.

Cô đeo tạp đề cho anh.

"Xong rồi."

Giang Nhược Kiều rất thích bánh trôi với cơm rượu, rượu gạo đều do bà ngoại tự ủ. Lục Dĩ Thành đứng trước bếp ga, vừa để ý bánh trôi đang sôi sùng sục trong nước vừa nói: "Ông ngoại có ngáy, nhưng mà anh có đeo bịt tai, sau này chắc cũng quen thôi, hồi trước ở ký túc xá Vương Kiếm Phong cũng hay ngáy."

Giang Nhược Kiều: "Ồ, anh ta cũng ngáy nữa à?"

Lục Dĩ Thành phì cười: "Sau đó cậu ấy có đi khám, hình như là bị bệnh về amidan. Nên là anh quen rồi. Sáng sớm khoảng bảy giờ là anh đã dậy... Cũng định ra ngoài cùng với ông bà ngoại nhưng bà ngoại không cho."

Giang Nhược Kiều gật đầu, nhìn anh chằm chằm: "Nên anh đợi em hơn hai tiếng đồng hồ hả?"

"Cũng không hẳn là đợi." Lục Dĩ Thành trả lời: "Anh lấy máy tính ra làm việc một lúc."

"Phải đánh thức em chứ." Giang Nhược Kiều nói.

Lục Dĩ Thành liếc nhìn cô: "Hình như em có hiểu lầm gì về sự can đảm của anh thì phải."

Giang Nhược Kiều: "?"

"Nếu có một ngày tiếng xấu của em bị đồn xa thì chắc chắn là do anh với Tư Nghiên bôi nhọ." Cô nói: "Đến lúc đó em sẽ tính sổ với anh."

Lục Dĩ Thành thấy buồn cười.

Hai người không đi ra ngoài xem phim, cũng không đi dạo phố, chỉ cần ngồi ngoài ban công tắm nắng là đã vui vẻ lắm rồi.

Cách lễ tình nhân cũng chẳng còn mấy ngày.

Lục Dĩ Thành tự thấy bản thân không phải là một người lãng mạn, nếu thật sự kêu anh đi mua quà cho cô thì chưa chắc gì cô đã thích món quà đó. Anh tiện tay lật vở vẽ của Lục Tư Nghiên, giả bộ lơ đễnh hỏi cô: "Lúc nhỏ anh từng ao ước được như ông lão đánh cá này, thật may mắn làm sao, có thể gặp được một người thực hiện điều ước của ông ta."

Giang Nhược Kiều tất nhiên cũng nhớ đến câu chuyện ông lão đánh cá và con cá vàng: "Em thì ngưỡng mộ người sở hữu bông hoa bảy màu kia hơn."

"Nếu như em có một con cá vàng như vậy, em sẽ ước điều gì." Lục Dĩ Thành hỏi.

Giang Nhược Kiều tưởng anh đang muốn nói chuyện phiếm, cơ bản thì cô không nghĩ đến chuyện mấy hôm sau là lễ tình nhân, bèn sờ sờ cằm: "Trúng số một trăm triệu, à không, mười triệu thôi cũng được. Năm triệu thì ít quá, bây giờ lạm phát rồi."

Lục Dĩ Thành: "..."

Chuyện này... Bây giờ anh không thể thực hiện được.

Anh không có mười triệu, à không, năm triệu đối với anh cũng là một khoản tiền rất lớn rồi.

Anh nghĩ ngợi một lát: "Ngoại trừ cái này ra thì sao?"

Giang Nhược Kiều trả lời: "Hiện tại em chỉ nghĩ đến đó, hoặc là cho em một căn nhà. Em muốn một căn nhà gần trường ở đường Vành đai số 3, diện tích không được quá nhỏ. Trước đó em có xem một cái video, năm sáu người chen chúc nhau trong một căn nhà gần trường hơn bốn mươi mét vuông, cảm thấy rất tù túng."

Lục Dĩ Thành: "..."

Như vậy thì thà năm triệu còn hơn.

Nhà gần trường với diện tích tương đối nằm ở đường Vành đai số 3 phải tốn mấy chục triệu mới mua nổi.

Tự kỷ đây.

Những thứ cô muốn anh đều không thể cho cô được.

Lúc Giang Nhược Kiều đang chuẩn bị than vãn với Lục Dĩ Thành về giá nhà ở Bắc Kinh, cô lơ đễnh nhìn thấy anh nhíu mày, giống như đang xưng tội vậy. Ngay tức khắc, cô như được khai sáng, còn gì mà không hiểu nữa chứ?

Thật ra anh định dò hỏi xem cô muốn nhận quà gì đúng không?

Người đàn ông này thông minh thật.

Cô giả vờ giả vịt hỏi: "Đòi mười triệu và đòi nhà gần trường có phải sẽ làm bé cá vàng vừa đáng yêu vừa nhát gan sợ chết khiếp không?"

Lục Dĩ Thành: "... Cá vàng còn chưa tu luyện phép thuật đến mức đó, tạm thời chưa thực hiện được hai điều ước của em."

Tất nhiên anh cũng đoán được cô đã nhận ra ý đồ của anh.

Thế là anh tỏ vẻ bất lực: "Nó là một con cá vàng vô dụng."

Giang Nhược Kiều nhìn anh: "Anh đừng nói vậy, cá vàng còn nhỏ, vẫn là một con cá con, chưa tu luyện được phép thuật cao cũng là điều rất bình thường. Nếu bây giờ nó có thể thỏa mãn được hai điều ước này của em thì đó mới là không bình thường á."

Lục Dĩ Thành gật đầu: "Nó sẽ cố gắng tu luyện phép thuật. Vậy thì… bây giờ em đã biết nó không tài giỏi đến mức đó rồi, em có còn bằng lòng ước với nó không? Em sẽ ước điều gì?"

“Cái này à...” Giang Nhược Kiều cố gắng suy nghĩ một lúc, cô thật sự không biết mình muốn gì.

Son môi, nước hoa thì miễn bàn. Bản thân cô đã có một tủ son rồi, có cái còn chưa bóc tem.

Mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm cũng thôi đi. Đống hàng tồn có thể dùng đến cuối năm sau.

Lục Dĩ Thành hỏi thử: “Ví dụ như một chiếc túi xách thì sao?”

Giang Nhược Kiều lắc đầu nguầy nguậy: “Không không không.”

Cô có thể nói mình bị ám ảnh tâm lý với việc nhận túi xách không nhỉ.

Lục Dĩ Thành không ngờ cô lại phản ứng dữ dội như vậy.

Giang Nhược Kiều bất lực giải thích: “Không có mẫu nào em thích cả.” Lo rằng Lục Dĩ Thành sẽ tự ý quyết định, cô lại nói tiếp: “Đợi khi nào một tháng bé cá vàng có thể biến ra hai, ba cái túi thì em sẽ ước với nó vậy.”

Cô rất thích túi xách.

Nhưng mà bây giờ cô muốn tự mua, nếu như anh muốn tặng thì cô mong đó là khi anh có đủ khả năng.

Cô không mong trong mối quan hệ của họ, vào những dịp lễ như vậy lại khiến anh cảm thấy bị áp lực.

Lễ tình nhân là ngày lễ của cả hai người, không phải của một mình cô, thế nên hai người đều phải vui vẻ mới được, không thể chỉ mỗi mình cô vui vẻ, còn anh thì lo lắng.

Lục Dĩ Thành không lắc đầu, chỉ “ừ” một tiếng.

Anh nhớ rồi.

Giang Nhược Kiều nghĩ ngợi một lát: "Nói với bé cá vàng tặng em một chiếc cốc đi."

Cô vừa mới nghĩ ra.

Lục Dĩ Thành ngạc nhiên nhìn cô, còn tưởng là mình nghe lầm: "Cốc?"

"Ừ." Giang Nhược Kiều gật đầu: "Tặng em một chiếc cốc uống nước, cốc uống cà phê em có rồi. Em muốn một cái cốc uống nước, vì đến khi khai giảng thì dùng cốc giữ nhiệt cũng không được lâu. Em muốn có một chiếc cốc mới thật xinh xẻo."

Lục Dĩ Thành chần chừ đáp: "Có đơn giản quá không?"

Anh thấy lễ tình nhân của người ta rộn ràng hào nhoáng, nhiều trò nhiều kiểu.

Cô chỉ cần anh tặng một chiếc cốc thôi sao?

Giang Nhược Kiều gật đầu như thật: "Bé cá vàng còn nhỏ, nó không biết đó là chiêu trò và tâm cơ của con người. Anh thấy đấy, lúc đầu lão đánh cá chỉ muốn một cái thau gỗ thôi đúng không, sau đó mới tham lam hơn. Em chỉ muốn một chiếc cốc, cá vàng ngơ ngác chắc cũng sẽ nghĩ là ừm, người này tốt nè, rất thật thà, thế là nó đã bị lừa. Sau này em đòi hỏi nó cái gì đắt đỏ hơn thì chẳng phải xuất phát từ ấn tượng tốt ban đầu dành cho em, nó sẽ đồng ý với em hay sao?"

Trái tim của Lục Dĩ Thành bỗng trở nên tan chảy.

"Nó sẽ đồng ý hết."

Chương 130:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều nghiêng đầu nhìn anh: "Vậy thì chưa chắc, ở cuối truyện cá vàng bị ông lão đánh cá làm phiền muốn chết. Sau đó nó lấy lại tất cả mọi thứ."

Lục Dĩ Thành nói: "Đó là con cá vàng kia thôi, con cá vàng này sẽ không bao giờ như vậy."

Giang Nhược Kiều đặt tay lên lòng bàn tay của anh: "Tốt nhất là như vậy". Cô cố tình bày ra vẻ mặt hung dữ: "Nếu không em sẽ bỏ con cá vàng này vào chảo dầu chiên cho khét luôn."

Lục Dĩ Thành: "Được."

Anh dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lúc chiên nhớ cẩn thận nhé, đừng để bị phỏng."

...

Trên đời này thật sự có một con cá vàng như vậy sao?

Giang Nhược Kiều nghĩ nghĩ, hẳn là có.

Anh thậm chí ngốc đến nỗi khi cô nói muốn bỏ anh vào chảo chiên lên, anh cũng dịu dàng nhắc nhở cô đừng để bị phỏng.

Vì vậy, tất cả những ngoại lệ cô dành cho anh đều có nguyên nhân của nó.

...

Xế chiều, nhiệm vụ trông trẻ lại giao cho Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều.

Cả nhà họ bị ông bà ngoại đuổi ra ngoài.

Thế là Giang Nhược Kiều dẫn theo Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên đi mua sắm, xung quanh toàn là người nhưng mà rộn ràng không khí xuân, trên mặt ai nấy đều rất vui vẻ. Xác suất đụng mặt bạn học cũ ở thành phố Khê thật sự rất là cao, ba người họ đang chuẩn bị tìm một quán nào đó ngồi xuống uống nước thì Giang Nhược Kiều bắt gặp bạn cấp ba hồi xưa.

Bạn cấp ba nhìn sơ qua đã nhận ra Giang Nhược Kiều, bèn mừng rỡ gọi: "Giang Nhược Kiều!"

Trí nhớ của Giang Nhược Kiều rất tốt, trong đám bạn học của cô, ngoại trừ là bạn thời mẫu giáo ra thì có gặp lại bạn tiểu học cô cũng vẫn nhận ra: "Chương Kỳ, là cậu hả!"

Chương Kỳ hơi ngạc nhiên: "Cậu còn nhớ tớ hả?"

Không khó hiểu khi Chương Kỳ bất ngờ như vậy.

Bởi vì hai người chỉ học chung học kỳ một của năm lớp mười.

Vào học kỳ hai của lớp mười, trường bắt đầu chia ra hai khối tự nhiên và xã hội, hai người không còn học chung lớp nữa. Trong suy nghĩ của Chương Kỳ, một người xinh đẹp và học hành xuất sắc như Giang Nhược Kiều chắc chắn sẽ không nhớ cô ấy là ai, không ngờ rằng Giang Nhược Kiều lại nhớ tên của cô ấy như vậy. Chương Kỳ rất vui mừng: "Cậu còn nhớ tớ thật hả!"

Giang Nhược Kiều nở nụ cười: "Tất nhiên là nhớ rồi, hồi đó bọn mình từng trực nhật chung mà!"

Chương Kỳ niềm nở: "Đúng rồi, đúng rồi!"

Hai người tâm sự một lát, Chương Kỳ tất nhiên không thể bỏ qua một anh chàng và một cậu bé đẹp trai đang ngồi bên cạnh Giang Nhược Kiều.

Cậu nhóc đẹp trai kia thì tạm cho qua.

Còn anh chàng đẹp trai này... Làm cô ấy rất tò mò, hình như không phải bạn học thời cấp ba của họ. Nếu hồi đó có một anh chàng đẹp trai như vậy thì làm sao cô ấy lại không có một chút ấn tượng nào chứ?

Giang Nhược Kiều cũng không làm lơ, cô thoải mái khoác tay Lục Dĩ Thành: "Chương Kỳ, đây là bạn trai tớ, Lục Dĩ Thành. Anh ấy học chung trường với tớ, lần này đến thành phố Khê chơi."

Chương Kỳ: Wow!

Học chung trường, ý là trường đại học A đó sao?

Còn rất đẹp trai nữa!!

"Đây là bạn học cấp ba của em, Chương Kỳ." Giang Nhược Kiều nói với Lục Dĩ Thành.

Chẳng hiểu tại sao tâm trạng của Lục Dĩ Thành lại rất vui vẻ.

Cô giới thiệu anh là bạn trai của cô.

Lục Tư Nghiên cảm thấy mình bị ra rìa, bèn nhảy lên: "Chị Chương, chào chị, em là Lục Tư Nghiên!"

Chương Kỳ cúi đầu, nhìn về phía Lục Tư Nghiên với cái đầu xoăn xoăn, trong lòng cũng đang gào thét: Nhóc con dễ thương này ở đâu ra vậy, trông cũng đẹp trai quá đi mất! Có cảm giác giống như người mẫu nhí ấy, là một cậu nhóc vừa xinh xẻo vừa dễ thương.

"Đây là anh cả của em." Lục Tư Nghiên chỉ chỉ Lục Dĩ Thành, rồi lại chỉ vào Giang Nhược Kiều, nói một cách thản nhiên: "Đây là chị dâu của em."

Lúc này Chương Kỳ mới hiểu ra mối quan hệ của ba người này là như thế nào.

Anh trai dẫn theo em trai đi gặp bạn gái? Được nha!

Sau khi tạm biệt, Giang Nhược Kiều giật cái đầu xoăn của Lục Tư Nghiên một cái, nhỏ giọng cảnh cáo: "Đừng có nghịch ngợm."

Ngày nào cũng ra ngoài gọi họ là anh cả chị dâu.

Có đứa con trai nào như vậy không? Không sợ có ngày bị lật tẩy à?

Lục Tư Nghiên vô tội chớp mắt: "Có lẽ họ cũng không thông minh bằng con, đến cả con còn biết câu anh lớn như cha, chị dâu như mẹ, vậy mà họ cũng không biết."

Giang Nhược Kiều khẽ nghiến răng: "Ai mà nghĩ được đến thế cơ chứ!"

Giọng điệu của Lục Tư Nghiên nghe rất gợn đòn: "Đó là vì họ không nghĩ ra, chứ không liên quan gì đến con nha."

Giang Nhược Kiều: "..."

Ra khỏi trung tâm mua sắm, ba người lại tiếp tục đi dạo loanh quanh, cuối cùng đi đến một tiệm chụp hình vẫn đang mở cửa.

Lục Dĩ Thành nghĩ đến chiếc đồng hồ bỏ túi mà Lục Tư Nghiên đem theo, chợt nảy ra ý tưởng: "Hay là chúng ta cùng chụp một tấm ảnh nhé?"

Nghe anh nói vậy, Giang Nhược Kiều cũng bằng lòng.

Cô từng nhìn thấy tấm hình dán trong chiếc đồng hồ bỏ túi kia.

Với quan hệ của họ bây giờ, chắc cũng có thể chụp một tấm ảnh gia đình chứ nhỉ.

Ba người đi vào trong tiệm. Sau khi nêu yêu cầu của mình thì chuẩn bị bắt đầu chụp hình. Với chiều cao của Lục Tư Nghiên, cậu bé phải đứng lên bục, Giang Nhược Kiều đứng ở bên trái, còn Lục Dĩ Thành đứng bên phải. Ba người đều cười với ống kính, Lục Tư Nghiên bỗng nhiên bày trò, nhất quyết đòi một tay ôm ba một tay ôm mẹ. Hình ảnh này được chụp lại, lúc

thợ chụp hình xem cuộn phim của mình còn tấm tắc khen: "Đẹp lắm, rất đẹp."

Lục Dĩ Thành trả thêm tiền, bên chụp ảnh cũng nhanh chóng xử lý ảnh.

Mấy tiếng sau, trong chiếc đồng hồ bỏ túi lại có thêm một tấm ảnh.

Trong tấm ảnh, đứa nhỏ một tay ôm lấy mẹ khi còn trẻ, một tay ôm lấy ba khi còn trẻ, người ba trẻ tuổi không nhìn vào ống kính mà nhìn về phía đứa nhỏ và người mẹ trẻ tuổi.

Tuy không thấy rõ ánh mắt của anh nhưng người xem ảnh vẫn có thể cảm nhận được sự dịu dàng trong mắt anh.

Trong đồng hồ bỏ túi có hai tấm ảnh.

Một tấm là Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều năm ba mươi tuổi cùng với Lục Tư Nghiên ba tuổi.

Một tấm vừa mới ra lò là Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều năm hai mươi tuổi cùng với Lục Tư Nghiên năm tuổi rưỡi.

Bất kể là Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều của năm ba mươi tuổi hay năm hai mươi tuổi thì Tư Nghiên cũng đều là bé cưng.

...

Sau khi Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành quay về thành phố Khê, họ thường có cảm giác như mình bị đa nhân cách.

Trong một ngày, hơn nửa thời gian là họ phải trông trẻ. Một người là ba của đứa nhỏ, một người là mẹ của đứa nhỏ, thỉnh thoảng hai người cũng nảy sinh bất đồng trong quan điểm dạy trẻ.

Một nửa thời gian còn lại họ tận dụng mọi cơ hội để hẹn hò, lúc này chỉ có hai người họ, anh là bạn trai, còn cô là bạn gái.

Địa điểm hẹn hò thường là phòng bếp.

Hai người sẽ cùng nhau rửa bát, thời gian rửa bát từ một đến hai tiếng là chuyện bình thường.

Trong khoảng thời gian đó bạn nhỏ Lục Tư Nghiên sẽ xem phim hoạt hình "Những chú chó cứu hộ", ông ngoại với bà ngoại thì chịu trách nhiệm trông nom cậu nhóc, chừa lại cho đôi tình nhân trẻ tuổi đáng thương một chút không gian riêng tư.

Cái nắm tay đầu tiên của Lục Dĩ Thành là với Giang Nhược Kiều.

Cái ôm đầu tiên cũng là với cô.

Người đầu tiên ôm lấy anh từ phía sau cũng là cô.

Đây là việc Giang Nhược Kiều thích làm nhất, lúc anh rửa bát hoặc là nấu đồ ăn, cô sẽ ôm lấy anh từ đằng sau, rất giống như trong các bộ phim thần tượng.

Cô cũng thích giả vờ ngủ để anh bế cô về phòng như bế công chúa.

Tối hôm đó, Lục Dĩ Thành lại bế cô về phòng, ban đầu chỉ là hôn trán, bây giờ đã biến thành chạm nhẹ vào môi. Tất nhiên chuyện này không thể để ai nhìn thấy.

Anh vừa ra ngoài là Giang Nhược Kiều đang giả bộ làm công chúa ngủ trong rừng sẽ lập tức mở mắt ra, xoay người, vùi đầu vào trong chiếc gối mềm mại cười khúc khích.

Không muốn để cho bất cứ người nào nghe thấy tiếng cười của cô.

Đến cả bản thân cô cũng không được.

Lục Dĩ Thành quay về phòng, nghe tiếng ngáy của ông ngoại, từ từ ngủ thiếp đi. Thật ra anh rất ít khi nằm mơ, nhưng trong cái đêm bình thường và ấm áp này, anh lại mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ.

Trong mơ, anh đứng ở góc độ của người ngoài cuộc, giống như đang ở trạng thái linh hồn, anh có thể nhìn thấy người khác nhưng người khác

không thể nhìn thấy anh.

Anh cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ biết tiếp tục đi về phía trước trong màn sương mù mênh mông. Anh đi tới trước một bệnh viện, cũng không biết tại sao mình lại muốn đến đây, giống như bị một thế lực nào đó dẫn dắt, anh đi tới lối thoát hiểm của khu nội trú khoa ung bướu.

Anh ngẩn người.

Bởi vì trên bậc thềm của cầu thang lối thoát hiểm có một người đang ngồi ở đó.

Chính là...

Giang Nhược Kiều.

Hình như cô không còn giống như trước nữa, tóc ngắn hơn, cơ thể cũng gầy đi rất nhiều. Trong ấn tượng và trí nhớ của anh, cô luôn là một người rạng rỡ, tỏa sáng, nhưng giờ phút này cô lại trông rất rầu rĩ. Chẳng hạn như rõ ràng cô là một người rất ưa sạch sẽ, vậy mà bây giờ chẳng thèm để ý gì cả, ngồi bệt xuống đất. Bên cạnh cô là một chai nước suối, nắp chai mở ra, cô đang cúi đầu ăn bánh mì, có lẽ vì bánh mì quá khô nên ăn vài miếng cô lại thấy khó nuốt, bèn uống thêm mấy ngụm nước.

Rất khổ sở.

Rất đáng thương.

Lòng anh đau như cắt, anh không ngừng lao đến bên cô hết lần này tới lần khác nhưng cô không nhìn thấy anh. Anh gọi tên cô mà cô cũng không nghe thấy.

Đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cô lại như vậy?

Rốt cuộc đây là đâu, vì sao cô lại ở bệnh viện, vì sao lại thành ra thế này?

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Anh có thể cảm nhận được sự đau khổ bơ vơ của cô nhưng không thể làm được gì. Lúc lòng anh đang nóng như lửa đốt, cô đứng dậy, cầm chai nước suối rời khỏi lối thoát hiểm. Anh lập tức chạy theo.

"Nhược Kiều!" Anh gọi.

"Tiểu Kiều!!" Anh tiếp tục gọi.

Cô không nghe thấy.

Anh vô cùng hoảng hốt.

Anh gọi đến khàn cả giọng: "Giang Nhược Kiều!"

"Giang Nhược Kiều?"

Lần này có một giọng nói cất lên, cô dừng bước, nhưng giọng nói đó không phải xuất phát từ anh.

Cô quay đầu lại, anh cũng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Người đến là... "Anh".

À không, là anh mà cũng không phải anh.

Là một Lục Dĩ Thành khác.

"Anh" đến đây để thăm một người thầy thời cấp ba nhưng không ngờ lại bắt gặp người quen ở đây. Có lẽ cũng không thể xem như người quen, họ đều biết nhau, cũng từng đi ăn cơm chung nhiều lần nhưng không ở trong vòng bạn bè của nhau, bởi vì mỗi lần cô xuất hiện đều là với tư cách bạn gái của bạn thân kiêm bạn cùng phòng của "anh".

Cô cũng nhận ra "anh", đôi mắt vẫn bình tĩnh, không đau khổ cũng chẳng vui mừng, giống như không có ý định chào hỏi.

“Anh” chần chừ một lúc: “Giang Nhược Kiều, cậu có nhớ tôi không?”

“Tôi là Lục Dĩ Thành.”

Trong mơ, anh đứng nhìn hai người họ nơi hành lang bệnh viện.

Không hiểu tại sao anh lại thở phào nhẹ nhõm.

Vì dù sao chăng nữa cũng đã có người gọi cô lại.

Người này là Lục Dĩ Thành, hoặc nói đúng hơn thì là một Lục Dĩ Thành khác gọi một Giang Nhược Kiều khác, xuất hiện trong cuộc đời của cô.

Giống như thể chỉ cần có Giang Nhược Kiều ở đây thì Lục Dĩ Thành nhất định sẽ xuất hiện.

Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng anh nhất định sẽ xuất hiện.

Chương 131:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trước và sau khi quen Giang Nhược Kiều, thật ra Lục Dĩ Thành cũng chẳng có gì thay đổi. Lục Dĩ Thành không lười biếng như nhiều người khác, anh vẫn đều đặn mang bữa sáng cho Giang Nhược Kiều vào mỗi buổi sáng, cũng mang luôn cho cả ba người bạn cùng phòng của cô. Tuy nhiên điều này lại khiến mấy cô bạn cùng phòng cảm thấy ái ngại, họ âm thầm nói với nhau, nếu như Lục Dĩ Thành vẫn còn đang theo đuổi chị em tốt của họ thì họ ăn bữa sáng do anh mang tới cũng không thấy ngại cho lắm, nhưng bây giờ Lục Dĩ Thành đã là bạn trai chính thức của Giang Nhược Kiều rồi...

Nói chung, sau khi trao đổi một hồi, ba người họ bèn trịnh trọng nói với Giang Nhược Kiều: "Bạn học Tiểu Giang, nhờ cậu nói với bạn trai cậu là sau này chỉ cần mang bữa sáng cho một mình cậu được rồi, bên nhà ngoại bọn tớ không cần đâu."

Bên nhà ngoại?

Giang Nhược Kiều thụi cho mỗi người một cái.

Trong lúc bốn người ở ký túc xá đánh nhau ì xèo, Vân Giai tiện thể nói: "Không phải bọn tớ không muốn hưởng ké, chỉ là lương tâm cắn rứt thôi. Tớ nghe người bên khoa của họ nói là Lục Dĩ Thành tiết kiệm như vậy để sớm đủ tiền mua nhà cưới cậu đấy!"

Giang Nhược Kiều: "?"

Cô hết sức cạn lời: "Tớ với anh ấy mới quen nhau có bao lâu đâu chứ, còn chưa được hai tháng nữa! Đừng có tin lời đồn, đừng có đi đồn nhảm, cảm ơn!"

Còn đám cưới...

Tuy rằng cô và anh đã có một đứa con nhưng chuyện kết hôn vẫn còn cách cô rất xa!

"Không cần biết có phải là thật không," Cao Tĩnh Tĩnh trả lời: "Chúng tớ thật sự không thể để cho chàng rể Lục tốn kém nữa, cứ xem như là một ít tấm lòng của bọn tớ đi, để anh ấy tiết kiệm tiền mua nhà sớm!"

Tranh thủ mua nhà sớm!

Sớm cho Kiều Kiều nhà chúng tôi một căn nhà!

Giang Nhược Kiều: "Tớ sẽ chuyển lời giùm các cậu."

Cô truyền đạt lại lời của đám bạn cùng phòng cho Lục Dĩ Thành nghe, tất nhiên lược bớt mấy câu như mua nhà cưới cô gì đó. Lục Dĩ Thành vẫn có đôi chút chần chừ: "Có khi nào họ sẽ thấy tính anh không thành thật và keo kiệt không?"

Lúc theo đuổi Giang Nhược Kiều thì ngày nào cũng mang bữa sáng đến.

Sau khi theo đuổi được rồi thì chỉ đem cho mỗi mình bạn gái thôi.

Giang Nhược Kiều chống nạnh: "Không được nghĩ bạn bè em như vậy đâu đó nha, họ đều là những người bạn rất tốt của em, họ sẽ không bao giờ nghĩ vậy đâu."

Bạn bè của cô đều là những người bạn tốt nhất trên đời này.

Bạn trai của cô cũng là người bạn trai tốt nhất tốt nhất trên đời này.

Lục Dĩ Thành gật gù tiếp thu: "Anh hiểu, nhưng nếu hôm nào họ không muốn dậy sớm mà vẫn muốn ăn sáng thì cứ thoải mái gọi anh bất cứ lúc nào nhé."

Học kỳ hai của năm ba đại học rất đặc biệt.

Đây có lẽ là khoảng thời gian không buồn không lo cuối cùng của họ. Mục tiêu của bốn người trong ký túc xá của họ cũng khác nhau, có người muốn học lên nghiên cứu sinh, có người lại muốn đi thực tập. Có vẻ như bắt đầu từ bây giờ, thời gian mà bốn người họ có thể tụ họp lại với nhau càng lúc càng ít. Tối hôm nay, bốn người đều rảnh rỗi, họ bèn lôi hết thức ăn dưới căn tin lên rồi bật hai cái bếp lẩu tự sôi, vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Sau khi ăn xong, Vân Giai đề nghị chơi một trò chơi.

Tất nhiên vẫn là trò nói thật hay đại mạo hiểm cũ rích.

Thật ra đây là trò chơi nhắm vào Giang Nhược Kiều, họ rất tò mò về những tình tiết yêu đương giữa Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành, tất nhiên đây cũng là quy định bất thành văn của phòng họ, cụ thể là ai thoát kiếp độc thân rồi thì đều phải chơi trò này.

Giang Nhược Kiều không thể ngăn cản được sự nhiệt tình của ba chị gái.

Bốn người vây quanh cái bàn nhỏ.

Bầu không khí vừa hào hứng vừa căng thẳng.

Hào hứng là ba người đám Vân Giai, còn người căng thẳng là Giang Nhược Kiều. Đúng là rất kỳ lạ, rõ ràng trước đó những lúc hẹn hò, thoát kiếp độc thân đâu có như vậy.

Ba chị gái trong ký túc xá đều biết Giang Nhược Kiều là chúa xui xẻo trong những người xui xẻo, đúng như dự đoán, ván đầu tiên họ đều nhắm vào cô.

Lạc Văn làm nóng người, cười gian như phường ăn trộm: "Nghe tớ nói, cho tớ biết cậu chọn nói thật hay đại mạo hiểm?

Ai dám chơi trò đại mạo hiểm với đám bạn chứ?

Giang Nhược Kiều dĩ nhiên không dám.

Bởi vì lúc trước mấy chị gái này đã đưa ra trò mạo hiểm là chạy đến nhà vệ sinh nữ công cộng trong trường học rồi hát lớn lên rằng "Chúng ta cùng khua mái chèo".

Cô rụt rè nói: "Nói thật nhé, giơ cao đánh khẽ, phát tài cả năm, cảm ơn."

Vân Giai lắc đầu: "Một sinh viên như tớ thì phát tài được cái gì, không nghe."

"Đừng để bị cậu ấy đánh lạc hướng." Lạc Văn nhắc nhở.

"Đúng!" Vân Giai sờ cằm, cười khúc khích: "Câu hỏi đầu tiên, cho cậu một câu dễ, biệt danh cậu đặt cho Lục Dĩ Thành trong Wechat là gì?"

Giang Nhược Kiều thoáng chốc cứng đờ.

Cao Tĩnh Tĩnh cẩn thận quan sát: "Đây là một câu hỏi cực kỳ đơn giản luôn, khó trả lời lắm sao?"

Vân Giai cười ha hả: "Đừng nói là mấy cái như ông xã này nọ đó nhé?"

Giang Nhược Kiều duỗi tay ra: "Thấy không, đây là hậu quả do cậu gây nên đó."

Tay cô nổi đầy da gà da vịt. Tất cả đều là nhờ Vân Giai.

"Không được, cậu phải lấy điện thoại di động ra cho bọn tớ xem." Lạc Văn nói.

Cuối cùng Giang Nhược Kiều cũng hết cách, chỉ đành bất đắc dĩ lấy điện thoại di động trong túi ra. Trước sự chú ý của ba chị gái, cô mở lịch sử trò chuyện trên Wechat lên, tuyệt đối không cho họ nhìn thấy nhật ký trò chuyện giữa cô với Lục Dĩ Thành. Thế là, họ nhìn thấy...

“Cá vàng Lục??” Vân Giai còn tưởng là mình nhìn lầm, bèn nhìn kỹ thêm lần nữa: “Cái này nghĩa là gì vậy?”

Giang Nhược Kiều nhanh tay lẹ mắt giật điện thoại lại, bình tĩnh nói: “Được rồi, mọi người đã thấy rồi đó, câu này có thể cho qua được rồi.”

Tại sao lại là cá vàng Lục?

Cô không muốn nói.

Có một số chuyện liên quan đến Lục Dĩ Thành và một số trò đùa chỉ có cô và anh biết, cô cực kỳ trân trọng, đến cả bạn bè vô cùng thân thiết cũng không muốn nói.

Đó là kho báu của cô.

Anh là chú cá vàng, còn cô chính là lão đánh cá với lòng tham vô đáy kia.

Cô không muốn nói, ba người còn lại tất nhiên sẽ không gặng hỏi, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng đến trí tưởng tượng phong phú của họ.

“Cá vàng cá vàng...” Lạc Văn vẫn không hiểu đây là trò đùa gì, thế là quay sang Vân Giai: “Giai Giai cậu nói xem, cậu thấy nó có nghĩa là gì?”

Giang Nhược Kiều: “Khụ khụ! Bắt đầu vòng hai!”

Vân Giai phớt lờ cô, lẩm bà lẩm bẩm: “Cá vàng cá vàng, không lẽ là cấm dục?” Cô ấy bỗng ngẩng phắt đầu lên: “Đúng vậy! Biết đâu đúng là cấm dục thì sao!! Lục cấm dục?”

Giang Nhược Kiều: “???”

“Chắc chắn là như vậy!!” Vân Giai nói chắc như đinh đóng cột, trong mắt Lạc Văn và Cao Tĩnh Tĩnh đều lóe lên ánh sáng kỳ lạ, cấm dục?

Mấy chuyện như thế chắc chắn là ba người bạn cùng phòng cao quý của cô đều biết đúng chứ?

Giang Nhược Kiều bày ra vẻ mặt nghiêm túc: "Xem ra tớ còn chưa đủ hiểu các cậu."

Trước đây lúc độc thân cô đã biết họ "tà răm" rồi.

Nhưng không biết họ lại đến mức đó.

"Gần ba năm rồi mà tớ không bị các cậu dạy hư" Giang Nhược Kiều nói rất hiên ngang lẫm liệt: "Xem ra con người tớ là một mầm non tốt, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chính xác là tớ đây."

"Xí! Không biết là ai nửa đêm nửa hôm trốn trong chăn xem video!" Vân Giai nói thẳng.

Nhân cách lươn lẹo của Giang Nhược Kiều luôn miệng giải thích: Tớ xem cách giáo dục trẻ con mà!

May mà vòng này cuối cùng cũng qua.

Vòng hai vẫn là người đen đủi Giang Nhược Kiều.

Vòng ba vẫn vậy.

Câu hỏi càng lúc càng quá đáng hơn.

Ví dụ như...

"Lần đầu tiên hai người hôn môi là vào lúc nào, đúng rồi, hai người đã hôn nhau chưa?"

"Lạc Văn cậu to gan lắm, cậu đang nghi ngờ hotboy của trường chúng ta đúng không!"

Giang Nhược Kiều nói lí nhí như muỗi kêu: "Lễ tình nhân!"

“Wow~” Cao Tĩnh Tĩnh đầy hứng thú bấm ngón tay tính toán: “Còn nhanh hơn cả tưởng tượng của tớ nữa, vì vậy, trên đời này không có khúc gỗ, tớ thấy Lục Dĩ Thành sành sỏi lắm đấy.”

Giang Nhược Kiều: “...”

Sau đó đám bạn cùng phòng lại hỏi thêm mấy câu tương tự...

“Một ngày hôn mấy lần?”

“Lục Dĩ Thành để tay ở đâu?”

“Cậu ấy có phải là một tên cuồng hôn môi không?”

“Thời gian hôn dài nhất là bao lâu?”

Giang Nhược Kiều suýt nữa đã ôm đầu xin tha. Sau đó lòng dạ cô rối bời, ánh mắt rã rời, trả lời: “Lần này tớ chọn đại mạo hiểm.”

Cô thà rằng đến nhà vệ sinh hát “Tiểu Yến Tử mặc váy hoa” cũng được!

Cô không muốn trả lời mấy câu hỏi như vậy nữa!

Ba người đối diện nở nụ cười: “Ha ha ha ha, cuối cùng cũng đến phân đoạn tớ thích nhất rồi, là cậu tự chọn đại mạo hiểm đó nhé, bọn tớ cũng không ép cậu. Được!” Vân Giai lớn tiếng nói: “Thử thách bắt đầu, bây giờ, cậu gọi điện thoại cho Lục Dĩ Thành, lấy hết sức gào lên, gọi anh ấy là ông xã!”

Giang Nhược Kiều: Má nó chứ...

Giang Nhược Kiều khó xử nói: “Có thể lựa chọn uống rượu được không?”

Cao Tĩnh Tĩnh đẩy mắt kính trên mũi: “Cậu có hiểu sai về phòng của tụi mình không thế, sao ở đây lại có rượu được? Đừng hòng.”

Giang Nhược Kiều: "..."

Bộ không thể xem cô như quả rắm thả đi sao?

Họ cố tình làm khó miếng mỡ béo bở là cô à!

Trước ánh mắt và sự dụ dỗ của ba chị gái kia, Giang Nhược Kiều hết cách, đành bấm số điện thoại của Lục Dĩ Thành.

Trước khi gọi, cô còn giãy giụa đến phút chót: "Hôm nay anh ấy tăng ca."

Ba người còn lại không chịu nghe.

Cùng lúc đó, Lục Dĩ Thành mới vừa xong việc, cảm thấy hơi khát nước bèn đến phòng giải khát rót nước, định uống nước xong thì về nhà. Ở lớp của Lục Tư Nghiên có bạn mắc bệnh tay chân miệng, bây giờ lớp năm ba đại học của anh đều nghỉ hè cả rồi, tính cả hai ngày nghỉ, chắc tổng cộng là hơn mười ngày. Anh bạn nhỏ Lục Tư Nghiên lại bị đưa đến thành phố Khê.

Điện thoại của Lục Dĩ Thành reo lên, thấy Giang Nhược Kiều gọi điện thoại đến, anh nở nụ cười.

Hẹn hò đúng là một chuyện thú vị.

Anh bắt máy, đang đợi nước sôi, trong phòng giải khát cũng chỉ có mình anh.

"Alo."

Ba người trong phòng ký túc xá nữ vì tiếng "Alo" trầm thấp Lục Dĩ Thành mà vẻ mặt đều hết sức hào hứng và phấn khích.

Đây rồi đây rồi!

Giang Nhược Kiều ngại ngùng.

Một phần nguyên nhân cũng là vì nghe thấy giọng nói của anh, tự dưng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng vừa nhìn lại ba cô gái này...

Ừm, nói chung là rất phức tạp, rất khó chịu.

"Lục Dĩ Thành." Cô gọi một tiếng, tìm chủ đề một cách gượng gạo để làm nền: "Bây giờ anh đang làm gì vậy."

Lục Dĩ Thành: "Anh vừa làm việc xong, bây giờ đang nấu nước để lát nữa uống."

Anh lại bổ sung thêm một câu: "Trong công ty ngoại trừ anh ra chỉ còn một đàn anh nữa thôi, là nam."

Đám Vân Giai như thể sắp chết vì nghẹn họng.

Bây giờ họ đang cố gắng nín cười, mặt đỏ rần lên, nhưng vẫn giơ ngón cái nói với Giang Nhược Kiều. Hotboy Lục, rất tuyệt, biết chủ động khai báo địa điểm và nhân vật.

Giang Nhược Kiều có hơi giận: "Ai hỏi anh cái này."

Anh bị gì thế không biết, cô có hỏi chuyện này đâu!

Lục Dĩ Thành: "Em không hỏi nhưng mà anh muốn nói."

Đối với Giang Nhược Kiều, cô thật sự không thể gọi tiếng "ông xã" này được.

Trừ khi kề dao vào cổ của cô.

Nhưng bây giờ chẳng phải cũng đang có dao đấy à!

Ánh mắt của ba chị gái kia chính là dao, cùng lúc đó họ còn làm khẩu hình với cô: "Ông xã! Ông xã!"

Giang Nhược Kiều khổ sở nhắm mắt lại, đầu cô phải bị úng nước đến cỡ nào mới chọn thử thách cơ chứ, chọn nói thật không phải tốt hơn sao, bây giờ cô thà rằng đi trả lời những câu hỏi vừa lắt léo vừa khiến người ta mặt đỏ đến mang tai kia còn hơn.

Cô che điện thoại di động lại, giảm âm lượng sau đó nói nhỏ: "Tớ chọn nói thật, ba lời nói thật đổi lại một đại mạo hiểm, được không?"

Đám Vân Giai: "Không được!"

Giang Nhược Kiều bó tay rồi, chỉ đành bất lực thực hiện thử thách.

Sau khi nói nhảm mấy câu với Lục Dĩ Thành, cô nhẹ giọng gọi một tiếng: "Bye bye, ông xã."

Hai chữ đằng sau nhẹ đến mức dường như không thể nghe thấy.

Nhưng mỗi lần Lục Dĩ Thành nghe điện thoại của Giang Nhược Kiều, anh đều dừng việc đang làm giở, chăm chú lắng nghe.

Nên tất nhiên anh cũng nghe thấy hai chữ đó.

Ngay sau đó đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút, cô đã ngắt máy.

Cả người Lục Dĩ Thành đều rơi vào trạng thái hóa đá.

Nước nóng anh nấu đã sôi lên, đang bốc khói nghi ngút, phát ra tiếng kêu.

Anh vẫn còn ngẩn ngơ.

Cô vừa gọi anh là gì cơ?

Trong ký túc xá, Giang Nhược Kiều nghiến răng nghiến lợi nói: "Mấy cậu nhớ kỹ cho tớ, đợi sau này ai trong các cậu có người yêu tớ cũng sẽ làm như vậy!! Cho dù lúc đó tớ đang làm việc, mấy cậu đang ở dưới quê, tớ cũng sẽ chạy xuống nhà các cậu, các cậu nhớ kỹ đó!"

Á á á á! Điên mất thôi!

Lục Dĩ Thành chắc chắn đã nghe thấy, chắc chắn anh đã nghe thấy rồi!!

Phải giải thích với anh là cô đang bị thử thách sao?

Nhưng như vậy còn khó xử hơn nữa!!

Vân Giai chớp mắt: "Rất sẵn lòng, đằng nào thì giờ tớ vẫn còn độc thân."

Lạc Văn cũng nói: "Tớ cũng vậy, tớ không sợ."

Giang Nhược Kiều tức đến mức hét "Á á á".

Ba người bạn cùng phòng nhìn cô với ánh mắt trìu mến, cô bé ngốc, chắc đã rơi vào lưới tình thật rồi.

Lục Dĩ Thành nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng sau khi quay về bàn làm việc của mình, anh lại mở máy tính lên.

Rõ ràng anh đã tắt máy tính, cũng đã chuẩn bị về rồi.

Mở máy tính lên, sau đó nhập mật khẩu, đăng nhập vào tài khoản công ty của mình.

Mãi đến lúc này mà Lục Dĩ Thành vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, cho đến khi Hạ Lễ gửi tin nhắn đến tài khoản công ty của anh: [?]

Hạ Lễ: [Chẳng phải em bảo tan ca rồi sao, sao lại bật máy tính lên, có chuyện gì à?]

Lúc này Lục Dĩ Thành mới lấy lại tinh thần, lại đột nhiên vỗ trán một cái, nhưng chợt nhớ đến cách xưng hô lúc nãy của cô trong điện thoại, vẻ mặt anh bỗng trở nên nghiêm túc.

Anh ngồi như thế trên bàn làm việc một lúc lâu, điện thoại di động của anh reo lên, là Hạ Lễ gọi đến.

Anh bắt máy, bình tĩnh nói: “Alo”.

Hạ Lễ thắc mắc hỏi: “Có phải công ty xảy ra chuyện gì không, sao em lại đăng nhập vào tài khoản?”

Lục Dĩ Thành thật thà trả lời: “Đúng là có chuyện, nhưng không liên quan đến công việc.”

Anh chỉ là...

Chỉ là không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Hạ Lễ: “Đã hiểu.”

Sau đó lạnh lùng cúp điện thoại.

Thằng nhóc Lục Dĩ Thành này sau khi hẹn hò thì không còn là cậu ta nữa rồi!

Không còn gì để nghi ngờ, cái giọng điệu nhẹ tênh lại nhộn nhạo này chắc chắn là có liên quan đến bạn gái của cậu ta.

Phiền quá đi! Anh ấy không muốn nghe! Làm người ta hào hứng chết đi được.

Lục Dĩ Thành tắt máy tính, cầm điện thoại di động rời khỏi chỗ làm, hành động thường như mọi người hay làm. Ví dụ như anh quên mất trong phòng còn một đàn anh nữa, thế mà lại tắt đèn đi, mãi đến khi đàn anh hét lên hãi hùng: “Đệt! Cúp điện rồi hả??”

Đàn anh nhìn về phía màn hình máy tính: “Không phải, màn hình vẫn sáng đây, có chuyện gì vậy?”

Lục Dĩ Thành vội vàng mở đèn lên, chạy đến bàn làm việc của đàn anh, nghiêm túc xin lỗi một cách chân thành: “Anh Tôn, xin lỗi xin lỗi, em cứ tưởng không còn ai.”

Anh Tôn nổi tiếng dễ tính trong công ty, đẩy kính mắt trên mũi rồi niềm nở nói: "Không sao, làm anh mừng vội, tưởng bị cúp điện nữa chứ."

Lục Dĩ Thành rời khỏi công ty.

Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, có một cảm giác rất kỳ diệu.

Cảm giác này cứ kéo dài liên tục suốt mấy ngày qua.

Anh biết chuyện này có liên quan đến Giang Nhược Kiều.

Người khác hẹn hò cũng như vậy sao? Yêu đúng là một điều rất đẹp đẽ.

Tốt đẹp đến nỗi anh cảm thấy cả thế giới này nhìn đâu cũng thấy đẹp.

Lấy điện thoại trong túi ra, bấm số máy của Lục Tư Nghiên, đầu bên kia cũng nhanh chóng bắt máy.

Thật ra Lục Dĩ Thành đã đoán được có lẽ Giang Nhược Kiều đang giỡn với bạn của cô, chắc hẳn là có nguyên nhân gì đó, nếu không thì cô sẽ không gọi anh như vậy.

Anh biết đấy nhưng mà vẫn cảm thấy vui vẻ.

Anh giống một tên ngốc, anh biết nhưng vẫn vui vì điều đó.

Tâm trạng vui vẻ là một điều rất thần kỳ, anh nhẹ nhàng nói với Lục Tư Nghiên ở đầu dây bên kia: "Tư Nghiên, ba mua cho con một bộ lego nhé?"

Bên kia im lặng một lúc, Lục Tư Nghiên nghiêm túc trả lời: "Chú là ai? Chú không phải ba cháu!"

Chương 132:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Về chuyện gọi "ông xã", Giang Nhược Kiều không nhắc lại, Lục Dĩ Thành cũng không hỏi.

Nhưng vẫn có hậu quả về sau.

Lúc xem tivi hoặc là xem phim, hễ nhân vật trong đó gọi ông xã là Giang Nhược Kiều lại cảm thấy căng thẳng, Lục Dĩ Thành không biết nhớ đến chuyện gì mà cười tủm tỉm. Giang Nhược Kiều tra tấn tinh thần với ba người bạn cùng phòng, chỉ trích về mặt đạo đức: "Các cậu hại tớ quá mức rồi đấy có biết không hả?"

Ba người bạn cùng phòng đồng thanh: "Đợi đến khi cậu ấy trở thành chồng của cậu thì hội chứng này của cậu sẽ biến mất thôi."

Giang Nhược Kiều: "?"

Mùa xuân đến, vạn vật thức tỉnh, cũng đến lúc Giang Nhược Kiều muốn đổi kiểu tóc.

Hôm nay, cô đến salon làm tóc để cắt tóc và duỗi thẳng, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên cũng ngồi trong tiệm chờ cô. Anh thợ tóc vẫn chuyên nghiệp như trước, liên tục giới thiệu mẫu mới với Giang Nhược Kiều, cũng giới thiệu cho Lục Dĩ Thành mấy kiểu tóc trông ngầu ngầu...

"Anh bạn đẹp trai này, thật ra anh có thể uốn như vậy nè, sau đó nhuộm màu, chắc chắn còn đẹp trai hơn cả siêu sao nữa!"

Lục Dĩ Thành xin khiếu.

Trước đây anh không bao giờ đến những chỗ salon làm tóc này.

Hồi anh còn chưa chuyển nhà, gần nhà có một tiệm hớt tóc đã mở cửa rất nhiều năm. Ông chủ mở tiệm từ lúc mới khoảng hai mươi tuổi, bây giờ con cái đều học cấp hai cả, qua mỗi một năm thì tay nghề lại càng tốt lên, lần nào anh cũng đến tiệm đó cắt tóc, vì là khách quen thân thiết nên ông chủ chỉ lấy anh hai mươi tệ.

Sau khi dọn nhà, anh cắt tóc nhanh trong cửa hàng bách hóa bên siêu thị.

Siêu thị có loại hình cắt tóc nhanh này, không cần gội đầu chỉ để vậy mà cắt thì tốn có mười lăm tệ, tuy rẻ hơn nhưng Lục Dĩ Thành lại thấy không cắt đẹp như tiệm lúc trước.

Nói chung, Lục Dĩ Thành chưa bao giờ nghĩ đến chuyện uốn tóc hay nhuộm tóc, anh vội vàng lắc đầu: "Không, không cần đâu."

Giang Nhược Kiều ngồi ở bên cạnh, chú ý tới tình huống bên này, cũng nở nụ cười: "Đừng dụ dỗ anh ấy, tôi không thích bạn trai uốn tóc đâu."

Anh thợ tóc cũng không nản lòng, chú ý tới cái đầu xoăn của Lục Tư Nghiên: "Cậu bạn nhỏ này chắc từng uốn tóc nhỉ?"

Giang Nhược Kiều bật cười, chẳng hiểu sao lại thấy thích chí: "Không phải đâu, là xoăn tự nhiên đó."

Lục Dĩ Thành nhìn con trai nhà mình.

Nhìn một hồi anh bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc.

Hình như lâu rồi Tư Nghiên chưa cắt tóc.

Lúc trước từng cắt một lần, anh cảm thấy tóc của thằng bé này hơi dài nên bèn dẫn nó đi cắt, bây giờ đã hơn nửa năm rồi.

Dường như Tóc của Tư Nghiên không dài ra.

Thật ra Lục Dĩ Thành cũng chú ý tới, chỉ là có lần nghe bà Vương ở lầu trên nói có những đứa nhỏ tóc mọc rất chậm, giống như cháu gái của bà ấy, suốt cả năm mà tóc chỉ dài thêm có chút xíu. Lúc đó anh cũng từng hỏi một

vài người khác, họ cũng nói có một số đứa trẻ tóc mọc rất chậm... Hai, ba tháng nay anh đều dồn hết tâm trí vào Giang Nhược Kiều, bây giờ nhìn lại Tư Nghiên, bỗng dưng có dự cảm không lành.

Cho dù tóc mọc rất chậm thì cũng đâu đến nỗi nửa năm rồi không dài ra thêm tí nào chứ?

Trong lòng Lục Dĩ Thành rất bất an, nhưng anh không thể hiện ra.

Sau khi về nhà, anh lại đo chiều cao và cân nặng cho Lục Tư Nghiên, sau đó ghi chép lại những số liệu này, bao gồm cả việc tóc của cậu nhóc dài ra bao nhiêu. Ở tuổi hai mươi, Lục Dĩ Thành có một đứa con năm tuổi, anh đã cố gắng làm tốt tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn chưa được tỉ mỉ bằng những bậc phụ huynh khác. Anh thầm lo lắng ngồi trong phòng đọc sách, ép buộc bản thân không nên suy nghĩ lung tung. Đúng lúc này, anh nghe thấy Lục Tư Nghiên lết đôi dép lê lẹp xẹp lẹp xẹp đi tới, vẻ mặt vô cùng tò mò: "Mẹ có gọi con không?"

Lục Dĩ Thành hỏi: "Cái gì?"

Lục Tư Nghiên nghiêng đầu nói: "Con vừa nghe thấy tiếng mẹ gọi con, mới trả lời mẹ xong."

Lục Dĩ Thành im lặng.

Giang Nhược Kiều không có ở đây, lúc này Giang Nhược Kiều đang ở ký túc xá.

Mấy hôm sau vẫn xảy ra chuyện tương tự như vậy, Giang Nhược Kiều rõ ràng không có ở đây, hoặc là không hề gọi thằng bé nhưng nhóc con nói cậu nghe thấy mẹ đang gọi cậu. Có lúc Lục Dĩ Thành cũng không gọi cậu nhưng cậu nhóc lại hỏi ba gọi con làm cái gì, cứ mấy lần như vậy, đến cả Giang Nhược Kiều cũng cảm nhận được sự khác thường, Lục Dĩ Thành chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ nói dối cô, anh kể lại hết những gì mình quan sát được cho cô nghe: "Không biết có phải là anh nghĩ nhiều hay không, anh cứ cảm thấy... Có lẽ Tư Nghiên đang ngừng lớn lên."

Giang Nhược Kiều sợ hãi nhìn anh: "Nghĩa là sao?"

"Anh không biết suy nghĩ của anh có đúng hay không." Đầu óc của Lục Dĩ Thành cũng rối bời, Tư Nghiên đến bên cạnh họ vào tháng tám năm ngoái, bây giờ nó đã ở bên cạnh họ được tám tháng rồi. Thời gian này quá ngắn ngủi, ngắn đến nỗi đứa nhỏ có cao lên hay không, có mập ra hay không, hai người cũng khó mà nhận ra được, anh cũng không biết suy đoán của anh có đúng hay không.

Hai người tìm kiếm rất nhiều tài liệu.

Nói như thế nào nhỉ, họ cũng không biết biểu đồ phát triển của Lục Tư Nghiên lúc trước, vì vậy cũng không thể nào phán đoán được tình trạng hiện tại có phải là bình thường hay không.

Lại dẫn Lục Tư Nghiên đi bệnh viện kiểm tra, kết quả kiểm tra đều rất bình thường và khỏe mạnh.

Nhưng Lục Tư Nghiên vẫn nghe thấy ba mẹ gọi cậu bé, nhưng thực tế thì họ không hề gọi, kiểu "nhầm lẫn" này cũng xảy ra rất nhiều lần, đối với chuyện này, bác sĩ đưa ra đánh giá: "Các chỉ tiêu sức khỏe đều trong phạm vi bình thường, thính lực của cậu bé cũng không gặp vấn đề, còn về tình huống mà hai người nói... Tạm thời tôi vẫn chưa hiểu rõ, hoặc là hai người có thể dẫn đứa nhỏ đi khám ở những bác sĩ khác."

Qua hôm nay, dường như Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều rơi vào cùng một trạng thái.

Lục Dĩ Thành lắp camera giám sát ở trong nhà. Trong lòng anh có một suy đoán khác nhưng không nói cho Giang Nhược Kiều nghe, anh đang lo lắng rằng có một ngày Tư Nghiên sẽ biến mất không còn dấu vết.

Sau giờ học và giờ làm, Giang Nhược Kiều đã cấp tốc tìm hiểu tất cả phim truyền hình, phim điện ảnh cùng với tiểu thuyết, hầu như đều là những kiểu xuyên không.

Trừ việc này ra, ngày nào hai người cũng dành thời gian đi đón Lục Tư Nghiên.

Bản thân Lục Tư Nghiên cũng đã nhận ra, cậu nhóc lo lắng hỏi: "Sao vậy ạ, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?" Cậu nhóc nhìn xung quanh: "Có phải có người xấu không ạ?"

Cổ họng Giang Nhược Kiều đắng chát.

Lục Tư Nghiên vẫn nghe thấy ba hoặc mẹ gọi cậu nhóc.

Hơn nữa số lần càng lúc càng tăng.

Hôm nay, sau khi Lục Tư Nghiên ngủ dậy, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành ngồi xuống phòng khách. Lục Dĩ Thành lấy sổ ghi chép ra, trầm giọng nói: "Anh hỏi Tư Nghiên rồi, hôm nay số lần nó nghe thấy lại nhiều hơn năm lần so với ngày hôm qua."

Giang Nhược Kiều ôm gối ôm, ngơ ngác gật đầu.

Lục Dĩ Thành nói: "Anh nghĩ là..."

Giang Nhược Kiều ngắt lời anh: "Không, đừng nói!"

Cô nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe: "Nó sẽ không rời khỏi em đâu, em cũng sẽ không rời khỏi nó, anh hiểu không Lục Dĩ Thành, em không chấp nhận."

Lục Dĩ Thành im lặng suốt cả buổi mới duỗi tay ra ôm lấy cô, vỗ về nhè nhẹ, an ủi cô.

Giờ phút này dường như có thể thấy sự khác biệt rất rõ ràng so với lúc đầu.

Tháng tám năm ngoái, bất kể là anh hay là cô, trong lòng đều khó chịu với sự xuất hiện của Tư Nghiên, lúc đó có lẽ ngày nào cũng âm thầm cầu trời khấn Phật rằng mong ngày hôm sau thức dậy mọi chuyện đều chỉ là một giấc mơ.

Nhưng bây giờ, họ chỉ cần nghĩ đến chuyện sẽ mất đi Tư Nghiên là trong lòng lại vô cùng buồn bã, giống như đang có người moi tim móc phổi của mình ra vậy.

Lục Dĩ Thành nhỏ giọng nói: "Nó là con của anh và em, nhưng không phải con của chúng ta."

Giang Nhược Kiều: "Rõ ràng là phải mà, báo cáo giám định quan hệ chẳng phải đã viết rất rõ hay sao?"

Thật ra cô hiểu ý của Lục Dĩ Thành chứ, nhưng cô... Không muốn chấp nhận.

"Có lẽ em ở tương lai đã phải trải qua mười tháng mang thai tuy khá là vất vả nhưng lại hạnh phúc, từ lúc phát hiện có thai cho đến mỗi lần đi khám thai, đến khi bụng em càng ngày càng lớn lên." Giọng nói của Lục Dĩ Thành như có một thứ ma lực kỳ diệu, thậm chí Giang Nhược Kiều cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng bụng bầu của mình: "Em sẽ yêu thương Tư Nghiên sớm hơn bất cứ người nào trên cõi đời này, rồi thì anh ở tương lai chắc chắn cũng nhìn thấy cái bụng ngày một to ra của em, nghe nói thỉnh thoảng con nó sẽ biết đạp, còn có nghe được nhịp tim của đứa nhỏ. Sau đó Tư Nghiên chào đời, đến năm tuổi, ròng rã suốt năm năm trời, năm năm có phải là còn dài hơn tám tháng hay không?"

Anh nói: "Chúng ta không thể rời xa nó nhưng anh cảm thấy anh và em ở tương lai lại càng không nỡ hơn. Có lúc anh cũng sẽ nghĩ đến chuyện này, chúng ta ở tương lai phát hiện ra con mình đã biến mất rồi, như vậy sẽ lo lắng đến nhường nào, nhưng anh không dám nghĩ nhiều hơn, bởi vì cũng chẳng còn cách nào cả."

"Bây giờ, tuy rằng anh cảm thấy lo lắng nhưng thật sự cũng thở phào nhẹ nhõm."

Giang Nhược Kiều thấp giọng hỏi: "Anh nỡ sao?"

"Không nỡ." Anh nói: "Nhưng cũng không còn cách nào nữa, thằng bé muốn đến, chúng ta bó tay, nó muốn rời khỏi, chúng ta cũng không có cách

nào khác.”

Thật sự không thể làm được gì cả.

Giang Nhược Kiều cũng hiểu rõ trong lòng. Cô cũng hiểu rõ sự lo lắng của Lục Dĩ Thành.

Khi đứng trước những chuyện siêu nhiên này, người phàm chẳng có cách nào cả.

Sự xuất hiện của Tư Nghiên vốn là một cuộc gặp gỡ diệu kỳ, chỉ là cô cứ nghĩ rằng cuộc gặp gỡ diệu kỳ này sẽ kéo dài cực kỳ lâu.

Thậm chí cô còn cảm thấy, Tư Nghiên đến là để đỡ một kiếp nạn cho cô.

Gần như mọi lúc Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều rất tỉnh táo, cũng rất bình tĩnh. Hai người đều quyết định khi Tư Nghiên còn ở đây, họ sẽ dành hết thời gian ở bên cạnh nó, ba người họ sẽ lưu giữ nhiều kỷ niệm hơn. Vì vậy trong khoảng thời gian này, cả Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều rất mực chiều chuộng và săn sóc Lục Tư Nghiên.

Đối xử giống như hoàng tử có lẽ cũng chỉ đến thế là cùng.

Lục Tư Nghiên muốn mua lego, họ đều mua hết!

Lục Tư Nghiên muốn ăn cánh gà, họ cho cậu ăn!

Lục Tư Nghiên muốn ăn hamburger, họ mua cho cậu!

Lục Tư Nghiên muốn uống trà sữa...Thì mua thôi chứ sao?

Dạo này Lục Tư Nghiên cảm thấy rất hạnh phúc, cậu nhóc còn khoe khoang với đám bạn trong nhà trẻ: “Ba mẹ của mình tốt với mình lắm luôn, hôm qua còn dẫn mình đi hái dâu tây nữa! Mình đi nghịch bùn, quần áo dơ, giày cũng dơ, nhưng mẹ mình cũng không mắng mình luôn, còn lau mồ hôi cho mình.”

“Mình vẽ bậy lên tường, ba mình cũng không nói gì, còn khen mình vẽ rất đẹp!”

“Ba mình còn cho mình rất nhiều tiền tiêu vặt, đỏ luôn đó, cậu biết đỏ là bao nhiêu không?”

Con nít rất thông minh, đều rất biết nhìn mặt người, Lục Tư Nghiên cảm nhận được sự dung túng cưng chiều của ba mẹ dành cho mình.

Vậy thì tất nhiên phải...

Trời ạ!

Nhưng chung quy cậu nhóc vẫn là chúa được voi đòi tiên.

Thế là sáng sớm hôm nay, cậu nhóc vòi vĩnh một cách hiển nhiên: “Hôm nay con không muốn đi học, con sẽ nghỉ học ở nhà xem tivi!”

Lục Dĩ Thành: “?”

Giang Nhược Kiều: “?”

Đối với bậc ba mẹ là những học sinh gương mẫu, đi học là việc bắt buộc, dù cho ngày mai con có xuyên trở về thì hôm nay con vẫn phải ngoan ngoãn đi học!

Yêu cầu này của Lục Tư Nghiên đã thách thức giới hạn của họ.

Lục Dĩ Thành: “Chúng ta không thể chiều hư nó được.”

Giang Nhược Kiều: “Em không thể đem lại phiền phức cho em ở tương lai được.”

Cô vẫn luôn làm như vậy.

Không lẽ muốn trả cho “cô” ở tương lai một thằng con trai đầy thói hư tật xấu hay sao?

Không!

“Ngồi dậy!” Lục Dĩ Thành ra lệnh cho Lục Tư Nghiên.

Giang Nhược Kiều cũng rất nghiêm túc: “Con bị ốm à? Đâu có đâu. Ngoài trời có mưa đá sao? Cũng không có, vậy con phải đi học cho mẹ. Chuyện này không thể bàn cãi được.”

Vậy là...

Thân phận cùng với sự đối đãi giống như hoàng tử của Lục Tư Nghiên bị lấy lại.

Lục Tư Nghiên: Niềm vui ngắn ngủi đến vậy sao?

Chương 133:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành coi như đây là lần cuối cùng ở bên cạnh Lục Tư Nghiên.

Nghi thức tạm biệt vẫn rất đầy đủ.

Buổi sáng, Giang Nhược Kiều đã dậy từ rất sớm, đến chỗ nhà trọ của Lục Dĩ Thành. Anh cũng dậy từ lâu, nấu xong bữa sáng cho cả nhà ba người. Đợi Lục Tư Nghiên tỉnh dậy, cả nhà ba người họ ngồi trước bàn ăn tận hưởng khoảng thời gian ăn sáng cùng nhau. Sau khi ăn xong, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên đến trường mẫu giáo. Đối với cậu bé thì đây đúng là cuộc sống như thần tiên. Tại sao phải thêm một chữ 'như' vào? Bởi vì cậu cảm thấy thần tiên chắc là không cần phải học, nếu ba mẹ đồng ý cho cậu thỉnh thoảng đi học thì đó mới là thần tiên thật sự.

Sau khi tan học, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành sẽ cố gắng tranh thủ thời gian cùng đi đón cậu nhóc.

Mỗi lần trước khi Giang Nhược Kiều rời đi đều sẽ ôm chặt Lục Tư Nghiên, không đành lòng tạm biệt cậu bé: "Bé con, tuy con mới ở bên cạnh mẹ tám tháng, nhưng mong con hãy tin rằng con đối với mẹ là điều vô cùng vô cùng quan trọng. Mẹ thật sự rất yêu con."

Trước giờ mẹ chưa từng dễ dàng nói ra câu yêu ai đó với người khác.

Cho dù là với ba của con, mẹ vẫn cảm thấy tình cảm mình dành cho ba chưa tiến đến bước gọi là 'yêu'.

Đối với mẹ, việc con đến đây là một cuộc gặp gỡ bất ngờ, khiến mẹ biết được, hoá ra mẹ có thể dành tình cảm sâu đậm cho một người chỉ mới quen biết được tám tháng như vậy.

Lục Tư Nghiên cũng ôm chặt lấy Giang Nhược Kiều: "Mẹ, con cũng yêu mẹ!"

Đợi cô bịn rịn rời đi, Lục Dĩ Thành đọc truyện tranh cho Lục Tư Nghiên nghe.

Sau khi đọc xong, anh sẽ dịu dàng xoa mái tóc xoăn của cậu, nói với giọng ấm áp: "Nếu con trở về bên kia thì cũng phải nghe lời ba mẹ bên đó nhé, thành tích học tập là cái thứ hai, cái quan trọng nhất là phải lớn lên khỏe mạnh, trở thành một người chính trực và nhân hậu."

Nửa tháng sau, Lục Tư Nghiên vẫn chưa rời đi.

Một tháng sau, cậu nhóc vẫn còn ở đây.

Giang Nhược Kiều: "..."

Không biết là nên vui mừng hay nên thở phào.

Một tháng qua cô thật sự rất mệt, nỗi đau phải thức dậy lúc sáu giờ sáng mỗi ngày ai hiểu thấu? Ai hiểu cho cô?

Ngay cả bạn chung phòng cũng phải hỏi thăm sáng nào cô cũng dậy sớm làm gì?

Vân Giai còn lén hỏi riêng cô: "Tuy tớ cảm thấy hơi vô lý nhưng tớ vẫn muốn hỏi, lẽ nào cậu có hai người bạn trai ư?"

Giang Nhược Kiều: "?"

"Cậu xem đi, khoảng thời gian này cậu còn dậy sớm hơn cả gà, ngủ trễ hơn cả chó nữa, rất dễ làm cho người ta nghi ngờ đấy." Đương nhiên là Vân Giai đang nói đùa.

Khoảng thời gian này Giang Nhược Kiều bị thiếu ngủ trầm trọng. Cô đang đắp mặt nạ, hạ thấp giọng nói: "Cậu rất muốn biết hả?"

Vân Giai gật đầu như giã tỏi: "Nói đi, cậu nói tớ nghe đi, tớ tuyệt đối sẽ không nói cho người khác nghe đâu."

Giang Nhược Kiều: 'Tin cậu mới lạ.'

Nói cho Vân Giai nghe, cô ấy sẽ nói cho Lạc Văn và Cao Tĩnh Tĩnh. Tóm lại, mấy người bạn chung phòng họ gần như không có bí mật với nhau.

Đương nhiên cũng chỉ là "gần như" thôi.

Nếu Tư Nghiên ở lại nơi này mãi, cô và Lục Dĩ Thành chắc chắn sẽ nói thật với người thân và bạn bè. Nhưng bây giờ tình trạng của Tư Nghiên khiến người khác không mấy yên tâm, thế nên không cần phải cho người khác biết giữa lúc quan trọng này.

Giang Nhược Kiều ngoắc ngón tay trỏ với Vân Giai.

Cô ấy tới gần.

Cô cố tình nói với Vân Giai bằng chất giọng nũng nịu và uốn éo: "Hết cách rồi. Lục Dĩ Thành nhà tớ cứ muốn xuống bếp mỗi sáng để làm bữa sáng cho tớ cơ. Cậu nhìn nè, anh ấy còn hỏi tớ ngày mai ăn mỳ bò không này. Nếu ăn thì bây giờ anh ấy đi chợ mua thịt bò về rồi hầm ngay."

Vân Giai: Con mẹ nó…

Phải đánh chết cái con người khoe khoang tình yêu này mới được!

Vân Giai nhìn cô bằng vẻ mặt không cảm xúc: "Bạn học Giang Nhược Kiều, có thể tớ là chó, một chú chó đáng bị ngược, nhưng cậu làm người ai làm thế?"

Thời gian quả thật là liều thuốc hiệu quả nhất.

Mỗi ngày chào tạm biệt, mỗi ngày đều xem như ngày cuối cùng, hình như cả Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đều thản nhiên tiếp nhận sự

thật rằng đứa nhỏ này sẽ rời khỏi họ. Lục Tư Nghiên có lẽ cũng phát giác được, thỉnh thoảng sẽ lén hỏi cô: "Mẹ, con phải trở về rồi à?"

Đứa nhỏ hơn năm tuổi này rất thông minh.

Đương nhiên cậu nhóc biết ba mẹ đã trở nên trẻ trung rồi, cũng biết có nhiều điều bất thường. Cậu nhóc nhớ rõ ngày đầu tiên gặp gỡ ba mẹ và tình yêu họ dành cho cậu. Song, trước giờ cậu chưa từng có cảm giác sợ hãi, vì ba mẹ luôn ở bên cạnh mình.

Giang Nhược Kiều gật đầu, lại lắc đầu: "Mẹ cũng không rõ lắm, nhưng chắc là như vậy."

Cô khựng lại: "Con có sợ không?"

Lục Tư Nghiên đáp: "Con sợ. Nhưng đằng nào thì con cũng chắc chắn sẽ ở bên cạnh ba mẹ mà."

Giang Nhược Kiều: "Con nói như vậy làm mẹ hơi ghen tị đấy."

Cô giơ ngón út để chỉ mức độ: "Chỉ một chút xíu thế này thôi."

"Vậy nếu con trở về." Lục Tư Nghiên hỏi: "Mẹ hỏi con đã xảy ra chuyện gì, con có phải nói hết không?"

Giang Nhược Kiều cười: "Đương nhiên phải nói rồi. À quên mất, nếu con trở về thì lúc về Thư Hương Uyển, con chuyển lời giúp mẹ câu này được không?"

"Chuyển lời với ai vậy ạ?" Lục Tư Nghiên hỏi.

"Với 'mẹ' nè."

Lục Tư Nghiên: "?"

Trong cái đầu bé xíu có rất nhiều dấu chấm hỏi: "Chuyển lời cho 'mẹ' ư, mẹ muốn nói chuyện với chính mình à?"

`

Giang Nhược Kiều bật cười rồi ôm lấy cậu nhóc: "Ư, cũng có thể nói như vậy, nói với bản thân mẹ, con giúp chuyển lời giúp mẹ nhé."

Lục Tư Nghiên ngẩng đầu nhìn cô: "Câu gì vậy ạ?"

"Nói..." Giang Nhược Kiều khựng lại, vẻ mặt dịu dàng: "Nói là…cảm ơn cô ấy."

Cảm ơn cô ấy đã phấn chấn trở lại.

Cảm ơn cô ấy không gục ngã.

Cảm ơn cô ấy.

Lục Tư Nghiên rời đi vào ngày cuối xuân đầu hè.

Lúc đó, họ đã tạm biệt nhau trước hai tháng nhưng khi ngày ấy thật sự đến, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều vẫn cảm thấy đau đớn như bầu trời sụp đổ.

Lục Dĩ Thành nhìn camera, Lục Tư Nghiên đang ngủ thì tự dưng biến mất. Đêm trước đó, họ cũng đã tạm biệt nhau thật tử tế, anh còn hôn và chúc cậu nhóc ngủ ngon, hai ba con ngủ chung giường. Vậy mà khi Lục Dĩ Thành tỉnh giấc, trên giường chỉ còn một mình anh. Lúc đó, anh cảm thấy rất hụt hẫng, nhưng vẫn bò dậy, lục tung mọi ngóc ngách trong nhà. Anh không thay đồngủ và dép lê, đi tìm trên hành lang, còn xuống lầu tìm một vòng nữa.

Trong nhà trống trơn.

Anh về nhà, chỉnh camera trong phòng. Mấy tháng trước, anh đã cho lắp đặt chiếc camera này.

Quả nhiên, lúc hơn bốn giờ sáng, chỉ trong vòng một giây, Tư Nghiên đã biến mất.

Lục Dĩ Thành ngồi ngây ngốc tại chỗ, quên mất phải làm bữa sáng, còn Giang Nhược Kiều thì vẫn vui vẻ đến gõ cửa. Sau khi gõ cửa, mặt mày cô

hớn hở: "Heo con mau dậy đi, hôm nay thật may mắn, vậy mà không ai xếp hàng ở cửa hàng bánh bao Tứ Quý Hương, mẹ đã mua màn thầu…"

Cô còn chưa nói hết câu thì đã để ý thấy Lục Dĩ Thành vẫn còn mặc bộ đồngủ, cùng với đó là vẻ thất vọng trên gương mặt anh.

Vẻ mặt dần trở nên cứng đờ, cô chật vật mãi mới lên tiếng hỏi: "Tư Nghiên đâu?"

Hốc mắt cô đỏ hoe, nước mắt đã tuôn rơi.

Lục Dĩ Thành vươn tay ôm cô vào lòng, anh gắng gượng kìm nén, nhưng nghe tiếng thút thít của cô, cuối cùng anh cũng không nhịn được mà rơi nước mắt.

Dường như Sự rời đi của Lục Tư Nghiên đã tước mất một nửa linh hồn trong Giang Nhược Kiều.

Tinh thần của hai người sa sút trong một khoảng thời gian rất dài. Họ nhìn con rùa nhỏ Lục Tư Nghiên để lại trên tường mà đau buồn, nhìn những đứa trẻ khác cũng thấy đau buồn. Lúc đi ngang qua cửa hàng lego, họ cũng sẽ đi vào mua vài món đồchơi. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành trong quá khứ đều là người có ý chí mạnh mẽ, khi hè đến, hai người cùng ra ngoài cho phấn chấn tinh thần. Sau khi Lục Tư Nghiên đi khỏi đây, Lục Dĩ Thành tìm thấy chiếc đồng hồtrong tủ quần áo, trong đồng hồ chẳng có tấm ảnh nào.

Cậu nhóc mang đồng hồrời đi, thế giới này lại xuất hiện một chiếc đồng hồkhác.

Lục Dĩ Thành an ủi Giang Nhược Kiều: "Như vậy có nghĩa là thằng bé thật sự trở vềrồi."

Giang Nhược Kiều có chút sợ hãi: "Có thật không? Em sợ thằng bé lại đến mốc thời gian khác. Em lo lắm."

Cũng không có phương tiện liên lạc nào.

Để cô biết bây giờ Tư Nghiên sống tốt cũng được.

Sợ giống như bây giờ, nhìn thấy là tốt lắm rồi, nhưng vẫn thấy phập phồng lo sợ.

Tư Nghiên thật sự đã trở về tương lai rồi ư?

Lục Dĩ Thành an ủi cô: "Có thể."

Giang Nhược Kiều hỏi: "Nếu vậy thì sao?"

"Tuy anh cảm thấy khả năng này sẽ xảy ra, nhưng…" Lục Dĩ Thành nhìn cô: "Nhưng anh tin dù thằng bé đi tới mốc thời gian khác, chắc chắn cũng sẽ tìm chúng ta. Mà chúng ta ở mốc thời gian nào cũng đều sẽ bảo vệ thằng bé."

Họ cũng coi như tìm niềm vui trong đau khổ, nghĩ ra đủ mọi khả năng khác nhau và những khả năng tiếp sau đó.

Như thế cách nghĩ này sẽ làm lòng dễ chịu đi nhiều.

Giang Nhược Kiều nói: "Nên xuyên qua lúc em lên cấp ba rồi, vì khi đó em chỉ muốn tập trung học hành…"

Lục Dĩ Thành cũng gật đầu: "Rất có lý, xuyên qua sau khi chúng ta trưởng thành là tốt nhất."

Nếu thật sự xuyên qua thời cấp ba của anh thì anh vẫn chịu đựng được.

Nói ra cũng trùng hợp, đêm nay họ vừa bàn đến mọi khả năng khác nhau, Giang Nhược Kiều lại nằm mơ.

Mơ thấy… Thư Hương Uyển.

Thì ra Thư Hương Uyển trông như thế này, chính là nhà của cô và anh.

Là nhà của họ.

Nó khá nhỏ, cô có phòng để quần áo của mình, trong phòng có hoa hồng giấy đã được gấp xong, trông có vẻ cô rất trân trọng. Lục Dĩ Thành kia cũng có phòng sách riêng. Căn nhà của hai người được bày trí rất ấm cúng, trong phòng khách có một bức tường giống bức tường kia, có hình vẽ nguệch ngoạc ngẫu hứng của Lục Tư Nghiên, ánh sáng rực rỡ và cây xanh tươi mát.

Giang Nhược Kiều và cả Lục Dĩ Thành kia đều nhìn cô.

Cô thoải mái, nhàn nhã đi tham quan ngôi nhà.

Khi tới phòng của Lục Tư Nghiên, trên bàn sách có một bức tranh rất to. Trên bức vẽ gần nhất có vẽ một hình ảnh rất kỳ lạ.

Trong tranh có bốn người lớn và một đứa nhỏ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đứa nhỏ với mấy cọng tóc xoăn chắc chắn là Lục Tư Nghiên.

Vậy thì bốn người lớn thì sao?

Cô tập trung nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Nếu cô đoán không nhầm thì có lẽ là cô với Giang Nhược Kiều khác, và Lục Dĩ Thành với Lục Dĩ Thành kia.

Góc dưới bức tranh có người dùng bút chì viết một lời phê bình: [Ba sao cho kỹ năng vẽ, mười sao cho việc hàm ý. Một bí ẩn chưa có lời giải, tại sao dưới ngòi bút của con trai, tôi của tuổi hai mươi, tôi của tuổi ba mươi hai đều xinh xắn quá vậy? Thằng bé muốn ăn đòn sao?]

Phía dưới rõ ràng có một nét chữ của người khác, đáp lại lời bình phía trên: [Tôi cũng có một nỗi lo, tại sao thằng bé chỉ vẽ cho người này mấy cọng tóc, điều đó sẽ khiến tôi ở tuổi hai mươi hiểu lầm tôi ở tuổi ba mươi hai bị trọc thì sao? Rất muốn nói cho tôi của tuổi hai mươi biết, cứ yên tâm, tuy cũng là thú nhưng không phải con thú trọc đầu đâu, đừng hiểu lầm.]

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều tỉnh mộng mà vẫn còn cười.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ là đây là một mối quan hệ khó hiểu, cô biết Tư Nghiên của mình đã trở về, trở về bên cạnh mình ở một thế giới khác và thằng bé vẫn là đứa nhỏ biết yêu thương ba mẹ.

Chương 134:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều sắp tan làm thì nhận được cuộc gọi của dì. Giọng nói của bà ấy trong điện thoại rất sốt sắng, nói là Tư Nghiên mất tích rồi.

Đối với người làm ba mẹ thì điều lo sợ nhất chính là khi nghe thấy tin tức này. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành lần lượt trở về từ công ty. Dì tỏ ra tự trách bản thân, hốc mắt ửng đỏ, hai tay luống cuống: "Tôi đang nấu cơm, còn Tư Nghiên và A Mẫn nhà bên chơi trốn tìm trong nhà. Tôi không để ý, nào ngờ A Mẫn chạy qua nói với tôi là đi tìm Tư Nghiên. Tôi cũng đi theo con bé tìm, nhưng lật tung khắp cả phòng cũng không tìm thấy thằng bé đâu."

Dì đã trông Tư Nghiên gần ba năm trời, tình cảm rất sâu đậm. Lúc này, bà ấy cũng rất hốt hoảng.

Lục Dĩ Thành khá bình tĩnh, sau khi an ủi Giang Nhược Kiều xong, anh bèn chỉnh camera, xác định trong khoảng thời gian đó, Tư Nghiên vẫn chưa ra khỏi cửa. Anh cũng biết đây vừa là tin tốt vừa là tin xấu. Tin tốt chính là thằng bé chưa ra ngoài để bị đi lạc, nhưng tin xấu là làm sao thằng bé có thể biến mất trong căn phòng này được chứ? Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đi tìm kiếm xung quanh, đến tất cả những có thể tìm thấy. Sau hai tiếng đồng hồ, Giang Nhược Kiều đang bình tĩnh cũng phải bật khóc nức nở, Lục Dĩ Thành cũng lo lắng. Anh vừa lo cho cảm xúc của vợ vừa lo cho sự an toàn của con trai.

Ngay lúc tinh thần sắp suy sụp, trong tủ quần áo của phòng ngủ bên cạnh phát ra tiếng động. Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều nhìn nhau, cả hai vội lao vào phòng.

Anh run rẩy mở tủ áo ra, thấy con trai đang ngồi xổm bên trong.

Cậu nhóc vẫn còn buồn ngủ, dụi dụi mắt: "Ba?"

Cậu đang nằm trên giường cơ mà?

Dì cũng bật khóc.

Đúng là sợ hết hồn.

Lúc này Lục Tư Nghiên mới để ý tới dì, cậu nhóc nhe răng cười với bà ấy: "Bà nội, đã lâu không gặp ạ!"

Có cảm giác lâu lắm rồi không gặp "bà nội".

Giang Nhược Kiều để ý thấy Lục Tư Nghiên rất thoải mái: "Nè, anh nhìn bộ đồ của Tư Nghiên mà xem, rõ ràng em nhớ buổi sáng thằng bé không mặc bộ này."

Chính xác.

Lần này, Lục Dĩ Thành để ý thấy, dì cũng nhận ra, Tư Nghiên rất bất thường. Sáng nay cậu nhóc không mặc bộ đồ này, càng kỳ lạ hơn là …

Lục Dĩ Thành trầm giọng: "Trong tủ áo của Tư Nghiên không hề có bộ đồ này."

Lục Tư Nghiên mới ngủ dậy, vẫn còn mơ mơ màng màng, trong lòng của Giang Nhược Kiều có quá nhiều thắc mắc muốn hỏi. Lục Dĩ Thành nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu, ra hiệu để sau hẵng nói. Cô đành đồng ý, anh bảo dì về nghỉ ngơi trước, trong Thư Hương Uyển chỉ còn lại ba người. Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên đi rửa mặt… Lúc này, cậu nhóc đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn ba mình trong gương, để ý thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay và nhẫn trên ngón áp út của anh, cậu chợt mỉm cười: "Con đã về rồi. Ba, con về rồi nè."

Mới cười chưa được vài giây, cậu nhóc lại ngưng cười, sốt sắng nói: "Buổi sáng thức dậy ba không thấy con ở đó nữa chắc chắn sẽ lo lắng, buổi sáng mẹ còn qua đó ăn sáng nữa, vậy phải làm sao bây giờ? Họ đã biết con về chưa nhỉ?"

Lục Dĩ Thành không hiểu con trai đang nói gì.

Giang Nhược Kiều cũng không hiểu.

Nhưng họ đều nhận ra rõ ràng chỉ mới không gặp một ngày mà con trai họ lại có sự thay đổi lớn đến vậy.

Hôm nay Lục Tư Nghiên lại bị đảo lộn thời gian.

Đối với cậu thì là thức dậy.

Nhưng lúc này đêm đã khuya, cậu phải đi ngủ rồi mới phải.

Đêm nay, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều cũng đang ngủ. Mọi chuyện diễn ra trong ngày hôm nay quá ly kỳ, rõ ràng họ đã kiểm tra trong tủ áo, xác định bên trong không có gì, sao Tư Nghiên lại từ trong tủ đi ra được? Lúc họ có nhiều thời gian rảnh, Lục Tư Nghiên là một đứa trẻ có tư duy tốt nên cậu nhóc đã giải thích rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện bằng cách của riêng mình: "Đúng vậy. Con và A Mẫn đang chơi trốn tìm, con trốn trong tủ, A Mẫn mãi chưa tìm thấy con nên con đi ra, thế là về nhà của mình!"

"Con ở quá khứ tìm thấy ba mẹ. Ba mẹ còn rất trẻ, ban đầu đã quen biết con, cũng thương con nữa. Ba vẫn tiếc tiền không mua lego cho con!" Lục Tư Nghiên tố cáo…

Ngay sau đó, cậu nhóc lại nói: "Nhưng ba mẹ đối xử với con rất tốt." Cậu nhào vào lòng của Giang Nhược Kiều, hôn chụt chụt cô mấy cái: "Mẹ, con nhớ mẹ nhiều lắm!"

Cậu nhóc còn lấy đồng hồ ra.

Trong đồng hồ có hai tấm ảnh.

Một tấm là Lục Tư Nghiên ba tuổi, họ chụp ảnh gia đình.

Nhưng tấm kia…

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy cảm xúc ngạc nhiên trong mắt nhau. Quả thật họ rất bất ngờ, nếu không tận mắt chứng kiến thì họ sẽ không bao giờ tin chuyện này. Vậy nên thằng bé đã xuyên về lúc họ hai mươi tuổi ư?

Sao có chuyện ly kỳ như thế được?

Nhưng những chuyện mà Lục Tư Nghiên nói và bức ảnh này đều thật sự tồn tại.

Nếu không phải là như vậy thì rất khó giải thích tại sao thằng bé lại mất tích suốt mấy tiếng đồng hồ.

Chuyện này quá mức kỳ lạ. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành hỏi Lục Tư Nghiên rất nhiều chuyện. Cả hai thật sự rất tò mò, cũng cảm thấy hứng thú... Mãi đến khi cậu nhóc bẻ đầu ngón tay và nói: "Ông cố và bà cố không thấy con đâu, chắc chắn sẽ rất lo lắng, con nhớ hai người họ quá."

Bỗng dưng Giang Nhược Kiều ngây người, nhìn Lục Tư Nghiên bằng ánh mắt không dám tin.

Lục Dĩ Thành lo lắng nhìn cô.

Làm vợ chồng bao năm, anh biết rõ bà ngoại là người rất quan trọng đối với vợ, cũng là người mà cô cảm thấy có lỗi nhất.

"Con nói…" Giang Nhược Kiều run run, hơi thở cũng mất ổn định: "Con đã gặp ông cố và bà cố rồi à?"

Hễ cô nghĩ đến là lại muốn khóc.

Lúc trước, xem phim truyền hình, nhân vật chính khi sinh con chịu nhiều đau đớn đều sẽ gọi mẹ.

Cô không gọi mẹ, không gọi ai cả, nhưng cô nhớ đến bà ngoại, nếu bà ngoại vẫn còn… thì tốt biết bao.

Lục Tư Nghiên cúi đầu: "Con đã gặp rồi. Bà cố bị bệnh phải làm phẫu thuật, bà cố trong quá khứ nói với ông cố là không sao cả. Bà cố rất thích con, ông cố cũng thế, ngày nào hai người cũng đưa con ra ngoài chơi. Có lúc đi chợ hoa, có lúc đi công viên. Bà cố làm cơm bát bảo siêu ngon, ba và mẹ trong quá khứ kêu con ăn, nói là ăn vào tốt cho tiêu hóa, đúng thật là ăn rất ngon. Ông cố cũng lén dẫn con đi ăn KFC…" Nói tới đây, cậu nhóc cẩn thận liếc nhìn Giang Nhược Kiều: "Mẹ, mẹ đừng trách ông cố, là con nháo lên đòi ăn. Toang rồi, con và ông cố còn móc ngoéo trăm năm không thay đổi, con không được kể cho mẹ nghe, ông cũng sẽ không nói cho mẹ nghe…"

Giang Nhược Kiều lập tức bật khóc.

Lục Dĩ Thành ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

Lục Tư Nghiên sợ hãi, không dám lên tiếng, chỉ lo lắng nhìn ba mẹ của mình.

Chuyện này là sao vậy?

Giang Nhược Kiều kiềm chế nhưng được chồng ôm lấy, quanh mũi là mùi hương thuộc về riêng anh, khiến cô cảm thấy yên lòng. Cuối cùng cô khóc giống như một đứa trẻ: "Dĩ Thành, bà ngoại của em… ông ngoại bà ngoại của em đã gặp Tư Nghiên rồi. Họ đã gặp thằng bé rồi…"

Sau khi hai ông bà ra đi, cô thật sự trở thành trẻ mồ côi.

Ngoài Lục Dĩ Thành ra, không ai biết cô áy náy trong lòng, không ai biết cô hối hận, cũng chẳng ai biết cô có tiếc nuối.

"Em rất nhớ bà ngoại… Em nhớ bà ngoại lắm…" Giang Nhược Kiều khóc nức nở, giật ống tay áo của anh. Lần đầu tiên cô không hề kiêng dè mà thể hiện cảm xúc thật của mình trước mặt con.

Lục Dĩ Thành rất đau lòng, ôm lấy cô, thấp giọng nói: "Không sao rồi, không sao đâu, em xem, Tư Nghiên đã nói rồi, bà ngoại đã phẫu thuật, rất suôn sẻ. Không sao đâu, không sao đâu…"

Giang Nhược Kiều cũng lo làm con trai sợ, sau khi đẩy anh ra thì chạy vào nhà vệ sinh.

Lục Dĩ Thành chần chừ một lúc, vẫn không đi theo. Anh biết, trên thế giới này, cho dù anh hiểu cô, thương cô đến đâu thì mãi mãi cũng không thể nào thay thế vị trí của bà ngoại. Cô chỉ là đau lòng, nhớ đến chuyện của trước đây nên vui mừng quá đỗi, vui khi bà ngoại đã gặp Tư Nghiên mà thôi.

Lục Tư Nghiên yên lặng. Lục Dĩ Thành ngồi bên cạnh cậu bé, dịu dàng lên tiếng: "Mẹ con đã lâu chưa khóc, lần trước khóc là lúc con hai tuổi phải nhập viện."

"Con… con nói lỡ lời rồi ạ?" Cậu bé nói: "Lúc trước cũng vậy, mẹ hỏi con có gặp bà cố và ông cố không, con nói không có, mẹ cũng khóc lóc chạy vào nhà vệ sinh."

Lục Dĩ Thành tỏ ra bình tĩnh, cúi đầu im lặng một lúc rồi lên tiếng: "Con không có lỡ lời. Tư Nghiên, mẹ con chỉ là quá nhớ ông bà ngoại thôi. Mẹ biết con từng gặp hai ông bà nên rất vui mừng. Tư Nghiên, ba phải cảm ơn con, cảm ơn con giúp mẹ con không phải tiếc nuối nữa."

Mấy hôm sau, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều dựa vào những mẩu chuyện đứt quãng mà Lục Tư Nghiên kể, chắp vá thành câu chuyện khác.

Trong câu chuyện đó, Giang Nhược Kiều hai mươi tuổi gặp Lục Dĩ Thành hai mươi tuổi.

Có lẽ cả hai đã thích nhau từ lúc đó.

Câu chuyện đó rất viên mãn, bệnh của bà ngoại được phát hiện sớm nên làm phẫu thuật, bà ngoại cũng gặp Tư Nghiên.

"Em nhớ ra rồi." Giang Nhược Kiều nói với Lục Dĩ Thành: "Tuần trước là sinh nhật em, anh còn nhớ chứ?"

Lục Dĩ Thành trả lời dứt khoát: “Nhớ chứ. Sáng sớm anh đã nấu mì trường thọ cho em.” Anh khựng lại, bổ sung thêm: “Cũng có tặng quà. Tuy bị em chê là không có gì mới mẻ nhưng anh vẫn tặng.”

Giang Nhược Kiều bị chọc cười, tới đấm anh: “Em đang đàn gảy tai trâu đấy hả? Em đâu có ý đó? Anh tặng cái gì em cũng sẽ không giận đâu.”

Lục Dĩ Thành nhìn cô: “Anh có thể xem câu nói này của em là thật không?”

Giang Nhược Kiều véo cánh tay anh: “Được.”

“Chuyện quà tặng để sau hẵng nói.” Cô lên tiếng: “Em đã ước một điều ước, anh đoán xem là gì?”

Lục Dĩ Thành: “Lại phải làm đề thi đại học à, còn khó gấp trăm gấp ngàn lần đề thi đại học ấy chứ.”

Anh thử suy đoán: “Sẽ là tờ vé số trị giá một trăm triệu gì đó? Hay là nhà gần trường trong đường Vành đai số 3?”

Giang Nhược Kiều: “Lục Dĩ Thành, em trẻ con như thế ư? Em ba mươi hai, ba mươi hai rồi đấy, có phải là hai mươi tuổi đâu!”

“Anh đoán.” Lục Dĩ Thành nắm chặt tay cô, nét mặt dịu dàng và nói: “Anh đoán có lẽ nếu có kiếp sau, em sẽ gặp anh sớm hơn.”

Giang Nhược Kiều vô cùng ngạc nhiên.

Sao anh đoán được?

Ngày cô bước vào tuổi ba mươi hai, quả thật cô đã ước trước ánh nến sinh nhật.

Điều ước của cô chính là nếu có kiếp sau, nếu cô ở một thế giới khác thì hãy để cô gặp Lục Dĩ Thành sớm hơn.

Anh mỉm cười: “Vì anh cũng ước như vậy.”

Tuy họ còn rất nhiều thời gian nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ thế này, rõ ràng họ học chung trường, lúc hai mươi tuổi đã quen biết nhau, tại sao lại bỏ lỡ nhau lâu như thế chứ? Nếu lúc hai mươi tuổi ở bên nhau thì tốt rồi.

Chương 135:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Giang Nhược Kiều cùng Lục Dĩ Thành đều được tiến cử tuyển thẳng lên học thạc sĩ.

Hai người có cùng mục tiêu nhất trí, tính tình lại hợp nhau, hơn nữa ngoại hình và phong thái cũng rất tương xứng, chính là một đôi uyên ương thần tiên trong mắt của các đàn em lớp dưới. Trên thực tế, hai người họ cũng sẽ có xảy ra va chạm bởi ai cũng có tính cách độc lập, khi hai loại tính cách xung đột với nhau tất nhiên sẽ có tia lửa, nhưng trong cuộc sống tình cảm, hai người cũng cần phải thích nghi với nhau và giai đoạn này không hề tốt đẹp như những câu chuyện tình yêu được miêu tả trong phim ảnh. .

Hiện giờ, Lục Dĩ Thành còn đang làm thêm ở công ty của Hạ Lễ.

Thậm chí Hạ Lễ còn dùng cổ phần của công ty để cố giữ Lục Dĩ Thành lại làm việc lâu dài cho mình, nhưng Lục Dĩ Thành đã từ chối, anh dự định sau khi học xong thạc sĩ sẽ đầu quân cho công ty lớn.

Hạ Lễ buồn bực: "Chẳng qua là cái công ty nhỏ này của anh không lọt được vào tầm mắt của em!"

Lục Dĩ Thành rất bất đắc dĩ, giải thích với anh ấy: "Không, em chỉ muốn mài giũa nhiều hơn, ở mãi một chỗ, cảm thấy con người sẽ lười biếng đi và em cũng muốn thử nhiều thứ khác nữa."

Thực ra, Hạ Lễ đã khá khiêm tốn, bởi công ty này của anh ấy cũng không gọi là nhỏ, dù sao cũng có người ba là chỗ dựa vững chắc, nhưng đối với một người như Lục Dĩ Thành, anh luôn có mục tiêu rõ ràng. Anh đã từng nói chuyện với thầy giáo và Giang Nhược Kiều, hai người họ đều ủng hộ ý nghĩ của anh, phải ra ngoài để thấy thế giới rộng lớn.

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành vẫn lại đi theo con đường mà con người khác của anh đã chọn.

Vẫn bình thường, vẫn tầm thường như vậy.

Mặc dù Hạ Lễ là một người sếp có lý tưởng nhưng dù sao anh ấy vẫn là một doanh nhân, anh ấy đã quyết định rồi, trong ba năm mà Lục Dĩ Thành học thạc sĩ này, anh ấy sẽ "bóc lột" thật nhiệt tình! Vì vậy, Lục Dĩ Thành sẽ thỉnh thoảng được Hạ Lễ dẫn theo đi công tác... Bởi thế, Lục Dĩ Thành đã không thông báo trước mà mua cho Giang Nhược Kiều một chiếc túi ở cửa hàng miễn thuế.

Giang Nhược Kiều rơi vào trầm tư khi nhìn thấy chiếc túi mà Lục Dĩ Thành mua.

Có nên vứt bỏ người bạn trai này không?

Lục Dĩ Thành vẫn còn vô cùng phấn khởi giới thiệu với cô: "Anh Du mua cho vợ anh ấy một cái túi nên anh cũng mua. Anh thấy nói rằng chiếc túi này rất thiết thực, em có thể đựng sách mang đi học, màu sắc cũng rất ổn nữa, có bẩn cũng không nhìn thấy."

Giang Nhược Kiều: "?"

Đây là cô không cầm nổi dao nữa hay là anh đang phê cần?

"Lục Dĩ Thành." Giang Nhược Kiều ngồi ở trên ghế sô pha, cất tiếng gọi anh.

Lục Dĩ Thành, mới một giây trước còn tràn đầy hứng thú quay đầu lại, nhạy cảm cảm giác được có gì đó không đúng, vội vàng thu lại nụ cười trên mặt.

"Cái túi này bao nhiêu tiền?" Giang Nhược Kiều hỏi.

Lục Dĩ Thành thành thật trả lời: "Hơn một vạn."

Giang Nhược Kiều: "Hơn là hơn bao nhiêu, một vạn mốt là hơn một vạn, một vạn chín cũng là hơn một vạn."

Lục Dĩ Thành nói nhỏ: "Một vạn sáu."

Giang Nhược Kiều hít sâu một hơi: "Lục Dĩ Thành!"

Lục Dĩ Thành vội vàng ngồi xuống bên cạnh cô: "Đừng tức giận, chỉ một lần này thôi mà, cũng không phải đắt quá. Khi nào dự án kết thúc, tiền thưởng còn nhiều hơn. Chỉ là anh thấy em thích..."

Giang Nhược Kiều: "Nhưng chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm, còn rất nhiều việc phải dùng đến tiền."

Sau khi nói ra những này, cô ngồi ngây người, Lục Dĩ Thành cũng đứng hình.

Lục Tư Nghiên đã đến với bọn họ được tám tháng.

Tám tháng đã rèn luyện cho họ rất nhiều thói quen, cho đến bây giờ, mỗi tháng Giang Nhược Kiều đều cố ý để dành ra năm nghìn tệ, Lục Dĩ Thành cũng vậy.

Bọn họ luôn có cảm giác rằng … chừng nào Tư Nghiên còn ở cùng với họ thì bọn họ vẫn sẽ phải nuôi một thánh đốt tiền.

Nhưng Tư Nghiên đã trở về thế giới ban đầu của thằng bé.

Giang Nhược Kiều cúi đầu, không lên tiếng.

Thực ra, bọn họ thỉnh thoảng vẫn sẽ thấy chạnh lòng, tuy đã lâu như vậy rồi nhưng ba mẹ nào quên được con mình chứ?

Lục Dĩ Thành ôm lấy cô, cô cũng thuận thế dựa vào lòng anh, trong mũi tràn ngập mùi hương đặc trưng của anh.

"Em xin lỗi." Giang Nhược Kiều chủ động xin lỗi, giọng điệu có vẻ hơi mệt mỏi: "Em cũng không biết mình bị làm sao nữa. Cảm ơn món quà của anh, thực ra em rất thích nó."

Lục Dĩ Thành bật cười: "Dù Tư Nghiên còn ở đây thì cần mua vẫn phải mua. Không có thằng bé, anh vẫn mua, mà có thằng bé thì anh cũng mua."

Giang Nhược Kiều không biết ở thế giới kia, Lục Dĩ Thành kia là một người cuồng mua túi.

Ở thế giới này... Lục Dĩ Thành đã bắt đầu có dấu hiệu của một kẻ cuồng mua túi.

Trong suốt thời gian mà Tư Nghiên không có ở đây, Giang Nhược Kiều đã sinh hoạt và học tập chăm chỉ, Lục Dĩ Thành cũng thế.

Thu nhập hiện giờ của Giang Nhược Kiều ngày càng ổn định.

Lục Dĩ Thành cũng thế.

Cả hai bị bạn cùng phòng trêu chọc là cặp đôi kiếm tiền.

Bởi vì nhớ nhung Tư Nghiên, có lúc Giang Nhược Kiều sẽ tâm sự với Lục Dĩ Thành, có lúc lại tự mình tiêu hóa những cảm xúc đó. Giang Nhược Kiều, một tuyển thủ phá bếp số một đã học được cách làm gà KFC và sườn xào chua ngọt từ lúc nào mà Lục Dĩ Thành không hề hay biết, quả là một chuyện động trời. Giang Nhược Kiều còn dương dương tự đắc nói: "Em rất có năng khiếu nấu ăn đấy, nhìn xem, mùi vị không khác gì, cũng không bị cắt vào tay, cũng không bị dầu bắn phỏng. Em đúng là một thiên tài mà!"

Lục Dĩ Thành: "..."

"Con trai anh không có đây, lợi cho anh rồi." Giang Nhược Kiều nói: "Anh thay con nếm thử đồ ăn xem!"

Lục Dĩ Thành: "?"

"Anh có nghe được một lời đồn." Lục Dĩ Thành nói với vẻ đầy bình tĩnh.

Giang Nhược Kiều vẫn cầm điện thoại, chụp ảnh thành quả lao động của cô từ nhiều góc độ, không ngẩng đầu lên, trả lời một cách chiếu lệ: "Tin đồn gì?"

Lục Dĩ Thành nói: "Em nói anh là cha quý nhờ con."

Giang Nhược Kiều: "À, chuyện này..."

Lục Dĩ Thành: "Chuyện này là thế nào đây."

Đây chỉ là cô nhất thời lỡ miệng.

Đánh chết cái Vân Giai miệng rộng này mất!!

Hôm phòng ký túc bọn họ tổ chức bữa cơm chia tay, ai cũng uống một chút rượu, Vân Giai đã hỏi tại sao Lục Dĩ Thành lại theo đuổi được cô.

Lục Dĩ Thành đúng là rất chu đáo với Giang Nhược Kiều, nhưng trước đó cũng có nhiều người còn chu đáo hơn thế.

Tại sao... lại là Lục Dĩ Thành?

Từ trước đến nay, ba người bạn cùng ký túc xá luôn ủng hộ vô điều kiện tất cả quyết định của Giang Nhược Kiều, nhưng không phải là trong lòng họ không cảm thấy buồn phiền, dù sao biết nhau lâu như vậy, bọn họ cũng coi như là hiểu rõ tính khí của Giang Nhược Kiều. Lẽ nào Giang Nhược Kiều lại không biết thành đôi với Lục Dĩ Thành sẽ có rắc rối hay sao? Mọi người đều biết mối quan hệ giữa Lục Dĩ Thành và Tưởng Diên. Theo lý mà nói, Giang Nhược Kiều chọn ai cũng được nhưng sẽ không thể chọn Lục Dĩ Thành, nhưng rốt cuộc là sai ở chỗ nào đây?

Mọi người đều không thể nào nghĩ ra!

"Vì sao?" Vân Giai nói: "Tớ không thể hiểu được, cậu ấy đẹp trai, học giỏi và tính cách tốt, nhưng cậu ấy có một khuyết điểm lớn."

Đó chính là, anh chính là bạn thân của bạn trai cũ của Giang Nhược Kiều.

Một khuyết điểm lớn?

Giang Nhược Kiều bật cười, khuôn mặt cô cũng đỏ bừng, hai mắt ươn ướt khác thường, như thể nhớ ra điều gì đó và biểu cảm của cô rất dịu

dàng: “Nhưng anh ấy có một ưu điểm lớn, hoàn toàn bù đắp cho khuyết điểm này.”

“Cái gì?”

“Cha quý nhờ con.”

Vân Giai: “??”

Lạc Văn: “Ha ha ha ! U là trời, cha quý nhờ con!”

Cao Tinh Tinh đẩy kính: “Con... không phải là mấy con cá vàng nhỏ kia đấy chưa?”

Giang Nhược Kiều với Lục Dĩ Thành có hơi đặc biệt.

Bọn họ không nuôi mèo cũng không nuôi chó, mà nuôi mấy con cá vàng nhỏ.

Giang Nhược Kiều: “Ha ha ha ha ha!”

...

Rất rõ ràng, Giang Nhược Kiều cũng nhớ ra chuyện này: “Đỗ Vũ nói à?”

Vân Giai cậu đúng là kẻ trọng sắc khinh bạn!!

Lục Dĩ Thành không gật đầu cũng không lắc đầu, anh không muốn phản bội bạn cùng phòng, tuy rằng đáp án đã quá rõ ràng.

Giang Nhược Kiều vươn tay ra, tỏ vẻ làm nũng nhào vào lòng anh, ôm lấy chiếc eo thon, xoa xoa bả vai anh: “Anh đang tức giận sao? Em chỉ nói đùa thôi.”

Lục Dĩ Thành mặt ủ rũ: “Anh thấy nói đúng mà, nhờ có Tư Nghiên mà em mới đến với anh.”

Giang Nhược Kiều đúng là xấu tính, ở thời điểm quan trọng như vậy lại nói một câu khiến cho 'người nghe nổ tung' : "Nếu anh nghĩ như thế, thì em chẳng còn cách nào khác."

Nói xong, cô cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Lục Dĩ Thành cũng không nhịn được cười.

"Anh chấp nhận." Anh hôn lên đỉnh đầu cô: "Trong tất cả các lý do, anh chấp nhận lý do này."

Sau đó, Giang Nhược Kiều đã để lại cho Lục Dĩ Thành một mẩu giấy ——

[Đúng là vì "con" nên mới để ý đến "ba", nhưng em cũng là một người mẹ 96 điểm.]

[Người mẹ 96 điểm này không muốn vì "con" mà làm chuyện mình không muốn làm.]

[Giang Nhược Kiều 100 điểm chọn "ba", là bởi vì yêu.]

...

Lại thêm một năm nữa, số hoa hồng giấy mà Lục Dĩ Thành gấp đã đạt đến chín trăm chín mươi chín đóa.

Anh bắt đầu thấy khó nghĩ.

Ngay từ đầu, ý định gấp hoa của anh chính là để đến khi gấp được chín trăm chín mươi chín đóa thì sẽ tỏ tình.

Cuối cùng, đến khi tỏ tình, anh vẫn chưa gấp được đủ chín mươi chín đóa nên tất nhiên cũng không thể mang đi tặng.

Có điều, sau khi chính thức trở thành bạn trai của Giang Nhược Kiều, Lục Dĩ Thành cũng không lười biếng, vẫn giữ lại cái thói quen này, mỗi

ngày gấp một đóa không biết từ lúc nào đã gấp được hơn chín trăm đóa rồi.

Đồng thời, cũng đã gần tám trăm ngày kể từ khi Tư Nghiên rời xa bọn họ.

Hai năm rồi.

Giang Nhược Kiều đã qua sinh nhật tuổi hai mươi hai, Lục Dĩ Thành cũng đã qua sinh nhật hai tuổi mươi hai.

Sau khi gấp đủ chín trăm chín mươi chín đóa hồng thì sao đây?

Lục Dĩ Thành cũng không dám cầu hôn.

Anh biết chắc, cô sẽ không đồng ý.

Chuyện các cặp vợ chồng vừa nhận bằng tốt nghiệp vừa nhận giấy đăng ký kết hôn cũng không còn lạ ở trường đại học. Tình cảm của Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều cũng rất ổn định, ổn định đến mức một ngày nọ Vân Giai bọn họ cũng đã đổi tên nhóm chat hội chị em cùng phòng ký túc thành "Hôm nay Lục Dĩ Thành có cầu hôn Tiểu Kiều không" ...

Giang Nhược Kiều: "..."

Bà chị ơi, năm nay tớ mới hai mươi hai tuổi!

Cô không muốn lấy chồng sớm! Cô còn muốn đi chinh phục các vì sao và biển cả!

Đương nhiên, quan trọng nhất là, cô đã đồng ý với một người, muốn gả cho ai thì phải hỏi ý kiến của người đó.

Người đó không ở đây, sao có thể tùy tiện đồng ý lời cầu hôn của bạn trai!

Nếu người đó biết được, nhất định sẽ rất giận.

Dù sao người đó cũng rất là nhỏ nhen, lúc trước cô tiện miệng khen con trai nhà người khác đáng yêu thôi, thằng bé đã không vui rồi.

Hai năm qua đi, Giang Nhược Kiều đã trở thành một con người tốt hơn, Lục Dĩ Thành cũng thế.

Giang Nhược Kiều đã nhiều lần nghĩ, nếu bây giờ Lục Tư Nghiên mới đến, cô sẽ có thể cho thằng bé một cuộc sống tốt hơn rồi.

Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút.

Cô trông mong từng ngày, đã hai năm … tám trăm ngày

Mùa hè năm nay, dưới cái nắng như thiêu như đốt, có một đứa trẻ đang một mình đi trên đường, cuối cùng tìm thấy một sạp báo có vẻ đã sắp phải dẹp tiệm trong thành phố.

Đứa trẻ có mái tóc xoăn, khuôn mặt thanh tú, vừa đẹp trai vừa đáng yêu.

Chủ sạp báo đang ngủ gật.

Đứa trẻ gọi một tiếng: "Chú ơi, cháu có thể mượn điện thoại bàn của chú để gọi điện được không?"

Chủ sạp báo nở nụ cười: "Cậu bạn nhỏ, cháu có mang tiền không?"

Đứa trẻ lắc đầu, móc móc túi, chiếc túi còn sạch sẽ hơn khuôn mặt của cậu. Cậu bé nào biết đâu, sau khi tỉnh lại lại đến thẳng đường lớn chứ!

Lúc này, cậu bé vẫn đang mặc đồngủ, trong bộ đồngủ không có gì, cũng không đeo đồng hồđiện thoại, cậu đành bật khóc.

Chủ sạp báo là một người trung niên thật thà: "Được rồi, cháu gọi đi, cháu có nhớ số của người nhà hay không?"

"Nhớ ạ!"

Cậu bé không dám quên số điện thoại của ba mẹ mình.

Ngày nào cũng nhẩm thuộc.

Lục Tư Nghiên nhấc ống nghe của điện thoại lên và bấm gọi vào số của mẹ trước, nhưng không ai trả lời ... Mẹ đang bận sao?

Không có cách, cậu bé lại bấm gọi vào số của ba.

Ngay lúc này, Lục Dĩ Thành đang bận rộn ở công ty thì điện thoại di động của anh reo lên, anh liếc nhìn thấy một số điện thoại máy bàn lạ, anh cầm điện thoại lên và bắt máy, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Anh còn chưa kịp lịch sự nói, xin chào, thì đã nghe thấy giọng nói lanh lảnh của đứa trẻ vang lên: “Ba ơi!”

.

Chương 136:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Trôi qua tám trăm ngày, Lục Tư Nghiên lại quay v`êmột l`ần nữa.

Đây là chuyện mà cả Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Ki`âu đ`âu không thể ngờ tới, quả thật là họ có mong cậu bé có thể quay v`ênhưng không c`ần nghĩ cũng biết xác suất thấp đến mức nào. Một l`ần xuyên không là đã vô cùng hiếm có r`ồi, ai có thể ngờ rằng còn sẽ có l`ần thứ hai. Thật ra câu "g`ần thường xa thương" cũng rất thích hợp để sử dụng trong tình cảm gia đình, trong khoảng thời gian đ`âu, Lục Tư Nghiên được tận hưởng sự đối đãi ngộ không phải dành cho hoàng tử nữa mà là dành cho hoàng đế. Ngoài công việc và học tập thì tất cả thời gian còn lại, Giang Nhược Ki`âu và Lục Dĩ Thành đ`âu dành cho cậu bé.

Hôm nay, Giang Nhược Ki`âu và Lục Dĩ Thành đưa Lục Tư Nghiên tới công viên Động vật hoang dã.

Giang Nhược Ki`âu đội mũ chắn nắng, c`âm dù che nắng, thỉnh thoảng lại bôi thêm chút kem chống nắng. Ai mà biết được rằng có một ngày cô lại tới trường mẫu giáo trong cái nhiệt độ cao tới 37, 38 độ chứ?

Cô xịt kem chống nắng lên bắp chân r`ồi nói với Lục Tư Nghiên l`ần thứ n: "Lục Tư Nghiên, con nên nhớ, trên thế giới này ngoại trừ con ra thì không có người thứ hai có thể khiến mẹ phải đến trường mẫu giáo trong cái thời tiết thế này đâu."

Cô liếc qua Lục Dĩ Thành đứng bên cạnh, nói thêm: "Ba con cũng không làm được."

Lục Dĩ Thành: "?"

L`ần này Lục Tư Nghiên trở v`êđúng dịp mới đón sinh nhật bảy tuổi.

Bảy tuổi, cậu bé đã cao hơn một chút, cũng gầy đi một chút, nhưng vẫn nghịch ngợm, hoạt bát như trong ký ức của họ, đôi khi lại nói ra những câu có thể làm người ta tức mà nghẹn chết.

Từ năm tuổi đến bảy tuổi, trong hai năm qua với họ thì cũng không hẳn là vô nghĩa.

Họ thường quan sát trẻ con lúc năm tuổi, sáu tuổi, bảy tuổi trông như thế nào.

Trong hai năm này thỉnh thoảng lúc đi dạo phố, họ sẽ bất giác bước vào cửa hàng quần áo trẻ em, có hôm nhìn thấy bộ quần áo đẹp cũng sẽ mua lại, áng chừng rằng nếu như thằng bé còn ở đây thì mặc quần áo size gì, mang giày số mấy. Cùng với trí tưởng tượng ấy, dường như họ cũng đang nhìn Tư Nghiên lớn lên.

Họ chụp rất nhiều ảnh ở công viên Động vật hoang dã.

Lúc đến nhà hàng ăn cơm, nếu không phải vì địa điểm không thích hợp thì Giang Nhược Kiều đã đi mua mặt nạ dưỡng da rồi đắp lên ngay tại chỗ rồi. Cô vừa soi gương vừa trách móc hai cha con anh Lục này: "Có phải kiếp trước em mắc nợ gì hai người không vậy? Em cảm thấy mình đen hơn một tone luôn đấy!"

Làm cô biến thành người da đen, không thể tha thứ.

Lục Dĩ Thành: "..."

Sự thật chứng minh, trò giỏi hơn thầy, trong việc dỗ dành Giang Nhược Kiều thì Lục Tư Nghiên luôn đứng thứ nhất, Lục Dĩ Thành mãi mãi cũng chỉ ngậm ngùi nhận thứ hai.

Lục Tư Nghiên vươn tay ra ôm mặt Giang Nhược Kiều, nhìn bên trái một chút rồi lại nhìn bên phải một chút, vẻ mặt trông vô cùng nghiêm túc, cuối cùng cho ra một kết luận: "Đâu có đen đâu ạ, con dùng đôi mắt to của con để quan sát nè, không hề đen một tí nào cả, vẫn trắng bóc y như trước, giống như lòng trắng trứng luộc vậy đó!"

Giang Nhược Kiều bu ồn cười, quẹt quẹt cái mũi của cậu: "Ba hoa."

Nói thì nói vậy thôi nhưng đúng là tâm trạng của cô tốt hơn nhi ều.

Hôm nay, cô đã thực hiện các biện pháp chống nắng rất kỹ.

Lục Dĩ Thành: "..."

Hẹn hò với Giang Nhược Kiều hơn hai năm nhưng anh vẫn chưa học được cách nói mấy lời này mà mặt không h ềbiến sắc.

Sau khi cơm nước xong xuôi, ba người đi dạo trong Trung tâm thương mại để tiêu cơm, vừa khéo ở t ầng một đang triển lãm xe sử dụng ngu ồn nhiên liệu mới. Giang Nhược Kiều không cảm thấy hứng thú với xe cho lắm, sau khi thi đại học thì nhân lúc rảnh rỗi đi thi bằng lái, nhưng cho đến giờ cô chưa từng lái xe trên đường. Lục Dĩ Thành cũng không quan tâm đến xe cộ cho lắm, bởi vì thứ này không nằm trong mức tiêu dùng hiện tại của anh. Ngược lại Lục Tư Nghiên rất thích xe, cứ ở đó mãi mà không chịu đi, Giang Nhược Kiều lôi lôi kéo kéo nhưng cậu bé vẫn chôn chân tại chỗ.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành liếc nhau, đ ều thấy được sự bất lực trong ánh mắt nhau.

Hai năm không gặp, đứa nhỏ này từ thích Lego chuyển sang thích xe r ồi ư!

Đau đ ầu r ồi đây!

Lego thì họ mua được, loại rẻ thì mấy trăm tệ mà thôi, còn loại đắt hơn chút thì t ầm mấy ngàn tệ.

Nhưng xe thì...

Tạm biệt! Họ không chăm nổi cái thứ "đốt ti ền " này đâu!

Cũng may là bây giờ Lục Tư Nghiên mới bảy tuổi, nhưng đến khi hai mươi bảy tuổi...

Sau khi nhìn một lúc lâu, Lục Tư Nghiên mới lưu luyến rời đi, tay trái nắm tay mẹ, tay phải nắm tay ba, vừa hay nghĩ đến một việc nên bèn nói với Giang Nhược Kiều: "Mẹ ơi, nhà chúng ta mua xe đó!"

Giang Nhược Kiều khó hiểu nhìn cậu bé: "Sao con?"

"Con nhớ trước đây mẹ có hỏi con là nhà chúng ta ở đâu, nhà lớn bao nhiêu, có xe hay không..."

Giang Nhược Kiều: "..."

Ôi má! Việc này cũng qua lâu rồi mà tại sao cậu nhóc phải nhắc tới vậy, mà còn nhắc trước mặt Lục Dĩ Thành nữa chứ!

Lục Dĩ Thành nhịn cười.

Giang Nhược Kiều ho nhẹ một tiếng: "Mẹ đâu có hỏi như vậy đâu, con nhớ nhầm rồi."

Đây là vịt chết còn mạnh miệng.

Nhưng vừa khéo Lục Tư Nghiên cũng là một đứa trẻ rất cố chấp: "Rõ ràng là mẹ có hỏi mà! Con vẫn nhớ hết!"

Giang Nhược Kiều: "Lục Tư Nghiên!"

Có phải con ngựa đòn không hả.

Lục Dĩ Thành vội vàng đứng ra giảng hòa: "Tư Nghiên, ý của con là trước khi con đến đây thì trong nhà đã mua xe rồi sao? Đây là chuyện vui mà."

Quả nhiên Giang Nhược Kiều vẫn bị hấp dẫn bởi câu chuyện này, cũng nhìn về phía Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên gật đầu: "Dạ có mua, là mẹ mua cho ba. Nói là tặng quà sinh nhật ba mươi bốn tuổi của ba."

Giang Nhược Kiều: Quao~

Ba mươi bốn tuổi thì mình cũng quá là xịn luôn!

"Là một chiếc Mercedes!" Lục Tư Nghiên nói thêm

Giang Nhược Kiều: "!"

Chuyện gì xảy ra thế! Cô của ba mươi bốn tuổi hào phóng đến mức đó à? Thế mà lại tặng một chiếc Mercedes cho đàn ông, quả nhiên, cho dù là thời điểm nào thì cũng chỉ có Lục Dĩ Thành mới có thể khiến cho cô phá vỡ quy tắc.

Trước đây cô vẫn cảm thấy chắc chắn là cô sẽ không chi một đồng tiền nào cho bất kỳ người đàn ông nào khác ngoại trừ con trai của mình.

Giang Nhược Kiều vô cùng tự mãn, nói với Lục Dĩ Thành: "Thế nào, anh rất cảm động đúng không?"

Lục Dĩ Thành nói như thật: "Lãng phí tiền, không biết tính toán."

Với tình hình ùn tắc giao thông của thành phố Bắc Kinh thì rõ ràng là ngồi tàu điện ngầm đi ra ngoài vẫn tiện hơn nhiều.

Cho dù có mua xe thì cũng chỉ là phương tiện di chuyển mà thôi, đâu cần phải mua đắt như vậy. Hiển nhiên là anh đứt ruột rồi. Lần trước Giang Nhược Kiều cho mua giày thể thao cho anh, khi anh biết được đôi giày kia có giá hơn hai ngàn tệ thì cũng có vẻ mặt như thế.

Anh luôn cảm thấy mình mang một đôi giày hai, ba trăm tệ là đủ rồi.

Hơn hai ngàn... Ư, xót ghê.

Giang Nhược Kiều: "?"

Được, thật ra thì bây giờ họ cũng chưa mua xe.

Cô vẫn chưa có khả năng để mua cho anh một chiếc xe làm quà tặng.

Nhưng mà ba mươi bốn tuổi thì cô có thể.

Mới tưởng tượng vậy thôi mà đã cảm thấy thật phấn khích!

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành cũng không biết lần này Lục Tư Nghiên có thể ở lại bao lâu.

Sau khi biết lần trước Lục Tư Nghiên trở về nhưng cũng chỉ là biến mất mấy tiếng, phản ứng của Lục Dĩ Thành rất tương xứng với danh xưng học bá của anh, đấy là có hơi ghen tị nói với Lục Tư Nghiên: "Điều này có nghĩa là con có nhiều thời gian hơn so với người khác, người khác một ngày là hai mươi bốn giờ, nhưng con có lẽ là ba mươi sáu giờ hoặc là bốn mươi tám giờ. Con có thể dành nhiều thời gian để học tập hơn!"

Ví dụ như ở thế giới này, Lục Tư Nghiên năm tuổi đi học lớp lá mẫu giáo.

Sau khi trở lại thế giới ban đầu thì cậu bé lại học lớp lá.

Đây đúng là buff mà!

Có thể có thêm nhiều thời gian học tập hơn...

Lục Tư Nghiên: "?"

À, cái này...

Lúc này, cậu bé mới nhận ra hình như số mình hơi xui rồi, đúng vậy đó, rõ ràng là đã học lớp lá, sau đó lại học thêm lớp lá lần nữa.

Lần này chắc không phải là học cả năm lớp hai, sau đó trở về lại phải học thêm một năm lớp hai nữa chứ?

Cậu đúng là cục cưng đáng thương nhất trên thế giới !

Cậu không muốn sống nữa!

Làm hoàng đế một khoảng thời gian, mới đó Lục Tư Nghiên đã bị trả v`ênguyên hình. Cậu cảm nhận được cảm giác đó sớm hơn những anh chị sinh viên đại học khác, khi mới vừa v`ênhà thì là công chúa, là thái tử, ba mẹ chăm sóc ân c`ần, quan tâm đ`ầy đủ, ăn uống ngủ nghỉ cũng lo hết nấc, nhưng chưa tới vài ngày sau là ba mẹ đã "lộ nguyên hình", bắt đ`ầu chê trách mình đủ thứ. Lúc đ`ầu, Lục Dĩ Thành không có kế hoạch c`ầu hôn nhưng Lục Tư Nghiên đến làm anh có hơi do dự, bởi vì hoa h`ồng của anh sắp đến chín trăm chín mươi chín đóa r`ồi.

Hay là thử một l`ần?

Lục Dĩ Thành biết, Giang Nhược Ki`âu rất khó theo đuổi.

Những chuyện c`ầu hôn thì tỉ lệ thành công trong l`ần đ`ầu tiên không lớn lắm.

Hoặc nói cách khác bây giờ không phải là anh c`ầu hôn mà chỉ là đúng lúc đến chín trăm chín mươi chín đóa, đúng lúc... Tư Nghiên đang ở đây mà thôi.

Cơ hội như thế này quá hiếm thấy.

Không ai biết được khi nào Tư Nghiên rời đi.

Lúc Lục Dĩ Thành gấp hoa h`ồng cũng không giấu Lục Tư Nghiên, Lục Tư Nghiên cũng biết ba có kế hoạch c`ầu hôn. Cậu bé là người vui mừng hơn bất cứ ai, ý tưởng trong cái đ`ầu nhỏ cực kỳ nhi`âu: "Ba ơi, ba ơi!" Cậu bé đi quanh Lục Dĩ Thành như cún con: "Con xem tivi thấy người ta khi c`ầu hôn đ`ầu sẽ trang trí rất nhi`âu nến!"

Lục Dĩ Thành không nhịn được cười lên, gật đ`ầu: "Không thì con giúp ba đi tìm hiểu tìm hiểu tin tức đi?""

Lục Tư Nghiên vô cùng tích cực, ngày hôm sau, sau khi nhìn thấy Giang Nhược Ki`âu thì cậu bé bèn khẽ khẽ hỏi cô: "Mẹ ơi, mẹ có thích kiểu nến như này không?" Lục Tư Nghiên c`âm bút màu vẽ một trái tim xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy: "Xếp ngọn nến thành hình như thế này."

Cái này cũng là do cậu bé xem được trên ti vi.

Giang Nhược Kiều lắc đầu đầy vô cảm: "Không thích. Nóng lắm."

Đặc biệt là ở những nơi đông người.

Trước đó cô cũng từng gặp chuyện tương tự như thế này, trước đây có nam sinh theo đuổi cô, xếp một hình trái tim bằng nên trên sân trường hay chỗ nào đó, nhưng suốt quá trình cô đều giữ khuôn mặt lạnh lùng.

Thật sự rất nhàm chán, tụi con trai đúng là nhàm chán. Bao nhiêu năm rồi mà cũng không biết thay đổi ý tưởng mới sáng tạo hơn sao?

Lục Tư Nghiên thất vọng nói: "Không thích ạ."

Giang Nhược Kiều gật đầu, "Đúng, không thích."

Lục Tư Nghiên ủ rũ cúi đầu rời đi.

Ngày hôm sau, Lục Tư Nghiên lại xông xáo chạy tới hỏi: "Mẹ ơi, mẹ thích khi đang ăn bánh kem thì phát hiện ra chiếc nhẫn không?

Giang Nhược Kiều: "?"

"Không thích!" Giang Nhược Kiều nhíu mày lại: "Mẹ biết được chiếc nhẫn giấu ở chỗ nào hay sao, chẳng lẽ muốn mẹ phải ăn hết cả một cái bánh kem à? Làm ơn đấy, bây giờ mẹ đang giảm cân, phải khống chế lượng đường, nửa năm nay mẹ không hề có ý định đụng đến đồ ngọt. Con đừng có hại mẹ, năm nay dù có là sinh nhật ai đi nữa thì mẹ cũng sẽ không ăn bánh kem!

Lục Tư Nghiên: "..."

Ngày thứ mười, Lục Tư Nghiên đã không còn nhiệt huyết như trước, vẻ mặt rã rời hỏi: "Mẹ ơi, mẹ có thích pháo hoa không?"

Giang Nhược Kiều nhìn cậu bé với một ánh mắt trìu mến như nhìn kẻ ngốc: "Đồ ngốc, bây giờ cả thành phố cấm pháo hoa và pháo nổ, dù mẹ có

thích cũng vô dụng thôi."

Mình là đ`ôngốc nhà ai chứ, sao lại hỏi câu này nhỉ? Xem ra bị mẹ phũ hết l`ần này đến l`ần khác làm cậu nhóc điên thật r`ồi.

Lục Tư Nghiên ước gì có thể òa khóc thật lớn.

Ăn hiếp người ta quá, làm khó người ta quá.

Lúc sau Lục Tư Nghiên quyết định hỏi thẳng:"Mẹ ơi, mẹ có bằng lòng gả cho ba không?"

Giang Nhược Ki`âu hơi ngập ngừng, không biết nhớ ra cái gì đó nên ng`ồi xổm xuống, đưa tay sờ lên mái tóc Lục Tư Nghiên, sau đó lại ôm cậu bé vào lòng, áp vào tai cậu bé khẽ nói: "Ba con đã biết trước câu trả lời r`ồi."

Đối với họ thì thật sự là cách thức c`âu hôn như thế nào không quan trọng.

Có hoa tươi hay không, có nhẫn hay không và có tiếng nhạc du dương hay không thật sự không quan trọng.

Quan trọng là ba người họ đ`âu phải có mặt.

Với lại, chẳng phải anh đã biết trước câu trả lời của cô r`ồi hay sao?

Chương 137:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Nhân dịp nghỉ hè, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành dẫn Lục Tư Nghiên trở về thành phố Khê.

Hai năm trước, Lục Tư Nghiên biến mất thì ông bà ngoại cũng buồn bã một thời gian rất dài, lúc này nghe nói Tư Nghiên lại quay về, ngay hôm đầu tiên hai người đã bắt đầu thúc giục. Dù sao họ cũng không gặp nhau hai năm rồi nên lúc đầu Giang Nhược Kiều còn có hơi lo lắng, ai mà ngờ thời gian, khoảng cách gì đó đều không ngăn nổi sức mạnh kỳ diệu của khoảng cách thân thuộc giữa ba mẹ và con cái. Tính cách của Lục Tư Nghiên vẫn y như thế, chỉ là cậu bé của năm bảy tuổi hiểu chuyện hơn một chút so với khi năm tuổi, những câu nói hóm hỉnh, thú vị chọc cho ông bà ngoại cười ha ha.

Lần trở về này cũng vì có chuyện lớn phải làm.

Qua hơn hai năm cố gắng, Giang Nhược Kiều lại có một số tiền nhỏ, đều đều ra mục tiêu mua nhà mới. Mặc dù nhà cũ cũng chỉ có ba tầng, nhưng đối với người già thì vẫn không thuận tiện cho lắm. Năm ngoái, Giang Nhược Kiều đi về cùng Lục Dĩ Thành có đi xem qua một vài chung cư, sau khi qua một hồi khảo sát, so sánh thì quyết định chọn một chung cư nọ. Giá cả ở khu này khá hợp lý, phía bên kia đường phố là một cái công viên, gần bên có bệnh viện, còn có trường học cho người lớn tuổi.

Chỗ này rất thích hợp cho người lớn tuổi như ông bà ngoại sinh sống, tiền tiết kiệm trong tay Giang Nhược Kiều không nhiều, sau khi bán nhà cũ đi thì cô chọn một căn hộ ba phòng bình thường rộng hơn chín mươi mét vuông.

Căn hộ được bàn giao vào tháng ba.

Ông bà ngoài dùng thực tế để giải thích cái gì là ngoài miệng nói không muốn nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Lúc đầu hai người cũng không bằng lòng mua nhà, phần vì có tình cảm với căn nhà đã ở rất nhiều năm cho nên không muốn đổi chỗ ở, phần thì vì thương cháu gái, họ nỡ lòng nào mà để cháu gái vừa phải góp tiền đặt cọc, vừa phải vay tiền mua nhà, bây giờ cháu gái cũng chỉ mới có hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Nhưng Giang Nhược Kiều vô cùng kiên định, nói dù sao đi nữa cũng phải đổi nhà.

Chờ sau khi chìa khoá nhà được giao tới thì hai ông bà cụ cứ cách vài ngày lại hứng khởi vui vẻ đi dạo quanh nhà một vòng

Hai ông bà càng nhìn càng hài lòng với nhà mới, tầng lầu cao nên nhận được nhiều ánh sáng, đứng trong phòng khách là có thể nhìn thấy hồ nước ở công viên, xuống lầu qua đường quốc lộ lại chính là công viên, mỗi sáng sớm đều có thể đi bộ dạo qua đó để rèn luyện thân thể, buổi tối còn có thể đến quảng trường công viên để khiêu vũ.

Căn hộ cũng lớn, rộng rãi lại sáng sủa, khi ở cảm thấy trong lòng rất thư thái.

Giữa cuối tháng tám thì chuẩn bị dọn vào.

Hôm dọn nhà, hàng xóm láng giềng đều đến giúp đỡ một tay. Phong tục ở Thành phố Khê là như vậy đó, ngày đầu tiên chuyển tới nhà mới thì càng đông vui càng tốt, đương nhiên, chắc chắn là ngày đầu tiên phải bật bếp nấu cơm. Tính cách của ông bà ngoại đều thuộc kiểu nhiệt tình hiếu khách nên hẹn mấy người hàng xóm cùng nhau đi tới nhà mới. Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành bận bịu tứ tung, nói chính xác là Lục Dĩ Thành cực kỳ bận, hôm nay anh là đầu bếp chính, còn Giang Nhược Kiều thì bưng trái cây chiêu đãi khách.

Những người ở đây đều là ông bà nhìn cô trưởng thành, quan hệ khá thân.

"Đúng là lão Kiều có phúc thật!" Một ông cụ nói: "Con bé Tiểu Kiều này vừa thông minh vừa giỏi giang, tuổi còn trẻ mà đã mua nhà mới cho hai người, vậy mà trước đó hai người còn nói gì mà lưu luyến. Có gì mà lưu luyến chứ, ngày nào mấy người bọn tôi cũng đến công viên nên ngày nào cũng gặp được nhau mà! Nói chứ, thang máy ở đây đúng là êm ghê, với lại căn hộ này cũng sáng sủa nữa! Sau này tôi cũng sẽ kêu con trai tôi mua một căn rồi chúng ta làm hàng xóm tiếp!"

Giang Nhược Kiều nghe thấy thế thì mím môi cười.

Cô nói rồi mà, là người thì sẽ không chạy thoát khỏi định luật tự vả đâu.

Một bà cụ khác nói: "Tiểu Kiều cũng có mắt nhìn ghê, nhìn Tiểu Lục xem, chàng trai này không thể chê vào đâu được. Hai năm nay, mỗi lần về đây đều bận này bận kia, vừa giúp hai người quét dọn vệ sinh, vừa giúp hai người đổi cái này thay cái kia. Ngay cả cháu ruột cũng không làm được đến mức vậy đâu."

Trong hai năm nay, danh tiếng của Lục Dĩ Thành với những người hàng xóm láng giềng cực kỳ tốt.

Thỉnh thoảng Giang Nhược Kiều sẽ nhận được "sự tố cáo" của chị em cùng khu nhà...

"Kiều Kiều, bạn trai em muốn lấn át hết phần người khác à? Chị vừa đưa anh nhà chị về chơi thì bị ông bà ghét bỏ ghê gớm, nói anh ấy hết ăn lại nằm, chê anh ấy còn chưa kết hôn mà đã không chịu phụ giúp gì rồi, sau này kết hôn thì chắc là muốn làm cả Ngọc Hoàng đại đế ấy nhỉ! Nhưng mà quả thật là gần đây chị có cân nhắc đến việc chia tay..."

"Chị Kiều, chị nâng cao tiêu chuẩn người yêu tương lai của em trong mắt ba mẹ với ông bà nội em rồi... Họ không nghĩ thử xem em có thể so sánh được với chị ư... Em đi đâu để tìm một sinh viên siêu giỏi của Đại học A, vừa đẹp trai, vừa chịu khó lại vừa hiếu thảo đây chứ! Buồn lắm!"

"Ông bà tôi nói, nếu sau này kiếm bạn trai thì cứ dựa theo tiêu chuẩn bạn trai của cậu để tìm, cá khóc nước biết nhưng tôi khóc thì ai biết đây?

Chẳng lẽ tôi không học Đại học A là vì không thích ư? Tôi không tìm bạn trai như vậy là vì không muốn ư?"

Giang Nhược Kiều: "?"

Được thôi, đúng là Lục Dĩ Thành siêu siêu tốt.

Bận bịu cả ngày, tiệc tân gia đơn giản nhưng cuộc vui cũng đến hồi kết thúc. Buổi tối, Giang Nhược Kiều và bà ngoại nằm trên giường nói chuyện phiếm, hai bà cháu luôn có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, có lẽ bà ngoại cảm thấy mình cũng lớn tuổi rồi nên lần nào gặp cũng đều hận không thể trao hết tất cả kinh nghiệm sống của bà cho Giang Nhược Kiều.

"Con đã quyết định rồi sao?" Bà ngoại hỏi.

Ý bà hỏi là đã quyết định việc gả cho Lục Dĩ Thành rồi hay sao.

Giang Nhược Kiều cũng không phải là không cảm thấy mình nóng vội quá mức.

Trong kế hoạch cuộc đời của cô lúc trước, cho dù một ngày nào đó có đưa việc kết hôn này vào thì ít nhất cũng phải chờ đến khi cô tầm hai mươi tám, hai mươi chín tuổi.

Hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, còn trẻ như thế thì ai mà nghĩ đến chuyện kết hôn chứ?

Nhưng ngay thời điểm Lục Dĩ Thành thật sự gấp đến chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng thì cô nhận ra mình tiêu thật rồi.

Từ khi mới bắt đầu, cô đã biết được hàm ý của chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, thậm chí hai ba năm nay, cô cũng biết anh vẫn luôn đang gấp hoa hồng.

Chuyện gì cô cũng biết, nhưng trong một nháy mắt nhìn thấy kia, sự cảm động dâng lên trong lòng cô vẫn chưa hề thuyên giảm dù chỉ một chút.

Cô có thể nghe thấy tiếng lòng của mình đang kêu gọi: Chính là anh.

Giang Nhược Kiều gật đầu, khẽ nói: "Bà ngoại, thật ra chỉ cần con kể vài chuyện là bà sẽ hiểu. Hè năm ngoái, hai đứa con đi du lịch, ở đó nắng quá nên sau đó mặt của con bắt đầu nổi mấy nốt như mẩn đỏ nhưng không phải mẩn, nổi khắp cả gương mặt, ngay chính bản thân con nhìn thấy cũng phải sợ hãi. Nhưng anh ấy lại không như thế, ngày nào anh ấy cũng giúp con bôi thuốc, vô cùng kiên nhẫn. Còn nữa, khi ấy con có hơi không thích ứng được với khí hậu ở đó nên dạ dày khó chịu, có một buổi tối con đau đến mức không chịu nổi, đau mà mồ hôi chảy ướt hết cả người, chính anh ấy đã cõng con đến bệnh viện, bởi vì lúc đó đã rất khuya rồi, không gọi được xe nữa..."

"Bà ngoại cũng biết mà, tính tình của con không được tốt cho lắm, từ nhỏ đến lớn đã quen với việc người khác tốt với mình nên đôi khi anh ấy cũng bị con chọc cho tức điên lên, rồi khi hai đứa cãi nhau thì con liền tự mình đi về ký túc xá, cho dù anh ấy có tức giận bao nhiêu thì vẫn sẽ đi theo sau con mãi đến khi nhìn thấy con vào ký túc xá." Giang Nhược Kiều nói đến đây thì khẽ mỉm cười: "Bà ngoại nghĩ thử xem, ngay cả người như anh ấy mà còn bị con chọc cho tức giận thì đôi lúc con sẽ tệ hại đến mức nào. Anh ấy và bà nội mình nương tựa lẫn nhau mà sống, cho nên bản tính trời sinh tiết kiệm, với bản thân mình có thể tiết kiệm là anh sẽ tiết kiệm hết. Ngoại trừ chi tiêu hằng ngày thì gần như là anh ấy không cần dùng đến tiền, nhưng đối với con, với Tư Nghiên thì lại cực kỳ thoáng, trước đây thỉnh thoảng con thấy trên mạng có người nói là nên chọn một người kiếm một trăm tệ nhưng đưa cho con hết chín mươi tệ, còn hơn một người kiếm một triệu mà chỉ cho con có mười ngàn, ai cũng có quan điểm riêng của mình..."

"Nhưng con lại cảm thấy anh ấy là người kiếm một trăm tệ sẽ đưa cho con hết chín mươi tệ, anh ấy kiếm được một triệu cũng vẫn sẽ đưa cho con chín trăm chính mươi ngàn." Giang Nhược Kiều tựa vào trong lòng bà ngoại: "Với lại, con tin rằng anh ấy có năng lực kiếm được một triệu, vậy nên bà hỏi con vì sao lại quyết định như vậy, lý do là nằm ở đó."

Anh yêu cô, là lý do thúc đẩy cô gặp anh và ở bên cạnh anh.

Nhưng cô yêu anh, đó mới là lý do khiến cô gật đầu và trả lời "I do".

Cho nên... Mới chọn kết hôn sớm khi còn trẻ.

Bà ngoại vỗ vỗ cô giống như là dỗ dành cho cô ngủ như khi còn nhỏ: "Bà không phản đối, không phải là bởi vì Tiểu Lục tốt bao nhiêu mà là vì bà tin tưởng cháu gái của mình, không cần biết là kết hôn năm hai mươi ba tuổi hay là năm ba mươi ba, bốn mươi ba tuổi thì con bé vẫn sẽ sống rất tốt, không liên quan quá nhiều đến việc con bé gả cho ai."

…Thành phố Khê càng ngày càng phát triển.

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều cố hết sức dành ra thời gian để bên cạnh ông bà ngoại và Lục Tư Nghiên. Chiều hôm đó, sau khi ngủ trưa dậy thì Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành dẫn theo Lục Tư Nghiên đi dạo phố, chủ yếu là mua nhẫn kim cương. Giang Nhược Kiều nói là nhẫn kim cương để kết hôn, Lục Dĩ Thành thì nói là nhẫn cầu hôn... Giang Nhược Kiều lẩm bẩm một câu: "Không có kho tiền như người giàu, nhưng ngược lại có thần thái của người giàu."

Khịa anh thì khịa vậy thôi chứ trong lòng cô rất hài lòng, cộng thêm cho Lục Dĩ Thành một điểm.

Lục Dĩ Thành là người tiết kiệm, nhưng đối với Giang Nhược Kiều thì luôn là hào phóng cho hết tất cả những gì mình có thể. Nhẫn cầu hôn phải dùng đến, nhẫn kim cương để kết hôn cũng phải có.

Mặc dù Giang Nhược Kiều nhận lời cầu hôn nhưng kết hôn lại là một chuyện rất phiền phức.

Nhanh nhất cũng phải đến đầu năm sau mới có thể cử hành hôn lễ.

Lục Dĩ Thành cũng quyết định rồi, nửa năm còn lại phải coi mình như trâu như bò mà liều sống liều chết để làm việc, chỉ như vậy mới có thể nhận được tiền thưởng cao hơn, có thể mua cho cô một chiếc nhẫn kim cương kết hôn lớn.

Đối với chuyện này, Giang Nhược Kiều kiểu: Bạn học Lục à, anh kiềm chế chút đi...

Gia đình ba người đi tới trung tâm thương mại, thế mà ngay khi đang đi dạo các quầy trang sức lại bắt gặp một người hơn hai năm rồi không gặp.

Lâm Khả Tinh.

Lâm Khả Tinh khác xa hoàn toàn so với trước kia, bây giờ cô ta để tóc ngắn, bên cạnh không có ai, trông có vẻ hình như cũng đang đi dạo phố như bao người. Họ chỉ liếc nhìn nhau một cái, sau đó vội dời mắt đi. Lục Dĩ Thành cũng không thấy Lâm Khả Tinh, Lâm Khả Tinh nhanh chóng rời đi, lúc sau lại không khỏi tò mò mà quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Giang Nhược Kiều khoác tay Lục Dĩ Thành, đầu tựa vào vai anh, hai người lớn một người nhỏ đang ghé vào quầy trang sức quan sát nhẫn.

Hơn hai năm nay Giang Nhược Kiều không gặp Lâm Khả Tinh, Lâm Khả Tinh cũng hơn hai năm rồi không gặp Tưởng Diên.

Dường như Tưởng Diên cũng biến mất khỏi thế giới của cô ta. Cô ta không hề nghe thấy một chút tin tức gì về anh ấy.

Có đôi khi cô ta cũng cảm thấy rằng một ngày nào đó gặp mặt, khi ấy họ đều đã già, anh ấy dẫn theo cháu trai của mình, cô ta dẫn theo cháu gái của cô ta. Hơn hai năm nay, cô ta luôn ở nước ngoài, mẹ tìm bác sĩ tâm lý cho cô ta, trước đó cô ta bị bệnh tâm lý rất nghiêm trọng nhưng hai năm này vẫn luôn uống thuốc nên cũng dần dần ổn hơn. Trước sự mong ngóng của mẹ, cô ta hẹn hò với một chàng trai, anh ấy đối xử với cô ta rất tốt, nhưng cô ta cũng không biết rốt cuộc là mình có thích người này hay không.

Sau khi thích Tưởng Diên thì dường như cô ta đã trở nên chết lặng trong tình yêu, không còn cảm giác gì nữa.

Cũng không phân biệt được mình thích hay không thích người nào.

Cứ như vậy mà sống chung với nhau mỗi ngày, người ngoài nhìn thì nghĩ rằng cô ta rất vui vẻ, nhìn thấy cô ta chỉ là một gái khoảng chừng hai mươi tuổi, nhưng chỉ có chính bản thân cô ta biết, linh hồn và trái tim của cô ta đã dần dần trở nên già nua.

Cô ta mất đi khả năng để yêu một người, cũng mất đi can đảm để yêu một người.

Cô ta nhận cuộc gọi của bạn trai, đi ra bãi đỗ xe thì nhìn thấy xe của bạn trai, rõ ràng trong lòng không phải là quá vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn nợ nụ cười. Cô ta bước nhanh tới, giống những nữ sinh trẻ hai mươi tuổi, mang theo sức sống và chan chứa tình yêu. Mới vừa đi tới bên cạnh xe, cô ta kéo cửa xe ra thì lại nhìn thấy một cô gái ngồi trên ghế phụ.

Bạn trai của cô ta ngồi trên ghế lái, cười nói với cô: "Khả Tinh, đây là em gái anh, Đồng Tư Ảnh, từ nhỏ bọn anh đã ở chung trong một khu nên có quan hệ rất tốt, con bé không khác gì em gái ruột của anh."

Em gái này thắt dây an toàn, ngọt ngào nói: "Chị Khả Tinh, em cũng vừa mới biết là anh Hựu Lâm tới tìm chị thôi, chị không để ý đến cái bóng đèn là em chứ?"

Lâm Khả Tinh sững sờ nhìn bạn trai rồi lại nhìn cô em gái mưa của bạn trai, bỗng nhiên cô ta nở nụ cười, lui lại hai bước, càng lúc càng cười lớn, càng lúc càng tỏ ra mỉa mai. Hai người kia trố mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là cô ta bị làm sao.

Hoá ra... hoá ra là cảm giác như thế này sao?

...

Giang Nhược Kiều không nhắc đến chuyện này với Lục Dĩ Thành.

Nhẫn cầu hôn không thấy chiếc nào thích hợp nên hai người đành phải quyết định chờ sau khi về thành phố Bắc Kinh rồi lại đi xem thử. Giang Nhược Kiều và Lục Tư Nghiên đều thích ở thành phố Khê, không vì gì khác, chỉ là do chỗ này có thể yên tâm thoải mái làm một người vô dụng, rảnh rỗi... Vô tư sống bên cạnh ông bà ngoại thực sự là rất thư thái! Buổi tối, Giang Nhược Kiều còn nói với Lục Dĩ Thành nói: "Cho dù có lấy căn nhà siêu lớn trong tuyến đường vành đai số 3 của thành phố Bắc Kinh hay là vé số trúng trăm triệu em cũng sẽ không đổi đâu!"

Ở bên cạnh ông bà ngoại thì có thể mãi mãi làm một đứa trẻ.

Lục Tư Nghiên cũng cảm thấy như vậy.

Cậu bé cảm thấy người cưng chiều cậu bé nhất trên thế gian này chính là ông cố và bà cố, cho dù là ba mẹ trẻ tuổi hay là ba mẹ già giặn hơn thì cũng đều chỉ xếp ở vị trí thứ hai.

Bởi vì họ luôn bắt cậu bé phải làm cái này làm cái kia.

Ngược lại, ông cố và bà cố sẽ không bắt buộc cậu, cậu muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần cậu cảm thấy vui vẻ là đủ!

Lục Tư Nghiên phàn nàn với ông cố: "Cháu chỉ làm sai mãi một bài thôi mà ba cháu trách cháu, mẹ cũng trách cháu, chỉ có ông cố bà cố là tốt với cháu tôi!"

Ông ngoại đang lật xem "Sổ tay tham khảo dành cho Kiều Kiều" của mình, nghe thấy vậy thì ngẩng đầu, an ủi Lục Tư Nghiên mất một lúc: "Cháu biết tại sao ông cố và bà cố không ép buộc cháu không? Bởi vì mấy chuyện đó không ảnh hưởng đến ông bà quá nhiều. Đến khi cháu trưởng thành, cháu không có tương lai, ngày nào cũng gây chuyện thì cũng không hại đến ông bà được, bởi vì lúc ấy ông bà đã bị hỏa thiêu và chôn trong đất rồi."

Sống đến hơn bảy mươi tuổi, kỳ thực cũng chẳng còn sợ cái chết nữa, thậm chí còn có thể thản nhiên đối mặt với vấn đề này.

Ông và bạn già thỉnh thoảng cũng sẽ nhắc tới, sẽ nói với cháu gái, sẽ nói với sấp nhỏ thế này.

Chết không phải là kết thúc, cho dù ngày đó đến thật thì cũng không cần quá đau buồn, hai người sẽ dùng một cách khác để dõi theo họ.

Lục Tư Nghiên: "..."

"Nhưng ba với mẹ của cháu thì lại khác, sau này cháu cứ ba ngày hai hôm lại gây chuyện tạo thêm phiền phức cho họ thì họ sẽ sống ít đi hai mươi năm!" Ông cố sờ một cằm một cái: "Sự gần gũi giữa các thế hệ ấy mà, chỉ cần không làm phiền đến nhau thì ắt sẽ gần gũi tôi."

Lục Tư Nghiên: "... Ông cố..."

"Tới đây, tới đây." Ông ngoại rất hào hứng mở hai quyển sổ dày của mình ra : "Sắp viết đến quyển thứ ba rồi, sau này ông sẽ coi cái này như bảo vật gia truyền, không, ông giao nhiệm vụ quan trọng này cho cháu, ông cố mắt mờ nên viết chữ không được, hoặc là ngày nào không còn nữa thì sẽ do cháu nhận lấy và viết tiếp!"

Lục Tư Nghiên tò mò hỏi: "Đây là cái gì vậy ạ?"

"Đây là sổ tay tham khảo dành cho mẹ cháu, viết lại những hành vi cử chỉ của ba cháu." Ông ngoại nói: "Để mẹ cháu tham khảo, xem đây có phải là một người chồng tốt hay không."

Lục Tư Nghiên: "Họ kết hôn rồi cũng vẫn phải viết ạ?"

Ông ngoại nghiêm mặt: "Đương nhiên, thằng nhóc này, ông nói cháu nghe, một ngày nào đó truyền cho cháu viết thì cháu không được thiên vị hay hoàn hảo hoá hành vi của ba cháu nghe chưa, còn chuyện kết hôn hay không kết hôn ấy à, đàn ông chưa đến lúc bị đứng giữa ranh giới kia thì khó mà nói được điều gì, vẫn phải luôn quan sát, quan sát thật tỉ mỉ!"

Lục Tư Nghiên: "?"

Cháu vẫn còn là một đứa trẻ đấy!

Chương 138:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đi đăng ký kết hôn vào đầu tháng chín.

Hôm lấy đăng ký kết hôn trời rất đẹp. Lục Dĩ Thành mặc cái áo sơ mi trắng mà Giang Nhược Kiều tặng cho anh, phong thái ngời ngời. Giang Nhược Kiều thay chiếc đầm tuyệt đẹp do đám Vân Giai chung tiền mua cho. Ngay cả Lục Tư Nghiên cũng mặc quần áo mới, cả gia đình cùng nhau đến Cục Dân chính. Đối với Lục Tư Nghiên thì đây đúng là trải nghiệm có một không hai, không ngờ cậu có thể chứng kiến ba mẹ cậu đi đăng ký kết hôn, kỳ diệu biết bao. Sau khi Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành điền thông tin xong thì chụp ảnh đăng ký, mỗi người có một quyển sổ màu đỏ mới tinh.

Thế là hai người đã trở thành vợ chồng.

Giang Nhược Kiều nhận cuốn sổ màu đỏ nhưng dường như không có cảm xúc gì nhiều, còn Lục Dĩ Thành thì chốc chốc lại lật xem, nở nụ cười tươi rói. Sau đó anh cất vào trong túi, xem như báu vật, hệt như giấu sổ tiết kiệm vậy. Rõ ràng hai người họ là vợ chồng mới kết hôn nhưng lại dẫn đứa con đến nhà hàng để chúc mừng.

Giang Nhược Kiều chụp sổ chứng nhận kết hôn rồi đăng lên vòng bạn bè.

[Thật không ngờ tôi lại cầm kịch bản cưới sớm...]

Lần này đúng là chấn động.

Từ sau khi cô đăng lên vòng bạn bè thì điện thoại bắt đầu rung liên hồi, đều là bình luận và tin nhắn của mọi người.

[??? Tớ mới đi coi lịch xong, hôm nay có phải là ngày cá tháng tư đâu nhỉ?]

[Xưa nay tôi chưa từng nể phục ai, bắt đầu từ hôm nay tôi phải nể phục Lục Dĩ Thành lắm đấy, sao cậu ấy làm được hay vậy?]

[Mình cứ tưởng cậu cầm kịch bản dạo chơi thế gian chứ, không ngờ cậu lại kết hôn sớm, ngầu thế, cậu là người đầu tiên kết hôn trong vòng bạn bè của mình đấy. Giỏi, thật sự quá giỏi, Lục Dĩ Thành đỉnh, thật sự quá đỉnh!]

[Bọn tôi sẽ trả tiền nhuận bút, tác giả Lục Dĩ Thành xuất bản một cuốn sách được không? Bây giờ tôi rất cần bí quyết của cậu ấy, chắc chắn cậu ấy có bí quyết đang che giấu!]

Không chỉ có họ mới bị sốc.

Giang Nhược Kiều tin chắc nếu năm cô hai mươi mốt tuổi biết rằng mình chưa đến hai mươi ba tuổi đã kết hôn thì chắc chắn cũng sẽ không tin.

Cô phải thừa nhận đúng là Lục Dĩ Thành có bản lĩnh.

Lục Dĩ Thành đã chính thức trở thành chồng người ta, làm sao anh có thể im lặng không nói gì chứ, anh còn đăng lên vòng bạn bè trước cả Giang Nhược Kiều nữa. Anh rất hiếm khi đăng trạng thái lên mạng, một năm chắc chỉ có mấy bài thôi, nhưng sau khi yêu Giang Nhược Kiều thì mỗi một bài đăng trên vòng bạn bè của anh đều có liên quan đến cô. Vì thế nên khi bạn bè, đồng nghiệp và bạn học lướt thấy bài đăng của anh, không cần xem nội dung cũng biết bài đó là khoe chuyện yêu đương.

Chẳng qua lần này không ngờ anh lại đăng hẳn một tin chấn động.

Anh tuyên bố đã đi đăng ký kết hôn!

Hạ Lễ: [Vậy nên hôm nay em xin nghỉ là để đi đăng ký kết hôn à? Đệt! Sếp của em vẫn còn độc thân đấy, em có lương tâm không vậy hả?]

Lục Dĩ Thành trả lời: [Không, sắp tới em định xin nghỉ phép để làm đám cưới đây.]

Hạ Lễ: [...]

Lục Dĩ Thành: [Anh nhớ chuẩn bị tiền mừng nhé.]

Vương Kiếm Phong: [Lão Lục ơi lão Lục, cậu âm thầm trở thành người đã kết hôn thế à? Đúng là, cậu xuất bản sách đi, đảm bảo bán chạy!]

Lục Dĩ Thành: [Chuẩn bị tiền mừng đi.]

Đỗ Vũ: [Đậu xanh rau má, cậu đúng là lù khù vác cái lu chạy đó, anh Lục!]

Lục Dĩ Thành: [Chuẩn bị tiền mừng đi.]

Tóm lại ai cần biết đều đã biết, nhưng chẳng ai ngờ họ sẽ kết hôn sớm đến vậy, còn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh mà đã kết hôn rồi. Hiện tại Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành khá kín tiếng trong trường, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, mỗi một khóa đều sẽ có những nhân vật làm mưa làm gió. Khoa chính quy của họ đều đã tốt nghiệp, có rất ít đàn em khóa dưới chú ý đến họ, còn những người quan tâm đến họ thì đều đã tốt nghiệp và trở thành người trưởng thành bận rộn với cuộc sống cả rồi.

Nhưng vào ngày họ đi đăng ký kết hôn, các bài viết liên quan đến họ trên diễn đàn lại được đào lên.

Các đàn em khóa dưới khác: ???

Mọi người đều chẳng hiểu gì sất.

Có người biết chuyện thì hào hứng giải đáp: Đề xuất mọi người nên đi hóng vụ này, vụ này rất thú vị và hay ho đó, còn cực kỳ kích thích nữa! Quan trọng nhất là nam nữ chính đã kết hôn luôn rồi, họ là tình yêu đích thực đó!

Thế là các đàn em khóa dưới không có gì để làm bắt đầu tìm kiếm về chuyện của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành, sau khi tìm xong bèn bình luận sôi nổi dưới bài viết.

[Hồi tui năm nhất, đàn chị Giang và đàn anh Lục đang học năm ba, khi đó tui có hóng hớt chuyện giữa họ. Bây giờ họ đang là nghiên cứu sinh, tui cũng sắp tốt nghiệp rồi, không ngờ mới đó mà đã thấy được cái kết. Chị Giang đúng là xinh đẹp và rất giỏi giang, nghe nói sau này định trở thành phiên dịch viên dịch song song. Phiên dịch viên dịch song song ngầu cỡ nào chắc các bạn sinh viên chuyên Anh sẽ hiểu! Đàn anh Lục cũng vậy, đối với tui thì mối tình của họ chính là kịch bản phim thần tượng đấy, đôi bên cùng nhau tiến bộ, hot girl và hot boy của trường đúng là xứng đôi!]

[Sinh viên năm nhất đây... Tiếc là không được dõi theo toàn bộ quá trình yêu nhau giữa hai người, chắc là hấp dẫn lắm nhỉ...]

[Hơi bị hấp dẫn luôn! Tui còn nhớ lúc đó đàn anh Lục đi đưa bữa sáng cho đàn chị Giang, nghe nói tất cả con gái trong tầng ký túc xá đều sốc nặng!]

Giang Nhược Kiều luôn cho rằng cuộc sống là cơm áo gạo tiền, mắm muối tương cà.

Sau khi ở bên Lục Dĩ Thành mới hiểu rằng ngoài những thứ đó còn có sự lãng mạn vĩnh viễn không phai mờ.

Nghĩ kỹ lại thì đây có lẽ là lý do khiến cô sẵn lòng trở thành bà Lục sớm như vậy.

Yêu nhau gần ba năm, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành luôn trong trạng thái nửa sống chung nhưng cũng không hẳn là sống chung. Giang Nhược Kiều dành phần lớn thời gian ở trong ký túc xá. Sở dĩ nói đó là nửa sống chung là vì cô ăn ngày ba bữa và ở chỗ anh hơn nửa tháng, hai người thường đi dạo chợ nông sản, đi siêu thị, sau đó xách túi lớn túi nhỏ về nhà nấu cơm. Đến khuya thì Lục Dĩ Thành sẽ đưa Giang Nhược Kiều về.

Trước khi lấy giấy kết hôn, Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đã thuê nhà mới.

Lục Dĩ Thành có kế hoạch mua nhà, nhưng hai người họ đều muốn đợi từ từ, dù sao hiện tại bán căn nhà cũ kia cộng thêm số tiền trong tay cũng chỉ đủ để mua một căn nhà nhỏ. Lục Dĩ Thành thầm muốn mua một căn nhà lớn hơn một chút, ít ra cô có phòng quần áo, ít nhất phòng của Tư Nghiên cũng lớn hơn, thế thì càng phải cố gắng hơn để mau chóng có khả năng mua nhà. Còn hiện giờ họ chỉ có thể thuê nhà mà thôi, trong lòng Lục Dĩ Thành thấy có lỗi vô cùng, luôn cảm thấy mình cầu hôn quá gấp gáp.

Chẳng có gì cả làm sao có can đảm để cầu hôn đây?

Càng như vậy trong lòng anh càng thấy áy náy.

Chỉ có thầm hạ quyết tâm, dù hiện tại không có thì sau này nhất định phải có.

Với chuyện này, Giang Nhược Kiều tỏ ý: Ông xã em tin anh!

Chứ còn sao nữa, cô đã từng thấy Thư Hương Uyển rồi.

Thư Hương Uyển rất lớn, ánh sáng rực rỡ và trang trí tinh xảo, đó là một ngôi nhà rất ấm cúng.

Trong tương lai đó Lục Dĩ Thành đó đã làm được, thế thì Lục Dĩ Thành của cô bây giờ cũng sẽ làm được, hai người cùng cố gắng thì chẳng lẽ không có nổi một ngôi nhà thuộc về bản thân mình sao?

Cuối cùng, hai người thuê một căn nhà ba phòng ngủ gần trường đại học A.

Với khả năng hiện tại của hai người, thuê một căn nhà thế này đã không còn phải đắn đo và đau đầu giống như hồi hai mươi tuổi nữa.

Phúc lợi và đãi ngộ ở công ty của Hạ Lễ khá tốt, công ty chỗ Giang Nhược Kiều cũng vậy, nhờ vào tiền cho thuê nhà hai người cũng có thể

sống rất ổn.

Căn nhà ba phòng ngủ được trang trí theo phong cách châu Âu đơn giản.

Phòng ngủ chính có một cửa sổ lồi rất lớn, là phòng của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành.

Phòng ngủ phụ để cho Lục Tư Nghiên, điều khiến Lục Tư Nghiên đau đớn đó là tủ sách bị ba mẹ cậu chất đầy sách học.

Một phòng khác nhỏ hơn là phòng sách chung của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành.

Ngày đầu tiên chuyển vào, bề ngoài Lục Dĩ Thành bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất vui mừng, cuối cùng cũng đã bắt đầu cuộc sống hôn nhân với Giang Nhược Kiều. Nào ngờ trong đêm đó, bạn nhỏ nghịch ngợm Lục Tư Nghiên bảo rằng nó ngủ một mình sợ lắm.

Đứa trẻ bảy tuổi này vì để được ngủ cùng ba mẹ đã giở hết mọi trò, nói chuyện còn dùng điệp từ nữa.

Nào là ngủ một mình sợ lắm.

Nào là mở điều hòa sẽ lạnh lắm.

Lục Dĩ Thành nhìn con trai bằng vẻ mặt không cảm xúc.

Giang Nhược Kiều mềm lòng, dù sao đổi môi trường mới thì trẻ con sợ ngủ một mình là chuyện rất bình thường, bèn để cho Lục Tư Nghiên ngủ với họ, cả nhà ba người nằm trên chiếc giường rộng một mét tám trông không chật chội gì mấy.

Ở góc độ mà Giang Nhược Kiều không nhìn thấy, Lục Tư Nghiên đắc chí nhe răng cười với Lục Dĩ Thành.

Lục Dĩ Thành: "..."

Chỉ có xem đi xem lại báo cáo xét nghiệm huyết thống lưu trong điện thoại anh mới có thể kiềm chế được ý muốn dạy bảo cậu nhóc này.

Con ruột, là con ruột mình đấy!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Dĩ Thành cũng quên mất trên giường có một đứa con trai, nửa mơ nửa tỉnh vô thức muốn ôm người bên cạnh.

Ai ngờ ôm một hồi lại thấy không đúng lắm.

Không phải mùi thơm thanh ngọt ấy.

Không phải cảm giác ấm áp ấy.

Giọng nói gợn đòn cất lên: "Ba ơi, ba ôm con làm gì?"

Lục Dĩ Thành tựa như mơ thấy ác mộng, cơn ác mộng khủng khiếp nhất từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, anh lập tức buông tay ra, cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

Lục Dĩ Thành hoảng hồn, liếc nhìn trên giường rồi hỏi: "Mẹ con đâu rồi?"

Anh hết hồn cũng không lạ.

Lần này khi Lục Tư Nghiên đến đây đã là một đứa trẻ bảy tuổi, bảy tuổi cậu đã học tự ngủ một mình rồi, trong khoảng thời gian này hầu như Lục Tư Nghiên luôn ngủ một mình, hôm qua coi như là ngoại lệ.

Lục Tư Nghiên chớp mắt: "Mẹ dậy sớm đi vệ sinh rồi."

Lục Dĩ Thành quyết định nhân cơ hội này dạy bảo con trai một trận, nghiêm túc nói: "Tư Nghiên, hôm qua là trường hợp đặc biệt, con đã bảy tuổi rồi, sau này phải ngủ một mình đi."

Lục Tư Nghiên là ai chứ, hồi cậu năm tuổi đã có thể hạ gục một đám người nhờ vào khiếu ăn nói giỏi.

Hiện giờ đã bảy tuổi, không chỉ có tuổi lớn hơn đâu.

Lục Tư Nghiên thoáng nhìn ba, nói: "Vậy ư, con bảy tuổi phải ngủ một mình, năm nay ba bao nhiêu tuổi, ba cũng hai mươi ba r`ồi mà còn muốn ngủ với mẹ à?"

Rốt cuộc ai phải thẹn đây?

Chương 139:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đương nhiên người như Lục Dĩ Thành sẽ không vì chuyện này mà tranh cãi với con trai mình..

Tuy rằng trong lòng của anh đang nghĩ "chúng ta không giống nhau, đó là vợ của ba", nhưng ngoài miệng lại chẳng nói gì. Bây giờ vẫn chưa đến ngày trường học khai giảng, Lục Dĩ Thành, một con người đã thật sự kết hôn, sáng sớm đã đến công ty làm việc. Gần đây công việc cũng khá rảnh, giờ giấc làm việc của công ty anh khá linh hoạt, khi bận thì có thể tăng ca đến mười hai giờ đêm, nhưng khi rảnh rỗi thì có người cả ngày cũng không đến công ty. Cũng chính bởi vì Hạ Lễ đã sắp xếp như vậy nwn nhân viên của anh ấy vẫn là những người gắn bó từ đầu.

Trong văn phòng chỉ có mỗi Lục Dĩ Thành và anh Tôn .

Anh Tôn là tiền bối, hiện đang có một gia đình hạnh phúc, có vợ và con gái, mỗi ngày được tận hưởng cuộc sống.

Vừa hoàn thành công việc trong tay, Lục Dĩ Thành lại khiêm tốn hỏi thăm kinh nghiệm từ anh Tôn : "Anh Tôn, Bối Bối bây giờ biết ngủ một mình chưa?"

Anh Tôn kinh ngạc nhìn Lục Dĩ Thành: "Chú nói gì thế, Bối Bối năm nay mới ba tuổi thôi, sao lại ngủ một mình được! Con bé ngủ với vợ chồng anh. Đúng rồi…" Anh Tôn nhìn quanh thấy không có người mới hỏi dò: "Chú hỏi cái này làm cái gì, không phải là..."

Lục Dĩ Thành vội vàng lắc đầu: "Không có, không có chuyện đó!"

Có lẽ xã hội này chính là như vậy.

Chuyện anh và Giang Nhược Kiều kết hôn từ sớm đã là một chuyện rất hiếm trong số các bạn học của anh. Mọi người sẽ nghĩ, bọn họ còn quá trẻ

và chưa tốt nghiệp làm sao đã đi đăng ký kết hôn rồi, chẳng lẽ bọn họ đã có em bé?

Đối với suy đoán này, Giang Nhược Kiều đang dùng những hành động thiết thực hàng ngày để chứng minh rằng điều đó không phải là thật.

Hàng ngày, cô đều đi giày cao gót, hôm trước cô còn cố ý đến trung tâm thương mại để mua một đôi xăng đan cao gót quai ngang.

Gót rất cao.

Ngoài ra, cô còn mặc những chiếc váy có phần ôm sát vào người.

Tóm lại, cô muốn dùng hành động thực tế để xóa tan tin đồn mang thai.

Anh Tôn nghe vậy thở phào một cái: "Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi."

Anh Tôn là người ngoài cuộc nhưng vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, tận tình khuyên bảo Lục Dĩ Thành: "Kết hôn sớm hay muộn là lựa chọn của cô chú, nhưng con cái không phải chuyện nóng vội nhất thời được đâu, chú còn đang đi học, nếu phải nuôi con nữa ... Anh không dám nói nhiều, nói ra thì lại toàn nước mắt thôi, nói xong sợ chú không dám đẻ luôn, cỗ máy hủy tiền, thú nuốt vàng đấy! Hai đứa còn trẻ, sự nghiệp mới bắt đầu, tốt nhất là nên đợi vài năm nữa."

Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều đã thương lượng xong xuôi từ sớm rồi.

Hai mươi ba tuổi có thể kết hôn.

Kết hôn cũng chỉ là có thêm một tờ giấy chứng nhận, bọn họ trước đây sống chung thế nào, bây giờ vẫn sẽ sống chung như vậy. Nhưng còn chuyện sinh con... đừng nói là Giang Nhược Kiều hiện giờ chưa muốn, ngay cả Lục Dĩ Thành cũng không dám nghĩ đến. Tuy rằng mọi người đều không biết, nhưng trong nhà bọn họ đã có một đứa nhỏ bảy tuổi...

Lúc này, Lục Dĩ Thành mới phát hiện mình thiếu chút nữa đã bị Anh Tôn lừa, nhanh chóng quay lại chủ đề chính: "Anh Tôn này, nếu như Bối Bối bảy tuổi rồi, vẫn còn muốn ngủ chung với anh chị thì sao?"

Anh Tôn hơi đứng hình: "Cái này thì làm sao biết được, chuyện của bốn năm sau rồi, có điều chắc là phải ngủ riêng rồi. Sao thế, chú hỏi cái này làm gì?"

Rất nhiều chuyện, mỗi người đều là không thầy tự học, ví như lúc này đây, Lục Dĩ Thành mặt không biến sắc nói: "Em có một người bạn..."

Anh tóm tắt ngắn gọn câu chuyện

Anh Tôn xoay cây bút, mặt đầy suy tư, nói: "Ghen rồi. Đây là ghen."

Lục Dĩ Thành: "?"

"Đứa trẻ nhất định lo lắng sau khi kết hôn mẹ nó có còn yêu thương nó như trước đây không..."

Lục Dĩ Thành nói: "Nhưng người kết hôn với mẹ nó là ba nó mà."

Anh Tôn: "Câu chuyện của người bạn này cũng phức tạp quá nhỉ, mới đầu anh cứ tưởng chú nói chuyện của chú, nhưng nghe đến có đứa con bảy tuổi là thấy có vẻ quá kịch tính rồi."

Lục Dĩ Thành chột dạ: "..."

Anh cũng chắc chắn rằng người nghe sẽ không liên tưởng đến chuyện của anh và Tiểu Kiều, nên mới đi hỏi thăm kinh nghiệm người ta.

Thời gian gần đây, quả thật Tư Nghiên hơi là lạ.

Rõ ràng, lúc trước Tư Nghiên vẫn luôn hy vọng anh Tiểu Kiều thành đôi, cũng mong bọn họ kết hôn, nên anh mới hết lòng vì chuyện cầu hôn. Thế nhưng nhưng khi anh và Tiểu Kiều thật sự kết hôn thì hình như Tư Nghiên lại không vui như vậy, hàng ngày đều quấn lấy Tiểu Kiều, lẽ nào thật sự là do ghen tuông?

“Làm sao lại ghen được chứ?” Lục Dĩ Thành vẫn không hiểu: “Đó là ba mẹ của nó, sao lại ghen được?”

Anh Tôn nói: “Chú chưa hiểu rồi. Đợt trước trên mạng có bài đăng, tại sao trẻ sơ sinh lại phát ra tiếng ồn như vậy vào ban đêm, khiến mọi người không thể ngủ ngon? Thực ra, chúng không muốn ba mẹ có sức lực để sinh thêm những đứa con khác, chỉ được quan tâm đến một mình nó thôi. Trẻ con nhỏ tuổi thì nhỏ thật, nhưng nó cũng là con người và con người thì luôn có những suy nghĩ, tâm tư của riêng mình.”

Lục Dĩ Thành rất tán thành, tiếp thu rất nghiêm túc.

Vì thế, buổi chiều sau khi tan làm trở về, chuyện đầu tiên khi anh bước vào cửa không phải là hôn Giang Nhược Kiều, mà là hôn Lục Tư Nghiên.

Lục Tư Nghiên: “?”

Giang Nhược Kiều: “?”

Tuy nhiên, Lục Tư Nghiên lại không hề cảm động như trong tưởng tượng của Lục Dĩ Thành, còn Giang Nhược Kiều lại lườm anh, hừ nhẹ một tiếng rồi vào trong thư phòng, khóa trái cửa lại. Chuyện gì đang xảy ra với Lục Dĩ Thành thế, có phải cũng giống như người khác hay không, kết hôn xong rồi là bắt đầu trở mặt? Anh dám!

Lục Dĩ Thành: “...”

Lục Tư Nghiên lặng lẽ gọi điện thoại cho ông ngoại của mẹ, nói chuyện này: “Hôm nay ba cháu lạ lắm! Bình thường toàn ôm hôn mẹ cháu khi vừa về nhà thôi, thế mà hôm nay lại ôm hôn cháu!”

Ông ngoại khinh khỉnh: “Đám thanh niên đúng là chỉ biết ôm ôm ấp ấp, chẳng có đứa nào ra dáng cả!”

Lục Tư Nghiên: “Cụ ơi, thế là làm sao ạ? Ba cháu làm sao rồi?”

Ông ngoại: “Chắc là nó uống nhầm thuốc thôi, cháu cứ tiếp tục quan sát đi.”

Lục Tư Nghiên: “Yes, sir!”

...

Sau khi Lục Tư Nghiên đã ngủ, Giang Nhược Kiều vẫn bận rộn làm việc trong thư phòng.

Lục Dĩ Thành đến nhận lỗi, gõ cửa một cái.

Giang Nhược Kiều không đáp lại anh.

Lục Dĩ Thành gửi một tin nhắn: [Anh xin lỗi, có thể cho anh một cơ hội viết bản kiểm điểm không?]

Giang Nhược Kiều nhìn thấy tin nhắn này, bật cười, một tay chống cằm, một tay vừa lướt lại lịch sử trò chuyện trước đó giữa hai người. Thực ra thì cô cũng không hề tức giận, không ai ngoài cô có thể cảm nhận được những điều tốt đẹp mà Lục Dĩ Thành dành cho mình. Hơn nữa, làm sao cô có thể nổi giận khi anh đối tốt với Tư Nghiên, cô chỉ là muốn trêu chọc anh mà thôi.

Giang Nhược Kiều cố ý nói một cách kỳ lạ: [Anh không ngủ cùng với con trai bảo bối của anh à?]

Lục Dĩ Thành: [Anh là người ba gà mờ. Dịch bao nhiêu bài cảm nhận về giáo dục mà quên đi mất một điều quan trọng.]

Giang Nhược Kiều: [Là gì.]

Lục Dĩ Thành: [Sự giáo dục tốt nhất chính là ba yêu mẹ]

Giang Nhược Kiều phá lên cười, ánh mắt cô lấp lánh như có những vì sao bên trong: [Miệng lưỡi đàn ông là con ma lừa lọc.]

Tuy rằng nói như vậy, Giang Nhược Kiều vẫn đi mở cửa.

Hai vợ chồng mới cưới, tranh thủ lúc con trai đang ngủ, cuối cùng đã có không gian riêng thuộc về mình. Thế giới của hai người rất đơn giản, có lúc cùng nhau làm việc, có lúc cùng nhau học tập...

Sau khi Vân Giai bọn họ biết chuyện đã gửi rất nhiều dấu chấm hỏi tới: "Hai người cầu hôn rồi à?"

Giang Nhược Kiều: "Chỉ có chuyện công việc và học tập là có thể nói với các cậu thôi."

Cô còn không biết tính cách của mấy người bạn này?

Vân Giai xoa tay: "Cậu thực sự coi chúng tớ là người ngoài rồi."

Nhưng cô không nói gì với người khác ngoài chuyện công việc và học tập là bởi hai người họ quá nhàm chán và trẻ con.

Giống như hôm nay, khi xem phim, Giang Nhược Kiều đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Anh nói xem, sau này bụng em to lên, anh còn bế nổi em không? Ý em là bế kiểu công chúa ấy."

Lục Dĩ Thành là một học bá, không có gì nghi ngờ.

Giang Nhược Kiều cũng có thể được coi là một học bá và cả hai đều nghiêm túc trong một số vấn đề.

Một buổi tối nọ, hai người bắt đầu thử nghiệm.

Lục Dĩ Thành có thể dễ dàng bế được Giang Nhược Kiều, thậm chí anh có thể ngồi xổm bế cô mà không hề có chút áp lực nào.

Giang Nhược Kiều vốn cầm thêm một cặp sách năm cân nhưng Lục Dĩ Thành vẫn có thể dễ dàng bế cô lên.

Sau đó lại thêm mười cân, nhưng anh vẫn bế được cô.

Đến cuối cùng, Giang Nhược Kiều ôm một trái dưa hấu, Lục Dĩ Thành bế cả cô đang ôm trái dưa hấu...

Có thể sống cùng nhau chính là như vậy, chuyện có nhàm chán đến đâu, chỉ cần đối phương cùng làm, sẽ cảm thấy thích thú vô cùng. Giang Nhược Kiều bị chọc cười, Lục Dĩ Thành lại thấy tiếng cười của cô quá lớn, sợ đánh thức Lục Tư Nghiên làm hỏng thế giới của hai người họ, vội vàng vươn tay ra, nhẹ nhàng che miệng cô. Giang Nhược Kiều bị che miệng, nhưng nụ cười vẫn lộ qua ánh mắt của cô, nhìn anh vừa chăm chú vừa vui vẻ.

Có lẽ là vì quá yêu thích rồi.

Có lẽ là do tâm trạng tốt.

Cô hôn lòng bàn tay anh, giống như có một dòng điện chạy quanh người Lục Dĩ Thành.

...

Ngày hôm sau, Giang Nhược Kiều không phải đi làm, Lục Dĩ Thành phải đi làm, thấy hai mẹ con đều ngủ ngon lành trên giường, anh không đánh thức họ, để bữa sáng trong bếp hâm rồi đi làm.

Trước kia, Giang Nhược Kiều sẽ thức dậy muộn nhất vào lúc tám giờ, hôm nay tám giờ rưỡi rồi nhưng cô vẫn chưa thức dậy.

Còn Lục Tư Nghiên lại thức dậy trước cô.

Lục Tư Nghiên nhìn chằm chằm lên trần nhà một lúc lâu sau khi tỉnh dậy, rồi nhìn mẹ đang ngủ say, cậu bé rất thích nhìn mẹ, cậu bé nằm trên giường, dựa vào mẹ, chạm vào tóc mẹ và tìm thấy một điều rất kỳ lạ. Chuyện gì đã xảy ra với cổ của mẹ thế này? Cậu cúi xuống gần hơn để xem nó, rồi dùng ngón tay xoa xoa nó.

Sau một đêm phong tình, Giang Nhược Kiều cũng đã tỉnh, ngái ngủ nhìn con trai: "Tư Nghiên, chào buổi sáng."

Lục Tư Nghiên nghiêm túc nói: "Mẹ ơi, trong phòng có con muỗi."

Giang Nhược Kiều cuối cùng cũng tỉnh hoàn toàn: "Có muỗi? Không thể nào đâu..."

Trong có nhang muỗi điện tử và thiết bị đuổi muỗi nữa.

Sau mấy ngày sống ở đây, cô không cảm thấy có bất kỳ con muỗi nào.

"Con bị đốt ở đâu à?" Giang Nhược Kiều ngồi dậy, đè lên huyệt Thái Dương: "Lần trước ba con có mua kem phục hồi da, nghe nói rất hữu hiệu."

Lục Tư Nghiên lắc đầu và nghiêm túc chỉ vào cổ của Giang Nhược Kiều: "Không phải con bị đốt mà là mẹ bị đốt, trên cổ mẹ có vết sưng này!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Cuối cùng, Giang Nhược Kiều chạy như bay vào toilet.

Đứng trước bồn rửa tay, thẫn thờ nhìn vết đỏ trên cổ.

Cô không biết phải giải thích thế nào với con rằng đó không phải là vết muỗi đốt.

Lục Tư Nghiên đang ở tuổi tò mò học hỏi, chuyện gì cũng hỏi đến cùng, nếu như cô nói không phải, thằng bé nhất định sẽ suy đi nghĩ lại, rốt cuộc trên cổ mẹ nó là vết gì?

Thôi thì đành vậy.

Giang Nhược Kiều chấp nhận vết trên cổ mình là do muỗi đốt.

Thật bất ngờ, vài ngày sau, Lục Tư Nghiên trong giờ học văn đã viết một bài văn tên là "mẹ của em"——

Mẹ của em vô cùng vĩ đại.

Khi em thức dậy vào buổi sáng, mẹ tôi có một cục u trên cổ do muỗi đốt

Trên người em lại không có vết nào.

Nhất định là mẹ đã giúp em thu hút sự chú ý của lũ muỗi, và muỗi không cắn em, mẹ em là người mẹ vĩ đại nhất trên đời.

Mẹ ơi, con yêu mẹ!

Lục Tư Nghiên rất hài lòng về bài văn này của mình.

Giang Nhược Kiều đang kiểm tra bài tập về nhà của con, mặt cô đỏ bừng khi nhìn thấy con trai mình kể lại chuyện này bằng nét chữ và giọng điệu non nớt.

Chỉ cần nghĩ đến bài văn của con trai mình có thể bị giáo viên nhìn thấy, có thể bị con trai mang ra đọc diễn cảm, khoe với các bạn... Giang Nhược Kiều đã muốn thu dọn hành lý và đi ra ngoài vũ trụ càng sớm càng tốt, trái đất không thể chứa cô lâu hơn.

Cô không thể nói với con trai mình rằng con không thể nộp bài văn này, con hãy viết bài văn khác.

Vì vậy, vấn đề này đã được ném cho người khởi xướng là Lục Dĩ Thành.

Cô thẹn quá hóa giận ném vở tập làm văn xuống trước mặt anh: "Lục Dĩ Thành, chuyện này anh xử lý đi, tốt nhất là giải quyết thật hoàn hảo cho em, không được để lại dấu vết gì, nếu không em sẽ tính sổ với anh."

Không có cách nào, Lục Dĩ Thành đành phải đi tìm Lục Tư Nghiên.

Mong rằng cậu nhóc có thể viết lại một bài văn khác.

Lục Tư Nghiên hỏi: "Tại sao? Tại sao vậy chứ??"

Lục Dĩ Thành nói dối mà mặt không biến sắc: "Bởi vì ba muốn con viết bài văn ba của em. Có thể thỏa mãn nguyện vọng này của ba không?"

Lục Tư Nghiên nhìn Lục Dĩ Thành với ánh mắt rất kỳ lạ, cuối cùng thở dài một tiếng và nói: “Ba, ba thật là trẻ con.”

“?”

“Cả chuyện này cũng muốn tranh giành với mẹ sao? Thế mà cũng ghen tị nữa?”

Lục Dĩ Thành nhẫn nhịn: “... Nếu như con viết bài văn về ba, ba sẽ mua cho con một bộ lego mới, ba còn mua máy bay mô hình cùng với hai bữa KFC.”

Bạn nhỏ đầy thực tế Lục Tư Nghiên lập tức đổi giọng: “Được luôn!!”

Ba của em … Được thôi! Vậy thì viết bài ba của em!

Chương 140:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Đám cưới của Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành được tổ chức vào mùa xuân năm thứ hai.

Kết hôn là chuyện đơn giản, hai người mang theo giấy tờ tùy thân đến cục dân chính là có thể đăng ký được.

Nhưng đám cưới là một chuyện phức tạp.

Lục Dĩ Thành biết rằng anh không đủ khả năng để tổ chức cho cô một đám cưới hoành tráng, vì vậy anh chỉ có thể nỗ lực gấp bội để mang đến cho cô một đám cưới đáng nhớ nhất. Những bức ảnh cưới được một người bạn của Lục Dĩ Thành chụp, kỹ năng chụp ảnh của người bạn này rất tốt, Giang Nhược Kiều không quá thích một số phong cách hiện tại, cô thích những phong cách tự nhiên hơn, cả nhà ba người đã đến những nơi họ đi qua trước đây và đã chụp rất nhiều ảnh.

Hành trình này không phải để chụp ảnh, mà là nhớ lại những kỷ niệm.

Ban đầu, Lục Dĩ Thành muốn mời công ty chuyên tổ chức sự kiện, không ngờ là Đỗ Vũ và Vương Kiếm Phong đều có hứng thú với hôn lễ lần này, cuối cùng Vương Kiếm Phong đã thắng. Bởi vì anh ta có tài ăn nói, cũng có kinh nghiệm ở hội học sinh, bây giờ đã về quê thi công chức rồi. Đỗ Vũ thường thường nói rằng con đường sự nghiệp sau này của Vương Kiếm Phong sẽ rất suôn sẻ, một lãnh đạo trẻ tuổi như vậy, tất nhiên tài ăn nói không còn gì phải bàn.

Vương Kiếm Phong đã nhiệt tình viết một bản diễn văn dài.

Thực ra, bọn họ mới tốt nghiệp đại học không bao lâu, nhưng nếu lại thêm mấy năm nữa, mỗi người đều có gia đình, có cuộc sống của chính mình thì khó có thể nhiệt tình ở bên nhau như vậy, giống như muốn làm một chuyện long trời lở đất vậy. Lục Dĩ Thành có nhân duyên vô cùng tốt,

ai giúp được thì đến giúp, ai cũng sẵn lòng giúp đỡ, người thì giúp cắt phim, người thì thiết kế sảnh tiệc, cuộc sống người còn tình nguyện ca hát, biểu diễn ảo thuật. Nói chung, nhìn danh sách các tiết mục biểu diễn cũng thấy được, hôn lễ nhất định rất sôi nổi và thú vị.

Bởi vì bên Lục Dĩ Thành không có người thân nào ngoài một người cô nên đám cưới được lên kế hoạch tổ chức ở thành phố Khê, Lục Dĩ Thành cũng đã mời cô của anh đến.

Tiền tiết kiệm của Lục Dĩ Thành có hạn, anh muốn tặng cho Giang Nhược Kiều những điều tốt đẹp ở khía cạnh khác.

Ví dụ như váy cưới đẹp hơn, nhẫn kim cương to hơn, giày cưới đắt tiền hơn, túi xách hơn...

Vì thế chi phí đặt ở các phương diện khác cũng có hạn, nhiều việc phải tự mình làm, trước hôn lễ một tuần, Lục Dĩ Thành ngày nào cũng bận rộn đến rất khuya mới về.

Một ngày nọ, Giang Nhược Kiều trông thấy sổ chi tiêu của Lục Dĩ Thành.

Ban đầu, cô chỉ tò mò về những khoản chi tiêu mà anh ghi lại hàng ngày, nhưng lại nhìn thấy một dòng chữ mới viết bằng bút máy trên trang sổ.

Phía trước là ngày tháng, đằng sau là mấy chữ du lịch trăng mật.

Ngày này là một năm sau, ngân sách là mười vạn.

Giang Nhược Kiều dựa vào trong ngực anh, hỏi: "Mười vạn? Xa xỉ thế cơ à? Đi Maldives cũng không tốn nhiều như vậy."

Lục Dĩ Thành trả lời: "Em chắc chắn sẽ đến cửa hàng miễn thuế."

Đi dạo quầy miễn thuế khẳng định phải mua đồ.

Du lịch trăng mật xong là đến mua nhà.

Ngày dự kiến là năm năm nữa, không có ngân sách.

Tiếp sau đó là mua xe, chỉ là không ghi ngày và viết một dấu hỏi.

"Anh không biết nên mua xe hay mua nhà trước." Lục Dĩ Thành nắm lấy tay của cô: "Đến lúc đó xem cần gì hơn, anh thì không sao, anh đi tàu điện ngầm là được rồi, để em đi xe cho tiện. Tóm lại chờ sau lại quyết."

Giang Nhược Kiều thoát khỏi vòng tay anh, tìm một chiếc bút trong ngăn kéo bàn trà: [Xe do Giang Nhược Kiều tự bỏ tiền mua, không chấp nhận phản bác.]

Cô ba mươi hai tuổi tặng cho Lục Dĩ Thành ba mươi hai tuổi một chiếc xe.

Chuyện này cô cũng có thể làm được.

Bọn họ vẫn còn trẻ, tuy hiện tại họ không có gì ngoài tình yêu nhưng trong tương lai họ nhất định sẽ có tất cả.

Vào đêm trước hôn lễ, ngoại trừ cô dâu Giang Nhược Kiều khá rảnh rỗi ra, những người khác đều rất bận rộn cuống cả tay chân. Ngay cả Lục Tư Nghiên cũng bị Lục Dĩ Thành kéo đi làm lao động trẻ em để thổi bóng bay, hội trường được dựng lên trước ngày cưới một ngày, Lục Dĩ Thành và Lục Tư Nghiên đều thành lao động thổi bóng bay. Bận rộn nhưng cũng có hiệu quả, toàn bộ sảnh tiệc trở nên thơ mộng và lãng mạn. Đó là tất cả những gì bây giờ Lục Dĩ Thành có thể cho Giang Nhược Kiều.

Vào ngày hôn lễ, Lục Dĩ Thành mang theo đội phù rể đến đón Giang Nhược Kiều.

Tất nhiên, bạn bè của Giang Nhược Kiều cũng làm nhiều trò khó dễ.

Đội phù dâu cũng có rất nhiều ý tưởng, biến buổi đón dâu thành một cuộc phiêu lưu kiểu triệu phú. Bắt đầu từ lối vào thang máy, phòng của Giang Nhược Kiều là điểm cuối, cánh cửa khép hờ, chỉ có Lục Dĩ Thành có thể đi đến cuối cùng để đón cô dâu của anh, không ai khác có thể làm

thay. Trả lời đúng một câu hỏi thì được tiến lên một bước, trả lời sai một câu sẽ phải lùi về phía sau ba bước. Câu hỏi cũng rất khó, khiến cho các phù rể được mở mang tầm mắt, chẳng hạn như…

"Nhược Kiều thích màu sắc gì nhất?"

Lục Dĩ Thành trầm ngâm một lát rồi trả lời: "Năm trước thích màu xanh bơ, năm nay thích màu vàng."

Các phù dâu phá lên cười, Vân Giai bên trong kiêu ngạo hét lên: "Giang Nhược Kiều, Giang Tiểu Kiều, đây chính là người chồng cùng cậu đi đăng ký kết hôn đấy, cậu thích màu vàng!"

Giang Nhược Kiều: "..."

Không biết là Vân Giai muốn bị đánh, hay Lục Dĩ Thành muốn bị đánh nữa.

Trong phòng ngủ, Giang Nhược Kiều đang ngồi trên giường, cô mặc một chiếc váy cưới cổ truyền Trung Hoa, đây là quà cưới của bà chủ cửa hàng Hán phục.

Hình thêu trên bộ đồ này rất tinh tế và mọi chi tiết đều được thực hiện một cách tỉ mỉ. Lúc này, Giang Nhược Kiều cười thật ấm áp và tươi sáng.

Màu sắc yêu thích, món ăn yêu thích, món ăn ghét nhất, đáp án của những câu hỏi này quá đơn giản, chỉ cần để tâm một chút, sao có thể không biết được đây? Nhưng hôn nhân không chỉ là chuyện để tâm một chút, Lục Dĩ Thành đã dùng hành động thực tế để chứng minh, anh luôn dành tất cả tâm tư cho Giang Nhược Kiều. Dù Vân Giai hỏi anh là Giang Nhược Kiều thi đại học được bao nhiêu điểm, anh cũng có thể trả lời mà không cần suy nghĩ.

Nói chung, Lục Dĩ Thành đã về đích với thời gian nhanh nhất, đến cửa, anh nhìn thấy cô dâu của mình, vợ của anh.

Khoảnh khắc ánh mắt họ chạm nhau, dường như những người khác trong phòng không còn tồn tại.

Lục Dĩ Thành như ù cả tai, mất đi thính giác, cũng mất đi khứu giác.

Anh nhìn cô.

Nghĩ về rất lâu, rất lâu trước đây, khi anh đang đứng trong đám đông, cô mặc lễ phục tiến về phía anh. Sau khi yêu nhau, Giang Nhược Kiều không khác gì những cô gái khác, cô cũng thích hỏi một số câu hỏi, chẳng hạn như anh yêu cô khi nào, anh thích cô ở điểm gì, cô nhất định phải hỏi rõ ràng, hỏi một lần rồi, nghe xong một lần đáp án, một hai tháng sau đó cô lại hỏi lần nữa.

Cô càng hỏi nhiều lần, anh lại càng vắt óc để nhớ những tình tiết đó.

Những mảnh vỡ mà anh ngỡ mình đã quên từ lâu.

Cuộc họp chào đón tân sinh viên thì càng không phải nói, anh đã viết về nó trên diễn đàn. Có lúc anh còn nghĩ, nếu gặp lại cô, nếu lúc đó cô không phải là bạn gái của Tưởng Diên, có lẽ mọi chuyện sẽ phát triển khác đi.

Lần thứ hai gặp mặt, cô xuất hiện với tư cách là bạn gái của Tưởng Diên.

Anh biết ký túc xá bọn họ có tiệc nên đã vội vàng bắt tàu điện ngầm sau khi rời khỏi nhà học sinh, ra khỏi ga tàu điện ngầm, bước nhanh một mạch đến nhà hàng, còn chưa đi tới cửa, anh đã nhìn thấy cô. Anh còn nhớ rõ hôm đó thời tiết rất đẹp, anh hoàng hôn buông xuống, có một ông lão ăn mặc xuề xòa muốn hỏi đường, chắc ông không nói được tiếng phổ thông, rất khó giao tiếp, mọi người xung quanh đều tránh đi. Cô cũng đang vội đi nhưng vẫn dừng lại, có lẽ là không nghe rõ ông cụ nói chuyện nên đã hơi cúi xuống, chăm chú lắng nghe rồi chỉ đường cho ông cụ.

Đây là lần thứ hai anh gặp cô kể từ buổi chào đón tân sinh viên.

Thực, sắc, tính, dã.*

*Câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

Sau này, Lục Dĩ Thành cũng nghĩ về điều đó, nếu không phải là Giang Nhược Kiều mà là một cô gái khác, liệu anh có còn ấn tượng sâu sắc như này không?

Tất nhiên là không rồi.

Bởi vì là Giang Nhược Kiều, cho nên anh mới nhớ kỹ.

Anh luôn cảm thấy cho dù Tư Nghiên không có đến, có lẽ mấy năm sau, có lẽ giống như trong mộng, gặp cô ở bệnh viện, có lẽ anh chỉ cần nhìn từ phía sau đã có thể nhận ra cô, sau đó gọi cô đứng lại. Nếu là nói thích thì mới chỉ gặp hai lần, không thể nói lên điều gì được. Nhưng anh cảm thấy hai lần gặp này giống như hạt giống, chôn sâu vào trong lòng anh.

Lúc đó, Lục Dĩ Thành có nghĩ rằng một ngày nào đó, cô gái rực rỡ đó sẽ thực sự trở thành cô dâu của mình không.

...

Đám cưới rất lãng mạn và sống động và tất cả các bạn cùng lớp và bạn bè của họ đều tới. Nhiều người đang quay những đoạn video ngắn, cho dù họ vẫn đang học hay đã đi làm, nhân vật chính của ngày hôm nay là Lục Dĩ Thành và Giang Nhược Kiều. Tưởng Diên đang ở xa nhà, cũng đã xem video và ảnh trong nhóm lớp. Học cùng lớp với nhau nhiều năm như vậy, lại không có ai nhớ rằng anh ta và Giang Nhược Kiều từng yêu nhau, từ nay về sau, nhắc đến Giang Nhược Kiều điều đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là tình yêu của cô với Lục Dĩ Thành.

Sẽ không ai nhớ rằng trong số họ, trước Lục Dĩ Thành, đã từng có một Tưởng Diên từng yêu Giang Nhược Kiều, anh ta đã yêu cô trước đó.

Tưởng Diên không ở lại thủ đô sau khi tốt nghiệp đại học mà lang thang khắp nơi, không có chỗ ở cố định.

Nhưng trạng thái này khiến anh ta thanh thản hơn.

Anh ta không có bạn bè để chơi bóng rổ, nhưng anh ta sẽ đến sân bóng rổ gần nơi ở của mình để chơi một mình vào ban đêm

Đồng nghiệp, tiền bối đã nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho anh ta, nhưng anh ta đều không có hứng thú.

Sau một thời gian dài, dường như trong cuộc sống của anh ta chỉ có một mình cô đơn.

Nhìn thấy Nhược Kiều hạnh phúc và vui vẻ trong video, anh ta đã thở phào nhẹ nhõm, bây giờ anh ta lại cảm thấy có chút may mắn. Anh ta rất bình tĩnh, không đau lòng cũng không buồn phiền, trên đường đi làm về, anh ta mua chút rượu, trở lại căn nhà trọ, tìm một bộ phim từng xem cùng cô, vừa xem vừa uống, cuối cùng anh ta mơ thấy một giấc mộng.

Mơ thấy một "chính mình" khác.

Mơ thấy bản thân chìm đắm trong tình yêu và sự thù hận với Nhược Kiều, mơ thấy bản thân đau khổ sau khi chia tay, thấy cuộc sống hôn nhân của mình với Lâm Khả Tinh.

Anh ta rất thành công trong sự nghiệp, giống như ba anh ta hồi đó. Đám cưới với Lâm Khả Tinh cũng được bàn tán xôn xao, mọi người có mặt đều nói họ là đôi trai tài gái sắc, nói vợ chồng họ tình cảm sâu đậm, chúc họ hạnh phúc đến. Anh ta không bao giờ biết rằng hạnh phúc đến bạc đầu cũng có thể là một lời nguyền.

Sau khi kết hôn, anh ta biến thành một người vô cùng tồi tệ.

Một mặt vẫn nhớ nhung đến mối tình đầu, một mặt lại lo lắng cho vợ mình, anh ta biết như vậy là không đúng, nhưng lại không thể buông bỏ Nhược Kiều, cũng càng thấy có lỗi với Lâm Khả Tinh. Cuối cùng, Lâm Khả Tinh cũng đã trưởng thành, năm xưa cô ta chỉ muốn ở bên Tưởng Diên, nhưng lòng người tham lam, lúc đầu chỉ muốn ở bên nhau, về sau lại muốn hai người tâm đầu ý hợp.

Lâm Khả Tinh cũng nhận ra người mà anh ta luôn mong nhớ trong tim là ai.

Hai người họ cũng đã đều cố gắng, nhìn bọn họ vẫn rất tình cảm, nhưng cho đến khi Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đến với nhau, anh ta đã không thể che giấu được sự ghen tị của mình. Anh ta biết rằng mình không còn tư cách để theo đuổi tình yêu nhưng anh ta vẫn sẽ cảm thấy mất mát, vẫn ghen tị và tức giận. Tất cả những điều này đều bị Lâm Khả Tinh nhìn thấy hết, mối quan hệ hòa bình giữa hai người dần xuất hiện những con sóng ngầm.

Một năm, hai năm, ba năm...

Có lẽ người ta nói không sai, đàn ông không biết xấu hổ. Cảm giác tội lỗi của anh ta đã dần tan biến qua từng năm. Anh ta và Lâm Khả Tinh cũng đã xảy ra cãi vã, lần đầu tiên họ cãi nhau, mẹ anh ta còn đến để giáo huấn, nhưng dần dà, mẹ anh ta cũng không muốn lo chuyện này nữa.

Khi cuộc hôn nhân của anh ta sắp tan vỡ, lúc anh ta nghĩ rằng cuối cùng mình sẽ ly hôn và thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng thì Lâm Khả Tinh đã mang thai, sinh ra một đứa bé.

Vì đứa trẻ, anh ta cố gắng quay lại trạng thái ban đầu khi mới kết hôn với Lâm Khả Tinh, anh ta muốn cho đứa trẻ một mái nhà trọn vẹn và ấm áp. Nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, mẹ chồng nàng dâu vốn thân thiết như mẹ con lại vì đứa con này mà nảy sinh bất đồng. Mẹ anh ta muốn gần gũi cháu trai hơn, muốn để cho vợ chồng họ thoải mái hơn một chút, còn Lâm Khả Tinh sau khi xác định được anh ta sẽ không yêu mình thì dồn hết tâm trí cho đứa con mà mình mang nặng đẻ đau suốt mười tháng trời.

Khi sự nghiệp đã phát triển đến mức không cần đến sự trợ giúp của gia đình vợ, mối quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu có dấu hiệu rạn nứt. Một buổi sáng, mẹ Tưởng vô tình trượt chân và bị đột quỵ, hôm đó chỉ có mẹ vợ anh và Lâm Khả Tinh tại, Tưởng Diên đoán mẹ anh đột quỵ còn có một nguyên nhân nào khác. Nhưng khi anh ta còn chưa kịp điều tra rõ ràng mọi chuyện, người mẹ nằm liệt giường của anh ta đã cố gắng nói đỡ cho Lâm Khả Tinh và bà Lâm nói rằng không liên quan gì đến họ. Đó là do bà ấy

bất cẩn và bảo Tưởng Diên đừng truy cứu nữa nên anh ta cũng không còn cách nào khác.

Sau đó, Tưởng Diên nhớ lại, anh ta lại cảm thấy sự thăng tiến nhanh chóng và vinh hoa phú quý này thật là nhàm chán.

Trong cuộc đời anh ta, khoảng thời gian anh ta thực sự cảm thấy hạnh phúc và thoải mái nhất chính là thời đại học, hay chính là khi có cô ở bên cạnh.

Mà cô đã kết hôn, sinh con cùng một người đàn ông khác, sống một cuộc sống mà lúc ban đầu anh ta từng muốn mang đến cho cô.

Dường như trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Tưởng Diên đã gặp được chính mình kia, thở dài nói: "Tại sao lần này tôi vẫn để mất cô ấy?"

Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành tổ chức đám cưới, không ai nhớ đến Tưởng Diên.

Giang Nhược Kiều khoác tay ông ngoại bà ngoại đi trên sân khấu tới chỗ Lục Dĩ Thành.

Lục Tư Nghiên mặc bộ vest đặt may riêng, đứng sau lưng cô như một một ông cụ non, một hiệp sĩ nhỏ.

Cô cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn và người cầm bó hoa ở cuối đường là chồng cô.

Bên cạnh là bà ngoại ông ngoại của cô, phía sau là con trai cô.

Lần này, trong chiếc đồng hồ bỏ túi có thêm một bức ảnh.

Trong bức ảnh, Giang Nhược Kiều mặc áo cưới kéo tay của Lục Dĩ Thành, Lục Tư Nghiên đang đứng trước mặt họ và cố tình tạo dáng thật ngầu, ông ngoại và bà ngoại cũng đang đứng bên cạnh cô, hai người vui vẻ ra mặt, trên tóc còn có dải ruy băng nhỏ, vui mừng cười rạng rỡ.

Cô gặp anh vào năm hai mươi tuổi và yêu anh vào năm này.

Chương 141:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Thật ra ban đầu Giang Nhược Kiều cũng không có ấn tượng sâu sắc gì lắm với Lục Dĩ Thành lắm.

Cho đến gần đây mới dần trở nên rõ ràng. Sau khi xử lý hậu sự cho bà ngoại xong, cô trở vềBắc Kinh, cũng trả xe lăn lại cho Lục Dĩ Thành, bởi vì ông ngoại thuê nó từ chỗ anh. Trước khi cô trở vềđi, ông ngoại còn cố ý nhắc rằng phải nhớ trả xe lại cho anh. Thời gian gần đây, tinh thần cô vẫn luôn căng thẳng cực độ, không chỉ như vậy, còn phải chịu nổi mất mát lớn, đương nhiên sức khỏe không chịu nổi. Cô uống thuốc xong là ngủ ngay, có điều sao cũng không ngờ lúc thức dậy lại thấy Lục Dĩ Thành đang ở cầu thang trông mình.

Cô vừa ngạc nhiên vừa ngơ ngác.

Anh lại nhìn cô, dịu dàng hỏi: “Đã hết sốt chưa?”

Người này làm sao thế nhỉ?

Chẳng lẽ anh đã ở đây trông cô cả buổi tối?

Vấn đềnày làm Giang Nhược Kiều đang mệt mỏi và bi thương có không gian để thở, để cô không chìm đắm trong nỗi đau kia.

Cô gặp lại Lục Dĩ Thành đã là một tháng sau, lúc đó cô mới tan làm về, gặp được anh ở gần khu chung cư, bốn mắt nhìn nhau, cô còn chưa kịp nói gì, anh đã vội vàng giải thích: “Lần này tôi thật sự chỉ đi ngang qua thôi, đi ngang qua thôi.”

Giống như sợ cô không tin, anh lấy ra di động ra: “Thật đấy, nhà của một học sinh của tôi ở đây, không tin cậu xem...”

Anh giải thích rằng, học sinh của anh sắp tham gia kỳ thi rất quan trọng, nên phụ huynh muốn anh đến nhà cổ vũ cho con mình.

Anh vừa ra khỏi nhà học sinh.

Đúng là anh chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.

Không biết tại sao, Giang Nhược Kiều thấy anh gắng sức giải thích như vậy lại hơi buồn cười, cô cũng thật sự làm như vậy.

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô thật sự cười tươi trong mấy tháng nay đằng đẵng này.

Lục Dĩ Thành ngây người.

Giang Nhược Kiều bảo: "Ừ."

Lục Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm: "Chỉ đi ngang qua thôi, thật mà."

Anh không ngờ lại trùng hợp như vậy, đúng lúc gặp được cô, nhà học sinh của anh cách đây rất gần, bình thường anh đều ngồi tàu điện ngầm về trường học. Giờ con đường đến trạm tàu điện ngầm tạm thời bị phong tỏa, nên anh đã đi đường khác, tình cờ đi ngang qua khu chung cư Giang Nhược Kiều thuê.

Hai người im lặng vài giây.

Lục Dĩ Thành chủ động nói: "Vậy, tôi đi trước đây, tạm biệt."

Hai người bọn họ vốn không có quan hệ gì, nếu như nhất định phải nói thì cũng chỉ là bạn cùng trường mà thôi.

Anh cõng balo màu đen định rời đi, nhưng mới được vài bước đã nghe thấy cô gọi lại.

Giọng cô không lớn, có vẻ nhẹ tênh trong gió: "Lục Dĩ Thành."

Cô gọi tên anh.

Lục Dĩ Thành như thể bị nhấn nút tạm ngừng, anh dừng lại.

Bỗng nhiên trong lòng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Rất nhiều người gọi tên anh, có thầy cô, có bạn học hay bạn bè... Nhưng lúc cô gọi lại có cảm giác như vậy.

Anh quay đầu lại, Giang Nhược Kiều đứng trong gió, áo khoác màu đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết, tóc dài bị gió thổi tung hơi rối. Cô cũng không quan tâm, chỉ nhìn anh nói: "Nếu cậu rảnh thì chúng ta cùng đi ăn một bữa nhé, tôi mời xem như cảm ơn."

Đến cuối cùng bà ngoại nằm viện, thật ra anh cũng đã giúp đỡ ít nhiều.

Về tình về lý, cô cũng nên mời anh một bữa.

Rõ ràng Lục Dĩ Thành muốn từ chối nhưng cơ thể lại thành thật hơn, anh gật đầu đồng ý. Hai người đội gió đi đến tiệm lẩu gần đó, bởi vì không thân thiết cũng chẳng phải bạn bè, nên họ không sóng vai mà đi cách nhau khoảng một mét. Lúc này cô tương đối trầm tính, không thích nói chuyện, còn anh cũng không biết giao tiếp với người khác phái cho lắm. Vì thế, suốt dọc đường cả hai đều im lặng cho đến khi tới tiệm, trong tiệm rất nhộn nhịp.

Đây là lần đầu tiên hai người đi ăn riêng với nhau.

Nhưng vẫn không có gì đáng nói.

Khác với sự ồn ào của tiệm lẩu, ở trong mắt người khác, bọn họ giống như hai người xa lạ ghép bàn hơn.

Lục Dĩ Thành nhận ra Giang Nhược Kiều không thích đồ ăn chay, nói đúng hơn là cô không thích ăn rau xanh.

Anh yên lặng ăn hết phần rau xanh mình gọi.

Lúc thanh toán Lục Dĩ Thành định trả tiền, nhưng Giang Nhược Kiều còn nhanh tay hơn anh.

Hai người ra khỏi tiệm lẩu, Giang Nhược Kiều vẫy tay chào tạm biệt với anh. Anh đắn đo vài giây rồi nói: "Tôi đưa cậu về, cũng không xa lắm."

Giang Nhược Kiều không nén được cười.

Thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng cô và anh không thân nhưng hình như anh luôn lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện. Lần trước cũng vậy, cô bị sốt, cho rằng anh đã về rồi, không ngờ anh lại trông ở cửa cả một buổi tối. Nếu như những người khác làm thế chắc chắn cô sẽ cảm thấy họ bị điên hoặc là biến thái, chắc chắn sẽ cách thật xa chứ đừng nói tới mời đi ăn. Nhưng người đó là anh, cô lại không có cảm giác như vậy.

Có lẽ là vì những nhận xét về anh ở trong trường quá tốt, nhân phẩm rất được chăng?

Cô cũng không nghĩ ra nữa.

Có điều anh đúng là một người rất tốt.

Cuối cùng, Lục Dĩ Thành đi theo sau cô, nhìn cô vào chung cư, nhưng anh cũng không đi ngay mà đứng đợi dưới lầu, ngước đầu lên nhìn về phía phòng cô, muốn chờ đến khi phòng sáng đèn là có thể rời đi. Ai ngờ đợi lúc lâu cũng không thấy đèn sáng, anh nhìn thoáng qua đồng hồ trên di động, đã sắp qua hai mươi phút, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Lòng thầm đoán như vậy, anh do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi vào chung cư.

Đi đến lầu cô ở, anh nhìn thấy ngay Giang Nhược Kiều đang ngồi ngây người ở chỗ cầu thang.

Lúc Lục Dĩ Thành đến cũng không khiến đèn cảm ứng âm thanh sáng lên.

Đèn hành lang cầu thang hơi tối, chiếu lên người Giang Nhược Kiều, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Lục Dĩ Thành mới thấy rõ vành mắt cô đỏ hoe.

Anh không thể giải thích vì sao mình lại lên đây.

Cô cũng không hỏi.

Vài giây hay mười mấy giây sau gì đó, đèn tắt. Cô im lặng ngồi ôm gối, anh đứng bên cạnh, đứng mệt rồi thì dựa vào tường.

Thật ra, anh cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy.

Rõ ràng là người không liên quan, mặc dù là bạn cùng trường nhưng anh mua xe lăn rồi cho bà ngoại cô thuê đã là chuyện cực hạn, nếu như anh làm nhiều hơn thế không khỏi vượt quá giới hạn. Bản thân anh cũng chẳng phải người tốt gì. Anh cũng có cuộc sống và công việc của riêng mình. Nhưng đôi khi, không biết vì sao lại cố tình muốn làm những chuyện này.

Chẳng phải cuộc sống chính là như vậy sao?

Chuyện trên đời có thể chia thành mấy loại, chuyện biết rõ nên làm, biết rõ không nên làm cùng với chuyện không biết vì sao phải làm nhưng lại cứ muốn làm.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô bỗng nói: "Thật ra tôi quên mang chìa khóa rồi."

Quên mang chìa khóa chỉ là lời dạo đầu.

Cô chỉ... Cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy bóng tối sắp nuốt chửng mình mà cô lại không muốn giãy giụa.

Cô chỉ... Cảm thấy cuộc sống không còn gì thú vị.

Cô chỉ... Càng ngày càng giống cái xác không hồn. Cô biết cuối cùng mình nhất định sẽ tỉnh táo lại, chẳng vì sao cả, chỉ bởi cô là Giang Nhược Kiều nên chắc chắn phải thế. Nhưng trước khi cô phấn chấn lại, quả thật cô không còn hứng thú gì với cuộc sống nữa.

Giọng Lục Dĩ Thành vang lên trong bóng tối: "Tôi gọi thợ mở khóa đến cho cậu nhé?"

Giang Nhược Kiều mỉm cười: "Ôi, thế mà tôi lại quên mất còn có thể gọi thợ mở khóa..."

Câu này làm Lục Dĩ Thành vô thức nhíu mày.

Anh biết, cô đang rất không ổn.

Anh tìm được số điện thoại thợ mở khóa trong tờ quảng cáo nhỏ trên tường, trước khi gọi còn cố ý giải thích với Giang Nhược Kiều một câu: "Tôi sẽ nói với thợ là nhà chúng ta thuê, như vậy sẽ tốt cho cô hơn."

Dù sao thì con gái sống một mình cũng không an toàn.

Cũng không biết Giang Nhược Kiều có nghe vào hay không nhưng cô không lên tiếng.

Không nói chính là đồng ý, Lục Dĩ Thành gọi điện thoại. Nửa tiếng sau thợ mở khóa tới, trong nửa tiếng này, Giang Nhược Kiều cứ ngồi ngây người như vậy, Lục Dĩ Thành thì dựa vào tường không ai nói chuyện, cô không giãy bày tâm sự mà anh cũng chẳng an ủi.

Thợ mở khóa đi rồi, Lục Dĩ Thành cũng chuẩn bị ra về.

Anh tạm biệt cô.

Giang Nhược Kiều tựa lên cạnh cửa, gần đây phản xạ của cô hơi chậm chạp, chào xong rồi cô mới chợt nhớ, trở vào nhà lấy cho anh một lọ sữa chua: "Hôm nay làm phiền cậu rồi."

Anh nhận lấy lọ sữa chua kia đi xuống ra khỏi chung cư.

Anh không biết vì sao phải làm thế, nhưng nhất định phải làm cho bằng được.

Giả dụ như lúc ở bệnh viện, anh gọi cô lại.

Ví dụ như lúc anh biết tình trạng của bà ngoại cô thì đi mua xe lăn cho ông ngoại cô thuê.

Lại như...

Cô của bây giờ, làm anh nhớ tới bản thân mình nhiều năm về trước, lúc ấy, có một khoảng thời gian anh cũng ở trong trạng thái như vậy. Không phải anh muốn cứu vớt ai, anh biết mình chỉ là một người bình thường, ngay cả chuyện sống tiếp trên đời cũng phải cố gắng hết sức, nhưng ở tận đáy lòng lại có một giọng nói thúc giục anh, đừng quan tâm nguyên nhân muốn làm thì cứ làm. Anh nắm chặt lọ sữa chua, quanh quẩn ở dưới lầu thật lâu, lâu đến nỗi khu chung cư càng lúc càng vắng. Cuối cùng anh xoay người đi vào chung cư, gọi số điện thoại trên tờ quảng cáo cho thuê nhà ở cạnh phòng cô.

Hơn một tuần sau, Giang Nhược Kiều mới phát hiện người ở cạnh nhà mình.

Hóa ra, hàng xóm mới lại là Lục Dĩ Thành.

Cô dựa vào cửa, nhìn anh ngượng ngùng dọn hành lý vào trong.

Đồ đạc của Lục Dĩ Thành cũng không nhiều, một cái vali màu xanh nước biển kiểu cũ, cộng thêm nồi, chén, gáo, chậu và chăn nệm.

Anh bận bịu ra ra vào vào.

Giang Nhược Kiều dứt khoát dựa vào cửa nhìn anh bận rộn.

Cuối cùng, cô cũng không hỏi vì sao anh dọn đến đây, mà anh cũng không nói vì sao mình dọn từ ký túc xá của trường đến chỗ này.

Có điều kẻ ngốc cũng biết chắc chắn là anh có lý do, vì dù sao từ đây đến đại học A cũng không gần.

Đồng cảm? Hay thương hại cô?

Giang Nhược Kiều chưa từng nghĩ mình còn có thể gặp được Bồ tát.

Sau khi làm hàng xóm, quan hệ giữa hai người cũng không 'thăng cấp' nhanh chóng giống như trong phim truyền hình. Hai người vẫn không mặn

không nhạt, thỉnh thoảng chạm mặt thì chào hỏi một tiếng... Nhưng từ sau khi Lục Dĩ Thành dọn đến, con dao gọt trái cây mà Giang Nhược Kiều giấu ở mép giường đã về lại nhà bếp. Cô không quen thuê chung với người lạ cho nên toàn sống một mình. Tuy rằng bây giờ an ninh tốt nhưng cũng không dám thiếu cảnh giác, cô gắn cameras trước cửa, còn mua đồ chặn cửa chống trộm, chuyện gì nghĩ tới được đều đã làm rồi. Cô còn đặt dao gọt trái cây dưới mép giường.

Bây giờ Lục Dĩ Thành dọn đến sát vách.

Dường như cô cũng không cần đặt dao gọt trái cây ở đó nữa.

Cô cũng khá ngạc nhiên với lòng tin của mình với nhân phẩm của Lục Dĩ Thành.

Rõ ràng trong mắt người khác, anh mới giống phần tử nguy hiểm có tính đe dọa đến cô...

Dù sao thì hành vi cố ý dọn đến sát vách rất không bình thường.

Năm thứ hai làm hàng xóm.

Cuối cùng bọn họ cũng thêm Wechat, trở thành bạn bè trong mắt người khác.

Nhưng quan hệ thì vẫn không nóng không lạnh như trước. Thỉnh thoảng anh sẽ nấu canh rồi cho cô một bát, lúc Giang Nhược Kiều thi đậu nghiên cứu sinh tại chức, cô cũng mời anh ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn xem như chúc mừng. Lúc Lục Dĩ Thành nhận được học bổng cũng sẽ mời cô đi ăn, có lẽ trong mắt người khác, bọn họ càng giống... Bạn ăn cùng hơn. Cô không biết anh muốn làm gì, cũng không biết anh muốn gì nhưng cô phải thừa nhận, Lục Dĩ Thành đã trở thành một người khá quan trọng trong giai đoạn hiện tại của cuộc đời cô.

Bước ngoặt là ngày Giang Nhược Kiều tham gia một bữa tiệc.

Cô không ngờ sẽ gặp lại Tưởng Diên và Lâm Khả Tinh.

Trông hai người vừa tình cảm cũng thật xứng đôi. Cô không nghĩ gì cả, trên đường trở về, bởi vì trời quá lạnh nên hơi khó đi. Trong lòng thầm nghĩ, sau khi trở về cô phải xin Lục Dĩ Thành mấy củ gừng, nấu trà gừng uống thôi... Có điều chắc chắn anh sẽ hỏi cô, vì sao lại uống trà gừng? Không, có lẽ anh sẽ nấu luôn cho cô. Giang Nhược Kiều nghĩ đến đây lại bước nhanh hơn mà không hề nhận ra có một chiếc xe vẫn luôn đi theo phía sau. Lúc đó cô thật sự vừa bối rối vừa nghi ngờ, cô dừng lại, chiếc xe kia cũng ngừng theo.

Cửa sổ xe mở ra, hóa ra là Tưởng Diên.

Thật ra lúc gặp lại Tưởng Diên, cô đã không thích cũng không hận, có chăng chỉ là hơi hối hận, hối hận năm đó đã quen với anh ta. Nếu cho cô chọn lại lần nữa, cô nhất định sẽ không để người nhà anh ta có cơ hội làm tổn thương ông bà ngoại của mình.

Tưởng Diên nhìn cô bằng ánh mắt hận thù: "Cầu xin anh, anh sẽ tha cho em."

Giây phút đó, Giang Nhược Kiều đột nhiên trở nên thông minh.

Nhớ tới ánh mắt sâu xa lúc nãy của ông chủ.

Được rồi, không sao cả.

Cô nhỏ nhẹ trả lời đầy buồn bã: "Tưởng Diên, có phải anh còn thích tôi đúng không?"

Ánh mắt của người đàn ông ngồi trong xe vốn nên tỏ ra lạnh nhạt lại hơi bối rối, dường như định phản bác gì đó nhưng anh ta lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cô: "Nếu đúng như vậy thì thật xin lỗi, tôi đã yêu người khác rồi."

Tưởng Diên đi rồi.

Trong mắt Giang Nhược Kiều, chuyện này thật sự quá buồn cười.

Sao ngày xưa cô lại không có mắt như mù thế chứ? Sao lại quen với người này? Rõ ràng là giây trước còn ôm vợ sắp cưới ngọt ngào, giây sau lại thốt ra một câu thật giả lẫn lộn với cô.

Chính là cái gọi 'giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm'.

Cũng bởi vì chuyện này mà Giang Nhược Kiều lại nhớ tới ông bà ngoại. Cô lang thang không mục tiêu, đi tới một quán cà phê, chỉ tiếc người ta đã sắp đóng cửa nên cô đành phải đứng dưới mái hiên. Cô nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện. Di động reo liên tục, cô rất muốn tắt nhưng lúc nhìn thấy là Lục Dĩ Thành gọi đến, cô lại nhận.

"Cậu chưa về à?" Giọng anh ở đầu bên kia vẫn ôn nhu như thường ngày: "Tôi gõ cửa mà không thấy ai ra mở cả."

Anh lại giải thích: "Phụ huynh học sinh tặng tôi ít đặc sản thành phố Khê, tôi nghĩ có lẽ cậu sẽ thích."

Giang Nhược Kiều vừa định mở miệng đã cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, giọng nói mang theo nức nở: "Tôi không ăn đâu."

Cô là người thành phố Khê.

Chẳng lẽ còn muốn ăn đặc sản thành phố Khê, rốt cuộc anh có biết người địa phương đâu có ăn đặc sản bán ra cho bên ngoài không đấy?

Như kẻ khờ vậy.

Cô vừa lên tiếng, Lục Dĩ Thành đã bị dọa sợ, khăng khăng hỏi cô: "Cậu đang ở đâu?"

Cô phiền không chịu nổi bèn nói địa chỉ cho anh.

Ngay cả cô cũng không nhận ra, ở chung với nhau lâu như thế, ở trước mặt Lục Dĩ Thành cô vẫn giữ lại rất nhiều, rất nhiều tính tình và sự cáu kỉnh mà Giang Nhược Kiều trước kia mới có.

Lục Dĩ Thành tới đó bằng tốc độ nhanh nhất.

Anh mở dù, đi đến chỗ cô.

Lục Dĩ Thành nhỏ giọng nói: “Mưa lớn như vậy cũng không sao, tôi đưa cậu v`ênhà.”

Nước mắt lăn dài trên khóe mắt, cuối cùng Giang Nhược Ki`âu vẫn che chung một chiếc dù lao vào màn mưa cùng với anh.

Anh nói: “Dự báo thời tiết nói ngày mai sẽ nắng to, trời sẽ đẹp lắm đấy.”

Cô khoác áo khoác của anh rất dày và ấm áp, lúc nói chuyện đã không còn run rẩy và bất lực: “Trời sẽ nắng hả?”

Cô hỏi anh như vậy.

“Phải.”

Giang Nhược Ki`âu à, sau cơn mưa trời lại nắng thôi!

Chương 142:

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Năm Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành hai mươi sáu tuổi, Thư Hương Uyển chính thức mở phiên giao dịch.

Thật ra, với năng lực của hai người họ cũng có thể mua được nhà tốt hơn chút so với Thư Hương Uyển. Nhưng sau khi cả hai bàn bạc với nhau, cuối cùng vẫn lựa chọn nơi này. Điều thần kỳ là, họ cũng không cố ý muốn lựa chọn căn hộ đó, nhưng đến cuối cùng khi rút thăm lại tình cờ là phòng 1302, tòa 12 như ban đầu Tư Nghiên đã nói.

Căn hộ không nhỏ, diện tích trong phòng khoảng hơn một trăm mét vuông.

Chủ đầu tư còn tặng họ một ban công rất lớn.

Nhưng có thể tưởng tượng được quãng đường tương lai còn rất dài, rất dài, họ cũng không có nhu cầu đổi căn hộ. Mảnh đất này đang được khai thác, lân cận đang tu sửa trạm tàu điện ngầm, cũng kèm theo công viên và trường học. Ngày giao phòng là mùng một Tết năm thứ hai, cho nên họ vẫn sống trong ngôi nhà cho thuê trước kia. Sau khi mua nhà xong, Giang Nhược Kiều và Lục Dĩ Thành đều len lén thở phào nhẹ nhõm. Họ chỉ là người bình thường như thế, có được mái ấm thật sự thuộc về mình là một chuyện vui vẻ biết bao.

Giang Nhược Kiều không hề làm trái với hứa hẹn của mình. Năm đó, cô đưa bản kiểm điểm mà ban đầu cô viết ở ký túc xá cho Lục Dĩ Thành, chân thành xin lỗi anh.

Lục Dĩ Thành vung tay lên, viết xuống bên dưới câu "Bạn học Lục Dĩ Thành của năm năm sau ơi, cậu sẽ vẫn ở bên tôi chứ?":

[Vẫn ở, mong rằng mười năm hay năm mươi năm sau, anh cũng sẽ luôn ở bên em.]